Cổ Long

Cửu Nguyệt Ưng Phi

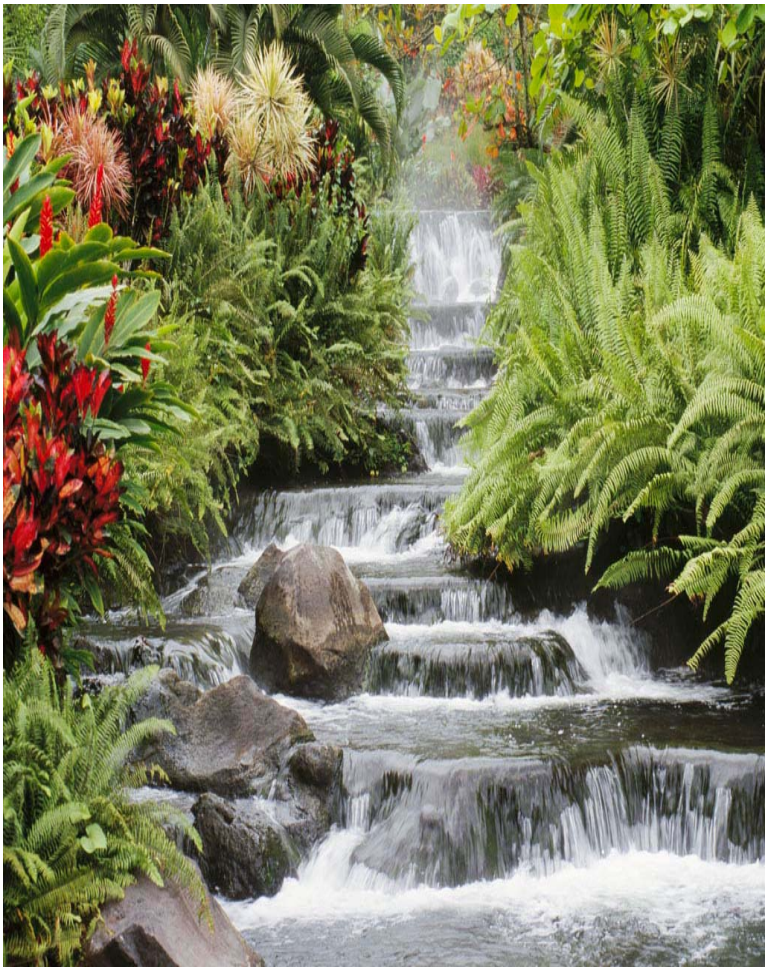

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Cổ Long

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 1

Thanh thành tử sĩ

Đó là một buổi sáng sớm.

Những ánh nắng đầu tiên len lỏi trong màn tuyết nhưng không thể ngăn được cái lạnh khốc liệt

làm đóng băng tất cả những tuyết tích tụ lại ở trên đường, những trụ băng trên mái hiên nhà giống

như là những cái răng sói đan vào nhau, giống như đang đợi lựa chọn người để nuốt chửng đi. Trên

đường không có đến một bóng người, cửa sổ của mọi nhà đều đóng kín, áp lực giống như là bị mây

vây kín, không gian sặc mùi sát khí mà có thể làm lạnh cóng bất cứ sự sống nào.

Bầu trời không có lấy một ngọn gió, làm cho ta cảm tưởng gió cũng bị cái lạnh làm đông cứng.

Đồng Đồng Sơn ôm lấy cái áo lông chồn đang mặc, ngồi trên chiếc ghế bành da hổ đặt ở cuối

đường, mặt hướng về con đường dài lạnh ngắt này, trong lòng cảm thấy rất là toại nguyện, đó là vì

những mệnh lệnh của y đã được chấp hành một cách triệt để. Y đã dàn trận sẵn sàng trên con đường,

không cần quá nửa giờ nữa, y sẽ dùng máu của Tây thành lão Đỗ rửa sạch

tuyết đóng băng trên con
đường này.
Trước cái khoảnh khắc đó, nếu như có một người nào đó dám cả gan đi trên con đường này, y
sẽ giết chết người đó ngay, và nếu như có một bước chân lỡ bước lên con đường này, y sẽ chặt đứt
ngay cái chân đó.
Đây là địa bàn của y, là thị trấn của y, y đã không cho phép thì bất luận ai cũng không được
đặt chân vào địa bàn này, Tây thành lão Đỗ cũng đừng hòng.
Ngoại trừ Vệ Bát Thái gia, y tuyệt đối không cho phép bất cứ ai trước mặt y cản đường y.
Phía sau lưng y có tới mấy mươi đại hán mặc áo xanh, tướng tá vạm vỡ, khoanh tay đứng
nghiêm, toát ra vẻ lạnh lùng làm Đồng Đồng Sơn càng thêm vẻ uy nghi. Bên cạnh Đồng Đồng Sơn
còn đặt thêm hai cái ghế bành da hổ giống như cái mà y đang ngồi, ngồi ở chiếc ghế bên trái là
thanh niên sắc mặt tiều tụy nhưng đầy ngạo khí, trên người khoác một tấm da tử điêu quý giá, dáng
điệu uể oải nhưng nhìn nét mặt của chàng ta có thể thấy đầy sự kiêu ngạo, liên tục lấy ngón tay út
móc vào sợi dây nạm đá quý trên cây trường kiếm không ngừng.
Đối với chàng thanh niên mà nói, cái chuyện này từ đầu đến cuối rất là vô duyên, chả có một
chút hứng thú nào cả. Bởi vì người mà chàng ta muốn giết lại không phải là Tây thành lão Đỗ,

người này không đáng để cho chàng ta ra tay.
Ngồi bên phải Đồng Đồng Sơn lại là một thanh niên trẻ hơn nữa, đang sử dụng thanh Nhạn
Linh đao tỉ mỉ sửa sang lại móng tay của mình. Hiển nhiên là y muốn cố gắng làm ra vẻ trấn tĩnh,
nhưng đôi gò má còn mang đầy nét thanh xuân lại đỏ ửng vì quá hưng phấn.
Đồng Đồng Sơn rất hiểu rõ tâm trạng của chàng thanh niên này. Vì y cũng đã từng trải qua thái
độ khẩn trương như vậy trong lần làm nhiệm vụ đầu tiên cho Vệ Bát Thái gia. Nhưng y cũng biết
trằng, người thanh niên này có thể đứng thứ mười hai trong Thập Tam thái bảo của Vệ Bát Thái gia,
thì thanh Nhạn Linh đao trong tay hắn nhất định không làm người ta thất vọng. Bởi vì môn hạ của
Vệ Bát Thái gia, cho dù tay không cũng chưa làm ai thất vọng bao giờ.
Bỗng nhiên âm thanh tĩnh lặng của con đường bị phá vỡ bởi tiếng khóc của một đứa trẻ, xuất
phát từ một ngôi nhà đóng kín cửa. Tiếng khóc của đứa trẻ cất lên, thì lập tức ngưng hẳn, rõ ràng đã
bị người bịt ngay lại. Một còn chó già đã rụng gần hết lông, bò ra từ lỗ chó ở chân tường, cụp đuôi
chạy tán loạn trên con đường vắng.
Chàng thanh niên trẻ nhìn theo con chó đang chạy giữa đường, ánh mắt hình như phảng phất
một tia nhìn kỳ quái tay trái từ từ cho vào vạt áo và bất ngờ phóng ra. Ánh đao chớp sáng, con chó
ẳng lên một tiếng, chết ngay tại chỗ, màu hòa tuyết tạo thành một màu đỏ

tươi.
Đồng Đồng Sơn trấn tĩnh tinh thần mà thốt lời khen gợi:
- Hay thật ! Thập nhị đệ xuất thủ thật là lẹ làng.
Chàng thiếu niên đó hiển nhiên rất mãn nguyện với tài nghệ của mình, ngạo mạn mà lớn tiếng
nói rằng:
- Đồng lão đại đã truyền lệnh xuống, bất cứ là ai, người hay súc vật, chỉ càn xông ra đây, Đoàn
thập nhị ta phải lấy mạng nó.
Đồng Đồng Sơn ngửa mặt lên trời cười lớn:
- Có những thiếu niên hào kiệt như Tần Tứ đệ và Thập Nhị Lang đây, thì đừng nói là một tên
Tây thành lão đại, cho dù có đến mười tên đi nữa cũng không làm gì được.
Tần Tứ chỉ lãnh đạm nói:
- Chỉ sợ hôm nay, không đến lượt đệ ra tay.
Vừa dứt câu nói thì ngón tay út đang vung vẩy thanh trường kiếm bỗng dừng lại, ngay cả tiếng
cười của Đồng Đồng Sơn cũng im bặt.
Ở đầu bên kia của con đường cổ kính già nua mà quá yên tĩnh này, đã xuất hiện một hàng hai
mươi bảy, hai mươi tám đại hán. Tất cả đều mặc áo khoác đen, ống quần bó túm lại, chân mang đôi
giày vải đế mỏng, tiếng chân kéo trên mặt tuyết trong không gian yên tĩnh tạo nên âm thanh "soạt
soạt". Dẫn đầu là một đại hán lông mày có một đôi mắt to, toàn bộ khuôn mặt toát lên vẻ sắc bén
dũng mãnh, đó chính là Đại Nhân lão Đỗ - hảo hán đứng đầu trong Tây

Thành.
Nhìn thấy Đại Nhân lão Đỗ, sắc mặt Đồng Đồng Sơn lập tức biến đổi, nét mặt y đanh lại giống
như tính toán một việc gì đó. Đột nhiên có một thiếu niên vạm vỡ vai đeo trường kiếm bước ngay
sau lưng Đồng Đồng Sơn. Sau đó chỉ nghe một hiệu lệnh ngắn gọn, mười mấy đại hán vận thanh y
đứng phía sau đều giương cung, rút kiếm giàn trận chờ đợi.
Không gian ảm đạm càng tăng thêm mùi chết chóc, ngoài tiếng bước chân tiếng đao kiếm cọ
sát vào vỏ thì không còn nghe thấy một âm thanh nào khác. Hàng người đi rên đường càng lúc càng
đến gần, không ngờ ngay lúc này, bên đường có một cái cửa nhỏ đột nhiên bật mở. Mười mấy bạch
y nhân nối đuôi nhau lần lượt bước ra đón đường Tây thành lão Đỗ, một trong bọn họ nói nhỏ vài
câu với lão, lão không nói một lời, chỉ đứng tại chỗ, nét mặt không biểu lộ thái độ gì cả.
Đám người bạch y nhân bước tới phía bọn người Đồng Đồng Sơn, bấy giờ Đồng Đồng Sơn mới
được thấy rõ bọn người bạch y nhân chỉ mặc mỗi một cái áo gai mỏng, sau lưng đeo một cuộn chiếu
cỏ, trên tay cầm một cây đoản trượng, dưới chân chỉ mang một đôi giày cỏ. Trong cái đêm gió lạnh
lẽo tàn khốc này, đám người này lạnh đến nỗi tái xanh, cả khuôn mặt cũng chỉ thấy một màu xanh
lành lạnh, không có một chút gì biểu hiện cho sự sống, giống như là một cái

xác chết, tạo nên khí
lãnh lẽo đáng sợ. Cả đám người bạch y nhân này, khi đi qua xác con chó, một người dừng lại cột
chặt vào đoản trượng rồi rảo bước để đuổi kịp đồng bọn.
Nét mặt của Đoàn thập nhị cũng đã biến đổi, y từ từ đưa cánh tay trái vào trong lòng, tựa hồ
như chuẩn bị xuất đao. Đồng Đồng Sơn vội vàng dùng mắt cản trở hành động của y, hạ thấp giọng
nói:
- Bọn người này xem ra đều có phần cổ quái, chúng ta nên nắm rõ ý định của bọn chúng rồi
mới hành động.
Đoàn Thập Nhị cười nhạt nói:
- Thì cứ cho bọn chúng bây giờ đều có chút cổ quái đi, nhưng sau khi chúng chết thì có cổ quái
cũng chẳng có gì đáng sợ.
Tuy rằng miệng nói như vậy, nhưng y cũng không ra tay.
Đồng Đồng Sơn lại trầm giọng lên tiếng:
- Đồng Dương !
Chàng thiếu niên cầm kiếm đứng sau lưng y vội đáp:
- Dạ có đệ tử.
Đồng Đồng Sơn nói:
- Một lát nữa, ngươi ra thử võ công của bọn chúng, nếu như địch không lại thì lập tức lui về,
nhất thiết không được chết một cách vô ích.
Sau khi nghe xong lời chỉ dạy của sư phụ, ánh mắt của Đồng Dương chợt sáng rỡ, y mừng rỡ

khoanh tay vâng dạ:

- Đệ tử hiểu rõ.

Bây giờ bọn người áo trắng đã bước gần đến đám người của Đồng Đồng Sơn. Chỉ thấy người
áo trắng lúc nãy trao đổi với Tây Thành lão Đỗ phất tay một cái, cả hàng người đều dừng lại
khoảng cách hơn một trượng. Người dẫn đầu bọn bạch y nhân, sắc mặt xanh xao tiều tụy, cặp mắt
hẹp mà dài ra tận mang tai, ăn mặc tuy không khác gì với những người kia, nhưng bất luận là ai chỉ
nhìn một cái là biết ngay y chính là thủ lãnh của đám bạch y nhân.

Đồng Đồng Sơn đương nhiên cũng đã nhận ra qua dáng điệu của tên bạch y nhân này, chỉ đưa
đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào tên bạch y đó mà hỏi cộc lốc:

- Tôn danh quý tánh ?

Người bạch y này trả lời:

- Mặc Bạch.

Đồng Đồng Sơn lại hỏi:

- Từ đâu đến ?

Bạch y nhân cũng trả lời một cách cộc lốc:

- Thanh Thành.

Đồng Đồng Sơn nhíu mày như nghĩ ra được một điều gì rồi lại hỏi:

- Đến làm gì ?

Mặc Bạch trả lời:

- Chỉ muốn có thể hóa giải cuộc chiến này.

Đồng Đồng Sơn đột nhiên cười một tràng dài nói:

- Thì ra bằng hữu đến đây với ý định can ngăn đấy à ?

Mặc Bạch đáp:

- Đúng là như vậy !

Đồng Đồng Sơn lớn tiếng kiêu ngạo:

- Cuộc chiến này dựa vào sức ngươi có thể cản nổi không ?

Mặc Bạch không nói lấy nửa lời, khuôn mặt cũng không có gì biểu hiện rõ rệt. Đồng Dương từ
sớm đã nóng lòng muốn thử sức, đến lúc này y bước dài một bước ra ngoài, nghiêm giọng nói:

- Muốn can ngăn thì cũng dễ thôi, chẳng qua chỉ cần hỏi thanh kiếm của ta là được rồi.

Y bước tới vung tay một cái, "coong" tiếng kim loại vang lên lanh lảnh, kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Mặc Bạch nghe y lên tiếng nhưng không có một thái độ nào hết, trái lại từ sau bước lên một
thanh y đồng tử nhỏ con nhất, ốm nhất chỉ khoảng độ mười bốn tuổi, thái độ cũng lạnh lùng như
Mặc Bạch, Đồng Dương nhíu mày hỏi:

- Cái thằng quỷ nhỏ này, ra đây làm gì ?

Bạch y đồng tử chỉ lãnh đạm trả lời:

- Ta đến hỏi cây kiếm của ngươi có bằng lòng hay không.

Đồng Dương giận dữ chỉ vào Bạch y đồng tử:

- Dựa vào sức của mi hay sao ?

Bạch y đồng tử gật đầu:

- Các hạ dùng kiếm, cũng may là ta cũng dùng kiếm.

Đồng Dương nghe thế, cười như điên cuồng rồi sẵng giọng:

- Được, để ta tống cổ ngươi đi trước đã.

Chưa dứt tiếng cười, thanh trường kiếm trong tay y đã xẹt nhanh như một

con rắn đâm thẳng
vào tim Bạch y đồng tử. Chỉ thấy Bạch y đồng tử rút ra từ trong đoản trượng trên tay một thanh kiếm
mỏng. Đồng Dương nhìn thấy, khi chiêu "Độc xà thổ tín" đâm qua, Bạch y đồng tử không tránh né
gì cả, kể cả mắt cũng không thèm chớp nữa, chỉ nghe "soạt" một tiếng, thanh kiếm trong tay Đồng
Dương đã đâm lút vào ngay tim của Bạch y đồng tử. Lúc màu máu của Bạch y đồng tử phụt ra thì
cũng là lúc mà thanh kiếm của Bạch y đồng tử xuất chiêu "Độc xà thổ tín" đâm trúng vào tim của
Đồng Dương. Trong cái khoảnh khắc đó, tất cả mọi hoạt động đều ngừng lại, hầu như không còn sự
sống nào nữa. Thời gian chỉ trong chớp mắt đã kết thúc.
Sắc mặt mọi người đều biến đổi, hầu như không thể tin trên thế gian này lại có người như thế,
có chuyện như thế. Máu tươi tuôn như mưa, tưới đẫm cả một phần mặt tuyết trắng xóa. Đây đó trên
mặt tuyết lốm đốm điển những giọt máu tươi, màu máu tươi làm người ta nghĩ rằng đó là những hoa
mai màu hồng.
Khuôn mặt Bạch y đồng tử hoàn toàn không có một biểu hiện gì cả chỉ có đôi mắt chết như
muốn lòi ra ngoài, như muốn nhìn Đồng Dương, ánh mắt như châm chọc một cách lãnh đạm. Khuôn
mặt Đồng Dương lại hoàn toàn biến đổi, trong ánh mắt của y chứa đầy sự kinh ngạc, phẫn nộ và

khủng khiếp. Y chết rồi nhưng cũng không tin trên đời này có người giống vậy.

Y chết nhưng vẫn không tin.

Hai người bọn họ từ đầu đến cuối vẫn đứng đối mặt nhìn nhau, nhưng chỉ trong khoảnh khắc,

bốn con mắt đều trở thành những cái hốc không có linh hồn. Và sau đó, hai người đều ngã vật

xuống đất.

Một tên bạch y nhân từ từ bước ra, lãnh đạm lấy cuộn chiếu cỏ từ trên lưng xuống, gói lấy cái

xác của đồng bọn, dùng dây cỏ cột chặt vào đầu trượng, lại lạnh lùng trở về chỗ cũ. Thái độ của y

tuyệt nhiên vẫn lạnh lùng như khi đồng bọn của y gói xác con chó lúc nãy.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, gió tuyết từ xa thổi lại mang theo những mảnh băng vỡ, gió

lạnh buốt thấu xương, nhưng bọn đại hán đứng phía sau Đồng Đồng Sơn cảm thấy toàn thân đầm đìa

mồ hôi.

Mặc Bạch nhìn thẳng Đồng Đồng Sơn, từ tốn nói:

- Có phải chăng các hạ không muốn hòa giải cuộc chiến này ?

Đoàn Thập Nhị đột nhiên xông ra nghiêm giọng nói:

- Ngươi còn phải hỏi ngọn đao của ta nữa.

Từ phía sau Mặc Bạch lại từ từ bước ra một bạch y nhân, y trả lời:

- Để ta hỏi.

Đoàn Thập Nhị nghi hoặc:

- Ngươi cũng là kẻ dùng đao.

Bạch y nhân đáp:

- Đúng thế.

Và rút một thanh đao từ trong cây đoản trượng. Bây giờ Đoàn Thập Nhị mới hiểu ra, những cây
đoản trượng trong tay họ có to có nhỏ, có tròn có vuông, tất nhiên vũ khí ở trong sẽ không giống
nhau. Địch thủ nếu như dùng kiếm, họ sẽ dùng kiếm để đối phó, nếu như địch thủ dùng đao, bọn họ
sẽ dùng đao.

Đoàn Thập Nhị chỉ cười nhạt nói:

- Được, ngươi hãy xem đao của ta.

Thân hình của y chưa chuyển động, thì Nhạn Linh đao đã tạo thành kình phong nhắm thẳng
vào bả vai phải của bạch y nhân. Cũng như lần trước, lần này bạch y nhân cũng không tránh né,
thanh đao trong tay y cũng sử dụng chiêu "Lập tích hoa sơn" chém thẳng vào vai Đoàn Thập Nhị.

Nhưng Đoàn Thập Nhị là một trong những đệ tử của Vệ Bát Thái gia thì võ công không thể tầm
thường, những chiêu thức của y rõ ràng là đã sử dụng một cách nhuần nhuyễn, đến chiêu thức cuối
cùng thì y quay người, song cước đan vào nhau chuyển ngược mũi đao sử dụng chiêu "Đảo đả kim
chung", ánh đao chói lòa đâm thẳng vào bên hông bạch y nhân. Nhưng đúng như đã tính toán thuộc
lòng trước bạch y nhân cũng sử dụng chiêu thức giống như Đoàn Thập Nhị, cũng từ chiêu " Bát
phương tàng đao" biến thành chiêu " Đảo đả kim chung". Bạch y nhân tung

ra chậm hơn một chút,
nhưng nếu như Đoàn Thập Nhị không biến chiêu, thì dù cho có giết chết đối phương dưới ngọn đao
đó, thì tự biết rằng mình cũng sẽ chết dưới ngọn đao tương tự như vậy.
Cho dù bạch y nhân là kẻ không muốn sống, thì y lại là kẻ muốn sống. Khi ngọn đao của y
chém xuống thì trong bụng y đã nghĩ đến trường hợp đó rồi, y bỗng hét lên một tiếng tay giữ chặt
đao vọt lên không, huơ đao chém xuống cổ bên trái bạch y nhân.
Bây giờ y đã chiếm thế thượng phong từ trên đánh xuống, toàn thân bạch y nhân đều bị bóng
đao của y bao quanh, không những không thể biến chiêu mà cho dù muốn tránh cũng vô phương.
Nhưng đáng sợ là bạch y nhân cũng chẳng buồn né tránh làm gì.
Nhát đao của Đoàn thập nhị vừa cắm vào cổ trái của bạch y nhân thì đao của bạch y nhân cũng
đâm trúng ngay bụng dưới của Đoàn thập nhi. Mũi đao hoàn toàn lút sâu chỉ vừa vỏn vẹn có một cái
cán nằm trơ trọi. Đoàn thập nhị rống lên một tiếng văng ra xa hơn hai trượng nằm bất động, máu
tươi như mưa rải trên mặt tuyết, còn một số ít bám vào người của bạch y nhân.
Toàn thân vận bạch y của bạch y nhân trong thời gian ngắn đã nhuộm thành màu đỏ, nhưng
tuyệt nhiên không có một chút biểu hiện gì trên khuôn mặt của y, cho đến khi thi thể của Đoàn thập
nhị từ không trung rớt xuống nằm im trên mặt đất, thì y mới chịu ngã. Đối

với y mà nói, chết giống
như là đi về nhà vậy, chẳng phải là một chuyện gì khủng khiếp lắm.
Sắc mặt Đồng Đồng Sơn lộ vẻ hoảng hốt, đột nhiên đứng thẳng nghiêm giọng nói:
- Đây là loại võ công gì ?
Mặc Bạch lãnh đạm đáp:
- Cái này không thể gọi là võ công được.
- Vậy gọi là gì ?
Vẫn với vẻ mặt lạnh lùng, Mặc Bạch nói:
- Cái này chỉ có thể gọi là một chút giáo huấn.
Đồng Đồng Sơn ngạc nhiên:
- Giáo huấn ?
- Bài học này dạy cho chúng ta biết được, nếu như ngươi cứ nhất định muốn giết người ta, thì
người ta cũng có thể giết ngươi y như vậy.
Một tiếng cười lạnh lẽo vang lên:
- Chỉ sợ chưa hẳn như vậy.
Người vừa cất tiếng nói là Tần Tứ, y vẫn dùng ngón tay út móc vào dây kiếm từ từ bước ra kéo
theo cây kiếm lê trên mặt tuyết, tạo nên những âm thanh lanh lảnh. Khuôn mặt tiều tụy của y bỗng
nhiên có chút tươi tắn, ánh mắt lóng lánh, cười nhạt nói:
- Nếu như muốn giết ngươi, thì ngươi có muốn giết ta chỉ là chuyện không tưởng.
Một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau câu nói của Tần Tứ:
- Chỉ sợ chưa hẳn như vậy.
Vừa dứt lời, thì một bóng trắng đã đứng trước mặt Tần Tứ, thân pháp hiển

nhiên nhanh hơn hẳn
hai người vừa rồi.
Tần Tứ nhíu mày hỏi:
- Chưa hẳn như vậy ?
Bạch y nhân đáp:
- Cho dù kiếm pháp có cao thâm độc ác đến đâu, thì vẫn có người có thể phá được.
- Kiếm pháp sát nhân của tại hạ, không ai có thể phá nổi.
Bạch y nhân nói:
- Có một loại người có thể.
Tần Tứ nổi nóng hét lớn:
- Ai ?
Bạch y nhân đáp:
- Là loại người không sợ chết.
Tần Tứ cười lớn, chỉ thẳng vào mặt bạch y nhân:
- Ngươi chính là loại ngươi không sợ chết hảø ?
Bạch y nhân lãnh đạm nói:
- Sống có gì vui, chết có gì khổ ?
Tần Tứ cười nhạt nói:
- Chắc ngươi sống vì ngươi đang đợi chết ?
Bạch y nhân đáp:
- Đúng vậy.
Tần Tứ nói:
- Nếu đã như vậy, để ta toại nguyện cho ngươi.
Vừa nói xong, y đột nhiên rút kiếm tấn công, chỉ chớp mắt đã đâm tới bảy chiêu, kiếm phong
như chẻ tre, kiếm quang như ánh chớp, chỉ thấy đày trời kiếm ảnh tựa như

mưa hoa, làm cho người
ta từ đầu đến cuối không biết y xuất thủ tại phương vị nào.
Bạch y nhân như chẳng muốn phân biệt, cũng chẳng muốn né tránh, chỉ lặng yên đứng tại chỗ,
lặng yên mà chờ đợi. Y từ đầu đã chuẩn bị chết, cho nên kiếm của đối phương vô luận từ đâu tới, y
cũng chẳng thèm để ý.
Tần Tứ đâm tới bảy nhát kiếm, gã bạch y nhân này cũng không thèm động đậy, những thế
kiếm của Tần Tứ đều là hư chiêu, hễ đâm tới là thu lại ngay, đột nhiên Tần Tứ bước một bước đã
đến bên cạnh gã bạch y nhân. Tần Tứ đã tính rằng bộ vị này chính là góc chết của bạch y nhân,
không ai có thể xuất thủ trong góc chết này. Đến lúc muốn giết con người này, tuyệt đối Tần Tứ
không cho hắn một cơ hội nào để tấn công lại được.
Chiêu này vừa đâm tới, hư chiêu đã đổi thành chiêu thức thực sự, ánh chớp của kiếm quang
đâm thẳng vào lưng bạch y nhân.
Chỉ nghe "soạt" một tiếng, thanh kiếm đã lút sâu vào da thịt, Tần Tứ thậm chí còn có thể cảm
giác được sự cọ sát của thanh kiếm với xương địch thủ. Nhưng cũng chính vào lúc ấy, y chợt phát
hiện ra mũi kiếm của mình không phải đâm vào lưng địch thủ mà là đâm chính diện vào ngực.
Chính vào cái khoảnh khắc mà Tần Tứ sử dụng chiêu cuối cùng thì bạch y nhân bỗng nhiên

quay người lại, dùng ngực đón lấy mũi kiếm của y.
Không ai có thể lường trước được kết cục như vậy, không một ai có thể dùng chính thân mình
để hững đỡ lấy mũi kiếm. Nhưng gã bạch y nhân này đã dùng chính thân mình để làm vũ khí.
Tần Tứ hoảng hốt biến sắc dùng sức lôi thanh kiếm ra, nhưng thình lình thanh kiếm bị mắc kẹt
vào xương rút ra không được. Đến lúc muốn buông tay thì thanh kiếm của bạch y nhân nhẹ nhàng
đâm tới, giống như một thiếu nữ dịu dàng đang từ từ cắm một cành hoa tươi vào lọ vậy, từ từ mũi
kiếm đâm vào lồng ngực y. Tần Tứ thậm chí không cảm thấy cả sự đau đớn, chỉ cảm nhận được
lồng ngực của mình đang từ từ đóng băng.
Và sau đó, cả thân người cũng đều lạnh buốt.
Máu tươi vọt ra, hai người họ đứng đối diện nhau, bạch y nhân vẫn sắc mặt lạnh lẽo vĩnh cửu,
nhưng còn Tần Tứ thì mang nét mặt khủng khiếp đã biến dạng.
Kiếm pháp của Tần Tứ so với Đồng Dương rất là cao, thủ pháp thì mau lẹ hơn rất là nhiều,
nhưng kết quả của hai người lại giống nhau.
Trận chiến đã kết thúc.
Đồng Đồng Sơn bỗng nhiên đứng dậy, mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Y tuyệt nhiên
không phải chưa từng thấy qua giết người, cũng không phải chưa từng thấy qua người ta bị giết.
Nhưng điều khủng khiếp là y chưa từng thấy qua cảnh giết người tàn khốc,

ghê gớm, đáng sợ như
vậy.
Kẻ giết người và người bị giết đều thê thảm và ghê gớm như nhau.
Y đột nhiên cảm thấy muốn nôn mửa.
Mặc Bạch nhìn y điềm đạm nói:
- Nếu như các hạ muốn giết người, người khác cũng có thể giết các hạgiống như vậy, bài học
này bây giờ các hạ đã tin rồi.
Đồng Đồng Sơn gật đầu nhè nhẹ, không nói được lời nào, bởi vì y không có gì để nói.
Mặc Bạch lại nói:
- Hình như ngươi nên hiểu rõ, giết người và bị người giết đều đau khổ như nhau.
Đồng Đồng Sơn gật đầu thừa nhận, y đã không thể không thừa nhận.
Mặc Bạch lại nói tiếp:
- Vậy các hạ còn muốn giết người nữa không ?
Đồng Đồng Sơn nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên hỏi:
- Tại hạ chỉ muốn hiểu rõ, các ngươi làm như vậy để làm gì ?
Mặc Bạch đáp:
- Chẳng để làm gì cả.
Đồng Đồng Sơn nói:
- Vậy các ngươi không phải là do lão Đỗ mời đến.
- Không phải, ta không biết ngươi, cũng không biết lão ta.
Đồng Đồng Sơn lại hỏi:
- Nhưng các ngươi lại không tiếc như chết vì lão ta ?
Mặc Bạch đáp:
- Chúng ta không phải chết vì lão, chúng ta chết, chẳng qua là muốn những

người khác được
sống mà thôi.
Mặc Bạch ngưng lại nhìn những thi thể trong vũng máu rồi lại nói tiếp:
- Ba người này tuy đã chết , nhưng chí ít cũng đã có ba mươi người có thể vì cái chết của họ mà
được tiếp tục sống, huống hồ, họ đều không thể chết.
Đồng Đồng Sơn há hốc mồm kinh ngạc khi nghe nói, hỏi rằng:
- Các ngươi thật ra phải từ Thanh Thành tới không ?
- Ngươi không tin ?
Đồng Đồng Sơn đúng thật là không tin, trong thâm tâm y chỉ cảm thấy rằng bọn người này
chắc là đến từ địa ngục. Trên đời làm gì có loại người như thế này.
Mặc Bạch hỏi:
- Các hạ đã đồng ý chưa ?
Đồng Đồng Sơn ngạc nhiên:
- Đồng ý cái gì ?
Mặc Bạch đáp:
- Hóa giải cuộc chiến này ?
Đồng Đồng Sơn chỉ thở dài mà nói rằng:
- Chỉ tiếc là ta đồng ý cũng vô dụng.
Mặc Bạch hỏi:
- Tại sao ?
Đồng Đồng Sơn đáp:
- Bởi vì có một người sẽ không đồng ý.
Mặc Bạch hỏi tiếp:
- Ai ?
Đồng Đồng Sơn đáp gọn lỏn:

- Vệ Bát Thái gia.

Mặc Bạch nói:

- Các hạ không ngại xin kêu hắn lại gặp ta.

Đồng Đồng Sơn hỏi:

- Đến đâu để tìm ?

Ánh mắt lãnh đạm của Mặc Bạch bỗng nhiên ngó về nơi xa xôi, một lát sau mới chậm rãi nói:

- Trong thành Trường An, hoa mai của Lãnh Hương Viện, bây giờ tưởng chừng như đã nở rồi...

000

Vệ Bát Thái gia nếu như trong lòng vui vẻ, cũng giống như người bình thường vậy, miệng cười
mỉm, khoác vai với mọi người, kể cho mọi người nghe chuyện tiếu lâm mà lão tự nhận thấy hay.

Nhưng trong lúc lão giận dữ, thì sẽ khác hẳn với mọi người xung quanh. Thông thường khi đến
cơn giận dữ, mặt đỏ gay, đột nhiên giống như một con sư tử vừa đói vừa giận dữ, và ánh mắt có thể
gọi là tia hào quang ghê gớm và đáng sợ như một con sư tử đang giận dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể
chộp bất cứ kẻ nào dám phật ý lão, xé thành từng miếng nhỏ, rồi từng miếng từng miếng nuốt hết.

Hiện tại chính là lúc lão đang nổi giận.

Đồng Đồng Sơn nhíu mày đứng trước mặt lão, một hảo hán oai trấn cả một phương, bấy giờ
giống như là một con cừu non, cả thở cũng không dám thở.

Trong lúc Đồng Đồng Sơn còn đang mông lung suy nghĩ, thì Vệ Bát Thái

gia đang lồng lộn như
một con sư tử, lão trợn mắt nhìn Đồng Đồng Sơn, nghiến răng hỏi:
- Ngươi nói cái thằng chết tiệt ấy tên là Mặc Bạch ?
Đồng Đồng Sơn khúm núm trả lời:
- Dạ !
Vệ Bát Thái gia lại hỏi tiếp:
- Ngươi nói bọn chúng từ Thanh Thành đến à ?
Đồng Đồng Sơn trả lời:
- Dạ !
Vệ Bát Thái gia ngửa người ra sau, trầm giọng hỏi:
- Ngoài những điều này ra, ngươi cái gì cũng không biết ?
Đồng Đồng Sơn mỗi lần trả lời lại khúm núm hơn nữa, lần này y lại cúi rạp người trả lời:
- Dạ !
Vệ Bát Thái gia gầm lên như một con mãnh sư, quát:
- Cái thằng chết tiệt ấy nó giết mất của ta hai tên đồ đệ, mi có mặt ở đó mà cả lai lịch của nó
mi cũng không biết, mi còn mặt mũi nào mà về gặp ta.
Bỗng nhiên, lão đứng phắt dậy, chớp mắt đã phi thân đến bên cạnh Đồng Đồng Sơn, chụp lấy
cổ áo hắn tát liên tiếp bảy tám cái. Bị tát đến nỗi ọc cả máu mồm, nhưng chẳng thấy Đồng Đồng
Sơn cử động biểu hiện đau đớn, mà ngược lại nét mặt hán như vui mừng, như an lòng. Bởi vì hắn
hiểu rằng Vệ Bát Thái gia đánh càng dữ, chửi mắng càng dữ, thì còn coi hắn là đệ tử, mà như vậy
thì cái mạng mới được giữ lại. Ngược lại, nếu Vệ Bát Thái gia lại khách sáo

với hắn, thì ngày hôm
nay hắn muốn ra khỏi phòng khách này cũng là một điều hoang tưởng.
Đánh được mấy cái, Vệ Bát Thái gia lại co chân đá thẳng vào bụng Đồng Đồng Sơn, lãnh xong
cú đá này Đồng Đồng Sơn vẫn ngoan ngoãn đứng yên như một con cừu non, cho dù mồn đầy máu,
mồ hôi đổ đầy trán.
Vệ Bát Thái gia thở hắt một hơi dài, nhìn Đồng Đồng Sơn gầm lên:
- Ngươi có biết bọn tiểu tử đó đến giúp ngươi hành sự.
Đồng Đồng Sơn đưa tay chùi máu trên miệng trả lời:
- Dạ biết !
Vệ Bát Thái gia hét lớn:
- Bây giờ chúng nó bị người ta giết chết, ngươi lại ba chân bốn cẳng chạy về đây, ngươi tự nghĩ
ngươi là thứ gì ?
Đồng Đồng Sơn ngước lên nhìn Vệ Bát Thái gia nói:
- Dạ con chẳng là thứ gì cả, nhưng con không dám không trở về.
Vệ Bát Thái gia nói:
- Cái thằng chết tiệt, ngươi không dám không trở về ? Chả lẽ ngươi không biết cúp đuôi chạy
xa, để tránh ta giận dữ khi gặp mặt ngươi.
Đồng Đồng Sơn khúm núm:
- Con cũng biết lão nhân gia sẽ nổi nóng, lão nhân gia muốn đánh cứ đánh, muốn giết cứ giết,
con cũng không có gì để than oán, nhưng nếu như muốn con chạy trốn lão nhân gia, con có chết
cũng chẳng cam lòng.

Vệ Bát Thái gia trợn mắt nhìn Đồng Đồng Sơn, rồi cười lớn:
- Được, được lắm.
Lão bước đến ôm vai Đồng Đồng Sơn, cười nói:
- Mọi người xem đây, đây mới là hài nhi tốt của ta, các ngươi đều phải học tập theo, làm sai sợ
cái gì ? Con bà nó, có ai dám nói cả cuộc đời chưa hề làm sai, kể cả Vệ Thiên Bằng ta cũng đã từng
làm sai, huống hồ là ai.
Khi lão cười, cả căm đại sảnh như trút bỏ được gánh nặng, mười mấy người trong đó cũng cảm
thấy nhẹ nhõm trong lòng.
Vệ Bát Thái gia hỏi:
- Các ngươi có ai biết tên chết tiệt Mặc Bạch này là cái thứ gì không ?
Câu hỏi này lão ngụ ý như hỏi tất cả mọi người, nhưng ânh mắt của lão chỉ dừng lại ở một
người. Người này khuôn mặt trắng bạch, nhìn có vẻ tao nhã và có hòa khí. Những người không biết
y, chỉ cho rằng y là một bạch diện thư sinh tao nhã, kỳ thực y chính là đại đệ tử của Vệ Bát Thái gia
- Thiết chùy tử Hàn Trinh, danh tiếng của y đã làm hắc bạch lưỡng đạo khiếp vía mấy năm nay.
Biệt danh của y là Thiết Chùy Tử cũng không hổ danh, vì cho dù địch thủ có cái vỏ cứng bao
nhiêu, y cũng có thể tạo một cái hốc từ trước ra sau. Nhưng xét ra, y lại là một con người ôn hòa
tuyệt đối, khuôn mặt bao giờ cũng mang một nụ cười an nhàn, giọng nói rất êm ái.

Sau khi nghe Vệ Bát Thái gia hỏi, y nhìn quanh không thấy ai trả lời, mới chậm rãi lên tiếng:

- Nhiều năm trước, có một gia đình họ Mặc, trốn nạn đến ẩn cư ở Thanh Thành sơn, Mặc Bạch
có lẽ là người trong gia đình đó.

Vệ Thiên Bằng nhìn mọi người cười lớn nói:

- Ta đã nói từ sớm, chuyện thiên hạ chỉ cần hỏi hắn, không có gì mà hắn không biết !

Hàn Trinh mỉm cười đáp:

- Nhưng đệ tử rốt cuộc chẳng biết bọn chúng ẩn cư nơi nào trong Thanh Thành sơn, đã nhiều
năm nay chưa có ai tìm được nơi ở của chúng, nhưng cách mỗi lần ba bốn năm, họ đều ra ngoài một
lần.

Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:

- Ra làm gì ?

Hàn Trinh cười nói:

- Làm cái trò nhiều chuyện.

Khuôn mặt của Vệ Bát Thái gia trầm ngâm hẳn xuống, lão thường không thích kẻ nhiều
chuyện.

Hàn Trinh nói tiếp:

- Bọn họ không thể không nhiều chuyện, bởi vì họ tự nhận là đời sau của Mặc Trác, đệ tử của
Mặc Gia không thể làm một ẩn sĩ chỉ tự lo lấy thân.

Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:

- Mặc Trác, là cái thá gì ?

Hàn Trinh điềm đạm nói:

- Hắn không phải là cái thá, là người.

Vệ Thiên Bằng cười lớn, ngừng một chút Hàn Trinh từ từ nói:

- Mặc Trác chính là Mặc Tử, tinh thần của Mặc Tử chính là cứu người bị nạn, cho dù phải nhảy
vào lửa. Cho nên đệ tử của Mặc Gia tuyệt đối không thể làm ẩn sĩ mà chỉ có thể là nghĩa sĩ.

Vệ Thiên Bằng hỏi:

- Chẳng lẽ Mặc Bạch đó cũng là một trong những nghĩa sĩ ?

Hàn Trinh mỉm cười:

- Nghĩa sĩ cũng có rất nhiều loại. Có loại tuy rất quang minh chính đại, nhưng bên trong lại có
mưu đồ khác.

Vệ Thiên Bằng hỏi:

- Gã Mặc Bạch có phải thuộc loại này hay không ?

Hàn Trinh đáp:

- Xem ra thì hình như là vậy.

Vệ Thiên Bằng lại hỏi tiếp:

- Loại nghĩa sĩ này đối phó như thế nào ? Có thể giết từng tên để giảm đi lực lượng của nó
không ?

Hàn Trinh lắc đầu đáp:

- Không thể nào được.

Vệ Thiên Bằng nhỏm người dậy hỏi:

- Tại sao lại không được ?

Hàn Trinh từ tốn diễn giải:

- Nghĩa sĩ giống như là quân tử vậy, giết không hết đâu.

Vệ Thiên Bằng cười lớn nói:

- Không sai, nếu như ngươi giết bọn chúng, thì nhất định có người sẽ nói ngươi là kẻ tiểu nhâu
bất nhân bất nghĩa.

Hàn Trinh gật đầu nói thêm:

- Cho nên mới giết không được bọn chúng nó.

Vệ Thiên Bằng chớp chớp mắt nói:

- Đương nhiên là giết không được, nhưng nếu có ai lên tiếng muốn giết chúng, ta sẽ ra tay ủng
hộ ngay.

Hàn Trinh nhíu mày hồi lâu nói:

- Nhưng muốn giết chúng cũng không phải là dễ.

Vệ Thiên Bằng hỏi:

- Chẳng lẽ cái tên khốn khiếp Mặc Bạch thật là lợi hại ?

Hàn Trinh đáp:

- Y thật ra có lẽ cũng chẳng ghê gớm gì, đáng sợ là cái đám tử sĩ của y.

Vệ Thiên Bằng nhíu màu tỏ vẻ không hiểu:

- Tử sĩ ? Tử sĩ là sao ?

Hàn Trinh bình thản đáp:

- Tử sĩ, chính là nói đám thủ hạ có thể chết vì hắn bất cứ lúc nào.

Vệ Thiên Bằng biến sắc:

- Chẳng lẽ bọn chúng không sợ chết ?

Hàn Trinh gật đầu:

- Kẻ không muốn sống chính là kẻ đáng sợ nhất, võ công liều mạng chính là võ công ghê gớm
nhất.

Vệ Thiên Bằng im lặng chờ đợi lời giải thích của Hàn Trinh.

Hàn Trinh chậm rãi nói:

- Bởi vì ta chém hắn một đao, hắn cũng sẽ chém ta một đao giống như vậy.

Hiển nhiên Vệ Thiên Bằng không bằng lòng với lời giải thích vừa rồi.

Hàn Trinh nói tiếp:

- Tuy ta ra tay nhanh hơn một chút, nhưng lúc ta giết hắn hắn còn có thể giết ta. Bởi vì, khi đao
của ta chém tới, hắn sẽ không né tránh nên trong khoảnh khắc ngọn đao của ta chém vào hắn, hắn
đã có đủ thời gian để giết ta.

Vệ Thiên Bằng cười to, bước tới vỗ vai Hàn Trinh:

- Nói rất hay, rất có lý.

Hàn Trinh nhìn sững lão, hình như đã hiểu rõ ý của lão.

Không phải thù, thì chính là bạn.

Nếu như giết ngươi không được, thì kết bạn với ngươi vậy. Đây không chỉ là nguyên tắc của
Vệ Thiên Bằng, mà là nguyên tắc của cộng đồng hào kiệt võ lâm từ xưa đến nay. Đối với đám
người này nguyên tắc này không còn nghi ngờ gì tính chính xác của nó.

Hàn Trinh nói:

- Đồng Đồng Sơn đã nói bọn chúng muốn đên thành Trường An.

Vệ Thiên Bằng chậm rãi gật đầu:

- Nghe nói Lãnh Hương viên là nơi rất đẹp, ta cũng muốn đến chơi lâu rồi.

Hàn Trinh gật đầu đồng ý:

- Đúng, Lãnh Hương viên từ lâu đã là một danh lam thắng cảnh, nơi đó trồng hàng vạn cây mai,
bây giờ lại chính là mùa mai nở, cho nên....

Vệ Thiên Bằng ngắt lời:

- Cho nên sao ?

Hàn Trinh thản nhiên nói:

- Mặc Bạch đã đến nơi ấy, tại sao chúng ta lại không đến ?

Vệ Thiên Bằng gật đầu:

- Chúng ta đương nhiên có thể đến đấy.

Hàn Trinh nói thêm:

- Nếu như đã muốn đi, thì chi bằng chúng ta thuê bao cả nơi đó luôn đi.

Vệ Thiên Bằng vỗ tay cười nói:

- Có lý lắm.

Hàn Trinh nói tiếp:

- Đợi đến khi Mặc Bạch đến, chúng ta hãy ân cần mời hắn, cho hắn thấy sự lợi hại của lão
nhân gia, nếu như hắn không phải là một tên điên rồ, thì sau này hắn sẽ không đối địch với chúng ta.

Vệ Thiên Bằng dương dương tự đắc cười lớn:

- Ý hay lắm !

000

Trong đại sảnh im ắng, ngoài hành lang lại im tịnh hơn nữa.

Đồng Đồng Sơn và Hàn Trinh đang sánh vai đi trong hành lang, thái độ giống như đôi bạn cũ
đã lâu không gặp.

Quang cảnh âm u của hoàng hôn càng làm cho gió tạo nên cái lạnh giá buốt, hương thơm của
hoa mai trong vườn đầy trong gió.

Đột nhiên Đồng Đồng Sơn dừng lại, ánh mắt nghi ngờ nhìn thẳng vào Hàn Trinh:

- Có một chuyện đệ cảm thấy rất kỳ lạ ?

Hàn Trinh cũng dừng bước hỏi lại :

- Chuyện gì ?

Đồng Đồng Sơn hỏi tiếp:

- Tại sao những lời huynh nói ra, lão nhân gia đều cho là ý hay.

Hàn Trinh cười ngất:

- Bởi vì đó đều là ý của sư phụ, ta chẳng qua chỉ nói ra dùm cho sư phụ mà thôi.

Đồng Đồng Sơn lắc đầu không hiểu:

- Nếu đây đã là ý của lão nhân gia, tại sao huynh phải nói ra.

Hàn Trinh trầm ngâm:

- Ngươi đã theo sư phụ bao lâu rồi ?

- Cũng đã hơn mười năm rồi.

Hàn Trinh nói tiếp:

- Ta nghĩ rằng ngươi cho sư phụ là một người thô lỗ, tàn bạo, chẳng bao giờ là một người biết
suy nghĩ.

Đồng Đồng Sơn gật đầu đồng ý.

Hàn Trinh lắc đầu:

- Ngươi sai rồi ! Ngày trước Trung Nguyên Bát Kiệt tung hoành giang hồ, mọi người cho rằng
Lưu tam gia là người tinh tế nhất, Lý thất gia là người ghê gớm nhấât, và hồ đồ nhất chính là Vệ Bát
Thái gia.

Đồng Đồng Sơn gật đầu nói:

- Đệ cũng đã nghe qua.

Hàn Trinh đột nhiên cười lớn nói tiếp:

- Bây giờ Lưu tam gia và Lý thất gia đều đã chết, kẻ hồ đồ nhất Vệ Bát Thái

gia lại còn sống
mà còn rất là thảnh thơi.
Đồng Đồng Sơn cười như đã hiểu ý của Hàn Trinh. Chỉ có kẻ giả vờ hồ đồ mới chính là người
tinh tế nhất, người lợi hại nhất.
Đồng Đồng Sơn bỗng nhiên thở dài:
- Chỉ tiếc giả vờ hồ đồ là một chuyện không dễ dàng.
Hàn Trinh lắc đầu:
- Chưa chắc đúng.
Đồng Đồng Sơn nhìn Hàn Trinh nói lấp lửng:
- Xem ra huynh không biết giả vờ hồ đồ.
Hàn Trinh cười khổ não:
- Hiện tại có lẽ ta là tên hồ đồ, nhưng không thể làm cho người ta biết mình hồ đồ.
- Tại sao vậy ?
- Bởi vì bên cạnh kẻ hồ đồ, đều phải có một người tinh nhanh, cho nên ta phải làm kẻ tinh
nhanh đó.
- Cứ như vậy, dù là chuyện gì đi nữa, sai lầm chính là huynh bị gánh chịu chứ không phải sư
phụ.
Đồng Đồng Sơn nhíu mày nói tiếp:
- Cho nên người ta sẽ ghét hận huynh chứ không phải lão nhân gia.
Hàn Trinh thở hắt nói:
- Cho nên bây giờ ngươi mới hiểu rõ, người tinh tế tại sao lại chết sớm như vậy.
Đồng Đồng Sơn cười nói:

- Nhưng có loại người chết mau hơn những kẻ tinh tế, đó là bọn đối đầu với lão nhân gia.

Hàn Trinh cười nói:

- Cho nên ta rất cảm thông với bọn người này, vì bọn chúng muốn sống cũng là một chuyện khác.

000

Phùng Lục chầm chậm đi qua con đường nhỏ đầy tuyết, từ xa y đã nhìn thấy sắc hoa rực rỡ của vườn mai Lãnh Hương viên.

- Lập tức bao hết Lãnh Hương viên, đuổi hết khách đang ở, cho dù là còn sống hay chết cũng phải đuổi hết cho ta.

Mệnh lệnh của Vệ Bát Thái gia như vang lên trong dầu Phùng Lục, lão Thái gia thường ra những mệnh lệnh như vậy, lão sai phái một ai đi thừa lệnh thì người đó không thể nào không hoàn thành. Cho dù người đó làm như thế nào lão cũng không thèm để ý, cho dù công việc đó có khó khăn như thế nào lão càng không thèm quan tâm, chỉ cần phải làm xong cho lão. Nếu có những khó khăn gì, lão cũng bắt phải làm cho xong, nếu như không hoàn thành, thì thật không đáng làm một trong những đệ tử của lão.

Phùng Lục lần này nhận lệnh bằng mạng sống của mình, y là một con người rất cẩn thận. Mỗi lần hành sự, y thường đem những vấn đề khó khăn xem xét cẩn thận.

Đi hết con đường nhỏ, Phùng Lục đến trước một cái cửa, trên cửa gắn một tấm bảng lớn, trên
có ba chữ Lãnh Hương viên, hiển nhiên đây là cửa chính của Lãnh Hương viên, người quản lý lúc
nào cũng có mặt ngay cửa, y hy vọng người quản lý này là một kẻ thông minh, kẻ thông minh đều
biết yêu cầu của Vệ Bát Thái gia là không thể từ chối.
Viên quản lý Lãnh Hương viên là một trung niên khoảng ba mươi mấy tuổi, xem ra tướng mạo
không thông minh lắm, nhưng cũng không đến nỗi ngốc. Khi Phùng Lục bước tới trước cửa Lãnh
Hương viên, y vội bước xuống vòng tay thi lễ nói:
- Tại hạ Dương Thiên xin hỏi công tử đến là ngắm hoa uống rượu, hay là muốn ở lại đây, xin
cứ chỉ bảo ?
Phùng Lục trả lời một cách ngắn gọn:
- Chúng ta muốn bao hết Lãnh Hương viên.
Dương Thiên tỏ ra rất bất ngờ, nhưng lại mỉm cười trả lời:
- Ở đây có tất cả hai mươi mốt sân, mười bốn tòa lầu, bảy gian đại sảnh, hai mươi tám phòng
khách, hai trăm phòng trọ, công tử muốn bao hết hay sao ?
Phùng Lục lãnh đạm gật đầu:
- Phải !
Dương Thiên trầm ngâm hỏi:
- Công tử đến ở bao nhiêu người ?
Phùng Lục trả lời:
- Cứ cho la ømột người đi nữa, ta cũng muốn bao hết.

Dương Thiên trầm giọng nói tiếp:

- Vậy thì phải xem là nhân vật nào mới được ?

Phùng Lục nhếch môi cười bí hiểm:

- Là Vệ Bát Thái gia.

Dương Thiên rúng động toàn thân la lên:

- Vệ Bát Thái gia của Bảo Định phủ hay sao ?

Phùng Lục gật đầu, ra chiều rất hài lòng, tên tuổi của Vệ Bát Thái gia không ai mà không biết.

Dương Thiên bỗng nhìn thẳng Phùng Lục, ánh mắt lóe lên như đang cười một cách giảo hoạt:

- Sự chỉ bảo của Vệ Bát Thái gia, tại hạ không thể không vâng lời, nhưng...

Phùng Lục ngắt lời:

- Nhưng cái gì ?

Dương Thiên nói:

- Lúc nãy có một vị khách quan cũng muốn bao hết nơi đây, y ra giá là một ngàn lượng bạc mà
tại hạ còn không đáp ứng, bây giờ nếu như đồng y với công tử, làm thế nào có thể phân bua rõ ràng
cho vị khách quan đó ?

Phùng Lục nhíu mày hỏi:

- Vị khách quan đó đâu ?

Dương Thiên không trả lời nhưng ánh mắt của y nhìn chăm chú ra phía sau Phùng Lục, Phùng
Lục không đợi y trả lời mà quay hẳn người lại, vừa nhìn lại, Phùng Lục chỉ thấy một khuôn mặt
trắng toát hư một bức tượng cách y vài trượng. Đó là một quái nhân mặc một chiếc áo mỏng màu

trắng, trên lưng cuộng một cái chiếu đỏ, trên tay cầm một thanh đoản trượng. Lúc nãy, khi Phùng Lục bước vào đây, tuyệt nhiên không thấy qua quái nhân này. Quái nhân
như không thấy Phùng Lục, hai ánh mắt lạnh lẽo, hoàn toàn không có một sự biểu hiện nào, giống
như đang nhìn vào cõi xa xôi nào đó.
Mọi người mọi vật xảy ra trên đời này, dường như không được y đặt mắt đến. Điều mà y quan
tâm đến hình như là một nơi phiêu diêu nào đó nằm trong cõi hư vô. Chỉ có nơi đó, y mới đạt được
sự yên vui thật sự.
Phùng Lục vừa nhìn thấy liền vội quay lưng. Y đã biết quái nhân này là ai rồi, nhưng không
muốn nhìn kỹ, lại cũng không muốn bắt chuyện với quái nhân này. Y biết rằng cho dù nói gì với gã
quái nhân này thì cũng là một chuyện hết sức ngu xuẩn.
Trong ánh mắt của Dương Thiên vẫn còn mang nụ cười gian xảo ấy.
Phùng Lục lên tiếng phá tan im lặng làm căng thẳng cả một bầu không gian.
- Được, ta bao hết Lãnh Hương viên, một ngày ta trả một ngàn năm trăm lượng. Còn cho thêm
ngươi một ngàn lượng tiền hoa hồng.
Phùng Lục biết rằng giao dịch với một người làm ăn dễ hơn nhiều lần khi giao dịch với một tên
liều mạng. Làm thủ hạ của Vệ Bát Thái gia nhiều năm, y đã học được cách lựa chọn và phán đoán
một cách chính xác.
Dương Thiên dĩ nhiên bằng lòng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một

giọng nói lạnh lẽo
vang lên:
- Ta trả một ngàn năm trăm lượng và cái này.
Phùng Lục bỗng nghe sau lưng có tiếng gió bạt, vội giật mình quay lại thì thấy bạch y nhân đã
rứt một thanh đao ra từ đoản trượng, cắt một miếng thịt đùi chầm chậm đặt lên bàn, khuôn mặt
không tỏ vẻ có gì là đau đớn cả.
Phùng Lục nhìn y, chỉ cảm thấy đuôi mắt cứ giật mãi, trải qua thời gian lâu mới nói được:
- Cái này ta cũng có thể trả được.
Bạch y nhân nghe Phùng Lục thốt lên câu nói này, chỉ nhìn một chút rồi lại hướng về cõi hư vô.
Phùng Lục chầm chậm rút ra cây đoản đao, cũng chầm chậm cắt ra một miếng thịt đùi. Y cắt
chậm và rất kỹ càng. Bất luận Phùng Lục làm việc gì cũng đều rất cẩn thận. Cắt xuống miếng thịt
của chính mình tuy rất đau đớn, nhưng hắn không làm xong mệnh lệnh của Vệ Bát Thái gia sẽ chịu
nhiều đau khổ hơn nữa. Lần này Phùng Lục cũng phán đoán chính xác và lựa chọn rất chính xác, có
lẽ hắn không còn gì để mà lựa chọn nữa.
Khi nhìn thấy trên bàn đặt hai miếng thịt tươi còn nhỏ máu ròng ròng, Dương Thiên như toàn
thân mềm nhũn.
Bạch y nhân liếc nhìn Phùng Lục một cái rồi bỗng huơ đao, cắt xuống một cái lỗ tai.

Phùng Lục cảm thấy cả người như bị cứng đơ, họ Phùng Lục đã từng cắt lỗ tai của kẻ khác,
nhưng lúc đó chỉ cảm thấy có chút gì hơi tàn bạo. Nhưng đó là chuyện khác. Phùng Lục muốn múa
đao giết quách cái tên bạch y nhân này, nhưng lời nói của Hàn Trinh ám ảnh trong đầu: "Tuy ta xuất
thủ nhanh hơn hắn, nhưng lúc ta giết hắn hắn cũng có thể giết lại ta".
Kẻ cẩn thận, đa số bao giờ cũng tiếc rẻ mạng sống của mình, Phùng Lục là một kẻ cẩn thận.
Họ Phùng từ từ ngẩng đầu lên, cắt cái lỗ tai của mình xuống. Phùng Lục cắt một cách chậm rãi, một
cách cẩn thận.
Máu đã nhuộm đỏ hai bên vai của bạch y nhân, đôi mắt lạnh lùng của bạch y nhân bỗng nhiên
phóng ra một tia nhìn khoan khoái một cách tàn nhẫn. Cái tai của Phùng Lục cắt xuống đặt bên
cạnh cái tai của y thì hai cứ như là một vậy.
Dương Thiên như muốn ngất đi khi thấy hai cái tai đặt trước mặt. Y run rẩy ngồi phịch xuống
ghế tựa hồ như đứng không vững.
Bạch y nhân nhìn một bên tai dầm đìa máu của Phùng Lục, cất tiếng nói lạnh lẽo:
- Cái giá này mà ngươi cũng trả được hay sao ?
Dứt lời y huơ đao chặt xuống cổ tay trái của y. Nhưng đúng lúc ấy, Phùng Lục bỗng nhiên cảm
thấy một luồng gió thổi tới, trong đó phảng phất một mùi thơm kỳ lạ, khi cơn gió qua đi Phùng Lục

mới nhìn thấy một bóng người đã đứng đó tự bao giờ. Đó là một thiếu nữ, chỉ nhìn một cái Phùng
Lục đã như mê mẩn cả tâm hồn, bởi vì từ trước đến nay họ Phùng chưa bao giờ thấy một thiếu nữ
nào đẹp như thế.
Bạch y nhân nhìn thấy thiếu nữ đó, liền phát giác ra tay đao đã bị nàng ta đỡ lấy.
Nàng mỉm cười nhìn bạch y nhân một cách đắm đuối, dịu dàng nói với y:
- Đao chém vào tay đau lắm đó.
Bạch y nhân vẫn lãnh đạm cất tiếng:
- Đây đâu phải là thịt của cô nương ?
Thiếu nữ không nói thêm gì, chỉ dùng những ngón tay mềm mại trắng muốt như những búp
măng non phất nhẹ một cái, tựa hồ như rút một cành hoa trong bình ra vậy. Bạch y nhân chỉ nhìn
thoáng qua đã phát giác ra đao của y bây giờ đã nằm trong tay của thiếu nữ.
- Khoái đao Bách luyện tinh cương mỏng nhưng sắc bén.
Nàng thốt lên rồi lại dùng một ngón tay búp măng bẻ nhẹ một cái, chỉ nghe "cách" một tiếng
khô khan, thanh khoái đao Bách luyện tinh cương đã bị bẻ gãy một đoạn.
- Nơi này ta đã bao rồi.
Thiếu nữ cất tiếng nhỏ nhẹ nói tiếp:
- Các ngươi tranh chấp với nhau làm gì ?
Nói dứt lời nàng dùng hai ngón tay, kẹp mũi kiếm bỏ vào mồm, nhai đi nhai lại một hồi rồi
nuốt xuống. Khuôn mặt của nàng ánh lên một nụ cười mãn nguyện, giống như vừa nuốt một viên

đường to ngọt thật là ngọt vậy. Rồi lại bẻ tiếp một đoạn bỏ vào miệng nuốt chửng, mỉm cười với
bạch y nhân:
- Cây đao của ngươi thật không có tệ, không những là thép tốt, mà luyện cũng đã thuần, ngon
hơn nhiều so với cây đao hôm qua.
Phùng Lục nhịn không nổi nữa cất tiếng hỏi:
- Ngày nào cô nương cũng ăn đao kiếm hay sao ?
Thiếu nữ dịu dàng cất tiếng:
- Ăn thì không có nhiều, mỗi ngày chỉ khoảng hai ba cây gì đó, đao kiếm cũng như thịt vậy, ăn
nhiều không tốt cho dạ dày.
Phùng Lục trợn mắt ngó trân thiếu nữ, y không khi nào tự làm mất mặt trước người đẹp, nhưng
bây giờ y hoàn toàn không thể khống chế bản thân được nữa.
Thiếu nữ liến thoắng:
- Giống như cây đao ngươi đang cầm trên tay, ăn chẳng ngon gì cả. Bởi vì nó đã giết quá nhiều
người cho nên tanh mùi máu lắm.
Bạch y nhân nhìn sững nàng, bỗng nhiên quay người rảo bước không nói lấy một lời. Bạch y
nhân không phải sợ chết, mà là y không thể bẻ gãy một thanh đao ra từng khúc mà ăn như thế.
Thiếu nữ cười dịu dàng quay sang Phùng Lục hỏi:
- Xem ra hắn đã không muốn tranh nhau với ta nữa, còn ngươi thì sao ?
Thiếu nữ lại nói tiếp:
- Nam tử hán đại trượng phu, muốn "tranh chấp của nữ nhi", cho dù là thắng

đi chăng nữa cũng
chẳng lấy gì vẻ vang lắm, ngươi nói có đúng hay không ?
Phùng Lục không biết nói gì, chỉ thở dài rồi nói:
- Xin hỏi các hạ cao danh quý tánh, để tại hạ trở về bồi đáp với chủ nhân.
Thiếu nữ cũng giả bộ thở dài nói:
- Ta chẳng qua chỉ là một đứa nha dầu, ngươi hỏi tên ta cũng vô dụng mà thôi.
Phùng Lục nhíu mày suy nghĩ:
" Một thiếu nữ tuyệt đẹp, võ công cao thâm khó lường như thế này mà chỉ là một đứa nha đầu.
Vậy thì chủ nhân của ả là ai ?"
Thiếu nữ dường như cũng hiểu được ý nghĩ của Phùng Lục liền lớn tiếng nói:
- Ngươi trở về báo cho Vệ bát gia biết, Lãnh Hương viên đã được Nam Hải nương tử bao hết,
nếu như lão có rảnh thì cứ mời lão đến đây chơi vài hôm.
Phùng Lục trợn mắt:
- Nam Hải nương tử ?
Nàng gật đầu:
- Nam Hải nương tử chính là chủ nhân của ta, ngươi trở về báo cho Vệ bát gia, lão tự khắc biết.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 2
NAM HẢI NƯƠNG TỬ.

Lúc mà Vệ Bát Thái gia giận dữ và vui vẻ, lão là hai con người khác nhau, nhưng bây
giờ, lão lại ở trạng thái thứ ba. Bọn đệ tử chưa bao giờ thấy lão khẩn trương và ngạc nhiên
như vậy. Thậm chí cả khuôn mặt bình thường đỏ gay của lão, bây giờ cũng chuyển thành
màu tái xanh, lão thốt lên:
- Nam Hải nương tử ? Chẳng lẽ mụ còn chưa chết hay sao ?
Lão nắm chặt hai tay, khuôn mặt lộ vẻ khẩn trương, và cả giọng nói cũng vang lên đầy
kinh ngạc, thậm chí còn mang một chút khiếp sợ.
Không ai dám lên tiếng trong lúc này. Mọi người đều không ngờ rằng trên đời lại có
người có thể làm cho Vệ Bát Thái gia khiếp sợ. Bỗng Vệ Thiên Bằng trợn mắt quát to:
- Các ngươi có ai biết Nam Hải nương tử là ai không ?
Cũng như lệ thường câu hỏi này lão hỏi cả đám đệ tử nhưng ánh mắt dừng lại ở khuôn
mặt Hàn Trinh. Nhưng lần này kể cả Hàn Trinh cũng không trả lời được. Vệ Thiên Bằng
phóng tới chộp tay áo Hàn Trinh, nghiêm giọng:
- Cả Nam Hải nương tử mà ngươi cũng không biết, vậy ngươi biết cái gì ?
Hàn Trinh bây giờ giống như bọn bạch y nhân vậy, ánh mắt hoàn toàn không biểu hiện
gì, chỉ chăm chú nhìn vào cõi hư vô. Vệ Thiên Bằng trợn mắt nhìn Hàn Trinh, nhưng dần dần
lão đã lấy được bình tĩnh, buông tay thở dài nói:
- Cái này cũng không thể trách ngươi được, ngươi hãy còn trẻ, lúc mà Nam Hải nương tử
còn điên đảo chúng sanh, tung hoành ngang dọc, sợ rằng ngươi còn chưa ra đời.
Lão ưỡn ngực lớn tiếng nói:
- Nhưng ta đã gặp qua mụ ta, đã tận mắt nhìn thấy bộ mặt thật của mụ, ngoại

trừ Vệ
Thiên Bằng ta ra, tuyệt nhiên không có người thứ hai thấy được bộ mặt thật của mụ.
Nói dứt lời, khuôn mặt của lão ửng lên, tựa như gặp được bộ mặt thật của Nam Hải
nương tử là chuyện ghê gớm, đáng được kiêu ngạo, đám đệ tử trong lòng đều muốn hỏi rằng:
- Thật ra Nam Hải nương tử là con người như thế nào ?
Câu hỏi này đương nhiên không có ai dám lên tiếng hỏi, bởi vì trước mặt Vệ Thiên
Bằng chỉ có thể trả lời, không được hỏi. Vệ Thiên Bằng không thích ai nhiều chuyện trước
mặt lão.
Lão bỗng nhiên quay sang Phùng Lục hỏi:
- Ngươi thấy nữ nhân đó thế nào ?
Phùng Lục đáp ngay:
- Hình như là không tệ.
Vệ Thiên Bằng quát lớn:
- Hình như là sao ? Có phải đẹp lắm không ?
Phùng Lục cúi đầu, đáp lí nhí:
- Dạ, dạ rất là đẹp.
Vệ Thiên Bằng trầm giọng hỏi tiếp:
- Ả khoảng chừng bao nhiêu tuổi ?
Phùng Lục càng cúi thấp hơn nữa, y bỗng phát giác ngay cả chính mình cũng không biết
tuổi tác của nữ nhân đó. Lúc y gặp ả lần đầu, chỉ cảm thấy ả tuy rằng rất trẻ, nhưng ít nhất
cũng khoảng hai lăm, hai sáu tuổi. Nhưng khi nghe ả cất giọng nói, lại cảm thấy ả hình như
chỉ là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi. Có điều khi nhìn vào mặt của ả, thì phát
hiện hốc mắt có nhiều nếp nhăn, có thể là đã ba mươi tuổi. Bây giờ suy nghĩ lại, ả dùng tay
bẻ gãy thanh đao bằng thép, lại có công phu nuốt đao, nếu như không trải qua bốn, năm
mươi năm khổ công tu luyện, thì làm sao đạt được hỏa hầu như vậy ?
Vệ Thiên Bằng chợt vỗ tay la lên:
- Nữ nhân đó rất có thể là Thiên Thủ Quan Âm.
Phùng Lục nghe vậy chịu không được thốt lên:
- Bà ta nếu như đã ẩn cư hơn ba bốn mươi năm, thì bây giờ chắc chắn là một

bà già rồi.
Vệ Thiên Bằng cười nói:
- Lúc bà ta mười bảy tuổi, đã có ngươi cho rằng bà ta là một bà già, khoảng ba mươi
năm sau lại có người nói bà ta chỉ là một tiểu cô nương.
Phùng Lục nhìn trân trối, vì y bây giờ nghĩ không ra gì cả.
Vệ Thiên Bằng nói tiếp:
- Nữ nhân này biến hóa ghê gớm, các ngươi gặp qua bất cứ người nào cũng có thể là bà
ta cải trang thành. Nghe nói có một lần Phổ Pháp đại sư của Thiếu Lâm tự giảng kinh ở núi
Thái Sơn, những người nghe giảng kinh, có một số là bạn của Phổ Pháp đại sư. Sau khi nghe
hơn hai ngày hai đêm, bỗng nhiên đến thêm một vị Phổ Pháp đại sư nữa, cho nên mọi người
mới vỡ lẽ rằng vị Phổ Pháp đại sư giảng kinh hai ngày hai đêm đó chính là Nam Hải nương
tử.
Câu chuyện này nghe qua như là một câu chuyện thần thoại, hầu như không ai có thể tin
được, nhưng mọi người đều biết rằng, Vệ Bát Thái gia là một người không bao giờ nói láo.
Vệ Thiên Bằng trầm ngâm nói:
- Bất kể là ai, chỉ cần thấy qua bộ mặt thật của Nam Hải nương tử cũng đều phải chết.
Cho nên, lúc mà bà ta vang danh thiên hạ, cũng không có ai biết được bà ta là người như thế
nào. Chỉ có ta biết được...chỉ có ta biết được...
Lão càng nói càng nhỏ dần, mặt bỗng lộ vẻ kỳ quái, hồi lâu mới trầm ngâm nói:
- Công phu cầm nã thủ và phóng ám khí của bà ta đương thời đã không có ai bì kịp,
thêm thuật dị dung càng hiếm có từ xưa đến nay, nhưng đến thời quang vinh nhất thì đột
nhiên bà ta lại mất tích, không ai biết tại sao ? Lại càng không biết bà ta ở đâu ? Ba mươi
năm nay, trong giang hồ chưa ai biết một tin tức gì cuả bà ta, ngay cả ta cũng không biết
được nữa.
Mọi người đưa mắt nhìn nhau, càng không dám lên tiếng. Bây giờ mỗi

người đều đã biết
rõ, Vệ Bát Thái gia và Nam Hải nương tử có quan hệ mật thiết không bình thường. Nhưng
trong lòng mọi người càng thêm hiếu kỳ:
" Nam Hải nương tử đã ẩn cư hơn ba mươi năm, tại sao lại xuất hiện trong lúc này ?"
Cũng không biết trải qua bao lâu, Vệ Thiên Bằng nói lớn phá tan sự im lặng:
- Lão Ma, ngươi qua đây.
Một thanh niên mặc áo cộc tay lông chồn màu bạc, nghe lão kêu vội bước ra thủ lễ.
Chiếc áo của chàng ta đã đẹp, lại được cắt may vừa thân càng tô thêm vẻ đẹp của chàng.
Khuôn mặt chàng ta đẹp đến nỗi, khi nghiêm nghị cũng cảm thấy khuôn mặt nở hoa, càng
xem càng thấy quyến rũ các thiếu nữ, chỉ tội đôi mắt đẹp của chàng ta lại vằn lên những tia
máu đỏ, cho thấy rõ là do nguyên nhân mất ngủ. Có lẽ, mỗi một người có vẻ quyến rũ phái
nữ, đều không tránh khỏi điều mất ngủ. Chàng thanh niên ấy chính là Lão Ma, một trong
Thập tam thái bảo môn hạ của Vệ Bát Thái gia, có biệt hiệu là Phấn Lang Quân Tây Môn
Thập Tam.
Vệ Thiên Bằng liếc Tây Môn Thập Tam hồi lâu, mới lạnh lùng lên tiếng:
- Đêm trung thu, có phải ngươi kết bạn với một tên thanh niên tên là Lâm Đĩnh phải
không ?
Tây Môn Thập Tam lộ vẻ kinh ngạc, nhưng vẫn phải cúi đầu thừa nhận:
- Dạ phải !
Vệ Thiên Bằng hỏi tiếp:
- Sau khi ngươi làm bạn với cái thằng con hoang ấy, bốn tháng trở lại đây, ngươi đã làm
những gì ?
Tây Môn Thập Tam không trả lời được gì, mặt chỉ đỏ hồng lên.
Vệ Thiên Bằng cười nhạt:
- Ta cũng biết ngươi không dám nói, được, Hàn Trinh, ngươi nói giúp cho nó.
Hàn Trinh không nghĩ gì cả, chầm chậm bước ra nói như đang đọc một bản cáo trạng:
- Đêm hai mươi tháng tám, bọn chúng đến quản khố mượn ba vạn lượng

bạc. Ngày ba
mươi lại mượn thêm lần nữa.
Vệ Thiên Bằng cười lớn nói thêm vào:
- Mười ngày xài hết ba vạn lượng bạc, bọn chúng nó thật hào phóng.
Hàn Trinh lại tiếp tục nói:
- Tối ngày bốn tháng chín, bọn chúng uống say và ẩu đả với Côn Luân đệ tử vừa ở quan
ngoại vào, ngay lúc đó tuy đã dàn xếp ổn thỏa. Nhưng khi biết lai lịch của bọn chúng, Côn
Luân tam hiệp vội đào tẩu ngay trong đêm, bọn chúng hứng chí lại đuổi theo hơn tám mươi
dặm, giết sạch Côn Luân tam hiệp không chừa một tên.
Vệ Thiên Bằng lắc đầu trầm ngâm nói:
- Xem ra đệ tử phái Côn Luân, từ khi Long đạo nhân chết đi, càng ngày càng tệ.
Hàn Trinh nói tiếp:
- Sau khi giết người, bọn chúng càng hứng chí, mượn hơi rượu, đột nhập Thạch gia trang,
cướp đi hai tỉ muội sinh đôi mới mười bốn tuổi, bắt họ phục dịch hết một ngày một đêm.
Nghe đến đây, Tây Môn Thập Tam ra bộ dạng đáng thương, không ngừng nháy mắt ra
hiệu với Hàn Trinh, nhưng Hàn Trinh lại làm như không thấy gì, đều đều nói tiếp:
- Từ đó trở về sau, gan của bọn chúng càng ngày càng lớn, nên đến ngày ba mươi tháng
chín...
Tây Môn Thập Tam không đợi Hàn Trinh nói hết, đã quỳ xuống trước mặt Vệ Thiên
Bằng, xé toạc cổ áo, khóc lóc:
- Đệ tử biết tội, sư phụ xin cứ giết đồ đệ.
Vệ Thiên Bằng trợn mắt nhìn, bỗng nhiên cười lớn, nói:
- Được, có nghĩa khí ! Đại trượng phu dám làm dám chịu, giết mấy tên không ra gì, đùa
giỡn vài con bé xinh đẹp, cũng chả là cái gì cả !
Tào Ưng ngạc nhiên trợn tròn mắt kêu lên:
- Lão nhân gia không trách đồ đệ sao ?
Vệ Thiên Bằng cất tiếng cười sang sảng nói:
- Ta trách ngươi cái gì đâu. Hai đứa nữ nhân đó nếu như không thích ngươi, chẳng lẽ

không biết đập đầu vào tường tự tử hay sao, mà lại theo ngươi một ngày một đêm như vậy ?
Nếu nó đã thích ngươi, ai mà cản được nó, một tiểu cô nương thích một nam thanh niên, là
một điều không thể nghi ngờ gì nữa, cho cả ông trời cũng cản không được.
Tây Môn Thập Tam nghe lão nói như vậy, quá hứng chí nhịn không được cười lên nói:
- Hồi bẩm lão gia, cách đây mấy ngày mấy con bé ấy lại trộm đến tìm đồ đệ ạ.
Vệ Thiên Bằng lại cười lớn, nói:
- Nam tử hán sống trên đời mà không có gan giết người, ghẹo gái thì thà đâm đầu chết
còn hơn.
Đột nhiên lão im bặt tiếng cười, nhìn Tây Môn Thập Tam hỏi:
- Tuy sư phụ không trách con, nhưng con có biết sư phụ kêu con ra đây làm gì không ?
Tây Môn Thập Tam trả lời:
- Dạ không biết.
Vệ Thiên Bằng trầm giọng hỏi:
- Ngươi có biết cái thằng oắt con Lâm Đĩnh là ai không ?
Tây Môn Thập Tam cúi đầu lí nhí:
- Dạ, con không biết.
Vệ Thiên Bằng đột ngột phóng ra một cước, đá Tây Môn Thập Tam văng ra xa hơn
trượng, lão không buông tha mà phi thân theo, chụp lấy tóc của Tây Môn Thập Tam, nhấc
bổng y lên tát liên tiếp bảy tám cái, rồi mới gằn giọng hỏi:
- Ngươi có biết tại sao ta đánh ngươi hay không ?
Tây Môn Thập Tam run cầm cập miệng đầy máu nhưng vẫn phải trả lời:
- Dạ...dạ con không biết !
Đúng là y không biết, y bị đánh đến nỗi kinh hoàng.
Vệ Thiên Bằng nghiêm giọng nói:
- Nam tử hán đại trượng phu, giết người phóng hỏa cũng chẳng sao, nhưng nếu như bạn
của mình mà cũng không biết là người thế nào, thì đúng là một tên vô dụng, chém đầu một
trăm làn cũng thấy nhẹ tội.
Lão vừa nói dứt lời, trong khoảnh khắc đã thấp thoáng bóng người, thoắt một cái đã
thấy bên cạnh Tây Môn Thập Tam một người đứng sừng sững. Hai ba mươi

đôi mắt trong đại
sảnh, đều không thấy rõ người ấy từ đâu đến. Dưới ánh đèn, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt
trắng toát, thân hình cao ốm nhưng rất anh tuấn, thái độ cũng rất tao nhã, trong thần sắc hãy
còn phảng phất thái độ rụt rè như một thiếu nữ. Nhưng y thoắt đã đến, chạm đất không gây
tiếng động, chứng tỏ khinh công thâm hậu. Thập Tam thái bảo có thể nói là không ai có
khinh công ngang hàng với y.
Vừa đứng vững, y đã chắp tay xá dài:
- Vãn bối Đinh Lân, bái kiến Vệ bát gia.
Vệ Thiên Bằng trợn mắt nhìn y, nghiêm giọng nói:
- Cuối cùng ngươi cũng đến rồi.
Đinh Lân mỉm cười nói:
- Vãn bối không dám không đến ạ.
Vệ Thiên Bằng lớn tiếng cười:
- Được, có nghĩa khí, lão nhân gia rất thích bọn trẻ có nghĩa khí.
Dứt lời lão buông tay Tây Môn Thập Tam ra, nói tiếp:
- Ngươi là cái thằng vô dụng, Lâm Đĩnh chính là Đinh Lân, ngươi có thể kết giao một
người bạn như thế này là cũng nhờ ý trời đó, ngươi gặp may rồi.
Tào Ưng kinh ngạc trợn tròn mắt nhìn Đinh Lân, tất cả các ánh mắt trong đại sảnh đổ
dồn vào Đinh Lân. Cái tên Đinh Lân, mọi người đều đã nghe qua, nhưng không ai có thể
tưởng tượng nổi một thiếu niên tao nhã, yểu điệu như một thục nữ lại chính là một trong
những cao thủ võ lâm đang vang tiếng trên khắp giang hồ, có khinh công tuyệt thế, biệt hiệu
Phong lang quân Đinh Lân.
Ngoại trừ Hàn Trinh và Vệ Bát Thái gia, không một ai có thể biết được đầu đuôi câu
chuyện.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Ta đánh cái thằng vô dụng này, chính là vì muốn ngươi xuất đầu lộ diện mà thôi.
Đinh Lân đỏ mặt bẽn lẽn trả lời:
- Dạ không biết tiền bối có gì chỉ dạy ?
Vệ Thiên Bằng cười to:

- Thẳng thắn lắm, được, ta có một chuyện muốn ngươi thay thế ta đi làm, chuyện này
không phải ngươi làm thì không xong.
Nói xong lão trầm ngâm giây lát, rồi khoanh tay nói một cách nghiêm túc:
- Nhưng mà ta cũng không muốn ngươi đi để chịu chết, cho nên, ta muốn xem khinh
công của ngươi thế nào ?
Đinh Lân tỏ ý do dự, nhưng rồi y cũng gật đầu... và ngay lúc ấy cả người của y bay lên
như một con chim én, lại giống như một ngọn gió thổi trên đầu mọi người vậy, và khi trận
gió lặng yên thì mọi người đã thấy y đứng tại vị trí cũ, trên tay lại cầm thêm một cái đèn
lồng. Mọi người dụi mắt nhìn kỹ thì phát giác ra ngọn đèn lồng đó đã được treo trên ngọn
trúc bên ngoài đại sảnh, cây trúc đó cao ít nhất ba trượng, cách nơi Đinh Lân đứng ít nhất là
sáu trượng. Điều làm cho mọi người kinh hãi chính là không thấy y rùn vai, nhún chân hay
tựa vào một vật gì đó để bay lên cả.
Đột ngột phóng đi cũng như về, nhưng không thấy y tỏ vẻ có gì là mệt nhọc.
Vệ Thiên Bằng vỗ tay cười lớn nói:
- Hay lắm, mọi người đều nói Phong Lang Quân khinh công tuyệt đỉnh, có thể liệt vào
một trong năm đại cao thủ, hôm nay được chứng kiến, thật là danh bất hư truyền.
Dứt lời, lão bước đến vỗ vai Đinh Lân nói tiếp:
- Khinh công của ngươi như thế, chuyện này ngươi làm được đấy.
Đinh Lân chịu không được nữa, đành lên tiếng hỏi:
- Làm gì ?
Vệ Thiên Bằng nhíu mày gằn giọng nói:
- Đến Lãnh Hương viên để xem Nam Hải nương tử là thật hay giả ?
Nghe đến đây, bỗng Đinh Lân tái xanh mặt ấp úng nói không nên lời.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:
- Ngươi biết Nam Hải nương tử ?
Đinh Lân gật nhẹ đầu.
Vệ Thiên Bằng hỏi tiếp:
- Ngươi cũng biết sự lợi hại của mụ hay sao ?
Đinh Lân cũng gật đầu thừa nhận.
Vệ Thiên Bằng trợn mắt nhìn y hồi lâu, bỗng hỏi tiếp:

- Sư phụ của ngươi là ai ?
Đinh Lân hơi do dự, nhưng rồi y bước tới nói nhỏ vào tai Vệ Thiên Bằng.
Lão nhìn sững
y, khuôn mặt lộ vẻ xúc động nói:
- Cũng không trách được ngươi, cuộc chiến năm xưa ở Thiên Sơn, sư phụ ngươi cũng đã
lãnh giáo qua thủ đoạn của mụ ta.
Đinh Lân tiếp lời của lão:
- Gia sư thường nói, khinh công và ám khí của mụ ta trên thiên hạ không ai sánh kịp,
vãn bối chỉ sợ...
Vệ Thiên Bằng ngắt lời:
- Ngươi sợ rằng có đi mà không có về ?
Đinh Lân đỏ mặt:
- Vãn bối tuy không dám hạ thấp mình, nhưng lại có thể hiểu rõ mình.
Vệ Thiên Bằng cười lớn:
- Nhưng có một chuyện ngươi lại không biết.
Đinh Lân cúi đầu nói:
- Xin tiền bối chỉ dạy.
Vệ Thiên Bằng nói tiếp:
- Nam Hải nương tử vì luyện nội công tà môn đểû trường sinh bất tử, nhưng không luyện
thành, lại bị tẩu hỏa nhập ma, nên đến đúng giờ tí, chân khí sẽ lại tản mác, toàn thân sẽ cứng
đơ trong khoảng độ nửa ly trà, không thể cử động được. Nhưng hành trạng của mụ bất định,
cho nên cho dù có người biết được nhược điểm này của mụ, nhưng thời gian quá ngắn, cũng
không thể nào dám đi tìm mụ.
Lão trầm ngâm giây lát rồi chầm chậm nói tiếp:
- Bây giờ chúng ta đã biết mấy ngày này nhất định mụ sẽ ở lại Lãnh Hương viên, khinh
công của ngươi giỏi như vậy, chỉ cần có thể tìm ra được nơi luyện công của mụ, đúng vào
giữa giờ tý, tìm cách gỡ mặt nạ của mụ.
Đinh Lân ngắt lời:
- Mặt nạ gì ?
Vệ Thiên Bằng từ tốn giải thích:
- Bình thường lúc nào mụ cũng đeo mặt nạ, bởi vì mụ không có thời gian thay đổi khuôn

mặt, cũng là không muốn người ta biết bộ mặt thật của mụ.
Đinh Lân nhíu mày tỏ vẻ không hiểu:
- Nếu như không ai thấy qua bộ mặt thật của mụ, vậy cho dù vãn bối có lột được mặt nạ
của mụ được đi chăng nữa, cũng không biết là thật hay giả ?
Vệ Thiên Bằng nói:
- Ta đã thấy qua bộ mặt thật của mụ, trên má có một dấu hiệu rất đặc biệt, ngươi chỉ
cần thấy là có thể nhận ra ngay.
Đinh Lân hỏi:
- Ký hiệu gì ?
Vệ Thiên Bằng bước tới nói nhỏ vào tai Đinh Lân, sắc mặt của Đinh Lân thay đổi theo
từng lời nói của Vệ Thiên Bằng, y do dự hồi lâu rồi lên tiếng giọng thăm dò:
Bằng Tiền bối nếu như đã biết được bộ mặt thật của mụ, thiết nghĩ cũng là bạn hữu, tại
sao không đích thân đi xem thử là thật hay giả ?
Vệ Thiên Bằng lộ vẻ giận dữ nghiêm giọng nói:
- Ta kêu ngươi đi thì ngươi đi, những chuyện khác tốt nhất là đừng nên biết.
Lão trừng mắt nhìn Đinh Lân quát lớn:
- Ngươi có đi hay không ?
Đinh Lân thở dài nói:
- Vãn bối đã biết được bí mật này, muốn không đi cũng không được.
Vệ Thiên Bằng đột nhiên cười lớn, vỗ vai Đinh Lân, lớn tiếng nói:
- Quả nhiên là một người thông minh, lão nhân gia rất thích những người thông minh.
Chỉ cần ngươi đi, ta sẽ đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của ngươi.
Đinh Lân cười phá lên:
- Bây giờ vãn bối chỉ muốn tiền bối đáp ứng một việc.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:
- Chuyện gì ?
- Vãn bối muốn đánh một người.
Đinh Lân bẽn lẽn trả lời.
Vệ Thiên Bằng ngạc nhiên hỏi tiếp:
- Đánh ai ?
Hàn Trinh đứng ở một bên thở dài lên tiếng:
- Là đệ tử.
Đinh Lân quả nhiên xoay người chậm chậm bước tới trước mặt Hàn Trinh, mỉm cười nói:
- Không sai, đúng là người mà ta muốn đánh là các hạ.

Y cười tựa như dịu dàng, có một chút ngại ngùng, nhưng lại đột ngột xuất quyền đánh
thẳng vào sống mũi của Hàn Trinh. Lãnh trọn một quyên, cả thân người Hàn Trinh xăng ra
xa như con diều đứt dây.
Đến đây Đinh Lân mới quay người vái chào Vệ Bát gia mỉm cười nói:
- Vãn bối bây giờ lập tức đến Lãnh Hương viên, trong vòng năm ngày sẽ có tin tức.
Hai chữ "tin tức" vừa nói ra cũng là lúc không ai còn nhìn thấy bóng dáng của Đinh Lân
nữa. Vệ Thiên Bằng cũng xoay người thở dài trầm ngâm nói:
- Thanh niên bây giờ so với thời của ta thật là liều mạng hết chỗ nói.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 3
NHIẾP HỒN ĐẠI PHÁP

Gió đêm rét mướt ào ào thổi qua trong đêm vắng.
Bức tường chạy dài theo con đường vắng, gió thổi trong đêm tạo nên một thanh âm làm
người sởn tóc gáy. Bỗng một tiếng "kẹt" nhỏ vang lên khô khan, một cánh cửa nhỏ bật mở,
bước ra một bóng đen, dưới ánh trăng có thể thấy rõ một chàng trai tuấn tú, một bên mặt bị
đánh sưng vù. Đó chính là Phấn lang quân Tây Môn Thập Tam.
Y vừa bước ra khỏi cánh cửa thì từ xa đã có một chiếc song mã màu trắng, chạy lại đứng
bên cạnh y, và cửa xe bật mở. Tây Môn Thập Tam lập tức nhảy vào trong, trong xe đã có
một ly rượu chuẩn bị sẵn cho y.
Mùi rượu nữ nhi hồng bay tỏa trong không khí làm cho người ta muốn say, nhưng bên
cạnh đó, càng làm người ta say mê hơn cả Nữ nhi hồng là hai thiếu nữ giống nhau như đúc,
vẻ đẹp của họ có thể sánh bằng lời khen "tuyệt thế giai nhân".
Một thiếu niên tay ôm chiếc áo lông chồn, tay cầm ly rượu ngọc uể oải tựa lưng vào
lòng của một thiếu nữ, đưa tay đẩy cô kia cho Tây Môn Thập Tam, cười nói:
- Cái tên này vừa bị đánh đấy, cô em phải an ủi cho hắn dịu đi.
Cô này lập tức hôn nhẹ lên phần má bị đánh sưng lên của Tây Môn Thập Tam. Xe ngựa
lại tiếp tục lên đường hướng thẳng đến Trường An. Gió lạnh rét quất thẳng vào thân xe như
những lưỡi đao, bây giờ đã là cuối năm, nhưng không khí trong xe lại ấm như mùa xuân vậy.
Tây Môn Thập Tam hớp một ngụm rượu rồi mới quay qua thiếu niên mặc áo choàng
lông chồn nói:
- Huynh biết là đệ sẽ đến hay sao ?
Chàng thiếu niên đó đương nhiên chính là Đinh Lân, nhưng bây giờ y đã không giống

như con người lúc nãy nữa. Đinh Lân lúc nãy là một chàng thiếu niên tao nhã và rất hay
ngượng ngùng, con người Đinh Lân lúc này lại là một lãng tử phong lưu buông thả và phóng
đãng.
Y liếc nhìn Tây Môn Thập Tam, cười uể oải nói:
- Ta đương nhiên biết, cái lão già chết tiệt ấy không kêu ngươi đến đợi tin của ta, thì còn
có thể kêu ai nữa.
Tây Môn Thập Tam cũng cười nói:
- Huynh thật là ghê gớm, lúc nãy sao không dám trước mặt lão ta, mắng lão là lão già
chết tiệt đi ? Mà lại làm một con rùa rụt cổ vậy ?
Đinh Lân cười nhạt nói:
- Vì ta sợ cái con rùa rút đầu như ngươi bị đánh đến vỡ mặt ra.
Cả hai tỉ muội nghe thế đều cất tiếng cười rúc rích. Thật ra hai thiếu nữ này không phải
là đã lớn, nhưng nhìn họ, chỉ có người ngu mới không biết là không còn là con gái trinh tiết
nữa.
Tây Môn Thập Tam cũng cất tiếng cười nói:
- Mặc kệ họ nói gì, lúc nãy huynh đánh cái tên Hàn Trinh, đệ cảm thấy rất là khoan
khoái.
Đinh Lân trầm ngâm nói:
- Thực ra, ta không nên đánh hắn.
Tây Môn Thập Tam hỏi:
- Tại sao vậy ?
Đinh Lân đáp:
- Bởi vì những lời nói của hắn, đều là cái lão già chết tiệt kia bắt hắn nói, hắn chẳng
qua chỉ là con rối trong tay lão mà thôi.
Y ngừng một lát rồi cười nhạt nói tiếp:
- Cái lão già chết tiệt ấy thật ra là một con cáo già, nhưng lão chỉ muốn làm ra vẻ một
con cọp ngớ ngẩn, chỉ tiếc là lão chỉ gạt được mọi người mà lại không qua mắt được ta.
Tây Môn Thập Tam thở dài nói:
- Lúc nãy sư phụ lên tiếng nói huynh lợi hại, quả nhiên không sai.
Đinh Lân lạnh lùng nói:

- Thanh niên thời nay, thành danh trong giang hồ, chỗ nào lợi hại hay không lợi hại, chỉ
sợ lão không nhìn ra đâu.
Tây Môn Thập Tam lắc đầu nói:
- Trong giang hồ chẳng lẽ còn có người lợi hại như huynh sao ?
Đinh Lân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói:
- Giống như ta chỉ có khoảng mười người đổ lại mà thôi, chỉ có huynh đệ, Thập Tam
Thái bảo của ngươi như con rùa rụt cổ, cả ngày núp sau ống quần của sư phụ, bên ngoài có
chuyện gì cũng không biết được.
Y cười nhạt tiếp:
- Ta thấy Thập Tam Thái bảo, ăn no đến nỗi đầu óc u mê, sư phụ đánh rắm mà vẫn cho
là thơm.
Tây Môn Thập Tam không những không giận dữ, ngược lại còn thở dài cười khổ não:
- Gần đây, bọn ta thật là ăn no ngập mặt, trải qua ngày tháng êm đềm cho nên khi xảy
ra chuyện, lập tức chết mất hai mạng.
Đinh Lân cười nhạo nói:
- Theo ngươi nghĩ thì đây là chuyện lớn hay sao ?
Tây Môn Thập Tam lắc đầu:
- Tuy rằng không lớn, nhưng cũng không phải là nhỏ, chí ít cũng phải có sư phụ ta ra tay.
Đinh Lân trợn mắt ngạc nhiên:
- Thật sao ?
Tây Môn Thập Tam nói tiếp:
- Chính vì thế cho nên sư phụ mới tìm huynh đi thám thính Lãnh Hương viên.
Đinh Lân lắc đầu bĩu môi:
- Ngươi cho rằng vì đối phó với Mặc Bạch mà lão già đó muốn đi đến Lãnh Hương viên
hay sao ?
Tây Môn Thập Tam giật mình hỏi:
- Chẳng lẽ không phải ?
Đinh Lân ra vẻ tự tin nói:
- Nói về Mặc Bạch, ta đảm bảo hắn cũng đến Lãnh Hương viên với một mục đích chung.
Tây Môn Thập Tam chớp mắt hỏi:

- Cứ cho là lão không tìm huynh, thì huynh cũng sẽ đi thám thính hành tung của Nam
Hải nương tử ?
Đinh Lân cười lớn đáp:
- Không sai chút nào cả.
Tây Môn Thập Tam lắc đầu không hiểu:
- Vậy các ngươi là vì cái gì ?
Đinh Lân cười một cách tinh quái:
- Cái chính là ở mục đích khác.
Tây Môn Thập Tam mắt sáng rõ hỏi dồn:
- Vậy Nam Hải nương tử cũng vì mục đích này mà đến !
Đinh Lân mỉm cười gật đầu:
- Ngươi càng ngày càng thông minh rồi đấy.
Tây Môn Thập Tam ra vẻ hiểu biết nói tiếp:
- Cái chuyện này không những có thể kéo sư phụ nhúng tay vào, mà còn kinh động cả
Nam Hải nương tử đã ẩn cư hơn ba mươi năm phải xuất hiện thì nhất định sẽ là một sự kiện
trọng đại.
Đinh Lân thở dài:
- Ngoài những nhân vật đã xuất hiện mà ngươi đã biết, theo ta suy đoán, trong vòng
năm ngày nữa, ít nhất sẽ có sáu, bảy người đến Lãnh Hương viên.
Tây Môn Thập Tam ngạc nhiên hỏi:
- Những người đó là ai ?
Đinh Lân đáp:
- Đương nhiên là những nhân vật rất là ghê gớm.
Tây Môn Thập Tam hỏi tiếp:
- Họ cũng đều biết sư phụ cũng đã chuẩn bị ra tay hay sao ?
Đinh Lân cười nhạt nói:
- Bọn người này tuy tuổi tác không lớn, nhưng lại có thể chẳng thèm để ý đến sư phụ
của ngươi đâu !
Tây Môn Thập Tam cười miễn cưỡng nói:
- Sư phụ đệ cũng là một nhân vật không dễ đối phó đâu.
Đinh Lân lắc đầu:
- Nhưng mà những tay cao thủ mới nổi gần đây, lại không có ai coi sư phụ ngươi vào
đâu cả, cũng như lão thường xem thường bọn thanh niên trẻ vậy.
Tây Môn Thập Tam chịu không được:

- Cho dù như thế nào đi nữa thì kinh nghiệm của thanh niên vẫn còn thấp lắm.
Đinh Lân lơ đãng nói:
- Nhưng kinh nghiệm chưa chắc đã là mấu chốt lớn nhất của sự quyết định thắng phụ.
Ngừng một chút y nói tiếp:
- Theo ta biết, lần này đến Lãnh Hương viên sẽ không có ai có võ công thấp hơn Vệ
Thiên Bằng, trong đó đặc biệt là...
Tây Môn Thập Tam ngắt lời:
- Huynh ?
Đinh Lân cười nói:
- Ta thì đương nhiên cũng có dã tâm, nhưng khi biết sẽ có nhân vật này xuất hiện, ta đã
chuẩn bị đứng ngoài xem náo nhiệt rồi.
Tây Môn Thập Tam nhíu mày ngạc nhiên:
- Cả huynh cũng phục hắn hay sao ?
Đinh Lân thở dài:
- Ta đã nói rồi, ta là con người tự biết mình.
Tây Môn Thập Tam tỏ thái độ không phục hỏi tiếp:
- Vậy người đó là ai ?
Đinh Lân chầm chậm hớp một miếng rượu, nhởn nhơ nói:
- Ngươi đã nghe qua tên Thiên Địa Nhất Đao chưa ?
Tây Môn Thập Tam lộ vẻ kích động, hầu như cả ly rượu cũng cầm không vững nữa,
"Thiên Địa Nhất Đao" bốn chữ này như có một uy lực kinh hoàng, sau khi nghe đến tên
Thiên Địa Nhất Đao, Tây Môn Thập Tam chợt thất thanh kêu lên:
- Người đó cũng đến nữa hay sao ?
Đinh Lân cười nhạt điềm đạm nói tiếp:
- Nếu như Thiên Địa Nhất Đao cũng đến, sư phụ của ngươi và Thiên Diện Quan Âm
nghe tiếng đã chạy xa rồi.
Tây Môn Thập Tam thở hắt ra nói:
- Đệ cũng biết Thiên Địa Nhất Đao đã nhiều năm không hỏi gì đến chuyện giang hồ
nữa, có người thậm chí còn nói ông ta bắt chước bọn Trầm Lãng, Hùng Miêu Nhi ngày xưa
bỏ ra Tiên Sơn ở Hải ngoại du ngoạn sơn thủy, trở thành một vị thần tiên dưới mặt đất.

Đinh Lân cười nói:
- Ta nói đây tuy không là Thiên Địa Nhất Đao, nhưng là người duy nhất được chân
truyền của Thiên Địa Nhất Đao.
Tây Môn Thập Tam kinh động hỏi:
- Nhưng trong giang hồ tại sao không ai biết Thiên Địa Nhất Đao có đệ tử ?
Đinh Lân trả lời:
- Bởi vì gã không phải là môn hạ chân chính của Thiên Địa Nhất Đao, quan hệ của gã
và Thiên Địa Nhất Đao gần đây mới có người biết.
Tây Môn Thập Tam nhíu mày hỏi:
- Tại sao bọn đệ lại không biết chuyện này ?
Đinh Lân cười lớn:
- Cái này có lẽ do các ngươi ăn no quá đấy.
Tây Môn Thập Tam cười thiểu não hỏi tiếp:
- Vậy người này tên gì ?
Đinh Lân lại hớp một hớp nữa rồi mới chầm chậm trả lời:
- Hắn họ Diệp, gọi là Diệp Khải Nguyên.
Tây Môn Thập Tam trầm mặc hồi lâu, rồi như đã ghi khắc cái tên ấy trong lòng ngẩn
đầu dậy hớp một hớp rượi, như muốn trấn tĩnh tinh thần.
Đinh Lân lại nói tiếp:
- Diệp Khải Nguyên tuy rằng ghê gớm, nhưng còn những người khác còn ghê gớm
không kém.
Y bỗng cười to nói rằng:
- Người là Phấn Lang Quân, ta là Phong Lang Quân, có biết ngoài ra còn bao nhiêu lang
quân nữa không ?
Tây Môn Thập Tam gật đầu trả lời:
- Đệ biết có gã Mộc Lang Quân, có một gã là Thiết Lang Quân, hình như còn một gã là
Quỷ Lang Quân nữa thì phải.
Đinh Lân ưu tư nói tiếp:
- Lần này nói không chắc, ngươi cũng sẽ gặp mặt bọn chúng nó, đến lúc gặp họ, có lẽ
sẽ phải hối hận đấy.
Tây Môn Thập Tam ngạc nhiên hỏi:
- Hối hận à ?
Ánh mắt của Đinh Lân bỗng xuất hiện một tia nhìn kỳ quái, y chầm chậm

nói:
- Bởi gì bất cứ ai gặp qua bọn chúng đều gặp phải rắc rối, cho nên ngươi có lẽ đừng nên
gặp bọn chúng thì hơn.
000
Càng về khuya, không khí càng lạnh hơn.
Gió hình như đã đưa mây về một nơi nào đó, bây giờ bầu trời không một gợn mây. Đêm
nay là một đêm không có ánh trăng, chỉ có ánh sao lờ mờ xen kẽ qua những hàng lá lưa thưa.
Xe ngựa chạy thẳng vào một căn nhà cỏ phía sau Lãnh Hương viên, căn nhà cỏ này hình
như đã chuẩn bị trước sẵn cho Đinh Lân vậy. Hai thiếu nữ song sinh bây giờ đã cuộn tròn
nằm ngủ trong góc tối. Tây Môn Thập Tam đưa mắt nhìn họ rồi thở dài nói:
- Chúng ta chẳng lẽ nghỉ lại đây đêm nay hay sao ?
Đinh Lân gật đầu mỉm cười:
- Nếu như ngươi thấy bứt rứt trong người thì cứ tự nhiên, cứ xem ta là thằng mù cũng
được.
Tây Môn Thập Tam cũng cười ngất nói:
- Đệ còn chưa gấp nữa là, kỳ lạ thật, hôm nay tại sao huynh lại hiền thế nhỉ ?
Đinh Lân lắc đầu:
- Bởi vì hôm nay ta có cuộc hẹn rồi.
Tây Môn Thập Tam ngạc nhiên nói:
- Có hẹn, hẹn với ai vậy ?
Đinh Lân cười lớn nói:
- Đương nhiên là với một nữ nhân.
Tây Môn Thập Tam hỏi dồn:
- Nữ nhân đó như thế nào ?
Đinh Lân cười bí mật nói:
- Tất nhiên là rất đẹp.
Tây Môn Thập Tam càng hỏi dồn dập hơn nữa:
- Chẳng lẽ huynh muốn đi vui thú với người khác, bỏ mặc đệ ở đây hay sao ?
Đinh Lân lắc đầu:
- Không, ngươi muốn đi cũng được.
Tây Môn Thập Tam cười mãn nguyện nói:
- Đệ biết huynh không phải là kẻ trọng sắc khinh bạn rồi mà.
Đinh Lân chợt trầm ngâm nói:

- Chẳng qua là nếu chúng ta đi lần này, có thể chưa hẳn sẽ sống sót mà trở về.
Tây Môn Thập Tam tỏ vẻ kinh sợ, hỏi:
- Rốt cuộc nhân vật mà huynh hẹn là ai vậy ?
Đinh Lân trầm giọng nói:
- Thiên Diện Quan Âm, Nam Hải nương tử.
Nghe đến đây, Tây Môn Thập Tam bỗng giật mình kinh sợ. Đinh Lân thấy vậy cười nói:
- Ngươi còn muốn đi theo nữa hay không ?
Câu trả lời của Tây Môn Thập Tam vang lên một cách kiên quyết:
- Không.
Đinh Lân quay đi nơi khác nói tiếp:
- Ta cũng muốn nhìn tận mặt xem Nam Hải nương tử có thật sự là một mỹ nhân hay
không mà thôi.
Tây Môn Thập Tam ngờ vực:
- Vậy huynh còn ở đây đợi ai nữa hả ?
Đinh Lân trả lời trong tiếng gió vi vút:
- Đợi một người.
Tây Môn Thập Tam hỏi:
- Đợi ai ?
Y vừa dứt câu thì nghe tiếng huýt sáo của gã xa phu bên ngoài căn nhà cỏ. Ánh mắt của
Đinh Lân sáng rỡ, y kêu lên:
- Đến rồi đấy !
000
Tây Môn Thập Tam bước ra ngoài, y nhìn thấy trong bóng đêm một người mặc áo tơi,
đầu đội nón lá, trong tay cầm một cây trúc dài ba trượng, cây vừa chấm trên nền đất, y đã
mượn sức phóng tới hơn năm trượng rồi nhẹ nhàng hạ bên ngoài căn nhà cỏ.
Đinh Lân bỗng lên tiếng hỏi:
- Ngươi thấy khinh công của y như thế nào ?
Tây Môn Thập Tam cười khổ não:
- Những người ở đây quả nhiên lợi hại.
Bây giờ người đó đã cởi cái áo tơi ra, mỉm cười nói:
- Tại hạ không phải là biểu diễn khinh công huyền diệu, mà chỉ là sợ để lại vết tích ở
trên tuyết mà thôi.
Đinh Lân nói:

- Không ngờ các hạ hành sự cũng quá là cẩn thận.
Người đó cười đáp:
- Tại hạ còn muốn sống lâu nữa mà.
Gã chầm chậm đi tới, lại cởi tiếp cái nón lá trên đầu xuống, Tây Môn Thập Tam bấy
giờ mới nhận ra người này là một trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, bên trong mặc một cái
áo khoác dài màu xám, xem dáng điệu có vẻ là người làm ăn thật thà, chỉ có đôi mắt long
lanh, khuôn mặt mang một nụ cười mỉm giảo hoạt mà vô cùng tinh anh.
Đinh Lân cũng mỉm cười nói:
- Vị này là Dương Thiên Dương đại tổng quản của Lãnh Hương viên.
Dương Thiên liếc nhìn Tây Môn Thập Tam nói tiếp theo:
- Vị này nhất định là môn hạ của Bát gia, Thập Tam công Tử.
Tây Môn Thập Tam ngạc nhiên nhìn y, nhìn không được hỏi:
- Vậy các hạ là Dương Thiên mà lục ca ta đã gặp lần trước đây phải không ?
Đinh Lân vòng tay thi lễ nói:
- Đúng thế !
Tây Môn Thập Tam cười gượng gạo:
- Lục ca ta cho rằng các hạ chỉ là một người làm ăn nhát gan mà thôi, nhưng theo ta các
hạ quả là ghê gớm.
Dương Thiên điềm đạm đáp lời:
- Tại hạ thật chỉ là một người làm ăn nhỏ, Lục huynh đệ chẳng có nhìn sai đâu.
Đinh Lân bỗng lên tiếng:
- Vậy thì ta nhìn sai hay sao ? Ta còn cho rằng ngươi còn có tên là Phi Hồ Dương Thiên
nữa đó.
Dương Thiên giật mình lộ vẻ kinh sợ. Tây Môn Thập Tam cũng bất giác rùng mình. Y
đã nghe qua cái tên Phi Hồ Dương Thiên.
Trong giang hồ, rất ít người chưa được nghe qua cái tên Phi Hồ Dương Thiên này, y
không những là một tay đạo tặc độc nhất trong vòng mười năm nay. Nghe nói, cho dù là
dùng gông cùm xiềng y lại, và dùng dây gân bò cột chặt y lại, nhốt y trong một cái phòng
giam chỉ còn có một cái cửa sổ nhỏ, y vẫn có thể đào thoát được.
Một nhân vật như vậy mà có thể làm quản lý trong Lãnh Hương viên, đương

nhiên có
mưu đồ khác. Mưu đồ của y, chắc chắn không phải là chuyện bình thường.
Tây Môn Thập Tam bỗng phát giác ra rằng, câu chuyện này càng ngày càng trở nên
hấp dẫn hơn, nhưng cũng càng ngày càng dễ sợ hơn.
Đinh Lân hình như cũng tự biết mình quá nhiều chuyện, liền lập tức đổi đầu đề câu
chuyện nói lảng đi:
- Nam Hải nương tử đã đến chưa ?
Dương Thiên gật đầu trả lời:
- Vừa đến.
Đinh Lân lại hỏi tiếp:
- Bọn họ đi tất cả bao nhiêu người ?
- Ba mươi bảy người.
Đinh Lân hỏi dồn:
- Còn thiếu nữ biết ăn đao có đó không ?
Dương Thiên lại gật đầu:
- Ả tên là Thiết Cô, trong đám người đó ả hình như là người quản sự.
Đinh Lân cười nói:
- À, mà ngươi cũng là một viên quản sự vậy, hai người chẳng lẽ không phải là trời sinh
một đôi hay sao ?
Dương Thiên nghe nói vậy chỉ nghiêm sắc mặt, không nói gì cả. Xem ra y không phải là
người thích nói đùa. Đinh Lân thấy vậy chỉ cười lảng đổi qua câu chuyện khác.
- Bọn họ ở trong sân nào ?
Dương Thiên đáp:
- Lầu Thính đào.
Đinh Lân lại hỏi:
- Thời gian bây giờ còn bao lâu nữa ?
Dương Thiên trả lời:
- Còn đến nửa canh giờ nữa, trong đó có người gõ canh, ngươi vào trong đó tất nhiên có
thể nghe được.
Đinh Lân cầm ly rượu lên nói:
- Xem ra ta uống hết ly rượu này, thì có thể đi được rồi.
Dương Thiên nhìn Đinh Lân hồi lâu rồi nói:
- Chúng ta kỳ này liên kết với nhau cũng bởi vì ta cần các hạ mà các hạ cũng cần có ta.

Nhưng nói thẳng chúng ta không phải là bạn, các hạ nên nhớ điểm này.
Y không để Đinh Lân kịp nói gì, đã chầm chậm xoay người bước đi, đưa nón chụp lên
đầu, ra đến bên ngoài đã mặc luôn cả áo tơi vào. Cây gậy trúc trong tay y khẽ rung động
chạm xuống đất rồi mượn sức phóng tới, biến mất vào bóng đêm.
Đinh Lân dõi mắt nhìn theo thân ảnh của Dương Thiên, mỉm cười nói:
- Hảo thân thủ, quả nhiên không hổ danh Phi Hồ.
Tây Môn Thập Tam nhíu mày hỏi:
- Hắn đúng là Phi Hồ Dương Thiên hay sao ?
Đinh Lân cười nói:
- Phi Hồ thì chỉ có một mình hắn thôi.
Rồi thở dài nói tiếp:
- Cũng may là chỉ có một mình hắn !
Nói đoạn Đinh Lân cởi bỏ chiếc áo lông chồn, bên trong đã mặc sẵn bộ dạ hành bó sát
người màu đen, đen đến nỗi nếu đứng trong bóng tối thì không thể phân biệt được đâu là
màu đen của áo và đâu là màu đen của không gian.
Tuy đã cởi bỏ áo lông nhưng Đinh Lân vẫn chưa uống ly rượu cuối cùng của mình. Mắt
Đinh Lân bỗng sáng lên, nhưng khuôn mặt lại như bị đóng băng đi, chiếc áo dạ hành ôm sát
lấy thân hình mảnh dẻ nhưng linh mẫn. Trong phút chốc, Đinh Lân đã biến thành một con
người hoàn toàn khác. Bây giờ Đinh Lân không còn là một chàng lãng tử như lúc nãy mà đã
trở thành một con người trầm tĩnh nhưng đáng sợ.
Tây Môn Thập Tam liếc nhìn Đinh Lân, trong ánh mắt chứa đựng biểu hiện của lòng
ngưỡng mộ, nhưng hơi có chút đố kỵ.
Đinh Lân nói:
- Ngươi tốt nhất là đợi ở đây, trong vòng một canh giờ, ta sẽ trở lại ngay.
Tây Môn Thập Tam bật cười:
- Nếu như huynh không trở lại thì sao ?
Đinh Lân cũng cười theo, điềm đạm nói:
- Vậy thì ngươi cứ đưa hai tỉ muội họ đi, ngươi chẳng lẽ không nghĩ như vậy sao ?
Chưa dứt lời, bóng của Đinh Lân đã khuất trong màn đêm.
Tây Môn Thập Tam lặng lẽ ngồi yên ở đó, y thường tự cho rằng võ công của

mình
không bao giờ thua kém những người đồng trang lứa, bây giờ đã biết là đã lầm. Những thiếu
niên anh hùng bây giờ đã đáng sợ hơn là y nghĩ.
Y đưa tay vuốt nhẹ bên má bị đánh sưng, ánh mắt lộ vẻ đau khổ.
Cô chị từ đầu tới cuối giống như đang ngủ rất say, bây giờ bỗng nhiên quay người lại,
ôm lấy y, rồi bỗng nhiên cắn y một miếng thật đau.
Nhưng bỗng nhiên ánh mắt đau khổ của Tây Môn Thập Tam không còn nữa. Mắt của y
sáng lên, y phát hiện ra rằng, một người muốn thắng một người không nhất định phải dựa
vào võ công. Cho nên y mỉm cười cầm ly rượu của Đinh Lân lên uống cạn một hơi.
000
Ở lầu Thính Đào, người ta đến thưởng thức không phải là tiếng sóng biển mà là tiếng lá
rì rào ở vườn trúc.
Lãnh Hương viên không những chỉ có hàng vạn vây hoa mai mà còn có hàng trăm cây
tùng xám và hàng ngàn cây vạn tuế.
Bên ngoài lầu Thính Đào, lá trúc dập dờn như sóng biển.
Đinh Lân nằm phục trong rừng trúc, mở sợi dây cỏ thắt ngang lưng rút ra một ống nhỏ.
Bên trong ống đầy một thứ dầu thô màu đen. Đinh Lân mở cái nắp xoắn của cái ống nhỏ,
thấy có gió thổi ngang qua, liền thổi dầu từ trong ống ra, thổi một cách kỹ càng, cẩn thận.
Những hạt dầu nhỏ bay theo ngọn gió như những hạt sương bám vào mái ngói của lầu
Thính Đào.
Sau đó Đinh Lân cất cái ống thổi, lại móc ra mười mấy viên đạn to hơn hạ ngô đồng
một tí, dùng chỉ lực bắn lên mái lầu Thính Đào. Trong chớp mắt chỉ nghe "phựt" một cái, mái
ngói lầu Thính Đào đã biến thành một biển lửaĐồng Dương
Đằng xa vọng lại tiếng canh mõ, đúng giờ Tí.
Tiếng mõ bị át bởi tiếng hô hoán:
- Lửa, lửa !
Tiếp theo đó là mười mấy bóng người từ lầu Thính Đào phóng ra. Ngọn lửa

dữ dội như
thế này, thì dù là người bình tĩnh cách mấy cũng phải hoảng vía.
Cũng vào lúc này, Đinh Lân đã nhẹ như một làn khói bay qua cửa sổ để hở phía sau của
lầu Thính Đào lọt vào trong.
Lọt vào một căn hòng bố trí một cách u nhã tĩnh mịch, tịnh không một bóng người, Đinh
Lân đột nhiên la lớn:
- Lửa, lửa cháy !
Không có tiếng ai đáp lại tiếng kêu của Đinh Lân.
Đinh Lân đẩy một cánh cửa ra, y tuyệt nhiên không biết nơi luyện công của Nam Hải
nương tử ở đâu, cho nên động tác cần phải nhanh, và phải gặp may mới được.
Vận may của Đinh Lân hình như không tệ, cánh cửa thứ ba bị buộc ở bên trong, Đinh
Lân dùng dao nạy nhẹ cái gài cửa bước vào, bên trong là một gian Phật đường.
Trong cái lò bằng đồng trên hương án, đang đốt Long Đĩnh hương, từng sợi từng sợi khói
bay tỏa trong phòng làm cho Phật đường tịch này càng tăng thêm vẻ thần bí.
Tấm màn màu vàng bên cạnh hương án rủ xuống, dường như cũng không có người.
Nhưng Đinh Lân lại không tin trong căn phòng bị chốt bên trong này lại không có người.
Đinh Lân không do dự, vọt tới vén bức màn thần bí lên.
Y chợt lặng người đi.
Phía sau bức màn có tất cả bốn người.
Bốn người này đều mặc trường bào màu tím, cột tóc lên cao, trên mặt đều đeo một cái
mặt nạ bằng gỗ đàn hương. Cách trang điểm và ăn mặc của bốn người hoàn toàn giống nhau,
và ngồi xếp bằng không động đậy, ánh lửa bên ngoài chiếu sáng những cái mặt nạ hung ác
nhưng cứng đơ càng làm tăng thêm sự khủng khiếp bí hiểm không thể nào mô tả được.
Bốn người này đều có thể là Nam Hải nương tử, nhưng Nam Hải nương tử thì chỉ có một
người mà thôi. Đinh Lân hiểu được đây là cơ hội có một không hai, nên quyết định phải mạo

hiểm.
Chớp mắt Đinh Lân đã vọt tới, kéo mặt nạ của người thứ nhất xuống, bên dưới mặt nạ
là một khuôn mặt đẹp tuyệt trần với hai hàng lông mi dài, bất cứ ai cũng nhận ra nàng là một
thiếu nữ chưa quá đôi mươi. Nam Hải nương tử làm sao trẻ như vậy được ?
Thoáng cái Đinh Lân đã lột tiếp chiếc mặt nạ thứ hai, chiếc mặt nạ vừa tháo xuống đã
thấy xuất hiện một khuôn mặt đầy râu, Nam Hải nương tử đương nhiên không phải là nam
nhân rồi.
Người thứ ba xem ra tuy rất trẻ, nhưng đuôi mắt lại đầy những nếp nhăn.
Người thứ tư là một lão bà móm xọm và mặt đầy cả những vết nhăn.
Đinh Lân ngơ ngác nhìn bốn khuôn mặt, không tìm được khuôn mặt mà mình muốn tìm,
nhưng bây giờ y không thể nào lưu lại đây lâu được.
Y vừa xoay người, người đã vọt đi được một đoạn, nhưng đúng vào lúc này, Đinh Lân
cảm thấy rằng hình như người nam nhân có râu vừa nhúc nhích. Y biết rằng không xong rồi,
liền muốn vọt đi tiếp, nhưng người này ra tay nhanh đến nỗi Đinh Lân chẳng kịp suy nghĩ gì
đã thấy một đạo kình phong quất vào hông, và sau đó y chẳng còn biết gì nữa.
000
Bên trong Phật đương vẫn một vẻ u nhã tĩnh mịch, lửa bên ngoài đã được dập tắt, đèn
hương trong lư đồng đã được đổi bằng trầm hương. Mùi trầm hương dìu dịu làm cho Đinh Lân
từ từ tỉnh dậy, y mở mắt ra và phát hiện ra không biết tự lúc nào trên người y đã thay vào
một bộ đồ của nữ nhân.
Y kinh ngạc đưa tay lên vò đầu, thì phát giác ra rằng, tóc đã được búi thành kiểu tóc mà
phái nữ đương thời rất thích, búi tóc nghiêng nghiêng còn cài thêm một cây trâm bạc nữa.
Phong lang quân Đinh Lân mười sáu mười bảy tuổi đã bước ra giang hồ, không đầy ba
năm đã tạo nên danh tiếng rất vang dội. Trong giang hồ, ai ai cũng đều biết, khinh công của

y không những tuyệt đỉnh, mà tính tình còn nhạy bén và trầm tĩnh nữa. Nhưng bây giờ Đinh Lân lại không giữ được bình tĩnh mà muốn nhảy dựng lên. Y nhảy
lên không được bởi vì từ hông trở xuống đã bị mềm nhũn, không còn sức đâu mà nhảy nữa.
Cả người của y cũng như nhũn ra, y ngước nhìn lên hương án lòng ngổn ngang. Tượng
Quan Âm Bồ Tát Nam Hải trên hương án, tay cầm cành dương liễu phổ độ chúng sanh như
đang cười với y. Trong làn khói tỏa ra từ lư đồng, nụ cười của Bồ Tát như đang muốn nói
điều gì đó.
Đinh Lân bỗng phát hiện ra rằng khuôn mặt của Quan Âm Bồ Tát hoàn toàn giống với
thiếu nữ mang mặt nạ lúc nãy. Chẳng lẽ thiếu nữ chính là Nam Hải nương tử ?
Nhưng nhưng xuất thủ khống chế y lúc nãy, lại là gã nam nhân kia, Đinh Lân từ đầu đến
cuối đều cho rằng gã nam nhân kia chính là Nam Hải nương tử cải trang thành.
Nhưng bây giờ y đã hoàn toàn mê hoặc, thậm chí không còn dám suy nghĩ nhiều nữa, y
sợ rằng y suy nghĩ nhiều sẽ phát điên lên mà thôi. Cũng may đến lúc y muốn nghĩ một
chuyện gì đó thì cánh cửa Phật đường đã từ từ mở ra.
Một bóng người bước vào, đó là thiếu nữ có khuôn mặt giống Quan Âm Bồ Tát. Đinh
Lân không dám nhìn thẳng vào thiếu nữ đó, y sợ khi nhìn sẽ bị phát điên, nhưng chỉ tiếc rằng
y càng không nhìn càng cảm thấy muốn điên hơn nữa.
Thiếu nữ này bước đến trước mặt y, bỗng nhiên cười nói một cách tự nhiên:
- Tóc hôm nay của ngươi đẹp thật, ai chải cho ngươi thế ?
Đinh Lân nhịn không nổi trừng mắt nhìn y thị, quát lớn:
- Ta đang muốn hỏi ngươi đây, cái này là ai chải cho ta đây hả ?
Thiếu nữ hơi ngạc nhiên hỏi:
- Chẳng lẽ cả ngươi cũng không biết ?
Đinh Lân đáp:
- Ta làm sao biết được ?
Thiếu nữ hỏi tiếp:
- Chẳng lẽ ngươi nghĩ không ra hay sao ?

Đinh Lân cười khổ:
- Ta làm sao nghĩ ra được, cả một chút cảm giác cũng không có mà cho dù đánh bể đầu
ta ra thì ta cũng không đoán ra tại sao lại biến ta thành một nữ nhân như thế này.
Thiếu nữ càng tỏ vẻ kinh ngạc hơn nữa nói:
- Ngươi nói sao ? Ngươi nói là chúng ta biến ngươi thành nữ nhân hay sao ? Chẳng lẽ từ
đầu chí cuối ngươi là một nữ nhân mà cũng quên mất hay sao ?
Đinh Lân nhịn không được lại kêu lên:
- Ai nói ta là nữ nhân hả ?
Thiếu nữ ngạc nhiên nhìn y, lộ vẻ như vừa nhìn thấy một kẻ điên vậy.
Đinh Lân nói tiếp:
- Ngươi nói ta nguyên là một nữ nhân, ngươi bị điên rồi.
Thiếu nữ thở dài nói:
- Không phải ta điên khùng, mà là ngươi.
Bỗng nàng quay đầu lại kêu lớn:
- Các ngươi lại đây mà xem, Đinh tiểu muội không biết sao lại trở thành như thế này ?
Đinh tiểu muội !
Phong lang quân Đinh Lân đã biến thành Đinh tiểu muội ?
Đinh Lân dở khóc dở cười, chỉ thấy bên ngoài có bốn năm người bước vào, trong đó có
trung niên thiếu phụ đeo mặt nạ lúc nãy. Thiếu nữ bước đến nắm tay lôi thiếu phụ đó nói:
- Thiết Cô, cô đến xem nè, Đinh tiểu muội tại sao lại biến thành...biến thành như thế
này ?
Thiết cô cũng nhiên Đinh Lân, mỉm cười nói:
- Ả xem ra không những ngoan ngoãn không như ngày thường, mà cả tóc búi cũng đẹp
hơn bình thường nữa.
Thiếu nữ nói:
- Nhưng mà... nhưng mà ả lại không thừa nhận mình là nữ nhân.
Đinh Lân đã cố gắng kiềm chế, y biết rằng bây giờ không bình tĩnh thì không được.
Nhưng y lại nhịn không được tự mình biện bạch:
- Ta không phải là một nữ nhân.
Thiết Cô nhìn Đinh Lân bỗng thở dài nói:
- Ta hiểu rõ lòng ngươi, có lúc ta cũng hi vọng mình không phải là một nữ

nhân, trên cõi
đời này làm một nữ nhân cả đời đều phải chịu thiệt thòi.
Đinh Lân nói:
- Thực ra ta cũng không phản đối làm một nữ nhân, chỉ tiếc khi ta sinh ra đã là một nam
nhân, cho đến lúc này ta vẫn là một nam nhân.
Gã thật sự đã dùng hết sức để tự khống chế mình.
Khuôn mặt của Thiết Cô lộ vẻ kinh ngạc, bỗng quay lại hỏi một nữ nhân khác:
- Các ngươi quen biết Đinh tiểu muội đã bao lâu rồi ?
Nữ nhân đó trả lời ngay không do dự:
- Cũng đã hơn ba tháng rồi.
- Vậy Đinh tiểu muội là nam hay là nữ ?
Thiết Cô hỏi một nữ nhân khác.
Tất cả những thiếu nữ đều bụm miệng cười khúc khích:
- Nếu như Đinh tiểu muội là một nam nhân, vậy thì tất cả chúng ta đều là nam nhân rồi.
Đinh Lân xanh mặt nhưng nhẫn nại phân bua:
- Nhưng ta đâu phải là Đinh tiểu muội ?
Thiết Cô cười hỏi:
- Vậy ngươi là ai ?
Đinh Lân nói:
- Ta cũng họ Đinh, nhưng mà là Đinh Lân.
Thiết Cô nói:
- Ta biết muội là Đinh Linh Lâm.
Đinh Lân hét lớn:
- Không phải là Đinh Linh Lâm, mà là Đinh Lân.
Thiết Cô lắc đầu:
- Không phải là Đinh Lân, là Đinh Linh Lâm, tại sao muội lại quên cả tên của mình nữa
kia chứ ?
Thiếu nữ giống Quan Âm Bồ Tát bỗng cười to nói:
- Cũng may là tiếng nói của Đinh tiểu muội không bị biến đi, cho nên ai nghe thấy cũng
nhận ra là giọng của nữ nhân.
Đinh Lân cười nhạt:
- Ai cũng có thể nhận ra ta là một nam...
Giọng nói của y đột nhiên ngừng bặt, mồ hôi túa ra khắp nhai. Y bỗng nhiên phát hiện
ra tiếng nói của mình không còn bình thường nưa, giọng nói sắc, thánh thót

như giọng của
một nữ nhân vậy.
" Chẳng lẽ mình thật đã biến thành nữ nhân rồi ?"
Trong lòng y bỗng thầm nghĩ như vậy, càng nghĩ y càng cảm thấy như bị kim châm vào
lòng.
Y muốn thử vận động một bộ phận nào đó, nhưng chỉ tốn công vô ích. Chỉ tiếc rằng từ
lưng trở xuống như bị tê liệt.
Thiết Cô nhìn y, ánh mắt chứa đầy sự đồng tình và thương hại, nhẹ nhàng nói:
- Gần đây muội trong lòng không vui, lại uống quá nhiều rượu, cho nên không tránh
được quên đi một số chuyện. Huống hồ những chuyện trước đây muội không muốn nhắc lại
làm gì nữa.
Ngừng một chút, Thiết Cô lại nói:
- Nhưng các tỷ đều phải nhắc lại chuyện xưa cho muội, cho dù đau khổ thế nào đi nữa.
Nhưng nếu quên hết đi thì lại không tốt cho chính mình.
Đinh Lân chỉ biết thở dài mà nói rằng:
- Được rồi, ngươi nói đi ! Ta đang nghe đây.
Thiết Cô nói:
- Muội là Đinh Linh Lâm, là một thiếu nữ rất đẹp, muội vốn có một người tình tốt lắm,
sau này không biết chuyện gì mà muội tự tử, cũng may là Tâm Cô cứu được muội.
Thiếu nữ giống như Quan Âm Bồ Tát thì ra là Tâm Cô, nàng lập tức tiếp lời:
- Nếu mà không phải tỷ cứu kịp thời thì bữa đó muội đã nhảy xuống biển rồi.
Đinh Lân cắn răng không nói. Y bỗng cảm thấy sợ hãi khi nghe tiếng nói của mình.
Thiết Cô nói:
- Người yêu của muội họ Diệp, gọi là Khải Nguyên. Y...
" Diệp Khải Nguyên".
Nghe đến cái tên này, Đinh Lân cảm thấy đầu như muốn nổ tung lên. Trong chốc lát, y
đã hiểu hết mọi chuyện. Y biết mình đã rơi vào một cái tròng khéo léo, ác độc và biến hóa
kỳ lạ.

Cái tròng này được chuẩn bị để đón Diệp Khải Nguyên, và y lại ngớ ngẩn rơi vào.
Y cảm thấy bây giờ Thiết Cô đang nói gì đó, nhưng y phải cố hết sức để tập trung suy
nghĩ.
Y phải nghĩ ra một cách nào đó để thoát thân ra khỏi cái tròng này, nhưng y cũng biết
đây là một chuyện không phải dễ dàng, không dễ dàng chút nào cả.
Thời gian giống như đã trôi qua rất lâu, nhưng Thiết Cô vẫn cứ nói mãi.
Thì ra ả lặp lại nhiều lần lời nói ấy, giống như là ép Đinh Lân phải biết những chuyện
đó.
- Người yêu của muội họ Diệp, gọi là Khải Nguyên, y vốn là con trai của Đường chủ
Thần Đao đường năm xưa, sau này nhận làm con thừa tự cho Diệp gia. Phụ thân của Đinh
muội là Đinh Thừa Phong, cô của muội là Đinh Bạch Vân vốn là kẻ thù của Bạch gia, nhưng
mối thù ấy sau này đã được Diệp Khải Nguyên hóa giải. Tình cảm của hai người cũng từ đấy
mà càng thêm nồng thắm. Muội vốn đã không muốn gả cho ai ngoài y và y cũng không
muốn lấy ai ngoài muội. Nhưng lúc này lại xuất hiện một Thượng Quan Tiểu Tiên, nghe nói
ả là con gái của Thượng Quan Kim Hồng bang chủ Kim Tiền bang và đương thời đệ nhất mỹ
nhân Lâm Tiên Nhi. Lâm Tiên Nhi tuy rằng đẹp như tiên sa, nhưng lại thường dụ dỗ nam
nhân, sau khi thỏa mãn dục vọng là giết ngay. Đứa con gái của bà ta sinh ra cũng ác độc như
mẹ nó vậy. Muội và Diệp Khải Nguyên chính là bị Thượng Quan Tiểu Tiên chia cách đó.
Câu chuyện này muội đương nhiên không thể quên được, và tuyệt đối không được quên.
Đinh Lân nghe ả nói một lần, rồi lại một lần nữa, bỗng phát hiện ra không thể nào tập
trung suy nghĩ được nữa, mà còn giống như bị lời nói của ả thao túng. Trong chốc lát, y đã
sinh ra lòng thù hận đối với Thượng Quan Tiểu Tiên. Y gần như đã thừa nhận mình là Đinh

Linh Lâm, thừa nhận mình là một nữ nhân.
Khói trong lư theo gió bay tới phả vào mặt y, thâm nhập vào hơi thở và len lỏi vào trong
đầu óc của y. Y gần như đã mất hết khả năng phán đoán sự việc rồi.
Thiết Cô nhìn y, trên mặt bỗng xuất hiện một nụ cười đắc ý, chầm chậm nói tiếp:
- Muội là Đinh Linh Lâm, là một thiếu nữ rất đẹp, muội...
Đinh Lân bỗng dùng hết sức tàn cắn môi thật đau để người được tỉnh táo, gầm lên:
- Không cần nói nữa, ta đã hiểu ý của các ngươi rồi.
Thiết Cô mỉm cười nói:
- Muội thật đã hiểu hết rồi.
Đinh Lân nói:
- Ta nhất định phải giống Đinh Linh Lâm, cho nên các ngươi muốn lợi dụng ta để hại
Diệp Khải Nguyên.
Thiết Cô nói:
- Muội vốn là Đinh Linh Lâm mà !
Đinh Lân cất tiếng cười lạnh lẽo nói:
- Thật ra các ngươi không cần phải làm bộ làm tịch như vậy. Các ngươi cần ta làm gì, ta
cũng có thể đáp ứng. Nhưng các ngươi cũng phải đáp ứng ta vài điều kiện.
Thiết Cô nói:
- Ngươi nói đi !
Đinh Lân nói:
- Ta muốn các ngươi trước tiên nói cho ta biết, các ngươi bỗng may mắn phát hiện ra ta
giống Đinh Linh Lâm, mới làm ra cái bẫy này, hay là đã đoán sớm ta sẽ đến ?
Thiết Cô im lặng không lên tiếng.
Đinh Lân nói tiếp:
- Sau này ít nhất các ngươi cũng phải giải huyệt cho ta, để ta gặp mặt Nam Hải nương tử,
sau khi thành công chuyện này ta cũng phải được một phần chứ.
Thiết Cô gật đầu nói:
- Nam Hải nương tử vốn đã ở đây từ lâu, chả lẽ ngươi không thấy hay sao ?
Đinh Lân giật mình hỏi:
- Bà ta đâu ?
Bỗng một giọng nói tao nhã nhưng thần bí chầm chậm phát ra từ bức tượng Quan Âm Bồ

Tát trên hương án:
- Ta ở đây !
Đinh Lân bất giác quay lại nhìn bức tượng bí mật đó. Ánh mắt y bỗng lộ vẻ kinh sợ vì
bây giờ qua lớp khói mờ mờ ảo ảo, y nhìn thấy bức tượng đã bị thay thế bằng một khuôn mặt.
Khuôn mặt từ đầu đến cuối chỉ mỉm cười, bây giờ lại biến thành vẻ nghiêm túc, lạnh lẽo,
trên lông mày hãy còn mang nét giận dữ. Bức tượng vô tri vô giác trong chốc lát như đã có
sự sống:
- Ta chính là người ngươi muốn gặp, cho nên bây giờ ngươi phải nhìn ta, mỗi lời mà ta
nói ra ngươi không thể không tin được.
Qua làn khói lượn lờ, giọng nói này giống như chính bà ta nói ra vậy.
Đinh Lân chỉ cảm thấy toàn thân như bị đóng băng, tuy không muốn nhưng vẫn gật đầu
đồng ý. Không muốn nhìn nhưng ánh mắt không thể rời ra khỏi bức tượng thần bí mà quỷ
quái đó.
- Ngươi là Đinh Linh Lâm. Diệp Khải Nguyên vốn là người yêu của ngươi. Thượng
Quan Tiểu Tiên đã cướp hắn trong tay ngươi, bây giờ ngày cũng như đêm, bọn chúng quấn
quýt bên nhau, còn ngươi chỉ cô đơn một mình.
Đinh Lân nhìn bà ta, khuôn mặt không thể tự chủ lộ vẻ đau thương.
- Ta biết ngươi ghét hận y thị, mối thù này không ai có thể quên được, cho nên ngươi
phải trả thù.
Khuôn mặt y quả nhiên lộ vẻ oán giận, lầm rầm nói:
- Ta nhất định phải trả thù.... Ta nhất định phải trả thù....
- Bây giờ Diệp Khải Nguyên sắp bảo vệ người đàn bà đáng ghét kia đến đây, ngươi sắp
có cơ hội rồi.
Đinh Lân nghe đến đây, ánh mắt sáng rực của y đã trở thành mê muội và trống rỗng,
nhưng vẻ oán giận trên mặt càng mãnh liệt hơn nữa.
- Diệp Khải Nguyên tuyệt đối không ngờ rằng ngươi sẽ ở đây, cho nên ngươi xuất hiện
đột ngột, hắn nhất định sẽ ngạc nhiên. Nhưng hắn sẽ không cảnh giác ngươi

đâu, cho nên
ngươi phải thừa cơ hội cướp con đàn bà ác độc kia về đây, phá hủy khuôn mặt đẹp đẽ của
nói để nó sau này không thể dụ dỗ bọn đàn ông con trai được nữa. Ý của ta, bây giờ ngươi
đã hiểu rõ rồi chứ ?
Đinh Lân gật dầu chầm chậm nói:
- Ta đã hiểu hết rồi.
- Ngươi có chịu làm theo lời ta hay không ?
Đinh Lân đáp:
- Chịu !
- Những lời ta nói ra ngươi đều tin cả chứ ?
Đinh Lân lại nói:
- Tin !
- Được ! Bây giờ ngươi đứng lên, huyệt đạo của ngươi đã được giải rồi, ngươi đứng lên
được rồi.
Đinh Lân quả nhiên đứng dậy chầm chậm, đôi chân bị điểm huyệt nãy giờ đột nhiên đã
có sức lực.
- Được ! Bên cạnh có thanh đao, bây giờ ngươi đi làm giùm ta việc này.
Đinh Lân hỏi:
- Làm gì ?
- Giết Dương Thiên !
Đinh Lân chầm chậm quay người bước đi. Ánh mắt của y đờ đẫn hướng thẳng về phía
trước ôm thanh đao trong lòng, trong đầu cứ vang lên câu nói:
- Giết Dương Thiên !
000
Bây giờ Dương Thiên đang ngồi trầm tư trong một căn phòng nhỏ, tuy đã đốt lò sưởi
nhưng không khí vẫn lạnh cóng. Y đang đợi tin tức của Đinh Lân, nhưng đã lâu vẫn không
thấy Đinh Lân quay lại, y cảm thấy có cái gì đó không ổn. Đúng vào lúc này, cửa bật mở và
một người chầm chậm bước vào. Đó là một thiếu nữ rất đẹp, tóc búi cao, cài thêm cây thoa
hình đầu phụng nữa.
Dương Thiên đứng bật dậy, mỉm cười hỏi:
- Cô nương có điều chi dặn dò ?

Y hẳn nhiên cho rằng đây là môn hạ của Nam Hải nương tử, cho nên không dám nhìn
lâu, chỉ cúi đầu kính cẩn. Nhưng thiếu nữ đó lại cứ nhìn y đăm đăm tỏ thái độ khó hiểu.
Dương Thiên đợi lâu nhịn không được liền ngẩng đầu lên nhìn và phát giác ra rằng thiếu
nữ này rất giống một người.
Thiếu nữ này vẫn nhìn y nói chậm rãi:
- Ngươi có phải là Dương Thiên không ?
Dương Thiên gật đầu, bỗng kêu thất thanh:
- Ngươi là Đinh Lân !
Đinh Lân nói:
- Ta không phải là Đinh Lân, ta là Đinh Linh Lâm.
Dương Thiên ngạc nhiên nói:
- Ngươi.. ngươi tại sao lại biến thành như thế này ?
Đinh Lân nói:
- Ta vốn đã là như thế này, ta vốn là một thiếu nữ.
Dương Thiên biến sắc la lên:
- Ngươi có phải điên rồi hay không ?
Đinh Lân nói:
- Ta không có điên, ngươi mới là điên, cho nên ta phải giết ngươi.
Nói chưa dứt lời, Đinh Lân đã rút thanh đoản dao ra nhanh như chớp đâm thẳng vào
ngực Dương Thiên. Dương Thiên có nằm mơ cũng không ngờ đối phương ra tay độc ác như
vậy, cho nên không đề phòng, cũng không kịp né tránh, lãnh trọn một đao đâm xuyên qua
ngực. Máu tươi trong ngực y tuôn ra, điểm lấm chấm trên áo của Đinh Lân.
Sắc mặt của Đinh Lân vẫn lạnh lùng khi nhìn xác chết của Dương Thiên đổ gục ngay
trước mặt. Sau đó y chầm chậm quay người đi ra.
Bên ngoài sương càng dày hơn nữa. Đêm đã khuya lắm rồi.
Y chầm chậm đi trong sương, trong bóng đêm bỗng truyền lại giọng nói ngọt ngào
nhưng đầy bí hiểm:
- Ngươi làm rất tốt, nhưng ngươi mệt lắm rồi, mệt đến nỗi mắt mở không nổi nữa kìa.
Đinh Lân nói:
- Đúng là ta mệt lắm...mệt lắm...
Mắt của y từ từ khép lại:

- Đây là chiếc giường rất là êm ái, bây giờ ngươi có thể ngủ được rồi. Đợi đến lúc Diệp
Khải Nguyên và con đàn bà ác độc ấy tới, bọn chúng sẽ đánh thức ngươi dậy.
Trên mặt đất tuyết rơi dày, nhưng Đinh Lân lại nằm xuống, giống như đang nằm trên
một chiếc giường ấm và trong giây lát đã ngủ say rồi.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 4
Hồng Nhan Bạc Mệnh

Càng về khuya, sương càng lúc càng dày.
Trong xe ngựa, cô em từ đầu đến giờ vẫn ngủ say, cô chị ngáy nhè nhẹ mắt đã khép kín, nhưng trên khuôn mặt lại mang một nụ cười mãn nguyện.
Tây Môn Thập Tam nhìn tỷ muội họ, trong lòng cảm thấy rất sung sướng và đắc ý
giống như là y vừa đánh bại được Đinh Lân vậy. Y mỉm cười muốn uống một ly rượu,
nhưng trong lúc ấy bên ngoài có tiếng gõ cửa. Không biết có phải Đinh Lân trở về hay
không ? Y vội kéo màn cửa sổ lên, nhưng nhìn ta ngoài không thấy ai cả. Y quát lớn:
- Ai ?
Không có tiếng trả lời.
Tây Môn Thập Tam do dự giây lát rồi đẩy cửa nhìn ra ngoài. Bên ngoài không có
lấy một bóng người. Trong bóng tối, sương lạnh bốc lên từ mặt đất.
" Lúc nãy ai gõ cửa ?"
Y kéo sát vạt áo lại cho ấm, rồi lên tiếng hỏi lần nữa, nhưng vẫn không có tiếng
trả lời, cái tên đánh xe canh những động tĩnh nãy giờ đâu rồi ?
Không khí quả thật là quá lạnh, y chẳng muốn rời khỏi thùng xe ấm cúng này,
nhưng mà một người sau khi làm một chuyện tồi bại xong, thường có tật giật mình. Cuối
cùng y cũng mang giầy vào và ra khỏi xe, bốn bề là một màu đen thăm thẳm, tĩnh mịch
và lạnh cóng.
Cái gã đánh xe lúc nãy bây giờ đang nằm rúc vào một đống cỏ, đầu gục lên đầu
gối, hình như là đang ngủ say. Người gõ cửa lúc nãy đâu, chẳng lẽ y nghe nhầm ?
Y tuyệt đối không thể nghe nhầm được.
Y hãy còn trẻ nên tai mắt đều rất linh hoạt.
Gã đánh xe này không biết là Đinh Lân tìm đâu ra, lúc này thật là có người

gõ
cửa, gã chắc chắn sẽ biết hết. Nghĩ thế, Tây Môn Thập Tam liền bước tới, muốn đánh
thức gã dậy để hỏi thử.
Ai ngờ gã đánh xe lại nghiêng người bay vút đi như một mũi tên. Thân pháp mau
lẹ, tuy không bằng Đinh Lân, nhưng tuyệt đối không dưới Tây Môn Thập Tam.
Tây Môn Thập Tam tuyệt nhiên không nhìn tháy mặt mũi của gã, nhưng vì hơi do
dự, nên gã đánh xư trong phút chốc đã mất dạng trong bóng đêm.
Sương càng lúc càng dày, không khí lạnh lẽo ẩm ướt như những lưỡi dao đâm
buốt tim. Bỗng Tây Môn Thập Tam hắt xì một cái, y tự biết rằng không khí lạnh có thể
làm y ngã bệnh, nên quyết định về xe đợi Đinh Lân về.
Cửa xe không biết đóng từ lúc náo, cũng không biết có phải lúc nãy y ra ngoài đã
thuận tay đóng lại hay không. Ngọn đèn treo trên trần xe vẫn còn sáng tỏ, ánh sáng êm
dịu hắt từ cửa sổ ra ngoài tạo nên cảnh tranh tối tranh sáng. Tây Môn Thập Tam cảm
thấy hối hận, lúc nãy y không nên ra ngoài trời làm gì. Y bước đến mở cửa xe ra.
Cửa xe mở ra, y định bước vào trong nhưng hai mắt bỗng trợn tròn đứng im không
nhúc nhích.
Bên trong xe đã có thêm một người từ bao giờ.
Một lão nhân mặc áo bông, mặt mũi hồng hào, ngồi đúng vào cái chỗ y ngồi lúc
nãy. Người đó chính là Vệ Bát Thái gia. Hai thiếu nữ sinh đôi vẫn cuộn tròn nằm đó,
xem ra ngủ rất say rồi.
Vệ Bát gia đưa đôi mắt sáng quắc nhìn y, lạnh lùng nói:
- Lên đây !
Tây Môn Thập Tam cúi đầu bước vào trong xe, khi y nhìn ra ngoài thì phát giác ra
gã đánh xe đã trở về nằm ngủ ngay đống cỏ hồi nãy, tư thế như cũ, làm như gã vẫn
nằm ngủ ở đó nãy giờ.

Khoang xe rất thấp, một người bình thường thì đứng không bao giờ thẳng được,
cho nên Tây Môn Thập Tam chỉ đứng cúi đầu không dám ngồi.
Vệ Bát gia lạnh lùng nhìn y, hỏi:
- Thằng bạn tốt của ngươi đâu rồi ?
Tây Môn Thập Tam đáp:
- Đã đi vào trong đó rồi.
Vệ Bát gia hỏi:
- Đi hồi lúc nào ?
Tây Môn Thập Tam càng cúi thấp đầu hơn nữa, vì y không thể trả lời được, cũng
không dám trả lời, cái chính là y đã quên mất lúc nào. Bây giờ cái gì y cũng đều quên
hết.
Vệ Bát Thái gia trừng mắt nhìn y, nghiêm giọng nói:
- Sau khi hắn đi, thì ngươi làm gì ?
Tây Môn Thập Tam lại càng không dám trả lời, y đã tự biết những việc mình làm
rất đồi bại.Nam tử hán đại trượng phu chơi bời với vài con bé xinh đẹp, tuy rằng chẳng là
cái gì, nhưng trên khu đồng hoang mà dan díu với nữ nhân của bạn mình thì lại là
chuyện khác.
Vệ Bát gia cười nhạt nói:
- Xem ra ngươi thật là to gan lớn mật, chẳng lẽ ngươi không sợ Đinh Lân biết
chuyện hay sao ?
Tây Môn Thập Tam đỏ mặt, lí nhí trả lời:
- Tụi con...tụi con là bạn tốt mà !
Vệ Bát gia nổi giận quát:
- Ngươi và nó là bằng hữu với nhau, ngươi tại sao lại có thể làm chuyện như vậy
với bạn của ngươi được. Ngược lại nếu như hắn cướp nữ nhân của ngươi, ngươi sẽ như
thế nào hả ?
Tây Môn Thập Tam chẳng dám trả lời.
Vệ Bát gia nói tiếp:
- Xem cái chuyện này của ngươi, một mình hắn có thể đối phó một lúc năm tên
như ngươi. Sau khi hắn biết chuyện này, nếu như hắn muốn đối phó ngươi,

thì ngươi
tính sao hả ?
Tây Môn Thập Tam cố gắng trầm tĩnh, lầm rầm trả lời:
- Con nghĩ là hắn sẽ không biết.
Vệ Bát gia cười nhạt hỏi:
- Ngươi nghĩ hắn sẽ không biế, ngươi dựa vào đâu mà nói như vậy hả ?
Tây Môn Thập Tam cười khổ đáp:
- Con nghĩ rằng, đương nhiên là con sẽ không nói với ai hết...
- Tuy rằng ngươi không nói, nhưng còn con ả này ?
Tây Môn Thập Tam đáp:
- Cái này là ả tự muốn, ả làm sao nói cho người khác được ?
Vệ Bát gia nói:
- Ngươi cho rằng ả thích ngươi, cho nên mới dụ dỗ ngươi à ?
Tây Môn Thập Tam tuy không dám thừa nhận, nhưng lại không muốn phủ nhận.
Vệ Bát gia nói tiếp:
- Ta hỏi ngươi, hai nữ nhi này có phải các ngươi đánh cướp từ trong Thạch gia
trang hay không ?
Tây Môn Thập Tam gật đầu.Vệ Bát gia nói:
- Chẳng lẽ ngươi cho rằng bọn chúng mong muốn được bọn ngươi bắt đi hay sao ?
Lão cười nhạt nói tiếp:
- Ngươi chẳng lẽ không nhận thấy rằng cái con điếm dụ dỗ ngươi là vì nó muốn
ngươi và Đinh Lân tranh chấp, tụi nó mới có cơ hội trả thù.
Tây Môn Thập Tam tỏ vẻ không phục nói:
- Ả có lẽ...
Vệ Bát gia quát lớn ngắt lời gã:
- Chẳng lẽ ngươi còn cho rằng nó thật sự thích ngươi hay sao ? Ngươi có điểm nào
hơn Đinh Lân ? Còn nữa, một đứa con gái mười bốn, mười lăm tuổi cho dù có xấu xa cỡ
nào đi nữa, thì nó cũng không dám làm cái chuyện này nữa.
Tây Môn Thập Tam không dám lên tiếng biện hộ.
Vệ Bát gia nói tiếp:
- Huống hò các ngươi lúc nãy làm bậy làm bạ trong xe, ta ở xa còn có thể nghe
thấy được, còn đứa em không phảilà heo nằm ngủ bên cạnh, chẳng lẽ nó lại ngủ say

đến nỗi không biết gì ?
Nghe đến đây, Tây Môn Thập Tam chợt biến sắc, y chợt nghĩ đến chuyện này có
lẽ tỷ muội nó đã thỏa thuận với nhau từ sớm, cho nên Đinh Lân vừa đi là con chị đã
tỉnh dậy, còn đứa em thì vẫn ngủ say như chết để cho y tiện lợi. Y bỗng phát hiện rằng
câu tục ngữ "gừng càng già càng cay" rất đúng.
Vệ Bát gia bỗng hỏi lớn:
- Hai con điếm này có đúng sống trong Thạch gia trang không ?
Tây Môn Thập Tam trả lời:
- Hình như không phải, con lúc trước đã từng đến qua Thạch gia trang, nhưng
chưa từng gặp qua bọn chúng.
- Quả nhiên không khác với dự đoán của ta.
Nói xong lão đưa ánh mắt sắc như dao liếc nhìn tỷ muội họ, rồi chầm chậm nói
tiếp:
- Hai con nha đầu đẹp thế này, ta cũng không nhẫn tâm nhìn chúng chết.
Hai thiếu nữ vẫn nằm đấy, hai cánh mũi phập phồng theo hơi thở, giống như là
đang ngủ say vậy.
Vệ Bát gia bỗng quay đầu nhìn Tây Môn Thập Tam nói:
- Cho nên lúc ngươi giết bọn chúng, ta nhất định sẽ nhắm mắt lại.Tây Môn Thập Tam lặng người nói:
- Con ?
Vệ Thiên Bằng cất tiếng cười trầm trầm nói:
- Không sai, là ngươi !
Tây Môn Thập Tam hỏi:
- Con... con phải giết bọn nó hay sao ?
Vệ Thiên Bằng dửng dưng nói:
- Nếu như ngươi không nỡ giết bọn chúng, thì ta có thể cho phép bọn chúng giết
ngươi.
Tây Môn Thập Tam biến sắc nói:
- Nhưng nếu Đinh Lân trở về đây thấy bọn họ đã chết, chẳng lẽ không phải...
Vệ Thiên Bằng ngắt lời y:
- Người chết thì làm sao nhìn thấy được.
Tây Môn Thập Tam kêu lên:
- Đinh Lân cũng phải chết hay sao ?

Vệ Bát gia đáp:
- Nó không chết, thì ngươi chết !
Tây Môn Thập Tam nhìn lão như đã hiểu được ý của lão rồi. Cho dù chuyện này
có xảy ra hay không, hay có thể điều tra được chân tướng của Nam Hải nương tử hay
không, thì chỉ cần Đinh Lân trở về, y sẽ chết lập tức. Không chết không được. Cho nên
Vệ Thiên Bằng mới đến đây, gã đánh xe kia đương nhiên cũng là người của lão rồi.
Tây Môn Thập Tam nhìn khuôn mặt lạnh lùng nhưng tàn ác của Vệ Thiên Bằng,
hầu như không thể tin được là con người tính nóng như lửa, thô lão và tàn bạo trong
chốc lát lại trở thành một con người hoàn toàn khác, một con người còn ghê gớm hơn
cả Đinh Lân.
Tây Môn Thập Tam bỗng phát hiện ra rằng một con người có thể thành danh trên
giang hồ, thì đều phải có nhiều bộ mặt khác nhau. Ngay cả người thân cận nhất ở ngay
bên cạnh cũng không biết bộ mặt thật của hắn là như thế nào cả.
Vệ Thiên Bằng đưa mắt nhìn y nói điềm đạm:
- Đợi chết còn khổ hơn là chết nữa, nếu như ngươi thật có lòng thương hương tiếc
ngọc, thì giúp bọn chúng chết mau đi.
Tây Môn Thập Tam cắn môi lưỡng lự, rồi đưa tay điểm vào tử huyệt bên dưới cột
sống của cô em. Có ai ngờ rằng đúng lúc ấy cả hai tỷ muội đều thức giấc vọt đứng lên,chỉ đảo người một vòng trong tay mỗi người đã cầm một thanh đao cong kỳ lạ. Lúc
nãy, cả hai tỷ muội giống như một đôi thiên nga hiền hòa, nhưng bây giờ xuất thủ lạ
như hai con rắn độc.
Chỉ chớp mắt, cô chị đã đá thẳng một cước vào bụng Tây Môn Thập Tam, còn
thanh đao cong kỳ lạ trong tay nhanh như chớp đâm thẳng vào yết hầu Vệ Thiên Bằng.
Tây Môn Thập Tam bị đá mạnh đến nỗi nước mắt nước mũi trào ra ràn rụa, vừa

đưa tay ôm lấy bụng thì đao của cô em đã chặt vào vai trái y.
Chỉ nghe "coong coong" hai tiếng, hai thanh đao đã bị ngay cả.
Trong tay Vệ Bát gia bỗng xuất hiện một cây đoản côn dài hơn thước, cây đoản
côn màu đen, trong bóng đêm không có chút ánh sáng gì hết, cũng không nhìn ra nó là
báu vật gì cả. Nhưng cả hai thanh đao có thể gọi là bảo đao lại bị nó đánh gãy luôn, thì
đó chắc hẳn phải là khí giới vô cùng lợi hại.
Cả tỷ muội kinh ngạc đứng sững như trời trồng nhìn thanh đao bị gãy, làm như
không tin đây có thể là sự thật. Một lúc sau, định thần lại họ mới cảm thấy cánh tay tê
nhức vô cùng. Thầm chí cầm không nổi thanh đao còn lại.
Vệ Bát gia lẳng lặng nhìn họ, cất giọng sang sảng nói:
- Các ngươi có tùy thân song bảo, vậy còn một thứ nứa hãy sử dụng luôn đi.
Cô chị nghe vậy chỉ thở dài mà nói rằng:
- Thì ra tiền bối đã biết được lai lịch của tỷ muội vãn bối rồi.
Vệ Bát gia không nói gì chỉ "hừm" một tiếng.
Cô chị nói tiếp:
- Tỷ muội vãn bối chính là môn hạ của Âu Dương thành chủ Trân Châu thành
của Đông Hải Khoái Tử đảo, đến đây bái kiến Vệ Bát gia.
Khuôn mặt hai thiếu nữ không tỏ vẻ gì sợ hãi mà lại rất cung kính.
Vệ Bát gia hỏi:
- Các ngươi đến yết kiến ta ư ?
Cô chị đáp:
- Âu Dương thành chủ đã sớm nghe đại danh của Vệ Bát gia rồi.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày nói:
- Là lão phái các ngươi tới đây à ?
Cô chị nói:
- Dạ đúng !
- Các ngươi trốn trong Thạch gia trang, là vì đợi ta đến đây à ?Cô chị cúi đầu:
- Cửa phủ của lão nhân gia giống như một bức tường sắt vậy, như tỷ muội vãn
bối, muốn tiếp kiến lão nhân gia đương nhiên là một chuyện không dễ dàng.
Vệ Thiên Bằng cười nhạt nói:
- Cho nên các ngươi đã cố ý để lọt vào mắt cái tên đồ đệ háo hắc mà bé gan của

ta, các ngươi biết sớm muộn gì ta cũng đến tìm các ngươi.
Cô chị đỏ mặt cười nói:
- Không dối gì lão nhân gia, chúng con không biết rằng y sẽ đến tìm chúng con
giữa lúc canh khuya thế này, cách của y không tốt nhưng lại rất hữu hiệu.
Vệ Thiên Bằng đột nhiên cười nói:
- Đã từ lâu nghe tiếng môn hạ của Âu Dương thành chủ đều là những người thông
minh tuyệt sắc, hôm nay mới gặp mặt quả nhiên không sai.
Lão ngửa mặt cười lớn, dường như đã quên đi tỷ muội họ trong người hãy còn một
món khí giới tùy thân chưa sử dụng. Đúng vào lúc ấy, cả tỷ muội họ lại đồng thời xuất
thủ, chỉ nghe "coong" một tiếng, từ trong tay áo họ bay ra mười mấy điểm sáng nhanh
như vũ bão thẳng vào ngực Vệ Thiên Bằng.
Vệ Thiên Bằng vẫn không dứt tiếng cười, nhưng thanh đoản côn trong tay đã vẽ
một hình vòng cung hứng lấy mười mấy điểm sáng đó. Chỉ thấy mười mấy điểm sang
như bị hút vào vòng tròn ấy, khi Vệ Thiên Bằng dừng tay lại đã không thấy đâu nữa.
Cả tỷ muội họ đều ngẩn người ra, bởi vì cả hai khí giới tùy thân của họ chỉ trong
chớp mắt đã bị cây đoản côn kỳ dị của Vệ Thiên Bằng hóa giải dễ dàng.
Vệ Thiên Bằng điềm đạm nói:
- Ta đã sớm biết nếu như các ngươi không tung hết tùy thân song bảo sẽ chết không cam tâm đâu.
Cô em nãy giờ vẫn im lặng, bỗng thở dài cười khổ nói:
- Họ thật đã quá xem thường lão.
Ngưng một chút lại tiếp:
- Bọn họ cho rằng lão đã quá già rồi, cho rằng giang hồ bây giờ là thiên hạ của
những người trẻ tuổi, nhưng theo ta nhận xét, chỉ một mình lão có thể so sánh được với
mười người.
Nói xong ả cúi đầu đưa mắt nhìn Vệ Thiên Bằng, trong ánh mắt lộ vẻ cung kính
tột cùng. Ánh mắt như thế này chỉ có ở các thiếu nữ khi người đó đúng là anh hùng

trong mắt họ.
Vệ Thiên Bằng mỉm cười nói:- Gừng càng già càng cay, các ngươi hãy nhớ rõ câu nói này.
Cô em cúi đầu nghẹn ngào nói:
- Lúc nãy chúng tôi ra tay thực là bất đắc dĩ, tỷ muội chúng tôi là những người tội
nghiệp lắm, người ta bảo chúng tôi làm gì thì chúng tôi không dám cãi lệnh, và cũng
không thể không tuân lệnh được ạ.
Nói đến đó nàng cúi đầu, nước mắt tuôn trào.
Vệ Bát gia tỏ vẻ đồng tình thở dài nói:
- Ta không trách các ngươi, thủ đoạn của Âu Dương thành chủ đối với môn hạ đệ
tử giang hồ ai ai cũng biết.
Cô chị cất giọng oán hận nói:
- Nhưng ngoài lão nhân gia là một đại anh hùng ra, thì ai có thể hiểu được sự đau
khổ của tỷ muội chúng tôi.
Vệ Bát Thái gia bỗng cất tiếng cười hiền dịu nói:
- Chỉ cần các ngươi nói ra ý định của mình, ta tuyệt đối không làm khó các ngươi
đâu.
Cô chị nói:
- Chúng tôi không dám nói lão trước mặt lão nhân gia.
Cô em tiếp lời:
- Lão nhân gia đương nhiên cũng biết chúng tôi đến đây vì Diệp Khải Nguyên và
Thượng Quan Tiểu Tiên.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Vì chuyện này, Âu Dương thành chủ phái đi bao nhiêu người tất cả ?
Cô em nói:
- Chỉ có hai tỉ muội chúng tôi !
Cô chị tiếp:
- Ý của thành chủ là muốn tỷ muội chúng tôi điều tra Diệp Khải Nguyên là một
người thế nào, và thực ra hắn có gì lợi hại. Nhưng chúng tôi...
Vệ Thiên Bằng mỉm cười:
- Các ngươi đã có thể đi được rồi, sau này có cơ hội thì lúc nào muốn đến thăm ta
cũng được, không cần phải núp trong Thạch gia trang làm gì cả.

Cô chị cười:
- Sau này chúng tôi nhất định sẽ đến thăm hỏi lão nhân gia.
Cô em cũng cười tiếp lời:- Sau này nhất định đến !
Cả tỷ muội cùng quay người đẩy cửa phóng ra ngoài, giống như hai con chim én
sổ lồng vậy.
Tây Môn Thập Tam vẫn cúi đầu đứng đó nãy giờ, cảm thấy rất là bất ngờ, y không ngờ rằng Vệ Bát gia lại có thể thả tỷ muội họ đi. Đúng vào lúc đó, y bỗng nghe
tiếng động kỳ lạ ở bên ngoài, như có ai dùng vật gì đó đập vào người vậy.
Tiếp đó là hai tiếng la thảm thiết và ngắn gọn.
Y vội quay đầu nhìn ra ngoài, thì thấy bên ngoài có một người mặc áo bông đang
dùng một chiếc khăn trắng như tuyết lau máu trên cây trùy, đúng hắn cầm một cây
trùy.
Hàn Trinh !
Tây Môn Thập Tam bây giờ mới phát hiện ra rằng, gã đánh xe đưa y tới đây lại
chính là Hàn Trinh.
Mũi của Hàn Trinh vẫn còng cong queo, sống mũi lúc nãy bị Đinh Lân đánh một
quyền gãy đoạn làm khuôn mặt gã nhìn có vẻ kỳ dị.
Vệ bát gia thản nhiên hỏi:
- Cả hai đều chết chứ ?
Hàn Trinh im lặng gật đầu.
Vệ Bát Thái gia điềm đạm nói:
- Xem ra ngươi không phải kẻ thương hương tiếc ngọc rồi.
Hàn Trinh nói:
- Đúng thế !
Vệ Thiên Bằng nói:
- Nếu như Đinh Lân biết rằng ngươi giết nữ nhân của hắn, hắn là sống mũi của
ngươi càng nguy hiểm hơn nữa.
Hàn Trinh đáp:
- Hắn sẽ không biết được, bởi vì người chết sẽ không biết gì hết.
Vệ Thiên Bằng cười lớn, lão thích người khác học cách nói chuyện của lão.
Hàn Trinh lại nói tiếp:
- Lúc hắn đi chỉ nói là đợi hắn một canh giờ.
Vệ Thiên Bằng lạnh lùng nói:

- Hắn là một tên lợi hại, khuyết điểm duy nhất của hắn là quá trẻ.
Hàn Trinh hỏi :- Tại sao vậy ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Hắn đương nhiên sẽ canh đúng thời gian mà quay về.
Hàn Trinh nói:
- Người chết không biết đi.
Vệ Thiên Bằng lại cười lớn hơn nữa.
Hàn Trinh nói tiếp:
- Bây giờ đã hơn một canh giờ lâu rồi, mà hắn chưa trở lại.
Vệ Thiên Bằng đảo mắt nói:
- Cho nên chỉ sợ là hắn không bao giờ quay lại được.
Hàn Trinh gật đầu.
Vệ Thiên Bằng trầm ngâm giây lát rồi từ từ nói tiếp:
- Vậy Nam Hải nương tử kia không phải giả rồi ?
Hàn Trinh gật đầu đồng ý:
- Có thể giữ Đinh Lân thì đó không phải là người bình thường.
Vệ Thiên Bằng lộ vẻ suy tư rồi nói tiếp:
- Mặc Bạch của Thanh Thành sơn, Âu Dương thành chủ của Trân Châu thành,
hãy còn thêm Nam Hải nương tử nữa, trên đời này thật chẳng có chuyện gì có thể đả
động được họ, nhưng bây giờ cả đám đều xuất hiện.
Hàn Trinh nói:
- Nếu như Diệp Khải Nguyên biết được y sẽ cảm thấy vui vẻ lắm.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:
- Vui vẻ ?
Hàn Trinh đáp:
- Có thể làm cho cả bọn người này xuất thủ, tuyệt nhiên không phải chuyện dễ
dàng, ngoài hắn ra, trên đời này chắc không còn ai có thể dẫn dụ bọn họ ra được.
Vệ Thiên Bằng trầm mặc như đã thừa nhận.
Tây Môn Thập Tam đương nhiên không dám lên tiếng, nhưng y càng lúc càng
hiếu kỳ.
Y tự nhiên phát giác ra rằng, mõi người khi nhắc đến cái tên Diệp Khải Nguyên,
đều tỏ vẻ kỳ lạ, không kính phục, sợ hãi thì cũng rõ ràng là rất khủng khiếp.
Một chàngthanh niên lạ tại sao lại có ma lực lớn như vậy, như vậy chẳng lẽ không phải làm cho

người ta phải suy nghĩ hay sao ?
Tây Môn Thập Tam cảm thấy mình rất may mắn. Bởi vì y không phải là Diệp
Khải Nguyên, có thể làm một người bình thường có lúc cũng là một chuyện may mắn.
Vệ Thiên Bằng trầm ngâm hồi lâu mới từ từ nói:
- Một năm trước ta còn chưa nghe đến cái tên Diệp Khải Nguyên này.
Hàn Trinh nói:
- Cách đây một năm chưa từng ai nghe qua cái tên này cả.
Vệ Thiên Bằng nói tiếp:
- Nhưng bây giờ hắn đã trở thành nhân vật có tiếng tăm nhất trên giang hồ rồi.
Hàn Trinh nói:
- Người này nổi tiếng giang hồ giống như một kỳ tích vậy.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Hắn thật có đáng sợ như người ta nói không ?
Hàn Trinh đáp:
- Hắn tuyệt nhiên chưa giết qua một ai, thậm chí rất ít khi xuất thủ, người trong
giang hồ chưa ai biết được võ công của hắn như thế nào.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Có lẽ chính là hắn hắn có nơi đáng sợ.
Hàn Trinh tiếp lời:
- Nhưng đáng sợ nhất vẫn là phi đao của hắn.
Nói đến đây, mặt y bỗng lộ vẻ kỳ quái nói tiếp:
- Nghe nói phi đao của hắn chưa bao giờ bay ra ngoài cả.
Vệ Thiên Bằng cũng biến sắc mặt, lão bỗng nhớ lại một câu nói:
" Thiên Địa Nhất Đao, lệ bất hư phát !"
Câu nói này có đầy ma lực để làm người hồn xiêu phách lạc. Mấy mươi năm nay,
trong giang hồ chưa ai có thể nghi ngờ câu nói này. Càng không có ai dám đi thử thực
hư như thế nào.
Thậm chí cả Tứ Đại cao tăng uy trấn thiên hạ của phái Thiếu Lâm cũng không
dám.
Hai mươi năm trước, Thiên Địa Nhất Đao một mình lên Tung Sơn, xem Thiếu
Lâm như chỗ không người. Lúc đó Thiếu Lâm có hơn trăm cao thủ, mà không có ai dám

ngăn cản.Diệp Khải Nguyên ngày hôm nay chẳng lẽ cũng oai phong như vậy, hào khí như
vậy.
Cho dù là y có đủ bản lãnh như vậy, nhưng những người xuất gia làm sao so bì
với thủ đoạn của Nam Hải nương tử và Trân Châu thành chủ.
Vệ Thiên Bằng tư lự nói:
- Võ công của Âu Dương huynh muội bí hiểm khó lường. Trân Châu thành lại ở xa
ngoài biển, cả Bách Hiểu Sinh ngày xưa còn không biết được sự lợi hại của họ nên mới
không đưa họ vào Binh Khí phổ.
Hàn Trinh nói:
- Đó cũng là vì môn hạ đệ tử của Khoái Tử đao, đều là anh chị em song sinh giống nhau như đôi đũa vậy không thể phân biệt được, cho nên Binh Khí phổ mới
không ghi vào.
Vệ Thiên Bằng gật đầu:
- Trên binh khí phổ cũng có ghi các cao thủ của Ma giáo, nhưng ngay cả Bách
Hiểu Sinh cũng tự thừa nhận rằng nếu luận về võ công giết người, thì trong Ma giáo ít
nhất có bảy người có thể đứng đầu danh sách.
Hàn Trinh nói:
- Bởi vì cao thủ Ma giáo đều nghi ngờ, giết hại lẫn nhau cho nên phần lớn các
cao thủ của Ma cung đều đã chết.
Vệ Thiên Bằng cau mày:
- Nhưng Nam Hải nương tử thiên biến vạn hóa, lại biết Ma công tuyệt kỹ thì không thể nào thấp hơn Tứ đại vương của Ma giáo.
Hàn Trinh cười nói:
- Lão nhân gia có trong tay thanh thập phương Như Ý bổng, sợ rằng có thể sánh
nổi với Thiên Cơ bổng đứng đầu trong binh khí phổ.
Vệ Thiên Bằng bỗng cười lớn:
- Nếu như Diệp Khải Nguyên biết rằng tất cả các cao thủ trên giang hồ đều ở đây
đợi hắn, ngươi nghĩ hắn có đến hay không ?
Bỗng một giọng kỳ lạ như vang lên trong không gian không xa lắm, nhưng lại

không có một bóng người nào cả.
- Hắn nhát định sẽ đến, hắn không đến không được.
Vệ Thiên Bằng im bặt tiếng cười, biến sắc hỏi:
- Nam Hải nương tử ?- Cố nhân, đã nhiều năm chẳng lẽ cả giọng nói của ta mà ngươi cũng không nhận
ra ?
Giọng nói vang lên còn gần hơn nữa, nhưng tuyệt nhiên không có một bóng người.
Vệ Thiên Bằng biến sắc, mồ hôi đổ đầy trán, nhưng vẫn miễn cưỡng nói:
- Nếu đã đến tại sao không hiện thân để gặp mặt ?
- Ngươi thật muốn gặp ta ?
- Đã nhiều năm ta mong được ngày hôm nay, Vệ Thiên Bằng đáp
- Được ! Ngươi theo ta đến đây.
Giọng nói giống như đã trôi vào bóng đêm thật xa, rồi bỗng có một đốm lửa sáng
lên ở phía xa. Ngọn lửa lập lòe màu xanh như hồn ma, nhấp nháy trong gió lạnh,
nhưng tuyệt nhiên vẫn không thấùy bóng người.
Vệ Thiên Bằng bước tới vài bước, bỗng vỗ vai Hàn Trinh nói:
- Ngươi cũng đi theo ta !

Tây Môn Thập Tam ngồi lại một mình, trong lòng còn khó chịu hơn là lúc nãy đứng cúi đầu nữa. Ở đây dường như chỉ còn lại một mình. Vệ Bát gia chỉ đưa cái tên nhiều chuyện Hàn Trinh kia đi thôi, giống như đã quên mất y rồi.
Thế giới này hình như không có ai coi trọng y cả, đơn giản là không ai để ý đến
y.
Một người nếu như cả chính mình còn coi khinh, thì làm sao có thể kỳ vọng kẻ
khác coi trọng mình được ?
Y nắm chặt song quyền, trong lòng đầy sự phẫn nộ, và y thề rằng sẽ làm vài chuyện kinh người để mọi người đều biết rằng Tây Môn Thập Tam không phải là thằng
vô tích sự, bắt mọi người phải quỳ trước mặt hôn chân của y. Nghĩ đến đấy y chợt nghĩ
đến làm thế nào để làm chuyện kinh thiên động địa, nhưng không thể nghĩ ra được.
Điều này làm cho y trở nên sầu não.
"Hay là tìm một nơi nào đó uống cho đã cơn say, say rồi thì sẽ tự cho mình

là đại
anh hùng vô địch thiên hạ, nhưng tiếc rằng vị đại anh hùng còn phải cột ngựa đẩy xe.
Y thở dài thẫn thờ đứng dậy, bỗng bên ngoài có tiếng nói cất lên:
- Ngươi ngồi trong ấy một mình mà không thấy buồn tẻ hay sao ?
Lạo chính cái giọng nói dịu dàng ban nãy, bây giờ còn ôn hòa hơn nữa.
Tây Môn Thập Tam cảm thấy như sởn cả gai ốc, vội đứng dậy kêu lên thất thanh:
- Ngươi là ai ? Ngươi ở đâu ? Tại sao không dám xuất đầu lộ diện ?
- Ta đang ở đây, chẳng lẽ ngươi nhìn không thấy ta ?
Bên ngoài xe, quả nhiên ẩn hiện một bóng người mặc trường bào, tóc xõa trên
vai.
Tây Môn Thập Tam trợn mắt, ngồi cứng đơ giống như rơi vào một băng động vậy.
Y đã nhìn thấy mặt của bóng người đó, nhìn rất là rõ ràng. Đó là một người đàn bà,
khuôn mặt thị xám xịt, máu nhầy nhụa trên trường bào của thị, trên yết hầu còn rõ ràng
một cái lỗ hổng. Rõ ràng là cô chị lúc nãy đã chết dưới chùy của Hàn Trinh, đôi mắt
đẹp của ả khi chết lòi hẳn ra ngoài như muốn nhìn thế giới lần cuối cùng, bên khóe
miệng còn vệt máu dài, trong đêm tối nhìn càng tăng thêm khủng khiếp.
Tây Môn Thập Tam như rã người ra, mồ hôi lạnh như ướt đẫm lưng áo. Y không
muốn nhìn cái thây đang đứng nữa, nhưng không biết tại sao không thể rời mắt khỏi cái
thây ấy.
- Ngươi nhìn ta, ta biết ngươi nhất định phải nhìn ta.
Giọng nói tuy không phải là giọng của ả lúc trước, nhưng lại giống như ả nói ra
vậy.
- Ta vốn đã thật lòng thích ngươi, vốn đã muốn theo ngươi mãi mãi, nhưng bọn họ
đã giết ta một cách dã man, để lại ngươi cô đơn một mình, không có ai bầu bạn.
Giọng nói càng lúc càng thê lương oán hận, đôi mắt chết bây giờ lại chảy ra hai
dòng máu nữa.

- Bọn chúng thật là lòng lang dạ sói, giết chết ta trước mặt ngươi, bọn họ coi ngươi chẳng ra gì cả. Nhưng ta biết rằng ngươi nhất định sẽ không để ta chết một cách
oan ức như vậy. Ngươi nhất định phải báo thù cho ta, để cho họ biết ngươi không phải
là một người vô dụng. Ở đây có thanh đao, tại sao không đi giết bọn chúng ?
Trên không trung bỗng có vật gì đó rơi xuống, nhìn lại thì quả nhiên là một thanh
đao.
- Ngươi chỉ cần giết Hàn Trinh và Vệ Thiên Bằng, ngươi sẽ là một đại anh hùng
ghê gớm trong giang hồ, từ đây về sau, sẽ không ai dám coi thường ngươi nữa, ta chết
cũng nhắm mắt.
Giọng nói càng lúc càng thê lương, càng lúc càng vang xa đi:
- Đây là yêu cầu cuối cùng của ta, ngươi nhất định phải đáp ứng ta, nhất định phải đáp ứng ta...
Giọng nói càng lúc càng xa dần cho tới lúc khuất hẳn trong màn đêm đầy sương,
sau đó là cái xác đổ vật xuống đất.
Tây Môn Thập Tam bỗng vọt tới cúi xuống nắm lấy cánh tay của cái thây vừa đổ
xuống, cánh tay đã lạnh cứng từ lâu. Nhưng lúc nãy đích thực là ả đã nói chuyện, và
trên mặt đất rõ ràng vẫn còn thanh đao nằm đó, y cúi xuống nhặt thanh đao lên. Y bây
giờ không biết gì xảy ra chung quanh nữa, chỉ còn trong đầu cứ vang lên câu nói ban
nãy:
- Chỉ cần ngươi giết được Vệ Thiên Bằng, ngươi sẽ là một đại anh hùng nổi danh
giang hồ.
Bây giờ khuôn mặt của Tây Môn Thập Tam tỏ vẻ hưng phấn hẳn lên nhưng đôi
mắt thì đờ đẫn mất hồn như một xác chết. Y cất thanh đao vào vạt áo ôm cứng lại và từ
từ bước đi trong màn đêm dày đặc.Đêm càng lúc càng lạnh hơn nhưng y lại hoàn toàn không cảm thấy lạnh gì cả,
mà chỉ vang lên trong lòng câu nói:
"Dùng thanh đao này đi giết Vệ Thiên Bằng"

000
Dưới màn đêm, bỗng xuất hiện một làn sương màu sữa kỳ lạ phía trước. Theo ánh lửa trước mặt Vệ Thiên Bằng và Hàn Trinh từ từ bước vào một con đường nhỏ. Cả hai người đều biết rằng đến giờ phút này thì nên ngậm miệng lại thì tốt hơn. Tuyết đã đóng thành băng nên đường rất trơn, bỗng phía trước xuất hiện mười mấy bạch y nhân, tất cả bọn họ đều được dẫn đi bởi một đốm lửa xanh. Nhưng trong chốc lát tất cả đều mất dạng trong màn đêm tối mù.

Vệ Thiên Bằng đi hết con đường ra khỏi khu rừng, thì nhìn thấy một dãy nhà thấp le te, kiến trúc rất kỳ lạ. Bọn bạch y nhân vẫn im lặng bước vào đó.

Đúng vào lúc đó ngọn lửa dẫn đường bỗng tắt ngúm, tiếp theo là giọng nói thần bí cất lên dịu dàng, lần này chỉ ngắn gọn có hai chữ :

- Mời vào !

Vệ Thiên Bằng bước vào trong nhà, mới phát giác ra ngôi nhà này không những không thấp mà còn cao và rộng nữa. Khắp nơi đều trải thảm mới. Khi bước vào trước mặt là một tấm bình phong vẽ hình một ngọn núi đầy tuyết, còn điểm thêm những bông hoa màu hồng tươi xem ra không giống với cảnh vật Trung Nguyên. Nhìn vào đề tự của bức họa mới biết là vẽ cảnh Phù Tang đảo ở hải ngoại, những bông hoa màu hồng chính là hoa anh đào. Hoa anh đào tuy cùng màu sắc tươi tắn như hoa mai, nhưng lại thiếu một phần khí tiết của hoa mai.

Dãy nhà mái bằng này hiển nhiên là kiến trúc theo hình thức của đảo Phù Tang rồi, trong phòng lại không có bàn ghế, chỉ để vài cái bàn thấp. Trên bàn có để bạch lạp bằng đồng xanh, trong góc nhà còn nhóm lên một lò hương trầm, mùi hương tỏa đi cả gian nhà làm người ta cảm thấy đê mê. Một cái bàn thấp để ngay giữa, phía trên đặt một bức tượng Quan Âm cao ba thước, tay cầm cành dương liễu, mặt lộ vẻ

dịu dàng.
Đứng hai bên là hai nàng thiếu nữ tuyệt thế, người lớn tuổi hơn thì phong tư tuyệt mỹ,
muôn vàn thư thái, thiếu nữ trẻ hơn lại đẹp hơn nữa có thể nói là đẹp đến siêu phàm
thoát tục, đẹp đến nỗi làm người ta không thể nào quên được.
Bọn họ chính là Thiết Cô và Tâm Cô. Cả bọn bạch y nhân đều ngồi xếp bằng
trên chiếu cỏ, vẫn những khuôn mặt vô hồn, những ánh mắt nhìn vào cõi hư vô.Qua làn hương vật vờ, căn nhà cũng trở nên im lặng một cách đáng sợ.
Vệ Thiên Bằng biết rằng bây giờ vẫn không phải là lúc lên tiếng, lão im lặng bước tới ngồi xuống một chiếc chiếu cỏ. Lúc này lão mới nhìn thấy phía sau bình phong
có hai thiếu niên vô cùng anh tuấn, lông mày dài, mắt sáng như sao, chống kiếm đứng
tư thế thư thái. Trên vỏ kiếm nạm đầy những viên minh châu to như mắt rồng, mỗi một
hạt đều có giá trị liên thành, là bảo vật trên đời ít người có được. Hai thiếu niên không
những diện mạo giống nhau, mà cũng vô cùng ngạo mạn, như không thèm nhìn ai cả.
Vệ Thiên Bằng đưa mắt nhìn, lão biết rằng hai thiếu niên này nhất định là đến từ
Trân Châu thành. Trải qua hồi lâu, một người trong hai thiếu niên này chợt lên tiếng
hỏi:
- Nam Hải phu nhân rốt cuộc đã ở đây, đã kêu chúng tôi đến đây tại sao không ra
tương kiến ?
Y vừa dứt lời, giọng nói dịu dàng thần bí đã thốt lên:
- Ta vẫn ở đây nãy giờ, chẳng lẽ nhị vị nhìn không thấy hay sao ?
Lúc này Thiết Cô và Tâm Cô vẫn đứng yên không động đậy, giọng nói giống như
là do bức tượng Quan Âm nói ra vậy.
Hai thiếu niên chợt biến sắc, một người vội trấn tĩnh cất tiếng nói lanh lảnh:
- Huynh đệ chúng tôi từ xa đến đây không phải để gặp một bức tượng bằng gỗ !
- Người mà hai người muốn gặp là ta đây !
- Ngươi chính là Thiên Diện Quan Âm, Nam Hải nương tử à ?
Cả hai thiếu niên cùng thất thanh kêu lớn, mắt nhìn chăm chăm vào bức

tượng
gỗ.
- Chính là ta !
Cả hai huynh đệ cùng cười lên lanh lảnh, đồng thời rút kiếm đâm tới bức tượng
Quan Âm Bồ Tát. Bọn họ ra tay từ chiêu thức tới thân pháp đều hoàn toàn giống nhau,
người này giống như bóng người khác vậy. Kiếm pháp của họ rất kỳ lạ, sau khi một
kiếm đâm tới, phương hướng đột nhiên biến đổi, kiếm quang tán loạn như hàng ngàn
cánh hoa rơi xuống đất, rồi bỗng "soạt" một tiếng, hai đạo kiếm quang như đã hợp
thành một, nhanh như chớp đâm thẳng vào mặt của pho tượng Quan Âm.
Đúng vào khoảnh khắc này, cả hai cùng phát hiện ra rằng khuôn mặt của pho
tượng biến đổi ghê gớm.
Cũng đúng vào lúc này, trung niên thiếu phụ bỗng xuất thủ. Chỉ nghe "xoảng" một
tiếng, hai thanh kiếm đã bị trung niên thiếu phụ nắm gọn trong tay và chỉ một cái vung
tay lên thì hai thanh kiếm lập tức gãy lìa.Trân Châu huynh đệ thất thủ do kinh ngạc bởi sự biến đổi của pho tượng Quan
Âm, nhưng không vì thế mà tỏ ra lúng túng. Chỉ thoáng cái, hai người đã đồng thời lui
về sau bức bình phong, và hai thanh kiếm chớp mắt đã được đút vào vỏ. Bọn họ ứng
biến tuy mau lẹ, nhưng khuôn mặt vẫn lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Bởi vì đúng lúc đó,
trung niên thiếu phụ lại đưa hai đoạn kiếm gãy vào miệng mà nuốt đi.
Cả hai hầu như không thể tin vào mắt mình, hai mũi kiếm sắc bén như thế nào
họ đều biết rất rõ. Chẳng lẽ nội tạng của trung niên thiếu phụ đúc bằng thép hay sao ?
Giọng nói thần bí của Nam Hải nương tử lại nhẹ nhàng thở dài nói:
- Âu Dương thành chủ không nên phái các ngươi tới đây. Bởi vì các ngươi như
vậy làm sao đối phó nổi với Diệp Khải Nguyên ?
Trân Châu huynh đệ nhịn không được nói lớn:
- Diệp Khải Nguyên chẳng qua cũng chỉ là một con người mà thôi.

Cả hai huynh đệ tuy chỉ có một người nói, nhưng người kia cũng mấp máy môi.
Nam Hải nương tử nói:
- Không sai ! Diệp Khải Nguyên chỉ là một con người, nhưng tuyệt đối không phải
người bình thường. Nếu như luận về võ công, trong đám người chúng ta đây, có lẽ
không có ai có thể qua được Diệp Khải Nguyên.
Trân Châu huynh đệ cười nhạt tỏ ý không phục nói:
- Nếu như Diệp Khải Nguyên đến đây thì huynh đệ chúng tôi sẽ là người đầu tiên
xin lĩnh giáo.
Nam Hải nương tử thở dài nói:
- Bây giờ nói không chừng y đã đến rồi đấy !
Câu nói này vừa nói ra, không những Vệ Thiên Bằng giật mình tỏ vẻ sợ hãi, mà
ngay cả lạnh lùng như Mặc Bạch cũng tỏ thái độ kỳ lạ.
Trân Châu huynh đệ biến sắc hỏi:
- Hắn đã đến rồi ư ?
Nam Hải nương tử nói:
- Đúng lúc mà các ngươi đến đây, xe ngựa của họ cũng vừa chạy vào Lãnh Hương
viên.
Trân Châu huynh đệ hỏi:
- Vậy còn Thượng Quan Tiểu Tiên đâu ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Thượng Quan Tiểu Tiên nếu không đến thì Diệp Khải Nguyên đến đây làm gì ?Trân Châu huynh đệ nói:
- Thượng Quan Tiểu Tiên thực ra có phải là con của Thượng Quan Kim Hồng và
Lâm Tiên Nhi không ?
Nam Hải nương tử thừa nhận :
- Phải !
Trân Châu huynh đệ nói:
- Lúc mà Thượng Quan Kim Hồng và Thiên Địa Nhất Đao còn sống, họ đối địch
với nhau, tại sao Thượng Quan Tiểu Tiên lại chịu theo Diệp Khải Nguyên ?
Nam Hải nương tử nói:
- Bởi vì A Phi giao ả cho Diệp Khải Nguyên, muốn Diệp Khải Nguyên bảo vệ ả

đến đây.
Trân Châu huynh đệ hỏi:
- Chuyện này có quan hệ gì với Phi Kiếm Khách ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Lâm Tiên Nhi hồng nhan mà bạc mệnh, tuổi thơ ấu chán chường, trong cuộc đời
của bà ta, chỉ có một người tín nhiệm thật sự đó chính là A Phi. Cho nên lúc bà ta lâm
chung, đã dặn đứa con gái đi tìm A Phi.
Trân Châu huynh đệ nhíu mày hỏi:
- Vậy có gì chứng thực ả là con của Lâm Tiên Nhi ?
Nam Hải nương tử nói:
- Ả đương nhiên có cách hay, nếu không A Phi làm sao có thể tin được ?
Ngừng một chút bà ta lại tiếp:
-Huynh đệ các ngươi hình như không biết gì nhiều về chuyện này.
Trân Châu huynh đệ đáp:
- Chúng tôi chỉ biết mỗi một chuyện, đó là thành chủ phái chúng tôi đến đây để
đưa Thượng Quan Tiểu Tiên về.
- Cho nên các ngươi chuẩn bị đưa ả về hay sao ?
Trân Châu huynh đệ dõng dạc trả lời:
- Đúng thế !
Nam Hải nương tử cất tiếng cười lanh lảnh nói:
- Bây giờ ả đã đến rồi đấy, các ngươi sao còn chưa đi đi ?Trân Châu huynh đệ không nói gì thêm nữa, chỉ lạng người trong chớp mắt đã
không thấy bóng dáng họ đâu nữa.
Vệ Thiên Bằng buột miệng khen:
- Hảo thân thủ !
Giọng nói của Nam Hải nương tử vang lên nghe lạnh lẽo:
- Các ngươi đem hai cỗ quan tài đến Phiêu Hương viện để chuẩn bị hậu sự cho
huynh đệ chúng nó.
Tuy rằng kiếm của Trân Châu huynh đệ đã bị gãy đoạn, nhưng với cách xuất thủ
biến hóa, sức công phá của kiếm phong và thân pháp nhẹ nhành được phối hợp một
cách tuyệt diệu, không thể nghi ngờ họ không phải là những cao thủ hạng nhất trong võ
lâm. Đặc biệt là những chiêu tuyệt kỹ như "song kiếm hợp bích", "phi hồng quán nhật"

có uy lực mạnh mẽ, ngay cả Vệ Thiên Bằng cũng khó nắm được phần thắng. Nhưng theo cái nhìn của Nam Hải nương tử, thì nếu như bọn chúng chỉ cần giao
đấu với Diệp Khải Nguyên là chết chắc cả hai người. Nam Hải nương tử tuyệt đối
không thể nhìn sai được.
Trong đại sảnh bỗng lặng im như một ngôi cổ mộ vậy, tất cả mọi người giống như
đợi bọn gia nhân của Nam Hải nương tử đưa xác của Trân Châu huynh đệ về.
Không biết qua bao lâu, Vệ Thiên Bằng mới trầm ngâm lên tiếng:
- Thượng Quan Kim Hồng tung hoành thiên hạ cách đây hơn hai mươi năm, vậy
hài tử của lão chắc là không nhỏ.
Nam Hải nương tử nói:
- Ả ít nhất cũng phải hai mươi tuổi rồi.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Là một cô gái đã hai mươi tuổi mà vẫn chưa thành thân hay sao ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Nếu như ả đã có chồng thì đâu cần Diệp Khải Nguyên phải bảo vệ.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Lâm Tiên Nhi xưng hiệu là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vậy con gái của bà ta nhất định sẽ rất đẹp. Mà đã đẹp, tại sao không thành thân đi chứ ?
Nam Hải nương tử thở dài nói:
- Chỉ vì tuy rằng nàng ta đẹp như tiên sa vậy, nhưng trí óc của nàng lại không
bằng cả đứa con nít bảy tám tuổi.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:- Đẹp như vậy chẳng lẽ là một cô bé ngốc nghếch hay sao ?
Nam Hải nương tử nói:
- Tuyệt nhiên không phải vì trời sinh ra như thế, nghe nói là lúc nàng ta bảy tám
tuổi đã bị trọng thương một lần ở đầu cho nên trí tuệ bị ngưng phát triển. Nhưng vẻ đẹp
của nàng lại làm bất cứ ai cũng có thể rung động.
Vệ Thiên Bằng thở dài nói:
- Thiên kỵ hồng nhan, xem ra số phận của nàng ta còn bi thảm hơn cả mẹ nàng
nữa.
Nam Hải nương tử nói:

- Một nữ nhân như vậy, nếu như không có ai bảo vệ thì không biết có bao nhiêu
người ức hiếp và phá phách.
Vệ Thiên Bằng tiếp lời:
- Cho nên Lâm Tiên Nhi trước khi chết không an tâm nên đã tìm Phi kiếm khách
để bảo vệ cho con mình.
Nam Hải nương tử nói:
- Nhưng cả đời A Phi lang bạt giang hồ, bây giờ lại chưa có nhà cửa, cho nên khi
A Phi gặp Diệp Khải Nguyên liền giao công việc ấy cho Diệp Khải Nguyên.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Chẳng lẽ y cũng tin tưởng Diệp Khải Nguyên giống như Lâm Tiên Nhi tin tưởng
y hay sao ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Bất cứ ai cũng có thể tín nhiệm Diệp Khải Nguyên. Con người này tuy rằng tính
tình cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, nhưng nếu là chuyện của bằng hữu phó thác thì y
coi như là nhảy vào lửa vậy. Rất là thận trọng.
Mặc Bạch nãy giờ vẫn im lặng, bây giờ bỗng lên tiếng khen:
- Hảo nam nhi, hảo hán tử !
Nam Hải nương tử nói:
- Chính vì đáp ứng chuyện ấy mà người yêu của Diệp Khải Nguyên là Đinh Linh
Lâm mới gây gổ với y, giận dỗi mà bỏ đi, cho đến bây giờ vẫn không có tin tức.
Vệ Thiên Bằng cười nói:
- Ta cũng đã nghe qua vị cô nương họ Đinh này, đúng là một hũ giấm chua !
Lão nói xong nhăn mặt như trước mặt lão là Đinh Linh Lâm vậy.
Nam Hải nương tử thở dài:- Trên đời này có người con gái nào mà không ghen tuông ?
Cho đến bây giờ lời nói của bà ta mới giống một nữ nhân, mới có chút tình cảm
nhân loại.
Vệ Thiên Bằng trầm ngâm nói:
- Ngày xưa Kim Tiền bang oai chấn thiên hạ, nam thất bắc lục toàn bộ mười ba
tỉnh đều dưới sự khống chế của họ, tài sản trong nhà có thể sánh với một

nước. Thượng
Quan Kim Hồng lại là một người rất tiết kiệm.
Nam Hải nương tử cười nói:
- Đó là không phải lão tiết kiệm, chẳng qua những sự hưởng thụ trên đời này không có gì có thể làm lão ham muốn mà thôi.
Rõ ràng ngoài quyền lực ra thì không có gì có thể làm động lòng Thượng Quan
Kim Hông được, kể cả mỹ nhân tuyệt thế Lâm Tiên Nhi cũng chỉ là một công cụ của
lão mà thôi.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Nghe nói Thượng Quan Kim Hồng lúc còn sống đã đem tất cả của cải của Kim
Tiền Bang và võ công tâm pháp của lão chôn giấu ở một nơi rất là bí mật.
Nam Hải nương tử nói:
- Chuyện này đã trở thành truyền thuyết từ lâu trong giang hồ.
- Nhưng từ khi Thượng Quan Kim Hồng chết đến nay đã hơn hai mươi năm, mà
chưa có ai có thể tìm được kho bảo tàng đó, và cả nơi chôn cất bảo tàng tuyệt nhiên
không có ai biết đến. Người biết được bí mật này chỉ có Đoạt Hồn Kiếm, nhưng hắn lại
là một con người không bao giờ động lòng với bất cứ người nào. Cho nên bao nhiêu
năm nay, chưa có ai có dã tâm đối với kho bảo tàng này.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Nhưng bây giờ đã biết hắn đem bí mật đó tiết lộ cho một người, đó là cốt nhục
duy nhất của Thượng Quan Kim Hồng - Thượng Quan Tiểu Tiên. Cho nên nàng ta bây
giờ không chỉ là thiếu nữ đẹp nhất trần gian mà còn là thiếu nữ giàu nhất. Lại còn võ
công tâm pháp của Thượng Quan Kim Hồng để lại , cho nên bất cứ ai có thể chiếm
được nàng thì không những lập tức giàu có nhất thiên hạ, mà còn có thể tung hoành
giang hồ. Cái này có sức mê hoặc rất lớn.
Nam Hải nương tử chép miệng:
- Chỉ tiếc nàng ấy vẫn chẳng biết gì hết !
- Cho nên bất cứ ai cũng không thể bảo vệ cho nàng ta được.

Nam Hải nương tử nói:- Chưa chắc !
Vệ Thiên Bằng nói:
- Không thể nào !
- Người khác thì không thể, nhưng Diệp Khải Nguyên thì có thể.
Vệ Thiên Bằng cười nhạt:
- Y có thể gọi là kỳ tài tuyệt thế của võ lâm, võ công có thể gọi là vô địch thiên
hạ, nhưng chỉ với một mình y, chẳng lẽ có thể kháng cự với mười mấy cao thủ hạng
nhất của võ lâm ?
Nam Hải nương tử nói:
- Hắn ta tuyệt nhiên không phải chỉ có một mình.
Vệ Thiên Bằng trợn mắt:
- Không phải ?
- Một lòng muốn giết Diệp Khải Nguyên để cướp đi Thượng Quan Tiểu Tiên cố
nhiên không ít người, nhưng với những ân nghĩa ngày xưa thì những người quyết định
dùng toàn lực để bảo vệ hắn cũng không phải là không có.
Vệ Thiên Bằng nhíu mày hỏi:
- Ân nghĩa ngày xưa !
Nam Hải nương tử gật đầu:
- Đừng quên rằng y là truyền nhân duy nhất của Thiên Hạ Nhất Đao, những người mà ngày xưa đã nhận được ân huệ của Nhất Đao tuyệt đối không ít.
Vệ Thiên Bằng cười nhạt:
- Chuyện cách đây đã nhiều năm, bọn người đó tuy rằng còn chưa chết, nhưng
những ân nghĩa đó cũng đã quên mất rồi, ân tình thường quên mau hơn thù hận.
Nam Hải nương tử nói:
- Ít nhất cũng còn một người chưa quên.
Vệ Thiên Bằng quát lớn:
- Ai ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Ta !
Câu này vừa nói ra, mọi người trong đại sảnh đều giật mình rung động.
Nam Hải nương tử nói tiếp:- Nếu như các ngươi cho rằng ta đến đây là vì mưu đoạt Thượng Quan Tiểu Tiên,
thì các ngươi lầm rồi.
Vệ Thiên Bằng cười gằn nói:

- Thế bà kiếm bọn ta đến đây để làm gì ?
Nam Hải nương tử đáp:
- Ta chẳng qua chỉ muốn các ngươi trước mặt ta bỏ đi mưu đồ đó.
- Bà muốn bọn ta bỏ qua Diệp Khải Nguyên hay sao ?
Nam Hải nương tử gật đầu:
- Đúng vậy !
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Nếu như bọn ta không đáp ứng thì sao ?
Nam Hải nương tử lạnh lùng đáp:
- Vậy thì các ngươi không những đối đầu với Diệp Khải Nguyên, mà cũng sẽ đối
đầu với ta nữa. Hôm nay, các ngươi muốn đi khỏi đây cũng không phải là chuyện dễ
dàng.
Vệ Thiên Bằng bỗng cười lớn nói:
- Ta đã hiểu rồi. Bà muốn bọn ta bỏ đi cái ý định này chẳng qua là muốn một mình nuốt hết mà thôi, bà cố ý nói Diệp Khải Nguyên ba đầu sáu tay, nhưng thực ra bà
đã có cách chế ngự được hắn.
Giọng nói của Nam Hải nương tử cũng lạc đi vì tức giận:
- Vệ Bát, ngươi hãy nhìn ta !
Vệ Thiên Bằng quay đầu hướng về tấm bình phong, rồi nói:
- Nếu như bà muốn dùng Câu Hồn đại pháp để đối phó với ta, thì bà đã lầm người rồi.
Nam Hải nương tử nói:
- Ta chỉ muốn nhắc nhở ngươi rằng ba mươi năm về trước ta đã thả ngươi một lần
rồi.
- Không sai ! Ba mươi năm trước, ta gần như đã chết trong tay bà.
Nam Hải nương tử nói:
- Lúc đó ngươi có thề rằng chỉ cần ta gặp lại ngươi, ta muốn ngươi làm bất cứ
chuyện gì thì ngươi không được cự tuyệt, nếu không thì sẽ bị đao nhọn đâm thủng tim
mà chết.
Giọng của Nam Hải nương tử bỗng ghê rợn hẳn lên:- Những lời đó ngươi có nhớ hay không ?
Vệ Thiên Bằng nói:
- Ta đương nhiên nhớ. Chẳng qua chỉ...
- Chẳng qua là sao ?

Vệ Thiên Bằng đáp:
- Những lời nói đó ta nói với Nam Hải nương tử mà.
- Thì ta chính là Nam Hải nương tử !
Vệ Thiên Bằng lắc đầu:
- Không phải ! Ngươi không phải là Nam Hải nương tử. Nam Hải nương tử đã
chết từ lâu rồi, ngươi cho rằng ta không biết hay sao ?
Câu này vừa nói ra, ngay cả Mặc Bạch cũng phải giật mình.
Vệ Thiên Bằng nói tiếp:
- Trong căn nhà ở phía sau Lãnh Hương viên, ngươi hỏi ta tại sao không nhận ra
tiếng nói của ngươi, lúc đó ta đã biết rằng ngươi không phải là Nam Hải nương tử. Và
biết rằng bà ta đã chết từ lâu rồi, nếu không ta làm sao dám đến đây ?
Giọng nói thần bí lặng thinh hồi lâu, rồi từ từ hỏi:
- Tại sao ngươi biết được ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Bởi vì ngươi không nên hỏi câu hỏi đầu tiên, bởi vì ngươi nên biết rằng ta vốn
chưa bao giờ nghe giọng nói của bà ta. Ta tuy rằng đã nhìn thấy bộ mặt thật của bà ta,
nhưng lại chưa bao giờ nghe bà ta nói, dù chỉ một chữ.
Lão ngưng lời, cười một tràng dài rồi nói tiếp:
- Ngươi tuy rằng đã biết ta là kẻ duy nhất còn sống khi nhìn được bộ mặt thật của
bà ta, nhưng lại không biết chuyện giữa ta và Nam Hải nương tử. Bởi vì bà ta tuyệt đối
không đem câu chuyện này kể cho người khác nghe.
Giọng nói bí mật lại im lặng hồi lâu, rồi hỏi:
- Tại sao vậy ?
Trên khuôn mặt của Vệ Thiên Bằng bỗng như xuất hiện những nét xuân xanh
phơi phới, giống như đã quay trở lại nhiều năm trước, lúc mà lão còn thời thiếu niên
tràn đầy mộng tưởng. Một lát sau, lão bắt đầu kể câu chuyện:
- ....Khắp nơi trong Miêu Sơn không những có thể gặp mãnh thú độc xà, mà lam
sơn chướng khí cũng rất là ghê gớm. Vì mỗi ngày khi hoàng hôn vừa xuống thì sẽ xuất
hiện đào hoa chướng, cho nên ta trốn vào một hang động rất sâu. Sơn động

đó nguyênlà hang cáo, vì muốn đuổi theo một con cáo mà ta đã gặp phải một chuyện mà cả đời
ta không thể nào quên được. Ta đuổi theo con cáo vào tận nơi sâu nhất của sơn động
mới phát hiện phía sau vách núi còn có một đường ra bí mật. Ta lập tức dùng kiếm dọn
dây mây khô đi vào đó, không bao lâu đã nghe có tiếng nước chảy, ta liền hướng tới
mà đi thẳng hoài. Ra đến ngoài thì nơi đây giống như là tiên cảnh dưới trần gian vậy.
Thời gian đó là khoảng cuối xuân nên trăm hoa đua nở, tạo nên cảnh sắc đẹp tuyệt
trần, trên núi còn cuồn cuộn chảy xuống một dòng thác lớn nữa. Ta cứ mãi đứng ngắm
phong cảnh, cho đến lúc phát hiện dưới đầm có một thiếu nữ tuyệt đẹp đang tắm...
Nói đến đây, mọi người đều biết thiếu nữ tuyệt đẹp mà Vệ Thiên Bằng đang nói
là ai rồi. Ánh mắt lão dịu dàng nhìn chăm chú vào nơi nào đó rất xa, giống như nhìn về
nơi thế ngoại đào nguyên, có nàng thiếu nữ tuyệt đẹp đang tắm trong hồ nước.
- ....Lúc đó nàng ta rất trẻ, tóc đen dày lại bóng mượt, mềm mại như lụa vậy. Đặc
biệt là đôi mắt nàng, ta chưa bao giờ được nhìn thấy một đôi mắt đẹp như thế. Ta cứ
nhìn nàng, tướng mạo ngu đần hẳn đi, nhìn nàng một cách ngu muội. Hai đứa ta cứ
nhìn nhau như vậy mãi, cho đến khi nàng bỗng nhoẻn miệng cười. Tất cả mọi vật như
sáng theo nụ cười của nàng, những bông hoa đều như muốn nở rộ cả lên. Không biết tại
sao ta lại bước về phía nàng, quên mất đi trước mặt là hồ nước. Lúc đó ta quên hết tất
cả, chỉ muốn bước tới ôm chầm lấy nàng...
Ngừng lại hồi lâu, Vệ Thiên Bằng nói tiếp:
- ...Hai đứa ta từ đầu đến cuối không nói lời gì cả, cả đến tên họ đối phương cũng
không thèm hỏi nữa. Tất cả câu chuyện đều phát sinh rất tự nhiên, không có miễn

cưỡng gì cả, giống như ông trời đã an bài cho hai người cùng gặp mặt ở nơi đó vậy. Cho
đến khi nàng phải đi, ta mới phát hiện trên thái dương huyệt của nàng có khắc một
bông hoa sen màu đen. Đó là dấu hiệu của Nam Hải nương tử. Trong lúc kinh ngạc ta
đã làm nên một chuyện hối hận cả đời. Đó là ta đã buột miệng kêu lên "Nam Hải
nương tử". Đúng lúc đó con người nàng biến đối một cách ghê sợ. Đôi mắt nhu mi tuyệt
đẹp của nàng đột nhiên đầy sát khí, nàng thi triển võ công ghê gớm nhất trong Ma
giáo- Đại thiên ma thủ, giống như muốn moi tim ta vậy. Ta không muốn tránh né, mà
cũng không thể tránh né. Lúc đó ta thật đã nhận thấy cái chết nằm kề trên cổ, nhưng
lại là một chuyện rất hạnh phúc. Có lẽ vì điểm này, nàng mới không nhẫn tâm hạ độc
thủ. Đợi đến lúc ta mở mắt ra thì không thấy nàng đâu nữa. Ta cứ cảm thấy như là mơ,
vì trên ngực hãy còn rỉ máu, nếu không ta không thể nào tin đây là sự thật được. Ta quì
xuống đất cầu mong nàng trở lại để gặp mặt nàng lần nữa, nhưng trong lòng đã biết
nàng không bao giờ trở lại nữa. Từ đó trở về sau, ta đã vĩnh viễn không còn gặp mặt
nàng nữa, vĩnh viễn...
Đến đây giọng nói của lão im bặt, chỉ còn lại những hơi thở dài như than oán.Đây là một câu chuyện đẹp, thê lương mà tràn đầy thơ mộng. Câu chuyện như
thần thoại vậy, nhưng mỗi người đều biết đấy không phải mơ, cũng không phải thần
thoại. Chỉ cần nhìn nét mặt của Vệ Thiên Bằng và Thiết Cô thì biết ngay mỗi lời nói
của câu chuyện này đều là sự thật, sắc mặt lạnh lùng của Thiết Cô hầu như đầy sư kinh
ngạc và đau thương. Vẻ mặt của Tâm Cô cũng thay đổi, chỉ có bức tượng Quan Âm
bằng gỗ vẫn cầm cành liễu trên tay mà mỉm cười trong làn khói vật vờ.
Vệ Thiên Bằng trấn tĩnh hồi lâu, rồi lạnh lùng nói:

- Cho nên ta đã biết Nam Hải nương tử đã chết, ta biết trong Ma giáo có loại Phúc ngữ thuật thần bí. Các ngươi muốn dùng cái hình nộm bằng gỗ này để hù dọa ta à
? Các ngươi ngây thơ quá rồi.
Tâm Cô bỗng lên tiếng:
- Không sai ! Những lời đó là ta đã mượn lời của bức tượng Quan Âm mà nói đấy,
nhưng cho dù là lời nói của ta cũng phải có hiệu quả.
Vệ Thiên Bằng cười nhạt hỏi:
- Thật vậy sao ?
Tâm Cô nói:
- Nếu như ngươi nhất định cướp Thượng Quan Tiểu Tiên, ta bảo đảm ngươi sẽ hối
hận.
Vệ Thiên Bằng cười lớn:
- Vệ Bát ta ra giang hồ từ năm mười ba tuổi, lăn lộn trên giang hồ đến nay cũng
đã gần sáu mươi năm rồi, chưa bao giờ biết hối hận là gì cả.
Tâm Cô nói:
- Ngươi nhất định không bỏ qua vụ này ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Ta chỉ hy vọng ngươi đem bát cơm đầy chia cho mọi người cùng ăn, đừng nên
nuốt trọn một mình.
Tâm Cô cười nhạt:
- Được ! Niệm tình ngươi và tổ sư gia bổn môn có chút tình duyên, ta bây giờ có
thể cho ngươi sống sót bước ra ngoài.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Sau đó thì sao ?
Tâm Cô nói:- Chỉ cần ngươi đi ra khỏi căn nhà này thì từ đây ngươi sẽ đối đầu với Nam Hải
môn. Tốt nhất là ngươi nên đi chuẩn bị hậu sự, bởi vì ngươi có thể chết bất cứ lúc nào.
Vệ Thiên Bằng thủng thẳng nói:
- Niệm tình ta và Nam Hải nương tử có chút tình xưa, bây giờ ta cũng có thể ỷ lớn
hiếp nhỏ mà xuất độc thủ được. Nhưng nếu như các ngươi nhất định đòi đấu với ta,
cũng không thể sống lâu được bao nhiêu đâu.

Lão cười nhạt, đứng dậy quay qua Mặc Bạch nói:
- Ân oán lúc trước của chúng ta có thể xóa bỏ hết. Từ bây giờ trở đi, ta với ngươi
là bạn hay thù cũng là ở ngươi tự quyết định.
Vừa nói xong câu này, lão đi thẳng ra ngoài không thèm quay đầu nhìn lại.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 5
Phi Hồ Dương Thiên

Bên ngoài hơi sương giăng mờ, đêm càng khuya, gió càng lạnh.
Vệ Thiên Bằng ngửa mặt hướng gió hít một hơi thật sâu, đột nhiên gọi:
- Hàn Trinh !
Hàn Trinh vội bước tới, lên tiếng:
- Dạ !
Vệ Thiên Bằng nói:
- Ngươi có biết Phiêu Hương biệt viện đó ở đâu không ?
Hàn Trinh hỏi:
- Chúng ta đi bây giờ à ?
Vệ Thiên Bằng nói:
- Tiên hạ thủ đích vi cường, câu nói này chắc ngươi đã nghe qua rồi ?
Hàn Trinh nói:
- Chắc là tên Diệp Khải Nguyên đó..
- Diệp Khải Nguyên thế nào ?
Hàn Trinh đáp:
- Diệp Khải Nguyên bây giờ nhất định đã có sự phòng bị, bọn ta bây giờ nếu đi
sống mái cùng hắn một trận thư hùng, bất luận ai thắng ai bại, hai bên đều khó tránh
khỏi bị thương tổn. Há không phải để cho kẻ khác ngư ông đắc lợi à ?
Vệ Thiên Bằng nói:
- Ai nói bọn ta muốn cùng hắn đánh nhau chứ ?
Hàn Trinh hỏi:
- Không phải như thế sao ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Đương nhiên không phải.
Khóe miệng lộ ra một nụ cười hiểm của loài hồ ly, lâu sau lão mới nói:
- Bọn ta bảo ý mật báo tin tức cho hắn, muốn cùng hắn kết bằng hữu.
Ánh mắt Hàn Trinh lóe sáng lên, y mỉm cười nói:
- Tại vì Thiên Địa Nhất Đao xưa kia cũng có ân nghĩa với bọn ta, bọn ta lần này
đến không phải là muốn tính sổ với hắn, mà là báo ân.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Không sai chút nào !

Hàn Trinh tiếp:
- Nam Hải nương tử đã chết rồi, những kẻ khác không đáng phải lo, bọn ta nhất
định phải khuyên hắn hãy thừa cơ hội tốt này, trước nhất hãy hạ thủ trừ khử đi những
kẻ có dã tâm đối với hắn.
Vệ Thiên Bằng nói:
- Hắn là người thông minh, nhất định sẽ hiểu rõ.
- Huống hồ hắn còn có bọn ta làm hậu thuẫn cho hắn, hắn bất luận muốn giết người nào, bọn ta đều có thể giúp hắn đề đao.
Vệ Thiên Bằng cười lớn nói:
- Hay lắm ! Ngươi càng lúc càng tỏ ra hiểu biết, cũng không uổng công sức ta đối
với ngươi.
Bọn họ đã đi vào trong rừng mai, một làn gió xuân nhè nhẹ thổi lại, trong màn
sương đột nhiên hiện ra một bóng người như hồn ma.
Vệ Thiên Bằng nạt lớn:
- Ai đó ?
- Ta đây !
Người này rũ đầu đi tới, chính là Tây Môn Thập Tam.
Vệ Thiên Bằng sững mặt hỏi:
- Ai kêu ngươi đến đây ?
Tây Môn Thập Tam ngẩng đầu lên nói:
- Đệ tử có một chuyện khẩn yếu, muốn bẩm báo lão nhân gia.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Chuyện gì ?
Tây Môn Thập Tam bước tới mấy bước, tới gần hơn chút nữa, rồi nói:
- Đệ tử biết Diệp Khải Nguyên...
Giọng nói của y quả thật rất thấp, Vệ Thiên Bằng đành phải ghé sát tai mà nghe.
Cả đời lão sát nhân vô số, nên mọi lúc mọi nơi đều đề phòng người khác giết lão.
Nhưng lúc này lão có nằm mơ cũng không thể tưởng tượng nổi tên đồ đệ mà lão rất
sủng ái này lại đang chuẩn bị đâm lút cán đao vào giữa ngực lão.Thân hình của hai người lúc này đã dính sát vào nhau.
Vệ Thiên Bằng nói :
- Có chuyện gì hãy nói mau lên !
Tây Môn Thập Tam đáp:

- Ta muốn ngươi chết !
Vừa nghe thấy chữ "chết", Vệ Thiên Bằng mới giật nảy mình, nhưng đã không
còn kịp né tránh nữa.
Lão đã có thể cảm thấy được mũi đao lạnh buốt đã đâm lút vào chiếc áo da, đâm
tới giữa ngực, lão thậm chí đã có thể cảm nhận được cái chết đã cận kề.
Đúng vào lúc giây phút nguy kịch này, Tây Môn Thập Tam thốt nhiên kêu lên
một tiếng thảm thiết, rồi ngã vật xuống.
Cây đao giết người trong tay hắn trong màn đêm lóe lên ánh sáng xanh lét, mũi
đao đã thấy rướm vết máu.
Đó là máu của Vệ Thiên Bằng.
Thân thể Vệ Thiên Bằng lúc này mới bắt đầu phát run lên, mới thật sự cảm thấy
một nỗi sợ hãi cái chết.
Tây Môn Thập Tam ngửa mặt ngã người trên nền tuyết, tròng mắt lồi ra. Từ trong
tai, mũi, mắt, miệng, máu tươi đột nhiên trào ra.
Nhưng lại là máu đen.
Vệ Thiên Bằng quay đầu lại nhìn Hàn Trinh, Hàn Trinh cũng đang sợ hãi đờ đẫn
cả người.
Tây Môn Thập Tam hiển nhiên không phải là bị Hàn Trinh giết.
Tóm lại ai lén lút xuất thủ, cứu lấy cái mạng của Vệ Thiên Bằng ?
Vệ Thiên Bằng không có thời gian để suy nghĩ. Trong màn sương lạnh giá ở rừng
mai này, dường như khắp nơi đều phảng phất ẩn tàng sát cơ.
Lão bước vội chân, thấp giọng nói:
- Hãy mau rút đi !
Thì đột ngột nghe thấy một giọng nói vang lên:
- Ngươi đứng đó không được nhúc nhích, nếu không thì xuất huyết ra, tất chết
thôi.
Giọng nói thanh thoát dịu dàng, một bóng người như âm hồn xuất hiện trong màn
sương, đó chính là Thiết Cô.
Vệ Thiên Bằng ngạc nhiên hỏi:- Vừa rồi chính cô nương cứu ta à ?
Thiết Cô gật gật đầu.

Vệ Thiên Bằng nói:
- Bảo hắn lại giết ta cũng chính là cô nương hay sao ?
Thiết Cô lại gật gật đầu.
Chỉ có kẻ bị nhiếp tâm đại pháp của y thị mê muội đi thì mới làm chuyện này.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Cô nương đã kêu hắn lại giết ta, sao còn đến cứu ta ?
Trên khuôn mặt trắng xanh của Thiết Cô không biểu lộ một vẻ xúc cảm nào cả,
không ai có thể đoán được trong lòng y thị đang nghĩ gì. Càng không thể đoán ra tại sao
y thị lại muốn làm như vậy.
Nhưng khi y thị nhìn Vệ Thiên Bằng, thì trong ánh mắt phảng phất một xúc cảm
mãnh liệt.
Y thị vốn không phải loại người dễ xúc cảm.
Y thị cơ hồ đã không còn tình cảm nữa.
Vệ Thiên Bằng nhìn Thiết Cô, trong ánh mắt của lão cũng đột nhiên lộ ra một vẻ
cảm xúc khó tả, lão bỗng nói:
- Cô nương...cô nương là nữ nhi của nàng sao ?
Thiết Cô gật gật đầu.
Vệ Thiên Bằng bật lui hai bước nói:
- Vậy thì lẽ nào cô nương...cô nương cũng chính là ....là...của ta.
"Nữ nhi !"
Hai tiếng này lão không thốt ra, dường như lão không dám thốt ra thì đúng hơn.
Nhưng lão không cần nói ra, mọi người cũng đều biết.
Thiết Cô lại không phủ nhận, thần sắc trong mắt trở nên rất là bi thương, thốt
nhiên nói:
- Trong cuộc đời của nương nương, chỉ có lão nhân gia là nam nhân duy nhất.
Vệ Thiên Bằng lại bật lui hai bước, thân thể lại bắt đầu run lên.
... Trong cuộc đời của Nam Hải nương tử , lại chỉ có lão nhân gia là nam nhân
duy nhất.
Trong lòng lão lúc này không biết có phải là sự cảm động không ? Hay là sự kinh
ngạc ? Hay là sự bi thương.Trong mắt của Thiết Cô tựa như đã long lanh ánh

lệ, y thị nói:
- Vì vậy ta không thể đứng nhìn lão nhân gia chết được.
Thiết Cô đương nhiên không thể.
Trên thế gian tuyệt không có bất cứ một người nào có thể khoanh tay nhìn phụ
thân của mình chết dưới đao của kẻ khác.
...Lẽ nào y thị chính thật là nữ nhi do chính ta sinh ra ?
Vệ Thiên Bằng cơ hồ không tin, nhưng cũng không thể không tin.
Nỗi nuối tiếc ân hận lớn nhất trong đời của lão, chính là không có nữ nhi, nào
ngờ đến năm tháng cuối đời, lại hốt nhiên có một nữ nhi.
Một nữ nhi mỹ lệ như vậy, đáng kiêu hãnh như vậy.
Vệ Thiên Bằng lại nhìn Thiết Cô, trong mắt cũng không khỏi ứa lệ, đã hoàn toàn
quên mình vừa rồi còn có ý định kêu người giết y thị.
Máu nồng đậm hơn trước.
Ngay loài dã thú cũng có tình thân, huống hồ là con người ?
Vệ Thiên Bằng xúc động run người, vươn tay ra, tựa hồ như muốn xoa xoa mái tóc
của Thiết Cô, rờ rờ khuôn mặt của y thị.
Nhưng lại không dám.
Đúng vào lúc này, từ bên ngoài rừng mai lại có một người lao vào kinh ngạc nhìn
Vệ Thiên Bằng.
Tâm Cô cũng đến.
Thiết Cô đột nhiên thở dài một tiếng, nói:
- Ngươi không nên đến.
Tâm Cô cắn chặt môi, rồi đột nhiên nói lớn:
- Tại sao tiểu nữ tử lại không nên đến chứ ? Lão đã là phụ thân của nương, thì
cũng chính là tổ phụ của tiểu nữ tử, tại sao lại không thể đến xem mặt y chứ ?
Vệ Thiên Bằng lại ngơ ngác.
Hóa ra lão không những có nữ nhi, mà còn có tôn nữ.
Lão chỉ cảm thấy toàn thân máu chảy rần rần, nóng bừng lên, cơ hồ như không
nhẫn nổi nữa mà muốn kêu thét lên.
Nào ngờ đúng vào lúc này, Tâm Cô đột nhiên quay người xuất thủ nhanh như
chớp điểm vào bảy nơi huyệt đạo trước ngực lão.

Hàn Trinh vốn nãy giờ đứng yên bên cạnh ngó xem, gặp biến hóa này y chỉ có
cách đứng nhìn mà thôi.Khi thấy Tâm Cô xuất thủ, y muốn cứu nhưng đã không còn kịp nữa, nào ngờ Tâm
Cô lại đỡ lấy Vệ Thiên Bằng, nói:
- Trên đao đã thấy máu, lão chắc hẳn đã trúng độc rồi, ngươi hãy mau bồng lấy
lão mà đi theo ta.
Hóa ra y thị xuất thủ là để cứu người. Hàn Trinh thở dài, những chuyện mà y nhìn thấy và nghe thấy hôm nay, y biết rằng cuộc đời này của mình mãi mãi không bao
giờ quên được.
Trong cuộc đời của Hàn Trinh, từ trước đến nay chưa bao giờ gặp qua một chuyện
bí hiểm, kỳ quái như vậy.
Trong Phật đường, hương đã được đốt lên, khói hương lan tỏa, phảng phất giống
như sương lạnh trong rừng mai vậy.
Hàn Trinh đặt Vệ Thiên Bằng xuống một chiếc sạp mềm.
Trước thần án có bày xếp mấy chiếc đệm hương bồ hình tròn, bên trên một chiếc
đệm ở giữa, là một thiếu nữ áo gấm mái tóc mây búi cao, mơ hồ rất đẹp.
Thiếu nữ này ngồi xếp bằng trên chiếc đệm, tựa như là một lão nhân đang nhập
định.
Một lượng người đông như thê tử bên ngoài đi vào, nữ nhân này lại không nghe
không hỏi, dường như không nhìn thấy vậy.
Nhưng Hàn Trinh lại nén không nổi muốn đến xem nữ nhân này.
Đặt một thiếu nữ đẹp như thế ở trước mặt nếu ngay nhìn cũng không nhìn, thì
người này nhất định không phải là nam nhân.
Hàn Trinh lại là một nam nhân.
Y đưa mắt nhìn, lại không nén nổi phải đưa mắt nhìn lâu hơn, y đột nhiên phát
hiện thiếu nữ này giống một người.
Giống Đinh Lân.
Tung hoành giang hồ Phong Lang Quân, sao lại đột nhiên biến thành nữ nhân ?
Hàn Trinh đương nhiên không tin vào chuyện này, nhưng càng nhìn càng

thấy
giống, thiếu nữ này nếu không phải là Đinh Lân, thì nhất định cũng là tỉ muội của Đinh
Lân.
Còn Đinh Lân ?
Nếu đã bị bọn người Thiết Cô giết chết, thì tỉ muội của y sao lại có thể an tâm
ngồi ở đây như thế ?
Hàn Trinh không phải là hạng người quá hiếu kỳ, không bao giờ thích xen vào
chuyện của người khác.Nhưng lúc này thật sự cảm thấy rất là kỳ quái, mỗi con người đều ít nhiều khó
tránh khỏi có hơi hiếu kỳ.
Hàn Trinh tóm lại là một con người.
Thiết Cô và Tâm Cô đang trị liệu vết thương nhiễm độc cho chuyện, dường như
không chú ý đến y.
Hàn Trinh nhẫn nại không được chầm chậm đi tới, nhẹ nhàng kêu lên:
- Đinh Lân ?
Thiếu nữ áo gấm quả nhiên ngẩn đầu lên nhìn một cái, lại giống như không biết
Hàn Trinh là ai, lắc lắc đầu nói:
- Ta không phải là Đinh Lân.
Hàn Trinh lại nhịn không nổi hỏi tiếp:
- Ngươi là ai ?
Thiếu nữ áo gấm trả lời:
- Ta là Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm !
Cái tên này Hàn Trinh đã nghe thấy qua.
Đinh Linh Lâm há không phải là tình nhân của Diệp Khải Nguyên hay sao ?
Y thị sao lại giống Đinh Lân từng li từng chút vậy ? Y thị cùng với Đinh Lân có
quan hệ như thế nào ?
Thiếu nữ áo gấm vẫn còn đang nhắm mắt, ngay nhìn cũng không nhìn Hàn Trinh.
Thiết Cô lại đang nhìn y.
Hàn Trinh quay đầu lại, thì bắt gặp ngay ánh mắt của Thiết Cô.
Hàn Trinh cười gượng, nói:
- Lão nhân gia chắc hẳn đã thoát hiểm rồi chứ ?
Thiết Cô gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Ngươi coi y thị là Đinh Lân, hay là Đinh Linh Lâm ?
Hàn Trinh nói:
- Ta nhìn không ra.
Đây không phải là lời nói dối, Hàn Trinh đích xác nhìn không ra, cũng không
phân biệt được.
Thiết Cô nói:- Ngươi chắc chắn nhìn ra, vô luận ai cũng phải thấy ra y thị là một nữ nhân ?
Hàn Trinh nói:
- Y bây giờ đích xác là một nữ nhân ?
Thiết Cô hỏi:
- Trước đây lẽ nào không phải ?
Hàn Trinh cười cười, nói:
- Chẳng qua ta chỉ có hơi thấy kỳ quái, Đinh Lân sao lại đột nhiên chẳng thấy
đâu cả.
Thiết Cô nói:
- Ngươi rất quan tâm đến gã ?
Hàn Trinh xoa xoa chiếc mũi gãy gập, nói:
- Y đánh gãy chiếc mũi của ta.
Thiết Cô nói:
- Ngươi muốn báo phục à ?
Hàn Trinh đáp:
- Không có ai có thể sau khi đánh gãy mũi của ta, lại có thể ung dung tự tại mà đi
được.
Thiết Cô lại hỏi:
- Y có thể chết hay không ?
- Y không thể nào chết mau như vậy.
Thiết Cô nói:
- Nhưng y lại đã chết rồi.
Hàn Trinh hỏi:
- Ngươi nói, Đinh Lân đã chết rồi hay sao ?
- Không sai.
- Nhưng Đinh Linh Lâm vẫn còn sống.
Thiết Cô chăm chú nhìn y, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói:
- Ngươi đã nhìn thấy ra chưa ?
Hàn Trinh lại cười cười, nói:
- Ta không nhìn thấy ra, ta đoán ra mà thôi !
Thiết Cô hỏi:

- Ngươi đoán ra cái gì chứ ?Hàn Trinh đáp:
- Diệp Khải Nguyên tuy là một người rất tinh nhanh, nhưng đối với tình nhân
quen thuộc của mình, thì sẽ không có phòng bị gì.
Thiết Cô cười:
- Nói hay lắm.
Hàn Trinh tiếp:
- Giả như trên thế gian này chỉ có một người có thể ám toán Diệp Khải Nguyên,
lại sẽ giành lấy Thượng Quan Tiểu Tiên từ trong tay hắn, người đó nhất định là Đinh
Linh Lâm.
Thiết Cô lại cười:
- Nói hay lắm.
Hàn Trinh nói:
- Chỉ đáng tiếc là Đinh Linh Lâm tuyệt sẽ không đi ám toán Diệp Khải Nguyên, vì
vậy...
Thiết Cô hỏi:
- Vì vậy thế nào ?
- Giả như có người rất giống Đinh Linh Lâm, có thể cải trang thành Đinh Linh
Lâm, thì người đó há không phải chính là vũ khí tốt nhất để đối phó với Diệp Khải
Nguyên hay sao ?
Thiết Cô nói:
- Người này nếu là nam nhi thì sao ?
Hàn Trinh mỉm cười:
- Vô luận y là nam hay nữ đều không quan hệ.
Thiết Cô hỏi:
- Tại sao ?
- Nghe nói Nam Hải nương tử không những có thuật dị dung diệu tuyệt thiên hạ,
hơn nữa còn có loại thủ pháp có thể khống chế cơ thịt ở yết hầu của kẻ khác, khiến
cho giọng nói của người đó cũng thay đổi !
Thiết Cô lạnh lùng nói:
- Ngươi hiểu biết thật không ít.
Hàn Trinh lại tiếp:
- Người này nếu không nghe lời, thì không sao cả, vì Nam Hải nương tử còn

có
Nhiếp Hồn đại pháp khống chế tâm linh của người khác ?Thiết Cô chăm chú nhìn Hàn Trinh hồi lâu, mới chậm rãi nói:
- Nghe nói người trong giang hồ đều gọi ngươi là "Chùy Tử" ?
Hàn Trinh đáp:
- Không dám.
Thiết Cô lại nói:
- Nghe nói kẻ khác vô luận cứng cỏi thế nào, ngươi cũng đều có thể đập nát kẻ
đó ra.
Hàn Trinh nói:
- Điều này chẳng qua chỉ là tin đồn mà thôi.
- Nhưng xem ra lời đồn đại này dường như không sai tí nào.
- Ta dù cho có được chút tài mọn, cũng chính là do một tay Vệ Bát Thái gia giáo
dục mà ra thôi.
Thiết Cô cười nhạt:
- Ngươi khỏi phải cần nhắc ta, ta sớm biết ngươi chính là người thân tín nhất của
lão.
Hàn Trinh thở ra một hơi, nói:
- Chỉ cần phu nhân hiểu rõ điểm này, thì ta an tâm lắm rồi.
- Ta đã để cho ngươi đến đây, thì không có ý giấu giếm gì ngươi.
Hàn Trinh nói:
- Đa tạ.
Thiết Cô lại hỏi:
- Chuyện này bây giờ ngươi đã hiểu rõ hoàn toàn rồi chứ ?
Hàn Trinh lắc lắc đầu nói:
- Còn có mấy điểm chưa hiểu rõ.
- Ngươi nói đi.
- Hẳn là phu nhân đã sớm tính chắc Đinh Lân sẽ đến đây sao ?
Thiết Cô gật đầu:
- Không sai vì vậy ta đã chuẩn bị kỹ càng, đợi hắn ở đây.
Hàn Trinh nói:
- Nhưng phu nhân sao có thể biết y nhất định sẽ đến ?
Thiết Cô đáp:
- Có người báo cho ta biết.Hàn Trinh hỏi:
- Người đó là ai ?
Thiết Cô nói:
- Là bằng hữu.

- Là bằng hữu của Đinh Lân hay là bằng hữu của phu nhân ?
Thiết Cô hỏi lại:
- Nếu không phải là bằng hữu của Đinh Lân làm sao lại có thể biết hành động
của y ?
Hàn Trinh thở dài:
- Có khi bằng hữu còn đáng sợ hơn thù địch.
Y đột nhiên lại hỏi:
- Phu nhân trước đây có nhìn thấy Đinh Linh Lâm hay chưa ?
Thiết Cô đáp:
- Chưa !
Hàn Trinh hỏi:
- Vậy thì phu nhân làm sao biết Đinh Lân rất giống y thị ?
Thiết Cô nói:
- Nghe nói bọn họ vốn là song sinh huynh muội.
Hàn Trinh thốt lên:
- Ồ !
Thiết Cô nói tiếp:
- Tập tục của họ Đinh, song bào thai sinh hạ nếu là một nam một nữ thì một người trong bọn họ nhất định phải được gởi cho bên ngoài nuôi dưỡng.
Hàn Trinh lại hỏi:
- Phu nhân làm sao biết được ?
Thiết Cô đáp:
- Có bằng hữu nói cho ta biết.
- Có phải là bằng hữu mới nói vừa rồi phải không ?
Thiết Cô gật đầu:
- Không sai.
Hàn Trinh cũng gật gật đầu, nói:- Y đã là bằng hữu tốt của Đinh Lân, đương nhiên biết nhiều chuyện mà người
khác không biết.
Thiết Cô quay nhìn hỏi:
- Có phải là ngươi rất muốn biết người đó là ai phải không ?
Hàn Trinh gật đầu, Thiết Cô liền hỏi:
- Tại sao ?
Hàn Trinh cười nhạt, nói:
- Tại vì ta không muốn kết giao bằng hữu với y.
Ánh mắt của Thiết Cô cũng như đang cười, nói:
- Ngươi thật là một con người tinh nhanh.
Hàn Trinh tiếp:
- Hơn nữa còn là Chùy Tử.

- Hơn nữa còn là một "cái chùy có mắt"
Hàn Trinh nói:
- Mũi tuy bị đánh gãy, mau mà cũng còn rất tinh nhạy.
Thiết Cô mỉm cười:
- Vì vậy nếu ngươi chịu thay ta đi đến một nơi để xem xét, thì thật là tốt không gì
bằng.
Hàn Trinh nói:
- Xin cứ dặn dò.
Thiết Cô hỏi nhanh:
- Ngươi chịu đi à ?
Hàn Trinh đáp:
- Phu nhân có muốn ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng ta cũng sẽ đi.
Thiết Cô thở dài, nói:
- Chả trách nào Vệ Bát gia tín nhiệm ngươi, xem ra ngươi quả nhiên là một người
có đầy đủ nghĩa khí.
- Chỉ cần có được một lời khen thưởng của phu nhân, Hàn Trinh có chết cũng vô
oán.
Thiết Cô cười nói:
- Ta không muốn bảo ngươi đi tìm cái chết, chẳng qua chỉ muốn ngươi đi Phiêu
Hương biệt viện thôi.- Đi xem động tĩnh của Diệp Khải Nguyên phải không ?
Thiết Cô nói:
- Thuận tiện cũng xem xét luôn đại mỹ nhân chỉ mới có bảy tuổi.
000
Phiêu Hương biệt viện hương thơm bồng bềnh.
Đèn trong cửa sổ vẫn còn sáng, trên cửa sổ có hai bóng người một nam, một nữ.
Không nhìn thấy Trân Châu huynh đệ.
Trên mặt đất phủ tuyết có một cán kiếm gãy, đầu kiếm lấp lánh sáng dưới ánh
đèn.
Xem ra vận khí của Trân Châu huynh đệ hôm nay thật không tốt.
Đột nhiên, cửa sổ bật ra.
Một nữ nhân rất đẹp trong tay ôm một con búp bê bằng đất, đứng ở cửa sổ.
Khuôn mặt của y thị trắng hồng, mắt to sáng, lỗ mũi nhỏ nhắn nhưng ửng đỏ.

Vẻ mặt toát ra vẻ ngây thơ, dịu dàng khó tả.
Bản thân nữ nhân này xem ra rất giống một con búp bê bằng đất.
Nhưng vóc người của y thị lại không giống một con búp bê.
Mỗi phân một tấc trên người của y thị đều phảng phất đang phát ra một loại nhiệt
lực khiến người khác không thể kháng cự.
Vẻ mặt trẻ con, với người phụ nhân, điều này tuy không tương xứng nhau, nhưng
lại hình thành một sự tổ hợp kỳ diệu, tổ hợp thành một loại dụ hoặc kỳ diệu, một loại
dụ hoặc đủ để cho đa số nam nhân phạm tội.
Muốn bảo hộ một nữ nhân như vậy, thật không dễ.
Phía sau nữ nhân này còn có một nam nhân, xem ra còn rất là trẻ, rất là anh tuấn.
Diệp Khải Nguyên hiển nhiên cũng là một nam nhân rất đáng ưa nhìn, chỉ đáng
tiếc chàng đứng khá xa.
Hàn Trinh tuy cũng nhìn thấy, nhưng không rõ vẻ mặt của Diệp Khải Nguyên.
Trong tay Thượng Quan Tiểu Tiên ôm một con búp bê bằng đất, miệng khẽ hát
một bài đồng ca, giọng hát cũng rất là ngọt ngào.
Chợt nghe Diệp Khải Nguyên nói:- Bên ngoài gió rất lạnh, tại sao cô nương còn không đóng cửa sổ lại ?
Thượng Quan Tiểu Tiên cong môi lên đáp:
- Bảo Bảo nóng quá, Bảo Bảo cần phải hóng gió.
Diệp Khải Nguyên thở dài, nói:
- Bảo Bảo nên đi ngủ đi thôi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Nhưng Bảo Bảo vẫn chưa chịu ngủ, Bảo Bảo vẫn còn tỉnh lắm.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Tối như thế này rồi mà vẫn chưa chịu đi ngủ, Bảo Bảo thật là một đứa trẻ hư.
Thượng Quan Tiểu Tiên lập tức kêu lên:
- Bảo Bảo không phải là một đứa trẻ hư, Bảo Bảo ngoan lắm.
Nàng duỗi đôi tay trắng nõn nà vỗ nhẹ vào ngực con búp bê, dịu dàng nói:
- Bảo Bảo đứng khóc, người ấy mới là kẻ hư, Bảo Bảo không khóc ma ma sẽ đút
sữa cho con ăn.
Nàng thật đã muốn cởi vạt áo ra, đút sữa cho con búp bê ăn.

Ngực của nàng như nóng hổi mà ướn cao lên.
Hàn Trinh từ xa nhìn thấy, trái tim như nhảy dựng lên, đập thình thịch.
Nào ngờ đúng vào lúc này, Diệp Khải Nguyên đột nhiên lao tới, đóng "rầm" cửa
sổ lại.
Thượng Quan Tiểu Tiên ở trong cửa sổ cười khích khích nói:
- Ngươi kéo ta làm gì vậy ? Có phải ngươi cũng muốn uống sữa hay sao ? Hi hi...
000
Khói hương trong Phật đường đã tản mác hết.
Vệ Bát Thái gia nhắm mắt nằm duỗi ở trên chiếc sạp mềm, sắc mặt đỏ hồng, tựa
như đã ngủ say rồi.
Thiết Cô nghe Hàn Trinh kể xong hết mới nói:
- Cửa sổ vừa đóng lại, thì ngươi quay đi ngay à ?
Hàn Trinh cười gượng đáp:
- Ta không thể cũng vào trong đó giành uống sữa.
Ánh mắt Thiết Cô như cười cười nói:- Xem ra ngươi dường như rất là hâm mộ Diệp Khải Nguyên ?
Hàn Trinh thở dài:
- Ta cũng rất đồng tình với y.
Thiết Cô nhắc lại:
- Ngươi đồng tình với y.
Hàn Trinh nói:
- Cả ngày đi theo một nữ nhân như thế, thực không phải là một chuyện dễ chịu.
Tâm Cô đột nhiên hỏi:
- Y thị rất đẹp phải không ?
Hàn Trinh liếc nhẹ Tâm Cô một cái, nói:
- Còn phải xem cái đã.
Đây không phải là lời nói thật, nhưng là một câu nói thông minh.
Không có bất cứ một nữ nhân nào, muốn nghe nam nhân trước mặt mình ca ngợi
một nữ nhân khác.
Tâm Cô lạnh lùng nói:
- Nghe nói kẻ ngu đần thì đều rất đẹp ?
Hàn Trinh đáp:
- Đúng.
Tâm Cô lại cười nói:
- May mà mỹ nhân không nhất định đều là ngu đần.

Y thị tự thân đương nhiên cũng là mỹ nhân, rất đẹp.
Thiết Cô đột nhiên lại hỏi:
- Trong Phiêu Hương biệt viện có phải là chỉ có hai người bọn họ không ?
Hàn Trinh đáp:
- Ta trước sau đều xem qua dường như không có ai khác.
Thiết Cô nói:
- Dường như không có ? Hay là đích xác không có ?
Hàn Trinh ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói:
- Đích xác không có.
Thiết Cô nói:
- Có thể có người khác nhưng đang ngủ.
Hàn Trinh lắc đầu:- Trong các phòng khác đều không có ánh lửa, trời lạnh như thế, không ai ngủ ở
trong một căn phòng không được sưởi ấm cả.
Thiết Cô cuối cùng cười cười nói:
- Xem ra ngươi không những thông minh, hơn nữa còn rất là tinh tế.
Tâm Cô đột nhiên nói:
- Chỉ đáng tiếc, cánh mũi bị cong đi một chút.
Thiết Cô quắc mắt nhìn Tâm Cô một cái, nói:
- Ngươi nếu không muốn lấy y, thì thắc mắc đến lỗ mũi người khác cong hay
không con làm gì.
Tâm Cô đáp:
- Nam nhân mũi cong, cũng chẳng sao.
Thiết Cô lại cười nói:
- Tiểu quỷ hồ thuyết bát đạo, không sợ người ta nghe thấy cười cho hay sao ?
Hàn Trinh đột nhiên phát giác trái tim của mình lại nhảy dựng lên, đập rất nhanh.
Khả năng này y không phải không nghĩ đến, chẳng qua chỉ không dám nói ra mà
thôi.
Lúc này hai mẫu tử bọn họ dường như đang cố nhắc nhở y.
...Có phải bọn họ lại muốn đưa ta vấn đề khó khăn để cho ta giải quyết.
Thiết Cô quả nhiên lại hỏi:
- Võ công của ngươi có phải là học của Vệ Bát Thái gia ?
- Không phải !
Hàn Trinh không phải là đệ tử của Vệ Thiên Bằng, cũng không phải là người trong Thập Tam thái bảo.
Thiết Cô hỏi:

- Binh khí nhà ngươi dùng là chùy phải không ?
- Phải.
Thiết Cô lại nói:
- Ta còn chưa nghe nói trong giang hồ có người dùng chùy làm binh khí.
Hàn Trinh cười nói:
- Đó vốn là ta chỉ tình cờ dùng tới thôi.
Thiết Cô hỏi:- Chùy cũng có độc môn chiêu thức chứ ?
- Không, nhưng vô luận chiêu thức của loại binh khí nào, đều có thể dùng chùy sử
dụng được.
Thiết Cô nói:
- Nghe ngươi nói như vậy, thì chiêu thức võ công mà ngươi biết không phải là ít.
Hàn Trinh đáp:
- Chỉ đáng tiếc nhiều mà bất tinh.
Tâm Cô đột nhiên cười khúc khích nói:
- Không ngờ con người như ngươi mà cũng biết giả khách khí.
Trái tim Hàn Trinh lại đập thình thịch.
Thiết Cô nói:
- Ngươi đi theo Vệ Bát gia có mấy năm, đã trở thành người đắc lực nhất trong số
môn hạ của lão, võ công chắc là không tồi ?
Hàn Trinh lạnh lùng nói:
- Còn cần phải xem lại.
Thiết Cô cười cười:
- Vì vậy ta muốn ngươi làm một chuyện.
Hàn Trinh nói:
- Xin cứ dặn dò.
- Chuyện này càng nhanh càng tốt, tối hôm nay đúng là cơ hội tốt để hạ thủ.
Hàn Trinh gật đầu:
- Đúng !
Thiết Cô lại nói:
- Vì vậy bây giờ ta muốn Đinh Linh Lâm động thủ.
Hàn Trinh trầm tư một hồi, hỏi:
- Nhưng không biết Diệp Khải Nguyên có nhận ra hay không ?
- Chắc chắn là không, cứ xem như y thị còn có chỗ sơ hở, nhưng dưới ánh đèn
cũng không nhận ra được đâu.
Hàn Trinh trầm ngâm:
- Nhưng bọn họ vốn là tình nhân cũ của nhau, nếu nhìn lâu, có thể...

Thiết Cô ngắt lời, nói:- Bọn ta sao lại để hắn nhìn rõ cho được, chỉ cần để cho Đinh Linh Lâm tiếp cận
được y, đại công tất cáo thành.
Tâm Cô cười nói:
- Y vốn xuất thủ rất là nhanh, nếu không thì sao lại có thể một quyền đánh gãy
mũi ngươi.
Hàn Trinh chỉ cười gượng, trong lòng cảm thấy rất là êm dịu.
Thiết Cô nói:
- Thế nhưng, bọn ta cũng không thể không cẩn thận hơn, đề phòng vạn nhất, vì
vậy ta muốn ngươi đi theo.
Hàn Trinh ngơ ngạc nói:
- Ta sao lại có thể đi theo hắn chứ ?
Thiết Cô hỏi:
- Tại sao không thể ?
Hàn Trinh nói:
- Ta...ta...phải đóng vai là ai ?
Thiết Cô đáp:
- Là quản sự ở đây, dẫn hắn đi tìm Diệp Khải Nguyên, tại vì nơi này Đinh Linh
Lâm chưa đến bao giờ, đương nhiên không nhận ra đường đi.
Hàn Trinh không khỏi thở dài, nói:
- Phu nhân suy nghĩ thật chu đáo.
Thiết Cô cười nhạt:
-Nếu suy nghĩ không chu đáo, thì làm sao dám xuất thủ kinh động Diệp Khải Nguyên .
Hàn Trinh nói:
- Bây giờ ta chỉ lo lắng một chuyện.
- Chuyện gì ?
Hàn Trinh đáp:
- Lo lắng phi đao của Diệp Khải Nguyên.
Thiết Cô cười cười:
- Ngươi sợ à ?
Hàn Trinh gượng cười:- Ta chỉ sợ Đinh Linh Lâm cô nương không thể xuất thủ là đã chế ngự tử mệnh
của hắn được ngay, e rằng hắn còn có cơ hội hoàn thủ.
Thiết Cô lạnh lùng nói:
- Đừng quên là ta cũng có đao, dưới đao của ta, không ai có thể sống sót được.

Y thị đột nhiên vung tay, một thanh đao rớt "coong" một tiếng xuống trước mặt
Đinh Lân.
Một thanh đao xanh biêng biếc.
Đinh Lân lập tức trợn tròn mắt, nhìn không chớp vào cây đao.
Thiết Cô nói:
- Nhặt lấy chiếc đao đó, giấu nó trong ống tay.
Đinh Lân nhặt lấy đao, giấu vào trong ống tay áo.
Thiết Cô lại nói:
- Bây giờ ngươi hãy ngẩng đầu lên, nhìn lấy người này.
Đinh Lân liền ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Trinh.
- Ngươi nhận ra người này chứ ?
Đinh Lân gật gật đầu.
Thiết Cô nói:
- Ta muốn ngươi cùng đi với y, y sẽ dẫn ngươi đi tìm Diệp Khải Nguyên.
Đinh Lân lại gật gật đầu.
Thiết Cô tiếp:
- Diệp Khải Nguyên là kẻ vô tình vô nghĩa, mộng bỏ ngươi, đi tìm nữ nhân khá,
vì vậy ngươi thấy hắn, thì phải dùng đao này giết chết hắn đi, sau đó mang nữ nhân đó
quay về đây.
Đinh Lân nói:
- Ta nhất định phải giết chết hắn, sau đó mang nữ nhân đó quay về đây.
Thiết Cô gật đầu:
- Bây giờ ngươi hãy đi đi.
Đinh Lân nói:
- Ta đi ngay bây giờ.
Vẻ mặt y lộ ra một cảm xúc thật kỳ quái, phảng phất như vô tri, lại phảng phất
như thống khổ.
Thiết Cô hỏi:- Tại sao ngươi còn chưa đi ?
Đinh Lân đáp:
- Ta đi đây.
Miệng Đinh Lân tuy nói đi, nhưng lại vẫn ngồi tại đó, không nhúc nhích cử động
gì.
Tâm Cô thở dài nói:
- Xem ra y đối với Diệp Khải Nguyên thật có lòng, đến lúc đó, lại không nỡ giết

Diệp Khải Nguyên mà thôi.
Thiết Cô cười nhạt:
- Y sẽ đi.
Y thị đột nhiên vỗ vỗ tay. Một cánh cửa ở bên cạnh lập tức tự động mở ra, một
người từ từ đi tới.
Một trung niên khoảng ba mươi tuổi hơn, trên người mặc một áo bào bằng da hồ
ly, bên ngoài còn mặc thêm một áo khoác vải lam, xem ra giống như một người buôn
bán chỉnh tề quy củ.
Người này chính là Phi Hồ Dương Thiên !
000
Vẻ mặt Đinh Lân đột nhiên sợ hãi mà quay lại, thân hình cũng bắt đầu không
ngừng nhúc nhích.
Dương Thiên lạnh lùng nhìn y, trên mặt không có một chút biểu cảm nào. Trên
ngực cắm một cây đao, trên y phục cũng loang lổ vết máu.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi nhận ra người này chứ ?
Đinh Lân gật đầu, vẻ mặt càng lộ vẻ sợ hãi hơn.
Đinh Lân đương nhiên nhận ra người này, ký ức của y không hoàn toàn tiêu tán
hết.
Thiết Cô nói:
- Y bây giờ đã là người chết ngươi còn nhớ là ai đã giết y hay không ?
Đinh Lân nói:
- Là... là ta !
Thiết Cô nói:- Y vốn là bằng hữu tốt của ngươi, nhưng ngươi lại giết y.
Đinh Lân nói:
- Chính ngươi muốn ta đi giết.
Thiết Cô hỏi:
- Bây giờ ta muốn ngươi đi giết Diệp Khải Nguyên, ngươi có đi không ?
Đinh Lân đáp:
- Ta... ta đi.
Thiết Cô nói:
- Bây giờ ngươi hãy đi đi !
Đinh Lân quả nhiên đứng dậy, từ từ đi ra ngoài, thân hình vẫn còn đang run rẩy.

Thiết Cô nói theo:
- Hãy đợi ở bên ngoài cửa, Hàn Trinh sẽ dẫn ngươi đi.
Đinh Lân nhắc lại:
- Ta đợi ở bên ngoài cửa, đợi Hàn Trinh dẫn ta đi, ta nhất định phải giết Diệp Khải Nguyên.
Đợi cho Đinh Lân đi ra ngoài cửa, Thiết Cô mới cười với Hàn Trinh nói:
- Bây giờ ngươi tóm lại phải biết, người bằng hữu tốt đó của y là ai chứ ?
Hàn Trinh chỉ nhìn Dương Thiên gượng cười.
Thiết Cô nói tiếp:
- Ngươi không nhận ra y hay sao ?
Dương Thiên bỗng lạnh lùng nói:
- Y không nhận ra ta, y không muốn kết giao bằng hữu với ta.
Nói xong liền trở tay, nhổ cây đao cắm trên ngực ra, nhưng chỉ có cán đao.
Chỉ nghe "bưng" một tiếng, một đoạn đao từ trong cán đao bắn ra, Dương Thiên
dùng đầu ngón tay ấn một cái, đoạn đao lại thụt lui vào cán đao.
Hóa ra đó là một thanh đao không giết chết người.
Hàn Trinh thở dài nói:
- Trên thế gian đã có loại đao này, chả trách nào lại có loại bằng hữu như ngươi !
Thiết Cô nói:
- Nhưng ngươi tốt nhất nên nhớ loại đao này và loại bằng hữu này, đều không
phải không có công dụng.
000Đi xuyên qua mấy trăm cây hoa mai, thì đến Phiêu Hương biệt viện.
Đinh Lân nãy giờ vẫn lặng lẽ đi theo phía sau Hàn Trinh. Hàn Trinh đi một bước,
y lại đi theo một bước.
Hàn Trinh đột nhiên dừng bước.
Đinh Lân cũng dừng bước theo.
Hàn Trinh quay đầu lại nhìn y chăm chăm nói:
- Tây Môn Thập Tam bằng hữu của ngươi đã chết rồi.
Đinh Lân nói:
- Tây Môn Thập Tam đã chết rồi sao ?
Hàn Trinh hỏi:
- Ngươi có muốn biết y chết ở trong tay ai không ?
Đinh Lân đáp:
- Ta không muốn biết.
Hàn Trinh hỏi:
- Nhưng nếu ngươi là bằng hữu tốt của y, thì phải báo thù cho y chứ ?

Đinh Lân nói:
- Ta nếu thật là bằng hữu tốt của y, thì phải báo thù cho y.
Người nói một câu, thì Đinh Lân lại theo người nói một câu. Nhưng không biết y
có phải là đã thật hiểu ý của người hay không ?
Hàn Trinh thở dài nói:
- Ngươi thông minh như vậy, nhưng cũng bị người khống chế ta thật rõ là không
tin được.
Hàn Trinh đưa mắt liếc nhìn Đinh Lân, trên mặt Đinh Lân không hề có một chút
biểu cảm nào.
Hàn Trinh lại thở dài nói:
- Chỗ có đèn sáng trước mặt chính là Phiêu Hương biệt viện.
Đinh Lân nói:
- Đúng !
Hàn Trinh hỏi:
- Ngươi có thể nhẫn tâm hạ thủ sao ?
Đinh Lân đáp:
- Ta chưa cần.Hàn Trinh nhìn y:
- Ngươi có thể ôm lấy hắn điểm huyệt đạo của hắn, khiến hắn không thể cử động
được.
Đinh Lân nói:
- Ta có thể khiến hắn không cử động được.
Hàn Trinh nói:
- Lúc đó ta sẽ mang nữ nhân xấu xa đó đi, mang đi thật xa để y thị mãi mãi không còn gặp mặt Diệp Khải Nguyên nữa.
Đinh Lân nhắc lại:
- Để y thị mãi mãi không còn gặp mặt Diệp Khải Nguyên nữa.
Hàn Trinh cười âm trầm:
- Như thế sau đó ngươi có thể mãi mãi cùng chung sống với Diệp Khải Nguyên.
Hàn Trinh nhìn Đinh Lân, trong ánh mắt ngây dại của Đinh Lân quả nhiên giống
như phát ra ánh sáng.
Hàn Trinh nói tiếp:
- Ngươi xem cách này có hay không ?
Đinh Lân hỏi:
- Sau này ta có thể mãi mãi cùng Diệp Khải Nguyên sống chung à ?

Hàn Trinh đáp:
- Không sai ! Hơn nữa ta còn có thể bảo đảm sau này mãi mãi sẽ không có ai đến
chia cắt các ngươi.
Đinh Lân ngẫm nghĩ, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi nói:
- Nhưng ta đã giết Dương Thiên, y làm quỉ cũng sẽ không tha cho ta.
Hàn Trinh mỉm cười:
- Ngươi chưa giết chết hắn đâu, hắn cũng chưa chết.
Đinh Lân nói:
- Ta rõ ràng đã giết chết y.
Hàn Trinh đột nhiên đưa ra con dao mà vừa rồi nhặt lên từ mặt đất, hỏi:
- Ngươi dùng cán dao này giết chết hắn phải không ?
Đinh Lân đáp:
- Đúng !
Hàn Trinh nói:- Nhưng cán đao này không giết chết người được, ngươi xem...
Lời chưa dứt Hàn Trinh chợt mỉm cười, trở tay cầm cán đao đó đâm vào ngực
mình.
Bộ mặt đang tươi cười của Hàn Trinh đột nhiên cứng đờ đi.
Vừa mới nãy Hàn Trinh ấn nhẹ một cái, lưỡi đao đã co ngược vào.
Nhưng bây giờ lưỡi đao lại không chịu co ngược vào.
Tuy mới đâm nhẹ, mũi đao đã đâm xuyên vào ngực, tuy không sâu, nhưng cũng
đủ để thấy máu.
Hàn Trinh chỉ cảm thấy toàn thân đều lạnh buốt, từ tron tim lạnh đến bản thân.
Đột nhiên nghe thấy một người lạnh lùng nói:
- Ngươi tốt nhất là đứng yên đừng cử động, độc khí một khi tác phát, ngươi sẽ
chết đấy !
Hàn Trinh đột nhiên đứng không dám nhúc nhích, vì đã nghe ra giọng nói của
Tâm Cô.
Tâm Cô quả nhiên từ bên ngoài rừng mai đi vào, phía sau có một người đi theo,
đó là Dương Thiên.
Hàn Trinh mềm nhũn chân ra, muốn miễn cưỡng cười, nhưng cười không nổi.
Tâm Cô lạnh lùng nhìn Hàn Trinh nói:

- Thanh đao này là Ma đao, tuy giết không chết người khác nhưng lại giết chết
ngươi.
Dương Thiên cười nhạt nói:
- Thế gian đã có loại người như ngươi, thì phải có loại đao này.
Tâm Cô lạnh lùng nói:
- Một chút cũng không sai, loại đao này vốn là chuyên dùng để đối phó với loại
người như ngươi !
Hàn Trinh lắp bắp:
- Ta... ta chẳng qua chỉ...
Vẻ mặt Tâm Cô trầm xuống:
- Ngươi chẳng qua chỉ là muốn bán đứng bọn ta mà thôi, vì vậy ngươi phải chết !
Hàn Trinh nói:
- Mong cô nương hãy nể mặt Vệ Bát Thái gia tha cho ta một lần.
Tâm Cô lạnh lùng hỏi:- Ngươi còn muốn sống hay sao ?
Hàn Trinh gật đầu, mồ hôi từng giọt chảy xuống lạnh toát.
Tâm Cô nói:
- Tốt ! Vậy thì ngươi hãy ngoan ngoãn đứng ở đây, không được cử động nhúc
nhích một tí gì, ngay đầu cũng không được lắc, đợi đến lúc ta cảm thấy vui vẻ có thể sẽ
đến cứu ngươi.
Hàn Trinh vẻ mặt khổ sở nói:
- Nhưng làm sao biết khi nào cô nương sẽ vui vẻ đây ?
Tâm Cô thản nhiên đáp:
- Điều này thật khó nói, thông thường ta rất vui vẻ, nhưng vừa nhìn thấy loại người như ngươi, ta có lẽ sẽ lại đột ngột nổi giận lên thôi.
Hàn Trinh cắn chặt răng, chỉ mong sao một quyền đánh nát cái lỗ mũi của y thị.
Chỉ đáng tiếc cho dù có bản lãnh như thế đi nữa, y cũng không dám cử động, ngay đầu ngón tay cũng không dám nhúc nhích.
Tâm Cô đột nhiên duỗi tay, vuốt nhẹ lên mặt của Hàn Trinh, nhỏ nhẹ nói:
- Kỳ thật ta vốn muốn cưới ngươi, đáng tiếc ngươi ngay một chút khảo nghiệm
cũng qua không nổi, khiến cho ta thất vọng vô cùng !
Tâm Cô thở dài một tiếng, véo mặt của Hàn Trinh một cái rồi xuôi ngược tát vào
mặt y mười lần. Hàn Trinh rõ là đã chịu không nổi muốn thổ máu ra, nhưng

lại đành
phải nhẫn chịu nín nhịn.
Tâm Cô dường như lúc này mới cảm thấy mãn nguyện, quay đầu nhìn Dương
Thiên cười nói:
- Bây giờ ngươi đã có thể dẫn Đinh cô nương này đi !
Dương Thiên nói:
- Được !
Tâm Cô mỉm cười, nhìn Dương Thiên hỏi:
- Ta biết ngươi tuyệt đối không có tà tâm giống như hắn chứ, phải không ?
Dương Thiên nói:
- Ta ít ra cũng không ngu xuẩn như hắn.
Hàn Trinh đột nhiên cảm thấy mình thật ngu xuẩn, thật muốn đập đầu chết quách đi. Đinh Lân nhìn Hàn Trinh, vẻ mặt không hề có chút biểu cảm nào cả.
Dương Thiên vỗ vỗ vào vai Đinh Lân, nói:
- Hãy đi theo ta !Đinh Lân liền đi theo hắn.
Dương Thiên đi một bước, Đinh Lân đi theo một bước. Hai người mau chóng đi ra
khỏi rừng mai. Trong gió đêm mơ hồ vọng đến tiếng ca hát, chính là loại bài hát mà trẻ
con thường hát ru búp bê.
Sương càng dày đặc, đèn bên trong cửa sổ vẫn còn sáng. Dương Thiên gõ cửa.
- Ai ?
- Tại hạ Dương Thiên, là quản sự ở đây.
- Dương quản sự hẳn là không biết bây giờ là lúc nào hay sao ?
Dương Thiên đáp:
- Tại hạ cũng biết lúc này đã không còn sớm nữa, nhưng có vị khách nhất định
nóng vội muốn đến gặp Diệp công tử.
- Ai muốn đến tìm ta ?
- Là vị cô nương họ Đinh, Đinh Linh Lâm cô nương.
Dương Thiên quay lại nhìn Đinh Lân, nói:
- Người mở cửa nhất định là Diệp Khải Nguyên.
Đinh Lân liền đứng ngay trước cửa.
Ánh đèn từ trong cửa hắt ra, đúng lúc rọi lên thân người của Đinh Lân. Một người
trẻ tuổi ăn mặc rất tùy tiện, nhưng rất đẹp người. Vừa kéo mở cửa ra, liền ngẩn người

vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ:
- Thật đúng là nàng.
Đinh Lân cúi đầu nói:
- Thật đúng là thiếp !
Diệp Khải Nguyên cười lớn, nhảy ra ôm chặt lấy Đinh Lân, nói:
- Nàng không giận ta sao ?
Đinh Lân cũng ôm lấy Diệp Khải Nguyên, tay của y đã điểm vào "Ngọc chẩm"
huyệt sau đầu của Diệp Khải Nguyên. Diệp Khải Nguyên kinh ngạc kêu lên, buông tay
ngơ ngác nhìn chằm chằm Đinh Lân.
Đinh Lân nói:
- Ngươi không nên vì con nữ nhân xấu xa đó mà bỏ rơi ta.
Diệp Khải Nguyên buông một tiếng thở dài, ngã vật xuống.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 6
Mỹ Nhân Bảy Tuổi

Diệp Khải Nguyên ngã vật xuống đất.
Con người mà được mọi người cho rằng khó đối phó nhất trong giang hồ, nay đột nhiên ngã gục xuống không thể cử động nhúc nhích gì được.
Đột nhiên, chuyện này đã dẫn đến kết thúc.
Dương Thiên ở cạnh nhìn thấy cũng tỏ ra rất là ngạc nhiên, y dường như cũng
không thể ngờ được rằng chuyện này lại kết thúc dễ dàng như vậy.
Xem ra trước đây mọi người lẽ ra không cần phải căng thẳng như thế.
Đinh Lân gục đầu nhìn Diệp Khải Nguyên nằm trên mặt đất, vẻ mặt như ngây
dại.
Đúng vào lúc này, một người từ trong phòng xông ra. Một mỹ nhân rất mỹ lệ
trong tay ôm một con búp bê bằng đất.
Nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên nằm trên mặt đất, đôi mắt đẹp phủ đầy sự phẫn nộ và kinh ngạc, hốt nhiên kêu lên:
- Các ngươi đánh chết người ta, người ta là người tốt, tại sao các ngươi muốn đánh
chết người ta hả ?
Dương Thiên nhịn không được, hỏi:
- Ngươi có phải là Thượng Quan Tiểu Tiên ?
Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Ngươi đánh chết người ta ngươi nhất định là kẻ xấu !
Đinh Lân bỗng kêu lớn:
- Ngươi mới là nữ nhân xấu xa...
Rồi xông đến, dường như muốn bóp đứt cổ họng của nữ nhân này.
Nhưng tay của y đã bị kéo lại, bị Thiết Cô nắm lấy.
- Chuyện của ngươi đã làm xong rồi, bây giờ nhất định là đã mệt, tại sao không
nằm xuống ngủ một giấc đi ?
Giọng nói vẫn là thần bí mà ưu nhã. Đôi mắt Đinh Lân lại như ngây dại và vô
hồn, chậm rãi gật đầu nói:
- Ta mệt rồi, ta muốn ngủ.

Y thật sự nằm xuống, lại nằm lên trên mặt tuyết ở ngoài cửa, giống như là đang
nằm trên một chiếc giường êm ái vậy.
Thượng Quan Tiểu Tiên ngạc nhiên nhìn Đinh Lân, bỗng thét lớn lên:
- Ta không phải là nữ nhân xấu xa, ta là đứa trẻ ngoan, ngươi mới là nữ nhân xấu
xa, vì thế ngươi bây giờ mới chết.
Thiết Cô dịu dàng nói:
- Không sai, y mới là nữ nhân xấu xa. Diệp Khải Nguyên cũng là nam nhân xấu
xa.
Thượng Quan Tiểu Tiên kêu lên:
- Diệp Khải Nguyên là người tốt.
Thiết Cô nói:
- Y không phải là người tốt, y rõ là không muốn để cho ngươi đút sữa cho Bảo Bảo
ăn, đúng không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên ngẫm nghĩ nói:
- Đúng ! y rõ là không chịu để cho ta đút sữa cho Bảo Bảo ăn.
Thiết Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên, rồi nói:
- Bảo Bảo bây giờ nhất định chết vì đói rồi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Đúng ! Bảo Bảo đã sớm đói rồi. Bảo Bảo không khóc, ma ma sẽ đút sữa cho Bảo
Bảo ăn.
Nàng thực sự kéo vạt áo ra, lộ ra bộ ngực nhô cao trắng như tuyết.
Dương Thiên lập tức như ngừng thở, trái tim trong lồng ngực như ba lần đập nhanh hơn.
Thiết Cô thở dài, ánh mắt như cười nói:
- Xem ra y thị rõ là còn chưa đến bảy tuổi.
Tâm Cô nói:
- Nương mẫu xem bộ ngực của y thị, tiểu nữ tử không tin là y thị còn chưa đụng
đến nam nhân.
Tâm Cô mím chặt môi, ánh mắt đầy vẻ đố kỵ.
Vô luận là nữ nhân nào, nếu nhìn thấy bộ ngực của Thượng Quan Tiểu Tiên, đều
nhất định sẽ ganh tỵ.
Thiết Cô đã bước tới bên cạnh Thượng Quan Tiểu Tiên, nắm lấy vai Thượng Quan Tiểu Tiên kéo lại, rồi nói:- Bảo Bảo của ngươi xinh đẹp lắm.

Vẻ mặt Tiểu Tiên lập tức trở nên tươi vui nói:
- Bảo Bảo vốn rất ngoan.
Thiết Cô nói:
- Ngươi cho ta ôm một chút được không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên chần chừ do dự, rồi nói:
- Nhưng ngươi nhất định phải cẩn thận, không được ôm chặt quá, Bảo Bảo sợ
đau.
Thiết Cô cười nói:
- Ta biết, ta cũng có Bảo Bảo.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại chần chừ giây lát, cuối cùng giao con búp bê cho Thiết Cô. Thiết Cô đón lấy con búp bê, rồi đột nhiên quay người bỏ chạy.
Thượng Quan Tiểu Tiên lập tức thét lớn lên:
- Tại sao ngươi muốn cướp đi Bảo Bảo của ta, ngươi là nữ nhân xấu xa.
Hai người một trước một sau, rượt đuổi nhau rất nhanh.
Dương Thiên vẫn còn đang ngơ ngác đứng ở đó, dường như là rất kinh ngạc, lại
dường như đồng tình.
Tâm Cô trừng mắt nói:
- Đại cô nương đút sữa đã đi rồi, ngươi còn đứng ngớ ra đó làm gi ?
Dương Thiên gượng cười:
- Ta...ta chẳng qua cảm thấy chuyện này dường như quá đơn giản.
Tâm Cô nói:
- Vô luận chuyện có khó khăn đến đâu chỉ cần ngươi trước tiên hãy tính toán cho
kỹ, thì khi động thủ đều sẽ rất giản đơn.
Dương Thiên thở dài, y không thể không thừa nhận:
- Chuyện này được tính toán thật là rất tốt.
Tâm Cô nhìn y, đột nhiên bật cười nói:
- Bộ ngực của ta còn ưa nhìn hơn cả của y thị nữa đó, ngươi có tin không ?
Dương Thiên ngơ ngác, mặt đã ửng đỏ lên, lắp bắp nói:
- Ta...ta...
Thiết Cô cười dịu dàng nói:
- Sau này ta sẽ để cho ngươi xem, lúc đó ngươi sẽ tin thôi.Tim Dương Thiên đập thình thịch.
Tâm Cô nói:
- Bây giờ trước tiên ngươi hãy mang kẻ họ Diệp này quay về.
Dương Thiên hỏi:
- Còn Đinh...Đinh cô nương ?
Tâm Cô đáp:

- Y sẽ cùng đi với ta.
Y thị dùng lực đá Đinh Lân một cước, rồi quay đầu nhìn Dương Thiên cười, nhỏ
nhẹ nói:
- Chỉ cần ngươi chịu làm đứa trẻ ngoan, sau này ma ma cũng sẽ đút sữa cho ngươi
ăn...
000
Lúc này Thiết Cô chạy vào Phật đường.
Thượng Quan Tiểu Tiên cũng truy đuổi sát theo, thét lên:
- Hãy trả Bảo Bảo cho ta, hay mau trả cho ta !
Thiết Cô nói:
- Ngươi hay ngoan ngoãn ngồi xuống, ta sẽ trả cho ngươi.
Thượng Quan Tiểu Tiên lập tức ngồi xuống một chiếc đệm hương bồ.
Thiết Cô nói:
- Ta còn có mấy câu hỏi ngươi, ngươi cũng phải ngoan ngoãn trả lời cho ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi tên là gì ?
- Thượng Quan Tiểu Tiên.
Thiết Cô hỏi tiếp:
- Phụ thân ngươi là ai ?
Tiểu Tiên đáp:
- Phụ thân của ta là thần tiên, từ trước đến này chưa bao giờ ta nhìn thấy người ấy
cả.
Thiết Cô lại hỏi:- Còn mẫu thân của ngươi ?
Tiểu Tiên đáp:
- Ma ma đang ngủ.
Thiết Cô hỏi tiếp:
- Ngủ ở đâu ?
Tiểu Tiên đáp:
- Đang ngủ trong một cái hộp gỗ dài dài, đã ngủ rất lâu rồi.
Trên mặt Tiểu Tiên lộ ra vẻ bi thương, nói:
- Ma ma nói sẽ mau chóng thức dậy, nhưng ma ma mãi vẫn chưa thức dậy.
- Sau khi ma ma của ngươi ngủ rồi, thì ngươi đi theo ai ?
Tiểu Tiên đáp:
- Ta đi theo một thúc thúc biết bay, ma ma muốn ta gọi người đó là Phi thúc thúc.
- Còn sau đó?

- Sau đó thì Phi thúc thúc đi tìm Diệp Khải Nguyên, bảo ta đi theo người đó.
Ánh mắt Thiết Cô lộ ra vẻ mãn nguyện, nói:
- Phi thúc thúc nhất định đối với ngươi rất tốt.
Tiểu Tiên đáp:
- Người đó rất thích ta, đối với ra rất tốt, rất tốt.
Thiết Cô lại hỏi:
- Người đó tặnh cho ngươi rất nhiều đồ phải không ?
Tiểu Tiên nói:
- Người đó mua đồ mới cho ta mặc, lại mua đồ ngon cho ta ăn.
Thiết Cô hỏi:
- Còn có một thúc thúc một tay cũng tặng cho ngươi rất nhiều đồ phải không ?
Tiểu Tiên cau mày hỏi:
- Thúc thúc một tay à ?
- Lẽ nào ngươi không nhớ người này ? Y thường mặc y phục màu vàng, tướng mạo
trông rất là hung hãn.
Tiểu Tiên đột nhiên vỗ tay cười nói:
- Ta nhớ ra rồi, có một bữa y đến tìm Phi thúc thúc, nhìn thấy ta còn dẫn ta đi bắt
bướm nữa.
Thiết Cô hỏi:- Y không tặng đồ cho ngươi sao ?
Tiểu Tiên đáp:
- Người này bắt rất nhiều bướm tặng ta, rất nhiều bướm, rất đẹp.
Thiết Cô hỏi:
- Ngoài bướm ra, y còn tặng đồ gì cho ngươi nữa ?
Tiểu Tiên nói:
- Không có gì ?
Thiết Cô sa sầm nét mặt nói:
- Thật không có chứ ?
- Thật vậy !
Thiết Cô ánh mắt lóe rực lên, hỏi:
- Y có nói gì với ngươi không ?
Tiểu Tiên đáp:
- Có.
Thiết Cô lập tức truy vấn:
- Y nói gì với ngươi ?
Tiểu Tiên nói:
- Y nói có một nơi có rất nhiều, rất nhiều đồ chơi, khi ta lớn lên sẽ đi lấy.
Ánh mắt Thiết Cô rực sáng lên, hỏi:

- Y có nói với ngươi là nơi đó ở đâu không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi có nhớ không ?
Tiểu Tiên đáp:
- Y có nói với ta rất nhiều lần, nhất định muốn ta phải nhớ.
Thiết Cô cười, nhỏ nhẹ nói:
- Ta biết ngươi là một đứa trẻ ngoan, vừa thông minh vừa biết nghe lời. Chỉ cần
ngươi kể cho ta nghe lời y nói, thì ta sẽ trả Bảo Bảo lại cho ngươi.
- Nhưng thúc thúc đó bảo ta nhất thiết không được kể cho người khác.
Thiết Cô nói:
- Ngươi kể với ta không sao cả, ta là bằng hữu tốt của y, y sẽ không trách mắng
ngươi.Tiểu Tiên chần chừ nói:
- Nhưng y nói chỉ cần ta mang chuyện này nói với người khác, thì ma ma của ta
sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy.
Thiết Cô sa sầm mặt, nói:
- Ngươi nếu không nói cho ta biết, thì ta sẽ ném chết Bảo Bảo.
Thượng Quan Tiểu Tiên biến sắc, kêu lớn lên:
- Ngươi không thể ném chết Bảo Bảo của ta, Bảo Bảo rất là ngoan.
Thiết Cô lạnh lùng nói:
- Ta biết hắn vừa ngoan lại vừa biết vâng lời, nhưng chỉ cần ta ném hắn xuống
đất, thì sau đó ngươi cũng sẽ không còn nhìn thấy được hắn, cũng sẽ chẳng còn có ai
chơi với ngươi.
Tiểu Tiên dường như sắp phát khóc lên, chảy nước mắt nói:
- Cầu xin ngươi... cầu xin ngươi...
Thiết Cô nói:
- Ngươi có cầu xin cũng chẳng có ích gì, trừ phi ngươi nói cho ta biết nơi đó.
Tiểu Tiên hỏi:
- Chỉ cần ta nói cho ngươi biết, thì ngươi trả Bảo Bảo lại cho ta chứ ?
Thiết Cô gật đầu:
- Hơn nữa còn giúp ngươi mua thật nhiều quần áo mới, thật nhiều đồ ăn.
Tiểu Tiên nói:
- Được ! Ta nói cho ngươi nơi đó nằm ở...
Tiểu Tiên còn chưa kịp nói ra, thì Thiết Cô đột nhiên kêu lên:
- Đợi một chút rồi hẵn nói.

Tiểu Tiên lạ lùng hỏi:
- Tại sao ?
Thiết Cô cười nhạt:
- Tại vì chuyện này ngươi chỉ có thể nói cho một mình ta, nhất thiết không để cho
người khác nghe thấy.
Thiết Cô vừa nói dứt, ngoài cửa có người ho nhẹ lên một tiếng, Dương Thiên đã
vác Diệp Khải Nguyên đi vào.
Tâm Cô cũng đồng thời bước vào, Đinh Lân đi theo phía sau.
Thiết Cô sa sầm nét mặt, gượng cười hỏi:- Ai bảo các ngươi dẫn bọn chúng quay lại ?
Tâm Cô nói:
- Không mang về thì làm gì ?
- Lẽ nào ngươi không biết cách giết bọn chúng hay sao ?
Tâm Cô lại hỏi:
- Giết cả hai à ?
Thiết Cô gằn giọng:
- Ngươi còn muốn giữ ai lại ?
Tâm Cô hỏi:
- Giết ngay bây giờ à ?
Thiết Cô lạnh lùng:
- Giết ngay bây giờ !
Diệp Khải Nguyên đang co cuộn người trên mặt đất, xem ra đã giống người đã
chết, Đinh Lân tuy còn có thể đứng được, nhưng hai mắt đờ đẫn. Mọi người nói muốn
giết y, nhưng dường như y không nghe thấy
Tâm Cô thở dài nói:
- Nam nhân đẹp đẽ như vậy, ta thật luyến tiếc không đành hạ thủ.
Dương Thiên lạnh lùng nói:
- Ta không luyến tiếc.
Tâm Cô ném một cái nhìn về phía Dương Thiên, cười ngạo nói:
- Ngươi đang ghen đấy !
Dương Thiên nói:
- Ta không ghen với người chết !
Tâm Cô gật đầu:
- Hay ! Ta đưa ngươi đao.
"Coong" một tiếng, một cán đao rơi trên mặt đất.
Dương Thiên cúi người nhặt lấy nhìn Đinh Lân cười nhạt nói:

- Ngươi đã giết ta một lần, bây giờ ta cũng phải giết ngươi một lần. Món nợ lúc
này có thể thanh toán hết, không cần phải đợi về sau.
Đinh Lân nhìn cây đao ở trong tay Dương Thiên, vẫn là không có một chút phản
ứng nào cả.
Ánh mắt Dương Thiên lộ xuất sát cơ, đâm soạt đao tới.Bỗng một tiếng quát vang to:
- Khoan đã !
Dương Thiên thu tay, chau mày quay đầu lại, mới phát hiện ra người kêu lên vừa
rồi là Vệ Thiên Bằng.
Vệ Thiên Bằng không biết đã tỉnh dậy từ bao giờ, đang từ từ ngồi dậy ở trên sạp.
Thiết Cô chau mày nói:
- Tại sao ngươi lại muốn y dừng tay ?
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Hai người này ngươi nhất định phải giết à ?
Thiết Cô đáp:
- Không giết không được.
- Giết ở đây à ?
Thiết Cô nói:
- Ở đây.
- Trong Phật đường cũng có thể giết người sao ?
- Phật mà bọn ta cúng, vốn là Phật sát nhân.
Vệ Thiên Bằng thở dài nói:
- Ta cũng biét ngươi tuyệt sẽ không giữ lại Diệp Khải Nguyên, nhưng tên họ Đinh
này...
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi muốn giữ hắn lại à ?
Vệ Thiên Bằng nói:
- Bây giờ hắn đã là phế nhân sao hà tất còn muốn hại cái mạng của hắn chứ ?
Dương Thiên lạnh lùng cười:
- Vệ Bát gia hẳn là đã động lòng luyến hương tiếc ngọc, muốn dọn phòng để kiếm nhi tử.
Vệ Thiên Bằng nổi giận nói:
- Ngươi là cái thá gì, sao dám vô lễ như thế trước mặt ta chứ ?
Dương Thiên nói:

- Ta chẳng qua chỉ nhắc ngươi một tiếng mà thôi, để tránh cho ngươi khỏi thất
vọng.
Vệ Thiên Bằng nhắc lại:- Thất vọng !
Dương Thiên gật đầu:
- Đinh cô nương này không biết dưỡng nhi tử đâu.
Vệ Thiên Bằng cau mày nói lớn:
- Ngươi cho rằng ta không biết y là ai hay sao ?
- Đã biết rồi, sao lại còn muốn giữ cái mạng của hắn lại ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Đợi đến lúc ngươi bằng tuổi ta, thì ngươi sẽ biết, người có thể tha được, tốt hơn
đừng giết.
Rồi lão thở dài, chậm rãi nói:
- Thời thiếu niên giết người quá nhiều, đến lúc lão niên, thì khó tránh khỏi sẽ phải hối hận.
Dương Thiên cười nhạt:
- Cái tâm của Vệ Bát Thái gia trở nên mềm yếu từ lúc nào thế ?
Vệ Thiên Bằng đáp:
- Mới vừa rồi.
Dương Thiên nói:
- Mới vừa rồi sao ?
Vệ Thiên Bằng thở dài :
- Một người khi biết mình đã có nhi tử, tâm tình sẽ không còn giống như lúc trước
nữa.
Thiết Cô đột nhiên cười nhạt hỏi:
- Ngươi đã có nhi nữ, ngươi cho rằng ta là nhi nữ của ngươi sao ?
Vệ Thiên Bằng ngạc nhiên nói:
- Ngươi không phải sao ?
Thiết Cô cười nhạt:
- Cả đời Nam Hải nương tử chẳng biết là đã có qua tay nam nhân nào không, chớ
nhi nữ thì ngay một nửa cũng chẳng có.
Vệ Thiên Bằng hỏi:
- Còn ngươi ?
Thiết Cô nói:
- Ta nói ta không phải là nữ nhi của ngươi, cũng không phải là nữ nhi của y thị.Vệ Thiên Bằng nói:
- Ngươi... vậy ngươi tóm lại là ai ?

Thiết Cô cao giọng đọc:
- "Thiên ma vô tướng,
Vạn diệu vô phương,
Thượng thiên nhập địa,
Duy ngã độc tôn".
Vệ Thiên Bằng đột nhiên biến sắc nói:
- Ngươi là môn hạ của Ma giáo sao ?
Tâm Cô lạnh lùng nói:
- Xin nhắc Vệ Bát gia được biết, Thiết Cô chính là Tam công chủ trong tứ đại
công chủ.
Sắc mặt Vệ Thiên Bằng như không còn hột máu, không nói được tiếng nào.
Thiết Cô nói:
- Nam Hải nương tử là phản đồ của bổn giáo, tự cho rằng đã có thể cùng bổn giáo giáo chủ phân định cao thấp. Vì vậy ta mới cố ý gia nhập làm môn hạ của y thị.
Trước là học Ma công của y thị, sau dùng công phu mà y thị dạy cho ta để giết y thị.
Tâm Cô chen vào:
- Đây là "dĩ phu hoàn nha, thần long vô tướng đại pháp" của bổn giáo.
Sắc mặt Vệ Thiên Bằng tái đi, lão lắp bắp nói:
- Hóa ra ngươi không phải là nữ nhi của ta... Hóa ra ta không có nữ nhi...
Lão lặp lại hai câu nói này như đã trở nên ngây dại mất hồn, chuyện này đối với
lão thực là còn thống khổ hơn chém lão một đao.
Tâm Cô lại nói:
- Vừa rồi bọn ta cố ý cứu ngươi, chẳng qua là vì lúc đó giết ngươi, đối với bọn ta
cũng chẳng có ích lợi gì.
Thiết Cô nói:
- Nhưng bây giờ Hàn Trinh đã biết ta là nữ nhi của ngươi, phụ thân chết rồi, gia
tài tất nhiên là do nữ nhi kế thừa.
Tâm Cô cười:
- Vì vậy bọn ta vẫn còn để cho Hàn Trinh được sống sót.
Thiết Cô nói:- Bổn giáo mấy năm nay nhân tài lộ xuất, trùng chấn hùng phong. Thời kỳ duy
ngã độc tôn cũng sắp đến rồi, chẳng qua điều khiếm khuyết là một ít tài lực mà thôi.
- Nhưng sau khi có tài phú của ngươi và Thượng Quan Kim Hồng rồi, vạn

sự bọn
ta đã sẵn sàng.
Trong miệng Vệ Thiên Bằng như đang lặp đi lặp lại hai câu nói đó, rồi đột nhiên
quát lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu.
Sau đó, thân hình lão ngã gục xuống.
Thiết Cô không thèm ngó tới lão, lạnh lùng nói:
- Dương Thiên, bây giờ ngươi vẫn còn không động thủ sao ?
Sắc mặt Dương Thiên cũng tái đi, Ma giáo thật đáng sợ. Chẳng qua trước đây y
chỉ nghe nói đến mf thôi, bây giờ đã tận mắt nhìn thấy.
Trong tay Dương Thiên nắm chặt cây ma đao màu xanh lam biêng biếc, lần thứ
hai đâm xoạc tới.
Đinh Lân đứng bất động không nhúc nhích, không biết né tránh gì cả.
Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài,
tiếng kêu bi thảm. Tựa như có mấy người đồng lúc phát ra, giống như vô số con sói đói
đồng lúc bị người ta cắt đứt yết hầu. Tiếng kêu la thảm thiết đột ngột vang lên, lại đột
ngột tắt đi.
Dương Thiên buông thõng tay, tựa như nắm không vững đao nữa. Tâm Cô đột
nhiên quay người kéo bật cửa mở ra. Một bạch y nhân đứng bất động ở bên ngoài cửa,
trên trường bào trắng như tuyết, loang lổ lốm đốm đầy vết máu tươi như hoa mai, sau
lưng đeo một cái chiếu cỏ cuộn lại, trong tay cầm một cây đoản trượng.
Mặc Bạch đã đến.
Tâm Cô không những không thay đổi sắc mặt, mà còn bật cười nói:
- Ngươi đã đến đây rồi, tại sao còn đứng ở cửa, xin mời hãy mau vào đây ngồi.
Mặc Bạch lắc đầu:
- Đứng cũng rất tốt.
Tâm Cô hỏi:
- Ngươi đến đây, lẽ nào là để đứng trông cửa hay sao ?
Mặc Bạch đáp:
- Ta đến đây không phải là vì Thượng Quan Tiểu Tiên.
Tâm Cô hỏi:

- Thật không phải sao ?- Không phải !
Tâm Cô lại nói:
- Nghe nói các ngươi ở Thanh Thanh sơn nơi đó tiêu pha rất là tốn, cũng rất là
thiếu tiền dùng.
Mặc Bạch nói:
- Bọn ta có nguyên do.
Tâm Cô nháy nháy mắt, cười duyên hỏi:
- Vậy thì, lẽ nào ngươi đến đây là vì ta ?
Y thị vốn luôn lạnh lùng như sương mù tiết thu, phảng phất có dáng dấp thần
thánh bất khả xâm phạm, nhưng bây giờ đã biến đổi, trở thành một nữ nhân mà bất cứ
nam nhân nào cũng đều muốn châm chọc.
Nhưng Mặc Bạch tâm can vẫn không biến chuyển, lạnh lùng nói:
- Ta cũng không phải vì nữ nhân mà đến đây.
Tâm Cô cười hỏi:
- Đến đây không phải vì nữ nhân, vậy ngươi...ngươi thích nam nhân hả ?
Mặc Bạch nói:
- Ta đến đây là vì Diệp Khải Nguyên.
Tâm Cô hỏi giọng ngạc nhiên:
- Ngươi thích hắn sao ?
Mặc Bạch đáp:
- Ta thích giết hắn !
- Ngươi có thù với hắn à ?
Mặc Bạch nói:
- Có !
- Hắn giế phụ thân của ngươi ? Hay cướp đoạt thê thiếp của ngươi ?
Mặc Bạch sa sầm mặt, nói:
- Ta chỉ mong các ngươi có thể giao hắn cho ta mang về.
Tâm Cô nói:
- Bọn ta vốn cũng muốn giết hắn, ngươi muốn động thủ, cũng không sao cả, chẳng qua...
Mặc Bạch lạnh lùng hỏi:
- Chẳng qua thế nào ?Tâm Cô nói:
- Ta làm sao biết được là ngươi muốn giết hắn ?
Mặc Bạch trầm ngâm đáp:
- Ta có thể giết hắn ngay trước mặt các ngươi.
Thiết Cô cười:
- Hay ! Đưa đao cho y, để y hạ thủ !

Dương Thiên vung tay một cái, tung cây đao trong tay văng đi, "coong" một tiếng,
rớt ngay dưới chân của Mặc Bạch.
Mặc Bạch dùng mũi bàn chân móc lên, đôi mắt nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên đang nằm trên mặt đất, đột ngột xuất đao tới.
Y xuất thủ rất nhanh.
Nhưng đao này lại không phải là đâm tới Diệp Khải Nguyên, mà mũi đao như
điện chớp nhắm Thiết Cô đâm tới. Thiết Cô hoàn toàn không ngờ chiêu này, nên không
kịp né tránh. Đao của Mặc Bạch đã đâm tới ngực của Thiết Cô. Sắc diện của Thiết Cô
không đổi, mà sắc diện của Mặc Bạch lại thay đổi. Mặc Bạch đã cảm giác thấy mũi
đao của cây đao này chuyển động được, mũi đao đâm trúng, nhưng lại co thụt trở ngược
lại.
Đúng vào lúc này trừ trong cán đao phóng ra ba đốm sáng bắn vào ngực của Mặc
Bạch.
Thân hình y liền chấn động, con ngươi tựa như muốn lồi ra ngoài, khuôn mặt lạnh
băng cũng đã vì sự kinh ngạc sợ hãi mà biến dạng đi.
Thiết Cô lạnh lùng nhìn y nói:
- Đây là cây Ma đao, Ma đao không giết chủ nhân.
Hóa ra khi đao rơi xuống đất, tiếng "coong" đó đã làm cho cơ cấu trong cán đao
biến đổi.
Sắc diện của Mặc Bạch từ trắng chuyển sang đỏ, rồi đột ngột chuyển sang xám
ngoét, y nghiến răng nói:
- Ngươi giết ta mà không bị gì, chủ nhân của ta sẽ không tha cho ngươi.
Thiết Cô chau mày hỏi:
- Ngươi còn có chủ nhân... chủ nhân của ngươi là ai ?
Trong họng Mặc Bạch vang ra mấy tiếng "chậc chậc" nhưng đã không nói được ra
lời, đột nhiên gào cuồng một tiếng, nhắm Thiết Cô xông tới.
Thiết Cô vẫn bất động.Tay của Mặc Bạch đã bóp lấy yết hầu của Thiết Cô, nhưng thân thể y đã đổ vật
xuống.

Thiết Cô thở dài nói:
- Người ở đây dường như đã chết sạch hết rồi.
Tâm Cô tiếp lời:
- Chỉ còn lại Diệp Khải Nguyên và Đinh Linh Lâm hai người.
Dương Thiên nói:
- Bọn ta tại sao không để cho bọn chúng làm một đôi uyên ương đồng mạng ?
Tâm Cô cười nhạt:
- Ngươi xuất thủ nếu nhanh một tí, bọn chúng bây giờ cũng chẳng thể sống sót để
chịu tội.
Lúc này từ trong ống tay áo của Dương Thiên thò ra một cây đao, nhanh như chớp
nhắm Diệp Khải Nguyên đâm tới, nói:
- Lần này ta phải giết hắn trước nhất.
Đột nhiên lại có người quát lên:
- Khoan đã !
Lần này người kêu thét lại là Thiết Cô.
Dương Thiên nhẫn nhịn không nổi, kêu lên:
- Tại sao còn muốn đợi gì nữa chứ ?
Thiết Cô đáp:
- Mặc Bạch là vì hắn mà đến, hơn nữa bất chấp sự nguy hiểm của sinh mạng, muốn mang hắn đi.
Tâm Cô nói:
- Y nếu thật có thù với Diệp Khải Nguyên, vốn có thể động thủ ở đây.
Thiết Cô lạnh lùng:
- Chẳng qua xem ra y dường như nhất định muốn mang Diệp Khải Nguyên đi.
Tâm Cô hỏi:
- Tại sao y lại muốn làm như thế ?
Thiết Cô nói:
- Mặc Bạch không phải là kẻ khờ dại, y làm như vậy tất nhiên là có dụng ý.
Nhãn quang của Tâm Cô chuyển động, thị nói:
- Hẳn là trên người Diệp Khải Nguyên có bí mật gì.- Rất có thể.
Tâm Cô cười nói:
- Được ! Ta đến coi hắn xem !
Dương Thiên ngần ngừ:
- Hắn là nam nhân, chẳng bằng để ta động tay thì tốt hơn.
Tâm Cô trừng mắt đáp:
- Tại sao ta lại không thể xem xét nam nhân chứ ? Ta thích xem xét thân thể

nam
nhân, nhất là những nam nhân xinh đẹp.
Dương Thiên cắn răng, ngậm chặt miệng lại.
Tâm Cô lại cười cười nói:
- Nếu ngươi ganh tỵ, thì lát nữa ta cũng có thể xem xét ngươi.
Y thị cười làm dáng, rồi cúi người xuống đưa tay cởi vạt áo của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng tay thị vừa đưa ra, đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, rút vội tay lại
dường như bị độc xà cắn một cái vậy.
Thiết Cô cau mày hỏi:
- Chuyện gì mà ầm ĩ vậy ? Lẽ nào từ trước đến giờ ngươi chưa chung đụng nam
nhân sao ?
Vẻ kinh ngạc đầy mặt Tâm Cô, y thị nói:
- Nhưng y lại là nữ nhân !
Thiết Cô kinh ngạc thốt lên:
- Nữ nhân ? Ngươi nói Diệp Khải Nguyên là nữ nhân sao ?
- Rõ ràng là một nữ nhân không sai lệch tí nào cả, bộ ngực dường như còn lớn
hơn cả Thượng Quan Tiểu Tiên.
Ánh mắt Thiết Cô lóe lên, cười cười nói:
- Đinh Linh Lâm là nam nhân, Diệp Khải Nguyên lại là nữ nhân, chuyện này thật
lý thú !
Tâm Cô nói:
- Rõ là càng lúc càng lý thú !
Thiết Cô sa sầm nét mặt, nói:
- Bất kể y là nam hay là nữ, trước hết cứ chặt đứt hai tay của y đi đã rồi hẵn hay.
Tâm Cô giật lấy cây đao trong tay Dương Thiên một đao chém xuống.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh
Hồi 7
Đứa trẻ nguy hiểm

Ánh sáng lạnh lẽo của cây đao tỏa ra tứ phía, rõ là rất sắc bén, muốn chặt đứt tay của một người thật sự là dễ dàng hơn đao cắt đậu hủ.
Nào ngờ đúng vào lúc này, Diệp Khải Nguyên vốn không thể nhúc nhích được, đột nhiên trở người, một cước đá vào bụng của Tâm Cô.
Tâm Cô thất kinh, bật lùi ra sau, lùi đúng ngay trước mặt Dương Thiên.
Dương Thiên đã sớm đợi y thị, tay phải nhanh như điện chớp điểm vào năm nơi
huyệt đạo sau lưng y thị, tay trái đỡ ngang lưng ôm lấy y thị.
Thiết Cô biến sắc mặt.
Dương Thiên lạnh lùng nói:
- Ngươi tốt nhất đừng cử động, nếu không thì ta trước hết sẽ giết chết nữ nhi bảo
bối này của ngươi.
Thiết Cô bất động.
Lúc này Diệp Khải Nguyên cười khì khì đứng lên, nụ cười rất là tươi tắn.
Thiết Cô nhịn không được hỏi:
- Ngươi... ngươi thật là nữ nhân sao ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên đáp:
- Chính xác không sai lệch chút nào.
Thiết Cô nói:
- Ngươi không phải là Diệp Khải Nguyên chứ ?
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Diệp Khải Nguyên là một nam nhân, ta sao là Diệp Khải Nguyên cho được ?
Thiết Cô hỏi:
- Vậy ngươi là ai ?
- Đinh Linh Lâm !
Thiết Cô ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi là Đinh Linh Lâm sao ?
- Chính xác là Đinh Linh Lâm không sai khác.
Thiết Cô ngơ ngác. Vẻ mặt của thị trông giống như là bị người khác cắn một cái
vậy.
"Đinh Linh Lâm" kia vẫn đứng bất động ở đó.

Đinh Linh Lâm bước đến nhìn Đinh Lân, cười nói:
- Ngươi không chút gì giống ta, tóm lại ta đẹp hơn ngươi nhiều.
Bọn họ thật sự không giống nhau chút nào.
Thiết Cô nén không được lại hỏi:
- Ngươi nếu là Đinh Linh Lâm, vậy Diệp Khải Nguyên thì sao ?
Đinh Linh Lâm đáp:
- Diệp Khải Nguyên đã đến từ lâu rồi.
Thiết Cô ngạc nhiên hỏi:
- Y đã đến từ lâu rồi sao ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Không những đã đến từ lâu, hơn nữa đã ở trước mặt ngươi.
Thiết Cô hỏi:
- Hắn là Dương Thiên phải không ?
Dương Thiên cười nói:
- Dương Thiên chính là Dương Thiên, không phải là Diệp Khải Nguyên.
Thiết Cô cơ hồ muốn điêm lên, chịu không nổi gào to lên:
- Vậy Diệp Khải Nguyên cuối cùng là ai ?
Lập tức nghe một giọng than thản vang lên:
- Là ta đây !
... Tóm lại ai là Diệp Khải Nguyên ?
000
Đinh Lân đột nhiên cất tiếng:
- Là ta đây ! Ta chính là Diệp Khải Nguyên.
Vẻ mặt ngây dại, đờ đẫn vì bị "Nhiếp hồn đại pháp" đột nhiên hoàn toàn thay
đổi, ánh mắt cũng không còn vô hồn nữa.
Đột nhiên Đinh Lân đã hoàn toàn biến đổi thành người khác.
Thiết Cô nhìn y, trên vẻ mặt ngay một chút ngạc nhiên cũng không có, cũng hoàn
toàn không có một biểu cảm nào khác.Toàn thân y thị đã trở nên cứng như một khúc gỗ. Chính y thị cũng cảm thấy
mình giống như một khúc gỗ.
Cả đời y thị chưa bao giờ tỏ ra kinh ngạc đến như vậy.
Đinh Linh Lâm cười khì khì, từ trong ngực lôi ra một khăn lụa trắng như tuyết,
ném cho Diệp Khải Nguyên rồi nói:
- Hãy lau chùi sạch hết lớp son phấn trên mặt ngươi đi, tránh cho ta nhìn thấy
sinh lòng chán ghét.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:

- Ngươi chán ghét ? Nhưng lại có rất nhiều người cho rằng ta đẹp lắm.
Đinh Linh Lâm nhăn nhăn mặt:
- Đẹp như khỉ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu không đẹp, sao lại có người cho rằng ta giống Đinh Linh Lâm ?
Đinh Linh Lâm nhịn cười không được nói:
- Ta nếu thật giống cái bộ dạng như ngươi, thì ta đã đập đầu mà chết rồi.
Diệp Khải Nguyên cười:
- Ta nếu thật giống bộ dạng ngươi, thì ngươi biết ta sẽ như thế nào không ?
Đinh Linh Lâm ưỡn ngực nói:
- Ta như thế này có điểm nào xấu chứ ?
- Cũng không có gì xấu, chẳng qua ngực nhô lên quá cao, vì vậy mới bị người
khác khám phá.
Đinh Linh Lâm đỏ mặt, đột nhiên đưa tay cởi vạt áo của Tâm Cô ra.
Tâm Cô nãy giờ vốn đang cúi đầu, dường như có vẻ đang thở thoi thóp, lúc này
nhịn không được, la lên:
- Ngươi muốn làm gì vậy ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Cũng chẳng muốn làm gì, chẳng qua vừa rồi ngươi muốn xem xét thân thể của
ta, thì ta bây giờ cũng muốn xem xét thân thể của ngươi. Ta là người trước nay không
bao giờ chịu thiệt thòi.
Dương Thiên chen vào:
- Muốn xem xét cũng phải đến lượt ta xem xét đấy !
Đinh Linh Lâm nói:- Nhưng y thị là nữ nhân.
Dương Thiên thản nhiên:
- Tại sao ta không xem xét được nữ nhân chứ ? Ta thích xem xét thân thể nữ nhân, nhất là những nữ nhân xinh đẹp.
Đinh Linh Lâm cười lớn, Dương Thiên cũng cười lớn.
Bọn họ có quyền cười, tại vì việc mà bọn họ làm, thật ra rất là đặc sắc tuyệt luân.
Thiết Cô xem ra tựa như muốn khóc cũng không khóc nổi nữa.
Thượng Quan Tiểu Tiên đã giật lại con búp bê đất từ trong tay Thiết Cô, nói:
- Bảo Bảo ngoan nào, Bảo Bảo ngoan nào. Má má sẽ không để cho kẻ xấu cướp con đi nữa đâu.
Con búp bê này mới là cái mà Tiểu Tiên quan tâm, người khác vô luận phát

sinh
ra chuyện gì, Tiểu Tiên cũng không quan tâm, mà cũng không thể quan tâm.
Trẻ con há không luôn cho rằng những điều hoang tưởng của mình là chân thật ?
Nhưng những điều hoang tưởng của Thiết Cô không thể còn cho là thật nữa rồi,
nó đã thật sự trở thành bọt bong bóng.
Y thị vốn cho rằng tất cả mọi người đã lọt vào vòng kềm tỏa của y thị, bây giờ
mới biết hóa ra bản thân mình trước nay đều nằm trong vòng dây thòng lọng của Diệp
Khải Nguyên mà không biết. Sự huyền hoặc của y thị há không giống như con búp bê
đất vô hồn đần độn trong tay kia hay sao ?
Thiết Cô nhìn Diệp Khải Nguyên, không khỏi thở hắt ra một tiếng, nói:
- Ta bây giờ đã tin rồi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tin gì ?
Thiết Cô gượng cười nói:
- Tin rằng ngươi là người đáng sợ nhất, khó đối phó nhất trong thiên hạ.
Diệp Khải Nguyên cũng thở dài, gượng cười nói:
- Ta thừa nhận, ta đích xác không thể xem là nam tử.
Thiết Cô nói:
- Có kẻ thừa nhận mình không phải là nam tử, cũng là chuyện không dễ làm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chịu nhận mình thua càng không dễ.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi đã sớm biết bọn chúng ta sẽ đợi ngươi ở đây hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Thiết Cô nói tiếp:
- Vì vậy ngươi cùng Dương Thiên thương lượng với nhau, bảo hắn cố ý đến nương
tựa vào ta, để làm cho ta tin rằng Đinh Lân là huynh đệ của Đinh Linh Lâm, lại giúp ta
đưa ra chủ ý, muốn ta hóa Đinh Lân thành Đinh Linh Lâm.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Điều này vốn là một chủ ý hay, ta biết ngươi nhất định sẽ tiếp nhận nó.
- Sau này ngươi lại dùng thân thế của Đinh Lân xuất hiện, cố ý cho ta bắt lấy ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta vốn chính là Đinh Lân.
Thiết Cô không hiểu, hỏi:
- Ngươi tóm lại là Diệp Khải Nguyên hay là Đinh Lân ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Diệp Khải Nguyên cũng chính là Đinh Lân !
Thiết Cô càng không hiểu.
Diệp Khải Nguyên cười giải thích:
- Đinh Lân chẳng qua chỉ là một cái tên mà trước đây khi ta xông pha giang hồ
dùng qua.
Thiết Cô cuối cùng cũng đã hiểu ra, gượng cười hỏi:
- Tổng cộng tóm lại ngươi đã dùng qua mấy tên ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Không nhiều.
Thiết Cô nói:
- Tên mà ngươi dùng qua, toàn là những cái tên nổi tiếng.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Vận khí của ta từ trước đến nay không tồi.
Thiết Cô thở dài :
- Xem ra ta thật không nên chọn một con người như ngươi làm đối thủ.
Đinh Linh Lâm tươi cười nói:
- Ngươi chọn sai, ta lại không chọn sai.
Nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, trong ánh mắt xinh đẹp tràn đầy sự ái mộ và tôn
kính.Thiết Cô hỏi:
- Ngươi lẽ nào vốn không có tranh cãi với y hay sao ?
Đinh Linh Lâm đáp:
- Ai nói ta không có. Ta cùng y tranh cãi không biết đã bao nhiêu lần rồi.
Nàng đỏ mặt cười, lại nói:
- Nhưng sau mỗi lần tranh cãi, không quá ba ngày, ta lại muốn đi tìm y.
Thiết Cô than thở:
- Ta vốn nên sớm nghĩ đến.
Đinh Linh Lâm vội hỏi:
- Nghĩ đến cái gì ?
Thiết Cô đáp:
- Nam nhân giống như y chắc không nhiều, ta nếu là ngươi, sẽ luôn quan tâm đến
y.
Đinh Linh Lâm cười nói:
- Vì vậy ta nhất định sẽ quan tâm thật kỹ đến y, không để cho kẻ khác chú ý

đến
y.
Thiết Cô lại than thở:
- Bất kể như thế nào, ta ngay nằm mơ cũng không thể nghĩ nổi ngươi sẽ cải trang
thành Diệp Khải Nguyên.
Đinh Linh Lâm nói:
- Diệp Khải Nguyên đã không có mặt, nhưng phải có người bảo vệ cho Tiểu Tiên,
dùng ta bảo vệ cho y thị, há không an toàn tối đa hay sao ?
Thiết Cô lắc đầu:
- Đích xác an toàn cũng chưa hẳn.
Thị bình thản nói tiếp:
- Do ngươi canh giữ y thị, không những kẻ khác không động được đến mà Diệp
Khải Nguyên cũng không hành động gì được.
Đinh Linh Lâm nói:
- Diệp Khải Nguyên vốn không chú ý đến y thị.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi dường như rất tự tin ?
- Ta luôn tự tin, vì vậy kẻ khác đừng hòng đến khiêu bát ly gián.Thiết Cô chỉ gượng cười quay về phía Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng không ngờ Nhiếp hồn đại pháp của ta đối với ngươi lại dường như không có chút tác dụng nào.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đích xác tác dụng không lớn.
Thiết Cô nói:
- Kỳ thật ta cũng phải sớm nghĩ đến.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Nghĩ đến gì ?
- Nghe nói mẫu thân của ngươi trước đây cũng là người trong bổn giáo, nhưng vì
một kẻ họ Bạch, mà hai mươi năm trước đã phản giáo.
Ánh mắt Diệp Khải Nguyên lộ vẻ thống khổ, chàng hiển nhiên không muốn nghe
người khác nhắc đến chuyện này.
Vậy mà Thiết Cô vẫn muốn nhắc đến.
- Trong Ma giáo có tứ đại Thiên vương, tứ đại Công chủ, mẫu thân của ngươi là
một trong những người này, ta cũng là một trong số đó. Vì vậy ngươi vốn

nên gọi ta một
tiếng cô cô mới phải.
Diệp Khải Nguyên sa sầm nét mặt, nói:
- Các ngươi muốn giết ta, đây đương nhiên cũng là một trong các nguyên nhân
trong đó.
Thiết Cô cũng sa sầm nét mặt, nói:
- Ta không phủ nhận, phản đồ của bổn giáo, không ai có thể đào thoát sự xử trị
của môn quy.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao ?
Thiết Cô nói:
- Không những bản thân y thị phải chịu sự phân xử của môn quy, mà hậu thế của
y thị cũng phải chịu như vậy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chỉ mong ngươi hiểu rõ một chuyện.
Thiết Cô nói:
- Ngươi nói đi !- Gia mẫu đã sớm không còn là người của Ma giáo các ngươi, cùng các ngươi
cũng chẳng có chút liên quan gì.
Thiết Cô lạnh lùng nói:
- Vô luận là ai chỉ cần gia nhập bổn giáo một ngày, thì suốt đời vẫn là người của
bổn giáo. Mối quan hệ này mãi mãi không thể chặt đứt được.
Diệp Khải Nguyên điềm nhiên nói:
- Ngươi là người thông minh, thì lúc này không nên nói những lời như thế.
Thiết Cô hỏi:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Bây giờ ngươi hình như chỉ có đợi ta đến xử trí ngươi.
Thiết Cô nói:
- Ta nói những lời này chẳng qua muốn ngươi hiểu rõ trong máu của ngươi cũng
có máu của bọn ta. Chỉ cần ngươi mong muốn quay lại, bọn ta lúc nào cũng sẵn sàng
hoan nghênh ngươi.
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ta sẽ ghi nhớ !

Đinh Linh Lâm chợt cắt ngang:
- Nhưng y tuyệt sẽ không quay lại.
- Như thế cả hai người đều sẽ hối hận.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao ?
- Bổn giáo lần này ở thần sơn tuyệt đỉnh, trùng lập tông chủ, lại mở giáo môn.
Trong ba quyết nghị của Tứ đại thiên vương và Tứ đại công chủ, cũng có một là phải xử
trị phản đồ.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vì vậy ngươi muốn ta phải thận trọng ?
Thiết Cô lạnh lùng đáp:
- Năm mươi năm nay, bổn giáo tổng cộng chỉ có năm phản đồ, đến nay đã chết
bốn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thêm ta nữa là năm ?- Không sai !
Diệp Khải Nguyên ơ hờ nói:
- Chỉ tiếc là ta hình như sẽ không chết.
Thiết Cô cười nhạt:
- Ngươi thoát được lần đầu chưa hẳn đã có thể thoát được lần hai. Cứ xem ngươi
lại thoát được lần hai, thì còn lần ba, lần bốn. Chỉ cần ngươi còn chưa chết, thì ngươi
đều phải mọi lúc cảnh giác đề phòng. Vì vậy cứ xem như ngươi đang sống, nhưng cũng
đừng hòng sống được qua một ngày yên ổn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta biết !
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi không để ý đến ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu:
- Ta rất quan tâm đến, và cũng rất sợ.
Thiết Cô nói:
- Vậy thì bây giờ ngươi nên mang Thượng Quan Tiểu Tiên cùng ta quay về lập
công chuộc tội.
Diệp Khải Nguyên cười cười không nói:
Thiết Cô nói tiếp:

- Lời ta nói không có gì để cười.
Diệp Khải Nguyên vẫn mỉm cười, nói:
- Ta cũng rất sợ chó cắn ta, nhưng lẽ nào ta phải theo chó đi ăn phân sao ?
Đinh Linh Lâm cười ha hả, cười cong gập cả người.
Sắc diện Thiết Cô đã trở nên tái đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đã sớm biết các ngươi muốn đến đối phó với ta, nhưng ta làm như thế không
phải là vì muốn đối phó với các ngươi.
Thiết Cô thốt lên:
- Sao ?
Diệp Khải Nguyên bình thản cười nói:
- Nếu đối phó với các ngươi, ta vốn không cần phải phí nhiều sức như thế này.
Thiết Cô cười nhạt nói:- Ngươi đương nhiên biết Vệ Thiên Bằng và Mặc Bạch cũng muốn đến đối phó
với ngươi, vì vậy ngươi cố ý trước hết để bọn ta đắc thủ, để cho bọn chúng đối đầu với
ta, đợi cho bọn ta trước hết tàn sát lẫn nhau, ngươi mới có ý tính đến ta.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Nếu để đối phó với Vệ Thiên Bằng và Mặc Bạch ta càng không cần phí công
sức lớn như vậy.
Đinh Linh Lâm cười tiếp:
- Muốn y tình nguyện cải trang thành nữ nhân, thật không phải là chuyện dễ dàng.
Thiết Cô nhịn không được hỏi:
- Ngươi làm như thế, tóm lại vì muốn đối phó với ai ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Là một kẻ khác, kẻ này còn đáng sợ hơn tất cả các ngươi hợp lại nhiều lắm.
Thiết Cô không khỏi mỉm cười.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn ta muốn đến đây, các ngươi vốn không biết được.
Điểm này Thiết Cô không thể không thừa nhận.
Diệp Khải Nguyên tiếp:
- Nhưng người này lại biết được, vì vậy y cố ý để lọt tin tức ra khắp nơi, để các
ngươi đến đây tìm ta.
Thiết Cô nói:
- Y cũng muốn để bọn ta trước hết đánh nhau, y sẽ "ngư ông đắc lợi".

Diệp Khải Nguyên gật đầu đáp:
- Không sai.
Thiết Cô rõ là rất xúc động, trầm ngâm nói:
- Trước đây một tháng, bọn ta cũng đích xác đã nhận được một phong thư vô danh, trong thư chính là nói về bí mật của ngươi và Thượng Quan Tiểu Tiên. Nếu không
phải là bức thư đó, bọn ta vốn cũng sẽ chẳng chú ý gì đến ngươi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Các ngươi nhận được một phong thư như vậy, lẽ nào không cảm thấy kỳ quái
chút nào hay sao ?
Thiết Cô đáp:- Vì trong phong thư nói rằng y là thù nhân của ngươi. Gửi phong thư này cho bọn
ta, chỉ là chẳng qua muốn mượn tay bọn ta thay y báo thù.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Điều này lại cũng không thể xem là không hợp lý.
Thiết Cô nói:
- Sau khi bọn ta kiểm chứng lại, phát hiện điều y nói không phải là giả, vì vậy
bọn ta mới quyết định động thủ.
- Mặc Bạch, Vệ Bát Thái gia và Âu Dương thành chủ chắc cũng nhận được một
phong thư giống vậy, vì vậy mới xuất thủ.
Thiết Cô gật đầu:
-Bây giờ ta mới nghĩ tới, y gửi phong thư này có thể là vì thật sự muốn lợi dụng
bọn ta đến đối đầu một trận với ngươi, sau đó y sẽ đến nhặt lấy thành quả.
Diệp Khải Nguyên cười gượng nói:
- Ngươi xem ra có vẻ đã thông hiểu rồi đó.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi cũng không biết là ai đã gửi phong thư đó sao ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu:
- Ta muốn đoán cũng đoán không ra nổi.
- Hành động của các ngươi, y toàn bộ đều biết rành rẽ một hai, nhưng các ngươi
ngay y là ai cũng không biết !
- Chính tại vì như vậy, ta mới cảm thấy y đáng sợ.
Thiết Cô thở dài:
- Xem ra như thế bọn ta cũng thật rất muốn nhìn thấy y.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta vốn đã tính đến sau khi các ngươi đắc thủ, y nhất định sẽ xuất hiện.
- Vì vậy ngươi đang đợi suốt.
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Ta cũng rất muốn được gặp y.
Thiết Cô nói:
- Chỉ tiếc là bọn ta đã vô ý bóc trần bí mật của ngươi, vì vậy ngươi cũng không
thể đợi tiếp được.
Diệp Khải Nguyên than thở:- Các ngươi thật ra nên phải để cho ta đợi lâu hơn chút nữa.
- Ngươi cho rằng y bây giờ đã không chịu đến nữa hay sao ?
Diệp Khải Nguyên thở dài, nói:
- Y dường như không muốn đương diện gặp ta, nếu không thì hà tất đợi đến bây
giờ.
Thiết Cô nói:
- Vì vậy ngươi bây giờ có đợi y tiếp tục đi chăng nữa, thì không có ích lợi gì.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận, Thiết Cô đột nhiên cười cười nói:
- Vậy thì tại sao bây giờ ngươi còn chưa chịu đi ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Sớm muộn gì ta cũng sẽ đi.
Thiết Cô nói:
- Tốt nhất ngươi hãy đi sớm đi !
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à ?
Thiết Cô tiếp:
- Hãy mang hai nữ nhân của ngươi cùng đi, ta đảm bảo sau này sẽ không tìm lại
các ngươi.
Diệp Khải Nguyên cười hỏi:
- Ngươi lẽ nào lại bảo ta bỏ đi như thế ?
Thiết Cô cười nhạt:
- Ngươi không đi thì làm sao ? Chẳng lẽ còn có thể giết ta hay sao ?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Người trong Ma giáo có phải là không thể giết được hay sao ?
Thiết Cô cười nhạt:
- Ngươi nếu nhất định cứ muốn đối đầu với bổn giáo cũng chẳng sao. Chẳng qua
ta cũng có thể bảo đảm rằng, vô luận ai đối đầu với bổn giáo, tuyệt sẽ không thu được

kết quả gì.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Điều này không sai !
Thiết Cô nói:- Ngươi nếu giết một người của bổn giáo, thì ta dám chắc với ngươi từ đây về sau,
ngươi đừng hòng sống qua được một ngày yên bình.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn nếu ta tha cho ngươi ?
- Ta vừa rồi đã trả lời cho ngươi, từ đây về sau, các ngươi vô luận đi đâu, người
của bổn giáo tuyệt sẽ không tìm kiếm các ngươi.
Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:
- Điều kiện này xem ra không tệ.
- Vì vậy ngươi nên suy nghĩ cho kỹ.
Diệp Khải Nguyên thắc mắc:
- Nhưng vừa rồi ngươi còn muốn bọn ta cùng ngươi quay về.
- Bây giờ ta đã thay đổi chủ ý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chủ ý của ngươi đã tùy tiện thay đổi, ta làm sao có thể tin được lời của ngươi ?
Thiết Cô đáp:
- Ngươi phải tin !
Diệp Khải Nguyên cười cười.
Thiết Cô nói tiếp:
- Ta nhắc nhở ngươi, ngay sư phụ ngươi cũng không muốn đối đầu với bổn giáo,
huống hồ ngươi.
Y thị cười nhạt, rồi lại nói:
- Đừng quên ngươi còn đang mang theo một đứa trẻ chỉ có bảy tuổi, cứ xem như
ngươi có thể tự lo cho ngươi, y thị vạn nhất có điều bất trắc, ngươi sẽ không dễ ứng phó.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được, liếc nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên.
Thượng Quan Tiểu Tiên đang nhẹ nhàng ôm con búp bê trong lòng, ngẩng đầu
lên nhìn Diệp Khải Nguyên tươi cười nói:
- Bảo Bảo đã ngủ rồi, vừa rồi ngươi cứu Bảo Bảo, bây giờ ta có thể để ngươi bồng
Bảo Bảo một chút.
Diệp Khải Nguyên nháy mắt hỏi:

- Bảo Bảo có tiểu lên người của ta không đó ?
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Bảo Bảo sẽ không làm như vậy. Bảo Bảo vừa ngoan lại vừa biết nghe lời.Tiên Tiên thật đã bước lại, giao con búp bê đất cho Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên đành phải đón lấy, gượng cười nói:
- Ta chỉ ôm một chút là đủ rồi,.
Thượng Quan Tiểu Tiên kéo tay Đinh Linh Lâm giọng vui vẻ:
- Đợi y bồng xong, ngươi cũng có thể bồng một chút.
Đinh Linh Lâm vội lắc đầu đáp:
- Ta hôm qua bồng Bảo Bảo rồi, chuyện vui thích như vậy không thể lúc nào cũng
làm. Giống như ăn kẹo vậy, nếu người nào cũng ăn thì...
Đinh Linh Lâm đột ngột ngừng nói, biến sắc mặt, ngạc nhiên trừng trừng nhìn
Thượng Quan Tiểu Tiên, thất thanh nói:
- Ngươi...
Vừa nói được chữ "ngươi", thân thể của Đinh Linh Lâm đã ngã vật xuống.
Đúng vào lúc này, thì nghe từ trong bụng con búp bê vang lên một tiếng "bụp",
sắc diện của Diệp Khải Nguyên liền biến đổi. Đột nhiên cong gập người xuống, giống
như là bị người khác đánh mạnh một quyền vào bụng.
Tay của Diệp Khải Nguyên đã buông thõng xuống, con búp bê trong tay rớt xuống
đất, "chát" một tiếng vỡ nát vụn.
Một vật sáng bóng từ trong bụng con búp bê nát vụn lăn ra, đó là một ống đồng
ám khí cơ động chế tạo cực kỳ tinh xảo.
Diệp Khải Nguyên hai tay ôm chặt lấy bụng, khắp mặt ướt đẫm mồ hôi, muốn
nói, nhưng một chữ cũng không nói ra nổi.
Thượng Quan Tiểu Tiên cong môi lên nói:
- Ngươi xem ngươi kìa, ném vỡ Bảo Bảo của ta, chẳng trách nào bụng ngươi chịu
đau !
Diệp Khải Nguyên nhìn Tiểu Tiên, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc và sợ hãi, đột
nhiên thét lớn một tiếng:
- Ngươi...
Chưa dứt lời, thân thể chàng đã ngã gục xuống.

Thiết Cô liền biến sắc, sự biến này thật sự ngay y thị cũng cảm thấy quá đỗi bất
ngờ.
Chỉ có Dương Thiên mặt vẫn còn đang cười, dùng một tay đỡ ngang lưng Tâm Cô.
Thiết Cô đưa mắt nhìn Dương Thiên, rồi lại kinh ngạc nhìn trừng trừng Thượng Quan
Tiểu Tiên.Thượng Quan Tiểu Tiên cũng cười, nụ cười rất là đường mật, lại dịu dàng, vẻ
ngây ngô trên mặt đã hoàn toàn không thấy đâu nữa.
Thiết Cô nhịn không được thở dài, gượng cười nói:
- Là ngươi, hóa ra là ngươi !
Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười hỏi:
- Ngay ngươi cũng không ngờ ?
- Ta thật sự ngay có nằm mơ cũng không tưởng nổi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ngươi cũng khâm phục ta à ?
Thiết Cô cười gượng:
- Xem ra ta không muốn khâm phục cũng rất khó.
Thượng Quan Tiểu Tiên vỗ tay cười nói;
- Không ngờ lại cũng có người khâm phục ta, ta rõ thật là vui chết đi được !
Thiết Cô nói:
- Diệp Khải Nguyên nhất định càng khâm phục ngươi !
Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?
- Y nhất tâm nhất ý bảo vệ ngươi, không ngờ ngươi vốn lại không cần thiết có y
bảo vệ, y quyết tâm muốn tìm cho ra kẻ chủ mưu muốn hại ngươi, nào ngờ người này
chính là bản thân ngươi.
Y thị lại thở dài, nói:
- Diệp Khải Nguyên ơi là Diệp Khải Nguyên, ngươi tự cho rằng thông minh tuyệt
đỉnh, tự cho là tuyệt vời. Kỳ thực ngươi ngay một đầu ngón tay của người khác cũng
không bằng được.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Ngươi lẽ nào đã quên ta là nữ nhi của ai à ?
Thiết Cô cười:
- Ta phải sớm nghĩ ra.

Y thị đích xác phải sớm nghĩ ra.
Nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và Lâm Tiên Nhi làm sao là một kẻ đần độn
cho được.
Vừng đông vừa ló dạng, ánh đèn đã nhạt bớt.Ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên lại càng sáng hơn, bây giờ vô luận là ai
cũng nhìn thấy ra, Tiểu Tiên không phải là người ngốc ngếch.
Thiết Cô nói:
- Xem ra ngay Đoạt Hồn Kiếm và A Phi cũng hoàn toàn bị ngươi lừa dối.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Nam nhân há không trời sinh là bị nữ nhân lừa gạt hay sao ?
Thiết Cô lạnh lùng tiếp:
- Bọn họ đều cho rằng ngươi là kẻ ngốc, là kẻ đần. Lại không ngờ kẻ thật sự ngốc
ngếch lại không phải là ngươi, xem ra trong mắt ngươi, họ mới thật sự ngốc ngếch.
Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- Chẳng lẽ nam nhân ngốc ngếch vẫn không nhiều sao ?
Thiết Cô đáp:
- Dương Thiên không vậy.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười:
- Y đương nhiên không vậy.
Thiết Cô hỏi:
- Chỉ có y biết bí mật của ngươi ?
Thượng Quan Tiểu Tiên liếc mắt nhìn Dương Thiên, tươi cười nói:
- Một nữ nhân ít nhất cần phải tìm một nam nhân để có thể dựa dẫm, nếu không
thì nữ nhân đó há không quá cô đơn ?
Thiết Cô cười nhạt :
- Xem ra ngươi không tìm sai người, nam nhân giống như hắn, thật không nhiều.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười càng ngọt ngào hơn, nói:
- Ánh mắt của ta từ trước tới nay đều không tồi.
Thiết Cô lại hỏi:
- Phong thư đó của ngươi viết à ? Hay là y viết ?
- Đương nhiên là y, chữ y viết đẹp hơn ta nhiều.
Thiết Cô xoay qua chuyện khác nói:
- Ngươi muốn bọn ta đến đây để kiếm Diệp Khải Nguyên đối địch, đợi cho bọn ta
hai bên chịu thiệt hại, ngươi mới tọa hưởng kỳ thành.

Thượng Quan Tiểu Tiên nhỏ nhẹ đáp:- Ta luôn cảm thấy người trên thế gian này quá chen chúc, có chết thêm mấy
người cũng chẳng sao !
Thiết Cô than thở:
- Xem ra kế hoạch này của ngươi thật là không có chỗ nào chê được, xuất quỷ
nhập thần. Chẳng trách Diệp Khải Nguyên mắc mưu của ngươi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Muốn hắn mắc mưu, đích xác không phải là chuyện dễ dàng.
Thiết Cô đột nhiên cười nhạt:
- Chỉ tiếc là ngươi vẫn còn làm sai một chuyện.
- Chuyện gì ?
Thiết Cô lạnh lùng nói:
- Ngươi không nên lôi kéo bọn ta vào cái vũng nước đục này.
Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao !
-Ta đã nói, vô luận là ai muốn đối đầu với bọn ta, đều tuyệt đối sẽ không có lợi
ích gì. Ngươi cũng không lệ ngoại.
Tiểu Tiên trừng mắt nói:
- Ai nói ta muốn đối đầu với bọn ngươi ? Ta vốn không có ý ấy.
Thiết Cô hỏi:
- Ngươi thật không có sao ?
- Ta đương nhiên không có.
- Ngươi ngươi....
Tiểu Tiên ngắt lời y thị:
- Ngươi không biết Ma giáo của các ngươi gần đây đã có mật ước với một người
rồi hay sao ?
Thiết Cô liền biến sắc.
Y thị đương nhiên biết, nhưng lại không ngờ Thượng Quan Tiểu Tiên làm sao lại
biết được, đây vốn là một bí mật rất lớn.
Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu, lại nói:
- Ngươi có biết kẻ cùng Ma giáo các ngươi đính ước là ai không ?
Đôt mắt của Thiết Cô chợt sáng lên:
- Người đó lẽ nào lại là ngươi ?Thượng Quan Tiểu Tiên bình thản đáp:
- Kỳ thật ngươi phải sớm nghĩ đến.
Thiết Cô gượng cười nói:
- Ta ngay nằm mơ cũng không tưởng nổi !

Tiểu Tiên nói:
- Ngươi ít nhất nên biết, tứ đại thiên vương của Ma giáo các ngươi là những người
tinh nhanh hơn, lợi hại hơn.
Thiết Cô thừa nhận.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Không phải là bọn ta đã sớm có mật ước, bọn họ làm sao lại vì một phong thư
vô danh mà lao sư động chúng ?
- Bọn họ lẽ nào đã sớm biết phong thư đó là của ngươi viết ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nghiêm mặt nói:
- Chuyện này vốn là bọn ta đã sớm có sự thương lượng tốt với nhau !
Thiết Cô cười nói:
- Chuyện mà ngươi làm, mọi người có nằm mơ cũng không tưởng thấy nổi.
Tiểu Tiên bình thản đáp:
- Ta nếu không phải là một người như vậy, Ma giáo các ngươi sao lại chịu cùng ta
đính mật ước công thủ đồng minh.
Tâm Cô đột nhiên nhịn không được hỏi:
- Bọn ta đã là bằng hữu, tại sao ngươi lại còn không tha cho ta ?
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Ngươi nhắc ta, xém tí nữa đã quên mất ngươi rồi.
Tâm Cô cũng cười nói:
- Chỉ cần ngươi bây giờ nghĩ đến là tốt rồi.
Tiểu Tiên nói:
- Dương Thiên, tại sao ngươi không giải khai huyệt đạo của vị cô nương này chứ ?
Dương Thiên đáp:
- Vâng !
Y mỉm cười, vỗ một chưởng.Tâm Cô đột nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, một ngụm máu tươi theo tiếng
kêu thết phun ra khỏi miệng, thân thể mềm nhũn cong oằn xuống, xương sống y thị đã
bị một chưởng đánh gãy.
Thượng Quan Tiểu Tiên chau mày nói:
- Ta chỉ muốn ngươi khai mở huyệt đạo của y thị, ai kêu ngươi dùng lực khí lớn
như thế chứ hả ?
Dương Thiên đáp:
- Ta há không đã khai mở huyệt đạo của y thị rồi sao ?

Tiểu Tiên nói:
- Nhưng y thị cũng đã bị ngươi đánh chết !
Dương Thiên thản nhiên cất tiếng:
- Ta chỉ để ý khai mở huyệt đạïo của y thị, còn y thị sống chết như thế nào, ta
không để ý đến.
Tiểu Tiên cười tươi nói:
- Lời nói này lại cũng không phải là hoàn toàn không có lý !
Thiết Cô đột nhiên vọt lên không trở người, muốn lao người thoát đi.
Nhưng tẩu lộ của y thị đã bị Tiểu Tiên chặn lại.
Thiết Cô cắn chặt răng, một tay kéo tuốt mái tóc xuống, luồn cổ tay lôi ra một cây
đao cong.
Ánh đao lóe sáng, nhưng không phải là đâm tới Thượng Quan Tiểu Tiên, mà ngược lại nhắm đến chính bả vai mình đâm tới.
Chính lúc này từ trong ống tay áo của Thượng Quan Tiểu Tiên bay ra một dải lụa,
trong nháy mắt giống như độc xà quấn chặt lấy tay của Thiết Cô.
- Ta muốn chết cũng không được sao ?
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ngươi đương nhiên có thể chết, nhưng ta lại không muốn chết trong tay ngươi !
Thiết Cô thốt:
- Ta đâu muốn giết ngươi !
Tiểu Tiên điềm đạm đáp:
- Ta biết ngươi chẳng qua muốn dùng "Thần đao hóa huyết ma huyết đại pháp" để
đối phó với ta mà thôi, máu của ngươi vọt tung ra chỉ cần thấm vào người ta một tí,
chẳng bằng bị ngươi một đao giết chết còn sướng hơn.
Thiết Cô biến sắc hỏi:- Ngươi cũng biết Ma huyết đại pháp hay sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Thập địa thần lực của Ma giáo các ngươi, ta hiểu biết vẫn còn chưa nhiều.
Thiết Cô đột nhiên mở rộng miệng, giống như muốn cắn đứt lưỡi của mình.
Nhưng phần mặt dưới của y thị đột nhiên cũng bị quấn chặt.
Thượng Quan Tiểu Tiên xuất thủ, lại phảng phất như còn nhanh hơn cả tư tưởng
của Thiết Cô.
Toàn thân Thiết Cô đều đã lạnh buốt.
Tiểu Tiên than thở:

- Ta đã nói Thập đại ma công của các ngươi trước mặt ta không hề có chút công
dụng nào, ta thậm chí có thể biểu diễn một hai màn cho ngươi xem.
Tiểu Tiên đột nhiên buông thõng phần mặt dưới của Thiết Cô, đoạt lấy cây đao
cong, đưa vào miệng của mình, rồi giống như đang ăn mía, cắn đứt từng đoạn từng
đoạn nuốt vào bụng.
Sau đó lại mỉm cười nói:
- Ngươi xem, "Tước thiết đại pháp" của các ngươi, ta há không có thể làm được
giống như thế sao ?
Tròng mắt Thiết Cô tựa như lòi ra vì quá sợ hãi, kinh khiếp hỏi:
- Ngươi... ngươi tóm lại muốn làm thế nào ?
Tiểu Tiên hỏi lại;
- Ngươi tự phải biết chứ, tại sao còn phải hỏi ta ?
Thiết Cô nói:
- Ngươi đã là minh hữu của Ma giáo, tại sao muốn hạ độc thủ với bọn ta ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nhẹ nhàng đáp:
- Chính tại vì ta là minh hữu của Ma giáo, vì vậy Ma giáo mới không ngờ ta sẽ hạ
độc thủ bọn ngươi, do đó ta mới có thể an tâm giết các ngươi.
Nàng mỉm cười rồi lại nói:
- Tự ngươi cũng đã nói rồi, chuyện của bọn ta, thì kẻ khác có nằm mơ cũng không
tưởng tượng nổi.
Vừa dứt lời, Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên xuất thủ, nửa đoạn đao cong còn
lại trong tay đã đâm vào yết hầu của Thiết Cô.
Tròng mắt Thiết Cô lập tức lồi ra, không kịp nói ra được tiếng nào, đã ngã gục
xuống.Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Thiết Cô buông tiếng thở dài nói:
- Ta từ trước đến nay cũng không cảm thấy giết người là một chuyện vui sướng,
tại sao lại có rất nhiều người thích giết người thế nhỉ ?
Dương Thiên mỉm cười nói:
- Tại vì người trên thế gian đã có quá đông.
Thượng Quan Tiểu Tiên vui vẻ thốt:
- Xem ra trên thế gian cũng chỉ có ngươi mới là tri kỷ của ta.
Dương Thiên nói:

- Ta vốn là con hồ ly, hồ ly biết bay.
Tiểu Tiên cười nói:
- Ngoại hiệu này đặt ra thật không sai !
Dương Thiên gật gật đầu:
- Tên tuổi của một người có thể đặt sai, còn ngoại hiệu tuyệt sẽ không sai bao giờ.
Tiểu Tiên đột nhiên nói:
- Nhưng huynh đệ hai người đó lại không giống Trân Châu, tối đa cũng chỉ giống
thổ đậu mà thôi.
Dương Thiên cười lớn.
Tiểu Tiên hỏi tiếp:
- Còn bọn chúng bây giờ ?
Dương Thiên đáp:
- Vừa rồi bọn chúng muốn ta dẫn đi Phiêu Hương biệt viện, ta liền dẫn bọn chúng
vào quan tài.
Tiểu Tiên than thở:
- Thật tiếc hai cái quan tài !
Dương Thiên nói:
- Sau đó ta liền mang kiếm gãy của bọn chúng đặt trên mặt tuyết ở ngoài Phiêu
Hương biệt viện, cố ý để cho Hàn Trinh nhìn thấy, người khác sẽ cho rằng bọn họ bị
Diệp Khải Nguyên giết chết.
Tiểu Tiên lại cười nói:
- Ngươi quả thật là con hồ ly !
- Bọn chúng nếu thật đến Phiêu Hương biệt viện đòi Diệp Khải Nguyên-Đinh
Linh Lâm giả hiệu xuất thủ, há không sớm lật tẩy trò kịch sao ?Tiểu Tiên nói:
- Ngươi nhất thiết đừng xem thường Đinh cô nương đó, công phu của y thị rất
tuyệt vời.
Dương Thiên cười cười đáp:
- Xưa nay ta không hề dám xem thường bất cứ nữ nhân nào.
Tiểu Tiên lại hỏi:
- Còn Hàn Trinh ?
- Y còn đứng trong rừng mai, đợi Tâm Cô đi cứu hắn.
Tiểu Tiên nói:

- Chắc y đã đợi sốt ruột lắm rồi.
Dương Thiên gật gật đầu:
- Một người cố đứng trong tuyết, điều này không dễ chịu chút nào.
Thượng Quan Tiểu Tiên sóng mắt rưng rưng, nói:
- Tại sao ngươi vẫn còn chưa đi giải trừ nỗi thống khổ cho hắn ?
Dương Thiên đáp:
- Không cần phải ta đi, tự y sớm muộn cũng chính mình tự giải quyết.
- Nhưng tại sao ngươi không đi ? Một con người cũng nên làm một hai chuyện tốt.
Dương Thiên hỏi:
- Ngươi muốn ta đi sao ?
Tiểu Tiên nhỏ nhẹ trả lời:
- Ta muốn ngươi đi, ta thích những người thường xuyên làm việc tốt.
Dương Thiên thở dài nói:
- Ta vốn quy định chính mình, một ngày nhiều nhất chỉ giết một người. Hôm nay
xem ra lại phải phá lệ.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 8
Kim tiền bang chủ

Dương Thiên đi rồi, ánh sáng ban mai cũng đã chiếu vào cửa sổ.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Mặc Bạch, Vệ Thiên Bằng, Tâm Cô và Thiết Cô ngã nằm trên mặt đất, lẩm bẩm:
- Nơi này xem ra đích xác là rộng rãi quá ...
Ánh ban mai chiếu lọt vào cửa sổ, đêm nay tuy dài, nhưng cuối cùng cũng đã trôi
qua.
Thượng Quan Tiểu Tiên cúi người xuống lắc nhẹ thân hình của Diệp Khải Nguyên, dịu dàng nói:
- Trời đã sáng rồi, nhà ngươi còn chưa chịu dậy sao ?
Diệp Khải Nguyên rên lên một tiếng, rồi mở to hẳn mắt ra, ngơ ngác đưa mắt
nhìn khắp nơi, mơ hồ muốn vùng đứng dậy nhưng lại ngã xuống. Toàn thân Diệp Khải
Nguyên một chút khí lực cũng chẳng còn.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ thông cảm
hỏi:
- Ngươi không thoải mái ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu, gượng cười nói:
- Ta dường như bệnh rồi.
Tiểu Tiên hỏi:
- Bệnh gì ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Bệnh ngu !
Tiểu Tiên cười cười nói:
- Ngu cũng là bệnh hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Không những là bệnh, hơn nữa còn là loại bệnh rất lợi hại.
Tiểu Tiên lại cười hỏi:
- Làm sao lại có loại người chết vì ngu được ?
Diệp Khải Nguyên than thở đáp:
- Ta vốn cũng không tin, nhưng bây giờ mới biết trên thế gian này kẻ chết vì ngu

dường như không ít.
- Ngươi sợ chính ngươi cũng chết vì ngu à ?
Diệp Khải Nguyên trả lời:
- Ta đã mắc bệnh đó quá nặng rồi.
Tiểu Tiên than thở:
- Kỳ thực ngươi không ngu đâu, chẳng qua tâm thái mê muội một chút mà thôi.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Nếu tâm không mê sao ta lại bồng con búp bê của người khác.
Tiểâu Tiên thốt:
- Đó không phải là con búp bê đất, mà là Bảo Bảo ngoan, Bảo Bảo tốt của ta.
Diệp Khải Nguyên lắc nhẹ đầu:
- Nó hình như không được ngoan, nó biết cắn người !
Tiểu Tiên cũng cười nói:
- Nhưng nó lại không muốn thật cắn chết ngươi, nếu không thì không cần đợi đến
chết vì ngu, mà đã bị chết vì độc rồi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Khi ngươi giao nó cho ta, không phải đã vặn cơ máy trong bụng nó hay sao ?
Tiểu Tiên đáp:
- Nhưng không hoàn toàn vặn hết, mà chỉ mở một nửa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khi ta nhìn thấy Đinh Linh Lâm ngã xuống, trên tay vừa dụng lực, cơ máy bật
mở hoàn toàn ngay.
Tiểu Tiên cười nói:
- Nó tuy có chích đốt ngươi một chút, nhưng ngươi cũng đã báo thù rồi.
Y thị chỉ con búp bê đất vỡ nát trên mặt đất, nói:
- Ngươi xem, nó bây giờ há không đã bị ngươi ném vỡ rồi hay sao ?
Diệp Khải Nguyên không đưa mắt nhìn con búp bê.
Nếu có mấy người chết ở bên cạnh, không ai lại nhìn con búp bê đất cả.
Nhìn thi thể trên mặt đất, Diệp Khải Nguyên nhịn không nổi, thở dài nói:
- Xem ra quả thật ngươi không hổ thẹn là nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và
Lâm Tiên Nhi.Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tâm địa độc ác của Lâm Tiên Nhi, thủ đoạn nham hiểm của Thượng Quan Kim

Hồng, cả hai loại ưu điểm này một mình ngươi chiếm trọn cả.
Tiểu Tiên mỉm cười:
- Ngươi từ từ rồi sẽ phát hiện ra, ta còn rất nhiều những ưu điểm khác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc này ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu thôi.
- Ngươi hỏi đi !
Diệp Khải Nguyên chăm chăm nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên :
- Ngươi có phải là người không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn không thay đổi sắc mặt, mỉm cười nói:
- Đương nhiên là người, là nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân rất ưa nhìn.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Chỉ đáng tiếc ta thấy ngươi lại không giống người, con người không gây ra những
chuyện như vậy.
Tiểu Tiên hỏi:
- Chuyện gì ?
- Ngươi muốn hại ta, ta hiểu rõ. Tại vì ngươi muốn báo thù, vì ta là đệ tử của Thiên Địa Nhất Đao.
Tiểu Tiên cười cười :
- Điều này thật là phù hợp.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng những người này lại hoàn toàn vô thù vô oán với ngươi, tại sao ngươi lại
muốn giết bọn họ ?
Tiểu Tiên đáp:
- Vì một vật.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vật gì ?
- Ngươi thấy đây là gì ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đưa ra một vật giống vàng bóng, lấp lánh kim quang.Diệp Khải Nguyên đáp:
- Đây là một văn tiền.
Tiểu Tiên hỏi:
- Tiền gì ?
- Kim tiền !
- Ngươi có thấy chữ trên đồng tiền ấy không ?
Diệp Khải Nguyên đương nhiên nhìn thấy, trên đồng tiền có bốn chữ:
"Dịch quỷ thông thần"
Một luồng dương quang ngoài cửa sổ rọi vào, chiếu đúng ngay trên đồng kim tiền

này.
Trong ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên cũng đang lấp lánh, nói:
- Tiền có thể sai quỷ, cũng có thể mua thần. Ngươi dần dần rồi cũng sẽ phát hiện
ra, trên thế gian này không có vật nào tốt hơn tiền cả.
Diệp Khải Nguyên cũng rất xúc động thốt:
- Đây chính là tiêu chí của Kim Tiền bang năm xưa.
Tiểu Tiên gật đầu:
- Kim Tiền bang là do Thượng Quan Kim Hồng sáng lập, ta đúng là nữ nhi của
ông, năm xưa phụ thân ta dùng kim tiền làm tiêu chí, lại lấy Cửu Nguyệt làm hiệu, ý
muốn nói nếu có kim tiền, có thể thâu tóm không những chỉ một mặt trăng.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Thật là rất phù hợp !
Tiểu Tiên nói:
- Thượng Quan Kim Hồng tuy chết rồi, còn ta thì chưa chết.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vì vậy ngươi muốn trùng chấn Kim Tiền bang ?
Tiểu Tiên đáp:
- Ta ít nhất cũng không thể đứng nhìn Kim Tiền bang bị hủy diệt như vậy.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Chuyện này ngươi đã tính toán rất lâu rồi phải không ?
Tiểu Tiên cười nói:
- Không những đã tính toán từ lâu, hơn nữa tính toán rất tốt.
- Ngay Dương Thiên cũng bị ngươi mua chuộc luôn hay sao ?Tiểu Tiên đáp:
- Hắn vốn là con hồ ly, hồ ly biết bay.
Diệp Khải Nguyên thêm:
- Không những biết bay mà còn biết cắn người, chuyên cắn bằng hữu.
Tiểu Tiên cười thốt:
- May mà ta không phải là bằng hữu của y.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi là gì của y ?
Tiểu Tiên đáp:
- Là chủ nhân, là bang chủ của y.
Diệp Khải Nguyên giật mình nói:
- Ngươi đã là bang chủ của Kim Tiền bang rồi hay sao ?
Tiểu Tiên hãnh diện gật đầu:
- Sự nghiệp của phụ thân, há không do nhi tử kế tục sao ?
Diệp Khải Nguyên nhịn không được, hỏi:

- Ngoài Dương Thiên ra, Kim Tiền bang của ngươi còn có ai ?
Tiểu Tiên đáp:
- Đông không sao đếm xuể, nhưng kẻ thân cận chỉ có sáu người.
- Sáu người ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Quy chế của Kim Tiền bang vốn có Lưỡng đại hộ pháp, Tứ đại đường chủ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chưa nghe ai nói năm xưa Kim Tiền bang có quy chế này.
- Vì đây là quy chế mới định ra.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Ai định ?
Tiểu Tiên đáp:
- Ta !
Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.
Tiểu Tiên lại nói:
- Bây giờ ta đã tìm ra đủ Tứ đại đường chủ, Dương Thiên là một trong số đó.- Còn ba người kia là ai ?
Tiểu Tiên cười bí mật đáp:
- Sau này ngươi sẽ từ từ biết ra.
- Bây giờ ta đoán không ra sao ?
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Ngươi có nằm mơ cũng không đoán ra được.
Diệp Khải Nguyên lại thở dài hỏi:
- Còn Lưỡng đại hộ pháp ?
- Lưỡng đại hộ pháp giống như hai cánh tay tả hữu của ta, ta đương không thể thu
nạp qua loa đại khái được.
Diệp Khải Nguyên chợt nói:
- Vì vậy ngươi mới chỉ tìm được một người.
Tiểu Tiên càng cười bí hiểm:
- Bây giờ ta đang tìm người thứ hai.
Diệp Khải Nguyên hờ hững hỏi:
- Ai ?
Tiểu Tiên giọng kiên quyết:
- Ngươi.
Diệp Khải Nguyên không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ cười lớn.
Tiểu Tiên nói:
- Ta không phải là nói đùa, chỉ cần ngươi đáp ứng, ngươi sẽ là đệ nhất hộ pháp
của Kim Tiền bang.

Diệp Khải Nguyên cười đáp:
- Ta nếu đáp ứng, ngươi chắc tin không ?
Tiểu Tiên liền thở dài nói:
- Ta không tin.
Nàng nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, rồi lại buông tiếng thở dài nói:
- Ngươi xem ra thật sự không giống một nam nhân có thể khiến cho nữ nhân tín
nhiệm được.
Diệp Khải Nguyên thản nhiên:
- Vậy thì chuyện quan hệ này của chúng ta vốn không nên bàn luận tới.
Tiểu Tiên nói:- Vì vậy điều này thật là một chuyện rất đáng tiếc.
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Cho nên ngươi đành giết ta thôi.
Tiểu Tiên lắc đầu:
- Ta không quan tâm đến chuyện này.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta lại lo lắng.
Tiểu Tiên hỏi:
- Ngươi lo gì chứ ?
- Vạn nhất ta hốt nhiên lại có lực khí lại, lập tức nhảy lên hàm hồ xem ngươi như
con búp bê đất ném nát đi, điều này thật không dễ chịu chút nào.
Tiểu Tiên cười nói:
- Điều đó thật rất không dễ chịu, may mà ngươi sẽ không đột nhiên có được lực
khí.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à !
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi trúng ám khí tuy không có độc, nhưng trên kim có tẩm thuốc mê.
Diệp Khải Nguyên vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Thuốc mê ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Một loại thuốc mê khiến toàn thân người suy yếu đi, chỉ có cách một hơi uống
cạn năm cân rượu thì mới có thể giải được.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Loại thuốc này nhất định là do một tay tửu quỷ chế ra, đúng ngay ta cũng là một
tên tửu quỷ.

- Điều không may là, lân cận đây một lạng rượu cũng không có.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Ngươi thật không phải là một chủ nhân tốt, ngay rượu cũng không vì khách nhân mà sẵn sàng cho một chút.
Tiểu Tiên sóng mắt lấp láy, tươi cười nói:
- Ngươi phải biết là, ta từ trước đến giờ chỉ đút sữa cho người khác uống.Diệp Khải Nguyên nói:
- Đáng tiếc ta không phải là một con búp bê.
Tiểu Tiên cười cười:
- Ai nói không phải, sau này ta sẽ coi ngươi là con búp bê đất của ta.
Tiểu Tiên tuy đang cười rất tươi, nhưng Diệp Khải Nguyên lại cảm thấy ớn lạnh
trong lòng.
Chỉ cần thật sự trở thành con búp bê đất của nữ nhân này, điều này nhất định còn khó chịu hơn cả cái chết.
Đúng vào lúc này, chàng nhìn thấy Dương Thiên tiến lại.
Vẻ mặt Dương Thiên rất khó coi, xem ra giống như một đấng trượng phu đang
ghen tuông.
Thượng Quan Tiểu Tiên chau mày quay đầu lại, đầu vừa quay lại vẻ mặt không
biết từ lúc nào đã biến thành tươi cười, nhìn y nói:
- Xem ra ngươi không giống có dạng vừa giết người, sau khi ngươi giết người,
thường là rất vui vẻ.
Dương Thiên sa sầm nét mặt đáp:
- Ta thật sự không cách gì vui được.
- Tại sao ?
Dương Thiên nói:
- Tại vì ta không có ai để giết cả.
Tiểu Tiên hỏi:
- Người đâu ?
Dương Thiên lạnh lùng đáp:
- Không thấy người đâu.
- Không thấy người đâu !
Tiểu Tiên lại chau mày nói:
- Ngươi nói Hàn Trinh không thấy đâu à ?
- Phải !
- Y toàn thân đều không thấy sao ?
Dương Thiên nói:

- Hoàn toàn không thấy đâu, ngay một cái xương cũng không để lại.
- Lẽ nào y đột nhiên bị một con quái vật nuốt trôi rồi hay sao ?Dương Thiên đáp:
- Y tự bỏ đi.
Tiểu Tiên lại hỏi:
- Ngươi đã kiểm tra qua dấu chân trên tuyết chưa ?
- Đã kiểm tra qua ba lần.
- Dấu chân đi về hướng nào ?
Dương Thiên nói:
- Ra khỏi rừng mai, dấu chân cũng đột nhiên biến mất.
- Ngươi có đến vùng lân cận tìm xem không ?
Dương Thiên lại đáp:
- Đã tìm qua ba lần.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi không tìm thấy sao ?
- Ngay một cọng tóc cũng không thấy.
- Trên đất có dấu chân của người khác không ?
- Chỉ có dấu chân của mấy người vừa rồi mà thôi.
Tiểu Tiên hỏi lại:
- Chỉ có dấu chân của Tâm Cô, Đinh Lân, bọn ta thôi sao ?
- Không sai.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy hắn ta cũng không thể bị người khác giết chết rồi mang đi ?
- Tuyệt đối không thể.
Tiểu Tiên trầm ngâm nói:
- Y trúng độc, chỉ cần nhúc nhích bước đi, thì sẽ lập tức độc phát chí mạng ngay.
Dương Thiên lại gật đầu:
- Không sai.
Tiểu Tiên tiếp:
- Vì vậy bọn ta đều cho rằng y tuyệt đối không dám bước đi.
- Không sai.
Tiểu Tiên hốt nhiên thở dài nói:
- Bọn ta đã lầm lẫn, bọn ta đánh giá sai y rồi.Dương Thiên cũng nghĩ như thế.
Tiểu Tiên than thở:
- Hóa ra trong tất cả những người ở đây y mới là kẻ khó đối phó nhất.
Dương Thiên đồng ý.
Tiểu Tiên ánh mắt lóe lên, nói:
- Y không khỏi đã sớm nhìn thấy chuyện này có điều kỳ quặc khác thường,

vì vậy
cố ý giả vờ như trúng độc, để cho người khác không phòng bị, y mới toàn thân lành lặn
mà thoát đi.
Dương Thiên nói:
- Ngoại hiệu của hắn là Chùy Tử ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Ngoại hiệu của một người tuyệt sẽ không sai.
- Vì vậy vô luận ngươi có cái vỏ dày như thế nào, y cũng có thể dùi được lỗ, đục
được hang cả.
Tiểu Tiên trầm ngâm một lúc, đoạn chậm rãi nói:
- Đối phó với hạng người này, chỉ có hai cách.
Dương Thiên tỏ ra lắng nghe.
- Nếu không thể lôi kéo hắn trở thành bằng hữu của bọn ta, thì phải nhanh chóng
giết chết hắn đi.
Dương Thiên nói:
- Đáng tiếc y bây giờ đã đi rồi.
- Trên thế gian tuyệt đối không có một người nào, có thể đột nhiên ngay tức khắc
hoàn toàn biến mất đi cả.
Dương Thiên lắc đầu:
- Nhưng ta lại không tìm thấy được hắn.
Tiểu Tiên cười cười:
- Ngươi không tìm thấy hắn, nhưng không phải là người khác cũng không tìm
được hắn.
Nàng đi tới vỗ vỗ vào vai Dương Thiên, mỉm cười nói:
- Đừng quên là còn có ta.
- Ngươi cần phải đi tìm ?
Tiểu Tiên thỏ thẻ nói:- Ngươi ngoan ngoãn cùng Tiểu Diệp chờ đợi ở đây, ta mang kẹo lại cho các
ngươi ăn.
Dương Thiên ngồi xuống, ngồi đối diện với Diệp Khải Nguyên.
Y ngồi ngay ngắn ở đó.
Diệp Khải Nguyên nhìn y, đột nhiên thở dài, nói:
- Y thị nói sẽ mang kẹo lại cho chúng ta ăn.
Dương Thiên gật đầu:
- Ừ !

Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Từ sau ba tuổi ta không còn ăn kẹo nữa.
Dương Thiên nói:
- Thế à !
- Lúc này ta chỉ muốn uống ít rượu.
- Ngươi nếu không uống rượu đó mới là chuyện kỳ quái.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Ngươi đích xác rất là hiểu rõ ta, bọn ta tóm lại cũng là bằng hữu lâu nay.
Dừng một chút Diệp Khải Nguyên tiếp:
- Bất kể ngươi thế nào đối với ta, bọn ta tóm lại vốn là bằng hữu cũ của nhau,
bằng hữu giống như rượu vậy, càng cũ càng nồng.
Dương Thiên hỏi:
- Ngươi thật muốn uống rượu hay sao ?
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Ngươi biết đấy, lúc này tâm tình của ta rất tồi tệ.
Dương Thiên thừa nhận:
- Vô luận ai gặp chuyện như thế này, tâm tình cũng sẽ không thoải mái.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Người có tâm tình sa sút, thì thường muốn uống rượu.
Dương Thiên cũng đồng tình:
- Ngoại trừ uống rượu ra, ngươi sẽ chẳng còn chuyện gì hay để làm nữa.
Diệp Khải Nguyên lại nói:
- Vì vậy nếu ngươi xem trọng thân phận bọn ta là bằng hữu cũ của nhau, thì nên
mang ít rượu lại cho ta.Dương Thiên suy nghĩ, đột nhiên đứng dậy cất tiếng:
- Được, ta sẽ đi tìm rượu cho ngươi, ngươi tốt nhất hãy ngoan ngoãn ngồi chờ đây,
đừng nghĩ tới chuyện đào tẩu.
Diệp Khải Nguyên nhìn y bỏ đi, đôi mắt liền sáng lên.
Con người, tóm lại là có nhân tính.
Chàng đột nhiên tràn đây hi vọng vào nhân tính, lại cảm thấy con người Dương
Thiên không phải là quá xấu.
Dương Thiên rất mau chóng quay lại, trong tay cầm một hũ đồng lớn, cân lượng
dường như không nhỏ.
Rượu trong hũ không đầy lắm, nhưng ít ra cũng được bảy tám cân.
Xưa nay Diệp Khải Nguyên uống rượu rất mau, Diệp Khải Nguyên đã quyết định

sau khi lực khí của mình hồi phục, tuyệt sẽ không báo phục Dương Thiên. Một người nếu đã chịu thay cho bằng hữu của mình đi tìm rượu, thì người này
không phải là đã hết thuốc cứu.
Dương Thiên lạnh lùng hỏi:
- Tại sao ngươi không trốn đi ?
Diệp Khải Nguyên cười:
- Tại vì ta biết có trốn cũng không thoát.
Dương Thiên gật đầu nói:
- Tốt lắm.
Rồi y liền bày hũ rượu ra đất.
Diệp Khải Nguyên ngay đứng dậy cũng đứng không nổi, bèn nói:
- Ngươi có thể đưa cho ta hũ rượu không ?
Dương Thiên đáp:
- Ta nên cách ngươi một khoảng xa thì tốt hơn.
Diệp Khải Nguyên thở dài, đành phải bò người nhoài tới chụp lấy, chụm miệng
tu một hơi.
Chỉ một hơi.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên biến sắc.
Dương Thiên lạnh lùng nhìn Diệp Khải Nguyên, vẻ mặt không chút biểu cảm
lạnh lùng nói:
- Bọn ta không phải là bằng hữu.Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi... tại sao ngươi lừa ta ?
Dương Thiên đáp:
- Tại vì ta muốn nhìn xem người khi bò dưới đất, thì bộ dạng sẽ như thế nào ?
Diệp Khải Nguyên cảm thấy lạnh buốt cả đến đầu ngón tay, rõ là mong muốn lập
tức xông tới, cầm nguyên một cái hũ nước lạnh mà nện lên đầu Dương Thiên.
Dương Thiên cười nhạt nói:
- Đây chẳng qua chỉ là hũ nước mà thôi, ta không để vào đó nước tiểu cho ngươi
uống, cũng đã là vận tốt của ngươi rồi.
Diệp Khải Nguyên lại thở dài, thốt:
- Ta thật không hiểu, tại sao ngươi lại căm hận ta như vậy ?
Dương Thiên nói:
- Ta xưa nay không thích búp bê.

Diệp Khải Nguyên đột nhiên hiểu rõ:
- Ngươi đang ghen tuông sao ?
Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên nhìn Dương Thiên, tiếp:
- Ngươi lẽ nào thật đã yêu thích Thượng Quan Tiểu Tiên ? Ngươi lẽ nào vẫn còn
chưa hiểu rõ y thị là loại nữ nhân như thế nào hay sao ?
Cơ thịt trong mắt Dương Thiên đang nung lên, nắm chặt hai tay, gằn từng chữ
nói:
- Ta chỉ biết rõ một chuyện.
- Ngươi nói đi.
Sắc diện Dương Thiên tái đi, y nghiến răng nói:
- Chỉ cần ngươi mở miệng nói một chữ thôi, ta sẽ đánh gãy hết răng của ngươi.
Trong miệng nếu không có răng, thì điều này thật không dễ chịu chút nào.
Diệp Khải Nguyên chỉ còn cách thở dài.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên hiểu ra, vô luận nam nhân thông minh như thế nào,
khi đã thật yêu thích một nữ nhân nào đó, thì trước mặt nữ nhân đó lập tức sẽ trở thành
ngu độn mê muội.
... Bây giờ nên làm thế nào ? Không còn cách nào cả, vô luận là ai đã đến nước
này, chỉ còn cách ngồi yên mà thôi.
... Đợi chết ư ?Diệp Khải Nguyên cảm thấy miệng mình khô khốc, bây giờ thật sự muốn uống
rượu vô cùng.
Dương Thiên chậm rãi đứng dậy đẩy cửa sổ mở ra. Gió bên ngoài khá lạnh.
Dương Thiên hú dài một hơi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói lạnh lùng vang
lên từ sau lưng y:
- Ngươi đang tìm ta phải không ?

Hồi 9
Tung dương thiết kiếm

Hàn Trinh !
Chùy Tử đã đến ngay sau lưng hắn.
Dương Thiên không quay đầu lại, thân hình đột nhiên bật vọt lên, không trở người, ép sát mình trên đỉnh phòng.
Hắn không nhìn thấy Hàn Trinh đâu.
Ngoài cửa lại có giọng nói của một người vang lên:
- Khinh công cao siêu, quả nhiên không hổ danh là Phi Hồ !
Đây rõ là giọng nói của Hàn Trinh.
Dương Thiên liền trở cổ tay, từ bên hông lôi ra cây Luyện Tử thương ánh bạc lấp
lánh, từ trên đỉnh phòng trượt tới một trượng, người vẫn dính sát vào tường mà trượt
xuống, trượt đến cửa liền đột ngột vung thương ra.
Ngoài cửa cũng không có ai.
Chỉ nghe sau lưng có giọng nói vang lên:
- Ta ở đây.
Hàn Trinh bên ngoài, từ ngoài cửa sổ mà lọt vào trong phòng, rồi đi tới sau lưng
Dương Thiên.
Dương Thiên trở ngược tay vung thương, đầu thương vung nhẹ đâm thẳng vào yết
hầu Hàn Trinh. Vô luận là ai nhìn vào, cũng thấy ra Dương Thiên có ít nhất cũng đã hai
mươi năm công phu với cây Luyện Tử thương của y.
Nào ngờ võ công của Hàn Trinh lại đáng sợ mười lần hơn trong tưởng tượng của
Dương Thiên, đột nhiên xuất thủ đã nhanh như điện chớp chụp lấy đầu ngọn thương.
Dương Thiên không ngờ Hàn Trinh xuất thủ lại nhanh như vậy, trở mạnh cổ tay,
toàn lực đoạt lại. Tay của Hàn Trinh lại cũng đột nhiên buông lỏng, Dương Thiên mất
thế thăng bằng, lảo đảo bật lui. Hàn Trinh liền nhanh như chớp lao tới, xỉa tay ra, liền

ngay lập tức đã điểm vào đại huyệt của Dương Thiên.
Diệp Khải Nguyên thở dài, cũng thật không ngờ, cái kẻ bị mình một quyền đánh
gãy sống mũi, lại có võ công cao như vậy.
"Rầm !" một tiếng, Dương Thiên đã nặng nề ngã đổ người xuống đất, Hàn Trinh
không thèm để ý đến, quay người nắm lấy Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi còn có thể đứng dậy nổi không ?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu gượng cười nói:
- Không nổi.
- Ngươi hãy đi cùng với ta.
- Còn Đinh Linh Lâm.
Hàn Trinh chau mày, nói:
- Ngươi vẫn còn muốn mang người đi hay sao ?
Diệp Khải Nguyên thở dài đáp:
- Vừa rồi có người nói, cái tật lớn nhất của ta, đó là tâm quá nhược.
Hàn Trinh lạnh lùng nói:
- Bây giờ chân ngươi cũng quá nhược rồi.
- May mà Tiểu Đinh chẳng qua chỉ là bị điểm huyệt đạo, ngươi chỉ cần vỗ mở
huyệt đạo cho nàng là được rồi.
Diệp Khải Nguyên vội cười cười, nói tiếp:
- Thế nhưng ngươi xuất thủ không nên mạnh như Dương Thiên được, ta không
muốn có một cái xác chết.
000
Trong phòng u ám ẩm thấp, không khí lạnh lẽo khó chịu.
May mà ở góc phòng, có một cái giường ván, trên giường lại còn có một cái chăn
bông.
Diệp Khải Nguyên ngã người trên giường, thở ra một tiếng thật dài, biết rằng
mình bây giờ đã không phải là con búp bê đất của người khác.
Đinh Linh Lâm dùng sức xoa xoa tay, thốt:
- Nơi này lạnh quá !
Hàn Trinh nói:
- Lạnh còn hơn không lạnh.
Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Tại sao ?
- Vì ngươi xem như vẫn còn sống, người chết rồi sẽ không cảm thấy lạnh.

Đinh Linh Lâm thở dài, nói:
- Bất kể như thế nào, còn sống sót vẫn là tốt.
Diệp Khải Nguyên cũng thở dài cất tiếng:
- Đúng là vẫn còn tốt.
Chàng nhìn Hàn Trinh, đột nhiên hỏi:
- Mũi của ngươi sao rồi.
Hàn Trinh đáp:
- Vẫn còn đau.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Nếu mũi của ta vẫn còn đau, ta tuyệt sẽ không đi cứu cái gã đánh dập lỗ mũi
của ta.
Hàn Trinh nói:
- Có lẽ trái tim của ta còn yếu đuối hơn cả ngươi.
- May mà trái tim của ngươi vẫn còn chưa hư hoại !
Diệp Khải Nguyên đột ngột hỏi tiếp:
- Ngươi có biết một chuyện không ?
- Chuyện gì ?
- Ta đã gặp qua rất nhiều cao thủ võ lâm đều có thể xem là tuyệt đỉnh cao thủ,
nhưng có một người võ công cao nhất trong số đó, ngươi có biết là ai không ?
Hàn Trinh hỏi:
- Là ta phải không ?
Diệp Khải Nguyên lại cười, nói:
- Ngươi dường như không được khiêm tốn cho lắm.
Đinh Linh Lâm đã đi tới, dựa vào người của Diệp Khải Nguyên, nắm chặt tay của
Diệp Khải Nguyên, cũng muốn lắng nghe.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Nghe nói ngươi đã trúng độc, nếu cử động một chút là chết ngay, bây giờ ngươi
đã cử động rồi, nhưng vẫn còn sống.
Hàn Trinh ơ hờ đáp:
- Vô luận là độc gì, đều có thuốc giải.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngay độc của Ma giáo cũng có thể giải được sao ?
Hàn Trinh nói:
- Thì ta còn sống đây.
Diệp Khải Nguyên cười cười:

- Kỳ quái là ngươi có lối sống không hay.
- Tại sao ta lại sống không hay ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Người giống như ngươi, vốn phải sống hay hơn.
Hàn Trinh trầm ngâm, nói:
- Ngươi nói ta vốn không nên ăn cơm dưới trướng của Vệ Thiên Bằng hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Không sai.
Rồi mỉm cười nói tiếp:
- Vệ Thiên Bằng không phải là một chủ nhân tốt, ngươi vốn không nên tự hạ mình, càng không nên đứng yên chịu một quyền của ta như thế.
Hàn Trinh trở nên trầm mặc, tựa như đang nghĩ ngợi có vài lời nên nói ra hay
không.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi chịu đựng quyền đó của ta, hiển nhiên là vì ngươi không muốn trước mặt
người khác hiển lộ võ công của ngươi.
Cuối cùng Hàn Trinh thở dài một tiếng nói:
- Ta có nguyên nhân.
- Ta biết nhất định trong đó có nguyên nhân.
Hàn Trinh nói:
- Ta đang tránh thù.
Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên:
- Tránh thù ?
Hàn Trinh gật gật đầu:
- Thù gia của ta tuyệt đối không ngờ ta sẽ tránh trong nhà của Vệ Thiên Bằng làm
thực khách.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tên tuổi thực của ngươi không phải là Hàn Trinh sao ?
- Không phải.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Thù gia của ngươi là ai ?
Hàn Trinh nói:
- Là một kẻ rất đáng sợ.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Ta không ngờ, một người như ngươi cũng phải trốn tránh, kẻ thù của ngươi quả

thật đáng sợ.
Hàn Trinh nói:
- Như thế ngươi cũng phải nghĩ ra ta tại sao muốn cứu ngươi chứ ?
- Ngươi muốn ta giúp ngươi một tay, đối phó với thù gia của ngươi ?
Hàn Trinh mỉm cười:
- Ta biết ngươi là một bằng hữu rất hữu dụng, cũng là một người ân oán phân
minh.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Ta cũng không muốn tỏ ra quá khiêm tốn.
- Một ngươi ân oán phân minh, để báo cái ân cứu mạng đó, chuyện gì cũng chấp
nhận làm.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vậy thì bây giờ ngươi ít ra cũng phải nói cho ta biết, ngươi tóm lại muốn ta làm
gì ?
Hàn Trinh đáp:
- Sau này ta đương nhiên nói cho ngươi biết, còn bây giờ...
Hàn Trinh đột nhiên thay đổi vấn đề, nói:
- Vết thương mà ngươi chịu đựng dường như không nặng, sao lại ngay đứng cũng
không đứng dậy nổi thế ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Tại vì ta còn chưa uống rượu !
- Bây giờ ngươi muốn uống à ?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Sau khi uống rượu rồi, trong lòng ta có thể sẽ càng mềm yếu hơn, nhưng chân
của ta tuyệt sẽ không yếu đi.
Hàn Trinh hỏi:
- Rượu có thể trị được vết thương của ngươi sao ?
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Thương tích mà ta chịu đựng rất đặc biệt.
Đinh Linh Lâm nhịn không được chen miệng cười nói:
- Ta tin rằng có rất nhiều người, chắc chắn muốn chịu đựng loại thương tích như
ngươi.
Hàn Trinh gật đầu:
- Được, ta sẽ đi tìm rượu cho ngươi.

Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Rượu không thể ít.
Đinh Linh Lâm cũng cười:
- Món nhắm cũng không thể ít. Tốt nhất bây giờ nên đi tìm một bộ y phục nam
nhân, ta thực không nhìn quen nổi cái bộ dáng bán nam bán nữ này của y.
Hàn Trinh liếc mắt nhìn nàng, nói:
- Bộ dạng của ngươi dường như không khác gì hắn.
Mắt của Đinh Linh Lâm đỏ lên, nàng đột nhiên nghĩ tới y phục mà mình mặc
trên người là một bộ y phục nam nhân.
Có rất nhiều người như vậy, chỉ có thể nhìn thấy sai lầm của người khác, lại quên
đi sai lầm của chính mình.
Hàn Trinh đã bỏ đi. Nơi này chỉ có một cánh cổng, bên trong cũng là một biệt
viện trong Lãnh Hương viên. Hàn Trinh cho rằng Thượng Quan Tiểu Tiên tuyệt đối
không ngờ bọn họ còn lưu lại Lãnh Hương viên, Diệp Khải Nguyên cũng đồng ý như
vậy.
Càng là nơi sáng sủa, mọi người lại càng sẽ không lưu ý. Đây cũng chính là một
trong những nhược điểm của con người.
Đinh Linh Lâm than thở:
- Ngoại trừ hai người bọn ta ra, chỉ có Thượng Quan Tiểu Tiên biết hành động của
bọn ta, bọn ta tại sao không nghĩ đến tin tức là do y thị cố ý tiết lộ ra bên người, đây là
một chuyện rất là rõ ràng.
Diệp Khải Nguyên cười khổ nói:
- Có lẽ là tại vì quá rõ ràng vì vậy bọn ta mới không nghĩ đến.
Đinh Linh Lâm nói:
- Bọn ta cũng nên nghĩ tới, nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng và Lâm Tiên Nhi
nếu đần độn, thì người trong thiên hạ đều đần độn hết.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Y thị nhất định xem bọn họ là đồ ngốc nghếch.
- Xem ra y thị dường như còn lợi hại hơn cả phụ mẫu của y thị.
Diệp Khải Nguyên than thở:

- Thượng Quan Kim Hồng quá ngang ngược, Lâm Tiên Nhi lại quá mềm yếu, hai
tật bệnh này Thượng Quan Tiểu Tiên đều chẳng có.
Đinh Linh Lâm nói:
- Nhưng y thị vẫn còn có nhược điểm.
- Thế sao ?
- Y thị nếu không có nhược điểm, bọn ta làm sao có thể đến đây được ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chuyện mà y thị duy nhất làm sai, chính là đánh giá thấp Hàn Trinh.
Đinh Linh Lâm chợt buông một câu:
- Ta không thích người này.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Không thích Hàn Trinh à ?
Đinh Linh Lâm "ừ" một tiếng, Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Y cũng không muốn ngươi thích y.
Đinh Linh Lâm nháy nháy mắt:
- Đây có lẽ chỉ vì y biết ta sắp là thê tử của ngươi .
Diệp Khải Nguyên dường như kinh ngạc kêu lên:
- Ngươi nói gì ?
Đinh Linh Lâm cười nói:
- Ngươi nói ngươi không muốn có một xác chết, ta bây giờ vẫn còn sống đây.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Lỗ tai của ngươi thật là thính đấy.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta tuy không thể nhúc nhích, cũng không thể nói, nhưng những gì các ngươi
nói, mỗi lời ta đều nghe rõ mồn một.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Nói thật, ta cũng muốn cắn ngươi một cái.
Đinh Linh Lâm lại cười, đột nhiên ôm lấy cổ của Diệp Khải Nguyên nhỏ nhẹ hỏi:
- Nói thật, ngươi sẵn sàng, bao giờ lấy ta ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khi ngươi không ghen tuông.
Đinh Linh Lâm cười nói:
- Đồ ngốc nghếch, nữ nhân nếu không ghen tuông, thì không phải là nữ nhân, lý
lẽ này ngươi không hiểu được.
Đột nhiên có một giọng nói vang lên:

- Y không hiểu, y chỉ biết giết người.
Giọng nói chính là từ bên trong cổng truyền ra.
Khi Hàn Trinh bỏ đi, bọn họ không khóa cánh cổng này lại từ bên trong, bây giờ
muốn khóa lại, cũng chẳng còn kịp.
Lời nói này vừa dứt, liền có một người bước tới.
Đinh Linh Lâm kinh ngạc trước nhất, lại thở ra, kẻ đến không phải là Thượng
Quan Tiểu Tiên có thể xem là đại hạnh trong sự bất hạnh.
Kẻ đến là một nam nhân.
Đó là một nam nhân mà vô luận ai cũng đều không muốn gặp mặt. Vô luận ai
cũng đều không muốn nhìn thấy cái xác chết khô cả.
Người này xem ra rất giống một cái xác chết khô, sắc diện xám ngoét, gò má nhô
cao mũi ó nở to, như là không có chút sợi thịt nào cả, ánh mắt lóe lên một loại ánh
sáng xanh lục.
Thân hình của người này rất cao, trên người mặc áo bào dài đỏ tươi, thêu đầy hoa
mẫu đơn đen.
Ống tay áo rất dài, che phủ cả hai tay.
Vô luận ai nhìn thấy một con người như vậy, đều khó tránh cảm giác kinh dị,
nhưng Đinh Linh Lâm lại buông tiếng thở dài.
Nàng muốn nói người này ít ra còn dễ nhìn hơn Thượng Quan Tiểu Tiên.
Trong mắt nàng, trên thế gian này không có ai đáng sợ hơn Thượng Quan Tiểu
Tiên.
Diệp Khải Nguyên nhìn người này đi tới, trong lòng theo đó cũng trở nên nặng
nề.
Chàng nhìn thấy tư thái đi đứng của người này, biết ngay Đinh Linh Lâm tuyệt sẽ
không phải là đối thủ.
Còn bản thân chàng hiện tại thì ngay với Đinh Linh Lâm cũng không so được, có
thể xem như là đứa trẻ mười tuổi, cũng có thể chỉ cần một quyền là đánh gục được
chàng.

Nhưng Đinh Linh Lâm đã nhảy vọt tới, thét lớn:
- Ngươi dựa vào gì mà chưa hỏi cho rõ ràng trắng đen mà đã xông vào trong phòng của người khác, ngươi có biết quy định hay không hả ?
Người này lạnh lùng nói:
- Ta không biết ta chỉ biết giết người mà thôi, nhưng ta lại không bằng được ngươi.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Ngươi quá khách khí.
Người này nói:
- Vừa rồi ta đã đếm qua, nơi này trước trước sau sau, trong trong ngoài ngoài, tổng
cộng cả thảy chết tám mươi ba người.
Đệ tử của Mặc gia, môn hạ của Thiết Cô và quản sự trong Lãnh Hương viên, đã
không còn một ai sống sót.
Người này cười ranh mãnh nói:
- Trong một đêm giết chết tám mươi ba con người, thủ tích tuyệt vời, khí phách
tuyệt vời.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi cho rằng tất cả đều do ta giết à ?
- Ta chỉ biết bọn họ đều đã chết cả, nhưng ngươi vẫn còn sống.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Kẻ sống không chỉ có một mình ta.
- Chỉ có mình ngươi thôi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi không thấy có người khác hay sao ?
- Không.
Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Còn Thượng Quan Tiểu Tiên ?
- Ta đang muốn hỏi các ngươi đây. Thượng Quan Tiểu Tiên ở đâu ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Bọn ta làm sao biết được y thị đang ở đâu chứ ? Bọn ta đang lẩn trốn y thị đây.
Kẻ lạ đột nhiên bật cười. Đinh Linh Lâm không thích kiểu cười này.
- Y thị vốn đi theo các ngươi đến, các ngươi lại trốn tránh y thị sao ?
Trong lòng Diệp Khải Nguyên trở nên nặng nề, chàng đã biết chuyện này đích
xác rất khó giải thích.
Đinh Linh Lâm là loại người thẳng tính, nóng nảy liền lớn tiếng nói:

- Không sai, y thị theo bọn ta đến, nhưng đó chẳng qua là vì bọn ta bị mắc mưu y
thị.
Kẻ lạ chỉ cười nhạt.
Đinh Linh Lâm nói:
- Những người này đều là do y thị giết cả.
Người này liền ngắt lời nàng nói:
- Tại sao y thị không giết hết các ngươi luôn ?
- Vì Hàn Trinh đã cứu bọn ta.
- Còn Hàn Trinh ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Đi tìm rượu rồi.
- Lúc này, các ngươi vẫn còn muốn uống rượu, y lại chịu đi tìm rượu cho các ngươi
sao ?
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi không tin sao ?
- Lúc Thượng Quan Tiểu Tiên giết người, các ngươi đều ở bên cạnh nhìn thấy ?
- Vì ta cũng bị y thị điểm huyệt đạo.
- Còn ngươi ?
Người mà y hỏi là Diệp Khải Nguyên, Đinh Linh Lâm lại lắc đầu nói:
- Y cũng đã trúng ám toán, toàn thân không còn chút khí lực nào, làm sao có thể
...
Nói đến đây, nàng mới phát hiện ra là mình đã nói lỡ lời.
Ánh mắt của người lạ mặt như phát ra ánh sáng, trừng trừng nhìn Diệp Khải Nguyên, gằn giọng nói:
- Ngươi không còn chút lực khí nào cả hay sao ?
Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.
Chàng bỗng hiểu ra, muốn nữ nhân không lắm lời, thì rõ là còn khó khăn hơn cả
việc muôn con lạc đà chui qua lỗ kim.
Gã đại hán nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên nhấn từng chữ nói:
- Ngươi nếu thật không còn chút khí lực nào, thì ta sẽ giết ngươi.
Đinh Linh Lâm quát lớn lên một tiếng, xông tới.
Võ công của nàng không tầm thường, lúc này "Đoạt Mệnh kim linh" tuy không có
ở trên người, nhưng toàn lực xuất kích, kẻ khác cũng không thể xem thường được.

Nào ngờ ống tay áo của kẻ lạ vung lên, hất văng thân thể Đinh Linh Lâm, "rầm"
một tiếng, người va đập vào tường.
Tay của y từ trong ống tay áo duỗi ra, nhanh như điện chớp chụp tới yết hầu của
Diệp Khải Nguyên.
Cánh tay này màu đỏ. Màu đỏ máu !
" Hồng Ma thủ !"
Vô luận là ai nếu bị Hồng Ma thủ chụp dính, tất sẽ phải chết không nghi ngờ gì.
Diệp Khải Nguyên vốn không muốn chết, nhưng cũng không dám chống đỡ, chỉ
tận dụng lực khí toàn thân, muốn bật lùi ra phía sau.
Đột nhiên, thân thể của chàng vọt bay thẳng lên.
Lực khí của chàng đột ngột dồn lại thân thể bật lùi ra phía sau, người đã bay lên,
dính vào tường trượt lên.
Kẻ lạ mặt không thừa thế truy kích, chỉ lạnh lùng nhìn chàng, cười nhạt nói:
- Ngươi nói ngươi ngay một chút lực khí cũng không có, thế lực khí này từ đâu lại?
Diệp Khải Nguyên gượng cười :
- Ta cũng không hiểu.
Đây là lời nói thật, nhưng lời nói thật này lại không có ai tin cả.
Chợt nghe bên ngoài cửa một người lạnh lùng nói:
- Ngươi có phải là chỉ biết giết người ?
Người mới đến lần này cũng không phải là Thượng Quan Tiểu Tiên, là một hắc y
nhân cao lớn khôi vĩ. Sau lưng đeo một cây trường kiếm.
Kiếm màu đen, y phục cũng đen, mặt cũng đen xám, đôi con ngươi đen sẫm lấp
lánh phát quang.
Hắc y nhân vốn là một người rất cao lớn, nhưng rất cân đối.
Toàn bộ con người này xem ra giống như một con chim ưng màu đen, dũng mãnh,
nhanh nhẹn, tàn khốc, tràn đầy một tính cách hoang dã.
Kẻ lạ mặt sử dụng Hồng Ma thủ ngẩng đầu lên, nhìn thấy trường kiếm ở sau lưng
Hắc y nhân, con ngươi mắt đột nhiên co rút lại.
Ánh mắt rực sáng của hắc y nhân đang nhìn chăm chú vào cánh tay màu đỏ huyết đó... phảng phất không phải là một cánh tay có máu có thịt.

Chỉ có trong ác mộng mới có thể nhìn thấy cánh tay như vậy.
Con ngươi mắt của hắc y nhân tựa hồ như cũng co rút lại, hỏi gằn từng tiếng:
- Y Dạ Khốc ?
Người sử dụng "Hồng Ma thủ" gật gật đầu, chậm rãi nói:
Thanh Ma Nhật Khốc
Xích Ma Dạ Khốc
Thiên Địa Giai Khốc
Nhật Nguyệt bất xuất Hắc y nhân nói:
- Ta biết ngươi.
Y Dạ Khốc đáp:
- Ta cũng biết ngươi.
Hắc y nhân thốt lên:
- Thế sao ?
Y Dạ Khốc nói:
- Ngươi là người của Tung Dương Quách gia phải không ?
Hắc y nhân gật đầu nói:
- Quách Định.
Y Dạ Khốc lạnh lùng chỉ Diệp Khải Nguyên nói:
- Tung Dương thiết kiếm, sát nhân vô toán, chỉ e vẫn còn không so được với người
này.
Quách Định hỏi:
- Diệp Khải Nguyên ?
- Không ngờ ngươi cũng biết y.
Quách Định lạnh lùng nói:
- Trong một đêm, liên tiếp giết chết tám mươi ba nhân mạng, điều này thật không
dễ.
Y Dạ Khốc nói:
- Nhưng y một mực phủ nhận.
Quách Định cười nhạt.
- Theo y nói hung thủ giết người là Thượng Quan Tiểu Tiên.
Quách Định lạnh lùng nói:
- Thượng Quan Tiểu Tiên là một kẻ đần độn, trên thế gian không có kẻ đần độn
giết người.
Y Dạ Khốc hỏi:
- Ngươi không tin ?
Quách Định gật đầu đáp:
- Không tin.

Y Dạ Khốc lại nói:
- Y nói chính y cũng xém tí nữa chết ở trong tay của Thượng Quan Tiểu Tiên, hơn
nữa y đã hoàn toàn không có chút khí lực nào.
Quách Định lạnh lùng nhìn Diệp Khải Nguyên:
- Y xem ra không giống kẻ đã trúng ám toán.
Y Dạ Khốc lặp lại:
- Ngươi không tin ?
Quách Định gật đầu:
- Không tin.
- Y nói y bây giờ vẫn còn sống chẳng qua tại vì Hàn Trinh đã cứu y.
Quách Định nói:
- Theo ta biết, Hàn Trinh mới là kẻ trúng ám toán.
Y Dạ Khốc tiếp:
- Y nói Hàn Trinh lúc này không ở đây, đã đi tìm rượu cho y rồi.
Quách Định cười nhạt:
- Bây giờ dường như không phải là lúc uống rượu.
Y Dạ Khốc nhìn Quách Định:
- Lời y nói ngươi hoàn toàn không tin sao ?
Quách Định đáp:
- Hoàn toàn không tin.
Diệp Khải Nguyên thở dài, ngay chính chàng cũng cảm thấy những lời này thật
khó khiến cho người khác tin được.
Đinh Linh Lâm đột nhiên lên tiếng:
- Các ngươi biết Hàn Trinh đã bị ám toán, biết Thượng Quan Tiểu Tiên đến cùng
với bọn ta sao ?
Quách Định chăm chú nhìn nàng, chậm rãi gật đầu.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Những chuyện này là ai nói với các ngươi ?
Quách Định đáp:
- Một người may mắn chưa chết.
Đinh Linh Lâm nói:
- Dương Thiên à ?
Quách Định im lặng thừa nhận.
Đinh Linh Lâm lại hỏi:
- Ngươi làm sao biết y nói thật ?
- Y là bằng hữu của ta.
Đinh Linh Lâm nhịn không được cười nhạt nói:

- Ngươi có loại bằng hữu như vậy, thật là gặp may.
Y Dạ Khốc cất tiếng:
- Y tuy không phải là bằng hữu của ta, nhưng lời y nói ta cũng tin.
- Tại sao ?
- Sự thật đều có, ta không thể không tin.
- Sự thật gì ?
Y Dạ Khốc nói:
- Các ngươi đã giết tất cả những người biết rõ nội tình, che giấu Thượng Quan
Tiểu Tiên, sau đó sẵn sàng giá họa cho người khác, bảo tàng của Kim Tiền bang há
không đã lọt vào tay của các ngươi sao ?
Đinh Linh Lâm biến sắc.
Nàng hốt nhiên cũng phát giác ra, cách suy đoán này thật sự không thể coi là không hợp lý.
Quách Định vẫn còn đang nhìn chăm chú nàng, chậm rãi nói:
- Những lời ngươi nói nếu có người chứng minh, ta cũng sẽ tin.
Mắt của Đinh Linh Lâm sáng lên:
- Những lời mà ta nói, may mà còn có một người có thể chứng minh.
Quách Định hỏi:
- Hàn Trinh ?
- Không sai.
- Y đi kiếm rượu cho các ngươi rồi à ?
Đinh Linh Lâm lại gật đầu:
- Không sai.
- Chỉ là đi tìm rượu, đương nhiên là rất mau quay lại.
- Ngươi tốt nhất đợi y quay lại.
- Tốt, ta đợi.
Y Dạ Khốc hỏi:
- Ngươi thật muốn đợi sao ?
- Ta đã nói qua.
- Đợi đồng bọn của chúng đến, để giết chết hết bọn ta hay sao ?
Quách Định sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Ngươi là ngươi, ta là ta không phải là bọn ta.
Y Dạ Khốc chăm chú nhìn Quách Định, ánh mắt u ám như lửa lân tinh, cũng lạnh lùng cất tiếng:
- Ngươi hẳn không còn xem là cùng cánh với ta ?
Quách Định cười nhạt.
Y Dạ Khốc nói:
- Năm xưa Tung Sơn thiết kiếm trong binh khí phổ được xếp danh đệ tứ,

đích xác
có thể xem là đại anh hùng tuyệt vời, chỉ đáng tiếc...
Quách Định tối sầm mặt hỏi:
- Chỉ đáng tiếc thế nào ?
- Chỉ đáng tiếc ngươi không phải là Quách Tung Dương, chỉ e thi thể của Quách
Tung Dương đã sớm hóa thành tro rồi.
Sắc mặt đen sầm của Quách Định đột nhiên đổi sang xanh xám.
Y Dạ Khốc lạnh lùng nói:
- Người chết và mọi người chết đều giống nhau cả, đừng quên đại kiếm khách
chết rồi, thì thi thể cũng mục rữa hôi thối như những người khác thôi.
Quách Định nắm chặc hai tay, gằn từng chữ :
- Ngươi tốt nhất cũng đừng nên quên một chuyện.
- Chuyện gì ?
- Quách Tung Dương tuy chết rồi, nhưng Tung Dương thiết kiếm lại không chết.
Y Dạ Khốc cười nhạt nói:
- Tung Dương thiết kiếm lẽ nào vẫn còn muốn đến đối phó với ta ?
Quách Định không nói gì. Y Dạ Khốc âm trầm tiếp:
- Quách Tung Dương chết dưới kiếm của Đoạt Hồn Kiếm Kinh Vô Mạng, kiếm
pháp của Đoạt Hồn Kiếm, học từ Thượng Quan Kim Hồng.
Quách Định siết chặt nắm tay.
Y Dạ Khốc nói:
- Ngươi nếu là tử tôn tốt của Quách gia, thì nên cùng ta liên thủ trừ khử Diệp
Khải Nguyên, tìm ra Thượng Quan Tiểu Tiên, rồi từ bí kiếp võ công trong tay của
Thượng Quan Tiểu Tiên, tìm ra khiếm khuyết trong kiếm pháp của bọn chúng, cùng
Đoạt Hồn Kiếm quyết một trận sống chết, trút hận cho anh linh của Quách Tung
Dương.
Y Dạ Khốc xem ra tuy cô độc cổ quái, nhưng những lời nói ra lại rất có sức kích
động.
Quách Định không khỏi lộ vẻ cảm xúc.
Y Dạ Khốc nhìn thấy sự biểu cảm trên mặt Quách Định, thản nhiên nói:
- Ý của ngươi thế nào ?
- Rất tốt.

- Ngươi đã đáp ứng ?
- Ừ.
Y Dạ Khốc cười lớn nói:
- Chỉ cần ta và ngươi liên thủ, đừng nói một Diệp Khải Nguyên nhỏ bé, nhìn khắp thiên hạ, ai có thể đối đầu với chúng ta nổi một ngày ?
Quách Định trở ngược cổ tay, nắm chắc lấy chuôi kiếm.
Y Dạ Khốc cũng chợt nín cười, nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên nói:
- Nơi này không có thoái lộ, xem ra hôm nay ngươi đã chết chắc rồi.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 10
Quần ưng quật khởi

Sáng sớm, trời quang.
Gió lại càng lạnh hơn tối qua, khi tuyết tan, thường là càng lạnh hơn khi tuyết rơi.
Lúc này tuyết đã sắp tan, phương Đông đã có ánh sáng thái dương chiếu rọi, chiếu sáng bừng cả rừng mai.
Nhưng trong địa thất vẫn còn âm u.
Đinh Linh Lâm đã đi tới, dựa người vào Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên đứng lặng yên, không nói gì cũng không nhúc nhích, ánh mắt
vẫn tựa như đang cười một cách kỳ quái.
Y Dạ Khốc nhìn chăm chăm vào cánh tay Diệp Khải Nguyên, nói:
- Người đối phó với hắn, ta giết nữ nhân này rồi sẽ lại giúp ngươi.
Quách Định đáp:
- Ừ.
- Hãy cẩn thận phi đao của y.
- Ngươi cũng phải cẩn thận, cẩn thận kiếm của ta.
Y Dạ Khốc ngạc nhiên thốt:
- Cẩn thận kiếm của ngươi ?
- Phải !
Rồi đột ngột, quang kiếm lóe lên, kiếm của Quách Định đã xuất thủ, nhanh như
điện chớp nhắm Y Dạ Khốc đâm tới.
Kiếm quang lại không giống ánh chớp. Kiếm màu ô đen, không có ánh sáng chói
chang rực rỡ, nhưng kiếm khí lạnh buốt lại làm cho người khác khiếp sợ hơn cả ánh
chớp.
Đây chính là Tung Dương thiết kiếm.
Dưới trời đất, độc nhất vô nhị Tung Dương thiết kiếm.
Kiếm vừa thoát khỏi vỏ, Y Dạ Khốc liền cảm thấy một luồng kiếm khí kinh người,
dồn ép đến tận mi mắt của y.
Y thất kinh, rồi phát nộ, cuồng thét một tiếng, Hồng Ma thủ giống như mũi tên

máu bay tới.
Năm xưa Thanh Ma thủ trong binh khí phổ được xếp danh đệ cửu, kỳ thực uy lực
của nói không ở dưới Tiên Thần Xà Tiên xếp danh đệ lục, Kim Cang Thiết Quải xếp
danh đệ thất, chẳng qua vì món binh khí này quá tà, nên Bách Hiểu Sinh cố ý đánh giá
thấp nó xuống.
Hồng Ma thủ được chế tác tinh xảo hơn cả Thanh Ma thủ, chiêu thức cũng quái
dị hiểm độc hơn.
Binh khí cũng giống như nhiều chuyện khác trên thế giới này, luôn luôn không
ngừng tiến hóa.
Lúc này chỉ thấy một quầng sáng đỏ tươi chuyển động, chen theo đó là một mùi
máu tanh khiến người khác nôn mửa.
Quách Định cười nhạt, thoái lui hai bước, rồi đột nhiên hú dài lên một tiếng, xung thiên bay lên, thiết kiếm đã biến thành một cầu vồng dải màu đen sẫm.
Người và kiếm dường như đã hợp làm một.
Đây chính là sát thủ của Tung Dương thiết kiếm, cơ hồ có thể phá vỡ được mọi
thứ.
Chỉ nghe "rắc" một tiếng, Hồng Ma thủ bị kiếm chiêu phá nát, vỡ thành vô số
mảnh, trông ra giống như mưa máu khắp trời.
Quách Định không ngừng hú lên vọt thẳng lên không, trở người, cầu vồng dài lại
biến thành vô số điểm quang ảnh.
Mưa máu khắp trời lập tức bị dồn xuống. Y Dạ Khốc cũng bị bao trùm dưới kiếm
khí.
Y vô luận né tránh ở bất cứ phương hướng nào cũng tránh không thoát.
Đúng vào lúc này, tiếng hú đột ngột ngưng bặt, kiếm khí thu lại, khi thân hình
của Quách Định rơi xuống, Thiết Kiếm đã nhập vào vỏ.
Tay của Y Dạ Khốc rũ xuống, toàn thân như cứng đờ lại, trên vẻ mặt u ám quái
dị, mồ hôi tuôn xuống như mưa.
Quách Định lạnh lùng nhìn Y Dạ Khốc, gằn giọng:

- Ngươi muốn cùng ta liên thủ, nhưng ngươi vẫn chưa xứng đáng.
Y Dạ Khốc cắn răng nói:
- Tại sao ngươi không dứt khoát một kiếm giết chết ta đi ?
- Ngươi cũng không xứng đáng.- Ngươi muốn thế nào ?
- Muốn ngươi cút đi.
Y Dạ Khốc cười nhạt nói:
- Ta nếu đi rồi, sẽ có một ngày ngươi sẽ hối tiếc đấy.
Y không bỏ chạy.
Y từ từ đi đến trước mặt Quách Định, rồi từ từ bỏ đi.
Hồng Ma thủ vỡ nát rơi xuống đất, cũng giống như từng giọt máu tươi rơi xuống
vậy.
Quách Định quay người đối mặt với Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên đang mỉm cười.
Quách Định sa sầm nét mặt, nói:
- Ngươi thật bình tĩnh.
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
Quách Định hỏi:
- Ngươi không sợ ta cùng hắn liên thủ đối phó với ngươi hay sao ?
- Ta biết.
- Biết gì ?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Ta biết Tung Dương thiết kiếm là người tốt, tuyệt sẽ không cùng loại người đó
liên thủ làm bất cứ chuyện gì.
Quách Định chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ rất kỳ
quái, hai hồi lâu mới từ từ nói:
- Quách Tung Dương là trưởng huynh của ta.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Quả thật có huynh như thế, tất có đệ như thế.
Quách Định lại nói:
- Y anh hùng nhất thế, nhưng không may lại chết trong tay của Đoạt Hồn Kiếm.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Đó cũng chính là chuyện ân hận lớn nhất lúc bình sinh của sư phụ tại hạ.
Nguyên Tung Dương Thiết Kiếm và Thiên Địa Nhất Đao yêu mến tài nhau, từ
địch nhân mà trở thành bằng hữu, cả đời bọn họ tôn trọng lẫn nhau, Quách TungDương thay cho Thiên Địa Nhất Đao đi đến nơi hẹn, mới chết dưới

kiếm của Đoạt Hồn
Kiếm.
Đó tuy là một hận sự, nhưng cũng là một giai thoại.
Quách Định nói:
- Y Dạ Khốc không nói sai, lần này ta đến đây đích xác là vì bí kiếp của Thượng
Quan Kim Hồng.
Diệp Khải Nguyên đáp;
- Ta biết.
- Vì vậy ta vẫn còn muốn đợi Hàn Trinh.
- Ta biết.
- Lời ngươi nói, ta vốn không nên tin, nhưng ta tạm thời tin, chỉ vì ngươi là truyền
nhân duy nhất của Thiên Địa Nhất Đao.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Lão nhân gia thật sự chưa thu nhận ta làm đệ tử, võ công của người, ta chưa
được một phần.
- Nhưng Thiên Địa Nhất Đao đã mang tuyệt kỹ phi đao truyền cho ngươi.
Diệp Khải Nguyên không phủ nhận.
Quách Định nói:
- Khi gia huynh tại thế, nguyện vọng lớn nhất, chính là việc cùng Thiên Địa Nhất
Đao phân tranh cao thấp.
- Ta biết.
Quách Định trầm mặt nói:
- Nhưng cuối cùng đã thua Thiên Địa Nhất Đao.
- Y không thua.
Quách Định lại thở dài, nói:
- Y thua rồi, thua là thua.
- Nhưng trận chiến đó, người trong võ lâm thiên hạ cho rằng là một trận chiến
Tiền vô cổ nhân, Hậu vô lai giả.
Trận chiến đó Thiên Địa Nhất Đao vốn ba lần có cơ hội có thể giết chết Quách
Tung Dương, nhưng đều không xuất thủ. Sau đó Thiên Địa Nhất Đao đao cùn dao gãy,
Quách Tung Dương có thể giết được y, nhưng Quách Tung Dương không những không
xuất thủ, ngược lại còn cam tâm tình nguyện nhận bại chịu thua.

Diệp Khải Nguyên lại nói tiếp:- Người như bọn họ, mới thật là nam tử hán đại trượng phu, mới thật sự không hổ
thẹn với bản sắc anh hùng.
Quách Định nói:
- Thế nhưng vô luận như thế nào, Tung Dương Thiết Kiếm cũng xem như đã thua
Thiên Địa Nhất Đao.
Diệp Khải Nguyên chỉ trầm mặc, không thể nói thêm được gì cả.
Quách Định nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt đột nhiên như có tinh quang phát
ra, cười nhạt nói:
- Nghe nói những ngày gần đây lại có kẻ trùng tác binh khí phả, đã xếp Phi Đao
của ngươi bình chọn là thiên hạ đệ nhất.
Diệp Khải Nguyên gượng cười, chàng cũng đã nghe nói qua câu này rồi.
Từ cái ngày Diệp Khải Nguyên nghe thấy câu nói này, thì chàng đã biết sẽ có
nhiều phiền nhiễu đến, hảo hán Võ Lâm tuyệt không có bất cứ ai cam tâm tình nguyện
bị liệt vào hạng thấp hơn kẻ khác.
Dựa theo câu nói này, đã đủ thu hút vô số hung sát, vô số huyết chiến.
Quách Định nói:
- Vì vậy bất luận lời ngươi nói là thật hay giả, sau khi đã qua chuyện này, ta vẫn
muốn cùng ngươi phân tranh thắng bại, xem thử Tung Dương Thiết Kiếm ngày nay, có
phải là vẫn ở dưới Phi Đao hay không.
Diệp Khải Nguyên vẫn chỉ gượng cười.
Đinh Linh Lâm nhịn không được, nói:
- Ngươi tốt nhất nên hiểu rõ một chuyện.
Quách Định lắng nghe. Đinh Linh Lâm lại tiếp:
- Đao của y được bình chọn Thiên hạ đệ nhất, đó là vì đao của y đã cứu rất nhiều
người, chớ không phải vì giết người.
Quách Định đáp:
- Ta cũng có nghe nói.
- Vì vậy ngươi muốn thắng y thì nên cứu người, không nên đi giết người.
Quách Định sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Ta nếu giết y, cũng là thắng y.
- Ngươi sai rồi, ngươi chỉ xem là có thể giết y, chớ mãi mãi không thể thắng

được
y.
Quách Định cười nhạt.Nụ cười nhiều khi cũng có nghĩa là phủ nhận.
Đinh Linh Lâm không khỏi cười nhạt nói:
- Ngươi đừng cho rằng ngươi thắng được Hồng Ma thủ đã là tuyệt vời lắm, Hồng
Ma thủ tuy độc ác tinh xảo hơn Thanh Ma thủ, nhưng vẫn không so được với Thanh Ma
thủ.
Quách Định thốt lên:
- Thế sao !
Đinh Linh Lâm nói:
- Vì Y Dạ Khốc đã không có khí phách cũng không có cá tính.
Nàng mỉm cười tiếp:
- Y xem ra đầy vẻ cao ngạo, nhưng kỳ thực lại là kẻ hoa ngôn xảo ngữ, là kẻ khéo
mồm trục lợi, dựa vào điểm này y đã không so được với Thanh Ma thủ.
Quách Định nhìn Đinh Linh Lâm, ánh mắt cũng lộ ra vẻ kỳ quái.
Đinh Linh Lâm nói:
- Từ cổ chí kim, cao thủ võ lâm chân chính đều là kẻ đặc vị độc hành, không có
cá tính độc đáo riêng của chính mình, thì làm sao có thể luyện ra được võ công đặc thù
riêng của mình chứ ?
Quách Định đột nhiên lạnh lùng nói:
- Lời ngươi nói không phải là không có lý, chỉ đáng tiếc ngươi nói nhiều quá.
Y liền quay lưng, đối mặt với bức tường, không thèm nhìn Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm cười nói:
- Xem ra người này cũng thật là người có cá tính.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Y đích xác đúng thế !
Đinh Linh Lâm nháy mắt nói:
- Chỉ tiếc là y lại có hơi không rõ thị phi, không biết tốt xấu, lại coi Dương Thiên
là bằng hữu.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Ta trước đây cũng há không xem Dương Thiên là bằng hữu hay sao ?
- Vì vậy bây giờ ngươi mới gặp rủi ro như vậy !
Quách Định vốn như đã quyết tâm không nghe bọn họ nói nữa, lúc này lại

đột
ngột quay đầu lại nói:- Dương Thiên không phải là bằng hữu tốt hay sao ?
Diệp Khải Nguyên không thể không thừa nhận:
- Đúng vậy.
- Y hãm hại các ngươi à ?
Diệp Khải Nguyên cũng không thể phủ nhận.
Quách Định lại hỏi:
- Y cùng Thượng Quan Tiểu Tiên thông đồng với nhau hãm hại các ngươi à ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Y dường như đã bị Thượng Quan Tiểu Tiên mê hoặc rồi.
- Nhưng các ngươi vốn cũng là muốn bảo vệ cho Thượng Quan Tiểu Tiên. Trừ khử
các ngươi đối với Thượng Quan Tiểu Tiên không lợi ích gì cả.
- Y thị muốn trùng tác Kim Tiền bang, Dương Thiên đã là đường chủ của Kim
Tiền bang.
- Vì vậy y thị muốn trừ khử tất cả những người nào có thể gây khó dễ với Kim
Tiền bang ?
Đinh Linh Lâm cười:
- Ngươi xem ra cũng đã hiểu rồi đó.
Quách Định kiên quyết nói:
- Kim Tiền bang nếu muốn chấn hưng lại, ta nhất định sẽ cùng các ngươi đối đầu.
Đinh Linh Lâm nhìn y:
- Vì vậy Dương Thiên hẹn ngươi lại, e rằng cũng sẽ không có hảo ý gì.
- Bây giờ ta đã đến, bọn họ sao không hạ thủ ta đi ? Lẽ nào y thị đã sớm biết các
ngươi sẽ được Hàn Trinh cứu đi ? Cố ý muốn ta đến đối đầu với các ngươi hay sao ? Lẽ
nào Hàn Trinh cũng là người của Kim Tiền bang, cố ý cứu các ngươi để đối phó với ta ?
Đinh Linh Lâm không nói được gì.
Điều mà nàng nghĩ không sâu như vậy, bây giờ mới nghĩ đến, điều này không
phải không có khả năng.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên thở dài nói:
- Vô luận như thế nào, Hàn Trinh cũng là ân nhân cứu mạng của bọn ta.
Quách Định hỏi:

- Y có lý do cứu các ngươi à ?
Diệp Khải Nguyên đáp:- Có.
Quách Định lại hỏi:
- Y có phải là cũng có lý do bán đứng các ngươi ?
- Ta không muốn nghĩ như vậy.
Quách Định chăm chú nhìn chàng:
- Ngươi là một người ân oán phân minh.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Có người đã từng nói như vậy.
Quách Định quay nhìn ra cửa. Cánh cửa khi Y Dạ Khốc đi vẫn đang mở hé.
- Hàn Trinh nếu thật là bằng hữu của các ngươi, bây giờ đã sớm quay lại.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không phải mọi nơi đều có thể tìm được rượu.
- Theo ta biết, nơi đây phải là một hầm rượu.
- Có lẽ Thượng Quan Tiểu Tiên đã hủy hầm rượu đó.
Quách Định hỏi:
- Tại sao ?
- Tại vì chỉ có rượu mới có thể giải độc cho ta.
Quách Định nhếch mép cười:
- Ngươi bây giờ vẫn chưa uống rượu, nhưng độc mà ngươi trúng cũng đã giải rồi.
Diệp Khải Nguyên không nói được gì.
Quách Định lại lạnh lùng tiếp:
- Dùng rượu giải độc không những là hết sức hoang đường, mà còn hết sức mâu
thuẫn. Ngay một đứa trẻ ba tuổi, e rằng cũng sẽ không tin.
Diệp Khải Nguyên không muốn biện bạch, cũng không thể biện bạch.
Quách Định nhìn Diệp Khải Nguyên, đột nhiên thở dài nói:
- Nhưng cũng không biết vì cái gì, ta lại tin.
Ánh mắt của Đinh Linh Lâm sáng lên, cười nói:
- Ta biết ngươi là người minh bạch.
Quách Định lại sa sầm nét mặt:
- Có lẽ vì ta không phải là kẻ minh bạch, vì vậy ta mới tin.
Đinh Linh Lâm nhìn thẳng y:
- Ngươi an tâm, bọn ta tuyệt sẽ không để ngươi hối hận.Quách Định lạnh lùng nói:
- Nhưng nếu các ngươi tìm không ra Thượng Quan Tiểu Tiên, Dương Thiên và
Hàn Trinh, ta lại nhất định sẽ muốn các ngươi hối hận.
- Khỏi cần ngươi nói, bọn ta cũng nhất định phải tìm ra bọn họ.

- Ta cho các ngươi ba mươi sáu canh giờ để đi tìm
Y không để cho Đinh Linh Lâm mở miệng, nói tiếp:
- Sau ba ngày, ta sẽ quay trở lại đây tìm các ngươi, ta hy vọng các ngươi có thể
tìm thấy những người đó.
Đinh Linh Lâm gật đầu:
- Thời gian ba ngày, thật quá đủ rồi.
Quách Định đã đi rồi, đột nhiên quay đầu lại nói:
- Còn có một chuyện, ta muốn kể với các ngươi.
Đinh Linh Lâm nhìn y:
- Bọn ta nghe đây !
- Người muốn tìm các ngươi, tính sổ, không chỉ một mình ta, cứ xem như nếu ta
tin các ngươi, người khác cũng tuyệt sẽ không tin. Vì vậy những ngày sắp tới các ngươi
tốt nhất cần phải cẩn thận.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Ngoại trừ ngươi và Y Dạ Khốc, còn có những ai nữa ?
Quách Định trầm ngâm, đột nhiên hỏi:
- Ngươi có đi săn cáo bao giờ chưa ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Ánh mắt Quách Định tựa như đã nhìn ra nơi xa xăm, chậm rãi nói:
- Thời gian săn hồ ly tốt nhất thông thường là tháng chín.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Tháng chín à ?
- Khi đó trên đồng cỏ mênh mông, giữa trời thu cao ráo mát mẻ, chỉ cần có một
con hồ ly xuất hiện thì sẽ có vô số chim ưng xám bay lên, chỉ cần có chim ưng bay lên,
thì con hồ ly đó chắc chắn sẽ phải chết.
Đinh Linh Lâm lại hỏi:
- Tại sao bây giờ ngươi lại muốn nói những lời này ? Bây giờ đâu phải là tháng
chín ?Quách Định chậm rãi nói:
- Nhưng bây giờ là lúc săn hồ ly, đã có chim ưng bay lên ...
Ánh mắt của y lóe sáng, phảng phất như đã nhìn thấy vô số chim ưng xám dũng
mãnh bay lượn trong không trung trên thành Trường An.
Đinh Linh Lâm cuối cùng cũng hiểu ra.
- Lẽ nào bọn ta chính là con hồ ly đó ?

Quách Định không nói gì thêm.
Y không quay đầu lại, bước lên bậc thềm đá mà bỏ đi.
Đinh Linh Lâm ánh mắt dõi theo Quách Định, ngơ ngẩn người một hồi lâu, lẩm
bẩm nói:
- Người này chính là bằng hữu của bọn ta, hay là thù địch của bọn ta ?
Diệp Khải Nguyên không trả lời, chàng mơ hồ cũng không biết nên trả lời như
thế nào.
Đinh Linh Lâm thở dài nói:
- Bất kể như thế nào, người này không thể xem là kẻ xấu được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đích xác không thể.
- Y không những rất chính trực, hơn nữa lại còn rất lý thú.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Y xem ra cũng rất thích ngươi đấy.
Đinh Linh Lâm ngạc nhiên hỏi:
- Y thích ta ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Ta nhìn thấy ra.
Đinh Linh Lâm thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nam nhân nếu thích một nữ nhân, khi y thấy nữ nhân này, ánh mắt sẽ không
bình thường.
Đinh Linh Lâm đột nhiên bật cười:
- Ngươi đang ghen à ?Nụ cười của Đinh Linh Lâm giống như một đóa hoa bách hợp đang nở trong gió
xuân:
- Ta thích nam nhân ghen tuông, không ngờ ngươi cũng biết ăn đồ chua đấy !
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Ta lúc này không muốn ăn đồ chua, chỉ muốn được ăn một cái chân giò lợn được hầm chín nhừ mà thôi.
Đinh Linh Lâm nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ bối rối, cắn răng nói:
- Còn gì nữa ?
- Một bồn nước lớn, một cái giường vừa mềm vừa sạch sẽ ...
Diệp Khải Nguyên nhìn Đinh Linh Lâm, ánh mắt cũng lộ vẻ bối rối.
Đinh Linh Lâm thở dài như rên lên, nhỏ giọng nói:

- Chuyện mà ngươi nghĩ sao lại giống như ta nghĩ thế ?
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Vì bọn ta rất lâu không nhìn thấy nhau, phải không ?
Mặt của Đinh Linh Lâm chợt đỏ lên, rồi đột nhiên nhảy tới cắn Diệp Khải Nguyên một cái:
- Thật ra không phải là hay ho gì đâu, ta cắn chết ngươi đây...
000
Giường rất mềm, cũng rất sạch sẽ.
Diệp Khải Nguyên nằm trên giường, chàng vẫn chưa bị cắn chết.
Đinh Linh Lâm phục ở trên ngực của Diệp Khải Nguyên.
Ngực của Diệp Khải Nguyên vừa rộng lớn vừa rắn chắc.
Trong phòng rất là ấm áp, không khí rất giống mùa xuân, ngọn lửa trong lò rất là
vượng.
Trong một căn phòng ấm áp như vậy, một người không cần phải mặc nhiều quần
áo làm gì.
Hai người lại càng khỏi cần.
Đinh Linh Lâm đột nhiên thở nhẹ, nhỏ nhẹ nói:
- Chúng ta còn chưa thành thân, vốn không nên như thế này...
Diệp Khải Nguyên nói nhỏ:- Ừ !
Đinh Linh Lâm lẩm bẩm như nằm mơ:
- Ta luôn cảm thấy chuyện này không đạo đức, ta luôn cảm thấy bọn ta dường
như đã phạm tội vậy. Nhưng cũng không biết tại sao, ta mỗi lần đều không cách gì cự
tuyệt ngươi.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Ta biết ?
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi biết ?
Diệp Khải Nguyên nhìn Đinh Linh Lâm, ánh mắt tình từ nói:
- Nàng không cự tuyệt ta, chỉ tại vì ngươi thích làm cái chuyện tội lỗi này hơn cả
ta !
Đinh Linh Lâm đỏ mặt, cắn mạnh vào lỗ tai của Diệp Khải Nguyên, hờn dỗi nói:
- Kẻ xấu xa như ngươi, ngươi biết gì chứ ?
Đột nhiên một giọng nói vang lên:
- Y biết giết người !

Giọng nói này đầy vẻ kiêu kỳ, nhưng phảng phất mang một vẻ thơ ngây của trẻ
con.
Thượng Quan Tiểu Tiên !
- Bọn ta không đi tìm y thị, y thị lại tìm đến tận cửa.
Đinh Linh Lâm bật dậy.
Nàng không bật dậy hẳn, khi nàng muốn bật dậy thì mới phát hiện ra thân thể
mình khá trần trụi.
Đúng vào lúc này, cánh cửa khóa từ bên trong đột nhiên mở ra, Thượng Quan
Tiểu Tiên mỉm cười ngọt dịu, lững thững bước vào, trong tay vẫn đang ôm con búp bê
đất. Đôi mắt không ngừng dõi theo trên mặt của Diệp Khải Nguyên và Đinh Linh Lâm.
Lúc này Đinh Linh Lâm thật sự muốn móc hai con ngươi của Thượng Quan Tiểu
Tiên.
Thượng Quan Tiểu Tiên lắc lư đầu, cười hì hì nói:
- Khi các ngươi đang làm chuyện đó, nên dùng một cái bàn chắn cánh cửa lại,
các ngươi nên biết, muốn khều mở chốt cửa bên trong từ bên ngoài thì không khó khăn
gì lắm.
Đinh Linh Lâm giận dữ nói:- Ai ngờ có kẻ không biết xấu hổ xông vào như thế !
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Ta không biết xấu hổ à ? Thế còn các ngươi thì sao ? Trời chưa tối mà đã làm
chuyện ấy, các ngươi không biết xấu hổ hay sao ?
Đinh Linh Lâm đỏ mặt, vội vàng chuyển sang chuyện khác, nói lớn:
- Ngươi đến thật đúng lúc, bọn ta đang muốn tìm ngươi đây !
Thượng Quan Tiểu Tiên cười:
- Các ngươi đã lén lút chuồn đi, tại sao lại còn muốn tìm ta ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Chuyện chính ngươi làm, sao lại muốn vu vạ lên dầu bọn ta ?
Thượng Quan Tiểu Tiên thản nhiên đáp:
- Không phải là ta vu vạ lên dầu các ngươi, mà là mọi người cho rằng thủ phạm là
các ngươi, ta làm sao được chứ ?

Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi thừa nhận người là do ngươi giết ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ta thừa nhận.
Nàng cười cười, lại nói:
- Thế nhưng ta chỉ thừa nhận trước mặt các ngươi mà thôi, nếu có người khác, ta
không thừa nhận.
Đinh Linh Lâm tức giận:
- Không thừa nhận thì ta giết ngươi !
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Ngươi nếu thật giết ta, thì càng tồi tệ hơn, chuyện này đã trở thành bế tắc vì không có người đối chứng. Các ngươi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không tẩy
sạch hết được lỗi lầm.
Đinh Linh Lâm cắn răng, cười nhạt nói:
- Bọn ta có cách khiến ngươi phải thừa nhân.
- Ồ ! Ta muốn nghe các ngươi nói cách gì nào ?
Đinh Linh Lâm đáp:
- Ngươi nếu không thừa nhận, ta sẽ móc hai con ngươi của ngươi ra, xem ngươi
còn dám vu vạ hay không ?Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- Ngươi sẵn sàng móc ngay bây giờ ? Hay là móc ở trước mặt người khác ?
Nàng mỉm cười, thản nhiên nói:
- Bây giờ ta vốn đã thừa nhận rồi, các ngươi không cần phải bức ép ta, nếu là đến
lúc có người khác ở bên cạnh, mọi người đều biết ta chẳng qua chỉ là một kẻ ngốc
ngếch đáng thương, chỉ biết ôm con búp bê đất đút sữa, các ngươi xem như là nhẫn
tâm hạ độc thủ với ta, người khác sẽ không đáp ứng.
Đinh Linh Lâm tức giận tái xanh cả mặt, nhưng lại nghĩ không ra cách đối phó
với nàng ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên ôn tồn nói:
- Vì vậy các ngươi đã không thể giết ta, cũng không thể bức ép ta. Cho dù các
ngươi có bắt giữ ta đi nữa, thì cũng thế thôi chẳng có một chút ích lợi gì cả.
Đinh Linh Lâm tức giận nói:
- Ngươi suy nghĩ tính toán rất là chu đáo đấy !

Thượng Quan Tiểu Tiên cười:
- Nếu không tính toán chu đáo thì làm sao có thể thoát được ?
Đinh Linh Lâm đã tức giận như sắp điên lên, nhịn không được liền đánh Diệp
Khải Nguyên một quyền nói:
- Ngươi sao không nói gì cả ?
Diệp Khải Nguyên thở dài đáp:
- Ta không có gì để nói cả.
Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Tóm lại hoặc là ngươi thông minh, hoặc là ngươi đã xua khỏi đầu hết mọi suy
nghĩ.
Diệp Khải Nguyên thêm:
- Hơn nữa ta cũng rất an tâm.
Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- An tâm à ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Lúc này bọn ta tuy không có cách gì đối phó với ngươi, nhưng ngươi cũng không
có cách gì đối phó được với bọn ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?- Vì bọn ngươi vẫn còn muốn bức ép bọn ta đối đầu với người khác.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Không sai một chút nào cả. Quách Định, Y Dạ Khốc đều là những kẻ rất khó
đối phó, ta không phí sức lại tìm được một người tốt như ngươi, giúp ta đối phó với bọn
chúng. Ta làm sao không luyến tiếc khi để ngươi chết chứ ?
Đinh Linh Lâm liền hỏi:
- Vì vậy ngươi mới cố ý để cho Hàn Trinh cứu bọn ta đi ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nháy mắt:
- Ngươi đoán thế à ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Lẽ nào Hàn Trinh cũng là kẻ thủ hạ của ngươi ?
- Rất có thể.
Đinh Linh Lâm cười nhạt:
- Ngươi nói vậy ta lại biết y không phải.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Tùy ngươi nghĩ thế nào cũng được.

Đinh Linh Lâm nhìn nàng:
- Vì vậy chỉ cần bọn ta tìm thấy y, thì có thể chứng minh được ngươi là người như
thế nào.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười:
- Người khác sẽ tin những lời như thế chứ ?
Nàng ta thở dài, lắc đầu nói tiếp:
- Ta xem ngươi thật chẳng qua chỉ là đứa trẻ bảy tuổi, Hàn Trinh nếu thật có thể
bóc trần được bí mật của ta, ta làm sao có thể để cho các ngươi tìm thấy hắn ?
Đinh Linh Lâm biến sắc nói:
- Hắn là ngươi cũng đã giết chết hắn rồi ?
Thượng Quan Tiểu Tiên không phủ nhận, thản nhiên đáp:
- Bất kể thế nào, chuyện này trừ phi chính ta chịu thừa nhận trước mặt kẻ khác,
nếu không thì các ngươi mãi mãi sẽ phải gánh chịu lấy oan danh này.
Đinh Linh Lâm nghiến chặt răng, căm giận nói:
- Thật là một nữ nhân hiểm độc !
Thượng Quan Tiểu Tiên điềm đạm nói:- Gánh chịu oan danh như thế thật không phải là một chuyện vui thích gì, bây giờ
trong thành Trường An ít nhất cũng có mười bảy, mười tám người muốn cái đầu của các
nhưng. Vì vây...
Diệp Khải Nguyên cuối cùng cũng mở miệng hỏi:
- Vì vậy thế nào ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy ngươi hãy mau chóng nghĩ ra một cách, để cho ta thừa nhận.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi chịu à ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:
- Người khác dù sao sớm muộn cũng phải biết bang chủ Kim Tiền bang là ai.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Chỉ tiếc bọn họ nói chung phải đợi sau khi ta chết mới biết được.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Rất có thể !
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Lẽ nào ngươi chịu nói với bọn họ trước tiên ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:

- Chỉ cần ngươi chịu đáp ứng ta một chuyện, ta chết trước cũng không ngại.
- Ngươi muốn ta đáp ứng gì chứ ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Gả cho ta !
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác hỏi:
- Ngươi muốn ai gả cho ngươi ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:
- Muốn ngươi !
Diệp Khải Nguyên cười.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ngươi cười gì ? Nam nhân có thể lấy vợ, nữ nhân lẽ nào không lấy chồng ?
Nàng ta không cười, nghiêm mặt, rồi lại nói tiếp:
- Huống hồ ta là bang chủ của thiên hạ đệ nhất đại bang, với thân thế của ta, có
như lấy mười đấng trượng phu cũng là chuyện hợp thời hợp lý thôi.Diệp Khải Nguyên dường như không thể cười được nữa.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại nói:
- Ta vốn muốn ngươi làm đệ nhất hộ pháp, nhưng lại không thể tín nhiệm ngươi.
Vì vậy đành phải miễn cưỡng muốn ngươi làm phu quân, lúc đó ta có thể quản lý được
ngươi.
Đinh Linh Lâm tức giận đỏ bừng cả mặt, cười nhạt nói:
- Ngươi khỏi cần miễn cưỡng, chàng đã lấy ta rồi, không đến phần ngươi đâu.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười cười, thản nhiên nói:
- Đừng quên nam nhân cũng có thể cải giá.
Đinh Linh Lâm cuối cùng nhịn không được, kêu lên:
- Ta có chết cũng sẽ không để cho chàng lấy ngươi.
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài, lạnh lùng nói:
- Vậy thì ngươi đành phải chết thôi !
Đinh Linh Lâm lại dùng lực đánh Diệp Khải Nguyên một quyền, tức giận nói:
- Ngươi sao lại không nói gì cả, lẽ nào hốt nhiên trở thành kẻ câm vậy ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đang suy nghĩ.
Đinh Linh Lâm lại kêu lên:
- Ngươi đang suy nghĩ, suy nghĩ gì chứ ?
Diệp Khải Nguyên cười đáp:
- Ta đang suy nghĩ nên làm thế nào ném y thị đi !

Nộ khí của Đinh Linh Lâm lập tức lắng xuống, tươi cười nói:
- Ngươi đích xác nên suy nghĩ thêm.
Thượng Quan Tiểu Tiên than thở:
- Sinh ý bất thành nhân nghĩa tại, ngươi không đáp ứng cũng không nên đối với ta
như thế, ít ra ta cũng là khách nhân của ngươi.
Đinh Linh Lâm nói:
- Bọn ta vốn không mời ngươi lại.
- Nhưng ta lại đã đến rồi.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi làm sao tìm được nơi đây mà đến ?
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:- Nơi đây không những có đầu bếp tốt nhất, mà còn có cái giường êm ái nhất, ta
vừa lúc biết được các ngươi đều là những kẻ thích hưởng lạc.
Con mắt của Đinh Linh Lâm đảo qua đảo lại nói:
- Ngươi đã là khách nhân, thì nên có thái độ của một khách nhân.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Khách nhân phải có thái độ như thế nào chứ ?
- Ngươi ít nhất trước hết nên đi ra ngoài, để bọn ta nghênh tiếp ngươi cho đàng
hoàng.
Đinh Linh Lâm lúc này hỏa khí đã tan rồi, đột nhiên trở nên linh hoạt.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười cười :
- Ta hiểu ý của ngươi rồi.
Đinh Linh Lâm lạnh lùng nói:
- Ngươi phải hiểu rõ.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ta quay người đi, không nhìn các ngươi có được không ?
Đinh Linh Lâm tức giận run người, nhưng Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn cứ không
chịu đi ra ngoài, Đinh Linh Lâm cũng chẳng có cách gì cả.
May mà Thượng Quan Tiểu Tiên cũng thật đã quay người lại, đối diện với bức
tường, thản nhiên nói:
- Ta thật kỳ quái, ngay trong thời tiết như thế này, các ngươi lại dường như không
sợ lạnh một chút nào cả.
Đinh Linh Lâm không mở miệng, cũng chẳng có thời gian mở miệng.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại nói:
- Nghe nói trước đây trên thân ngươi có đeo rất rất nhiều chuông, nếu không

gỡ
xuống, há không càng vui sao ?
Đinh Linh Lâm đang hối hận. Trên thân mình nếu đeo những cái chuông lợi hại
đó, thì đã sớm nện mấy cái lỗ trên đầu Thượng Quan Tiểu Tiên rồi.
Đúng vào lúc ấy, Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên kêu lớn một tiếng, giống như
đột nhiên nhìn thấy quỉ vậy. Đoạn nàng phá tung cửa sổ phóng ra ngoài, con búp bê
đất trong tay rơi xuống đất vỡ nát vụn.
Đinh Linh Lâm cũng kêu lên:
- Bất kể như thế nào, cũng không để cho y thị đi.
Câu nói này còn chưa nói hết, Diệp Khải Nguyên cũng đã phóng qua cửa sổ.Nữ nhân mặc y phục thường là chậm, đợi cho Đinh Linh Lâm mặc xong quần áo,
Thượng Quan Tiểu Tiên đã chẳng còn thấy đâu.
Diệp Khải Nguyên là người rất kỳ quái, chàng vốn không muốn quá nổi danh. Vì
vậy khi sơ nhập giang hồ, đã dùng qua rất nhiều tên tuổi.
Nhưng chuyện trên thế gian cũng thường rất kỳ quái, người không muốn nổi thì
lại cứ nổi danh.
Tên tuổi mà Diệp Khải Nguyên dùng qua cơ hồ đều đã rất nổi danh, trong đó có
một cái tên nổi danh nhất đương nhiên vẫn là Phong Lang Quân.
Vì khinh công của Diệp Khải Nguyên thật sự là rất cao, có người cho rằng tuy phi
đao của Diệp Khải Nguyên vẫn còn so không lại Thiên Địa Nhất Đao, nhưng khinh
công thì không thấp hơn bất cứ một người nào cả.
Lại có người thậm chí còn cho rằng, tám mươi năm nay, người có khinh công cao
nhất võ lâm chính là Diệp Khải Nguyên.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại không đuổi kịp Thượng Quan Tiểu Tiên.
Thượng Quan Tiểu Tiên vừa ra khỏi gian phòng này, thì dường như dấu tích đột
nhiên tiêu tán mất đi vậy.
Diệp Khải Nguyên đã đuổi theo rất xa, nhưng chẳng thấy hình bóng của nàng
đâu cả.

Bây giờ đã là hoàng hôn.
Gió lúc hoàng hôn càng lạnh, Diệp Khải Nguyên lại không muốn giống như thằng khùng đứng ngay lộ thiên hứng gió tây bắc.
Đã đuổi không kịp thì đành phải quay lại rồi hẵn hay.
Cũng không biết sao, Diệp Khải Nguyên gần đây đối với Đinh Linh Lâm càng lúc
càng nhiệt tâm.
Diệp Khải Nguyên quay về theo con đường cũ, cửa sổ vừa rồi bị phá tung ra, bị
gió lạnh thổi vang lên bần bật.
Diệp Khải Nguyên đang muốn đến gần cửa sổ, thì hốt nhiên ngơ ngác ngẩn người
ra. Trong phòng đã trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh
Hồi 11
Đông hải ngọc tiêu

Trong gian phòng nhỏ như thế này lại có đến tám, chín người cơ hồ toàn là nữ nhân. Hơn nữa đều là những thiếu nữ còn rất trẻ, rất là diễm lệ. Toàn bộ lại đều mặc đạo trang.
Ở đâu mà đến đông nữ đạo sĩ như thế ?
Diệp Khải Nguyên cơ hồ đã cho rằng mình đã đi lầm chỗ, nhưng Đinh Linh Lâm
lại vẫn còn ở trong đó.
Đinh Linh Lâm ngồi không nhúc nhích ở đó, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, không những kinh ngạc mà lại còn thoáng vẻ sợ hãi nữa.
Phía sau nàng có hai vị đạo nhân đang đứng, trước mặt còn có năm vị nhưng ánh
mắt của nàng lại đang chăm chú vào một nam nhân.
Một lão nhân, một lão đạo nhân.
Y đang ngồi trên một chiếc ghế dựa vào cửa sổ, trên người mặc một đạo bào thêu
bằng gấm, mái tóc giống như những sợi bạc, bới lên thành một búi tóc đạo sĩ, cắm xéo
một cây bích ngọc trâm, trên thắt lưng màu vàng đó, cũng cắm xéo một ống tiêu ngọc
bóng mượt.
Tuổi tác của y cũng phải trên sáu mươi, nhưng sắc mặt lại vẫn hồng nhuận, ngay
một nếp nhăn cũng không thấy đâu, một đôi mắt sáng long lanh.
Ngồi ngay ngắn ở đó, Đinh Linh Lâm cũng nhìn thấy thân hình của lão nhân rất
là ngay thẳng, tuyệt không có chút vẻ gì già lão cả. Chòm râu dài như những sợi bạc
dưới cằm bây giờ lất phất, được giữ gìn chỉnh tề và rất sạch sẽ.
Diệp Khải Nguyên từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy qua một đạo nhân ăn
mặc đẹp đẽ, chú ý đến vẻ ngoài thân thể như vậy.
Đinh Linh Lâm cũng đã nhìn thấy Diệp Khải Nguyên, nàng mơ hồ muốn kêu lên,
nhưng không kêu thành tiếng được.

Nàng đã bị điểm huyệt đạo.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
" Xem ra phong thủy của gian phòng này thật tuyệt vời, khác nhân vừa đi ra một
người, lại có tám người khác đến"
Lão đạo nhân tóc bạc áo gấm đó cũng đang nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên,
nói:
- Ngươi là Diệp Khải Nguyên ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Đạo nhân nói tiếp:
- Phong Lang Quân cũng chính là ngươi phải không ?
Diệp Khải Nguyên lại gật đầu:
- Có lúc là thế !
Đạo nhân sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:
- Những năm gần đây trong giang hồ quả thật nhân tài bội xuất, hảo hán trong
một đêm liên tiếp sát thương tám mươi ba nhân mạng. Năm xưa bần đạo chưa từng
thấy một người nào như thế cả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng chưa nhìn thấy bao giờ.
Đạo nhân nghiêm mặt:
- Ngươi ở trước mặt bần đạo ăn nói cũng dám khinh bạc như thế sao ?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Đạo trưởng nếu không nhìn quen kẻ khinh bạc, thì sao lại muốn vào trong phòng
của kẻ khinh bạc ?
Đạo nhân hỏi:
- Ngươi không biết ta là ai sao ?
- Không biết !
- Bần đạo là Ngọc Tiêu.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Đông Hải Ngọc Tiêu ?
- Đúng thế !
Diệp Khải Nguyên buông tiếng thở dài, gượng cười nói:
- Ta đáng ra phải rất lấy làm ngạc nhiên mới được, chỉ đáng tiếc hôm nay số lần
ngạc nhiên đã quá nhiều rồi.
Đông Hải Ngọc Tiêu !

Vô luận là ai nghe thấy cái tên này đều phải giật mình kinh ngạc. Năm xưa Bách
Hiểu Sinh làm binh khí phả, Đông Hải Ngọc Tiêu danh liệt đệ thập, Ngọc Tiêu đạonhân này cũng chính là ở trong số đương niên võ lâm thập đại cao thủ. Ngoại trừ Thiên
Địa Nhất Đao quả là còn sót lại một người.
Du Tông Thường chính là y, nghe nói y ở hải ngoại, nên Diệp Khải Nguyên thật
không ngờ y lại cũng đến nơi này.
Ngọc Tiêu đạo nhân nói:
- Bần đạo tại sao đến đây, ngươi chắc hẳn cũng phải biết.
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Ta không biết.
Ngọc Tiêu đạo nhân nhìn nhìn chàng:
- Xem ngươi không giống kẻ ngu xuẩn chút nào.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ta biết giả ngu !
Các nữ đạo nhân trẻ tuổi đó đã nhìn trộm Diệp Khải Nguyên, nay đều nhịn không được mà thầm cười.
Ngọc Tiêu đạo nhân biến sắc, lạnh lùng nói:
- Ngươi nên giả chết.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao ?
Ngọc Tiêu đạo nhân nói:
- Bần đạo không giết người chết.
- Ngươi giết tất cả kẻ sống sao ?
- Chỉ giết kẻ muốn chết !
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- May mà ta không muốn chết.
Ngọc Tiêu đạo nhân cười nhạt:
- Một người nếu muốn sống sót lành lặn, thì trước mặt bần đạo phải nói thật mới
được.
- Nhưng lời ta nói luôn là sự thật.
Ngọc Tiêu đạo nhân chợt đổi giọng hỏi:
- Con búp bê đất này là của ai vậy ?
- Của Thượng Quan Tiểu Tiên.
- Y thị đã ở trong căn phòng này rồi à ?- Y thị là khách nhân đầu tiên của ta.
Ngọc Tiêu đạo nhân hỏi:
- Bây giờ y thị ở đâu ?

Diệp Khải Nguyên nói:
-Không biết.
Ngọc Tiêu lạnh lùng cười:
- Y thị vừa rồi còn ở đây, bây giờ ngươi không biết y thị đi đâu à ?
Diệp Khải Nguyên nhìn y:
- Bây giờ ngươi còn ở đây, một lát sau ngươi muốn đi đâu, ta làm sao biết được.
Ngọc Tiêu đạo nhân hốt nhiên thở dài một tiếng nói:
- Sinh mạng đáng quý như vậy, tại sao lại có người cứ nhất định muốn chết ?
Y đột nhiên lôi cây Bạch Ngọc Tiêu bóng mượt ở trên lưng ra.
Trong binh khí phả năm xưa Đông Hải Ngọc Tiêu danh liệt đệ thập, Ngọc Tiêu
đạo nhân võ công uyên bác, cây ngọc tiêu trong tay, có thể đả huyệt, cũng có thể dùng
như kiếm, trong ống tiêu còn che giấu ám khí rất lợi hại.
Diệp Khải Nguyên cho rằng y đã chuẩn bị xuất thủ.
Nào ngờ Ngọc Tiêu đạo nhân vẫn ngồi bất động, hơn nữa lại xoa nhẹ Ngọc Tiêu,
kề lên miệng thổi lên.
Lúc khởi đầu tiếng tiêu rất dịu êm, mơ hồ một cảnh tượng dưới là Bạch Vân, trên
là Thanh Sơn, một dòng suối xanh trong từ từ chảy ra, khiến cho nhân tâm tràn đầy an
tịnh và hoang lạc.
Sau đó tiếng tiêu của y dần dần trở nên đê mê, lại dẫn dắt người khác vào trong
một cảnh mộng mỹ lệ khác.
Trong cảnh mộng này, đã không có âu lo và thống khổ, càng không có phẫn nộ
tranh sát.
Vô luận ai nghe thấy tiếng tiêu này, đều tuyệt sẽ không nghĩ đến chuyện hiểm ác
thấp hèn.
Nhưng đúng vào lúc này, Ngọc Tiêu đạo nhân tự mình lại gây ra một chuyện rất
hiểm ác thấp hèn.
Từ trong ống tiêu của y đã bay ra ba đốm sáng đánh mạnh vào trước ngực Diệp
Khải Nguyên, thế nhanh như điện chớp.
Trong cái âm thanh hoan lạc ưu mỹ hòa bình này, ai lại có thể đề phòng ám

khí
hiểm độc như vậy của người khác chứ ?Nhưng Diệp Khải Nguyên dường như đã sớm có sự phòng bị.
Vô luận ám khí ác độc như thế nào, đến trước mặt Diệp Khải Nguyên thì dường
như đều trở thành vô dụng.
Tại vì chàng có một phương pháp đặc biệt để tiếp nhận ám khí, trên tay Diệp Khải Nguyên tự như có một hấp lực đặc biệt.
Tay Diệp Khải Nguyên vừa đưa lên, ba đốm sáng liền như vô hình vô tung.
Lẽ nào đây chính là nội công "Vạn lưu quy tông" đã tuyệt truyền từ lâu trong võ
lâm ?
Ngọc Tiêu đạo nhân hơi biến sắc.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Hãy thổi lại đi, đừng dừng lại, ta thích nghe người khác thổi tiêu.
Ngọc Tiêu đạo nhân quả nhiên không dừng, nhưng tiếng tiêu của y đã biến đi, trở
nên có một lực khiêu khích, giống như một thiếu nữ đang mơ màng trằn trọc băn khoăn
trong thư phòng, không ngừng rên khẽ.
Trong tâm tư của một nam nhân, dục vọng nguyên sơ nhất là gì ?
Hai nữ đạo nhân cách Diệp Khải Nguyên gần nhất, đang nhìn Diệp Khải Nguyên
cười rất là khiêu khích.
Diệp Khải Nguyên không thể không nhìn bọn họ, chợt cảm thấy bản thân mình
dường như đột nhiên trở thành một thiếu niên lần đầu tiên nhìn thấy một nữ nhân lõa
thể.
Trong trí tưởng tượng của chàng, bọn họ tựa như đã trở nên hoàn toàn lõa thể vậy.
Bộ ngực trắng như tuyết, eo thon nhỏ, chân thẳng dài.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát giác ra thân thể của mình bất giác không làm
chủ được nữa, dục vọng này nam nhân không cách nào khống chế được cả.
Bọn họ cười rất tươi, đôi mắt cũng như đang cười rất tươi.
Eo hông của bọn họ chuyển động, phảng phất như đang mời gọi vậy.
Thử hỏi có ánh mắt của ai còn có thể rời khỏi được cái mời mà bọn họ đang lắc
lư đưa đẩy chứ ?

Còn có ai lại có thể chú ý đến chuyện khác chứ.
Hai nữ đạo nhân khác, đã đỡ lấy Đinh Linh Lâm, lui ra bên ngoài.
Lúc này, nếu là nam nhân khác, nhất định sẽ không chú ý đến bọn họ.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không phải là nam nhân khác.
Diệp Khải Nguyên là Diệp Khải Nguyên !Ánh mắt của Diệp Khải Nguyên phảng phất còn đang chăm chú vào cái eo hông
chuyển động đó, thân người đã nhoài đi.
Đột nhiên, tiếng tiêu dừng lại.
Một cây ngọc tiêu bóng mượt, đã tà tà điểm tới, đánh mạnh vào Ma Yêu huyệt
trên hông của Diệp Khải Nguyên.
Đây là chiêu thức Phán Quan Bút, nhận huyệt chuẩn, đánh huyệt nhanh.
Diệp Khải Nguyên vọt lên không trung, trở người lại về phía Đinh Linh Lâm.
Nhưng lúc này Phán Quan Bút đã biến thành kiếm, kiếm tẩu khinh linh, vây lấy
thân hình của Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên nhìn thấy Đinh Linh Lâm bị người khác mang đi, nhưng không
có cách gì thoát thân.
Chàng phát hiện ra đối thủ mà mình đụng độ là cao thủ mà bình sinh mình chưa
bao giờ gặp.
Diệp Khải Nguyên nêu lại còn lo lắng âu lo cho Đinh Linh Lâm, thì có thể bị đánh ngã bất cứ lúc nào.
Thân hình của Diệp Khải Nguyên đột nhiên dừng lại, hoàn toàn dừng lại, giống
như một con vụ đang quay không ngừng, đột nhiên bị đóng chặt xuống đất vậy.
Cao thủ trong quyết đấu, tuyệt không có bất cứ người nào làm cái chuyện này cả.
Ngọc Tiêu đạo nhân đã trải qua trăm trận, đều đã gặp qua các loại đối thủ, cũng
chưa bao giờ gặp qua loại chuyện như vậy.
Ngọc Tiêu của y một chiêu kích xuất, cũng đột nhiên dừng lại.
Y đoán không ra dụng ý của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng y đã nhìn thấy ra Diệp Khải Nguyên là người tuyệt đỉnh thông minh, người
thông minh tuyệt sẽ không đột nhiên gây ra chuyện quá ngu xuẩn, trong chuyện này lẽ

nào lại không có âm mưu ?
Ngọc Tiêu đạo nhân lạnh lùng hỏi:
- Ngươi có ý gì vậy ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không có ý gì cả.
- Không có ý gì là ý gì ?
Diệp Khải Nguyên cười đáp:
- Không có ý gì là không có ý gì.
Ngọc Tiêu đạo nhân nói:- Ngươi muốn chết à ?
- Không muốn.
- Ngươi hẳn là không biết trong giây phút vừa rồi, ta đã có thể khiến cho ngươi
chết mười lần rồi.
- Ta biết.
Chàng cười cười, điềm nhiên nói:
- Nhưng ta cũng biết, ta vừa dừng lại, ngươi cũng sẽ dừng lại.
Ngọc Tiêu đạo nhân hỏi:
- Ta nếu như không dừng lại ?
Diệp Khải Nguyên cười cợt đáp:
- Vậy thì nay ta đã chết mười lần rồi.
Ngọc Tiêu đạo nhân đột nhiên sắc mặt tái nhợt, y hiển nhiên đang hối hận, chỉ
đáng tiếc lúc này đã quá muộn. Cơ hội này trôi qua, sẽ mãi mãi không bao giờ trở lại.
Diệp Khải Nguyên lại nói:
- Ta dừng lại, cũng tại vì ta không nắm chắc có thể thắng ngươi được.
Ngọc Tiêu cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì bây giờ tâm tư của ta đã bấn loạn, bên cạnh ngươi lại có những bang thủ
xinh đẹp như vậy. Vô luận là ai nhìn thấy mỹ nhân yêu quí của bản thân bị bắt đi, tâm
không khỏi bấn loạn.
Ngọc Tiêu cười nhạt cất tiếng:
- Ngươi rất là thành thật.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không muốn lừa dối ngươi, cũng không thể lừa được ngươi, ngươi đương
nhiên cũng biết tâm của ta đã bấn loạn rồi.
- Tâm mà bấn loạn thì tốt nhất không nên giao thủ với người.

Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi thật đã nắm chắc có thể giết được ta hay sao ?
Ngọc Tiêu không mở miệng, y không nắm chắc tại vì cái tinh kỳ võ công khinh
bạc, cái cơ cảnh ứng biến kỳ diệu, Diệp Khải Nguyên là một người khiến người khác
khó lường được trong số đối tủ mà y bình sinh đã gặp qua.
Huống hồ họ Diệp còn có đao, phi đao.Phi đao của họ Diệp còn chưa xuất thủ, Ngọc Tiêu đương nhiên không muốn bức
ép Diệp Khải Nguyên xuất thủ.
Diệp Khải Nguyên điềm nhiên nói:
- Ngươi ta sớm muộn cũng khó tránh khỏi một trận quyết đấu, nhưng không phải
vào đêm nay.
Ngọc Tiêu hỏi:
- Thế bao giờ ?
- Khi tâm ta không còn loạn, khi ta nắm chắc thắng ngươi.
Ngọc Tiêu cười nhạt nói:
- Cứ xem là thật sẽ có ngày đó, tại sao ta lại phải đợi đến ngày đó ?
- Tại vì ngươi không đợi không được.
Ngọc Tiêu thốt lên:
- Thế à !
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bây giờ có thể xem ngươi có thể giết ta, nhưng cũng không xuất thủ, tại vì người
mà ngươi thật sự muốn là Thượng Quan Tiểu Tiên.
Ngọc Tiêu đạo nhân không thể phủ nhận.
Diệp Khải Nguyên tiếp:
- Cứ coi như ngươi giết được ta, cũng chẳng có được Thượng Quan Tiểu Tiên. Vì
vậy ngươi bắt Đinh Linh Lâm mang đi, muốn ta dùng Thượng Quan Tiểu Tiên để đổi
mạng cho nàng.
Ngọc Tiêu đột nhiên thở dài nói:
- Ngươi quả nhiên không phải kẻ ngu ngốc.
Diệp Khải Nguyên thêm:
- Ta cũng không nói dối.
- Thế sao ?
- Bây giờ ta thật không biết Thượng Quan Tiểu Tiên đang ở đâu nữa.
Ngọc Tiêu lạnh lùng nói:

- Như thế ta cũng không biết Đinh Linh Lâm ở đâu.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Ta có thể nghĩ cách đi tìm.
Ngọc Tiêu cười nói:- Ta cho ngươi thời gian.
- Mười hai giờ đồng hồ ?
Ngọc Tiêu gật gật đầu nói:
- Ngày mai vào giờ này, nếu ngươi không mang Thượng Quan Tiểu Tiên giao cho
ta, thì kiếp này ngươi cũng đừng hòng gặp được Đinh Linh Lâm.
Y chậm rãi nói tiếp:
- "Kim hoàn vô tình
Phi đao hữu tình
Thiết kiếm hữu danh
Ngọc Tiêu háo sắc" câu nói này chắc ngươi cũng đã nghe qua.
Diệp Khải Nguyên tất nhiên đã nghe nói qua.
Ngọc Tiêu nói:
- Đinh Linh Lâm là một nữ nhân xinh đẹp, ta là nam nhân háo sắc, vì vậy ngươi
hãy mau đi tìm Thượng Quan Tiểu Tiên, nếu không thì...
Y không nói tiếp nữa.
Ý của y bất luận ai cũng đều có thể hiểu ra. Ngọc Tiêu đạo nhân đã đi rồi, dẫn
theo những nữ đệ tử trẻ tuổi và mỹ lệ của y cùng đi.
- Ngày mai vào giờ này ta sẽ quay lại.
Mười hai canh giờ.
Ai có thể nắm chắc trong mười hai giờ có thể tìm được Thượng Quan Tiểu Tiên ?
Ai có thể nắm chắc trong một ngày ngắn ngủi có thể tìm được một nữ nhân giảo hoạt
như hồ ly, hiểm ác như độc xà ?
Diệp Khải Nguyên cũng chẳng nắm được.
Nhưng, Thiết Kiếm háo danh, Ngọc Tiêu háo sắc. Ai có thể an tâm để cho nữ
nhân yêu quý của mình nằm ở bên cạnh một kẻ háo sắc kia chứ.
000
Trời đã sập tối, Diệp Khải Nguyên yên lặng ngồi trong bóng tối. Đèn không thắp
lên, Diệp Khải Nguyên cũng chẳng buồn nhúc nhích thân mình.
Trong phòng phảng phất vẫn còn lưu lại chút hương khí của thân thể Đinh Linh

Lâm, trong bóng tối phảng phất xuất hiện đôi mắt tràn đầy vẻ sợ hãi của nàng.
Phải làm thế nào mới có thể cứu được Đinh Linh Lâm đây ? Phải làm thế nào mới
có thể tìm được Thượng Quan Tiểu Tiên ?Đầu óc Diệp Khải Nguyên cứ rối tinh lên.
Nơi đây rất yên tịnh là một nơi rất hợp cho việc suy nghĩ, phản ứng của chàng
vốn rất nhanh, suy nghĩ vốn rất linh hoạt.
Nhưng đầu óc của chàng lúc này tựa hồ như đã trở thành một khối đá vậy.
Lúc này trong ngôi vườn tĩnh lặng ở bên ngoài, đột nhiên vang lên tiếng cười nói
ồn ào.
Dường như là cùng lúc có rất nhiều người đang đổ dồn lại.
Mọi người nghị luận ào áo, vấn đề đàm luận chính là Quách Định.
- Huynh đệ của Tung Dương Thiết Kiếm, quả nhiên là danh bất hư truyền.
- Nam Cung huynh đệ vốn không nên so kiếm với y.
- Nhưng Nam Cung huynh đệ cũng là võ lâm thế gia đệ tử danh tiếng vang lừng,
làm sao chịu được vẻ khinh thường của y chứ.
- Nhất là Nam Cung Viễn, không những có võ công gia truyền, hơn nữa lại còn
nhập thất đệ từ Tiêu Vân kiếm khách, kiếm pháp cao siêu, nghe nói đã có thể được
xem là một trong thất đại cao thủ trong đương kim giang hồ Hàn Trinh ?
- Vì vậy trận chiến này mọi người vốn đánh giá cao Nam Cung Viễn, Quách Định
tóm lại chỉ là người mới xuất đạo.
- Theo ta biết ở Kiết Tường trà quán có rất nhiều người lấy mười ăn một đánh cá
Nam Cung Viễn thắng.
- Sớm biết như vậy, ta cũng đánh cá ngay lập tức.
- Lúc đó ngươi dám đánh cá Quách Định thắng à ?
- ...
- Có ai ngờ, một kiếm khách nổi danh như Nam Cung Viễn, lại tiếp không nổi
mười chiêu của Quách Định.
- Tung Dương Thiết Kiếm, quả nhiên thật bá đạo, nhất là chiêu "Thiên địa câu
phần" cuối cùng đó của y, ta dám đánh cá, trong giang hồ người có thể tiếp

được chiêu
này của y, chắc sẽ không vượt quá năm người.
- Hiện tại Tung Dương Thiết Kiếm Quách Định thật là hiểu hách, ngay đến mấy
"tiêu cục lão tông" bình nhật mắt cao tận trời, nay cũng đều tranh nhau mời y làm
khách đi uống rượu.
- Lúc này y đã là ngươi nổi danh nhất trong thành, đừng nói người trong tiêu cục
muốn mời y uống rượu, ngay ta cũng muốn mời y, có thể cùng con người này uống rượu,
thì ta cũng được vinh hạnh lắm rồi.Vừa rồi bên ngoài được yên tịnh, là vì mọi người đều vội vàng kéo nhau đi xem
trận quyết chiến giữa Quách Định và Nam Cung Viễn, nếu là lúc bình thường, Diệp
Khải Nguyên nhất định cũng sẽ đi xem.
Diệp Khải Nguyên biết Nam Cung Viễn, cũng đích xác biết kiếm pháp của người
này là được chân truyền.
Mấy năm gần đây, Nam Cung Viễn rõ là người phát lộ tài năng trong giang hồ,
nhưng bây giờ hào quang của y hiển nhiên đã bị Quách Định đoạt mất.
Quách Định lúc này chắc đang rất vui sướng.
Thiếu niên thành danh. vốn là một trong những chuyện khiến cho con người vui
sướng nhất trong đời.
Diệp Khải Nguyên hiểu rõ cảm giác này, nhưng lại không yêu thích cho lắm.
Chàng chỉ muốn tìm một nơi an tịnh, yên ả trong cốc rượu, rượu tuy làm mê mẩn
đầu óc con người, nhưng cũng có lúc có thể khiến cho đầu óc của con người được tỉnh
táo.
Diệp Khải Nguyên chậm rãi đứng dậy, chậm rãi bước đi.
Không ai chú ý đến Diệp Khải Nguyên cả, thậm chí cũng chẳng có ai đưa mắt
nhìn chàng một cái, chỉ có kẻ chiến thắng kia mới là đối tượng của bọn họ. Còn chàng,
chàng là kẻ chiến bại.
000
Tận đầu của bến cảng hẹp có một hàng rượu nhỏ bé, ngay bảng hiệu cũng bị

khói bôi đen.
Ánh đèn trong phòng ngủ u ám, một người hầu bàn ủ rũ, đang ngồi hơ lửa bên
cạnh một bếp lò than.
Khách nhân cũng chỉ có một người lưng quay ra phía cửa, ngồi ở trong một góc
tối u ám nhất, một mình ngồi uống rượu nóng.
Y chắc chắn cũng giống Diệp Khải Nguyên, là một kẻ chiến bại, một kẻ thất ý.
Nếu là lúc bình thời, Diệp Khải Nguyên có lẽ đã bước đến, cùng y uống hai ly,
đồng là kẻ lưu lạc chân trời góc bể, tương phùng chắc hẳn cùng tương thức.
Nhưng bây giờ Diệp Khải Nguyên lại thích được cô độc.
Người hầu bàn ủ rũ đi tới, bày ra đôi đũa, một đôi đũa tre hơi bị mốc.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không để ý đến.- Dùng gì ?
- Rượu, năm cân rượu, rượu gì cũng được.
- Không dùng ít đồ nhắm sao ?
- Có gì thì mang lại cho ta một ít.
Vị khách nhân xem ra không chút để ý, góc miệng của người hầu bàn cuối cùng
mới hé lên được một nụ cười:
- Một đĩa thức ăn giống như vị khách nhân kia được không ?
- Được !
Vị khách nhân đó rõ ràng không hề có chút xoi mói nào.
Một con người thất ý, con có thể soi mói gì được chứ ?
Rượu còn chưa mang lên, Diệp Khải Nguyên yên lặng chờ đợi, chàng vốn không
chờ mong một sự đón tiếp ân cần gì ở đây.
Vị khách nhân bên kia nãy giờ vẫn không quay đầu lại nhìn Diệp Khải Nguyên,
lúc này lại đột nhiên nói:
- Bên ta đây có rượu, sao không qua đây uống một ly đã.
Giọng nói này rất quen thuộc, y là ai ?
Diệp Khải Nguyên quay đầu lại, người này điềm nhiên nói tiếp:
- Kỳ thật ngươi nên qua bên đây kính ta một ly, ngươi còn nợ ta đó.
- Là ngươi sao ?
Diệp Khải Nguyên cuối cùng cũng nghe ra giọng nói của y.
Kẻ thất ý một mình ngồi uống rượu trong hàng rượu nhỏ bé này, chính là Quách
Định, nhân vật đang làm mưa làm gió trong thành vào lúc này.

- Là ta đây.
Quách Định cuối cùng quay đầu lại, điềm nhiên cười cười, hỏi:
- Ngươi không ngờ là ta hay sao ?
Diệp Khải Nguyên đích xác không ngờ.
Diệp Khải Nguyên bước tới, ngồi xuống, nhìn Quách Định, nói:
- Ngươi lẽ ra không nên ở đây.
Quách Định hỏi:
- Tại sao ?
- Nơi này, chỉ có loại người như ta mới đến.
Quách Định thốt lên:- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:
- Ngươi có biết ngươi bây giờ đã trở thành người nổi trội nhất nơi đây hay không ?
Quách Định lạnh lùng hỏi:
- Vì ta đã đâm Nam Cung Viễn một kiếm phải không ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có thể thắng được Nam Cung Viễn, thì không phải là một chuyện dễ dàng.
Quách Định cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên nhìn y nói:
- Bây giờ ở trong thành không biết có bao nhiêu đại nhân vật đang giành nhau
mời ngươi uống rượu, tại sao ngươi lại một mình chạy đến nơi này ?
Quách Định không trả lời, rót cho Diệp Khải Nguyên một ly rượu, nói:
- Ngươi nói quá nhiều, uống lại quá ít.
Diệp Khải Nguyên nâng ly lên uống cạn.
Quách Định đang nhìn Diệp Khải Nguyên, đột nhiên hỏi:
- Ngươi trước đây có chiến thắng bao giờ chưa ?
- Đương nhiên có.
Quách Định nói:
- Khi ngươi chiến thắng, cũng có rất nhiều đại nhân vật giành nhau mời rượu ngươi phải không ?
- Đúng.
- Ngươi có đi hay không ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Không đi.
Quách Định cười, nụ cười mang một vẻ tịch mặc không thể diễn đạt thành lời, lại
uống cạn ly rượu, mới từ từ nói:
- Trước đây ta luôn muốn chiến thắng người khác, áp đảo người khác, nhưng bây

giờ...
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Bây giờ thế nào ?
Quách Định nhìn chăm chú vào chiếc ly trống trong tay, nói:- Bây giờ ta mới biết, cảm giác thắng lợi không thú vị như trong trí tưởng tượng của ta.
Y đột nhiên cầm chiếc ly trống không dằn mạnh xuống mặt bàn, hỏi:
- Ngươi thấy đây là cái gì ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đây là một ly rượu rỗng không.
Quách Định nói:
- Một người sau khi chiến thắng có lúc sẽ đột nhiên trở nên giống như chiếc ly rượu trống này...
Rượu trong ly đã cạn rồi, một người sau khi chiến thắng, ý chí đấu tranh và dục vọng trong lòng, cũng sẽ giống như rượu trong ly vậy.
Cảm giác này y tuy không nói ra, nhưng Diệp Khải Nguyên có thể hiểu rõ được sự trống không và tịch mặc không thể hình dung được này, vì bản thân Diệp Khải Nguyên đã từng trải qua kinh nghiệm đó. Diệp Khải Nguyên không nói thêm gì cả, rót đầy ly rượu trống cho Quách Định, mỉm cười nói:
- Ngươi cũng nói quá nhiều, uống quá ít.
Quách Định nâng ly lên.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười, lại nói:
- Vô luận như thế nào, cảm giác thắng lợi ít ra cũng còn hơn cảm giác thất bại.
Đêm lạnh, gió gào, rít bên ngoài cửa sổ.
Ngọn lửa trong lò than tựa như đã sắp tàn lụi, kẻ hầu bàn ủ rũ buồn chán đó, rút cổ trong cái áo bông rách, tựa như đã sắp chìm vào giấc ngủ.
Trong đêm lạnh như vậy, chỉ có ở trong nhà mới ấm áp.
Lãng tử lưu lạc chân trời góc biển, nhà của họ ở đâu ? Các người sao còn không quay về đi ?
Rượu đặc, nguội lạnh, nhưng rượu lạnh uống vào trong bụng, liền trở thành nồng ấm như rượu nóng.

Đã uống mấy ly rồi nhỉ ? Ai nhớ ? Ai nhớ rõ ?
Diệp Khải Nguyên rót đầy một ly, mau chóng uống cạn.
Chàng muốn say ? Muốn lẫn trốn ?
Nếu gặp một vài chuyện vô phương giải quyết thì có ai không muốn say sưa một
trận quên thế sự đi chứ ?
Quách Định nhìn Diệp Khải Nguyên nói:- Ta vốn chỉ muốn một mình say sưa, lại không ngờ gặp ngươi ở đây.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không ngờ ta sẽ đến đây uống rượu à ?
Quách Định đáp:
- Ta không ngờ ngươi sẽ đến đây một mình.
Diệp Khải Nguyên lại cạn một ly, đột nhiên cười cười nói:
- Bản thân ta cũng không ngờ.
Diệp Khải Nguyên cười rất đau khổ.
Quách Định không hiểu hỏi:
- Chính ngươi cũng không ngờ sao ?
Diệp Khải Nguyên trầm mặc, trôi qua rất lâu, mới hỏi:
- Ngươi có biết Đông Hải Ngọc Tiêu ?
Quách Định tất nhiên biết:
- Nhưng ta chưa gặp mặt y.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta gặp rồi.
Đông Hải Ngọc Tiêu đã rất nhiều năm chưa bao giờ xuất hiên trong giang hồ,
Quách Định nhịn không được hỏi:
- Ngươi gặp y lúc nào ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Vừa rồi.
Ánh mắt Quách Định đột nhiên lóe sáng lên, nói:
- Các ngươi đã giao thủ chưa ?
Diệp Khải Nguyên gật gật.
- Ngươi cũng thắng y chứ ? Vì vậy ngươi mới đến đây uống rượu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không thắng, cũng không bại.
Quách Định lại không hiểu.
Trong ý tưởng của y, chỉ cần hai người giao thủ với nhau, thì nhất định phải phân
thắng bại.
Diệp Khải Nguyên lại nói:

- Bọn ta tuy giao thủ, nhưng không tiếp tục nữa.- Tại sao ?
- Tại vì ta không muốn bị đánh bại.
Quách Định hơi hiểu:
- Ngươi không chắc thắng.
- Không.
Quách Định hỏi:
- Ngươi đã nhìn thấy võ công của y cao hơn ngươi à ?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Võ công của y rất là uyên thâm, có lẽ chính vì như vậy, mà không thể tinh thuần.
Quách Định hỏi:
- Ngươi vốn có thể thắng y sao ?
Diệp Khải Nguyên không phủ nhận.
- Nhưng hôm nay ngươi lại không chắc thắng y ?
- Đúng vậy.
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Tại vì tâm của ta quá bấn loạn.
Quách Định nhìn chàng:
- Ngươi xem ra không giống người thường hay loạn tâm.
- Ta vốn không phải là kẻ thường hay loạn tâm, nhưng hôm nay...
Quách Định đột nhiên hiểu rõ:
- Lẽ nào Đinh cô nương đã lọt vào tay của Ngọc Tiêu ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu, lại nâng ly lên, uống một hơi cạn sạch.
Quách Định cũng cạn ly, rồi lại một ly, "Thiết Kiếm háo danh, Ngọc Tiêu háo
sắc", câu nói này tất nhiên y cũng đã nghe qua.
Quách Định đột nhiên đoạt lấy ly rượu của Diệp Khải Nguyên, kêu lớn lên:
- Đêm nay ngươi tuyệt không thể uống say.
Diệp Khải Nguyên gượng cười,
Quách Định nói:
- Ngươi nhất định muốn nghĩ cách mau chóng cứu thoát nàng chứ !
Diệp Khải Nguyên nói:- Ta nghĩ không ra cách.
Quách Định hỏi:
- Ngọc Tiêu muốn như thế nào ?
- Y muốn ta mang Thượng Quan Tiểu Tiên hoán đổi Đinh Linh Lâm.
Quách Định nói:
- Ngươi không chịu ?
- Ta chịu, nhưng ta không tìm được Thượng Quan Tiểu Tiên.
- Ngươi cũng không biết y thị ở đâu hay sao ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu nói:
- Không ai biết.
Quách Định lại hỏi:
- Y thị thật không phải kẻ đần độn như trong lời đồn đại hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Ta vốn cũng bị y thị lừa dối, cả đời ta chưa bao giờ gặp qua một người nào giảo
hoạt, đáng sợ hơn y thị.
Quách Định nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, một hồi lâu mới chậm rãi nói:
- Những lời này không thể tin được.
Quách Định đáp:
- Ta hiểu rõ.
Quách Định lại nói:
- Nhưng bây giờ ta đã tin rồi.
Diệp Khải Nguyên cũng trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói:
- Ta vốn không muốn mang chuyện này ra kể với ngươi, nhưng bây giờ ta đã nói
ra.
Diệp Khải Nguyên không nhìn Quách Định.
Quách Định cũng không nhìn Diệp Khải Nguyên.
Bọn họ phảng phất như đang cố gắng tránh né tiếp xúc ánh sáng của đối phương.
Bọn họ đều không phải là hạng người thích mang tình cảm của chính mình bộc
lộ ra, để cho người khác biết.
Lẽ nào bọn họ cũng sợ tình cảm của chính mình nhất thời kích động, lệ sẽ tuôn
ra sao ?Nhưng chuyện tình cảm bằng hữu, vốn không phải là dùng mắt mà nhìn được.
Bọn họ tuy không nhìn nhau, nhưng tình cảm bằng hữu đã nảy mầm trong tâm tư của
bọn họ.
Đây đích xác là một chuyện rất kỳ diệu.
Một người thường đang lúc khó hiểu nhất, ở nơi khó chịu nhất, cùng một người
không ngờ nhất kết giao bằng hữu, thậm chí ngay chính bản thân bọn họ cũng không
hiểu tình cảm này đến như thế nào nữa ?
Không biết đã trôi qua bao lâu, Quách Định đột nhiên nói:

- Thượng Quan Tiểu Tiên tuy tìm không gặp, nhưng Đông Hải Ngọc Tiêu nhất
định có thể tìm được.
Diệp Khải Nguyên lắng nghe.
Quách Định nói tiếp:
- Y là kẻ thích hưởng thụ, những nơi tốt ở trong thành lại không nhiều.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nơi tốt nhất vốn là Lãnh Hương viên, nhưng bây giờ chỉ còn " lãnh" mà không
còn "hương" nữa rồi.
- Nhưng y vẫn rất có thể trú ở đó, nghe nói y cho dù đi đến đâu, cũng luôn có rất
nhiều kẻ tuy tùng.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Cứ xem như y ở đó, thì như thế nào ?
- Y ở đó, Đinh cô nương cũng ở đó.
Diệp Khải Nguyên đương nhiên đã hiểu ý Quách Định, thở dài nói:
- Tâm của ta đã bấn loạn, e không thế thắng được y.
Quách Định đột nhiên kêu lên:
- Còn ta thì sao ?
Diệp Khải Nguyên ngước lên, chăm chú nhìn y:
- Ngươi...
Quách Định nói:
- Ta lẽ nào không thể đi với ngươi hay sao ?
(thiếu 1/4 trang)
- Quách Định nói:
- Ngươi còn quên một điểm.Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à !
- Ngọc Tiêu cho rằng ngươi đang nóng vội đi tìm Thượng Quan Tiểu Tiên, chắc sẽ
không tìm y, vì vậy y sẽ lơ là cảnh giới.
- Cũng có thể.
Quách Định nói:
- Huống hồ, y càng không ngờ bọn ta là bằng hữu.
Bằng hữu !
Đây thật là hai chữ ấm áp, mỹ lệ biết bao.
Hai chữ này lại từ nơi miệng của một thanh niên kiêu ngạo, lạnh lùng nói ra.
Diệp Khải Nguyên còn có thể nói gì được nữa ? Còn muốn nói gì nữa ?
Diệp Khải Nguyên không nói gì thêm, đứng thẳng người dậy, rồi đột ngột nắm

mạnh vai của Quách Định.
- Bonï ta đi thôi.
- Đi.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh

Hồi 12
Lãnh dạ ly hồn

Lãnh Hương viên.
Đêm lạnh, hương mai, không một vết chân người.
Những tiếng kêu vi vu trong rừng mai là gió, hay là của những oan hồn chết đêm qua ở đây ?
- Ngươi vẫn chưa gặp lại được Hàn Trinh sao ?
- Chưa.
- Vậy thì có lẽ y đang ở đây.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Ta mong rằng không phải là tìm thấy cái thi thể của y.
- Còn những thi thể kia ?
- Không tìm thấy đâu.
Khắp nơi, Thính Đào lâu, mọi vết máu đều được lau chùi rất sạch.
Ai thu dọn thi thể của bọn họ vậy ?
Thi thể của bọn Vệ Thiên Bằng đêm qua còn ở đây mà.
... Ai thu dọn thi thể của bọn họ chứ ?
Không trả lời, không ai có thể trả lời.
Mưa đã cách một đêm. đêm qua nước đã kết thành băng.
Gió rét trên mặt, không giống như gió mà giống như đao.
Hàn mai trong Lãnh Hương viên càng thơm hơn.
- Ngươi có nhìn thấy ngọn lửa đèn không ?
- Không.
- Ngọc Tiêu lẽ nào không ở đây ?
Đột nhiên, trên con đường như kết băng, cơ hồ vang lên tiếng bước chân rất nhẹ.
Đêm lạnh thế này, có ai lai độc hành trên con đường băng như vậy ? Hẳn là oan
hồn của những người đó ?
Hồn quỷ sao lại có tiếng bước chân ?
Lại không có ánh đèn, không đèn không sao không trăng.
Trong bóng đêm phảng phất xuất hiện bóng người, đang chậm rãi đi ra trên con
đường nhỏ trong rừng mai.
Người này đi rất chậm, thỉnh thoảng nhìn bên này ngó bên kia, tựa như đang tìm

kiếm một cái gì vậy.
Trong đêm thâu lạnh lẽo, trong rừng mai không một bóng người, y tìm kiếm cái gì
chứ ?
Đi tới gần, mới nghe thấy trong miệng y đang lẩm bẩm thốt:
- Rượu...ở đâu có rượu đây...
Diệp Khải Nguyên cơ hồ nhịn không được muốn kêu lên:
- Hàn Trinh !
Người này đúng thật là Hàn Trinh.
Lẽ nào y lại đang đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên ?
Ánh sáng trên tuyết dội ngược lại, rọi chiếu lên khuôn mặt của y, trên mặt y toàn
là máu, máu cũng đã kết thành băng.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy như một luồng máu nóng bốc lên đầu, lập tức từ sau
phiến đá đang ẩn nấp xông ra, lao tới trước mặt Hàn Trinh, đưa tay chụp lấy vai Hàn
Trinh.
Hàn Trinh đưa mắt nhìn Diệp Khải Nguyên, đột nhiên nói:
- Còn rượu... ngươi có biết ở đâu có rượu hay không ?
Hiển nhiên y còn đang đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên.
Khuôn mặt của Hàn Trinh cơ hồ đã hoàn toàn bị dập nát, giống như là một cái vỏ
cứng bị người khác đập đi.
Diệp Khải Nguyên không nỡ nhìn:
- Ngươi... ngươi sao lại trở thành như vậy chứ ? Do ai hạ độc thủ ?
Hàn Trinh tựa hồ muốn cười, nhưng cười không nổi:
- Rượu ? Ở đâu có rượu ?
Trái tim của Diệp Khải Nguyên cũng dường như bị người khác đá mạnh một cước.
Quách Định đang ở phía trước, nhịn không được hỏi:
- Y chính là Hàn Trinh ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
Quách Định cũng không khỏi thở dài, nói:- Xem ra y trong lúc tìm rượu cho ngươi, đã bị người khác nện cho một trận, bị
đánh đến nỗi thần trí ký ức tán loạn.
Diệp Khải Nguyên kết chặt hai tay lại, lặng người nói:
- Thế nhưng y vẫn còn nhớ tìm rượu cho ta.
Quách Định than thở:
- Xem ra y cũng là một bằng hữu tốt.

Diệp Khải Nguyên căm hận nói:
- Chỉ tiếc ta không biết đây là độc thủ của ai ? Nếu không thì...
Quách Định ngẫm nghĩ:
- Ta nghĩ đây chắc không phải của Thượng Quan Tiểu Tiên.
Diệp Khải Nguyên "ừ !" một tiếng, Quách Định lại tiếp:
- Một nữ nhân, tuyệt sẽ không thể nặng tay như vậy.
Hàn Trinh thật sự đã bị đánh rất là thảm hại, không những khuôn mặt đã bị phá
nát biến đổi, mà ngay xương sườn cũng đã bị đánh đập thậm chí gãy sáu bảy cái.
Y làm sao có thể sống được đến bây giơ ?
Trong cảnh băng thiên tuyết đọa đày như vậy, tại sao y còn chưa chết cóng ?
Diệp Khải Nguyên muốn hỏi, nhưng Hàn Trinh đã hất tay chàng ra, nói:
- Buông ta ra, ra phải đi tìm rượu.
- Được, ta dẫn ngươi đi tìm.
Vừa dứt lời, Diệp Khải Nguyên liền điểm vào Thụy huyệt của Hàn Trinh, rồi xốc
thẳng hông Hàn Trinh mà vác đi.
Quách Định nói:
- Chỉ cần ngủ yên trong một ngày, y có thể sẽ hồi tỉnh lại.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Cũng mong như thế.
000
Trong phòng có gường, có đèn.
Diệp Khải Nguyên mang Hàn Trinh đặt lên giường.
Quách Định đã thắp sáng đèn lên, ánh sáng đèn chiếu rọi đến khuôn mặt của Hàn Trinh, trông thật thiểu não không nỡ nhìn.Diệp Khải Nguyên tuy không nỡ nhìn, nhưng không thể không nhìn, muốn nhất
định phải kiểm tra cho ra đây là độc thủ của kẻ nào.
Diệp Khải Nguyên tuy là người không muốn ghi nhớ thù hận của kẻ khác, nhưng
tình huống lần này lại không giống như thế được.
Nếu không phải đi tìm rượu cho mình thì Hàn Trinh làm sao lại có thể rơi vào
hoàn cảnh thảm hại như thế này được.
Với một bằng hữu như vậy, vô luận chuyện gì Diệp Khải Nguyên cũng sẽ làm.
Quách Định cũng đang chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Hàn Trinh, nói:
- Đây không phải do thiết khí đánh.
Diệp Khải Nguyên gật đầu, nếu bị thiết khí đả thương, từ thương tích có thể

nhìn
thấy ra.
Quách Định lại nói:
- Lẽ nào lại có thủ pháp như thế ?
Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:
- Võ công của Hàn Trinh không tầm thường, có thể đánh một quyền trúng vào
mặt y, người như vậy không nhiều.
Diệp Khải Nguyên bỗng nghĩ mình nếu có thể đánh trúng một quyền vào mặt
Hàn Trinh, thì thương tích cũng nhẹ hơn rất nhiều so với thương tích lúc này trên mặt y,
rõ ràng tay của người này không những mạnh hơn của mình mà trên tay nhất định còn
có một công phu đặc biệt.
Chàng cởi vạt áo Hàn Trinh ra, xương sườn bị gãy năm cái.
Trời lạnh như vậy, y phục mà Hàn Trinh mang đương nhiên cũng rất dày.
Quách Định cau mày nói:
- Cách một lớp y phục dày như thế, có thể đánh một quyền gãy năm cái xương
sườn của y, loại người này thật không nhiều.
Diệp Khải Nguyên thêm:
- Hơn nữa đây chỉ là thương tích, không có nội thương.
Nếu không nhìn kỹ thì vô luận ai cũng đều sẽ cho rằng đây là do thiết chùy đả
thương.
Quách Định hỏi:
- Lẽ nào tay của người này lại cứng như thiết chùy ?
Diệp Khải Nguyên nói:- Nhìn thương tích của y, cũng không giống như bị công phu của một loại Thiết Sa
Quyền đả thương.
Quách Định gật gật đầu:
- Nếu là quyền lực loại đó, nhất định sẽ chấn thương nội phủ.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Vì vậy ta thật không hiểu tóm lại đây là loại công phu gì ?
Quách Định nói:
- Ngươi sớm muộn...
Giọng nói của y đột nhiên ngừng bặt, trong gió lạnh âm thầm, đột nhiên vang lên
tiếng tiêu thê lương.

Đông Hải Ngọc Tiêu !
Quách Định liền vung tay, quạt tắt ánh đèn nói nhỏ:
- Y quả nhiên ở đây.
Quách Định nói:
- Ngươi có thể thay ta ở đây...
Quách Định lập tức ngắt lời Diệp Khải Nguyên, nói:
- Hàn Trinh đã ngủ rồi, không cần thiết ta phải ở đây canh giữ, ngươi không thể
đi một mình được.
Đây chính là tình bằng hữu, tình bằng hữu chính là sự hiểu biết và quan tâm.
Diệp Khải Nguyên nhìn nhìn Hàn Trinh:
- Nhưng y...
Quách Định lại ngắt lời chàng nói:
- Sự sống chết của y bây giờ, đối với người khác đã không còn ảnh hưởng gì, vì
vậy y mới có thể sống sót đến bây giờ, nhưng ngươi...
Quách Định không nói gì thêm cũng không cần phải nói gì thêm.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy máu trong đầu như sôi lên, cũng không thể không
thừa nhận lời Quách Định là có lý.
- Được, chúng ta đi thôi.
Tiếng tiêu thê lương, trong đêm khuya lạnh lẽo nghe thấy, khiến tim người ta như
tan chảy ra.
Tiếng tiêu từ ngoài rừng mai truyền đến.Bên ngoài rừng mai có một đình giác nho nhỏ, trong đình lờ mờ có một bóng
người, người đó đang thổi tiêu.
Diệp Khải Nguyên và Quách Định nhẹ nhàng vòng ra phía sau, sự di chuyển của
họ đương nhiên không phát ra bất cứ tiếng động nào.
Người thổi tiêu vẫn còn đang thổi không ngừng, tiếng tiêu tựa như đang rung lên.
Diệp Khải Nguyên hốt nhiên phát hiện ra đây không phải là tiếng tiêu của Đông
Hải Ngọc Tiêu, lại gần hơn, phát hiện ra người này tuy mặc đạo bào nhưng coi lưng lại
rất mảnh mai, vậy đây là một nữ đạo nhân.
Đúng vào lúc này, tiếng tiêu đột nhiên dừng lại. Nữ đạo nhân thổi tiêu, lại tựa
như đang khóc thút thít.

Diệp Khải Nguyên do dự, sau cùng bước đến, ho nhẹ một tiếng.
Nữ đạo nhân tựa như đột nhiên bị quất một roi vậy, toàn thân đều rung mạnh lên,
bi ai nói:
- Ta thổi... ta tuyệt không dám dừng lại nữa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ta đâu có kêu nàng không ngừng thổi đâu.
Nữ đạo nhân quay đầu lại, nhìn thấy Diệp Khải Nguyên, tuy cũng ngạc nhiên,
nhưng lại buông một tiếng:
- Là ngươi đấy à ?
Y thị nhận ra Diệp Khải Nguyên, Diệp Khải Nguyên đương nhiên cũng nhận ra y
thị.
Y thị là một trong những nữ đệ tử của Ngọc Tiêu đạo nhân, là người xinh đẹp
nhất.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Ngươi sao lại một mình đứng đây thổi tiêu ?
Nữ đạo nhân nói:
- Là... là vì người khác ép ta đến.
- Là ai ?
- Là một người che mặt.
- Tại sao y lại ép ngươi đến đây thổi tiêu ?
- Ta cũng không biết, y bức ta đến đây, bảo ta phải thổi liên tục, nếu không thì y
sẽ cởi hết y phục của ta ra, rồi treo ta lên ở đây.
- Ngươi làm sao mà lọt vào tay y ?- Lúc đó ta đang... đang ở phía sau, chỉ có mình ta, không ngờ y đột nhiên xông
vào.
Diệp Khải Nguyên đương nhiên hiểu "ở phía sau" là ý gì, đang làm chuyện ấy
đương nhiên chỉ có một mình, chuyện này y thị tất nhiên bối rối không tiện nói ra.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Tóm lại lúc đó ngươi đang ở đâu ?
- Đang ở nơi sân phía sau của Kiết Tường khách sạn.
Kiết Tường khách sạn chính là nơi Diệp Khải Nguyên đang trú ngụ, ở đó không
những có thức ăn ngon nhất mà nơi ngủ cũng thoải mái nhất.

Kẻ thích hưởng thụ, đương nhiên sẽ trú ngụ ở nơi đó, bọn họ đang ở sân phía sau
chàng, thế mà chàng lại đến đây tìm.
Nữ đạo nhân cắn chặt môi, chết cũng không mở miệng nữa. Y thị biết rằng mình
đã nói lỡ miệng, bây giờ có không mở miệng, cũng không còn kịp nữa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có một câu ta muốn hỏi ngươi, ngươi có thể không nói.
Nữ đạo nhân mím môi lại.
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Nhưng nếu ngươi không nói, ta sẽ để ngươi lại ở đây, để cho kẻ che mặt đó đến
tìm ngươi.
Vẻ mặt của nữ đạo nhân lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, vội nói:
- Ta nói.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Đinh cô nương mà các ngươi mang đi, có phải là cũng đang ở nơi sân đó phải
không ?
Nữ đạo nhân tuy vẫn không mở miệng, nhưng cũng ngang như là thừa nhận.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tốt, bọn ta sẽ làm một cuộc trao đổi, ngươi mang ta đi tìm nàng, ta sẽ đưa ngươi
trở về.
Nữ đạo nhân không cự tuyệt, nỗi sợ hãi của y thị đối với kẻ che mặt, đã lớn hơn
nỗi sợ hãi của bất cứ chuyện gì đối với y thị.
Y thị có chết cũng không muốn ở đây.
Kẻ che mặt đó là ai ? Tại sao lại ép y thị đến đây thôi sáo ?Lẽ nào y đã biết
được Diệp Khải Nguyên muốn đến đây tìm Ngọc Tiêu, vì vậy
mới đặc biệt dùng cách này để chỉ điểm cho Diệp Khải Nguyên một minh lộ ?
Tại sao y lại muốn làm như vậy ? Có phải y có một mục đích nào đó ?
Vấn đề này Diệp Khải Nguyên đương nhiên không thể giải thích. Diệp Khải
Nguyên nhịn không được, lại hỏi:
- Kẻ che mặt đó có hình dạng như thế nào ?
- Hắn không phải người mà là quỷ, ác quỷ,
Nhắc đến người này, thân hình của y thị lại bắt đầu run lên.
Rõ ràng là người này vừa xuất thủ đã khống chế được ngay y thị, y thị đã hoàn

toàn không có khả năng. Những nữ đệ tử của Đông Hải Ngọc Tiêu, võ công cũng
không quá kém.
Diệp Khải Nguyên nhìn Quách Định thở dài, nói:
- Ngươi nói không sai, bây giờ tuy không phải là tháng chín, nhưng đã có chim
ưng bay lên, hơn nữa toàn bộ đều bay đến đây.
000
Chăn gối lung tung, trên gối có lẽ vẫn còn sót lại một sợi tóc của Đinh Linh Lâm.
Vừa tới nơi đây, trái tim của Diệp Khải Nguyên liền âm ỉ nhói đau, Đinh Linh
Lâm bây giờ thế nào, Đông Hải Ngọc Tiêu có...
Diệp Khải Nguyên ngay nghĩ tới cũng không dám.
Quách Định nhìn chăn đệm rối tung trên giường, ánh mắt lộ vẻ bối rối.
Y không nhìn lần thứ hai, trái tim của y cũng mơ hồ âm ỉ đau.
Lúc này y đã hoàn toàn hiểu rõ mối quan hệ giữa Diệp Khải Nguyên và Đinh
Linh Lâm.
Hàn Trinh đã được đặt trên giường, đang say ngủ. Thụy huyệt thật là một huyệt
đạo kỳ diệu.
Nữ đạo nhân cúi gục đầu xuống, đứng ở góc phòng, trên vẻ mặt trắng xanh, đã
có ít nhiều huyết sắc.
Nữ đệ tử của Đông Hải Ngọc Tiêu đều rất đẹp, nhất là y thị.
Y thị đẹp ngang như Đinh Linh Lâm, không những đẹp, mà còn rất tươi tắn, y thị
là một nữ nhân hoàn hảo.
Diệp Khải Nguyên đưa mắt nhìn y thị, nói:- Ngồi xuống.
Nữ đạo nhân nhẹ nhàng lắc lắc đầu, đột nhiên nói:
- Bây giờ ta có thể quay về hay chưa ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Không thể.
Nữ đạo nhân lắc đầu, cắn cắn môi, nói:
- Các ngươi đều muốn lợi dụng ta để uy hiếp Ngọc Tiêu đạo nhân, thì các ngươi
lầm rồi.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?

Nữ đạo nhân nói:
- Các ngươi trước mặt y có giết ta, y cũng chẳng thèm quan tâm.
Trong ánh mắt tuyệt đẹp của y thị phảng phất chứa một vẻ u buồn ai oán, nhỏ
nhẹ nói tiếp:
- Ta từ trước đến nay chưa bao giờ nhìn thấy y quan tâm đến bất cứ người nào cả.
Quách Định vẫn ngồi yên lặng nhìn chăm chú y thị, đột nhiên hỏi:
- Bọn ta nếu trước mặt ngươi giết y thì sao ?
Nữ đạo nhân đáp:
- Ta sẽ không rớt dù chỉ một giọt nước mắt.
Y thị nói rất dứt khoát, không do dự nghĩ ngợi gì cả.
Quách Định hỏi:
- Vậy thì tại sao ngươi muốn quay về ?
Nữ đạo nhân nói:
- Tại vì ta... ta...
Y thị không nói ra tiếp, giọng nói như bị nghẹn lại, đôi mắt mỹ lệ đã long lanh
thấm lệ.
Diệp Khải Nguyên hiểu rõ ý của y thị.
Y thị nhất định muốn quay về chỉ vì y thị vốn không còn nơi nào khác để đi.
Diệp Khải Nguyên không phải là người có tâm hồn cứng rắn, liền chợt hỏi:
- Quý tính ?
- Ta họ Thôi.
- Thôi !- Thôi... Thôi Ngọc Chân.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Tại sao ngươi không ngồi xuống đi, lẽ nào sợ cái ghế này sẽ cắn ngươi hay sao ?
Thôi Ngọc Chân cũng nhịn không được bật cười, y thị phát hiện ra lúc mình đang
cười, trên khuôn mặt mỹ lệ lập tức bừng ra, một ánh hồng.
Diệp Khải Nguyên khi nhìn thấy y thị theo tiếng tiêu mà uốn éo eo hông tứ chi,
đã cho rằng y thị là hạng nữ nhân đã quên mất liêm sỉ.
Bây giờ Diệp Khải Nguyên lại phát hiện ra y thị vẫn còn lưu giữ lại được vẻ e
thẹn và thuần chân của một thiếu nữ.
Chẳng qua vô luận ai trong hoàn cảnh bất đắc dĩ, đều khó tránh khỏi gây ra một
vài chuyện khiến người khác phải cảm thấy xấu hổ mà tự bản thân mình

cũng sẽ cảm
thấy hối hận.
Có người có lúc giống như một con lừa bị che mắt lôi đi, còn cuộc sống thì giống
như ngọn roi.
Khi ngọn roi quất vào lưng, thì chỉ còn biết đi tới trước, ngay chính người đó cũng
không biết phải đi đến bao giờ mới dừng lại.
Diệp Khải Nguyên buông nhẹ một tiếng thở dài, nói:
- Ngươi nếu không muốn quay về, thì có thể khỏi cần quay về.
Thôi Ngọc Chân lại cúi đầu nói:
- Nhưng ta...
Diệp Khải Nguyên ngắt lời:
- Ta hiểu rõ ý của người nhưng thế giới này rất lớn, ngươi cứ từ từ sẽ phát hiện ra
có rất nhiều chỗ có thể đi.
Thôi Ngọc Chân cũng hiểu rõ ý của Diệp Khải Nguyên, ngẩng đầu lên nhìn Diệp
Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích.
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Ngươi cũng không cần giúp bọn ta đi tìm Đinh cô nương, chỉ cần nói cho bọn ta
biết nàng ở đâu là được rồi.
Thôi Ngọc Chân do dự, cuối cùng đáp:
- Ở nơi sân phía sau đó.
Diệp Khải Nguyên đợi y thị nói tiếp.- Cái sân đó rất lớn, tổng cộng dường như có mười ba mười bốn gian phòng. Đinh
cô nương bị nhốt trong một gian phòng cuối cùng nhất, bên ngoài bậc cửa sổ có bày ra
chậu lạp mai.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Có người canh giứ Đinh Linh Lâm ở đó không ?
- Chỉ có một người ở bên trong với nàng, vì nàng vẫn không thể cử động được,
nên Ngọc Tiêu cũng không sợ nàng trốn chạy.
- Ngọc Tiêu ngủ ở đâu ?
Thôi Ngọc Chân đáp:
- Y ban đêm rất ít ngủ.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Không ngủ thì làm gì ?

Thôi Ngọc Chân cắn chặt răng, không trả lời, nhưng vẻ mặt lộ ra vẻ bi phẫn u
ám.
Y thị không cần nói thêm.
" Ngọc Tiêu háo sắc", y bây giờ đã phải bảy mươi tuổi, nhưng xem ra dung diện
còn nhỏ hơn tuổi tác thực tế rất nhiều.
Y có rất nhiều nữ đệ tử mỹ lệ và trẻ tuổi.
Đêm qua y làm gì, Diệp Khải Nguyên tất nhiên đã có thể đoán ra.
Trên mặt Quách Định đã lộ ra vẻ phẫn nộ, hốt nhiên nói:
- Bọn ngươi có phải bị hắn ép buộc nên mới đi theo hắn không ?
Thôi Ngọc Chân lắc đầu:
- Bọn chúng tôi đều là con cái của những gia đình bần khổ.
- Các ngươi đều là do bị y mua à ?
Thôi Ngọc Chân cúi đầu càng thấp hơn, nước mắt đã chảy dài trên hai gò má.
Quách Định đột nhiên vỗ mạnh lên bàn, lạnh lùng nói:
- Cứ xem như không có chuyện của Đinh cô nương, ta cũng sẽ không tha cho hắn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng bây giờ...
Quách Định gạt ngang:
- Ta biết, bây giờ bọn ta trước hết tất nhiên phải cứu Đinh cô nương đã rồi hẵn
hay.Thôi Ngọc Chân chợt nói:
- Hắn đêm qua tuy không ngủ, nhưng đến khi trời sắp sáng, nhất định phải ngủ
ba canh giờ.
Lúc này cách lúc trời sáng ít nhất còn nửa giờ. Đêm mùa đông tương đối dài.
Diệp Khải Nguyên nhìn lên bầu trời nói:
- Tốt, bọn ta đợi !
Hàn Trinh đang nằm trên giường đột nhiên trở người, phát ra những tiếng mớ.
Diệp Khải Nguyên điểm huyệt đạo của y, lực dùng không lớn lắm.
Y phảng phất vẫn đang nói:
- Rượu... ở đâu có rượu...
Sau khi lặp đi lặp lại mấy lần, Hàn Trinh đột nhiên nhảy nhổm lên ở trên giường,
thét lớn:
- Kẻ họ Lữ, ta nhận ra ngươi, ngươi tàn ác quá !

Vừa dứt lời, y lại ngã đổ xuống, mồ hôi lạnh vã ra đầy đầu.
Diệp Khải Nguyên xúc động nói:
- Kẻ họ Lữ.
Quách Định ngẫm nghĩ:
- Xem ra kẻ đả thương Hàn Trinh nhất định là họ Lữ.
Diệp Khải Nguyên trầm tư hỏi:
- Ngươi có biết trong giang hồ có cao thủ nào họ Lữ không ?
Quách Định đáp:
- Mấy năm gần đây dường như có một kẻ.
Diệp Khải Nguyên liền hỏi:
- Lữ Địch ?
Quách Định gật đầu:
- Không sai ! Bạch y kiếm khách Lữ Địch.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Ngươi đã thấy y xuất thủ chứ ?
Quách Định lắc đầu nói:
- Ta chỉ biết y là đường điệt của Ngân Kích Ôân Hầu Lữ Phụng Tiên, luyện Võ
Đang kiếm pháp. Võ Đang là nội gia chính tông, tuyệt sẽ không...
Diệp Khải Nguyên ngắt lời, hỏi:- Ngươi nói y là điệt tử của ai ?
Quách Định đáp:
- Lữ Phụng Tiên, Ngân Kích Ôn Hầu, năm xưa trong binh khí phả liệt danh đệ
ngũ.
Ánh mắt Diệp Khải Nguyên lóe sáng, nói:
- Lữ Phụng Tiên, ta làm sao quên kẻ này được !
Quách Định hỏi:
- Ngươi cho rằng là hắn sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngân Kích Ôn Hầu trong binh khí phả liệt danh đệ ngũ, với người khác đó là
chuyện rất đáng vinh dự. Nhưng ở hắn xem ra lại là một chuyện sỉ nhục.
Quách Định hiểu rõ tâm trạng này:
- Có rất nhiều kẻ không thể chịu được khi ở dưới kẻ khác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng y cũng biết Bách Hiểu Sinh tuyệt đối không bao giờ sai, vì vậy y đã hủy
ngân kích của mình, luyện thành một loại võ công đáng sợ khác.
Quách Định vội hỏi:
- Võ công gì ?

- Tay của hắn !
Ánh mắt Quách Định lóe sáng lên.
Diệp Khải Nguyên lại nói:
- Nghe nói hắn đã luyện đôi tay trở thành sắt, cứng như gang thép.
Quách Định hỏi:
- Ngươi nghe ai nói ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Một người đã từng tận mắt nhìn thấy đôi tay của hắn, một người không bao giờ
nhìn lầm.
- Thiên Địa Nhất Đao ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Trên thế gian này nếu có một người có thể dùng tay không đấm Hàn Trinh đến
nổi trở thành bộ dạng như thế, người này nhất định là Lữ Phụng Tiên.
- Nhưng hắn nhiều năm trước đây đã thất tung ?Diệp Khải Nguyên cười nhạt nói:
- Ngay người chết cũng có thể sống lại, huống hồ là kẻ thất tung.
Quách Định hỏi:
- Ngươi cho rằng hắn cũng đến đây sao ?
- Ngươi đã nói bây giờ tuy không phải tháng chín, nhưng đúng là lúc săn bắt hồ
ly.
Ánh mắt của Quách Định lóe sáng lên, nói:
- Không nghi ngờ gì, Lữ Phụng Tiên cũng là một con chim ưng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có lẽ hắn là một con chim ưng đáng sợ nhất trong bầy chim ưng.
Quách Định hỏi:
- Hắn nếu thật đã đến, ngươi muốn tìm hắn chứ ?
Diệp Khải Nguyên đưa mắt nhìn Hàn Trinh đang nằm trên giường, miệng đang
ngậm chặt lại.
Diệp Khải Nguyên không cần phải mở miệng.
Ánh mắt Quách Định như lóe sáng hơn, lại phảng phất như đang chăm chú nhìn
vào một nơi thật xa xôi, lẩm bẩm nói:
- Nếu có thể cùng kẻ năm xưa được liệt danh đệ ngũ trong binh khí phả quyết
đấu một trận, cũng là một đại hỷ sự trong một đời người.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng đây không phải là chuyện của ngươi.
Quách Định cười cười:
- Không phải à ?
Diệp Khải Nguyên nghiêm mặt:
- Tuyệt không phải !
Quách Định bật cười nói:
- Không cần phải sợ ta giành công việc của ngươi, Hàn Trinh là bằng hữu của
ngươi, không phải của ta.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng cũng bật cười:
- Câu nói này hy vọng ngươi đừng bao giờ quên.
Vẻ mặt Quách Định trở nên rất là nghiêm nghị, nói:
- Ngươi cũng đừng bao giờ quên một chuyện.- Chuyện gì ?
- Ngân Kích Ôn Hầu liệt danh đệ ngũ, nhưng đôi tay của hắn còn đáng sợ hơn cả
ngân kích của hắn.
Quách Định chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói tiếp:
- Ta không muốn nhìn thấy ngươi bị người khác đả thương giống như Hàn Trinh.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên quay người, đẩy cánh cửa sổ mở ra.
Bên ngoài gió lạnh như dao, nhưng trong lòng Diệp Khải Nguyên lại nóng bừng,
giống như vừa mới uống một ly rượu cồn đầy vậy.
Thung lũng trống vắng nơi xa kia vốn là một màn đen sẫm, lúc này đã từ từ trở
thành màu trắng xám.
Sau đó, một tiếng gà gáy vang lên.
Đó là một gian phòng cuối cùng, bên ngoài bậc cửa sổ bày ba chậu lạp mai.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 13
Giây phút ảo huyền

Sân phía sau quả nhiên rất to, phương đông tuy đã hiện xuất ánh bình minh, nhưng cửa sổ vẫn còn sáng đèn.
Trong phòng có người cười lớn:
- Bần đạo lần này trùng nhập hồng trần, chính là muốn nhìn xem giang hồ ngày hôm nay, tóm lại là thiên hạ thuộc về nhà nào đây ?
Đây là giọng nói của Ngọc Tiêu.
Trong phòng lại còn có một người khác:
- Vãn bối đương nhiên không dám cùng đạo trưởng tranh chấp hơn thua, chỉ tiếc là trong giang hồ lại vẫn còn có vài kẻ vô tri tiểu bối không biết thiên cao địa hậu.
Đây không phải là giọng nói của Ngọc Tiêu, nghe rất là quen thuộc.
Y Dạ Khốc.
Y quả thật là một kẻ tiểu nhân gian ngoan đầu cơ thủ xảo.
Xem ra y đã đầu quân với Ngọc Tiêu.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên trởû nên nặng nề.
Ngọc Tiêu đạo nhân không những không ngủ, mà còn có thêm một bang thủ nữa.
Chỉ nghe Ngọc Tiêu hỏi:
- Ngươi có biết bọn tiểu bối vô tri đó là những ai không ?
- Tung Dương Quách Định, Võ Đang Lữ Địch, Chùy tử Hàn Trinh, Phi hồ Dương Thiên, Nam Hải Trân Châu, Thanh Thành Mặc thi.....Theo vãn bối biết thì ít nhất bọn người này đã đến Trường An rồi.
Y rõ ràng là vẫn còn chưa quên mối thù hận binh khí bị hủy, tên tuổi mà y nhắc đến đầu tiên là Quách Định.
Y thật sự mong muốn nhìn thấy Ngọc Tiêu giết Quách Định.
Ngọc Tiêu lại hỏi:
- Còn những kẻ nào khác đến không ?
- Đương nhiên có !
- Ít nhất còn có Diệp Khải Nguyên.
Y Dạ Khốc cười nhạt:
- Diệp Khải Nguyên không đáng sợ !
- Ồ !
Ngọc Tiêu tỏ ra rất kinh ngạc, võ công của Diệp Khải Nguyên, y đã lĩnh giáo qua.

- Tại vì hắn đã ngang với người đã chết rồi.
- Thế à !
- Lúc này trong thành Trường An, người muốn giết hắn không ít, hắn rõ là nhất định phải chết.
Ngọc Tiêu cười lớn:
- Ngọc Dung, còn chưa rót rượu cho Y tiên sinh hay sao ?
Xem ra bọn họ đã muốn nâng rượu suốt đêm, không có vẻ gì là muốn đi ngủ cả.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lúc này chỉ còn lại hai giờ, lúc này nếu không xuất thủ, cơ hội sau này càng hiếm.
Quách Định ép sát bên tai Diệp Khải Nguyên, nói nhỏ:
- Ta ở đây chế ngự bọn chúng, ngươi đi cứu người đi.
Diệp Khải Nguyên cương quyết lắc đầu:
- Không được !
- Tại sao không được ?
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Ta không muốn đi gom thi thể của ngươi !
Giọng nói tuy lạnh lùng, nhưng ngầm chứa một tình cảm nồng ấm còn hơn cả rượu cồn.
Quách Định cởi vạt áo ra, cũng lạnh lùng nói:
- Ngươi lẽ nào muốn đi thu gom thi thể của Đinh Linh Lâm hay sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta có cách, nhất định có cách.
Kỳ thật Diệp Khải Nguyên chẳng có cách nào cả, tâm trạng đã hoàn toàn bấn loạn. Vì sự an toàn của Đinh Linh Lâm, Diệp Khải Nguyên không thể mạo hiểm một chút nào cả.
Quách Định biết nên đã sẵn sàng xông vào, y không phải là một con người lãnh đạm.
Quách Định cho rằng chỉ cần mình xông vào, Diệp Khải Nguyên sẽ buộc phải đi ra phía sau cứu người.
Nhưng y đã lầm.
Y nếu xông vào, Diệp Khải Nguyên tuyệt sẽ không buông rời y, bọn họ tuy có thể đối phó với Y Dạ Khốc và Ngọc Tiêu, nhưng Đinh Linh Lâm vẫn còn ở trong tay của Ngọc Tiêu.
Ngọc Tiêu nếu dùng Đinh Linh Lâm để uy hiếp Diệp Khải Nguyên, thì Diệp Khải Nguyên khó mà thoát chết.
Thân hình của Diệp Khải Nguyên đã nhỏm dậy.
Đột nhiên trong cửa sổ vang lên một tiếng kêu kinh ngạc, đó là tiếng của Y Dạ Khốc:
- Ngươi.... ngươi làm gì vậy ?

Giọng nói của Ngọc Tiêu lạnh như băng:
- Ta muốn giết ngươi !
- Vãn bối có hảo ý đến đây, sao đạo trưởng lại giết vãn bối ?
Ngọc Tiêu cười nhạt nói:
- Ngươi xem ta là loại người như thế nào ? Muốn lợi dụng ta, ngươi mới là loài chuột vô tri, ta không giết ngươi thì còn giết ai chứ ?
Trong phòng liền vang lên tiếng bàn ghế gãy đổ, tiếng ly đĩa ném vỡ.
Thân hình của Quách Định tuy đã bật lên, nhưng liền đổi hướng, ép sát người vào tường lẩn đi.
Diệp Khải Nguyên cũng không chậm bước.
Bọn họ đều đã thấy ra, bây giờ chính là cơ hội tốt để cứu người, Y Dạ Khốc ít ra cũng có thể cầm cự được với Ngọc Tiêu hai ba mươi chiêu.
Thời gian tuy không dài, nhưng chỉ cần bọn họ hành động thật nhanh, thì cũng kịp.
Vì vậy bọn họ không chần chừ chậm trễ một giây phút nào.
May mà trên bệ cửa sổ có bày lạp mai, là một dấu hiệu rất rõ ràng, bọn họ không cần phải tìm kiếm lâu.
Trong cửa sổ đang sáng đèn.
Bên trong có hai bóng người, một nữ đạo nhân chải tóc bới, còn người kia chính là Đinh Linh Lâm.
Nhìn tư thái của bọn họ, giống như đang ngồi đối mặt nhau đánh cờ.
Quách Định đập vỡ cửa sổ, xông vào, y vô luận làm chuyện gì cũng đều rất dứt khoát.
Tâm trạng của Diệp Khải Nguyên trở nên nặng nề, chàng biết bóng người trong đó tuyệt không phải là Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm tuyệt không phải đang đánh cờ, đại ca Đinh Linh Hạc của nàng tuy là cao thủ trong món này, nhưng nàng thì một con chốt cũng không biết đi.
Diệp Khải Nguyên thấy hai người đang ngồi đang ngồi ở đó, dùng một vài viên đá trắng đen đang bày đi xếp lại trên một cái bàn gỗ, đây là một chuyện rất lạ.
Đây lẽ nào là một cái bẫy ?
Nhưng Quách Định đã xông vào rồi, Diệp Khải Nguyên cũng đành phải lao theo.
Vừa lọt vào phòng, Quách Định cũng lập tức phát hiện ra Đinh Linh Lâm không có ở trong phòng.
Thiếu nữ ngồi đối diện với nữ đạo nhân đó, tuy mặc y phục của Đinh Linh Lâm, cách chải tóc cũng giống như Đinh Linh Lâm, nhưng không phải là Đinh Linh Lâm.
Nếu là người khác, chắc sẽ ngạc nhiên ngẩn người ra.

Nhưng Quách Định tác sự lại có phương thức độc đáo của mình. Y liền trở tay, kiếm đã xuất ra khỏi bao, chuôi kiếm đánh vào yết hầu của nữ đạo nhân. Y thị không kịp kêu lên một tiếng nào, ngã gục xuống.
Thiếu nữ kia cũng không kêu lên được, vì lưỡi kiếm của Quách Định đã ép sát yết hầu:
- Đinh cô nương ở đâu ?
Thiếu nữ này tuy sợ xanh tái cả mặt, nhưng vẫn bộc lộ một vẻ thà chết chớ không nói.
Quách Định cũng không hỏi thêm. tay trái đã vung ra, chụp lấy vạt áo của y thị.
Một nắm tay toàn bộ năm sáu lớp y phục trong xé nát toạt làm hai, lộ ra thân thể trắng như tuyết.
Sắc mặt của thiếu nữ trở nên xanh lét vì sợ hãi.
Quách Định nói:
- Ta sẽ xé nát ngươi làm hai mảnh.
Thiếu nữ sợ đến nỗi nói không ra lời nữa, chỉ đưa tay chỉ vào tủ quần áo trong góc phòng.
Tủ quần áo rất lớn.
Diệp Khải Nguyên lao tới, kéo bật mở ra. Bên trong quả nhiên có một người, một nữ nhân mặc đạo trang, tựa như đã bị người ta điểm thụy huyệt chính là Đinh Linh Lâm.
Quách Định hỏi:
- Có hay không ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Có !
Hai câu nói chỉ vỏn vẹn có bốn chữ, Diệp Khải Nguyên đã ôm lấy Đinh Linh Lâm, lẩn ra ngoài cửa sổ.
Quách Định nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cái bụng nhỏ đã hơi lội lên của thiếu nữ này, mỉm cười nói:
- Ngươi sắp phát phì rồi, về sau nhớ nhất thiết không được "ăn thịt" nữa đấy.
Đèn đã được thổi tắt, ánh bình minh nhuốm màu giấy che cửa sổ.
Thôi Ngọc Chân đang dùng một chiếc khăn tay lau mồ hôi lạnh cho Hàn Trinh, nàng quả thật không bỏ đi.
Nhìn thấy Diệp Khải Nguyên ôm Đinh Linh Lâm quay lại, nàng lại mỉm cười.
Ở trên giường Hàn Trinh đang nằm, Diệp Khải Nguyên đành phải mang Đinh Linh Lâm đặt ở ghế.
Diệp Khải Nguyên sau cùng buông một tiếng thở dài.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Đằng sau có người đuổi theo không ?

Diệp Khải Nguyên lắc đầu, mỉm cười nói:
- Cứ xem như Ngọc Tiêu phát hiện ra Đinh Linh Lâm đã được cứu đi, cũng tuyệt sẽ không nghĩ rằng bọn ta lại ở đây.
Quách Định cũng đã quay lại, lạnh lùng cất tiếng:
- Lúc này chúng ta mong rằng y sẽ đuổi đến đây. Còn như y không đến, ta cũng sẽ đi tìm y.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Nếu không phải là ngươi, bọn ta thật không biết phải làm thế nào mới có thể khiến cho nữ đạo nhân đó nói thật ra.
Quách Định nói:
- Muốn nữ nhân nói thật không khó.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
- Y phục của một nữ nhân nếu đột nhiên bị xé toạc ra, rất ít khi còn dám nói dối nữa.
Diệp Khải Nguyên làm bộ thở dài nói:
- Không ngờ ngươi đối phó với nữ nhân rất là có kinh nghiệm.
Quách Định cười cười, rồi quay mắt nhìn Đinh Linh Lâm, đột nhiên kêu lên:
- Đinh cô nương không phải bị điểm á huyệt hay sao ?
Diệp Khải Nguyên "a" một tiếng, Quách Định tiếp:
- Lúc này Đinh cô nương không cần phải á khẩu nữa.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười, vỗ vào huyệt đạo của Đinh Linh Lâm, nhìn thấy đôi mắt mỹ lệ của Đinh Linh Lâm đang mở lớn nhìn mình, Diệp Khải Nguyên thật sự cảm thấy sung sướng vô cùng.
Đinh Linh Lâm tựa như vẫn còn chưa tỉnh hẳn, mí mắt mông lung, nhìn vào đôi mắt của Diệp Khải Nguyên, do dự thốt:
- Diệp Khải Nguyên !
Diệp Khải Nguyên cười hỏi:
- Nàng lẽ nào không nhận ra ta sao ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta không nhận ra ngươi.
Nàng đột nhiên duỗi tay ra, trong tay nàng lại có một cây đao, một đao đâm xuyên ngực Diệp Khải Nguyên.
Máu tươi phun như tên bắn, phun thẳng lên mặt Đinh Linh Lâm, khuôn mặt trắng xanh của nàng lập tức bị máu tươi nhuộm đỏ.
Vẻ mặt của Diệp Khải Nguyên như cứng đờ lại, kinh ngạc nhìn Đinh Linh Lâm.
Ai cũng kinh ngạc nhìn nàng, vô luận là ai có nằm mơ cũng không thể ngờ được nàng lại nhắm đến Diệp Khải Nguyên hạ độc thủ như vậy.
Đinh Linh Lâm lại cười lớn, cười điên loạn, rồi đột nhiên nhảy bật lên,

chuồn thẳng ra bên ngoài.
Diệp Khải Nguyên một tay bịt vết thương trên ngực, muốn đuổi theo, thì liền ngã gục ngay xuống, run run kêu lên:
- Đuổi....đuổi theo mau !
Không đợi Diệp Khải Nguyên nói hết, Quách Định đã đuổi theo.
Diệp Khải Nguyên muốn bước tới xem bọn họ rượt nhau theo hướng nào, nhưng đôi chân đã mềm nhũn đi, trước mắt đột nhiên tối sầm lại.
Một màu đen tuyệt vọng.
Điều mà Diệp Khải Nguyên nhìn thấy sau cùng đó là đôi mắt tràn đầy lo lắng của Thôi Ngọc Chân.
Điều mà Diệp Khải Nguyên nghe thấy sau cùng đó là âm thanh của chính cái đầu mình va trên bàn.
Hừng đông....
Bầu trời vẫn còn tối mờ mờ, mọi người vẫn còn đang say giấc.
Đinh Linh Lâm giống như một con linh dương, nhảy tung tăng trên các nóc nhà liên tiếp nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười điên loạn.
- Ta đã giết Diệp Khải Nguyên, ta đã giết Diệp Khải Nguyên....
Nàng tựa như cảm thấy đây là một chuyện rất đáng để vui sướng.
- Y thị điên rồi !
Quách Định đã thi triển khinh công của mình đến cực hạn, vậy mà vẫn phải đuổi rất xa, mới đuổi kịp được Đinh Linh Lâm.
- Đinh cô nương, hãy mau theo ta quay về.
Đinh Linh Lâm trừng mắt nhìn Quách Định, cơ hồ đã hoàn toàn không nhận ra y nữa, đột nhiên một đao đâm tới Quách Định.
Trên đao vẫn còn dính máu, máu của Diệp Khải Nguyên.
Quách Định cắn răng, quay người trở tay, đoạt lấy đao của nàng.
Quách Định còn chưa chụp hẳn đao, thì tay kia đã nhanh như điện chớp khấu vào sau cổ của Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm đột nhiên trợn tròn mắt, ngã vật xuống.
Bốn bề không có bóng người, hơi sương trên nóc nhà trắng như bạc.
Quách Định bồng lấy Đinh Linh Lâm, vội vàng quay trở về xem thương thế của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng gian phòng này đã không còn người nữa, không còn người sống nữa.
Hàn Trinh vẫn trầm thụy hôn mê, đã bị một trường kiếm đóng dính chết trên giường.
Vết máu trên đất đã đông cứng lại, đó là máu của Diệp Khải Nguyên.
Trên góc bàn cũng có vết máu, đó cũng là máu của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng thân thể của Diệp Khải Nguyên thì lại chẳng thấy đâu, Thôi Ngọc Chân cũng chẳng thấy.
Trường kiếm của ai ? Độc thủ của ai ? Tại sao lại hạ độc thủ một người nửa

sống nửa chết như vậy ?
Diệp Khải Nguyên đi đâu rồi ? Lẽ nào đã bị Thôi Ngọc Chân bắt mang về cho Ngọc Tiêu ?
Vô luận như thế nào, Diệp Khải Nguyên thật sự đã hung nhiều kiết ít.
Gian phòng rất nhỏ, nhưng sắp xếp rất là gọn gàng sạch sẽ.
Trong góc phòng có một cái tủ gỗ nhỏ đã bị khóa, trên bàn trang điểm bên cạnh có đặt một cái rương đồng.
Gió lạnh thổi đập vào giấy che cửa sổ gây nên những tiếng phần phật, trong cửa vào có treo một tấm màn, từ bên ngoài cửa thoang thoảng một mùi hương bay vào.
Diệp Khải Nguyên không chết.
Diệp Khải Nguyên đã tỉnh lại, khi chàng tỉnh lại, thì phát hiện mình đang ở một nơi như thế này.
Sau đó chàng mới phát hiện mình đang nằm lõa thể ở trên giường, đang dắp ba tấm chăn bông rất dày.
Vết thương ở trên ngực đã được băng bó lại bằng vải trắng, băng bó rất kỹ lưỡng, Ai băng bó cho chàng ? Tóm lại nơi đây là đâu ?
Chàng muốn ngồi dậy, nhưng trên ngực mơ hồ như vẫn còn cái cảm giác cắm thanh đao vậy. Chỉ cần nhúc nhích, thì toàn thân đau đớn như xé ruột gan.
Chàng muốn kêu thét lên, thì ngay lúc đó tấm màn cửa liền được vén lên, một người bưng một bát thuốc từ từ đi lại.
Thôi Ngọc Chân.
Y thị đã cởi bỏ đạo bào, trên người là một bộ áo váy màu xanh, mày ngài phớt nhẹ, không trang điểm son phấn, ánh mắt mang một vẻ ưu tư sâu thẳm.
Nhìn thấy Diệp Khải Nguyên đã tỉnh, đôi lông mày của Thôi Ngọc Chân cũng giãn ra.
- Ta làm sao lại đến đây ?
Diệp Khải Nguyên hỏi câu này, liền cảm thấy ngay đây là một câu hỏi thừa, vì đương nhiên đây là do Thôi Ngọc Chân cứu chàng đến.
Thôi Ngọc Chân đã bước đến mang bát thuốc đặt nhẹ nhàng lên chiếc ghế nhỏ ở bên cạnh giường.
Mỗi động tác của y thị xem ra đều rất nhẹ nhàng, đã hoàn toàn không còn là nữ đạo nhân uốn người theo tiếng tiêu nữa.
Diệp Khải Nguyên nhìn y thị, đột nhiên có một cảm giác an toàn tràn đầy cơ thể, tâm trạng cũng ổn định lại.
Nhưng Diệp Khải Nguyên nhịn không được, vẫn hỏi:
- Đây là nơi nào ?
Thôi Ngọc Chân cúi đầu xuống, thổi nguội bát thuốc, một hồi lâu mới trả lời:

- Đây là nhà của người khác.
- Nhà của ai ?
- Một người buôn bán lá trà.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi quen à ?
Thôi Ngọc Chân không trả lời, nhẹ nhàng nói:
- Vết thương của ngươi rất nặng, chỉ sợ bọn Ngọc Tiêu tìm đến, nên đành phải mau chóng mang ngươi đi.
Y thị là một nữ nhân rất tinh tế, rất là chu đáo.
Nếu Diệp Khải Nguyên còn lưu lại ở đó, có lẽ cũng đã sớm bị một trường kiếm đóng chết ở trên giường rồi.
Thôi Ngọc Chân lại nói:
- Nhưng ta lần đầu đến thành Trường An, không quen biết một ai cả. Lúc đó trời vừa sáng, ta thật không biết phải mang ngươi đi đâu.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vì vậy mà ngươi mới xông đại vào trong ngôi nhà này của người ta ?
Thôi Ngọc Chân gật đầu nói:
- Đây là một tiểu hộ bình thường, tuyệt đối sẽ không có ai nghĩ rằng ngươi sẽ ở đây.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Chủ nhân ở đây tất nhiên ngươi cũng không quen biết.
Thôi Ngọc Chân thừa nhận:
- Ta không nhận ra.
Y thị đã nói trong thành Trường An y thị không quen biết một người nào cả.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Bây giờ bọn họ Ở đâu ?
Thôi Ngọc Chân chần chừ, lại qua một hồi lâu, mới nhỏ nhẹ đáp:
- Đã bị ta giết rồi.
Y thị cúi đầu xuống, không dám nhìn Diệp Khải Nguyên. Y thị sợ Diệp Khải Nguyên sẽ chửi mắng mình.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không nói một lời nào cả. Chàng không phải là kẻ quân tử đạo mạo. Chàng biết nếu không có Thôi Ngọc Chân, lúc này chàng đã không biết chết dưới tay ai rồi.
Trong thành Trường An, kẻ muốn giết Diệp Khải Nguyên không ít.
Một nữ nhân nửa đời không quen biết, bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu Diệp Khải Nguyên, lại toàn tâm toàn ý chăm sóc chàng, vì sự an toàn của chàng, mà sẵn sàng giết người.
Nên Diệp Khải Nguyên làm sao nỡ trách mắng Thôi Ngọc Chân, làm sao có thể thốt ra lời chửi mắng.
Thôi Ngọc Chân đột nhiên lại nói:

- Nhưng ta vốn không muốn giết bọn họ.
Diệp Khải Nguyên chờ đợi y thị nói tiếp.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Khi ta xông vào, có hai người đang ngủ ở trên giường, ta vốn cho rằng bọn họ là phu phụ.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng nhịn không được, hỏi:
- Lẽ nào bọn họ không phải ?
Thôi Ngọc Chân lắc đầu nói:
- Nữ nhân đó đã ba mươi tuổi hơn, nam nhân cao nhất chỉ mười bảy mười tám tuổi. Ta ép hỏi bọn họ một hồi, đứa trẻ con đó liền nói thật ra hết. Nguyên là người chồng đã đi vùng xa mua trà, người vợ liền dụ dỗ kẻ học đồ trong nhà bọn họ.
Sắc mặt Thôi Ngọc Chân đã đỏ ửng lên, nói tiếp:
- Hai kẻ này một kẻ bội phản trượng phu của mình, một kẻ bội phản sư phó của mình. Vì vậy ta mới giết bọn họ. Ta.... ta chỉ mong rằng ngươi đừng cho ta là loại nữ nhân ác độc nham hiểm.
Diệp Khải Nguyên nhìn y thị, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác mênh mang không thể diễn tả ra thành lời.
Thôi Ngọc Chân đã làm những chuyện này vì chàng, vì chàng mà bất chấp nguy hiểm to lớn như vậy. Nhưng y thị lại không cần chàng cảm kích, càng không cần chàng báo đáp.
Y thị duy nhất chỉ mong muốn một điều, đó là Diệp Khải Nguyên đừng khinh thường y thị.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được thở dài, ôn tồn nói:
- Ta cũng hy vọng nàng hiểu rõ một chuyện.
- Chuyện gì ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu có kẻ cho rằng nàng làm như vậy là sai trái, cho rằng nàng là một nữ nhân ác độc nham hiểm, thì kẻ đó nhất định là ngụy quân tử, là kẻ khốn khiếp !
Rồi Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói tiếp:
- Ta chỉ mong nàng tin rằng, ta tuyệt không phải là hạng người khốn khiếp như vậy.
Thôi Ngọc Chân cười cười. Khi nàng cười, thì phảng phất như gió đông lạnh lẽo đột nhiên lịm tắt, gió xuân ấm áp đột nhiên thổi tới.
- Thuốc có thể uống được rồi, ngươi uống chứ ?
Nàng đỡ Diệp Khải Nguyên dậy, giống như mẫu thân dỗ dành hài tử. Cầm bát thuốc bón từng ngụm, từng ngụm cho Diệp Khải Nguyên uống:
- Đây là phối dược của chính ta, ta không dám đi tìm thầy thuốc. Ta sợ kẻ khác sẽ lần ra được tông tích của ngươi từ miệng thầy thuốc đó.

Thôi Ngọc Chân quả thật là một nữ nhân rất tinh tế, mỗi một điểm đều suy nghĩ rất là chu đáo.
Diệp Khải Nguyên nhìn Thôi Ngọc Chân, trong long tràn đầy một cảm giác ấm áp và cảm kích, mỉm cười nói:
- Ta gặp nàng thật là một vận may, dường như vô luận chuyện gì nàng cũng có thể trù liệu được cả.
Thôi Ngọc Chân do dự một lúc, rồi chợt nói:
- Nhưng ta lại vẫn không ngờ nổi tại sao y thị lại hạ thủ ngươi.
Diệp Khải Nguyên cũng ngừng cười, vẻ mặt trở nên ảm đạm.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta biết ta vốn không nên nhắc đến chuyện này, nhưng ta thật sự không nghĩ ra nổi. Ngươi bất chấp tất cả cứu y thị, tại sao y thị lại muốn hạ độc thủ như vậy với ngươi ?
Diệp Khải Nguyên lại cười nói:
- Ta nghĩ.... nàng nhất định có nguyên nhân.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Nguyên nhân gì ?
- Trong giang hồ có rất nhiều chuyện tà môn ngoại đạo, ta nói cho nàng nghe, nàng chưa hẳn đã biết.
- Ngươi lẽ nào không trách y thị chút nào sao ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu nói:
- Nàng làm như vậy nhất định là bị Nhiếp tâm thuật một loại ta pháp làm cho mê muội đi, đợi sau khi tỉnh dậy, nàng rõ ràng thống khổ hơn cả ta, ta làm sao có thể trách móc nàng được chứ ?
Giọng nói của Diệp Khải Nguyên tràn đầy sự thông cảm sâu sắc.
Người khác cơ hồ đã một đao dâm chết chàng, thế mà chàng vẫn còn quan tâm đến cái cảm giác sau khi người đó tỉnh lại.
Cho đến nỗi đau của chính mình chàng cũng không để ý đến.
Thôi Ngọc Chân nhìn Diệp Khải Nguyên, từ trong đôi mắt mỹ lệ đột nhiên những giọt lệ như những hạt châu hai hàng tuôn xuống.
- Nàng khóc à ?
-....
- Tại sao nàng lai đột nhiên trở nên thương tâm như vậy ?
Thôi Ngọc Chân từ từ lau hai hàng lệ, miễn cưỡng nói:
- Ta không phải là thương tâm, chẳng qua ta chỉ thoáng nghĩ, giả như có một ngày nào đó, có thể có một ngươi đối với ta như vậy, mọi sự đều nghĩ đến ta, ta như thế....
Thôi Ngọc Chân chưa nói hết câu, mắt đã đẫm lệ trở lại. Tại vì nàng biết rằng mình mãi mãi cũng sẽ không bao giờ gặp được một người như vậy. Vì nàng biết rằng người này tuy bây giờ đang nằm trong vòng tay mình, nhưng

trái tim lại đang nghĩ tới người khác. Hơn nữa sẽ mau chóng rời bỏ nàng mà đi.
Nàng không phải ghen tị, cũng không phải đau khổ, chẳng qua chỉ là một sự cảm thương tủi thân không nói ra được thành lời mà thôi.
Nàng đã là một nữ nhân thành thục, kiếp này nàng sẽ rất là tịch mịch.
Tịch mịch, một sự tịch mịch đáng sợ biết bao....
Những giọt lệ lạnh băng, từng giọt từng giọt rơi trên mặt Diệp Khải Nguyên, nhưng trái tim Diệp Khải Nguyên lại nóng bừng, nóng rất buốt.
Diệp Khải Nguyên không phải là loại người có tâm hồn sắt đá, không phải là một miếng gỗ.
Nhưng chàng làm thế nào được.
Trong phòng đã dần dần tối đi, hoàng hôn vô thanh vô thức nhẹ nhàng đổ tới.
Hoàng hôn thì rất đẹp, một cái đẹp đau lòng.
Thôi Ngọc Chân lấy cơm nguội nấu ban sáng, trộn với tương dầu ăn một bát, nhưng lại hầm cho Diệp Khải Nguyên một nồi cháo nóng.
Nàng đỏ mặt nói:
- Ta vốn muốn mua một ít nhân sâm hầm với cháo, nhưng ta....
Nàng không có tiền, Diệp Khải Nguyên cũng không có, chàng đột nhiên chú ý đến cái trâm ngọc bích mà nàng vốn cắm ở trên đầu không còn thấy đâu nữa.
- Ta vốn muốn mở cái tủ ấy ra, xem bên trong có tiền hay không, nhưng ta không dám.
Nàng thật sự là một đứa trẻ nhỏ bản tính thiện lương, hơn nữa có một nữ tính thật sự Ôn nhu.
Diệp Khải Nguyên chậm rãi húp cháo, trong lòng chợt có một cảm giác thật kỳ diệu. Giả như chàng chẳng qua chỉ là một kẻ buôn bán nhỏ, giả như bọn họ là phu thê.
Giả như bọn họ đều chưa trải qua những chuyện trước đó, bọn họ có phải là sẽ sống hạnh phúc hơn hay không ?
Nhưng lúc này.... giả như bọn họ bây giờ có thể vất bỏ tất cả, giả như Thôi Ngọc Chân cũng muốn mãi mãi sống với Diệp Khải Nguyên, giả như....
Diệp Khải Nguyên không nghĩ tiếp nữa, chàng không thể nghĩ tiếp được nữa.
Cuộc sống an nhàn, đối với chàng mãi mãi là một sự dụ hoặc bất khả kháng cự, nhưng con người chàng lại cứ dường như sinh ra không phải là để được sống những ngày như vậy. Trên thế gian này có mấy người có thể tùy tâm sở dục, chọn lấy phương thức sống cho chính mình ?
Màn đêm dần dần tối. Bọn họ đều không nói ra, nhưng mơ hồ đều toàn tâm toàn ý hưởng thụ cái giây phút thanh bình này. Vì bọn họ đều biết rằng một

ngày như thế này sẽ kết thúc rất mau.
Diệp Khải Nguyên không muốn suy nghĩ chuyện gì nữa cả, chỉ cảm thấy mí mắt nặng dần. Chàng đã mất máu rất nhiều, chàng cảm thấy rất là mệt mỏi, hơn nữa rất lạnh.
Trong mông lung mơ màng, chàng cảm thấy như mình phảng phất đang dần dần chìm vào một cái hố băng. Chàng lạnh buốt toàn thân run rẩy, môi tái tím. Nhưng Thôi Ngọc Chân đã mang tất cả chăn bông có ở đây đắp cho chàng rồi, bây giờ làm thế nào ?
Sắc mặt Diệp Khải Nguyên càng lúc càng đáng sợ, run rẩy giống như một chiếc lá trong gió lạnh. Có cách nào làm cho Diệp Khải Nguyên ấm áp đây ?
Chỉ cần có thể làm cho Diệp Khải Nguyên được ấm áp, vô luận muốn nàng làm chuyện gì, nàng đều cam tâm sẵn sàng. Rồi đột nhiên mặt nàng ửng đỏ lên, nàng đã nghĩ ra một cách. Một phương pháp sưởi ấm nguyên thủy nhất của loài người.
Diệp Khải Nguyên không còn run rẩy nữa, sắc mặt cũng đã dần dần tươi hồng lên. Sau đó chàng mới phát hiện ra, có một người đang lõa thể nằm ngủ ở bên cạnh chàng. Thân thể của nàng mượt mà, mềm mại, nóng ấm như một ngọn lửa.
Phát hiện thấy ánh mắt Diệp Khải Nguyên đang nhìn mình, sắc mặt nàng liền phảng phất như cũng đang nóng bừng lên, rồi nàng liền co người chui đầu vào trong chăn.
Tâm trạng của Diệp Khải Nguyên như thế nào ? Tuyệt không thể dùng hai chữ cảm kích đủ để hình dung, không một từ ngữ nào có thể dùng để hình dung ra được.
Chàng cảm thấy thân thể của mình cũng đang run nhè nhẹ, nhưng đó tất nhiên không phải vì lạnh.
Bên ngoài một màn tối đen, gió lạnh trong đêm đen gào thét, nhưng bóng tối và sự lạnh lẽo đã cách bọn họ rất xa. Bọn họ đã có một thế giới hoàn toàn thuộc về bọn họ, thế giới này tràn ngập niềm hạnh phúc và sự an lành. Chỉ đáng tiếc là hạnh phúc này quả thật quá huyền ảo mong manh, tuy đẹp đẽ, nhưng hư ảo, như hoa đàm nở, tuy đẹp nhưng ngắn ngủi. Rồi đột nhiên, cánh cửa bật mở, một người xông vào. Một người mà bọn họ không bao giờ ngờ được.
Đèn vẫn còn chưa tắt. Ánh đèn rọi chiếu vào mặt người này, sắc mặt người này xanh xám, ánh mắt tràn đầy sát khí phẫn nộ, trừng trừng nhìn bọn họ, dường như chỉ muốn một đao giết chết bọn họ ngay trên giường. Bọn họ lại không nhận ra người này, bởi vì chưa bao giờ gặp qua.
Thôi Ngọc Chân thất thanh kêu lớn:
- Ngươi là ai ? Tại sao lại xông vào đây ?
Người này căm hận nhìn Thôi Ngọc Chân, đột nhiên cười nhạt, nói:

- Đây là nhà của ta, ta sao không thể vào chứ ?
Thôi Ngọc Chân ngơ ngác, Diệp Khải Nguyên cũng ngơ ngác.
Chủ nhân của ngôi nhà này đột nhiên trở lại. Khi một nam nhân quay về ngôi nhà của chính mình, nếu phát hiện ra có hai kẻ nam nữ xa lạ đang ngủ trên giường của chính mình thì vô luận phẫn nộ đến mức độ nào cũng đều đáng được đồng tình. Thôi Ngọc Chân vốn cũng rất là kinh ngạc, rất phẫn nộ, lúc này lại giống như một trái cầu da xì hơi, không nói nổi một lời nào.
Người này mím chặt răng trừng mắt nhìn Thôi Ngọc Chân, tức giận quát to lên:
- Ta mới đi khỏi hai tháng, ngươi lại dám vụng trộm ở nhà ta, ngươi lẽ nào không sợ ta chặt thịt ngươi ra hay sao ?
Thôi Ngọc Chân lại ngơ ngác, hỏi:
- Ngươi.... ngươi nói gì ?
- Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi muốn làm cái chuyện nhìn không ra người này, gã nam nhân này là ai ?
Lẽ nào con mắt của người này có tật hay sao, mà lại nhìn Thôi Ngọc Chân thành thê tử của y ?
Thôi Ngọc Chân vội nói:
- Ngươi.... ngươi không nhìn lầm đấy chứ ?
Ngươi này càng phẫn nộ, nói:
- Ta nhìn lầm ngươi à ? Ngươi mười sáu tuổi đã gả cho ta, có thiêu thành tro, ta cũng nhận ra ngươi.
Thôi Ngọc Chân nhịn không được thét lên:
- Ngươi điên rồi, ta chưa bao giờ gặp ngươi cả.
- Ngươi lẽ nào lại không thừa nhận là thê tử của ta ?
- Tất nhiên !
- Ngươi nếu không phải là thê tử của ta, tại sao lại ngủ ở trên giường của ta ?
Thôi Ngọc Chân không nói nổi nửa lời.
Người này lại trừng mắt nhìn Diệp Khải Nguyên, hầm hầm nói:
- Ngươi là cái thá gì ? Sao lại cùng thê tử của ta ngủ trên giường hả ?
Diệp Khải Nguyên cũng không biết phải nói thế nào, chàng đột nhiên phát hiện ra lại gặp một chuyện vô cùng hoang đường lộn xộn. Chàng thật sự không biết tóm lại đây là chuyện gì nữa ?
Người này nói:
- May mà ta là người quảng đại bao dung, bất kể bọn ngươi đã làm chuyện gì, ta đều tha thứ cho bọn ngươi. Nhưng bây giờ ta đã quay trở về, ngươi nên trả lại cho ta đống chăn mền đó.
Y bước lại, dường như đã sẵn sàng cởi bỏ quần áo lên giường ngủ.
Thôi Ngọc Chân lại thét lên, cố gắng hết sức kéo lấy Diệp Khải Nguyên:
- Ta không phải là vợ của hắn, ta vốn không biết hắn. Diệp đại ca nhất thiết

không thể nhượng bộ hắn.
Diệp Khải Nguyên đương nhiên sẽ không ngồi dậy, nhưng chàng phải làm thế nào đây ? Một người lõa thể nằm ở trên giường của người khác, gặp chuyện này, người đó nên làm như thế nào đây ? Đúng vào lúc này, đột nhiên từ bên ngoài vọng vào một trận cười thật lớn, một người đang ôm bụng, cười ha hả bước vào. Nhìn thấy người này, Diệp Khải Nguyên thật sự không cười nổi nữa.
Thượng Quan Tiểu Tiên ! Con người nguy hiểm này lại xuất hiện ngay trong tình huống khó xử như thế này.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 14
Đoạt mạng phi đao

Có loại người mà khi ta muốn tìm họ, có đập vỡ đầu cũng chẳng tìm ra, còn khi ta không muốn gặp họ, thì họ lại cứ xuất hiện ở ngay trước mắt ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên dường như là loại người như vậy.
Nàng ta một tay ôm bụng, một tay chỉ Diệp Khải Nguyên, cười khì khì nói:
- Ngươi chiếm nhà của người ta, lại chiếm giường của người ta, người ta quay về, cũng chẳng nói tiếng gì. Chẳng qua chỉ kêu ngươi nhường giường, ngươi cũng không chịu, điều này không tránh khỏi quá lố hay sao ?
Chưa dứt lời, đã cười chảy cả nước mắt, cười gập cả bụng.
Diệp Khải Nguyên ngược lại thấy nặng nề khó thở. Lúc này chàng đã hiểu rõ chuyện này như thế nào rồi.
Nữ nhân này không những là một con hồ ly mà cò là một con quỷ, chuyện gì cũng có thể làm được, trò gì cũng có thể nghĩ ra được.
Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn còn đang cười không ngừng, làm như từ trước đến giờ chưa bao giờ nhìn thấy chuyện đáng cười như vậy cả.
Thôi Ngọc Chân ngạc nhiên nhìn, nhịn không được hỏi:
- Y thị là ai vậy ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Y thị không phải là người.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói:
- Đúng rồi ! Ta vốn không phải là người, ta là hoạt thần tiên, vô luận là ngươi trốn đi đâu, ta muốn tìm là tìm được ngay.
Diệp Khải Nguyên không hỏi nàng ta là làm cách nào làm được.
Thượng Quan Tiểu Tiên rõ ràng là luôn chăm chú theo dõi một cách âm thầm Diệp Khải Nguyên trong bóng tối, giống như bóng quỉ vậy.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ta thật không ngờ, đạo sĩ cô nương này mang ngươi đến một nơi tốt như vậy.
Nếu không phải là vì y thị quá lo lắng vội vã đi hái thuốc cho ngươi, thì lần này thật có lẽ bọn ta đã không còn tìm gặp được ngươi nữa.
Thượng Quan Tiểu Tiên bước đến, cầm bát thuốc trống không đặt ở đầu giường lên ngửi ngửi, lại cười nói:
- Chỉ tiếc là y thị không thể được xem là một thầy thuốc giỏi cho lắm, thuốc này ngươi có uống tám trăm cân đi chăng nữa, thì cũng vô dụng thôi.
Thôi Ngọc Chân tức giận đỏ rần mặt lên, nhịn không được hỏi:

- Ngươi có thể trị khỏi được vết thương cho y hay không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ta cũng không phải là một thầy thuốc giỏi, nhưng ta có thể mời một thầy thuốc giỏi đến.
Kẻ "trượng phu" phẫn nộ vừa rồi, bây giờ không còn chút tức giận gì nữa, mà đang đứng nhìn bọn họ cười cười.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Đây là truyền nhân duy nhất của Diệu thủ thần y năm xưa Diệu thủ lang trung Hoa Tử Thanh, ngươi hiểu cao biết rộng, chắc hẳn nhất định phải biết y.
Diệp Khải Nguyên đích xác là có biết.
Hoa gia phụ tử, đích xác là thần y hữu danh trong giang hồ. Chữa trị ngoại thương có sự truyền thụ độc môn.
Nhưng phụ tử hai người này đều có chung một tật nhỏ, đó là tật trộm vặt.
Bọn họ vốn không cần phải đi ăn trộm, nhưng cả đời bọn họ lại thích ăn trộm, vô luận cái gì cũng có thể trộm được.
Người mà đi tìm bọn họ trị thương chữa bệnh, thường thường đều sẽ bị bọn họ trộm sạch.
Diệu thủ hai chữ này, chính là do đây mà ra.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Không ngờ các hạ không những y đạo cao minh, mà còn rất biết làm trò.
Hoa Tử Thanh cũng cười nói:
- Điểm này ngươi không hiểu, muốn học ăn trộm, thì nhất định phải học làm trò. Tại vì ngươi phải học cách trở thành các dạng người khác nhau, thì mới có thể đi khắp nơi ăn trộm các thứ.
Y mỉm cười nói tiếp:
- Tỷ dụ như, nếu ngươi muốn vào miếu ăn cắp kinh thì nhất định phải giả làm hòa thượng, nếu muốn đi trộm ở nhà thổ, thì nhất định phải giả làm khách làng chơi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu ngươi muốn đến ăn cắp ở một cửa hiệu lớn, thì nhất định ngươi sẽ giả thành bộ dạng của một chủ nhân lớn đi sắm hàng.
Hoa Tử Thanh xoa xoa tay nói:
- Các hạ thật là nói một hiểu ba, mới nói một chút mà đã hiểu thấu ngay. Nếu muốn học nghề này, ta đảm bảo không quá ba tháng thì có thể trở thành chuyên gia đấy !
Thượng Quan Tiểu Tiên chen vào:
- Ngươi bây giờ đã là chuyên gia rồi, vì vậy khi ngươi đi trị thương cho hắn, tốt nhất hãy cẩn thận một chút. Nếu không thì có lẽ ngươi ngược lại sẽ bị hắn ăn trộm sạch hết đấy.

Hoa Tử Thanh phá lên cười:
- Ta ăn trộm người khác đã mấy mươi năm, nếu bị người khác trộm lại một lần cũng lý thú lắm.
Y mỉm cười bước đi, nói:
- Chỉ cần trên đao không có độc, ta dám đảm bảo không quá ba ngày, các hạ có thể đi giết người được rồi.
Thôi Ngọc Chân bỗng kêu lên:
- Đợi đã !
Hoa Tử Thanh hỏi:
- Đợi gì chứ ?
- Ta làm sao biết được ngươi thật sự đến để trị thương cho chàng chứ ?
Thượng Quan Tiểu Tiên than thở:
- Vị đạo sĩ cô nương này thật là một người tinh tế, chỉ tiếc là đầu óc còn kém minh mẫn lắm. Hắn là đã bị Diệp công tử của bọn ta đây làm mê mẩn đầu óc rồi.
Thôi Ngọc Chân đỏ mặt nói:
- Tùy ngươi nói thế nào, ta....
Thượng Quan Tiểu Tiên lạnh lùng ngắt lời:
- Bây giờ nếu ta giết ngươi, chắc chắn còn dễ hơn cả ăn đậu phụng nữa, ta hà tất phí một chuyện lớn như vậy ?
Thôi Ngọc Chân cười nhạt.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại nói:
- Ngươi không tin ?
Thôi Ngọc Chân vẫn cười.
Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên bay nhẹ lên, giống như một đám mây, trôi qua đỉnh đầu của họ, Thôi Ngọc Chân cảm thấy có một bàn tay lạnh băng thọt vào trong đống chăn, nhéo nhẹ lên ngực nàng một cái. Lại thấy Thượng Quan Tiểu Tiên đã bay nhẹ trở về, đứng trở lại nơi vị trí cũ, cười khì khì nhìn Thôi Ngọc Chân nói:
- Nghe nói Đông Hải Ngọc Tiêu rất biết chọn lựa, thân thể của ngươi lại rất là rắn chắc, xem ra ngươi đối với nam nhân chắc hẳn cũng rất ra trò đấy.
Thôi Ngọc Chân đỏ ửng mặt lên rồi tái xanh đi, tức giận cơ hồ sắp muốn phát khóc lên.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhơn nhơn nói:
- Đây vốn là chuyện đáng tự hào của nữ nhân, trong chuyện tình ái nếu có thời gian, có lẽ ta cũng phải học của ngươi vài trò.
Sắc mặt của Thôi Ngọc Chân đã trắng bệch ra. Nàng biết nữ nhân này đang có ý làm nhục mình, nhưng nàng đành nhẫn nhịn. Tại sao con người thường phải trả một cái giá đau khổ cho chuyện quá khứ đã qua. Tại sao có người nhất định muốn cho người khác cảm thấy sự đau khổ thì bản thân mới cảm

thấy sung sướng. Thôi Ngọc Chân nước mắt chảy quanh, Thượng Quan Tiểu Tiên nở ra nụ cười đắc thắng và thỏa mãn.
Diệp Khải Nguyên quát lên:
- Cút đi !
Thượng Quan Tiểu Tiên tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi kêu ai cút đi ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi đó !
- Ta hảo tâm hảo ý mời người tới trị thương cho ngươi, sao ngươi lại bảo ta cút đi ?
Diệp Khải Nguyên mặt lạnh như băng, nói:
- Không sai ! Ta bảo ngươi cút đi đấy !
Thượng Quan Tiểu Tiên cũng hơi biến sắc, cười nhạt nói:
- Ngươi lẽ nào không sợ ta giết ngươi hay sao ?
- Ngươi cho rằng ngươi có thể giết được ta ?
- Ngươi không tin ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chỉ muốn nhắc cho ngươi biết một chuyện.
Thượng Quan Tiểu Tiên liền hỏi:
- Chuyện gì ?
- Chuyện này !
Tay của Diệp Khải Nguyên từ dưới chăn duỗi ra, trong tay có một cây đao. Một cây đao dài ba tấc bảy phân. Phi đao !
Lưỡi đao mỏng mà bén, dưới ánh đèn phát sáng lấp lánh. Vẻ mặt của Thượng Quan Tiểu Tiên tựa như bị ánh đao phản chiếu xám xanh. Sắc mặt của Hoa Tử Thanh tự như cũng xanh lét đi. Thiên Địa Nhất Đao, đây chính là Phi đao "lệ bất hư phát". Trong giang hồ, vô luận là cao thủ đáng sợ bao nhiêu, trước nay đều chưa có ai có thể thoát khỏi được khi đao này xuất thủ.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Ta vốn không muốn giết người, nhưng ngươi tốt nhất đừng bức bách ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười nhạt nói:
- Ngươi lúc này vẫn có thể giết người được à ?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi muốn thử sao ?
Thượng Quan Tiểu Tiên không dám.
Không ai dám cả. Không ai dám dùng sinh mạng của chính mình ra đánh cuoïc cả, dốc vào một trận sống mái mà chắc chắn mình sẽ thất bại.
Thượng Quan Tiểu Tiên hít một hơi thật dài, miễn cưỡng cười nói:
- Lẽ nào ngươi không muốn vết thương của ngươi mau lành hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gằn giọng:

- Ta chỉ muốn ngươi cút đi.
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ta sẽ không cút đi, mà ta bỏ đi được không ?
Nàng ta thực sự nó bỏ đi là bỏ đi ngay. Hoa Tử Thanh tất nhiên càng đi nhanh hơn.
Đi ra đến cửa, Thượng Quan Tiểu Tiên lại đột nhiên quay đầu lại nói:
- Có một chuyện ta quên nói cho ngươi.
- Chuyện gì ?
- Ngươi có muốn biết tung tích của Đinh cô nương bây giờ ở đâu không ?
Diệp Khải Nguyên không trả lời, chàng đương nhiên muốn biết.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Y thị bây giờ đang ở cùng với Quách Định, cũng giống như ngươi, ngủ chung trên một cái giường.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt:
- Tại sao ngươi lại nói những lời như thế trước mặt ta ? Ngươi biết rõ là chẳng có công dụng gì mà !
Thượng Quan Tiểu Tiên nhơn nhơn nói:
- Ngươi không tin bọn họ sẽ làm chuyện đó sao ?
Diệp Khải Nguyên tất nhiên không tin.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại nói:
- Bọn họ vốn có lẽ rất là trung thực đối với ngươi, nhưng giả như Đinh cô nương cũng lạnh sắp chết, Quách Định cũng hảo tâm giống như đạo sĩ cô nương đây thì sao ? Giả như trên người Đinh cô nương có một chỗ không tiện nhìn bị trúng độc châm gì đó, để cứu y thị, Quách Định phải rút ra thì sao ?
Diệp Khải Nguyên hơi biến sắc.
Trên mặt Thượng Quan Tiểu Tiên lại nở một nụ cười thắng lợi, kéo tay Hoa Tử Thanh, cười nói:
- Hắn đối với ta tuy vô tình, nhưng ta không thể vô nghĩa đối với hắn. Để lại một bao thuốc cho hắn, bọn ta đi thôi.
Lần này bọn họ thật sự bỏ đi.
Diệp Khải Nguyên đã ngồi dậy, nay đột nhiên lại ngã gục xuống.
Thôi Ngọc Chân hoảng hốt kêu lên:
- Ngươi.... ngươi sao thế ?
Diệp Khải Nguyên thở dài, gượng cười nói:
- May mà nàng mang đao của ta đặt ở dưới gối, may mà y thị không thử.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Đại ca vừa rồi thật không còn lực để sát thương y thị ?
Diệp Khải Nguyên nhìn cây đao trong tay, vẻ mặt trở nên rất nghiêm túc, nói:

- Đao này không phải chỉ dùng tay là có thể phóng ra, phải dùng tinh thần và sức mạnh mà toàn thân có, mới có thể phóng đao ra. Nhưng ta lúc này....
Diệp Khải Nguyên lúc này ngay nói cũng cảm thấy mệt.
Thôi Ngọc Chân nhìn Diệp Khải Nguyên, nước mắt ướt đẫm nói:
- Muội biết đại ca là vì muội mới đuổi y thị đi, nhưng đại ca hà tất vì muội mà mạo hiểm như vậy.... Muội vốn là người phải chịu nhục mới phải.
Diệp Khải Nguyên ôn tồn nói:
- Không có ai phải chịu bị làm nhục, cũng không có ai có quyền làm nhục người khác.
Giọng nói của chàng tuy ôn tồn, nhưng rất là cương quyết:
- Lão gia truyền thụ lại cho ta đao này chỉ là vì muốn ta làm cho thiên hạ hiểu rõ đạo lý này, đừng bao giờ quên nó.
Ánh mắt của Thôi Ngọc Chân cũng sáng lên, chậm rãi nói:
- Muội nghĩ lão gia nhất định là một người tuyệt vời.
Ánh mắt Diệp Khải Nguyên nhìn ra nơi xa xôi, mang một vẻ cô độc, trầm mặc không thể diễn tả được. Chàng nói:
- Bản thân lão gia thường nói lão gia chẳng qua chỉ là một con người bình thường. Nhưng chuyện mà lão gia làm, thì không phải bất cứ ai cũng có thể làm được.
Đây cũng chính là điểm vĩ đại của Thiên Địa Nhất Đao. Vì vậy, bất kể ở đâu, Thiên Địa Nhất Đao mãi mãi sống trong lòng mọi người.
Ánh đèn đã hơi yếu đi, dầu đèn cơ hồ sắp cạn rồi.
Thôi Ngọc Chân đột nhiên thở dài một tiếng, nói:
- Lúc này muội chỉ lo lắng một chuyện.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Nàng lo lắng y thị sẽ lộ cho mọi người biết tung tích của nàng, nàng lo lắng y thị sẽ quay trở lại phải không ?
Thôi Ngọc Chân đáp:
- Phải !
- Y thị tuyệt sẽ không làm như thế, y thị chỉ mong cho vết thương của ta mau lành.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Tại vì y thị muốn ta thay y thị đối phó với người khác.
Thôi Ngọc Chân vẫn không hiểu.
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Ngày hôm đó y thị cố ý dẫn dụ Ngọc Tiêu tìm ta, ý là muốn ta đối đầu với Ngọc Tiêu, y thị vẫn còn mong ta thay y thị giết Quách Định, giết Y Dạ Khốc, giết tất cả những người có thể cản đường y thị.

- Nhưng y thị cũng không cách nào biết đại ca tuyệt sẽ không giết mọi người thay cho y thị.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Ta tuy sẽ không giết người thay cho y thị, nhưng những người đó lại nhất định muốn đến giết ta.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Chỉ cần mọi người sống chết đối đầu nhau, vô luận ai thắng ai thua, y thị đều có thể ngư ông đắc lợi.
Diệp Khải Nguyên gật đầu nói:
- Vì vậy y thị không muốn ta bị thương, càng không muốn ta chết nhanh như vậy.
Thôi Ngọc Chân cảm thấy tay chân lạnh băng, nàng thật sự không ngờ trên thế gian lại có nữ nhân ác độc nham hiểm như vậy.
Ánh mắt Diệp Khải Nguyên trĩu nặng sự ưu tư, đột nhiên cất tiếng:
- Vì vậy có một chuyện mà ta nghĩ không ra được.
Thôi Ngọc Chân vội hỏi:
- Chuyện gì ?
Diệp Khải Nguyên trầm ngâm, rồi nói:
- Kẻ ép nàng đến Lãnh Hương viên thổi tiêu, có thể là do Ngọc Tiêu phái đi.
Thôi Ngọc Chân ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao y muốn làm chuyện này ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì y đã sớm biết nàng là người có bản tính thiện lương, đã sớm biết nàng bất mãn y, đã muốn rời bỏ y.
Thôi Ngọc Chân cúi đầu xuống, nhỏ nhẹ nói:
- Gần đây muội đích xác luôn nghĩ cách trốn thoát khỏi y.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y cũng biết ta chắc chắn sẽ đến Lãnh Hương viên tìm, vì vậy y cố ý muốn nàng chờ đợi ở đó, cố ý để cho nàng thổ lộ tung tích của Đinh Linh Lâm cho ta.
Thôi Ngọc Chân vẫn không hiểu, nói:
- Lẽ nào y cố ý muốn cho đại ca đi cứu Đinh cô nương ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Tại vì y đã dùng tà pháp Nhiếp tâm thuật khống chế Đinh Linh Lâm, khiến cho Đinh Linh Lâm vừa nhìn thấy ta là giết ngay.
Thôi Ngọc Chân xúc động nói:
- Không sai ! Vì vậy y cố ý ở ngoài cửa sổ gian phòng đó, xếp ba chậu lạp mai chính là để cho đại ca dễ tìm thấy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng y vì sợ ta nghi ngờ, nên cũng không thể để ta có cơ hội đắc thủ dễ

dàng.
- Y cố ý làm ra bao nhiêu là chuyện giả mạo để đại ca không bao giờ nghĩ tới điểm này.
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Y bắt Đinh Linh Lâm mang đi, vốn không phải là vì Thượng Quan Tiểu Tiên mà là vì ta.
Thôi Ngọc Chân cắn chặt răng, căm hận nói:
- Muội trước đây thật không biết y cũng là một kẻ nham hiểm ác độc như thế.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng y tuyệt không phải là người của Kim Tiền bang, vì Thượng Quan Tiểu Tiên không muốn ta chết, cũng không biết y dùng chiêu này, vì vậy ta nghĩ không ra.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Nghĩ không ra gì ?
- Nghĩ không ra y làm sao mà cũng biết loại tà pháp Nhiếp tâm thuật này.
- Người biết loại tà thuật này rất ít hay sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Người biết không ít, nhưng người thật sự tinh thông không có mấy người. Trong số đó đại đa số là người trong Ma giáo.
Thôi Ngọc Chân xúc động hỏi:
- Ma giáo ?
- Nàng cũng đã nghe qua rồi sao ?
- Trước sau muội cho rằng đó chẳng qua chỉ là truyền thuyết mà thôi, không ngờ trên thế gian này lại có cái gọi là Ma giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng không nghe Ngọc Tiêu kể qua về Ma giáo hay sao ?
- Không có.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Nàng theo hắn đã bao lâu rồi ?
Thôi Ngọc Chân cúi đầu xuống nói:
- Gần hai năm.
Mặt nàng lộ ra một vẻ bi thống căm ghét không sao diễn tả được, hai năm lại đây chắc hẳn nàng đã như sống trong địa ngục vậy.
Diệp Khải Nguyên đợi cho tình cảm của nàng bình ổn lại, mới hỏi:
- Hai năm lại đây hắn thường ở đâu ?
Thôi Ngọc Chân đáp:
- Hắn có một chiếc hải thuyền rất lớn, bình thường hắn đều ở trên thuyền, nhưng cách đây một hai tháng đều tìm một hải khẩu đỗ lại, bổ sung lương thực và nước ngọt.

Nàng ngẫm nghĩ, rồi nói tiếp:
- Nhưng mấy tháng trước hắn lưu lại sáu, bảy ngày trên một hòn đảo hoang, không mang ai theo, cũng không cho phép mọi người xuống thuyền.
Mắt Diệp Khải Nguyên sáng lên, chàng đột nhiên nghĩ tới lời của Thiết Cô nói:
" Lần này bổn giáo ở Thần Sơn tụ họp, chọn lại giáo tông, trùng khai giáo môn. Đại thiên vương và công chủ tân nhiệm.... " Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Đại ca làm sao thế ?
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Ta vốn đang hoài nghi nhưng mãi không dám tin.
Thôi Ngọc Chân lại hỏi:
- Hoài nghi cái gì ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Hoài nghi Ngọc Tiêu cũng nhập Ma giáo, hơn nữa là một trong Tứ đại thiên vương trong giáo phái.
Sắc mặt Thôi Ngọc Chân trắng xanh, đột nhiên nắm chặt tay Diệp Khải Nguyên nói:
- Vết thương của đại ca có đau hay không ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Thôi Ngọc Chân nói tiếp:
- Nghe nói đao mà Ma giáo dùng đều có độc.
- Không sai !
- Trên đao nếu có độc vết thương của đại ca chỉ đau thôi hay sao ?
Trên đao nếu có độc, sẽ không cảm thấy đau mà sẽ cảm thấy tê. Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Trên đao nếu có độc cũng sẽ không làm chết được ta.
Thôi Ngọc Chân ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao ?
- Tại vì ta là một người kỳ quái, máu của ta có sức kháng độc, nhất là có thể tiêu giảm độc của Ma giáo.
Thôi Ngọc Chân ngạc nhiên, mở to mắt hỏi:
- Bẩm sinh à ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu:
- Mới có gần đây thôi.
- Làm sao có được ?
- Mẫu thân của ta năm xưa vốn là đại công chủ trong Ma giáo.
Thôi Ngọc Chân càng ngạc nhiên hơn, nhịn không được liền hỏi:
- Còn bây giờ ?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Bây giờ mẫu thân ta chẳng qua chỉ là một lão phụ rất đỗi bình thường,

đang ở một nơi yên tĩnh, an hưởng những tháng ngày còn lại của cuộc đời. Luôn mong nhi tử của mình thỉnh thoảng quay về thăm viếng.
- Nhưng đại ca rất ít khi quay về.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì mẫu thân ta vẫn còn một nhi tử đang nuôi dưỡng người.
Ánh mắt Diệp Khải Nguyên phảng phất vẫn còn đang nhìn chăm chú ra nơi xa xôi, từ từ nói:
- Nhi tử này tuy không phải là do chính mẫu thân ta sinh ra, nhưng so với nhi tử do người sinh ra là ta đây thì hiếu thuận hơn nhiều.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Người đó cũng lớn như đại ca chứ ?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười đáp:
- Người đó không giống như ta, là một người kỳ quái. Nhưng dễ nhìn hơn ta, cũng không nhiều lời như ta. Ta mong sau này sẽ có thể thường xuyên gặp người đó hơn.
Thôi Ngọc Chân tươi cười đáp:
- Muội cũng hy vọng có thể gặp được người đó, người đó đã là huynh đệ của đại ca, vậy nhất định đó cũng phải là một người rất tốt.
Trong lòng nàng đột nhiên tràn đầy mơ ước về một hạnh phúc mơ hồ ở tương lai, nhịn không được lại hỏi:
- Người đó tên là gì ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Bạch Tử Băng.
Thuốc mà Hoa Tử Thanh để lại có hai bao, một bao để uống, một bao để bôi. Dược tính của thuốc rất ôn hòa, phảng phất có một công hiệu trấn tĩnh. Vì vậy Diệp Khải Nguyên ngủ rất say giấc. Chàng tỉnh dậy cảm thấy rất khoan khoái. Tại vì vết thương đau nhức như đã giảm nhẹ rất nhiều, hơn nữa từ bên ngoài cửa bay vào hương vị thoang thoảng nồi cháo gà đang hầm trên bếp lửa.
Thôi Ngọc Chân chắc hẳn đang nấu cháo cho Diệp Khải Nguyên trong nhà bếp. Ánh thái dương chiếu vào trong cửa sổ, gió rất nhẹ, hôm nay thời tiết chắc hẳn sẽ rất tốt.
Diệp Khải Nguyên cơ hồ đã quên hết tất cả phiền não, kêu lớn lên:
- Cháo đã nấu chín chưa, mau múc ba bát lớn lên đây cho ta !
- Có ngay !
Màn cửa đột nhiên được vén lên, một bát cháo lớn bay vào, đập vào tường "xoảng" một tiếng. Diệp Khải Nguyên ngơ ngác. Cháo gà dính trên tường chảy ròng ròng xuống, rồi đột nhiên một người xuất hiện ở cửa ra vào, cười nhạt.
Y Dạ Khốc.

Y vẫn mặc trường bào đỏ tươi thêu đầy hoa mẫu đơn đen, xem ra y vẫn giống như cái xác khô.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên nhìn y cười cười, nói:
- Sớm quá phải không ?
Y Dạ Khốc lạnh lùng đáp:
- Ngươi tỉnh dậy tuy không sớm, nhưng thật đúng lúc.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thế sao ?
- Ngươi nếu còn chần chừ chưa dậy ngay lập tức, chỉ e mãi mãi cũng sẽ không tỉnh dậy.
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ngươi đến tuy không đúng lúc, nhưng lại rất sớm.
Y Dạ Khốc lạnh lùng nói:
- Ta nếu không đến sớm, làm sao có thể gặp nữ phản đồ phản sư môn đó được.
- Xem ra dậy sớm cũng không phải là một chuyện hay, y thị nếu không dậy sớm thì làm sao lại đụng phải quỉ.
Y Dạ Khốc nói:
- Điều đó chỉ có thể trách ngươi.
- Trách ta ?
- Y thị nếu không bị ngươi mê hoặc thì làm sao lại dậy sớm như thế, chuồn về quán trọ hỏi thăm tin tức Hàn Trinh cho ngươi.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy nặng nề. Tối hôm qua, chàng đã hỏi qua Thôi Ngọc Chân, nàng thật không biết Hàn Trinh như thế nào, nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên bị thương, chỉ lo mang Diệp Khải Nguyên nhanh chóng đào tẩu, nào còn chú ý đến ai nữa.
Diệp Khải Nguyên tuy không hỏi nữa, cũng không trách gì Thôi Ngọc Chân, nhưng trong lòng lại khó tránh khỏi có hơi xấu hổ, có hơi khó chịu. Chàng cảm thấy mình có lỗi với Hàn Trinh.
Vì vậy trong lòng Thôi Ngọc Chân cũng cảm thấy rất khó chịu. Diệp Khải Nguyên nhìn thấy ra, nhưng không ngờ nàng lại bỏ đi hỏi thăm tin tức Hàn Trinh cho Diệp Khải Nguyên sớm như vậy. Chỉ cần chàng nói một câu, là nàng bất chấp tất cả, vì chàng mà làm bất cứ chuyện gì.
Y Dạ Khốc nói:
- Y thị tính chắc Ngọc Tiêu nhất định đã đi rồi, nhưng không ngờ ta lại vẫn còn ở đó.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Tối hôm đó hắn không giết ngươi hay sao ?
Y Dạ Khốc cười nhạt đáp:
- Ngươi cho rằng hắn thật muốn giết ta ?

- Không thật sao ?
- Bọn ta chẳng qua chỉ làm trò mà thôi, cố ý làm cho ngươi thấy để ngươi có cơ hội mà đi cứu người.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Lúc đó các ngươi đã phát hiện ra ta ở bên ngoài à ?
- Các ngươi vừa vào cái sân đó thì hắn đã biết ngay rồi.
Diệp Khải Nguyên thở dài, gượng cười nói:
- Xem ra ta đã đánh giá thấp hắn.
Y Dạ Khốc nói:
- Hắn cũng đánh giá thấp ngươi, hắn cho rằng ngươi đã chết.
- Còn ngươi ?
Y Dạ Khốc đáp:
- Ta biết muốn một con người như ngươi, chết thì không phải là một chuyện dễ dàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lần này xem ra ngươi không nhìn lầm.
- Nhưng lúc này ngươi nếu không mang Thượng Quan Tiểu Tiên giao ra đây thì chắc chắn phải chết.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Lần này thì ngươi nhìn sai rồi.
Y Dạ Khốc nói:
- Ngươi tốt nhất nên hiểu rõ một chuyện.
- Ngươi nói đi.
Y Dạ Khốc nhấn từng tiếng:
- Ta thích giết người !
- Ngươi nói thật đấy chứ ?
Y Dạ Khốc nói:
- Kẻ mà ta muốn giết nhất chính là ngươi.
- Đây cũng là lời nói thật luôn đấy chứ ?
Y Dạ Khốc nhìn chàng:
- Vì vậy nếu ngươi không mau chóng giao Thượng Quan Tiểu Tiên ra đây, ta sẽ không đợi chờ hơn nữa. Ta có thể không cần y thị, nhưng cần phải giết ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi tốt nhất nên hiểu rõ một chuyện.
- Ngươi cứ nói.
- Ta không thích giết người, nhưng con người như ngươi lại là ngoại lệ.
Y Dạ Khốc cười nhạt:
- Lúc này ngươi có thể giết được ta hay sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta không thể, nhưng nó có thể.
Chàng liền trở tay, đao đã nằm gọn trong tay, một cây đao dài tám tấc bảy phân, Phi đao.
Y Dạ Khốc nhìn thấy cây đao này, con ngươi lập tức co rút lại.
Y đương nhiên cũng biết đây là Phi đao truyền đời của Thiên Địa Nhất Đao, một cây đao khi xuất thủ phải có kẻ chết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chỉ mong ngươi đừng bức bách ta phải giết người.
Trước mỗi lần xuất thủ, Diệp Khải Nguyên đều nói câu này.
Tại vì đao này không phải là dùng tay phóng ra, muốn đao này phát ra, thì phải thi xuất tinh thần và sức mạnh toàn thân. Đao đã phóng ra, thì ngay chính bản thân Diệp Khải Nguyên cũng không cách gì khống chế.
Y Dạ Khốc chăm chú nhìn cây đao, chậm rãi nói:
- Ta biết cây đao này.
- Biết là rất tốt.
Y Dạ Khốc lại nói:
- Chỉ tiếc rằng ngươi không phải là Thiên Địa Nhất Đao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không phải !
- Ngươi bây giờ chẳng qua chỉ là một phế nhân bị thương, cây đao này của ngươi lúc này ngay một con chó cũng chẳng giết chết nổi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cây đao này không dùng để giết chó, chỉ dùng để giết người.
- Ta muốn thử xem nó có thể giết được ta hay không ?
Thân hình y liền lướt đến, nhắm Diệp Khải Nguyên xông tới. Y có một đôi tay chuyên phá ám khí, nhưng cây đao này không phải là ám khí. Cây đao này cơ hồ không còn là đao nữa, mà đã trở thành một sức mạnh vô kiên bất thối, bất khả kháng cự.
Ánh đao lóe lên, thân hình của Y Dạ Khốc đột nhiên gập lại trên không, rớt xuống. Hắn không kêu la lên được một tiếng nào, giống như một cái bao tải trống không nằm liệt trên đất.
Yết hầu của hắn đã bị một đao. Phi đao ! Thiên thượng tọa hạ, độc nhất vô nhị.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 15
Thương tiếc người tài

Diệp Khải Nguyên ngồi yên ở đó, ánh mắt chất chứa một cảm xúc không thể diễn tả được, vừa như xót thương, vừa như lãnh đạm.
Giết người ! Không phải là chuyện vui sướng gì.
Đột nhiên bên ngoài cửa sổ vang lên những tiếng cười như tiếng chuông ngân, đó là Thượng Quan Tiểu Tiên.
- Đao nhanh thật.
Tiếng cười vẫn còn ở bên ngoài cửa sổ thì thân người của nàng đã từ ngoài cửa lớn lướt vào, mềm mại uyển chuyển như một con chim én.
Diệp Khải Nguyên vẫn còn ngồi yên ở đó, thậm chí cũng chẳng thèm đưa mắt nhìn nàng ta.
Bây giờ vô luận Thượng Quan Tiểu Tiên xuất hiện lúc nào đi chăng nữa, Diệp Khải Nguyên cũng đều không cảm thấy khác thường.
Thượng Quan Tiểu Tiên vỗ tay cười nói:
- Ta quả thật không nhìn sai ngươi, ta xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy qua một đao nhanh như vậy.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười nhạt nói:
- Ngươi còn muốn xem nữa chứ ?
- Ta không muốn, ta cũng biết là ngươi sẽ không giết ta, dùng đao này mà giết một nữ hài nhi khổ cực bơ vơ, nếu Thiên Địa Nhất Đao biết được, nhất định sẽ rất tức giận.
Nàng cười kiêu hãnh, nói tiếp:
- Huống hồ, ngươi vốn nên cảm kích ta mới phải, nếu không phải là ta hôm qua bảo Hoa Tử Thanh để lại hai bao thuốc, thì hôm nay ngươi cũng chưa hẳn có thể giết được hắn.
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận.
Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Nhưng ta cũng rất cảm kích ngươi, ngươi xem như đã vì ta mà giết một người.
Câu nói này giống như một chiếc roi quất vào mặt của Diệp Khải Nguyên.
Biết rõ người khác lợi dụng mà vẫn bị lợi dụng, đây rõ không phải là một chuyện dễ chịu.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Ta đã giết một người, thì cũng có thể giết người thứ hai.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười:

- Ta tin như thế.
Diệp Khải Nguyên tiếp:
- Vì vậy ngươi tốt nhất hãy mau đi đi.
- Ngươi lại muốn đuổi ta đi hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gằn giọng:
- Phải !
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ta lẽ nào khó ưa hơn nữ đạo sĩ đó ? Ta lẽ nào không thể hầu hạ ngươi giống như y thị hay sao ?
Trên chiếc ghế đầu giường, đã bầy sẵn bộ y phục được giặt rất là sạch sẽ, xếp rất là chỉnh tề.
Đây tất nhiên cũng là việc làm mà Thôi Ngọc Chân chuẩn bị cho Diệp Khải Nguyên.
Nhưng còn Thôi Ngọc Chân đâu ?
Còn Đinh Linh Lâm ?
Diệp Khải Nguyên cầm bộ y phục lên, chàng không cách gì nằm xuống được nữa.
Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- Ngươi muốn đi à ? Đi đâu ?
Diệp Khải Nguyên không mở miệng.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại nói:
- Muốn đi tìm nữ đạo sĩ kia phải không ?
Diệp Khải Nguyên vẫn không mở miệng.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhơn nhơn nói:
- Ngươi nếu đi tìm y thị, thì ta khuyên ngươi nên nằm nghỉ dưỡng thần, vì ngươi nhất định sẽ không gặp được y thị.
Diệp Khải Nguyên muốn mở miệng nhưng nín lại.
Chàng đã hiểu rất rõ Thượng Quan Tiểu Tiên, chuyện mà Thượng Quan Tiểu Tiên không muốn nói, thì không có ai có thể hỏi ra được, còn nàng ta nếu muốn nói, thì vốn không cần hỏi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Còn như ngươi nếu muốn đi tìm Đinh Linh Lâm, thì cũng chẳng bằng ở đây cùng ta tâm sự, vì cứ cho như ngươi tìm được Đinh cô nương đi chăng nữa, thì cũng chỉ cảm thấy khó xử mà thôi.
Diệp Khải Nguyên không nghe.
-.... Có lẽ bây giờ ngươi vẫn có thể tìm được một người.
Diệp Khải Nguyên đã mang ủng vào.
-.... Bây giờ người mà ngươi duy nhất có thể tìm gặp được là Hàn Trinh, hơn nữa có thể tìm được ngay, ngươi có biết tại sao không ?
Diệp Khải Nguyên không hỏi.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Vì hắn đã nằm trong quan tài rồi, không còn nhúc nhích gì được nữa.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên đứng bật dậy, ánh mắt như lửa đốt nhìn trừng trừng Thượng Quan Tiểu Tiên.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười cười:
- Ngươi biết rõ không phải là ta giết hắn, nhìn trừng trừng ta làm gì chứ ? Ngươi nếu muốn báo thù cho hắn thì trước tiên nên đi tìm thù nhân của hắn !
Nàng ta nhơn nhơn nói tiếp:
- Nhưng ta khuyên người đừng đi, chuyện mà bây giờ ngươi duy nhất nên làm, là nằm xuống ngủ một giấc thật ngon.
Diệp Khải Nguyên không nghe nàng ta nói hết câu này, đã lao người đi.
Nắp quan tài đã đậy lại, nhưng vẫn còn chưa đóng đinh, quan tài mỏng manh, đời người ngắn ngủi.
Vẻ mặt của Hàn Trinh xem ra vẫn còn như đang say ngủ, y vốn chết trong lúc đang ngủ say.
- Khi bọn ta phát hiện ra y thì y đã không còn cứu được nữa, đành phải mua một cái quan tài, tạm thời thu liễm cho y, nhưng bọn ta không biết gì về thân thế của y cả, chỉ mong rằng y còn có thân thuộc bằng hữu đón nhận thi thể của y.
Chủ nhân quán trọ này không phải là một người khó chịu.
Quan tài tuy mỏng, nhưng ít ra còn cứng hơn giường cỏ.
- Đa tạ quán chủ.
Diệp Khải Nguyên thật sự rất là cảm kích, nhưng lại càng cảm thấy ân hận.
Nếu không phải là vì mình, Hàn Trinh đã không phải thụ thương. Nếu không phải là vì sự lơ là qua quýt của mình, thương tích của Hàn Trinh vốn đã có thể trị khỏi. Nhưng bây giờ thì Hàn Trinh đã chết rồi, còn mình thì vẫn còn sống.
- Y chết như thế nào ?
- Bị một kiếm đóng chết trên giường.
- Còn kiếm đâu ?
- Kiếm còn đây.
Ánh kiếm lóe sáng dưới ánh đèn.
Đó là một trường kiếm hình thức rất tao nhã mà cổ kính, tinh công bách luyện, rất là sắc bén, sống kiếm có những hoa văn.
Vết máu đã được rửa sạch, kiếm được bọc lại bằng vải vàng.
- Hai người hầu trong quán của bọn ta, mất rất nhiều lực khí, mới nhổ thanh kiếm ra được.
Người chủ đang kể công lấy lòng.
Y tuy không phải là hạng người khó chịu, nhưng khi có cơ hội kiếm được ít nhiều lợi lộc, đền bù, thì y cũng không muốn bỏ qua.

Diệp Khải Nguyên dường như lại không hiểu được ý này.
Trong lòng chàng đang suy nghĩ một chuyện khác:
- Kiếm này hẳn là từ ngoài cửa sổ ném vào, đâm xuyên ngực Hàn Trinh, rồi lại cắm chặt vào giường hay sao? Lực phóng này thật không nhỏ.
Chủ quán nói:
- Vị cô nương cùng đại gia trú đêm ở đây, đêm hôm trước cũng có quay lại một lần, dường như bị bệnh, được vị Quách đại hiệp đã đánh bại Nam Cung Viễn đó bồng lại.
- Bọn họ đi đâu rồi ?
- Không biết, bọn họ chỉ xuất hiện chốc lát.
Một người hầu bổ sung thêm:
- Tối hôm đó vãn bối trực, vãn bối vừa bước vào sân, thì nhìn thấy trong phòng có hào quang sáng lóe, giống như ánh chớp vậy. Khi vãn bối chạy lại, vị bằng hữu đó của đại gia đã bị đóng chết trên giường. Sau đó Quách đại hiệp bồng vị cô nương đó quay lại, khi Quách đại hiệp và Nam Cung Viễn so kiếm, vãn bối cũng có xem, vì vậy vãn bối nhận ra.
Hắn hơi ngừng lại, ngập ngừng nói:
- Khi vãn bối đi báo cáo cho chủ nhân, quay lại xem, thì Quách đại hiệp và vị cô nương đó đã không còn thấy đâu nữa.
Diệp Khải Nguyên đoán không sai.
Kiếm này quả nhiên là từ ngoài cửa sổ phóng vào, vì vậy người hầu này mới nhìn thấy kiếm quang giống như ánh chớp.
Khi hung thủ muốn thu hồi hung khí, thì Quách Định đã quay lại.
Y thừa cơ sau khi Thôi Ngọc Chân đã mang Diệp Khải Nguyên đi, trước khi Quách Định còn chưa mang Đinh Linh Lâm quay về, thời khắc đó y liền hạ thủ.
Khoảng thời gian đó không dài, có thể y vốn không có thời gian đến thu hồi lại trường kiếm đó, có thể y quá khẩn trương không kịp nhổ trường kiếm đó ra, hai gã hầu, mất rất nhiều sức, mới nhổ được thanh kiếm đó ra.
Quách Định đã mang Đinh Linh Lâm đi đâu ?
Bọn họ tại sao không đợi ở đây ? Lại không đi tìm chàng ?
Những vấn đề này, Diệp Khải Nguyên không muốn suy nghĩ hơn nữa. Lúc này trong lòng chàng chỉ nghĩ tới có một chuyện, tuyệt không thể để cho Hàn Trinh chết vô ích.
Nỗi niềm ân hận giày vò trong lòng chàng, đã trở thành một sự phẫn nộ vô biên.
- Kiếm này ngươi có thể cho ta mang đi được không ?
- Đương nhiên được....
Diệp Khải Nguyên nói đi là đi.
Chủ nhân vội gọi:

- Đại gia lẽ nào không nhận lại thi thể của vị bằng hữu này ?
- Ta sẽ lại, sáng ngày mốt ta nhất định lại.
Diệp Khải Nguyên không phải là không hiểu rõ ý của chủ nhân, nhưng chẳng qua một người tiền đã hết nhẵn túi, thì đành phải giả đần mà thôi.
Ánh thái dương chói lòa.
Mười ngày nay, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy ánh thái dương sáng chói như vậy.
Trên phố tuyết đã tan, bùn đầy người.
Nhưng người trên phố lại rất đông, mọi người đều muốn nhân cái thời tiết đẹp đã khó có này, mà đi ra bên ngoài.
Bảng hiệu chữ vàng "Bát phương tiêu cục", dưới ánh Thái dương mà nhìn, khí phách càng bất phàm.
Một lão nhân mặc áo bông xanh, đang ở trước cửa quét bùn tuyết.
Diệp Khải Nguyên sải những bước thật dài.
Chàng chỉ muốn đi nhanh hơn một chút, vết thương trên ngực lại phát đau, nhưng chàng vẫn bước đi rất nhanh. Nỗi đau đớn trong nội thể, chàng không để ý đến một chút nào cả.
Diệp Khải Nguyên đi vào sân, thì có ngay hai người từ trong đại sảnh phía trước bước tới.
Một trung niên bốn mươi tuổi hơn, ăn mặc rất hoa lệ, tướng mạo rất uy vũ, trong tay cầm đôi thiết đảm, vang lên những tiếng tinh tinh tang tang.
Người kia tuổi tác nhỏ hơn, để một bộ râu nhỏ rất chỉnh tề, da mặt trắng trẻo, bàn tay sạch sẽ.
Diệp Khải Nguyên bước tới trước mặt.
Khi tâm trạng bình ổn, Diệp Khải Nguyên vốn là một người rất lễ độ, rất khách khí, nhưng lúc này tâm trạng của chàng bất ổn.
Diệp Khải Nguyên không hề chấp tay chào, hỏi ngay:
- Tổng tiêu đầu ở đây là ai ?
Người trung niên cầm đôi thiết đảm quan sát khắp người Diệp Khải Nguyên, sa sầm mặt nói:
- Tổng tiêu đầu ở đây chính là ta.
Đối với một con người lãnh đạm như vậy, y tất nhiên cũng không khách khí.
Thiết đảm trấn bát phương Đới Cao Cang không phải là người dễ đùa.
- Ngươi là ai ? Đến tìm ai ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đến tìm người.
Đới Cao Cang nhìn chàng một lượt:
- Có gì kiến giáo ?
- Có hai chuyện.
Đới Cao Cang nói:

- Ngươi có thể nói trước một chuyện.
- Ta muốn mượn năm trăm lạng bạc, nội trong ba ngày sẽ hoàn trả cho ngươi.
Đới Cao Cang cười, nhưng ánh mắt hoàn toàn lạnh lùng, nhìn chăm chú vào giữa ngực Diệp Khải Nguyên:
- Ngươi bị thương à ?
Vết thương của Diệp Khải Nguyên tuy đã được băng bó, máu vẫn thấm ra ngoài y phục.
Đới Cao Cang lạnh lùng nói:
- Ngươi nếu không muốn thụ thương một lần nữa, thì tốt nhất hãy mau theo con đường cũ khi ngươi đến đây mà cút đi.
Diệp Khải Nguyên nhìn chằm chằm Đới Cao Cang:
- Ta đã nghe nói từ lâu, Thiết đảm trấn bát phương là một kẻ hoành hành bá đạo, xem ra quả nhiên không sai.
Đới Cao Cang cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta mượn ngươi năm trăm lượng bạc, ngươi có thể không cho mượn, sao hà tất muốn ta thụ thương một lần nữa ? Lại hà tất muốn ta cút đi ?
Đới Cao Cang phẫn nộ rít:
- Ta muốn ngươi cút đi.
Y đột nhiên xuất thủ, chụp vai áo của Diệp Khải Nguyên, dường như muốn chụp lấy Diệp Khải Nguyên ném đi vậy.
Tay của y thô cứng, gân xanh nổi hằn lên, rõ là đã luyện công phu một loại ưng trảo lực.
Diệp Khải Nguyên không nhúc nhích.
Nhưng cái chụp này của hắn lại không chụp vạt áo của Diệp Khải Nguyên.
Y chụp vào cổ tay của Diệp Khải Nguyên.
Tay của Diệp Khải Nguyên cũng nghênh thẳng tới, mười ngón tay của hai người cấu chặt vào nhau. Đới Cao Cang cười nhạt quát nhẹ lên một tiếng:
- Đoạn !
Y ỷ thế đã luyện Ưng trảo lực đạt được tám chín phần mười, muốn bẻ gãy năm ngón tay của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng tất nhiên năm ngón tay của Diệp Khải Nguyên không gãy được.
Đới Cao Cang lại cảm thấy sức mạnh trên những ngón tay của đối phương mười phần cứng rắn hơn hắn. Chỉ cần siết mạnh, năm ngón tay của hắn sẽ bị bẻ gãy ngay.
Phi đao vốn dùng chỉ lực phát đi, nếu không có chỉ lực cương kình, thì làm sao có thể phóng đi nổi Phi đao vô biên bất thối đó ?
Đới Cao Cang biến sắc, những giọt mồ hôi lạnh toát đã làm đẫm ướt trán.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không dụng lực, chàng lạnh lùng nhìn hắn, giọng

lạnh như băng nói:
- Ngươi đã bẻ gãy ngón tay của mấy người rồi ?
Đới Cao Cang cắn chặt răng không dám mở miệng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nhớ lần sau khi muốn bẻ gãy ngón tay của kẻ khác, thì tốt nhất nên nghĩ tới điểm này.
Rồi Diệp Khải Nguyên đột nhiên buông tay, quay đầu bỏ đi. Người thanh niên nãy giờ đứng khoanh tay ở bên cạnh lạnh lùng bàng quang đứng nhìn, đột nhiên nói:
- Xin dừng bước.
Diệp Khải Nguyên dừng lại, hỏi:
- Ngươi có năm trăm lạng bạc cho ta mượn à ?
Người thanh niên này cười cười, hỏi ngược lại:
- Tôn tính của bằng hữu ?
Diệp Khải Nguyên chỉ nói:
- Diệp.
Người thanh niên nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên:
- Diệp Khải Nguyên ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu:
- Không sai.
Đới Cao Cang rùng mình, vội hỏi:
- Các hạ chính là Diệp Khải Nguyên ?
- Đúng vậy !
Đới Cao Cang thở mạnh ra, gượng cười nói:
- Sao các hạ không nói sớm ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Ta không muốn mượn danh nghĩa để tống tiền, chẳng qua chỉ đến mượn mà thôi, hơn nữa chỉ mượn ba ngày.
Đới Cao Cang hỏi:
- Năm trăm lạng là đủ rồi sao ?
- Ta chẳng qua chỉ muốn mua hai cái quan tài.
Đới Cao Cang không dám hỏi thêm, sau đó người thu chi đã nhanh nhẹn mang đến năm trăm lạng.
- Xin nhận lấy.
Diệp Khải Nguyên không khách khí, tang sự của Hàn Trinh cố nhiên phải làm, thi thể của Y Dạ Khốc cũng phải thu liễm.
Diệp Khải Nguyên không phải là hạng giết người xong sau đó bất kể, chàng cần món tiền này.
Đới Cao Cang lại hỏi:
- Các hạ vừa rồi có nói có hai chuyện.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta còn muốn hỏi thăm một người.
- Ai ?
- Lữ Địch, Bạch y kiếm khách Lữ Địch.
Trên mặt Đới Cao Cang hiển lộ ra một vẻ khác lạ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nghe nói y đã đến Trường An, ngươi có biết y ở đâu không ?
Người thanh niên đột nhiên cười cười, lên tiếng:
- Chính ở đây.
Thái độ của người thanh niên này rất có văn hóa, con người thanh tú nho nhã, trên người quả nhiên mang một trang bào trắng như tuyết, hai mắt sáng long lanh, mang một vẻ lãnh đạm cao ngạo không diễn tả được.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng đã nhìn rõ.
- Ngươi là Lữ Địch ?
- Phải.
Diệp Khải Nguyên mở ra một cuộn vải bọc vàng cầm bên tay trái, lấy ra thanh kiếm, ngón tay nhấc mũi kiếm lên.
- Ngươi có nhận ra thanh kiếm này không ?
Lữ Địch chỉ liếc mắt nhìn:
- Đây là Tùng Văn Kiếm của Võ Đang.
- Có phải chỉ có đệ tử Võ Đang mới có thể dùng kiếm này ?
- Phải.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Ngươi có phải là đệ tử Võ Đang hay không ?
- Phải !
- Đây có phải là kiếm của ngươi ?
- Không phải.
- Còn kiếm của ngươi ?
Lữ Địch ngạo nghễ đáp:
- Những năm gần đây ta không dùng kiếm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Dùng tay ư ?
Lữ Địch nãy giờ vẫn khoanh tay, lạnh lùng nói:
- Không sai, tay của vài người cũng giống như lợi khí vậy.
- Nhưng nếu ngươi muốn từ bên ngoài cửa sổ giết người, thì phải dùng kiếm.
Lữ Địch cau mày, dường như nghe không hiểu câu này.
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Ý của ta ngươi phải hiểu rõ.
Lữ Địch nói:
- Ta giết ai ?

- Ngươi giết người từ trước đến giờ không hỏi tên của đối phương hay sao ?
Lữ Địch cười nhạt:
- Bây giờ ta đang hỏi đây.
Diệp Khải Nguyên nhấn giọng:
- Y họ Hàn, tên gọi là Hàn Trinh.
- Hàn Trinh ?
Lữ Địch quay đầu lại hỏi Đới Cao Cang:
- Ngươi có biết kẻ này hay không ?
Đới Cao Cang gật gật đầu, nói:
- Y là cái túi mưu trí của Vệ Thiên Bằng, người khác đều gọi y là Chùy Tử.
Ánh mắt của Lữ Địch lộ vẻ khinh miệt, quay qua Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Chùy Tử, là gì của ngươi ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Là bằng hữu của ta.
- Ngươi muốn phục thù cho gã.
- Đúng vậy !
- Ngươi cho rằng ta giết hắn hay sao ?
Diệp Khải Nguyên hỏi ngược lại :
- Có đúng không ?
Lữ Địch ngạo nghễ đáp:
- Cứ xem như ta giết đi thì thế nào ? Hạng người này đừng nói chỉ giết một người, có giết cả chục người đi nữa, cũng chỉ xem như đã trả nợ cho ta mà thôi.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt nói:
- Ngươi cho rằng ngươi là ai ?
Lữ Địch đáp:
- Là loại người không sợ người khác tìm ta quấy nhiễu, đợi cho vết thương ngươi lành hẳn, thì có thể đến tìm ta phục thù lúc nào cũng được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không cần điều đó.
Lữ Địch gằn giọng:
- Không cần ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Không cần đợi.
- Ngươi muốn động thủ lúc này ?
- Thời tiết hôm nay không tồi, địa điểm này cũng không tồi.
Lữ Địch nhìn Diệp Khải Nguyên, đột nhiên hỏi:
- Ngươi vừa rồi nói muốn mua hai cái quan tài, một cái cho Hàn Trinh ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
- Còn cái kia ?

- Cho Y Dạ Khốc.
Lữ Địch thốt lên:
- Hồng Ma Thủ ?
- Đúng vậy.
Lữ Địch hỏi:
- Y đã chết dưới tay của ngươi à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta giết người xong không bao giờ quên thu gom thi thể cả.
- Tốt, nếu ngươi chết, thì hai quan tài đó ta sẽ mua thay ngươi, ta cũng mua luôn quan tài cho ngươi.
- Khỏi cần, ta nếu chết, ngươi có thể mang thi thể của ta ra cho chó ăn.
Lữ Địch đột nhiên cười lớn:
- Hay ! Hay lắm !
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn ngươi ?
Lữ Địch gằn từng tiếng:
- Ta nếu chết, ngươi có thể cắt thi thể ta ra thành từng miếng, đem cúng trước linh vị của Hàn Trinh, ăn một miếng thịt hớp một ngụm rượu.
Diệp Khải Nguyên cũng cười lớn, nói:
- Hay, hay lắm, nam tử hán phục thù cho bằng hữu, chính phải như thế.
Chàng đột nhiên quay người, lưng hướng về Lữ Địch.
Tại vì vết thương của chàng bị tiếng cười lớn làm bung ra, máu ứa ra.
Ánh dương chói lòa.
Có rất nhiều kẻ thích giết người trong thời tiết như thế này, vì máu khô rất mau.
Nếu bản thân có bị giết chết, thì máu cũng khô rất mau.
Lữ Địch đứng dưới ánh Thái dương, hai tay vẫn khoanh lại.
Y trân trọng cánh tay của chính mình, giống như kẻ giữ kho trân trọng tài sản, không muốn người khác nhìn thấy.
Diệp Khải Nguyên chậm rãi bước tới, lần thứ hai đưa kiếm cho Lữ Địch:
- Đây là kiếm của ngươi.
Lữ Địch cười nhạt đón lấy, đột nhiên vung tay, trường kiếm thoát khỏi tay bay đi, cắm phập vào một thân cây cách đó năm trượng.
Lưỡi kiếm cắm xuyên vào cây, cơ hồ lút hết lưỡi kiếm.
Cú phóng kiếm này, đủ để xuyên qua bất cứ thân thể của kẻ nào, đóng chặt kẻ đó vào giường.
Diệp Khải Nguyên nhíu mày, cười nhạt nói:
- Hay, quả nhiên là kiếm sát nhân.
Lữ Địch lại khoanh tay lại, ngạo nghễ nói:
- Ta đã nói, ta không dùng kiếm.

Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Ta đã nghe nói:
Lữ Địch nhìn chằm chằm vào tay Diệp Khải Nguyên, đột nhiên hỏi:
- Đao của ngươi đâu ?
Y tất nhiên biết đao của Diệp Khải Nguyên.
Trong giang hồ không ai là không biết đao của Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên chăm chú nhìn y, rất lâu sau, mới lạnh lùng nói:
- Đao đây.
Diệp Khải Nguyên liền lật tay, đao đã nằm trong tay. Đao sáng trắng, lưỡi đao mỏng mà bén, ánh sáng lành lạnh của sắt thép dưới ánh thái dương lấp lánh chói lòa đủ để hớp hồn đoạt phách người khác nhưng nếu ở trong tay người nào, cây đao này có thể không xem là sắc bén không tỏ ra lợi hại, nhưng lúc này đao ở trong tay Diệp Khải Nguyên.
Tay của Diệp Khải Nguyên khô rắn vững chắc như ngọn Viễn Sơn.
Lữ Địch đột nhiên cau mặt, Đới Cao Cang đứng ngoài năm trượng xa, cũng phải nín thở lại.
Y đột nhiên cảm nhận một sát khí từ trước tới nay chưa bao giờ thể nghiệm qua.
Lữ Địch buột miệng nói:
- Hay ! Quả nhiên là đao sát nhân.
Diệp Khải Nguyên cười cười, đột ngột vung đao lên.
Ánh đao lóe lên biến mất.
Cây đao này tựa như đột nhiên tiêu tan đi trong gió, vô hình vô tung.
Người dù có ánh mắt tinh nhanh sắc bén đến đâu, cũng chỉ nhìn thấy đao ở nơi xa lóe lên, rồi thì không thấy đâu nữa.
Tốc độ và sức mạnh của phi đao, tuyệt không có ai có thể hình dung ra được.
Lữ Địch không khỏi cảm thấy xúc động mạnh, thất thanh nói:
- Ngươi có ý gì thế ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Ngươi đã không dùng kiếm ta sao lại dùng đao chứ ?
Lữ Địch nhìn trừng Diệp Khải Nguyên, ánh mắt lộ vẻ khác lạ, rất lâu sau, đột nhiên duỗi tay ra nói; - Ngươi xem tay của ta đây.
Với người khác mà xem, thì không thể xem là một cánh tay đặc biệt.
Ngón tay thon dài, móng tay cắt sát ngắn, được giữ gìn rất là sạch sẽ phù hợp với một thanh niên có sự tu dưỡng bản thân.
Nhưng Diệp Khải Nguyên đã nhìn thấy ra chỗ đặc biệt.
Cánh tay này xem ra hoàn toàn không có gân máu, lớp da mịn màng bóng láng, tỏa ra một sắc sáng kim thuộc.
Cánh tay này không giống như là xương cốt huyết nhục tạo thành, xem ra giống như là bằng kim loại đặc biệt, không phải là vàng, nhưng lại nặng hơn

vàng, không phải là sắt nhưng lại cũng hơn sắt.
Lữ Địch nhìn chăm chú vào cánh tay của mình, chậm rãi nói:
- Ngươi thấy rõ chưa, đây không phải là cánh tay, mà là lợi khí sát nhân.
Diệp Khải Nguyên không thể không thừa nhận.
Lữ Địch hỏi:
- Ngươi biết gia thúc chứ ?
Người y nói chính là Ôn hầu ngân kích Lữ Phụng Tiên.
Diệp Khải Nguyên tất nhiên biết.
Lữ Địch nói:
- Đây chính là công phu mà năm xưa gia thúc đã luyện, vận khí của ta tốt hơn gia thúc, vì khi ta bảy tuổi đã bắt đầu luyện công phu này.
Lữ Phụng Tiên sau khi thành danh mới bắt đầu luyện, chỉ luyện được ba ngón tay.
Lữ Địch nói tiếp:
- Gia thúc luyện công phu này chỉ vì gia thúc trước nay không muốn dưới tay thiên hạ.
Trong binh khí phả, phải liệt danh Ôn hầu ngân kích ở dưới Thiên Cơ Bổng, Long Phụng Song Hoàn , Thiên Địa Nhất Đao (Tiểu Lý Phi Đao) , và Tung Dương Thiết Kiếm.
Lữ Địch nói:
- Bách Hiểu Sinh sau khi làm binh khí phả, gia thúc khổ luyện mười năm, tái xuất giang hồ, muốn dùng cánh tay này, cùng những kẻ được liệt danh trên gia thúc tranh chấp một trận.
Ngừng một chút lại tiếp:
- Gia thúc cũng đã nói, đây không phải là tay, mà là lợi khí sát nhân, cũng có thể liệt danh trong Binh Khí phả.
Diệp Khải Nguyên nãy giờ yên lặng lắng nghe, chàng biết mỗi lời Lữ Địch nói đều là sự thật.
Diệp Khải Nguyên không bao giờ ngắt lời người khác.
Lữ Địch ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, nói:
- Ngươi làm thế nào dùng đôi tay không để đối phó với lợi khí sát nhân này chứ ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Ta thử xem.
Lữ Địch không hỏi nữa, Diệp Khải Nguyên cũng không nói nữa. Lúc này vô luận có nói điều gì, thì cũng đều dư thừa.
Ánh dương chói lòa.
Nhưng cái sân ngập nắng này, lúc này lại ngập tràn sát khí.
Đới Cao Cang đột nhiên cảm thấy ớn lạnh.
Y ăn mặc rất là ấm áp, ánh dương cũng rất là ấm áp, nhưng y đột nhiên cảm

thấy một luồng khí lạnh, cũng không biết từ đâu đến, len lỏi vào cổ áo của y, len lỏi vào tận trong tim y.
Đao đã bay lẫn vào trong mây, kiếm đã chìm ngập vào trong cây.
Đây không phải là đao hàn, cũng không phải là kiếm khí, nhưng lạnh buốt hơn bức bối hơn lưỡi kiếm mũi đao.
Đới Cao Cang cơ hồ đã không muốn nán lại ở trong sân nữa. Nhưng y cũng thấy tiếc khi bỏ đi.
Vô luận là ai cũng có thể tưởng tượng ra được rằng, trận chiến này tất phải là một trận chiến kinh tâm động phách nhất trong những năm gần đây, sẽ mãi mãi vang vọng võ lâm.
Có thể tận mắt nhìn thấy trận chiến này, cũng là một tế ngộ khó có được trong một đời người.
Vô luận ai cũng không muốn bỏ qua cơ hội ấy.
Đới Cao Cang chỉ mong bọn họ hay mau sớm bắt đầu, mau sớm kết thúc.
Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn không xuất thủ.
Lữ Địch cũng không.
Ngay Đới Cao Cang là kẻ bàng quang, cũng không chịu đựng nổi loại áp lực vô hình đáng sợ này, nhưng bọn họ lại dường như không có cử động gấp gáp gì.
Hay là vì áp lực này vốn là do chính bọn họ phát ra, vì vậy bọn họ mới không cảm thấy nó ?
Hay là vì bản thân họ đã biến thành sắt thép, thành gạch đá, trên thế gian này không còn bất cứ một loại áp lực nào có thể lay động được họ nữa.
Đới Cao Cang cũng không nhìn thấy ra.
Y chỉ nhìn thấy được là, thần thái của Diệp Khải Nguyên rất là trấn định, rất lạnh lùng, nộ hỏa vừa rồi vì thù hận mà phát ra, bây giờ đã hoàn toàn nguội tắt.
Y tất nhiên biết rằng, vào thời điểm này, sự phẫn nộ và kích động không thể dẫn tới chiến thắng, mà chỉ có thể dẫn đến thất bại.
Ngạo khí của Lữ Địch cũng không còn thấy đâu nữa, trong trận quyết chiến sinh tử tuyệt không thể có chút sơ hở nào, kiêu ngạo cũng đồng với sự sai lầm chết người.
Kiêu ngạo, phẫn nộ, bạc nhược, ưu lo, sợ hãi.... đều có thể dẫn đến sự phán đoán phản ứng sai lầm.
Đới Cao Cang cũng đã từng nhìn thấy không ít cao thủ quyết chiến, những sai lầm như vậy, bất cứ ai cũng không cách gì hoàn toàn tránh được.
Nhưng lúc này, y đột nhiên thấy ra hai thanh niên này tựa như một chút sai lầm như thế cũng không hề có. Tâm trạng của bọn họ, thần thái của bọn họ, tư thế đứng của bọn họ, đều tuyệt đối hoàn mỹ.
Cuộc chiến này cuối cùng rồi ai sẽ thắng ?

Đới Cao Cang cũng không nhìn thấy ra. Y chỉ biết rằng có rất nhiều người cho rằng Diệp Khải Nguyên là một địch thủ đáng sợ nhất của đương kim võ lâm.
Y cũng nghe có kẻ nói qua, nếu bây giờ trùng tác binh khí phả, đao của Diệp Khải Nguyên có thể liệt danh đệ nhất.
Nhưng hiện tại Diệp Khải Nguyên không có đao.
Tuy không có đao, nhưng lại vẫn như có một loại nhuệ khí, sát khí giống như lưỡi đao.
Diệp Khải Nguyên có thể thắng chứ ? Đới Cao Cang không thể xác định được.
Y cũng biết tay của Lữ Địch, cũng có thể xem là một đôi tay đáng sợ nhất trong thiên hạ võ lâm. Đôi cánh tay này đã gần như là Kim Cang bất hoại, không ai có thể hủy hoại đôi cánh tay này được cả.
Nhưng Lữ Địch có thể thắng hay không, Đới Cao Cang cũng không thể xác định được.
Diệp Khải Nguyên coi ra thật rất trấn định, rất là nắm chắc, có thể ngoài đao ra, Diệp Khải Nguyên nhất định còn có một loại võ công đáng sợ hơn, một loại võ công mà bất cứ ai cũng không cách gì tưởng tượng đến nổi.
Nếu lúc này có người đến đánh cuöïc với Đới Cao Cang, y có thể sẽ đánh cuöïc Diệp Khải Nguyên thắng. Y cho rằng cơ hộ mà Diệp Khải Nguyên thắng, ít nhất phải gấp đôi Lữ Địch.
Nhưng y đã lầm.
Vì y đã không nhìn thấy được tâm trạng của Diệp Khải Nguyên, cũng không nhìn thấy ra được vài chuyện mà Diệp Khải Nguyên đã thấy ra. Một vài chuyện đủ để Diệp Khải Nguyên lao đao khốn đốn.
Từ lúc sau khi kiếm của Lữ Địch ném đi, Diệp Khải Nguyên chợt cảm thấy có một cảm tình thương tiếc con người trẻ tuổi tuy kiêu ngạo nhưng tài năng này.
Nhưng Diệp Khải Nguyên đã nghe qua hai câu nói:
- Sự khác nhau giữa thù địch và bằng hữu, thì giống như sự khác nhau giữa cái sống và cái chết.
- Nếu có người muốn ngươi chết, thì ngươi phải muốn hắn chết, giây phút đó tuyệt không thể chọn lựa.
Đây chính là lời mà A Phi đã nói với Diệp Khải Nguyên.
A Phi sinh trưởng ở nơi thảo nguyên vùng đất kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu, cá lớn nuốt cá bé, đây chính là luật sống nơi thảo nguyên, cũng chính là luật sinh tử. Trong trận quyết chiến sinh tử này, tuyệt không thể nương tay với địch thủ, càng không thể tỏ chút luyến thương nào.
Diệp Khải Nguyên hiểu rõ cái lý lẽ này. Chàng biết lúc này nhân tố dẫn chàng đến chiến thắng không phải là "nhanh" và "hiểm", mà là "ổn" và

"chuẩn".
Tại vì Lữ Địch rất có thể sẽ nhanh hơn, hiểm hơn Diệp Khải Nguyên.
Tại vì lúc này ngực của chàng đau nhức như có lửa thiêu đốt, vết thương của chàng không những đã toác ra, mà còn đang nát rữa. Cái mà Diệu Thủ Lang Trung đưa cho Diệp Khải Nguyên, không phải là linh đơn, nên chẳng tạo nên một kỳ tích gì.
Nỗi đau đớn có lúc tuy có thêû khiến cho người ta tỉnh táo phấn chấn, nhưng chỉ đáng tiếc thể lực của Diệp Khải Nguyên, đã không cách gì có thể phối hợp được với tinh thần của chàng. Vì khi chàng xuất thủ, thì phải chế ngự được tử mạng của đối phương, ít nhất lúc đó phải có bảy tám phần mười nắm chắc chàng mới xuất thủ.
Vì vậy chàng phải đợi. Đợi đối phương lộ ra sơ hở, đợi đối phương đã suy nhược, rã rời, đợi đối phương cho chàng cơ hội.
Nhưng Diệp Khải Nguyên đã phải thất vọng. Cho đến lúc này, chàng vẫn không cách nào tìm ra được một chút sơ hở nào trên người Lữ Địch.
Lữ Địch xem ra đứng rất là tùy tiện, khắp thân trên dưới, mỗi chỗ đều phảng phất như trống rỗng.
Diệp Khải Nguyên vô luận muốn từ nơi nào trên thân thể của Lữ Địch hạ thủ, xem ra dường như rất là dễ dàng.
Nhưng chàng đột nhiên nghĩ tới những lời mà Thiên Địa Nhất Đao nói với chàng, trận chiến giữa A Phi và Lữ Phụng Tiên năm xưa, chỉ có Thiên Địa Nhất Đao ở bên cạnh tận mắt chứng kiến.
Lữ Phụng Tiên lúc đó, giống như Lữ Địch bây giờ.
- Kiếm của A Phi lúc đó, phảng phất như có thể tùy tiện đâm trúng vào bất cứ nơi nào trên thân thể Lữ Phụng Tiên.
- Nhưng tuy chỗ trống rất nhiều, lại không hề có một chỗ trống thực sự nào.
- Toàn bộ thân thể Lữ Phụng Tiên trở thành rất linh hoạt kỳ ảo.
- Hai chữ "linh kỳ" này, chính là cảnh giới chí cao của thậm thâm trong võ học.
- Phi đao của ta xuất thủ, ít nhất phải nắm chắc chín phần mười.
- Nhưng lúc đó ta nếu là A Phi, thì Phi đao sẽ chưa hẳn đã dám nhắm Lữ Phụng Tiên xuất thủ.
Chỉ là lời của Thiên Địa Nhất Đao nói, thì Diệp Khải Nguyên mãi mãi không bao giờ quên.
Lúc này thân thể của Lữ Địch đã trở nên trống không rồi ? Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát giác ra mình đã đánh giá thấp người thanh niên này, người này mới thật sự là một cao thủ mà cả đời chàng chưa từng ngộ kiến.
Diệp Khải Nguyên tuy chưa phạm bất cứ một sai lầm chết người nào, nhưng chàng đã mất một nhân tốt dẫn đến chiến thắng trọng yếu nhất.
Đó là Diệp Khải Nguyên đã đánh mất niềm tin vào chiến thắng.

Lữ Địch lạnh lùng nhìn Diệp Khải Nguyên, cặp mắt càng ngày càng sáng rực, càng ngày càng khốc liệt, rồi đột nhiên nói ra ba chữ :
Ngươi thua rồi.
- Ngươi thua rồi !
Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa xuất thủ, thế mà Lữ Địch đã nói là chàng thua rồi.
Ba chữ này không dư thừa, giống như một mũi kiếm, đâm trọng thương niềm tin của Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên lại không phản bác.
Tại vì chàng bỗng phát hiện Lữ Địch cuối cùng đã cho mình một cơ hội.
Một người khi đang mở miệng nói, thì tinh thần và cơ bắp đều sẽ buông lỏng.
Vẻ mặt chàng lộ ra vẻ chịu đựng, tại vì chàng biết rằng nếu mình biểu hiện ra vẻ đau đớn, thì Lữ Địch càng sẽ không buông tha cho chàng.
Trong trận quyết chiến sinh tử này, nếu có cách nào có thể giày vò được đối thủ của mình, thì vô luận ai cũng đều sẽ không bỏ qua.
Lữ Địch quả nhiên lạnh lùng nói:
- Thể lực của ngươi đã không còn cách nào cầm cự tiếp nổi nữa sớm muộn gì cũng sẽ ngã gục, vì vậy ngươi không cần xuất thủ ta cũng biết là ngươi thua rồi.
Đúng lúc Lữ Địch nói ra chữ cuối cùng, Diệp Khải Nguyên đã xuất thủ.
Đây cũng chính là cơ hội tốt nhất mà Diệp Khải Nguyên có thể có được.
Lữ Địch vừa nói xong câu này cũng chính là lúc tinh thần và cơ bắp buông lỏng nhất.
Thân thể của Lữ Địch tuy vẫn không có chút sơ hở nào, nhưng Diệp Khải Nguyên đã có cơ hội tìm ra sơ hở của Lữ Địch.
Diệp Khải Nguyên không dùng đao.
Nhưng tốc độ xuất thủ của chàng, dường như không chậm hơn đao của chàng.
Tay trái chàng chụm lại như móng vuốt chim ưng, năm ngón tay phải xỉa gập ra, ai cũng có thể nhìn thấy là Diệp Khải Nguyên muốn dùng chưởng.
Dùng chưởng ư ? Hay là muốn dùng Thiết chỉ công ?
Diệp Khải Nguyên xuất thủ biến hóa khôn lường, không ai có thể nhìn thấy được chàng sẽ công kích vào bộ phận nào trên cơ thể đối thủ.
Chàng tất yếu trước hết dẫn động thân pháp của Lữ Địch. Chỉ cần nhúc nhích, hư không sẽ biến thực, nhất định sẽ lộ xuất sơ hở.
Lữ Địch quả nhiên nhúc nhích cử động, sơ hở mà y lộ xuất là ở đỉnh đầu.
Diệp Khải Nguyên song quyền đồng xuất, đánh mạnh vào đỉnh đầu của Lữ Địch, đây là sự công kích chí mạng. Nhưng Diệp Khải Nguyên trong lòng lại cảm thấy nặng nhọc, vì chàng đã phát giác ra, chiêu này của mình lộ xuất,

chỗ sơ hở ở ngực trước cũng sẽ lộ ra.
Ngực trước chính là nơi nhược yếu nhất của Diệp Khải Nguyên, vì ngực trước của chàng vốn đã bị thương tích.
Vô luận ai biết nơi nhược yếu nhất trên thân thể của chính mình có thể sẽ bị người khác đánh vào khi tấn công, sẽ phát sinh tâm trạng lo lắng khiến cho quyền thủ không được tập trung sẽ yếu đi.
Công thế của Diệp Khải Nguyên đã không còn mạnh bằng lúc bình thường, tốc độ đã không còn nhanh bằng lúc bình thường nữa.
Chàng đột nhiên phát giác ra, chỗ sơ hở này vốn là do Lữ Địch cố ý lộ ra.
Trước hết Lữ Địch cố ý tạo cơ hội cho Diệp Khải Nguyên xuất thủ, lại cố ý lộ xuất sơ hở, vì chẳng qua chỉ là muốn cho Diệp Khải Nguyên lộ hẳn ra nơi nhược yếu nhất trên thân thể của chính mình.
Đây chính là một cạm bẫy chết chóc, nhưng Diệp Khải Nguyên đã như kẻ mù lọt vào.
Chàng muốn thoát ra, nhưng đã không còn kịp nữa.
Tay của Lữ Địch đã chợt vươn tới ngực của Diệp Khải Nguyên.
Đây không phải là tay, mà chính là lợi khí sát nhân.
Đới Cao Cang hoảng sợ biến sắc.
Bây giờ y mới biết mình vừa rồi đã nhìn nhầm, y đã nhìn thấy ra đây mới chính là đòn công kích chí mạng không cách gì tránh được.
Ai ngờ đúng vào lúc này, thân hình của Diệp Khải Nguyên bỗng vọt lên trên không, giống như đột nhiên bị một trận gió thổi bay đi vậy.
Không ai có thể trong giây phút này, trong tư thái như vậy mà phi thân lướt đi được.
Nhưng khinh công của Diệp Khải Nguyên đã đạt đến cảnh giới Bất khả tư nghị.
Đới Cao Cang nhịn không được thất thanh kêu to lên:
- Khinh công tuyệt vời !
Lữ Địch cũng không khỏi buột miệng tán thưởng:
- Khinh công tuyệt vời.
Hai câu nói này bọn họ đồng thời thốt ra, còn chưa dứt lời, thì Diệp Khải Nguyên đã từ trên không nhảy xuống.
Tay của Lữ Địch liền đánh vào hông của Diệp Khải Nguyên.
Khi Diệp Khải Nguyên thi xuất chiêu cứu mạng đó, thì đã biết rằng mình chỉ thoát được chiêu thứ nhất của Lữ Địch, chớ không thoát được chiêu thứ hai.
Khi Diệp Khải Nguyên vọt lên không trở mình, chỗ sơ hở nửa thân sau rất lớn. Chàng chỉ có thể làm như thế thì ngực chàng mới tránh thoát được đòn công kích của Lữ Địch.
Nhưng cú đánh trên xương hông cũng chẳng dễ chịu gì.
Diệp Khải Nguyên chỉ cảm thấy tay của Lữ Địch, giống hư một cây chùy

sắt, xoáy mạnh vào trong xương tủy của mình.
Diệp Khải Nguyên thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt của mình gãy răng rắc.
Chàng ngã xuống, bộ phận trên người chàng chạm đất đầu tiên chính là bộ phận nơi xương cốt đã vỡ nát của chàng.
Diệp Khải Nguyên cơ hồ đau đớn muốn ngất đi.
Chàng lại đột nhiên tỉnh táo, tại vì chàng phát hiện ra tay của Lữ Địch đã vươn tới ngực chàng. Xem ra lần này chàng mới thật sự không cách gì né được, cũng không cách gì đưa tay ra chống đỡ được.
Tay của Diệp Khải Nguyên chỉ là tay, còn tay của Lữ Địch lại là lợi khí sát nhân.
Cái chết như thế nào ?
Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa nghĩ tới nó, thì nghe Đới Cao Cang hô lớn lên:
- Thủ hạ lưu tình.
Tay của Lữ Địch liền dừng lại, y lạnh lùng hỏi:
- Ngươi không muốn ta giết hắn ở dây sao ?
Đới Cao Cang thở dài đáp:
- Ngươi hà tất nhất định phải giết hắn ?
Lữ Địch nói:
- Ai nói ta muốn giết hắn ?
- Nhưng ngươi....
Lữ Địch cười nhạt:
- Ta nếu thật muốn giết hắn thì một câu nói của ngươi có thể ngăn chặn được ta hay sao ?
Đới Cao Cang cười gượng, y hiểu rằng mình không thể nào cản được, trên thế gian này có lẽ vốn không có ai có thể ngăn chặn được cả.
Lữ Địch nói:
- Ta nếu thật muốn giết hắn, thì hắn đã chết mười lần rồi.
Đây không phải là đại ngôn.
Diệp Khải Nguyên nhìn người thanh niên kiêu ngạo đó, sự đau đớn đã khiến cho khuôn mặt chàng co rúm lại, nhưng đôi mắt chàng lại bình thản, thậm chí còn như đang cười nữa.
Tại sao Diệp Khải Nguyên cười ?
Bị người đánh bại, lẽ nào lại là một chuyện lý thú lắm sao ?
Lữ Địch đã quay đầu lại, nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, đột nhiên nói:
- Ngươi có biết tại sao ta không giết ngươi không ?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu.
- Tại vì ngươi vốn đã bị thương rồi, nếu không thì với khinh công cao tuyệt của ngươi, cho dù không thể thắng ta, ta cũng không cách gì truy đuổi kịp

ngươi.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Ngươi cũng chẳng cần phải truy đuổi theo, tại vì cho dù ta không thể thắng ngươi, cũng sẽ không bao giờ đào tẩu.
Lữ Địch nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, rất lâu sau, mới chậm rãi gật gật đầu nói:
- Ta tin như vậy.
Ánh mắt của Lữ Địch cũng lộ ra cảm xúc giống như Diệp Khải Nguyên, y nói tiếp:
- Ta tin rằng ngươi tuyệt không phải là hạng người như thế, vì vậy ta càng không thể giết ngươi, tại vì ta còn muốn đợi cho vết thương của ngươi sau khi lành hẳn, thì sẽ cùng ngươi phân tranh thắng bại.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi....
Lữ Địch ngắt lời chàng:
- Tại vì ta tin rằng ngươi sẽ không đào thoát, vì vậy ta biết nhất định ngươi sẽ trở lại.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Đến ngày đó, ta vẫn bại dưới tay của ngươi, thì ngươi sẽ giết ta chứ ?
Lữ Địch gật gật đầu:
- Đến ngày đó, ngươi nếu thắng ta, thì ta cũng cam nguyện chết dưới tay của ngươi.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Thế sự như kỳ, biến hóa vô lường, ngươi làm sao biết được bọn ta chắc chắn có thể đợi đến ngày đó.
Lữ Địch nói:
- Ta biết.
Đột nhiên nghe một người than thở từ bên ngoài tường:
- Nhưng có một chuyện ngươi lại không biết.
Lữ Địch không hỏi, cũng không lao ra xem.
Lữ Địch đang lắng nghe.
Người bên ngoài tường chậm rãi nói:
- Ngày hôm nay nếu ngươi thật muốn giết y, thì bây giờ ngươi cũng đã là một cái xác chết, trên thân thể ngươi không chỉ là một vết đao.
Đồng tử của Lữ Địch co rút lại.
Trong thời khắc đồng tử của Lữ Địch co rút lại, thì thân thể y đã lao ra bên ngoài tường.
Đới Cao Cang không lao theo, nhưng chạy vội đến, đỡ lấy Diệp Khải Nguyên, thở dài nói:
- Ta thật không ngờ ngươi lại bại trận.

Diệp Khải Nguyên lại mỉm cười nói:
- Ta cũng thật không ngờ ngươi lại cứu ta.
Đới Cao Cang gượng cười nói:
- Không phải là ta cứu ngươi, ta có muốn cũng không cứu được ngươi.
- Chỉ cần ngươi có ý nghĩ như vậy, cũng đã đủ rồi.
Đới Cao Cang miễn cưỡng cười cười, đột nhiên đứng bật dậy, lớn tiếng sai khiến:
- Chuẩn bị xe ngựa.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 16
Hổ huyệt kiêu oa

Khoang xe rất lớn, rất dễ chịu.
Đây vốn là chiếc xe dùng để đi đường xa mà các khách thương thường thuê mướn để vận chuyển hàng hóa.
Bát phương tiêu cục có uy tín rất tốt, nghĩ đến khách nhân rất là chu đáo.
Diệp Khải Nguyên không ngờ Đới Cao Cang lại là một con người chu đáo như vậy.
Trước tiên y trải lên khoang xe một tấm chăn bông rất dày, rồi tự mình đỡ Diệp Khải Nguyên ngồi lên.
- Vết thương của ngươi không nhẹ, nhất định phải nhanh chóng đi tìm một thầy thuốc giỏi.
Sự chu đáo và vui vẻ của y khiến cho Diệp Khải Nguyên không thể không cảm kích.
Diệp Khải Nguyên thở dài, gượng cười nói:
- Ngươi không nên đối xử với ta như vậy, thái độ của ta đối với ngươi vốn không tốt.
Đới Cao Cang đáp:
- Với tâm trạng của ngươi lúc này, vô luận ai cũng thấy không yên tâm.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Xem ra ta không những đánh giá thấp Lữ Địch, mà còn đánh giá thấp ngươi.
Đới Cao Cang cũng thở dài nói:
- Hắn đích xác là cao thủ mà bình sinh ta chưa bao giờ gặp, nhưng vẫn chưa hẳn có thể sánh được với ngươi.
- Ta đã bại rồi.
- Nhưng ngươi nếu thật muốn giết hắn, thì bây giờ hắn cũng đã chết dưới tay ngươi rồi.
- Ngươi tin thế à ?
Đới Cao Cang gật đầu.
Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú Đới Cao Cang, đột nhiên hỏi:
- Ngươi có biết người ở bên ngoài tường nói là ai không ?
Đới Cao Cang lắc lắc đầu, đáp:
- Ta đang muốn hỏi ngươi đây, ngươi nhất định biết y là ai.
- Tại sao ?
- Ta nghĩ y nhất định là bằng hữu với ngươi.

Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à !
- Tại vì y không những giúp ngươi nói ra những lời mà ngươi không muốn nói, hơn nữa sợ Lữ Địch hạ độc thủ, vì vậy cố ý dụ Lữ Địch ra ngoài.
Diệp Khải Nguyên lại thở dài nói:
- Ngươi suy nghĩ rõ ràng rất chu đáo, nhưng nghĩ lầm rồi.
Đới Cao Cang hỏi:
- Người này không phải là bằng hữu của ngươi hay sao ?
Diệp Khải Nguyên gượng cười đáp:
- Ta cũng vốn cho rằng đó là bằng hữu của ta.
- Còn bây giờ ?
- Bây giờ ta chỉ mong sao trước đây mãi mãi chưa gặp y, sau này cũng mãi mãi đừng bao giờ gặp y.
- Ngươi biết y là ai chứ ?
Diệp Khải Nguyên không trả lời câu này, mà lại hỏi ngược lại:
- Người thầy thuốc mà ngươi dẫn ta đi tìm là ai ?
Đới Cao Cang nói:
- Người thầy thuốc đó cũng là một người cổ quái, y đạo lại rất cao.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười cười, nói:
- Hôm qua ta cũng nhận ra một người rất là cổ quái, y đạo cũng rất là cao minh.
Đới Cao Cang cũng cười:
- Phàm thầy thuốc y đạo cao minh, tính khí dường như cũng có hơi cổ quái, cũng giống như cao thủ võ lâm thật sự, tính khí cũng có hơi cổ quái một chút.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Tính khí của ngươi không cổ quái sao ?
- Tuy có nhưng không thể xem là võ công cao thủ được.
- Nhưng ta lại biết, hàng hóa mà Bát phương tiêu cục bảo vệ, từ trước đến nay chưa bao giờ xảy ra một vụ cướp nào.
Đới Cao Cang cười nói:
- Chẳng qua đó chỉ là vận khí hai năm nay của ta không tệ, hơn nữa có rất nhiều bằng hữu chiếu cố.
Diệp Khải Nguyên chậm rãi gật đầu:
- Ta tin rằng ngươi nhất định có rất nhiều bằng hữu tốt.
Đới Cao Cang còn muốn nói gì nữa đó, nhưng Diệp Khải Nguyên đã nhắm mắt lại.
Diệp Khải Nguyên đích xác là rất mệt.
Đới Cao Cang kéo tấm chăn bông, nhẹ nhàng đắp lên người Diệp Khải Nguyên, vẻ mặt lộ vẻ khác lạ.

Nhìn cử chỉ đó của y, thì dường như y mong muốn dùng chiếc chăn bông này phủ lên đầu của Diệp Khải Nguyên, làm chàng chết ngộp.
Nhưng y lại chỉ đắp tấm chăn bông lên ngực Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên tựa như đã ngủ say rồi.
Lúc này nếu thật có người muốn dùng chăn bông để làm chết ngộp Diệp Khải Nguyên, thì chàng chắc chắn không biết, chàng không thể phản kháng.
Trời đang giữa trưa, chính ngọ.
Xe ngựa vẫn còn đang tiếp tục tiến tới trước, lộ trình mơ hồ còn rất dài.
- Ngươi nhất định muốn mau chóng tìm một thầy thuốc giỏi.
Nhưng người thầy thuốc mà Đới Cao Cang muốn tìm, lại hình như ở rất xa.
Y nhìn Diệp Khải Nguyên đang ngủ say, miệng y đang gặm một cái chân gà.
Y đã sớm chuẩn bị, chuẩn bị phải đi một lộ trình rất xa, vì vậy đã chuẩn bị cơm trưa ngay trên xe.
Y vốn là một người rất chu đáo.
Nhưng bữa cơm trưa chỉ có một người ăn, chỉ có một cái chân gà, một miếng thịt bò, một cái bánh, một bình rượu.
Y tựa như đã sớm tính sẵn là Diệp Khải Nguyên sẽ ngủ, tại vì trước khi sắp lên xe, y đã cho Diệp Khải Nguyên dùng một bát canh sâm để bảo dưỡng nguyên khí.
Chất dịch thịt bò rất tuyệt, hương vị chân gà cũng rất thơm, tuy so không bằng bữa cơm trưa mà bình thường y ăn, nhưng khi đang chấp hành nhiệm vụ, thì không thể đòi hỏi có tất cả.
Y tuy là người rất chú ý đến chuyện ẩm thực, nhưng lúc này y cũng đã cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.
Huống hồ, lúc này nhiệm vụ của y xem ra đã sắp hoàn thành, chỉ cần qua một giờ đồng hồ nữa, là đã có thể bàn giao Diệp Khải Nguyên, y vẫn còn kịp quay nhanh về hưởng thụ một bữa cơm tối thịnh soạn.
Uống hết ngụm rượu cuối cùng, y đột nhiên cũng cảm thấy rất mệt mỏi.
Y vốn không có thói quen ngủ giấc trưa, nhưng lúc này có thể thừa dịp nằm nghỉ chốc lát thì cũng cũng rất tốt, tinh thần dưỡng khỏe, sau bữa ăn tối vẫn có thể sắp xếp một hai tiết mục lý thú nữa.
Xe đang lắc lư, giống như đang lắc nôi vậy.
Y nhắm mắt lại, trong bụng đã bắt đầu tính tới chuyện buổi tối nên đi kiếm ai ? Là tiểu yêu tinh rất biết chiều chuộng đó ? Hay là lão yêu tinh rất từng trải kia ?
Những tiết mục đó sẽ rất là phí tiền, nhưng y đã có hai năm không cần phải phiền não vì kim tiền.
- Có lẽ phải tìm cả hai lại, so sánh với nhau.
Vì vậy lúc này phải dưỡng khỏe tinh thần.
Miệng y nở một nụ cười, rồi cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Y dường như chỉ ngủ một chút, nhưng khi y tỉnh lại, đã không còn thấy Diệp Khải Nguyên đâu nữa.
Cửa xe vẫn còn đóng, xe ngựa vẫn còn đang tiếp tục tiến về phía trước.
Nhưng Diệp Khải Nguyên đã vô hình vô tung.
Sắc mặt của Đới Cao Cang xanh tái đi, thét lớn lên:
- Hãy dừng xe lại.
Y lao xuống xe ngựa, nắm lấy người phu xe nói:
- Ngươi có nhìn thấy kẻ họ Diệp đó xuống ngựa hay không ?
- Không.
- Thế hắn đâu ?
Người phu xe cười nhạt:
- Ngươi cùng ở chung với hắn trong xe, ngươi không biết thì ta làm sao biết được.
Người phu xe không phải là thuộc hạ của Đới Cao Cang, nên thái độ đối với y không có chút tôn trọng nào.
Đới Cao Cang đột nhiên cảm thấy dạ dày thắt lại, nhịn không được muốn nôn mửa ra tất cả thịt bò và chân gà vừa ăn lúc nãy.
Người phu xe đang nhìn chăm chăm Đới Cao Cang, lạnh lùng nói:
- Ngươi tốt nhất hãy mau lên xe đi, hãy cùng ta đi báo cáo kết quả.
Đới Cao Cang không muốn trốn đi, y biết rằng vô luận trốn đi đâu chăng nữa cũng chẳng thoát được.
Khi người phu xe bắt đầu đánh xe đi, Đới Cao Cang khom người trên cửa sổ xe, nôn mửa lên hồi.
Xe ngựa đi qua một khe núi, trước mặt liền hiện ra một tấm biển gỗ rất lớn, bên trên viết:
" Thử sơn hữu hổ, hành nhân cải lộ" (Núi này có hổ, người đi đường nên đi hướng khác) Nhưng chiếc xe ngựa vẫn không đổi hướng đi, đường càng lúc càng hẹp, chỉ chừa đủ cho chiếc xe ngựa ép sát vách núi mà đi.
Sau khi đã đi qua khe núi, thì trước mặt xuất hiện một đường phố.
Một đường phố rất náo nhiệt giống như trong thành, ngay cái cửa hàng hai bên đường phố, bảng hiệu cũng hoàn toàn giống hệt.
Đến nơi đây, vô luận là ai cũng đều sẽ cho rằng mình đột nhiên lại quay về bên trong thành Trường An.
Nhưng đi qua đường phố này rồi, trước mặt lại là hoang sơn.
Lúc này tốc độ của xe ngựa đã chậm lại. Hành nhân trên phố, sắc thái phảng phất đều rất ưu nhàn, dường như không chú ý đặc biệt gì đến chiếc xe.
Tại vì họ nhận ra chiếc xe, cũng nhận ra người đánh xe này.
Nếu là người lạ, đánh xe đi vào đường phố này, vô luận người đó là ai, thì chỉ trong nháy mắt, y sẽ chết ngay đầu phố.
Trên phố này tất nhiên không có mãnh hổ, nhưng có một người còn còn

đáng sợ hơn cả mãnh hổ nữa.
Chiếc xe ngựa đã tiến vào sân của một quán trọ.
Tên hiệu của quán trọ này là Hồng Bảo, cũng giống hoàn toàn với cái quán trọ của Diệp Khải Nguyên trú ngụ trong thành.
Một người hầu vai khoác khăn lau, tay xách thùng nước, bước tới nói:
- Đới tổng tiêu đầu đến một mình chứ ?
Đới Cao Cang miễn cưỡng cười cười đáp:
- Chỉ một mình.
Người hầu vẻ mặt hoàn toàn không chút biểu cảm, nói:
- Phòng ốc đã sớm sẵn sàng cho Tổng tiêu đầu rồi, xin theo ta.
Trong sân sau, có bảy gian phòng rất to lớn, giống hệt như nơi mà Ngọc Tiêu trú ngụ.
Trong đại sảnh phía trước, trên bàn đã bày ra một hũ rượu, một mân cỗ thịnh soạn.
Một người đang ngồi lưng quay về phía cửa, đang tự chuốc rượu một mình.
Một giai nhân tuyệt sắc, búi tóc bới cao, đính đầy ngọc quí, ăn mặc cực kỳ hoa lệ.
Đới Cao Cang cúi đầu đi lại, cúi đầu đứng sau lưng nàng, không dám thở mạnh.
Nàng không quay đầu lại, chậm rãi bưng ly rượu lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm rượu, rồi mới hỏi:
- Ngươi lại về một mình à ?
Đới Cao Cang đáp:
- Phải.
- Có ai nữa không ?
- Đi rồi.
Giọng nói của Đới Cao Cang đã bắt đầu run lên.
Tuyệt sắc mỹ nhân này đã chậm rãi quay đầu lại, nở một nụ cười quyến rũ.
Thượng Quan Tiểu Tiên !
Nàng ta chính là Thượng Quan Tiểu Tiên.
Đới Cao Cang nhìn thấy nữ nhân mỹ lệ như tiên nữ này, lại còn sợ hơn cả nhìn ác ma.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn y, nhỏ nhẹ nói:
- Lẽ nào ngươi đang nói là Diệp Khải Nguyên đã đi rồi ?
Đới Cao Cang gật gật đầu, răng đánh lập cập, không nói ra nổi một chữ nào.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Bát cháo sâm mà ta muốn ngươi chuẩn bị cho hắn, hắn không ăn sao ?
- Hắn....hắn ăn rồi.
Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- Rồi sau đó ?

- Sau đó ta đỡ y lên xe.
Tuy cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng khắp đầu y đã ướt đẫm mồ hôi.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại hỏi:
- Trên xe y có ngủ không ?
- Có ngủ.
- Thương tích của hắn như thế nào ?
Đới Cao Cang đáp:
- Không nhẹ.
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ta thật không hiểu, một kẻ bị trọng thương, lại đã ngủ, sao ngươi lại để cho y đi mất.
Đới Cao Cang run run giọng:
- Ta.... ta không thả cho y đi.
- Ta cũng biết là tự y bỏ đi, nhưng lẽ nào ngươi lại không giữ y lại ?
Đới Cao Cang càng lau càng ra mồ hôi nhiều hơn, nói:
- Khi y bỏ đi, ta không biết.
- Ngươi không cùng hắn ngồi chung một xe hay sao ?
Đới Cao Cang đáp:
- Ngồi chung.
- Điều này thật là kỳ quái, ngươi ngồi chung một xe với y, vậy mà khi y bỏ đi, sao ngươi lại không biết ?
Đới Cao Cang nói:
- Tại vì.... tại vì ta.... cũng ngủ.... mất rồi.
Hắn cuối cùng dồn hết dũng khí nói ra câu này.
Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên bật cười, cười rất là dịu dàng, lại ngọt ngào nói:
- Ta biết ngươi nhất định rất là mệt, gần đây ngươi vốn rất là bận rộn.
Đới Cao Cang đã hoàn toàn biến sắc, lắp bắp đáp:
- Ta.... ta không mệt, không mệt một chút nào cả.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhỏ nhẹ nói:
- Thù tạc của ngươi nhiều như thế, không những là thù tạc khách nhân, mà còn phải thù tạc những con yêu tinh lớn nhỏ nữa, làm sao không mệt cho được ?
Y thị thở nhẹ ra, tiếp:
- Ta nghĩ rằng ngươi nên nghỉ ngơi một lúc, vậy ta sẽ để cho ngươi nghỉ ngơi hai mươi năm.
Đới Cao Cang thất thanh nói:
- Hai.... hai mươi năm ?
Thượng Quan Tiểu Tiên thản nhiên đáp:
- Sau hai mươi năm ngươi nhất định sẽ là một hảo hán sinh long hoạt hổ.

Trong tay y thị đang cầm một chiếc đũa ngà voi nạm bạc, đột nhiên điểm vào yết hầu của Đới Cao Cang.
Đới Cao Cang không tránh né. Y không dám tránh né, mà cũng không thể tránh né.
Khi Thượng Quan Tiểu Tiên đã xuất thủ, trên thế gian này rất ít ai có thể tránh thoát được.
Nhưng, trong tích tắc đó, đột nhiên có ánh đao lóe lên.
"Rắc" một tiếng, chiếc đũa ngà trong tay Thượng Quan Tiểu Tiên gãy ngay ở giữa, kình lực của ánh đao không giảm, bay tiếp đi, "chát" một tiếng, đóng chặt vào tường.
Một cây đao dài ba tấc bảy phân.
Phi đao !
Phi đao cắm ở trên tường, lưỡi đao đã hoàn toàn đóng ngập vào.
Một người đẩy cửa bước vào.
Diệp Khải Nguyên !
Diệp Khải Nguyên đã đến.
Phi đao của Diệp Khải Nguyên xuất ra, giết người thì ít, cứu người thì nhiều.
Sắc mặt của Diệp Khải Nguyên cũng không có chút máu nào, cố gắng lết lại, vỗ vỗ vào vai Đới Cao Cang nói:
- Ngươi cứu ta một lần, ta cũng cứu lại ngươi một lần, bây giờ bọn ta đã dứt nợ với nhau.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại cười nói:
- Lời ta nói quả thật không sai, trên người ngươi quả nhiên không chỉ có mang một cây đao.
Diệp Khải Nguyên cũng cười cười nói:
- Lữ Địch đâu ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:
- Y làm sao đuổi kịp ta được.
Nàng nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, cười rất là dịu dàng, nói:
- Ngoài trừ ngươi ra, trên thế gian này còn có nam nhân nào có thể đuổi kịp ta chứ.
Câu nói này mang hai ý rất lý thú, cực kỳ lý thú.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không hiểu.
.... Giả đần là một trong những bản lĩnh hơn người của Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên thậm chí cũng không thèm nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên, ánh mắt nhìn khắp nơi ước lượng đánh giá, thở dài nói:
- Đây thật là một nơi tốt.
- Ngươi thích nơi này sao ?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Ta nếu chỉ ngủ suốt, đến lúc này mới tỉnh, nhất định sẽ cho rằng vẫn còn ở

trong thành, nhất định sẽ không ngờ chủ nhân của Kim Tiền bang lại ở một nơi như thế này.
Thượng Quan Tiểu Tiên than thở:
- Chỉ tiếc là ngươi dường như không chịu ngủ say đi.
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Ta thù tạc không nhiều, yêu tinh mà ta quen biết chỉ có một người, vì vậy ta không quá mệt.
Thượng Quan Tiểu Tiên đương nhiên biết yêu tinh mà Diệp Khải Nguyên nói là ai, nhưng bản lĩnh giả đần của nàng cũng tuyệt không kém Diệp Khải Nguyên.
Nàng ta cười khúc khích nói:
- Ta vốn cho rằng ngươi rất mệt, gần đây khi ta thấy ngươi, ngươi thường ở trên giường, yêu tinh ở trên giường, lại không chỉ một người, vì vậy đặc biệt kêu người chuẩn bị cho ngươi một bát cháo sâm, dưỡng nguyên khí của ngươi, ai ngờ ngươi lại không chịu thọ lãnh tình cảm đó.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đã thọ lãnh rồi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nháy nháy mắt:
- Bát cháo sâm đó ngươi thật đã dùng rồi chứ ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Chỉ tiếc là bổ dược trong bát cháo sâm đó vẫn không đủ, nếu muốn ta ngủ một giấc thật say, ít nhất cũng phải dùng mười cân bổ được mới được.
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài:
- Chỉ đáng trách ta đã quên rằng ngươi là đại thiếu gia của đại công chủ Ma giáo.
- Vì vậy ngươi không thể đổ tội cho Đới tổng tiêu đầu được, ta tin rằng bản thân y cũng không biết ta đã ngủ như thế nào.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ngươi biết.
- Ta vừa lên xe, thì phát hiện ra y chỉ chuẩn bị rượu thịt cho chính y mà thôi.
Thượng Quan Tiểu Tiên hỏi:
- Trên người ngươi lẽ nào cũng mang bổ dược có thể khiến cho người khác say ngủ ?
Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:
- Ta chẳng qua chỉ phun một ít nước bọt lên cái chân gà của hắn thôi.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại cười:
- Trong nước bọt của ngươi vẫn còn có cháo sâm à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy mà hương vị của cái chân gà đó sẽ rất tuyệt.
Đới Cao Cang rũ đầu xuống, vẻ mặt giống như bị người khác nhổ một bãi

nước bọt lên đầu.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Ngươi làm sao mà biết Đới tổng tiêu đầu muốn mang ngươi đi tìm ta ?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Một ít cháo sâm trong nước bọt, là đã có thể làm cho người khác suy nghĩ, cháo sâm đó ngoài trừ ngươi ra thì còn có ai có thể làm ra được nữa chứ ?
Thượng Quan Tiểu Tiên lại hỏi:
- Ngươi đã bỏ đi rồi, sao còn muốn quay lại ?
Diệp Khải Nguyên cũng thở dài, nói:
- Tại vì ta dường như đã không còn nơi nào khác để đi nữa.
Đây là lời nói thật.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 17
Nhu tình mật ý

Diệp Khải Nguyên tự biết thương tích của mình, nếu lưu lại thành Trường An, rất có thể sẽ không sống qua khỏi được ngày hôm nay.
.... Chàng giống như một con hồ ly bị những người thợ săn rượt đuổi, trong thành Trường An đã có chim ưng bay tới.
Thượng Quan Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Xem ra ngươi vẫn còn có chút lương tâm, xem ra vẫn biết chỉ có ta thật sự tốt với ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy ta đã không bỏ đi, mà ở suốt trong xe.
Đới Cao Cang thốt lên:
- Ngươi không đi sao ?
Diệp Khải Nguyên cười cười đáp:
- Chiếc xe đó rất dễ chịu, chỗ ngồi cũng rất rộng rãi, bên dưới chỗ ngồi là khoang trống, người không quá béo phệ như ta đây, có thể nằm thoải mái ở trong ấy.
Đới Cao Cang cắn chặc răng nói:
- Ta chỉ có một chuyện không hiểu rõ thôi.
- Chuyện gì ?
Đới Cao Cang căm hận nói:
- Ngươi đã sẵn sàng chịu đi, tại sao còn giở cái trò đùa ấy ra ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên đáp:
- Tại vì ta không muốn người khác xem ta là kẻ ngốc nghếch, ta vô luận muốn đi đâu, thì điều trước nhất phải làm rõ chỗ đến tóm lại là nơi nào.
Thượng Quan Tiểu Tiên thở dài nói:
- Lúc này thì ngươi xem ra đã biết đây là đâu rồi.
Diệp Khải Nguyên cười đáp:
- Ta đã nói, đây quả thật là một chỗ rất tốt, ngay ta cũng phải lấy làm bất ngờ.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại buông tiếng thở dài:
- May mà lúc này ta đã hiểu rõ ra một chuyện.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao !
Thượng Quan Tiểu Tiên liếc mắt nhìn Đới Cao Cang, nói:
- Ta xem ra đã biết kẻ thật sự ngốc nghếch là ai rồi.

Đới Cao Cang vội thốt:
- Ta....
Miệng của y vừa mở ra, thì chợt phát hiện ra ánh bạc lóe lên, phóng vọt vào miệng của y.
Y chỉ cảm thấy trong miệng ngọt ngọt, mát mát, giống như ăn một miếng đường phèn vậy.
Thượng Quan Tiểu Tiên mỉm cười nói:
- Ta biết ngươi thích ta, ám khí sát nhân của thiên hạ, tuyệt không ngon ngọt hơn miếng đường phèn của ta, ngươi thấy đúng không ?
Đới Cao Cang không trả lời.
Sắc mặt của y, đột nhiên trở sắc đen sẫm, yết hầu của y đã bị nút chặc lại, dường như có một đôi tay vô hình đột nhiên bóp lấy yết hầu.
Hơi thở của y liền đột ngột dừng lại.
Khi y chết, trong miệng y vẫn còn vị ngọt.
Miếng đường phèn này quả thật ngọt, rõ là ngọt đến mức nguy hiểm, ngọt đến mức có thể giết người.
Con người Thượng Quan Tiểu Tiên há không cũng rất ngọt ngào hay sao ?
Nụ cười của Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn luôn luôn rất là ngọt ngào, còn ngọt hơn cả đường phèn nữa.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại không cười, mà có cười cũng không cười nổi.
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Hắn đã cứu ngươi, ngươi cũng đã cứu hắn, món nợ giữa các ngươi há đã không giải quyết xong rồi hay sao? Ta giết hắn, thì cũng chẳng có quan hệ gì đến ngươi cả.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được nói:
- Ngươi ít ra không nên giết hắn trước mặt ta.
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:
- Ta nhất định phải giết hắn trước mặt ngươi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao ?
- Tại vì ta muốn ngươi hiểu rõ hai chuyện.
Diệp Khải Nguyên lắng nghe.
Tiểu Tiên nói:
- Ta muốn nói nếu một kẻ ngốc nghếch không ngu hơn người khác, thì chỉ có một cách.
Nàng ta mỉm cười, nhìn Đới Cao Cang đang nằm trên mặt đất, nói:
- Bây giờ hắn không phải đã không ngu hơn người khác sao ?
Người chết là người chết, mọi người chết đều giống nhau, không có người chết thông minh, cũng chẳng có người chết ngu dốt.
Tiểu Tiên chậm rãi nói tiếp:

- Ta vẫn còn muốn ngươi hiểu ra rằng, ta nếu muốn giết một người, thì người đó chắc chắn phải chết, trên thế gian này tuyệt không có bất cứ ai có thể cứu được kẻ đó, ngay ngươi cũng không thể.
Diệp Khải Nguyên lại mím chặt môi lại.
Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên rồi đột nhiên cười tươi, nói:
- Ngươi lúc này vẫn đang sống, chỉ tại vì ta vốn không muốn giết ngươi, cũng sẽ không cho ngươi ăn đường phèn, sao ngươi hà tất mím môi lại ?
Đây không phải là một lời nói dối, nàng ta nếu thật muốn giết Diệp Khải Nguyên, cơ hội quả thật rất nhiều.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại cười nhạt, rõ là chàng không nhận cái cảm tình này.
Tiểu Tiên mỉm cười, lại nói:
- Kỳ thật ngươi có lúc cũng rất là ngu, tại sao ngươi không dùng đao của ngươi để đối phó với Lữ Địch ?
Diệp Khải Nguyên trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi nói:
- Tại vì ta muốn chứng minh một chuyện.
- Chuyện gì ?
- Ta muốn biết Hàn Trinh có phải là đã chết dưới kiếm của y hay không ?
Tiểu Tiên than thở:
- Ngươi nếu cũng chết dưới tay của hắn, thì có biết đi chăng nữa, cũng có ích lợi gì chứ ?
Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài, nói:
- Ta đã đánh giá thấp y.
Tiểu Tiên hỏi:
- Võ công của y còn cao hơn cả trong trí tưởng tượng của ngươi à ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ thì ngươi đã biết Hàn Trinh không phải là chết dưới kiếm của y chứ ?
Diệp Khải Nguyên lại gật gật đầu:
- Y nếu thật đã giết Hàn Trinh, thì nhất định cũng sẽ giết ta.
- Nếu khi y thật giết ngươi, thì ngươi làm sao ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên đáp:
- Ngươi đã nói qua rồi, trên người ta không chỉ mang một cây đao.
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Vì vậy ta cũng đã nói, may mà y thật sự không muốn giết ngươi.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Xem ra đối với ngươi, điều này lại không hay.
- Có gì không hay ?
- Hàn Trinh đã không phải là y giết, thì nhất định phải là ngươi giết, ngươi

giết Hàn Trinh rồi lại giá họa cho y, ý là muốn để cho ta đối đầu với y.
Thượng Quan Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, từ trong đôi mắt mỹ lệ lộ ra một vẻ kỳ lạ không thể diễn tả được, rất lâu sau mới chậm rãi nói:
- Ngươi thật sự nhất định cho rằng chính ta giết Hàn Trinh hay sao ?
Diệp Khải Nguyên cũng đang nhìn trừng Tiểu Tiên, nói:
- Ngoài ngươi ra, ta không nghĩ ra một người thứ hai nào khác.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ta thật sự không giết Hàn Trinh.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt.
Tiểu Tiên hỏi:
- Ngươi không tin sao ?
Nàng buông nhẹ một tiếng thở dài, nói tiếp:
- Ta biết là ngươi sẽ không tin, lúc này vô luận ta nói gì, ngươi cũng sẽ không tin.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng giả như ta có thể chứng minh ta không giết y, thì ngươi làm sao ?
- Ngươi có thể chứng minh à ? Chứng minh thế nào ?
- Ta đương nhiên có cách.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt nói:
- Ta biết ngươi có cách, ngươi thậm chí có cách để chứng minh Hàn Trinh là do ta giết nữa.
Tiểu Tiên nói:
- Ta có chứng cứ.
Diệp Khải Nguyên lại cười nhạt:
- Ta cũng biết ngươi có chứng cứ, ngươi mọi lúc đều có thể tạo ra cả vài trăm chứng cứ.
Tiểu Tiên nói:
- Ta chỉ có một chứng cứ, ta đưa ra chứng cứ đó, ngươi nếu vẫn không tin ta, thì ta cam nguyện để ngươi giết ta, phục thù cho Hàn Trinh.
Nàng ta nói một cách cương quyết, rất chắc chắn.
Diệp Khải Nguyên cơ hồ đã bị Thượng Quan Tiểu Tiên thuyết phục, nhưng ngay lập tức tự nhắc nhở mình, tuyệt không thể tin được, liền nói:
- Vô luận ngươi đưa ra bất cứ chứng cứ gì, ta cũng tuyệt sẽ không tin.
- Nếu vạn nhất ngươi tin thì sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nếu thật có thể khiến ta tin rằng ngươi không giết Hàn Trinh, ta sẽ....
- Ngươi làm sao ?
- Theo ngươi thì làm sao ?

Tiểu Tiên thở dài, nói:
- Ngươi biết là ta tuyệt sẽ chẳng làm gì ngươi cả, ta đã không muốn giết ngươi, cũng chẳng muốn làm tổn thương tinh thần ngươi, chẳng qua ta chỉ muốn ngươi đáp ứng cho ta một chuyện.
- Chuyện gì ?
- Một chuyện sẽ chẳng hại người, cũng sẽ chẳng hại chính ngươi.
- Được, ta đáp ứng.
Chàng tuyệt không tin là Tiểu Tiên có thể đưa ra được chứng cứ, trên thế gian cơ hồ đã không có bất cứ một chuyện gì, bất cứ một người nào có thể làm cho chàng tin được những lời nói của Thượng Quan Tiểu Tiên.
Nhưng chàng đã nghĩ lầm. Trên thế gian này còn có một người, có thể chứng minh Thượng Quan Tiểu Tiên không giết Hàn Trinh. Người đó là ai ?
Người đó chính là bản thân Hàn Trinh.
Hàn Trinh vốn chưa chết, y lại còn xuất hiện rành rành trước mắt Diệp Khải Nguyên.
Thượng Quan Tiểu Tiên vẫy vẫy tay, Hàn Trinh từ phía sau đi tới, trong tay còn ôm một bình rượu, mỉm cười đi đến trước mặt Diệp Khải Nguyên, nói:
- Cuối cùng thì ta cũng đã tìm được rượu cho ngươi, nếu vẫn còn chưa đủ, ta vẫn có thể đi lâu thêm cho ngươi.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Lần này thì chàng đích xác thật sự ngơ ngác.
Tiểu Tiên mỉm cười nói:
- Người này có phải là Hàn Trinh không ?
Tất nhiên là Hàn Trinh.
Diệp Khải Nguyên nhìn thấy ra trên mũi người này, vẫn còn lưu lại vết tích bị trúng quyền của chàng khi trước.
Tiểu Tiên hỏi:
- Y vẫn còn sống đấy chứ ?
Đương nhiên Hàn Trinh vẫn còn sống.
- Hàn Trinh vẫn còn sống, ta đã không giết y.
Lý lẽ này cũng giản đơn, chính xác như một cộng một bằng hai vậy.
Tiểu Tiên giả bộ buông một tiếng thở dài, nhơn nhơn cười nói:
- Bây giờ tóm lại ngươi phải tin là ta không giết y.
Diệp Khải Nguyên không nói gì.
Chàng lúc này đương nhiên đã hiểu rõ, kẻ chết đó vốn không phải là Hàn Trinh.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi nhận ra Hàn Trinh, ta nếu đem một người khác thay đổi dung mạo cải trang thành y, thì chắc chắn không lừa được ngươi.
Trên thế gian có lẽ không có nổi thuật dịch dung tinh diệu như thế.

Một người nếu thật có thể cải trang thành một người khác, ngay thân nhân bằng hữu của chính người đó cũng có thể lừa được, thì đó không còn là dị dung thuật nữa.
Đó đã trở thành thần thoại, kỳ tích, hơn nữa là một thần thoại rất là hoang đường, một kỳ tích không thể phát sinh.
Tiểu Tiên nói:
- Tối hôm đó khi ngươi nhìn thấy Hàn Trinh, khuôn mặt của y đã bị hủy hoại, vì vậy mới lừa được ngươi.
Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười nói:
- Xem ra nhân tài của Kim Tiền bang quả thật không ít.
Tiểu Tiên cười đáp:
- Đích xác không ít.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi trước nhất mang một người dị dung cải trang thành Hàn Trinh, rồi hủy hoại khuôn mặt của y đi, kêu y đến lừa ta ?
- Đó chính là Hàn Trinh động thủ, quyền thủ của y rất rắn chắc, ít nhất cũng rắn chắc hơn ta.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Nhưng ta vẫn còn không hiểu được, sao lại có người chịu làm chuyện này cho ngươi, sau khi phải chịu một trận đòn độc ác, lại còn đi lừa người cho ngươi nữa chứ.
Tiểu Tiên hỏi:
- Khi ngươi vừa mới từ trong khoang xe đi ra, có nhìn thấy những người bên ngoài đó không ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Tiểu Tiên cũng gật gật đầu, nói:
- Chỉ cần ta sai bảo một tiếng, bất cứ lúc nào, vô luận chuyện gì, bọn chúng đều sẵn sàng đi làm cho ta.
- Sau khi bọn chúng hoàn thành xong chuyện, ngươi sẽ giết bọn chúng.
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Ta vốn là một nữ nhân nham hiểm độc ác, tính mạng của những người đó, đối với ta, vốn không đáng một xu nhỏ.
Nàng ta nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, ánh mắt linh hoạt lộ ra một cảm xúc khác lạ, nhỏ nhẹ nói tiếp:
- Nhưng ta đối với ngươi.... ta đối với ngươi như thế nào, thì chính ngươi cũng phải biết.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Lúc này ta chỉ muốn biết chuyện mà ngươi muốn ta làm, tóm lại là chuyện gì.
Vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng Hàn Trinh chết ở dưới kiếm của

Lữ Địch, nàng ta đã giết người không nương tay.
Bây giờ vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng mình không giết Hàn Trinh, nàng ta lại sẵn sàng để cho Hàn Trinh sống sót xuất hiện.
Vì muốn để cho Diệp Khải Nguyên tin rằng Hàn Trinh là bằng hữu, Thượng Quan Tiểu Tiên đã không tiếc phí bao nhiêu là công sức. Nhưng lúc này tất cả tâm huyết của nàng, rõ là đã phí công vô ích.
Lúc này Diệp Khải Nguyên đương nhiên đã biết, Hàn Trinh cũng là người của Kim Tiền bang, nàng ta gây ra tất cả, chẳng qua chỉ muốn Diệp Khải Nguyên đáp ứng một chuyện.
Chuyện đó tóm lại là loại chuyện gì ? Diệp Khải Nguyên không dám nghĩ tới nữa.
Chàng biết vô luận là chuyện hiểm lạ cổ quái gì, Thượng Quan Tiểu Tiên đều có thể nghĩ ra được.
Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn còn đang nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói:
- Ta chỉ muốn ngươi đáp ứng ta, lưu lại ở đây, đợi sau khi vết thương của ngươi lành hết sẹo rồi thì hẵn đi.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Chỉ là chuyện đó thôi sao ?
- Chính là chuyện đó.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Chính Thượng Quan Tiểu Tiên cũng tự thừa nhận mình là một nữ nhân nham hiểm ác độc, tính mạng của người khác, trong mắt nàng ta, vốn không đáng một xu.
Nàng ta đã tiêu phí biết bao là tâm huyết hy sinh một cái giá vô cùng lớn, chẳng qua chỉ muốn Diệp Khải Nguyên đáp ứng một chuyện thế thôi.
Chuyện này không những không làm tổn hại bất cứ ai, đối với Diệp Khải Nguyên cũng chỉ có lợi mà thôi.
Tiểu Tiên tính đi tính lại, dường như không phải vì bản thân, mà là vì Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên, trong lòng đột nhiên dâng trào lên một tình cảm mà ngay chàng cũng không cách nào tự hiểu được.
Ta đối với người khác tuy nham hiểm ác độc, nhưng ta đối với ngươi như thế nào, tự bản thân ngươi cũng phải biết.
Diệp Khải Nguyên mãi vẫn không hiểu, cứ cho là hiểu rõ đi chăng nữa thì cũng không thể tin được, không muốn tin.
Nhưng bây giờ chàng lại không thể không tin.
Thượng Quan Tiểu Tiên vốn có thể thừa cơ hội này, dùng mọi cách kỳ quái để giày vò Diệp Khải Nguyên.
Khi nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt bộc lộ tình cảm như vậy, lẽ nào

lại là thật ?
Ít nhất đó cũng có mấy phần là thật.
Tiểu Tiên lại nói:
- Ta vốn có rất nhiều cách để cầm giữ ngươi lại đây, nhưng ta không muốn ép buộc ngươi, vì vậy ta mới muốn ngươi tự đáp ứng.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng buông một tiếng thở dài, nói:
- Thì ta đã đáp ứng rồi.
Ở sân sau có một nhà bếp nhỏ nhỏ, từ trong bếp một mùi thơm của cháo thoang thoảng bay ra.
Thượng Quan Tiểu Tiên đang ở trong bếp nấu cháo cho Diệp Khải Nguyên, đó là cháo gà nấu với nhân sâm.
" Ta vốn muốn thêm ít nhân sâm vào trong cháo, nhưng ta.... " Diệp Khải Nguyên đột nhiên nghĩ tới Thôi Ngọc Chân, nghĩ tới món cháo mà Thôi Ngọc Chân đã nấu cho chàng.
Nàng thật sự là một nữ nhân lương thiện khả ái, nhưng thân phận của nàng lại bi thảm như thế, luôn gặp phải bất hạnh.
Lúc này không biết nàng đã còn phải tao ngộ chuyện gì nữa.
Còn Đinh Linh Lâm.
Lúc này nàng đã hồi phục thần trí hay chưa ? Quách Định vẫn còn đang chăm sóc nàng hay không ? Nàng bây giờ ở đâu ?
Nếu nàng biết rằng mình đã đâm trọng thương Diệp Khải Nguyên, thì nỗi thống khổ của nàng nhất định phải sâu đậm hơn vết thương của Diệp Khải Nguyên.
Những chuyện này, Diệp Khải Nguyên vốn không muốn nghĩ đến, nhưng lại cứ không thể không nghĩ đến.
Nhưng chàng nghĩ tới thì làm gì được chứ ?
Chàng đã đáp ứng Thượng Quan Tiểu Tiên, thương tích của chàng nghiêm trọng hơn là chàng tưởng.
Vừa rồi chàng đã vận kình gắng sức, vừa nằm xuống, chàng mới biết mình, vừa rồi cầm cự lâu như thế, thật là một kỳ tích.
Chàng không những vết thương đang đau, gân cốât toàn thân cũng đang đau, vừa đau vừa xót.
Tiểu Tiên đã bưng bát cháo đi lại, tươi cười nói:
- Đây là bát cháo chính tay ta nấu, ngươi nếm thử thấy thế nào ?
Nàng ta cũng biết xuống bếp ? Cũng biết nấu cháo hay sao ?
- Qua hai ngày đợi khi ngươi đã khỏe hơn, ta sẽ lại xuống bếp làm vài món cho ngươi ăn, ta bảo đảm rằng ngay đại sư phó của Hồng Tân Lâu cũng không có được tay nghề như ta.
Hương vị của cháo quả thật tuyệt vời, Diệp Khải Nguyên cũng đã thật đói.
Tiểu Tiên lại cười nói:

- Trong cháo cũng có bổ dược, nhưng không phải là thứ bổ dược ăn vào khiến người ngủ say đó, mà là bổ dược thật sự.
Nàng đã rửa sạch son phấn, mặc một bộ áo váy màu xanh rất đơn giản, lúc này vô luận là ai nhìn thấy, đều tuyệt sẽ không tin rằng nàng lại là bang chủ Kim Tiền bang, càng sẽ không tin nàng ta lại là loại nữ nhân nham hiểm độc ác.
Lúc này dường như nàng đã trở thành một con người khác.
Tiểu Tiên từ một người đần độn biến thành một ác ma, lúc này lại trở thành giống như một người vợ hiền dịu nhu thuận, một chủ phụ chừng mực tài giỏi.
Diệp Khải Nguyên nhìn Tiểu Tiên, lúc này ngay chàng cũng không phân biệt nổi tóm lại nàng là hạng nữ nhân như thế nào.
Có lẽ mỗi người đều có hai bộ mặt.
Mỗi người đều có một bộ mặt lương thiện và một bộ mặt tà ác, ngay chính Diệp Khải Nguyên cũng không ngoại lệ. Chẳng qua là chàng đã luôn khống chế rất tốt bộ mặt tà ác đó mà thôi.
Có phải là chàng cũng có thể để cho Thượng Quan Tiểu Tiên xiềng xích bộ mặt tà ác đó ?
Chàng không nắm chắc. Nhưng chàng đã quyết tâm phải thử qua.
Thượng Quan Tiểu Tiên đã đút hết cháo cho Diệp Khải Nguyên ăn, đang nhìn nhìn vết thương ở xương sườn Diệp Khải Nguyên, thở nhẹ ra, nói:
- Thương tích của ngươi thật không nhẹ, xem ra cánh tay đó của Lữ Địch, rõ là giống như bằng sắt vậy.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Không giống bằng sắt, không có loại sắt thép nào đáng sợ như thế cả.
Tiểu Tiên thở dài, chậm rãi nói:
- Ta vốn muốn để ngươi đi tìm Lữ Địch phục thù cho Hàn Trinh, ta muốn ngươi giết hắn cho ta.
Diệp Khải Nguyên lắng nghe.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Lúc này Thiên Địa Nhất Đao, A Phi kiếm khách và Đoạt hồn kiếm tuy có thể vẫn còn sống, nhưng tuyệt sẽ không tham dự vào chuyện trong giang hồ. Ba người này xem như là những người đã không còn sống trong hồng trần nữa, hành trang của bọn họ đã đi vào huyền thoại.
- Ngoại trừ ba người bọn họ ra, trên thế gian này người thật sự có thể uy hiếp được ta, cũng chỉ có ba người.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Ba người nào ?
Tiểu Tiên nháy mắt nói:
- Ngươi đoán xem ?

Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:
- Ngươi tất nhiên cũng tính ta trong số đó.
Tiểu Tiên lắc đầu:
- Không.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác, lại nhịn không được hỏi:
- Ta lẽ nào không được xem là cao thủ ?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Nếu luận về võ công, ngươi đương nhiên là cao thủ tuyệt đối, nếu luận về thông minh cơ trí, ngươi cũng tuyệt không thua bất cứ ai, Phi đao của ngươi, cũng là một loại võ khí đáng sợ nhất thế gian.
Đây là lời nói thật.
Diệp Khải Nguyên xưa nay không ngắt lời người khác, càng không muốn ngắt lời người đang tán dương mình.
Vô luận như thế nào, được người ca ngợi là một chuyện rất sung sướng.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Nhưng tấm lòng của ngươi không đen tối, thủ đoạn cũng không hiểm độc, Phi đao của ngươi xuất thủ, thường là cứu người thì nhiều, giết người thì ít.
Diệp Khải Nguyên cười cười, nói:
- Vì vậy ta không thể uy hiếp được ngươi.
Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, dịu dàng nói:
- Ta cho rằng ngươi không thể uy hiếp được ta, điều trọng yếu nhất, vẫn là tại vì.... tại vì bọn ta là bằng hữu, ta thật sự không bao giờ làm tổn hại ngươi, ta tin rằng ngươi cũng không nỡ làm tổn hại ta.
Ánh mắt của Tiểu Tiên dịu dàng và chân thành, vô luận ai khi đang nói, cũng sẽ không có ánh mắt chân thành như vậy.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên đột nhiên dâng trào lên một tình cảm mà chính chàng cũng không muốn thừa nhận, chàng liền lập tức nói lảng sang chuyện khác:
- Ta đã không tính đến, Đông Hải Ngọc Tiêu có được xem là một người trong số đó hay không ?
Thượng Quan Tiểu Tiên đáp:
- Không được tính.
Diệp Khải Nguyên chau mày nói:
- Y mà cũng không được tính ư ?
- Ba mươi năm trước, y đã được liệt danh trong mười danh đầu của Binh Khí phổ, bây giờ hình như đã nhập Ma giáo, võ công của y đương nhiên rất đáng sợ, nhưng vẫn không thể uy hiếp được ta.
- Tại sao ?
- Tại vì y đã đi rồi, hơn nữa y có nhược điểm.
- Ngọc Tiêu háo sắc.

Tiểu Tiên cười cười, nói:
- Vì vậy ta không chút gì sợ hắn cả, chỉ cần là kẻ háo sắc, ta có ngay cách đối phó.
Đây cũng là lời nói thật.
Tiểu Tiên không những rất đẹp, rất thông minh, hơn nữa lãnh đạm vô tình, hạng nữ nhân này đúng là khắc tinh của loài háo sắc.
Một nữ nhân trẻ trung mỹ lệ, vốn có rất nhiều cách để đối phó với một lão nhân hiếu sắc.
Trên thế gian này vốn có rất nhiều lão nhân rất có trí huệ, lại bị một thiếu nữ rất ngu muội lừa đến nỗi gia phá nhân vong, thân bại danh liệt.
Tâm trạng Diệp Khải Nguyên rất nặng nề.
Chàng biết Ngọc Tiêu sớm muộn cũng phải chết dưới tay của Thượng Quan Tiểu Tiên, kẻ mà chàng thông cảm không phải là Ngọc Tiêu, mà là những lão nhân không chịu thừa nhận bản thân mình đã mất đi hấp lực đối với thiếu nữ.
- Ngọc Tiêu không được tính, còn Quách Định thì sao ?
- Quách Định cũng không được tính.
Diệp Khải Nguyên không đồng ý:
- Theo ta biết, kiếm pháp của y cũng không ở dưới Tung Dương Thiết Kiếm năm xưa.
Tiểu Tiên nói:
- Kiếm pháp của y rất có thể đã ở trên Quách Tung Dương, Nam Cung Viễn đã được xem là Nhất lưu kiếm khách trong võ lâm, nhưng chỉ mười chiêu cũng đỡ không nổi Quách Định.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Trận đấu đó ngươi đã nhìn thấy rồi à ?
- Các trận huyết chiến của võ lâm cao thủ đương thế, ta đều phải có mặt, không bỏ qua được.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Có lúc ngươi thậm chí nhìn trộm từ bên ngoài tường.
Tiểu Tiên cười:
- Y xuất thủ uy mãnh, biến hóa rất nhanh, không sơ hở, nhưng y vẫn còn có nhược điểm.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
Tiểu Tiên đáp:
- Người quá đa cảm.
Diệp Khải Nguyên không thể không thừa nhận, Quách Định đích xác là một người đa cảm.
Nhìn vẻ bên ngoài của y, tuy khắc nghiệt lãnh đạm, nhưng kỳ thật là một

con người tình cảm rất phong phú, rất dễ kích động, có khi thậm chí còn đa sầu thiện cảm.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Kẻ đa tình, khó tránh yếu đuối, bản thân của một người, nếu quá yếu đuối, vô luận kiếm pháp của y có kiên cường bao nhiêu đi nữa, cũng không đáng sợ.
Diệp Khải Nguyên thở dài.
Chàng nghĩ tới Quách Định, rồi nghĩ tới Đinh Linh Lâm. Đinh Linh Lâm không những đa tình mà còn si tình.
Chàng không muốn suy nghĩ hơn liền hỏi:
- Còn Trân Châu thành chủ thì sao ?
- Trân Châu thành chủ huynh muội, đích xác có thể xem là kỳ nhân, kiếm pháp của bọn họ kỳ tuyệt, có thể xưng là thiên hạ đệ nhất.
- Liên châu Tứ bách cửu thập kiếm ?
Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Huynh muội hai người này, sinh có dị tướng, một người tay phải dài hơn tay trái bảy phân, một người tay trái dài hơn tay phải bảy phân, một tay sử dụng trường kiếm, một tay sử dụng đoản kiếm, hơn nữa vốn là song sinh huynh muội, tâm ý tương thông, liên thủ công địch, hai người như một người, kiếm pháp thi triển ra, một trước một sau tựa như biến thành bốn người.
- Nghe nói Liên châu tứ bách cửu thập kiếm của bọn họ, chỉ cần phát động thì võ lâm thiên hạ không có người phá nổi.
Tiểu Tiên nói:
- Không những "vô nhân năng phá" mà hơn nữa trên thế gian này cũng rất ít người có thể đỡ nổi Tứ bách cửu thập kiếm của bọn họ.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vậy có tính bọn họ không ?
- Không tính.
Diệp Khải Nguyên rất bất ngờ:
- Bọn họ không không tính ? Tại sao ?
Tiểu Tiên giải thích:
- Tại vì bọn họ đã chết rồi.
Diệp Khải Nguyên càng bất ngờ:
- Chết lúc nào ? Chết như thế nào ?
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Mọi người đều khó tránh khỏi chết, ngươi hà tất lại lấy làm lạ ?
Diệp Khải Nguyên ngẫm nghĩ:
- Bọn họ tuy đã chết, nhưng kiếm pháp của bọn họ không chết.
- Kiếm pháp của bọn họ cho dù được lưu truyền, nhưng có thể tìm ở đâu một

đôi huynh muội đặc biệt như bọn họ, lại luyện kiếm pháp đặc biệt đó của bọn họ.
Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài.
Từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu kiếm pháp tuyệt thế, cũng giống như Liên châu tứ bách cửu thập kiếm đó, phảng phất như hoa sớm nở tối tàn vậy.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi nếu cứ nghĩ tới những danh phận nói trên đó, thì sẽ không bao giờ nói đúng.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ba người mà ngươi nói, lẽ nào không phải là danh nhân ?
- Ít nhất cũng không phải là loại danh nhân như vậy.
Diệp Khải Nguyên trầm ngâm, đột nhiên hỏi:
- Ngươi có biết Bạch Tử Băng không ?
- Ta biết, y là bằng hữu của ngươi, cũng có thể xem là huynh đệ của ngươi, con người y rất quái lạ, đao pháp cũng rất quái lạ.
- Không phải quái lạ, mà là nhanh, nhanh kinh người.
- Ta đã thấy y xuất thủ.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à !
Thượng Quan Tiểu Tiên nói:
- Tuy y xuất thủ nhanh và chuẩn, cũng có thể so với Phi kiếm năm xưa, nhưng....
- Nhưng vẫn không tính sao ?
- Không.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao ?
- Vì y vốn không muốn tái xuất giang hồ, y đối với nhân sinh tựa như đã quá chán ghét mệt mỏi rồi, y chỉ muốn làm một ẩn sĩ không tranh chấp với người, không muốn làm anh hùng danh dương thiên hạ, huống hồ, y còn có một loại ác tật đáng sợ, dường như là mụn nhọt trong cốt tủy của y.
Lần này Thượng Quan Tiểu Tiên cũng không nói sai.
Nàng biết rành rẽ như chỉ bàn tay tính khí, tính cách, lai lịch võ công của các anh hùng đương thế.
Nàng không những có thể phân tích rõ ràng, hơn nữa phán đoán rất chính xác.
Điều đáng sợ nhất là, vô luận ai chỉ cần có chút ít nhược điểm gì, đều tuyệt đối không giấu nổi nàng.
Diệp Khải Nguyên tất nhiên cảm thấy Tiểu Tiên lại biến đổi, đã từ một người vợ hiền thục, trở thành một binh pháp gia, đối với đại sự thiên hạ đều

rành rẽ như chỉ bàn tay, quyết thắng ngoài trăm dặm.
Tiểu Tiên thậm chí đã trở thành như Tào Tháo ở Thanh Mai viên, nấu rượu luận anh hùng.
Sự thay đổi này thật quá lớn.
Diệp Khải Nguyên vốn đã cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng nghe thấy những lời nàng nói, tinh thần lại đột nhiên như phấn chấn trở lại.
Chàng nhịn không được lại hỏi:
- Vậy ba người mà ngươi nói, tóm lại là ai ?
- Ba người mà ta nói, mới thật sự là những con người đáng sợ nhất trên thế gian, vì bọn họ cơ hồ đã không còn một chút nhược điểm nào nữa.
Ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên lóe sáng lên, nói tiếp:
- Người đầu tiên họ Mặc, tên gọi Mặc Ngũ Tinh.
- Mặc Ngũ Tinh ?
- Ngươi không nghe nói đến người này sao ?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Y cũng là người của Thanh Thành Mặc gia chứ ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Y mới thực sự là chủ nhân mấy Thanh Thành tử sĩ đó, Mặc Bạch chẳng qua cũng chỉ là nô tài của y mà thôi.
Mặc Bạch cũng được xem là một người đáng sợ, nhưng chẳng qua cũng chỉ là nô tài của người này.
- Ngươi giết ta, chủ nhân của ta nhất định sẽ giết ngươi càng tàn khốc hơn....
Nghĩ đến những lời nguyền rủa của Mặc Bạch trước khi chết, nghĩ tới vẻ mặt hận thù của y, ngay Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.
- Mặc Ngũ Tinh tóm lại là người như thế nào ? Võ công của y như thế nào ?
- Ta không nói ra được.
- Ngươi không nói ra được sao ?
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Chính tại vì ta không nói ra được, vì vậy mới đáng sợ.
Ngừng một chút lại nói tiếp:
- Đừng nói gì khác, dưới tay y ít nhất có năm trăm người, mọi lúc sẵn sàng chết vì y, chỉ cần dựa vào điểm này, ngươi đã có thể tưởng tượng y là kẻ đáng sợ như thế nào.
Nghĩ đến sự bi tráng thảm liệt của những tử sĩ đó ung dung trước lúc chết, Diệp Khải Nguyên không khỏi cảm thấy ớn lạnh sống lưng.
Tiểu Tiên lại nói:
- Người thứ hai mà ta nói, ngươi đã cùng y giao thủ qua rồi.
- Lữ Địch ?
- Không sai, Lữ Địch, ngươi có lẽ vẫn còn đánh giá thấp y.

Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Ít ra lúc này ta đã không thể đánh giá thấp y nữa, ta cơ hồ đã chết dưới tay y.
- Nhưng ngươi vẫn còn chưa biết, chỗ thật sự đáng sợ nhất của y ở đâu.
- Thế à ?
Tiểu Tiên nói:
- Võ công của y ngươi đã nhìn thấy, ngươi cảm thấy như thế nào ?
- Y phòng thủ không sơ hở, công kích như sấm sét, hơn nữa, xuất thủ cơ biến xảo trá, có thể tròng dây thòng lọng, dụ người mắc câu.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng Phi đao của ngươi nếu xuất thủ, y có lẽ chưa hẳn có thể thoát ra được.
Diệp Khải Nguyên không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận, đối với Phi đao của chàng, chàng xưa nay không muốn bình luận.
Tiểu Tiên nói:
- Điểm đáng sợ nhất của kẻ này, tổng cộng có mười sáu chữ, ngươi mới chỉ nói được bốn chữ.
- Bốn chữ nào ?
- Cơ biến xảo trá.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn mười hai chữ kia ?
- Thâm trầm lãnh khốc, cơ biến xảo trá, tâm như sài lang, mạo tựa quân tử.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Y vẫn còn là một thanh niên, mười sáu chữ này có lẽ hơi quá.
Tiểu Tiên đột nhiên hỏi:
- Ngươi có biết tại sao y có thể đánh bại ngươi không ?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu. Chàng không phải không biết, mà chỉ là không muốn nói.
Tiểu Tiên liền nói thay Diệp Khải Nguyên:
- Y có thể thắng ngươi, chỉ vì Phi đao của ngươi chưa xuất thủ.
Nàng ta lại hỏi:
- Nhưng ngươi có biết Phi đao của ngươi tại sao lại không xuất thủ ?
Lần này Diệp Khải Nguyên muốn nói ra, nhưng Tiểu Tiên lại không để chàng nói ra, đã giành nói:
- Vì y trước nhất đã ném kiếm đi, tất nhiên ngươi không thể lại dùng đao.
- Lẽ nào y đã tính kỹ trước chuyện này, vì vậy mới không dùng kiếm ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Không sai.
- Nhưng chính y cũng đã thanh minh mấy lượt, tay của y cũng là lợi khí sát nhân.

- Đó chỉ tại vì y đã tính kỹ ngươi là người như thế nào, y biết rằng càng nói như thế ngươi càng sẽ không sử dụng Phi đao, vì vậy y vui sướng vô cùng.
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
Tiểu Tiên lại hỏi:
- Ngươi có biết cuối cùng tại sao y không giết ngươi không ?
- Tại vì....
Tiểu Tiên lại ngắt lời Diệp Khải Nguyên, nói:
- Vì y biết bản thân y nếu thật sự muốn hạ thủ, Phi đao của ngươi có thể sẽ xuất thủ, y đương nhiên cũng biết là trên người ngươi không chỉ mang một cây đao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng, y sau cùng có mời ta giao chiến lần khác....
- Y lần này đã hạ thủ lưu tình với ngươi, lần sau cho dù tái chiến, ngươi có thể hạ sát thủ y sao ?
Nàng cười cười, lại nói:
- Huống hồ, sau khi trải qua cuộc chiến này, ngươi đã cảm thấy y là anh hùng, đã khơi dậy ở ngươi lòng thương quý kẻ tài năng, sau này y cho dù vẫn muốn ép ngươi xuất thủ, ngươi cũng sẽ cố tránh đi.
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy y không những đánh bại ngươi, không những kết giao được một bằng hữu hữu dụng như ngươi, lại còn tạo được một thanh danh nghĩa hiệp truyền dương thiên hạ.
Nàng chậm rãi nói tiếp:
- Vì vậy ta mới nói y " thâm trầm lãnh khốc, cơ biến xảo trá, tâm như sài lang, mạo tựa quân tử", mười sáu chữ này, không sai một chút nào cả.
Diệp Khải Nguyên chỉ gượng cười.
Tiểu Tiên nói:
- Y không những có quyền thuật, có thủ đoạn mà còn có âm mưu, có dã tâm.
- Vì vậy ngươi mới mong muốn ta có thể giết y cho ngươi.
Tiểu Tiên thừa nhận:
- Người này sống trên thế gian, đích xác là một sự uy hiếp đối với ta.
- Ngươi cũng không còn cách gì đối phó với y sao ?
Tiểu Tiên than thở:
- Ít nhất cho đến ngày hôm nay, ta vẫn còn chưa nghĩ ra cách nào chắc thắng cả.
- Vì vậy mà ngươi cho rằng y còn đáng sợ hơn cả Mặc Ngũ Tinh.
Tiểu Tiên gật đầu, nói:
- Nhưng đáng sợ nhất, lại là kẻ thứ ba.
- Kẻ thứ ba này là ai ?

- Hàn Trinh !
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Tiểu Tiên hỏi:
- Ngươi không ngờ là y sao ?
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Y đích xác rất thâm trầm, rất cơ mưu, nhưng....
- Nhưng ngươi lại không tin nổi y còn đáng sợ hơn cả Mặc Ngũ Tinh và Lữ Địch.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi cho rằng võ công của y quá kém.
Diệp Khải Nguyên cũng thừa nhận.
- Nhưng ngươi không nắm chắc có thể đánh bại y ?
- Ta....
- Ngươi không nắm chắc, tại vì ngươi vốn không biết võ công của y có phải là thật kém hơn ngươi không, trên thế gian này có lẽ không còn người biết võ công thật sự của y như thế nào ?
- Ngươi cũng không biết ?
- Ta cũng không biết.
Diệp Khải Nguyên trầm ngâm:
- Ngươi cho rằng y không thật trung thành với ngươi sao ?
- Ta không dám chắc.
- Nhưng ngươi luôn lưu giữ y ở bên cạnh mình.
- Vì cho đến lúc này, ta vẫn còn chưa phát hiện ra y đã làm chuyện gì bất trung với ta, ta vốn không nắm được chút sai phạm nào của y.
- Có lẽ y vốn rất trung thực đối với ngươi, có lẽ nghi tâm của ngươi đối với y sai rồi, tánh nghi ngờ của nữ nhân vốn khá lớn.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng nữ nhân lại có một cảm giác rất tinh tế, dường như có con mắt thứ ba vậy, thường có thể nhìn thấy ra một vài chuyện mà nam nhân không nhìn thấy.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi thấy được gì ?
- Ta đã sớm cảm giác thấy, trong mấy trợ thủ thân tín nhất của ta, có một kẻ gian ngoan, chỉ cần ta không cẩn thận một chút, thì có thể chết trong tay y.
- Ngươi hoài nghi kẻ đó là Hàn Trinh.
- Tại vì sự hiềm nghi hắn lớn nhất, ta thậm chí hoài nghi y chính là một trong Tứ đại thiên vương trong Ma giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ngươi lại không có chứng cứ.

Tiểu Tiên than thở:
- Một chút chứng cứ cũng không có.
- Vì vậy kẻ gian ngoan thật sự cũng rất có thể không phải là y, là người khác.
Tiểu Tiên nói:
- Tại vì ta hoàn toàn không nắm chắc, vì vậy ta trước giờ không thể hạ thủ được y, y đích xác đã giúp ta làm rất nhiều việc, rõ ràng là một bang thủ tốt, ta nếu trừ khử y một cách không minh bạch, không những người khác nhìn thấy sẽ khinh chê, mà chính ta cũng cảm thấy ân hận.
Diệp Khải Nguyên cười:
- Xem ra bang chủ Kim Tiền bang không phải là chức vụ dễ làm.
- Đích xác không dễ.
- Vậy thì tại sao ngươi cứ nhất định muốn làm cái chuyện vừa tốn sức, vừa nguy hiểm này chứ.
Ánh mắt Tiểu Tiên nhìn ra nơi xa xôi, rất lâu sau, mới từ từ nói:
- Tại vì ta là Thượng Quan Tiểu Tiên, là nữ nhi của Thượng Quan Kim Hồng.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Vì vậy ngươi đành chịu đợi cho kẻ gian ngoan đó hạ thủ ngươi trước sao ?
Tiểu Tiên gật đầu, thở dài nói:
- Ta đành phải đợi y xuất thủ trước.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y vừa xuất thủ ra, rất có thể hủy diệt ngươi ngay.
Thượng Quan Tiểu Tiên thừa nhận:
- Rất có thể.
- Vì vậy ngươi muốn an tâm ngủ một đêm cũng không dễ.
Ánh mắt của Tiểu Tiên từ xa thu về lại, nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, chậm rãi nói:
- Mấy năm nay, ta chỉ có thể an tâm ngủ được trong mấy đêm mà ngươi đi theo ta.
Diệp Khải Nguyên né tránh ánh mắt của nàng ta, lạnh lùng nói:
- Đó là chuyện trước đây, lúc đó ta vẫn không biết ngươi là người như thế nào, bây giờ....
Tiểu Tiên nắm chặt tay Diệp Khải Nguyên, nói:
- Bây giờ cũng như thế, chỉ cần ngươi lưu lại bên cạnh ta, thì ta chẳng sợ chuyện gì cả.
- Ngươi không sợ ta....
- Ta không sợ ngươi, ta tin tưởng ngươi, cuộc đời ta, người mà ta thật sự tin tưởng duy nhất chỉ có một mình ngươi.
Giọng nói của Tiểu Tiên êm đềm như gió xuân, nàng ta nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ cần hai ta ở chung với nhau, thì cho dù có mười Lữ Địch, mười Hàn Trinh hợp lại đối phó với ta, thì ta nắm chắc rằng có thể đánh bại chúng, chỉ cần bọn ta ở chung với nhau, thì thiên hạ này là của bọn ta.
Diệp Khải Nguyên không nói gì, mắt chàng đã nhắm nghiền lại. Chàng lại đã chìm vào giấc ngủ.
Tiểu Tiên nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên, cũng không rõ thời gian trôi qua bao lâu, mới nhẹ nhành buông tay của Diệp Khải Nguyên xuống, nhẹ nhàng đi ra ngoài. Khi Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt đầy tự tin, dường như tin rằng Diệp Khải Nguyên đã thuộc về mình, xem ra Tiểu Tiên tựa như đã nắm rất chắc.
Hàn Trinh cúi đầu, rũ tay, đứng thẳng người ở trong sân, đã đợi rất lâu, vì Thượng Quan Tiểu Tiên muốn y đợi ở đó.
Tiểu Tiên cho dù có muốn y đợi trong lò lửa, y cũng tuyệt sẽ không di dời nửa bước, sự phục tùng và trung thành của y, khiến người khác không thể không cảm động.
Tiểu Tiên đang đi xuống những bậc đá, nhìn y, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ mãn nguyện.
Vô luận là người khó tánh như thế nào, có một bang thủ như thế, thì cũng phải vừa lòng mãn ý.
Tiểu Tiên nói:
- Những người mà ta muốn ngươi tìm, ngươi đã tìm ra chưa ?
Hàn Trinh gật đầu, đáp:
- Đã tìm đủ cả, đều đang đứng đợi ở bên ngoài.
- Kêu bọn họ vào đây.
Hàn Trinh vỗ vỗ tay, từ bên ngoài liền có mười người bước vào, trong đó có nam có nữ, có già có trẻ, có kẻ bán hàng rong, có kẻ buôn vặt, có kẻ tam cô lục bà, cũng có hảo hán phố chợ, bọn họ trang điểm ăn mặc tuy bất đồng, kỳ thực là đông một loại người.
Môn hạ của Kim Tiền bang, chỉ có một loại người tuyệt đối trung thành, tuyệt đối phục tùng.
Những lời mà Thượng Quan Tiểu Tiên nói, chính là mệnh lệnh, lần này mệnh lệnh của nàng ta rất là giản đơn:
- Đến thành Trường An, truyền bá tin Diệp Khải Nguyên chết, vô luận các người dùng cách gì, chỉ cần chắc chắn phải khiến cho người khác tin rằng Diệp Khải Nguyên đã chết, chỉ cần còn có một người cho rằng Diệp Khải Nguyên vẫn còn sống, thì các ngươi phải chết.
Mệnh lệnh của nàng ta tuy ngắn gọn, nhưng rất hữu hiệu. Nhìn những kẻ đó bỏ đi, ánh mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên không khỏi lộ vẻ mãn nguyện.
Kêu những người này đi truyền bá tin đồn, thì cũng dễ dàng như muốn ong

mật đi truyền bá phấn hoa vậy. Nàng ta biết kế hoạch lần này cũng nhất định có hữu hiệu như thế.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử
Hồi 18
Tương kiến hận vãn

Diệp Khải Nguyên chết rồi !
Diệp Khải Nguyên chết như thế nào ?
Mỗi người đều phải chết, Diệp Khải Nguyên cũng là người.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại là một người không dễ chết, nghe nói y đã được xem là Thiên hạ đệ nhất cao thủ. Thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng sẽ chết như thế thôi, những Thiên hạ đệ nhất cao thủ trước đây há không phải hoàn toàn đã chết sạch rồi sao ?
....
Trong cao thủ mãi mãi vẫn có cao thủ, một người nếu là đệ nhất cao thủ, xem ra có lẽ còn chết nhanh hơn là người khác.
Nhưng ta vẫn không thể nghĩ ra nổi ai có thể giết y.
Do hai người giết y.
Hai người nào ?
Một người là Lữ Địch.
Lữ Địch ? Có phải là "Bạch y kiếm khách" Lữ Địch của Võ đang không ?
Chính là y.
Võ công của y cao hơn Diệp Khải Nguyên à ?
Điều này không chắc, Diệp Khải Nguyên nếu không phải là đã bị thương trước dưới tay người khác, thì lần này chắc sẽ không chết.
Ai có thể làm thương tổn y chứ ? Kẻ này là ai ?
Là một nữ nhân, nghe nói y thị vốn là nữ nhân mà Diệp Khải Nguyên yêu thích nhất.
Tại sao một con người thông minh như Diệp Khải Nguyên lại mắc mưu nữ nhân ?
Tại vì anh hùng nan quá mỹ nhân quan.
Nữ nhân này là ai ?
Y thị họ Đinh, tên là Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm ngủ ở trên giường, trong phòng rất là u ám, nhưng trong lớp chăn lại rất là ấm áp. Nàng đã ngủ rất lâu, nhưng vẫn không thấy nhúc nhích gì cả.
Đinh Linh Lâm cảm thấy rất mệt mỏi, giống như vừa mới đi xong một đoạn đường vừa dài vừa khó đi, lại giống như vừa mới trải qua một cơn mộng rất đáng sợ. Trong giấc mộng, nàng dường như đã vận hết sức lực đâm Diệp Khải Nguyên một đao.

Đó đương nhiên chẳng qua chỉ là giấc mộng, Đinh Linh Lâm tất nhiên tuyệt sẽ không làm thương tổn Diệp Khải Nguyên, nàng thà chịu chết, chứ sẽ không làm thương tổn Diệp Khải Nguyên.
Trong phòng có tiếng bước chân, " Hẳn là Diệp Khải Nguyên ?" Đinh Linh Lâm thật rất mong muốn vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy Diệp Khải Nguyên, nhưng tiếc là người mà nàng nhìn thấy lại là Quách Định.
Vẻ mặt Quách Định xem ra cũng rất mệt mỏi, tiều tụy, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ vui sướng, nói:
- Ngươi tỉnh rồi....
Đinh Linh Lâm không đợi Quách Định nói dứt câu, ngắt lời hỏi:
- Đây là đâu ? Ta sao lại đến đây ? Diệp Khải Nguyên đâu ?
Quách Định nói:
- Nơi đây là quán trọ, ngươi đã trúng mê dược của Ngọc Tiêu, ta cứu ngươi mang đến đây.
Ngọc Tiêu đột nhiên xuất hiện bắt nàng đi ngay trước mặt Diệp Khải Nguyên, những chuyện này Đinh Linh Lâm đương nhiên vẫn còn nhớ. Sau đó lại xảy ra những chuyện gì ? Quách Định cứu nàng như thế nào ? Nàng hoàn toàn không rõ được.
Nhưng nàng cũng không quan tâm. Điều mà nàng quan tâm chỉ là một người:
- Diệp Khải Nguyên đâu ? Chàng có ở đây không ?
Quách Định lắc đầu nói:
- Y không có ở đây, ta.... ta vẫn không nhìn thấy y đâu cả.
Quách Định không nói ra sự thật, vì sợ Đinh Linh Lâm không chịu nổi sự kích động này.
Nếu Đinh Linh Lâm biết chính mình đâm trọng thương Diệp Khải Nguyên một đao, thì sẽ bi thương thống khổ biết bao. Quách Định không muốn nghĩ tới chuyện này.
Đinh Linh Lâm sa sầm nét mặt nói:
- Ngươi vẫn chưa gặp Diệp Khải Nguyên à ? Có phải là vì ngươi vẫn chưa đi tìm chàng ?
Quách Định đành phải thừa nhận.
Đinh Linh Lâm cười nhạt nói:
- Ngươi cứu ta đến đây, lại không đi báo cho Diệp Khải Nguyên, ngươi có ý gì chứ ?
Quách Định không cách gì trả lời, chính Quách Định cũng không hiểu rõ mình muốn gì nữa.
Quách Định tựa hồ như là kẻ không quen biết, nhưng lại đi theo Diệp Khải Nguyên, mạo hiểm cứu Đinh Linh Lâm.
Vì sợ Ngọc Tiêu tìm ra, Quách Định mới mang Đinh Linh Lâm đến nơi này,

để chăm sóc cho Đinh Linh Lâm. Quách Định đã nán lại ba ngày trong cái phòng ốc tối tăm như cái ổ chuột này, đã chịu không biết bao nhiêu khổ sở, bao nhiêu uẩn khúc.
Một nữ nhân đã hoàn toàn mất thần trí, thật không dễ hầu hạ. Huống hồ Quách Định vốn không có kinh nghiệm hầu hạ người khác.
Ba ngày nay, Quách Định cơ hồ chưa hề nhắm mắt được chút nào, đổi lại là nụ cười nhạt và nỗi hoài nghi của Đinh Linh Lâm.
Nhưng Quách Định thà bị nghi ngờ chớ không muốn nói ra sự thật, không muốn Đinh Linh Lâm lại bị kích động.
Đinh Linh Lâm vẫn còn đang nhìn trừng trừng Quách Định, lạnh lùng nói:
- Ta hỏi sao ngươi không trả lời?
Quách Định vẫn không mở miệng.
Quách Định không thể mở miệng, những điều trong lòng ngay một chữ cũng không thể nói ra.
Tay của Đinh Linh Lâm rờ rờ trong lớp chăn, thân thể nàng vẫn còn mang y phục.
Vì vậy vẻ mặt nàng đã dễ chịu hơn chút ít, nàng lại hỏi:
- Ta đã nán lại ở đây bao lâu rồi ?
- Dường như đã sắp ba ngày rồi.
Đinh Linh Lâm cơ hồ nhảy dựng lên:
- Ba ngày, ta đã nán lại ở đây ba ngày rồi sao ? Ngươi cũng có mặt ở đây hay sao ?
Quách Định gật đầu.
Đinh Linh Lâm mắt càng mở to hơn, nói:
- Ta lẽ nào ngủ suốt ba ngày rồi !
Quách Định nói:
- Đúng vậy !
Giọng nói của Quách Định rất nhẹ, vì đó là lời nói dối.
Ba ngày nay, Đinh Linh Lâm không phải ngủ suốt, nàng đã làm rất nhiều chuyện, những chuyện khiến người không tưởng tượng được, khóc cười không nổi.
Những chuyện này chỉ có Quách Định một mình biết, và sẽ không bao giờ nói cho người khác biết.
Đinh Linh Lâm mím chặt môi, do dự rất lâu, cuối cùng vẫn nhin không được hỏi:
- Còn ngươi ?
- Ta ?
- Khi ta đang ngủ thì ngươi làm gì ?
Quách Định cười gượng:
- Ta chẳng làm gì cả.

Đinh Linh Lâm phảng phất thở hắt ra, nhưng vẫn nghiêm mặt nói:
- Ta mong rằng ngươi không nói dối, vì ngươi nói dối thì sớm muộn ta cũng sẽ dò ra mà thôi.
Quách Định đành chỉ lắng nghe.
Đinh Linh Lâm lại nói:
- Ngươi cứu ta, sau này ta sẽ báo đáp ngươi, nhưng ta nếu dò ra ngươi nói láo, thì ta sẽ lấy cái mạng của ngươi.
Nàng tựa như chẳng thèm nhìn Quách Định nữa, lạnh lùng nói:
- Lúc này ta chỉ muốn ngươi đi ra, hãy mau đi ra !
Quách Định cũng chẳng nhìn Đinh Linh Lâm nữa.
Chàng tự vấn lòng mình:
"Ta rốt cuộc đang làm chuyện gì nhỉ ? Ta sao lại phải chịu sự uẩn khúc nhục nhã như thế ?" Quách Định đi thẳng ra ngoài, không quay đầu lại.
Nhìn thấy hình bóng gầy ốm mệt mỏi của Quách Định biến mất ở ngoài cửa, Đinh Linh Lâm lại không khỏi có hơi áy náy.
Nàng vốn không ghét con người này, cũng không phải không biết cảm tình của con người này đối với nàng. Nhưng nàng đành phải giả như không biết, nàng tuyệt không thể để cho tình cảm này phát triển hơn.
Vì trong lòng nàng duy nhất chỉ có một người, Diệp Khải Nguyên.
Nàng nhất định phải mau chóng tìm ra Diệp Khải Nguyên.
Nơi đầu tiên phải tìm, tất nhiên chính là quán trọ Hồng Tân.
Nhưng người trong quán trọ Hồng Tân nhìn thấy nàng, thì giống như nhìn thấy quỉ, vừa ghét vừa sợ.
Một nữ nhân dùng dao đâm trọng thương tình nhân của chính mình, vô luận đi đến đâu, đều không được hoan nghênh.
- Các vị có ai nhìn thấy Diệp công tử đâu không ?
- Không.
- Các vị cũng không biết Diệp công tử đi đâu sao ?
- Không biết ! Chuyện của Diệp công tử, bọn ta hoàn toàn không biết, ngươi sao không đến tiêu cục mà hỏi thăm xem.
Vì thế Đinh Linh Lâm đi đến Hổ Phong tiêu cục.
Bọn tiêu đầu ở Hổ Phong tiêu cục khi nghe thấy cái tên Đinh Linh Lâm này, thì có thái độ không khác gì bọn người hầu ở quán trọ Hồng Tân.
- Bọn ta từ trước giờ không quan hệ đi lại với Diệp đại hiệp, nhưng nếu muốn hỏi thăm tin tức của Diệp đại hiệp, có thể đến Bát phương tiêu cục.
Tổng tiêu đầu Thiết đảm trấn bát phương Đới Cao Cang ở đó, nghe nói là kết giao sinh tử với Diệp đại hiệp.
Đinh Linh Lâm trong lòng lấy làm kỳ quái. Nàng có bao giờ nghe thấy Diệp Khải Nguyên có một bằng hữu "kết giao sinh tử" như thế đâu ?
Nàng muốn hỏi lại, cũng không biết hỏi sao. Nàng thật sự rất không quen

nhìn vẻ mặt của bọn tiêu đầu này.
" Bất kể như thế nào, dù sao chỉ cần tìm thấy Đới Cao Cang, cũng có thể hỏi ra được tung tích của Diệp Khải Nguyên".
Nhưng nàng vẫn không biết rằng nàng đã mãi mãi không có cách gì hỏi ra được từ miệng của Đới Cao Cang.
Trong sân của Bát phương tiêu cục đang có mấy người hầu đang lau rửa một chiếc xe lớn màu đen sẫm.
Một trung niên thân thể cao lớn, vẻ mặt nặng nề, khoanh tay đứng ở trên thềm đá nhìn, chính là phó tổng tiêu đầu ở đây, Thiết chưởng khai bia Đỗ Đồng. Đinh Linh Lâm lao đến hỏi:
- Các hạ có phải là Đới Cao Cang tổng tiêu đầu không ?
Lời của nàng tuy không quá khách khí, vẻ mặt tuy hơi khó chịu, nhưng nàng vẫn là một thiếu nữ rất đẹp, hơn nữa còn rất trẻ.
Đỗ Đồng quan sát khắp người Đinh Linh Lâm, miễn cưỡng cười nói:
- Qúi tính cô nương tìm y có chuyện gì ?
- Ta họ Đinh, muốn tìm y hỏi thăm một chuyện.
Nghe đến chữ "Đinh", Đỗ Đồng biến sắc nói:
- Ngươi họ Đinh ? Hẳn là Đinh Linh Lâm ?
Đinh Linh Lâm gật đầu:
- Y có ở đây hay không ? Ta muốn gặp mặt y hỏi mấy câu.
Đỗ Đồng sa sầm nét mặt, nhìn Đinh Linh Lâm đột nhiên cười nhạt:
- Có phải ngươi muốn tìm Diệp Khải Nguyên hay không ?
Mắt Đinh Linh Lâm sáng lên nói:
- Các hạ cũng biết Diệp Khải Nguyên sao ? Y ở đây sao ?
Đỗ Đồng lạnh lùng đáp:
- Không sai, y ở đây. Y cùng quay lại với Đới tổng tiêu đầu, chính là đi chiếc xe này quay về.
Vẻ mặt y tuy bi thương phẫn nộ, nhưng tiếc rằng Đinh Linh Lâm không nhận ra chút nào cả.
Chỉ cần nghĩ đến có thể tái kiến Diệp Khải Nguyên còn chuyện khác nàng hoàn toàn không để ý đến.
- Bọn họ Ở đâu ?
Đỗ Đồng cười nhạt quay người đi:
- Ngươi hãy đi theo ta !
Trong đại sảnh không khí rất u ám, giống như trong hầm mộ vậy, tại vì đại sảnh lúc này đã trở thành một hầm mộ.
Đinh Linh Lâm vừa bước vào, liền nhìn thấy hai cỗ quan tài.
Hai cỗ quan tài mới nguyên, vẫn còn chưa đóng đinh đậy nắp lại.
Trong quan tài có hai thi thể người, những thi thể không đầu.
Đỗ Đồng lạnh lùng nói:

- Bọn họ cùng ngồi xe đi, cũng cùng ngồi xe về. Chẳng qua thây bọn họ tuy trở về, nhưng đầu không trở về.
Đinh Linh Lâm vốn không nghe rõ những lời y nói, nhưng nàng nhận ra y phục của một trong hai thi thể đang mặc.
Kết giao sinh tử ?
Nghe nói Diệp Khải Nguyên và Đới Cao Cang kết giao sinh tử, bọn họ cùng ra đi, nay lại cùng nằm trong quan tài.
Đinh Linh Lâm chỉ cảm thấy toàn bộ gian phòng quay vòng vòng, bọn người hầu ở quán trọ Hồng Tân và bọn tiêu đầu ở Bát Phương tiêu cục cũng đang quay vòng vòng ở quanh nàng, trên vẻ mặt bọn họ dường như đều đang nở một nụ cười lạnh nhạt tàn khốc.
- Bọn chúng đã sớm biết Diệp Khải Nguyên chết.
- Diệp Khải Nguyên lẽ nào đã chết sao ?
Đinh Linh Lâm muốn bật khóc to lên, nhưng không thốt ra nổi một tiếng.
Đại sảnh tối tăm ánh đèn u ám.
Khi Đinh Linh Lâm tỉnh lại, phát hiện ra mình vẫn còn nằm ở chỗ mà mình vừa ngã xuống.
Không có ai đến đỡ nàng dậy cũng không có ai đến an ủi nàng một câu.
Đỗ Đồng vẫn còn đứng khoanh tay ở đó, lạnh lùng nhìn Đinh Linh Lâm, vẻ mặt y lộ vẻ căm ghét.
Đinh Linh Lâm miễn cưỡng đứng dậy, cắn răng nói:
- Diệp Khải Nguyên.... Diệp Khải Nguyên đã chết dưới tay ai vậy ?
Đỗ Đồng lạnh lùng đáp:
- Ta không biết !
- Ta làm sao mà biết được đây ?
- Ngươi phải biết.
Đinh Linh Lâm nói lớn:
- Ngươi nói như vậy là ý gì, tóm lại là ai đã giết Diệp Khải Nguyên ?
Đỗ Đồng cũng cắn răng, từ kẽ răng rít lên hai chữ :
- Chính ngươi !
Hai chữ này giống như cú chùy sắt đánh vào Đinh Linh Lâm, khiến nàng không đứng vững nổi nữa:
- Chính ta....
Đỗ Đồng lạnh lùng nói:
- Nếu không phải là ngươi trước nhất một đao đâm trọng thương Diệp Khải Nguyên thì làm sao y có thể bại dưới tay Lữ Địch được ? Đới tổng tiêu đầu nếu không phải vì muốn mang y đi trị thương tích, thì làm sao lại có thể chết ở trên xe cùng y chứ ?
Trái tim của Đinh Linh Lâm đã vỡ nát, toàn thân tựa như cũng vỡ nát ra.
Nàng lại nghĩ đến cơn ác mộng, lại nghĩ tới khi Ngọc Tiêu nhìn trừng nàng,

một đôi mắt đầy sự tà ác.
"Hãy mau dùng cây đao này đi giết Diệp Khải Nguyên.." Lẽ nào đó không phải là mộng ? Lẽ nào nàng thật sự đã gây ra chuyện đáng sợ như thế ?
Đinh Linh Lâm không tin, chết cũng không tin.
Nàng lao đến, một tay nắm lấy vạt áo Đỗ Đồng, rít lên:
- Ngươi nói láo !
Đỗ Đồng lạnh lùng nói:
- Ta có nói láo hay không, chính ngươi phải biết chứ !
Đinh Linh Lâm hét lên:
- Ta biết ngươi đang nói láo, ngươi nói thêm một chữ nữa là ta giết ngươi ngay.
Đỗ Đồng cười nhạt, đột nhiên xuất thủ, chém xéo vào vai của Đinh Linh Lâm.
Y không ngờ rằng võ công của Đinh Linh Lâm cao hơn rất nhiều so với trong trí tưởng tượng của y.
Thiết chưởng của y cắt ra, Đinh Linh Lâm đã đột ngột quay người, một cú khuỷu tay đánh vào hông của y.
Đỗ Đồng lập tức bị đánh văng vào tường, đau đớn cong gập người lại.
Đinh Linh Lâm đã lại xông tới, một tay túm lấy y, rít lên:
- Ngươi nói ngay ! Có phải là ngươi nói láo hay không ?
Đỗ Đồng tái xanh cả mặt, mồ hôi vã ra lạnh toát, thở hổn hển liên tục. Đột nhiên cười lạnh nói:
- Được ! Ngươi giết ta đi. Ngay Diệp Khải Nguyên ngươi cũng có thể giết, thì có ai mà ngươi không thể giết. Ngươi có giết ta đi chăng nữa, ta vẫn chỉ có mấy lời đó thôi.
Đinh Linh Lâm đột nhiên buông tay, toàn thân run lên, run lên giống như chiếc chuông đồng rung trong gió mạnh vậy.
Khắp nơi trong đại sảnh mơ hồ như có trăm ngàn đôi mắt đang nhìn nàng, trong mỗi đôi mắt như tràn đầy sự căm ghét và hận thù.
- Ta vốn phải giết ngươi báo thù cho Đới tổng tiêu đầu và Diệp Khải Nguyên, nhưng hạng nữ nhân như ngươi, không đáng cho bọn ta giết, ngươi đi đi.. ngươi đi đi..... - Ta đã giết Diệp Khải Nguyên. Ta thật đã gây ra chuyện đáng sợ như thế sao ?
Đinh Linh Lâm úp mặt vào tay bỏ chạy như kẻ điên, lao ra khỏi tiêu cục, phóng lên phố....
Phố phường như đang xoay vòng, trời đất cũng như đang xoay vòng.
Nàng ngã gục xuống, gục xuống đất.
Bùn đất lầy lội dơ bẩn trên mặt đường lạnh buốt, nhưng nàng không để ý đến.
Người trên phố đều nhìn nàng, dường như đều biết nàng là nữ nhân hung thủ

giết người vậy.
Nàng cũng không để ý, nàng mong muốn mình có thể biến thành bùn đất, để cho người ta giẫm đạp lên. Nàng mong muốn mình có thể biến thành cát bụi, để cho cơn gió lạnh thấu xương tủy này thổi tung tứ tán, hòa lẫn vào trong bùn đất.
Nhưng lúc này có một đôi tay dựng nàng dậy, một đôi tay mạnh mẽ rắn chắc, một vẻ mặt tràn đầy bi thương và sự đồng cảm.
Nàng vẫn không rơi nước mắt, nàng đã không thể khóc nổi nữa. Nàng nhìn thấy khuôn mặt này, những giọt lệ của nàng mới tuôn trào như một dòng suối.
Quách Định đỡ nàng đứng dậy, nàng đã bật khóc ngã vào lòng chàng.
Chàng để yên cho nàng khóc, Chàng muốn làm dịu nỗi bi thương cho nàng.
Khi nàng đã khóc nhiều rồi, nàng mới phát hiện ra mình đã quay trở lại căn phòng tối tăm ổ chuột đó.
Quách Định ngồi dưới ánh đèn u ám nhìn nàng. Chàng cũng không nói những lời an ủi gì với nàng, nhưng ánh mắt chàng đã là một sự an ủi vô biên.
Đinh Linh Lâm cuối cùng ngồi dậy, nhìn đờ đẫn vào ánh đèn tù mù. Không biết thời gian trôi qua bao lâu, mới lờ đờ nói:
- Ta đã giết chàng.... Ta đã giết chàng....
Quách Định nói:
- Không phải nàng.
Giọng nói của Quách Định vừa nhẹ nhàng vừa kiên quyết:
- Chuyện này vốn không thể trách nàng được.
- Chuyện này ngươi biết à ?
- Chính ta và Diệp Khải Nguyên đã cứu nàng.
Đinh Linh Lâm lại hỏi:
- Khi ta đâm Diệp Khải Nguyên đao đó, ngươi cũng đang ở bên cạnh à ?
- Tại vì ta ở bên cạnh nhìn thấy vì vậy ta mới biết chuyện đó không thể trách nàng. Tại vì nàng lúc đó đã không còn là chính nàng nữa.
Đinh Linh Lâm rũ đầu xuống, nhìn vào bàn tay của mình. Bất kể như thế nào, đao cũng đã nằm trong đôi tay này, đây là sự thật. Nàng tự biết nỗi giày vò và thống khổ trong lòng mình là mãi mãi không cách gì giải thoát được.
Vô luận ai, vô luận dùng lời gì để an ủi nàng cũng vô ích thôi.
Quách Định chậm rãi nói tiếp:
- Nàng nếu muốn báo thù cho Diệp Khải Nguyên, thì nàng đừng nên tự dằn vặt mình nữa.
Người mà bọn ta nên đi tìm là Ngọc Tiêu, là Lữ Địch.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Bọn ta ?
Quách Định gật đầu:

- Bọn ta, ta và nàng.
Đinh Linh Lâm nói:
- Nhưng chuyện này hoàn toàn đâu có quan hệ gì với ngươi ?
- Sao lại không có quan hệ chứ, nàng là bằng hữu của ta, Diệp Khải Nguyên cũng là bằng hữu của ta. Chuyện của các người cũng là chuyện của ta.
Đinh Linh Lâm ngẩng đầu lên nhìn chăm chú Quách Định, rất lâu sau mới từ từ nói:
- Ngươi mãi mãi vẫn không chịu đem chuyện này ra kể cho ta, thà chịu đựng nỗi nhục chớ không chịu để kể cho ta. Đó chẳng qua là vì sợ ta thương tâm....
Quách Định lúng túng:
- Ta.. Đinh Linh Lâm không để cho Quách Định nói tiếp, giành nói:
- Bây giờ ngươi muốn đi báo thù cho Diệp Khải Nguyên chỉ vì ngươi biết ta tuyệt không phải là đối thủ của Ngọc Tiêu và Lữ Địch.
Quách Định cũng cúi đầu xuống, nhìn vào đôi tay của mình. Vì chàng không dám tiếp xúc với ánh mắt của nàng.
Mắt của Đinh Linh Lâm lúc này đã hoàn khô ráo, nàng nói:
- Ý của ngươi, ta đã hoàn toàn hiểu rõ. Bây giờ ta muốn ngươi hiểu rõ hơn ý của ta.
Quách Định lắng nghe.
Đinh Linh Lâm nói :
- Đây là chuyện của ta, ta không muốn ngươi xen vào. Ngọc Tiêu, Lữ Địch vô luận là người đáng sợ như thế nào, ta cũng đều có cách đối phó với bọn chúng, cũng khỏi cần ngươi phải lo lắng.
Quách Định nhịn không được hỏi:
- Nàng có cách gì ?
Đinh Linh Lâm siết chặt tay lại nói:
- Ta là nữ nhân, nữ nhân đối phó với nam nhân tất có cách.
Giọng nói của nàng trở nên lạnh lùng, cương quyết. Nàng vốn là một thiếu nữ ngây thơ, trong sáng. Nhưng nay tựa như đã đột ngột trở thành một con người khác.
Quách Định chợt cảm thấy nặng nề trong lòng.
Chàng đột nhiên cảm thấy có một nỗi sợ hãi không diễn tả được, chàng đã cảm thấy Đinh Linh Lâm nhất định sẽ gây ra những chuyện rất đáng sợ.
Chàng muốn ngăn chặn, nhưng không biết nên ngăn chặn thế nào.
Đinh Linh Lâm đứng bật dậy, từ từ đi đến trước cửa sổ, nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ.
Đêm vẫn còn chưa khuya. Nàng đột nhiên quay đầu lại hỏi:
- Trên người ngươi có bạc không ?
- Có !

Đinh Linh Lâm lại hỏi:
- Có bao nhiêu ?
- Không nhiều.
Đinh Linh Lâm vuốt tóc, nói:
- Lúc này vẫn còn chưa tối lắm, ta muốn lên phố mua một ít đồ. Ăn cơm xong, ngươi theo ta đi được chứ ?
Tửu lầu quả nhiên vẫn còn chưa đóng cửa, Đinh Linh Lâm kêu bảy tám món ăn, nàng ăn rất chậm chạp lại còn uống thêm rượu.
Sau đó nàng nhàn tản đi trên một phố náo nhiệt nhất thành Trường An, mua một ít phấn son phấn hoa, mua vài bộ đồ màu sắc rất là tươi tắn. Còn mua thêm ít món trang sức giá tiền không mắc nhưng rất đẹp.
Những món này vốn là những thứ mà các thiếu nữ thích nhất, nhất là những thiếu nữ tuổi tác như nàng.
Chuyện này vốn rất là bình thường.
Nhưng với hoàn cảnh của Đinh Linh Lâm, lại vẫn còn có tâm trạng làm những chuyện này thì rất không bình thường.
Nàng rõ ràng đang rất lặng lẽ.
Chỉ có một người đã hạ quyết tâm rất lớn mới đột nhiên trở nên lặng lẽ như vậy.
Vậy thì nàng hạ quyết tâm gì thế ?
Những suy nghĩ như vậy trong lòng Quách Định rất nhiều, nhưng chàng chỉ yên lặng đi theo Đinh Linh Lâm, không nói một lời gì cả.
Vô luận nàng đã hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì thì tóm lại nàng vẫn còn chưa gây ra.
Đi đi lại lại, đột nhiên đi tới Bát phương tiêu cục.
Bao lớn bao nhỏ trong tay Đinh Linh Lâm đều giao hết cho Quách Định, còn nàng ung dung đi vào.
Bọn tiêu đầu ở cửa ngạc nhiên nhìn Đinh Linh Lâm, nhưng không có ai đến chặn nàng cả.
Tại vì bọn họ đều đã phát hiện ra thiếu nữ này tựa như đã đột ngột thay đổi, thay đổi rất nhanh, thay đổi rất đáng sợ.
Một thiếu nữ vừa rồi bi thảm như thế, kích động như thế đột nhiên trở nên lặng lẽ như vậy. Đây rõ ràng là chuyện khó thể tưởng nổi.
Thậm chí Đỗ Đồng khi nhìn thấy Đinh Linh Lâm cũng tỏ ra kinh ngạc:
- Ngươi đến đây làm gì ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta muốn xin ngươi đi truyền bá cho Ngọc Tiêu và Lữ Địch, bọn họ nếu muốn tìm Thượng Quan Tiểu Tiên, nếu muốn có được bí kíp vào bảo tàng đó thì bảo bọn họ vào giữa trưa ngày mai đợi ta ở quán trọ Hồng Tân.
Đỗ Đồng hỏi:

- Ta.... ta làm sao có thể tìm được họ ?
- Hãy nghĩ cách đi tìm. Nếu tìm không ra, thì tốt nhất ngươi hay tự đập đầu mình mà chết đi.
Giọng nói của nàng cũng rất là bình tĩnh, thậm chí miệng còn đang mỉm cười.
Nhưng nụ cười này còn đáng sợ hơn mọi vẻ biểu lộ nào khác. Đỗ Đồng không dám nói một lời nào cả.
Đinh Linh Lâm đã ung dung đi ra, lại còn tìm đến một tiệm mì nhỏ, ăn một bát mì, uống thêm chút rượu.
Nàng mỉm cười thốt:
- Khẩu vị hôm nay của ta rất tốt.
Nhìn nụ cười của Đinh Linh Lâm, Quách Định không nói nổi một lời nào cả.
Lúc này đêm đã rất khuya, bọn họ yên ổn trải qua một đêm đông lạnh lẽo, chậm rãi quay về quán trọ nhỏ, quay về cái căn phòng ổ chuột tối tăm đó.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta muốn đi ngủ.
Quách Định lặng lẽ gật đầu, chuẩn bị đi ra.
Đinh Linh Lâm đột nhiên cười nói:
- Ngươi khỏi cần ra ngoài, chiếc giường này đủ cho hai bọn ta ngủ chung.
Quách Định ngơ ngác.
Đinh Linh Lâm đã kéo tấm chăn ra:
- Ngươi vào bên trong ngủ, ta thích ngủ bên ngoài.
Giọng nói của nàng vẫn rất là bình tĩnh, nhưng lại giống mẫu thân kêu hài tử lên giường ngủ vậy.
Quách Định hoàn toàn không cách gì cự tuyệt, đành phải đờ người nhắm mắt ngủ. Thân hình dường như ép sát vào tường.
Đinh Linh Lâm cũng nhắt mắt lại ngủ, nàng mỉm cười nói:
- Đêm nay có lẽ ta cũng sẽ gặp ác mộng, ngươi đừng vì ta làm cho sợ hãi mà nhảy khỏi giường đấy !
Quách Định gật đầu.
Ngoài trừ gật đầu ra, chàng không còn dám có một cử động nào khác.
Đinh Linh Lâm đột nhiên thở dài thật nhẹ, lẩm bẩm nói:
- Ngươi có biết không , ta xưa nay chưa bao giờ cùng một nam nhân khác ngủ chúng một giường cả, ta vốn cho rằng cuộc đời ta sẽ không ngủ chung giường với một nam nhân nào nữa cả.
Giọng nàng càng nói càng thấp, một lúc sau, dường như đã thật sự ngủ say.
Đêm rất yên tĩnh. Hơi thở của nàng rất nhẹ, nhẹ như gió xuân vậy.
Quách Định cũng đã rất mệt mỏi, cũng muốn ngủ một chút. Nhưng làm sao chàng có thể ngủ được chứ ?
Trái tim của chàng xưa nay chưa bao giờ đập loạn như thế này cả, chàng

nghĩ đến rất nhiều chuyện. Những chuyện chàng phải nghĩ tới và cả những chuyện chàng không cần phải nghĩ tới.
Chàng có nằm mộng cũng không thể tưởng tượng được là mình sẽ cùng nằm chung một giường với Đinh Linh Lâm. Có nằm mộng cũng không thể tưởng nổi là khi chàng cùng nằm chung với một thiếu nữ, lại giống như hoàn cảnh bây giờ.
Chàng là một nam nhân, một nam nhân huyết khí phương cang. Chàng cung đã trải qua nữ nhân, về phương diện này, chàng không như vẻ nghiêm túc biểu hiện ở bên ngoài.
Lúc này nằm ngủ ở bên cạnh chàng, chính lại là hạng nữ nhân mà cả đời chàng mộng tưởng cũng không thể có được. Từ ánh mắt đầu tiên thấy Đinh Linh Lâm, chàng đối với nàng đã nẩy sinh một loại tình cảm mà ngay chính chàng cũng không thể giải thích được.
Nhưng bây giờ chàng hoàn toàn đã không có tâm trạng đó, trong lòng chàng chỉ có nỗi sợ hãi và bi thương.
Chàng đã biết Đinh Linh Lâm hạ quyết tâm muốn làm chuyện gì rồi. Chỉ có nữ nhân đã quyết tâm muốn chết mới có sự thay đổi đáng sợ như vậy.
Chàng cũng đã hạ quyết tâm, chàng tuyệt không thể để cho Đinh Linh Lâm chết. Chỉ cần để cho nữ nhân này sống, chàng không tiếc làm bất cứ chuyện gì.
Đêm càng khuya, gió lạnh bên ngoài rít lên, chàng đột nhiên phát giác ra Đinh Linh Lâm thân thể đã bắt đầu run lên, run liên tục, rền rĩ liên tục khóc thầm liên tục.
Ánh sao từ bên ngoài cửa sổ chiếu vào, rọi trên khuôn mặt Đinh Linh Lâm, trên mặt nàng đã đẫm ướt đầy lệ.
Lòng chàng tựa như đang bị dao cắt vậy, cơ hồ không nhịn được muốn quay người lại ôm chặt lấy nàng, nói với nàng rằng cuộc đời còn có rất nhiều chuyện đáng quí trọng khác. Vô luận là vết thương sâu nặng như thế nào, đều sẽ từ từ bình phục.
Nhưng chàng không dám làm như vậy, cũng không thể làm như thế. Chàng đành rơi lệ theo nàng, cho đến lúc lệ đã sắp khô đi rồi, chàng mới thiếp đi vào giấc ngủ mông lung.
Sau đó thân thể chàng cũng đột nhiên run lên, run liên tục không ngừng.
Lúc này nếu chàng mở mắt ra, thì sẽ phát hiện ra Đinh Linh Lâm đang nhìn chăm chú chàng.
Ánh mắt cũng tràn đầy bi thương, đồng cảm, luyến tiếc và cảm kích.
Một sự cảm kích mãi mãi không cách gì dùng ngôn ngữ để biểu đạt, cũng mãi mãi không cách gì báo đáp.
Khi Quách Định tỉnh dậy, thì trời đã sáng.
Đinh Linh Lâm đã mặc bộ đồ vừa mua tối hôm qua, đang ngồi chải tóc trước

cửa sổ.
Động tác của nàng tao nhã ưu mỹ, khuôn mặt nàng dưới ánh dương quang cửa sổ rõ là rực rỡ tươi đẹp vô cùng.
Ngay trong căn phòng chật hẹp tối tăm này, cũng tựa như đã vì có nàng mà trở nên có sinh khí hơn, sáng sủa hơn.
Quách Định nhìn ngẩn cả người ra.
Giả như đây chính là nhà của chàng, giả như đây chính là thê tử của chàng.
Chàng vừa tỉnh giấc nhìn thấy vợ của chàng đang ngồi chải tóc trang điểm bên cửa sổ.
Như vậy trên thế gian này còn có hạnh phúc nào so được với hạnh phúc này ?
Tim chàng lại thấy nhói đau.
Chàng không muốn suy nghĩ hơn thêm, cũng không dám nghĩ hơn nữa.
Chàng biết thời khắc huy hoàng, sáng lạn mỹ lệ này chẳng qua chỉ là dầu hiệu báo trước cái chết mà thôi.
Bản thân cái chết có lúc vốn cũng rất đẹp.
Đinh Linh Lâm đột nhiên hỏi:
- Ngươi tỉnh rồi à ?
Quách Định gật đầu, ngồi dậy, miễn cưỡng cười nói:
- Ta ngủ chắc giống như người chết ?
Đinh Linh Lâm dịu dàng đáp:
- Ngươi nên ngủ một giấc thật say, ta biết ngươi đã mấy ngày không ngủ rồi.
Quách Định hỏi:
- Bây giờ là lúc nào rồi ?
- Dường như là sắp chính ngọ.
Trong lòng Quách Định chợt cảm thấy nặng nề.
Chính ngọ.
" Bảo bọn họ chính ngọ ngày mai ở quán trọ Hồng Tân đợi ta" Chính ngọ vốn là thời điểm quang minh nhất trong một ngày, nhưng lúc này đối với bọn họ mà nói là thời khác của cái chết.
Đinh Linh Lâm đột nhiên đứng bật dậy, quay mặt về phía Quách Định mỉm cười nói:
- Ngươi xem ta trang điểm có đẹp hay không ?
Nàng quả rất đẹp.
Nàng xem ra từ trước đến nay chưa bao giờ mỹ lệ như lúc này, tại vì nàng xưa nay chưa bao giờ trang điểm như thế này cả.
Nàng giống một con chim công lần đầu mở bung ra chiếc đuôi đẹp đẽ của mình.
Đây có lẽ tại vì nàng cho đến lúc này mới trở thành một nữ nhân thành thực.
Vẻ đẹp rực rỡ này lại càng khiến cho Quách Định thêm đau khổ.

Chàng đột nhiên nghĩ tới khi mất đi, lúc nhập huyệt cũng chính là lúc trang điểm mỹ lệ nhất trong suốt cuộc đời.
Tim chàng như rỉ máu.
Đinh Linh Lâm nhìn trừng trừng Quách Định, hỏi:
- Tại sao ngươi không nói gì cả ? Ngươi đang nghĩ gì thế ?
Quách Định không trả lời, chỉ nhìn sững sờ đi, đột nhiên hỏi:
- Nàng muốn đi thật sao ?
Đinh Linh Lâm ấp úng nói:
- Ta.... ta chẳng qua phải đi mà thôi.
- Đi gặp Ngọc Tiêu và Lữ Địch?
Đinh Linh Lâm gật đầu nói:
- Ngươi biết không, ta sớm muộn cũng phải gặp bọn chúng.
Quách Định nói:
- Ta cũng sớm muộn phải gặp bọn chúng.
- Ngươi muốn đi theo ta à ?
- Ngươi không chịu mà !
Đinh Linh Lâm tươi cười nói:
- Ta sao không chịu chứ, có ngươi đi theo ta thì quá tốt !
Quách Định lại ngơ ngác.
Chàng vốn không ngờ Đinh Linh Lâm sẽ để cho chàng đi.
" Đây là chuyện của ta, ta không muốn ngươi xen vào".
Đinh Linh Lâm mỉm cười nói:
- Ngươi nếu muốn đi thì hãy mau chóng dậy, trước hết hãy rửa mặt, nước rửa mặt ta đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi.
Góc phòng quả nhiên có đặt một thau nước.
Quách Định nhảy xuống giường, ánh mắt sáng lên vì hưng phấn, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.
Chàng biết Ngọc Tiêu và Lữ Địch đều là những đối thủ rất đáng sợ.
Nhưng chàng không quan tâm.
Trận chiến này dù thắng hay bại chàng đều không quan tâm đến.
Chuyện trọng yếu duy nhất là lúc này Đinh Linh Lâm đã không phải một mình đi tìm cái chết nữa. Chàng đột nhiên cảm thấy trận chiến này không phải là không có hy vọng, toàn thân chàng tràn đầy niềm tin và sức mạnh.
Chàng cúi người xuống, dùng hai bàn tay vốc nước lên.
Nước mát lạnh khiến chàng thêm tỉnh táo, phấn chấn.
Đinh Linh Lâm đã bước đến phía sau lưng Quách Định nói:
- Ngươi cũng không cần phải quá vội vã, dù sao bọn chúng nhất định cũng phải đợi.
Quách Định cười nói:
- Không sai. Để bọn chúng đợi lâu lâu cũng tốt. Ta....

Câu nói này chàng nói chưa dứt, thì đột nhiên cảm thấy có một vật gì đập vào huyệt đạo ở hông của mình.
Chàng lập tức té ngã xuống đất.
Chàng nghe Đinh Linh Lâm nhỏ nhẹ nói:
- Ta không thể không làm như thế, không thể để cho ngươi đi chết vì ta. Ngươi hãy tha thứ cho ta....
Quách Định tuy nghe được lời Đinh Linh Lâm nói, nhưng không thể cử động được cũng không thể mở miệng.
Đinh Linh Lâm đỡ Quách Định dậy, đặt lên giường, để chàng nằm xuống, rồi đứng ở đầu giường nhìn chàng.
Trong ánh mắt nàng tràn đầy sự luyến tiếc, cảm kích và bi thương:
- Tâm ý mà ngươi đối với ta, ta đã hoàn toàn hiểu rõ. Ngươi là người như thế nào, ta cùng hoàn toàn hiểu rõ. Chỉ tiếc là.. chỉ tiếc là bọn ta đã gặp nhau quá muộn

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 19
Cam vi tình tử

Chỉ tiếc là bọn ta gặp nhau quá muộn !
Đây chính là câu nói cuối cùng mà Đinh Linh Lâm nói với Quách Định, cũng là câu nói duy nhất mà nàng có thể nói.
Từ cổ chí kim, đã không biết bao nhiêu người đã nói câu này, cũng không biết có bao nhiêu người đã nghe câu này.
Nhưng trừ phi tự mình phải nói, tự mình phải nghe qua, thì tuyệt đối không cách gì tưởng tượng ra được bao nhiêu là chua xót, bao nhiêu là đau khổ hàm chứa trong câu nói đó.
Nhìn Đinh Linh Lâm đi thẳng ra ngoài đầu không quay lại, Quách Định cảm thấy một cảm giác tựa như toàn bộ con người chàng trở nên trống không , phiêu nhập vào một nơi âm u lạnh lẽo ẩm ướt, rồi trầm nhập vào trong thâm uyên thăm thẳm muôn kiếp không quay về.
Ánh dương hiếm hoi trong mùa đông khắc nghiệt vừa từ phương đông nhoi lên, chiếu vào trong căn phòng ổ chuột tăm tối này.
Nhưng đối với Quách Định mà nói, trong phòng chỉ còn lại sự hắc ám và lạnh lẽo vô cùng.
Chàng biết rằng trong cuộc đời mình, sẽ mãi mãi không còn có ánh thái dương và sự ấm áp, bởi vì lần đi này của Đinh Linh Lâm, nhất định sẽ mãi mãi không bao giờ quay về. Chàng biết rằng mình mãi mãi sẽ không còn gặp lại nàng nữa.
Nữ nhân phải đối phó với nam nhân, rõ ràng có rất nhiều cách, nhưng người mà nàng phải đối phó, lại thật sự quá nguy hiểm, quá đáng sợ.
Huống hồ, cứ xem nàng thật có thể đối phó với bọn chúng, thì bản thân nàng cũng chắc chắn sẽ không sống sót nổi mà trở về.
Tại vì nàng vốn quyết tâm đi cầu cái chết.
Nàng đã đâm Diệp Khải Nguyên một đao, nỗi thống khổ và hối hận của nàng, chỉ có "chết" mới có thể giải thoát được mà thôi.
Nàng đã quyết lấy cái chết để chuộc tội.
Lúc này có phải là Ngọc Tiêu và Lữ Địch ở quán trọ Hồng Tân đợi chờ nàng, đang đợi chờ để xé xác nàng ra hay không ?
Nam nhân như bọn chúng, muốn đối phó với một nữ nhân, thì cũng có rất nhiều cách.
Bọn chúng sẽ dùng cách gì đây.
Nghĩ đến sự ác độc của Ngọc Tiêu sự tàn bạo của Lữ Địch, Quách Định đã

không còn dám nghĩ tiếp nữa.
Ánh dương trong mùa đông lạnh giá, luôn luôn dịu dàng ấm áp, giống như sự vuốt ve của tình nhân.
Ánh dương đúng lúc lướt lên khuôn mặt của chàng, nước mắt của chàng đã chảy thành hai hàng dài từ bao giờ.
Chính ngọ, ở quán trọ Hồng Tân.
Khi Đinh Linh Lâm đi vào, ánh dương đã chiếu vào bảng hiệu màu xanh chữ vàng treo ở bên ngoài.
Trên người nàng không mang theo chuông vàng thủ mạng của nàng, cũng không mang theo bất cứ vũ khí nào.
Hôm nay thứ vũ khí mà nàng chuẩn bị sẽ dùng, đó là quyết tâm của nàng, dũng khí của nàng, trí tuệ và sắc đẹp của nàng.
Nàng cảm thấy tràn đầy tự tin.
Thế gian cũng đã không biết có bao nhiêu nam nhân, chết ở dưới loại vũ khí này của nữ nhân.
Nàng đích xác là một nữ nhân vô cùng mỹ lệ, hơn nữa hôm nay nàng lại còn cố ý trang điểm.
Nhìn thấy nàng đi vào, trong ánh mắt của nam nhân không khỏi lộ ra vẻ ái mõi và khao khát.
Chỉ có lão chủ thiện lương đó, thì tỏ ra có hơi ưu tư lo lắng, mơ hồ như đã nhìn ra hôm nay sẽ có tai họa giáng xuống người nữ nhân trẻ tuổi này.
Gần đây lão đã nhìn thấy quá nhiều hung sát và tai họa.
Đinh Linh Lâm vừa bước vào cửa, lão chủ từ sau quầy bước ra đón, miễn cưỡng cười hỏi:
- Có phải là Đinh Linh Lâm cô nương đó không ?
- Phải.
- Hai vị khách nhân của Đinh cô nương đang chờ đợi ở sân sau.
Ngọc Tiêu và Lữ Địch đã cùng đến rồi.
Đinh Linh Lâm đột nhiên phát giác trái tim mình đang nhảy thình thịch rất nhanh.
Tuy nàng đã quyết chết, nhưng vẫn không thể không căng thẳng.
Nàng đương nhiên cũng biết sự đáng sợ và nguy hiểm của hai người này.
- Chỉ có hai người đó đến thôi chứ ?
Lão chủ gật đầu, đột nhiên thấp giọng nói nhỏ:
- Cô nương nếu không có chuyện gì quan trọng, chi bằng tốt hơn nên quay về.
Đinh Linh Lâm cười cười, đáp:
- Ngươi biết rõ là ta hẹn bọn chúng đến đây, tại sao lại bảo ta quay về ?
Lão chủ do dự nói:
- Tại vì.. Lão sau rốt vẫn không nói ra được nỗi u uất và lo lắng trong lòng,

chỉ buông tiếng thở dài.
Đinh Linh Lâm đã mỉm cười bước tới, trong lòng không phải là không biết hảo ý của lão nhân này.
Nhưng nàng đã không còn con đường thứ hai nào khác, cứ như là biết rõ những kẻ đợi nàng bên trong là độc xà ác quỉ, nhưng nàng vẫn không thể không đi.
Sân sau vừa mới được quét sạch, sảnh đường đã được lau quét rất sạch, mặt đất bóng láng, tựa như là hoang lạnh.
- Hia vị khách nhân đang ở trong sảnh đường.
Người hầu dẫn đường nói xong câu đó, liền lập tức nhẹ nhàng lui ra khỏi sân.
Bởi vì hắn rõ là đã nhìn thấy ra cuộc hội ngộ hôm nay không phải là một trò đùa.
Cổng sảnh đường mở ra, bên trong không một tiếng người. Ngọc Tiêu và Lữ Địch đều không phải là những kẻ thích nói, càng không thích cười đùa.
Khi bọn họ cười, thông thường là chỉ vì người mà bọn họ muốn giết đã chết trước mặt họ.
Đinh Linh Lâm hít một hơi thật sâu, nở một nụ cười thật là ngọt ngào, giữ tư thái cực kỳ ưu nhã bước vào.
Những kẻ đang đợi nàng bên trong, quả nhiên chính là Ngọc Tiêu và Lữ Địch.
Trong sảnh đường cũng có ánh dương lọt vào, nhưng vô luận ai chỉ cần vừa bước vào, đều lập tức cảm thấy bản thân dường như đi vào một hố băng vậy.
Ngọc Tiêu đạo nhân đang ngồi trên một chiếc ghế nhìn ra cửa, khi lão ngồi, thì luôn luôn chọn một chiếc ghế dễ chịu nhất.
Phục sức của lão vẫn luôn hoa lệ trông rất phô trương.
Trong sảnh tuy vẫn còn có một người khác, nhưng lão dường như không cần biết đến ai.
Lão vốn xưa nay vẫn xem mọi người dưới con mắt.
Lữ Địch lại đang nhìn lão, vẻ mặt giống như một du nhân thờ ơ lãnh đạm, đang đứng ở trong một cái củi thú, nhìn một con sư tử già đang giễu võ dương oai vậy.
Vẻ mặt trắng xanh của Lữ Địch mang một vẻ lãnh đạm khinh miệt, tại vì y biết bộ lông da của con sư tử này tuy hoa lệ, nhưng răng đã hết bén, móng đã cùn, vốn không cách gì uy hiếp được y.
Vẻ mặt của y lãnh đạm, trang phục giản đơn, trong phòng tuy còn có một cái ghế thoải mái như vậy, nhưng y thà rằng đứng.
Đinh Linh Lâm đứng ở cửa, nhìn thấy bọn họ, cười rất là ngọt ngào.
Hai người này là một sự đối lập rất là rõ ràng mãnh liệt. Đinh Linh Lâm vừa nhìn thấy bọn họp, liền biết ngay bọn họ tuyệt không thể có sự cộng tác hòa

hợp tốt lành được.
- Ta họ Đinh.
Rồi nàng mỉm cười bước vào cửa:
- Tên gọi là Đinh Linh Lâm.
Ngọc Tiêu đạo nhân lạnh lùng nói:
- Ta nhận ra ngươi.
- Hai người các ngươi biết nhau chứ ?
Ngọc Tiêu đạo nhân ngạo nghễ nói:
- Y phải biết ta là ai.
Tay lão vuốt nhẹ cây Ngọc Tiêu trắng, nói:
- Y phải nhận ra cây tiêu này.
Đinh Linh Lâm cười:
- Có phải là ai cũng phải nhận ra cây tiêu này phải không ? Nếu không thì phải chết ?
Nàng nháy mắt với Lữ Địch, vẻ mặt Lữ Địch cũng không có chút biểu lộ gì. Y rõ ràng không phải là người dễ xúc động.
Trong mắt đen láy của Đinh Linh Lâm đảo đảo, tươi cười nói:
- Ta thật không ngờ Lữ công tử cũng đến, ta.. Lữ Địch đột nhiên ngắt lời nàng, thản nhiên nói:
- Ta đương nhiên phải đến.
- Tại sao ?
- Bảo tàng và bí kíp mà Thượng Quan Kim Hồng để lại, vốn rất khiến mọi người phải động tâm.
- Lữ công tử cũng động tâm sao ?
- Ta cũng là người.
- Chỉ tiếc là địa điểm của bảo tàng và bí kiếp dó, Lữ công tử cũng tuyệt không biết.
Ánh mắt của Đinh Linh Lâm sáng lên, nói:
- Nhưng ta lại biết, chỉ có ta biết.
Lữ Địch thốt lên:
- Thế sao !
Đinh Linh Lâm đáp:
- Bí mật này ta vốn không muốn nói ra nhưng lúc này lại không thể không nói.
- Tại sao ?
Đinh Linh Lâm thở dài, nụ cười phảng phất có vẻ thê lương:
- Tại vì Diệp Khải Nguyên đã chết rồi, chỉ dựa vào sức mạnh của một mình ta, thì tuyệt đối không có cách gì đạt được bảo tàng.
- Vì vậy ngươi kiếm bọn ta lại ?
Đinh Linh Lâm gật gật đầu:

- Ta nghĩ đi nghĩ lại, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ, tuyệt không ai có thể so bì được với hai vị.
Lữ Địch im lặng lắng nghe, còn Ngọc Tiêu lại cười nhạt.
Đinh Linh Lâm tiếp:
- Hôm nay ta mời hai vị lại, chính là vì muốn mang bí mật này kể lại cho hai vị nghe, tại vì....
Lữ Địch đột nhiên ngắt lời Đinh Linh Lâm nói:
- Ngươi khỏi phải kể cho ta.
Đinh Linh Lâm ngơ ngác:
- Tại sao ?
Lữ Địch thản nhiên nói:
- Tại vì ta không muốn biết.
Đinh Linh Lâm ngơ ngác, nụ cười như hụt hẫng gượng gạo.
Lữ Địch nói:
- Nhưng ta biết một chuyện.
Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Chuyện gì ?
Lữ Địch nói:
- Giả như có hai người đồng thời biết bí mật này, nếu có thể sống sót đi ra, thì nhất định chỉ có một người.
Đinh Linh Lâm đã không cười nữa.
Lữ Địch cười cười nói:
- Bảo tàng đó tuy khiến người động tâm, nhưng ta không muốn vì nó mà phải liều mình với Đông Hải Ngọc Tiêu.
Ngọc Tiêu đột nhiên cũng cười cười nói:
- Xem ra các ngươi đều là những người thông minh.
- Đạo trưởng cũng hiểu rõ ý của y thị chứ ?
- Y thị không thông minh bằng ngươi.
- Nhưng y thị cũng không quá ngu, hơn nữa rất đẹp.
Ngọc Tiêu nói:
- Y thị luôn thích tự tác thông minh, ta xưa nay không thích nữ nhân tự tác thông minh.
Lữ Địch mỉm cười:
- Nữ nhân trên thế gian có mấy người không thích tự tác thông minh.
Ánh mắt của Ngọc Tiêu nhìn đóng đinh vào mặt Lữ Địch, lạnh lùng hỏi:
- Tóm lại ngươi muốn nói gì ?
Lữ Địch thản nhiên đáp:
- Ta chẳng qua muốn nhắc đạo trưởng, nữ nhân như y thị, trên thế gian này không nhiều.
Ngọc Tiêu bất giác nhìn vào mắt Đinh Linh Lâm, ánh mắt không khỏi lộ ra

vẻ vàng vọt, đột nhiên thở dài lẩm bẩm:
- Đáng tiếc, thật đáng tiếc.
Lữ Địch hỏi:
- Đáng tiếc:
Ngọc Tiêu nói:
- Một cây kiếm nếu có khiếm khuyết, ngươi có nhìn thấy ra không ?
Lữ Địch gật gật đầu.
Ngọc Tiêu tiếp:
- Nữ nhân này đã có khiếm khuyết.
Lữ Địch hỏi:
- Ngươi nhìn thấy ra à ?
Y đương nhiên hiểu rõ ý của Ngọc Tiêu, mối quan hệ giữa Đinh Linh Lâm và Diệp Khải Nguyên, đã sớm không còn là bí mật nữa.
Ngọc Tiêu nói:
- Ta nếu nhìn không thấy ra, thì lần trước lọt vào tay ta, ta đã không thả y thị ra rồi.
Lữ Địch cũng đã nghe nói, Quách Tung Dương xưa nay không dùng kiếm có khiếm khuyết. Ngọc Tiêu xưa nay cũng không dùng nữ nhân đã qua tay nam nhân.
Lữ Địch nhìn Ngọc Tiêu, không mở miệng, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai.
Ngọc Tiêu hỏi:
- Ngươi vẫn không hiểu sao ?
Lữ Địch đáp:
- Ta chỉ lấy làm quái lạ.
- Quái lạ gì ?
- Quái lạ tại sao ngươi lại chọn chiếc ghế này ngồi ?
- Ngươi phải nhìn thấy ra, nơi đây chỉ có chiếc ghế này là tốt nhất thôi.
Lữ Địch thản nhiên nói:
- Ta nhìn thấy, nhưng ta cũng biết, ghế này trước đây nhất định cũng đã có người ngồi. Y đột nhiên kết thúc cuộc đàm thoại, đột nhiên bỏ đi.
Đinh Linh Lâm cảm thấy trong lòng nặng nề, máu trong người như ngừng chảy, toàn thân lạnh băng.
Ngọc Tiêu đang nhìn Đinh Linh Lâm, nhìn từ đầu đến chân, rồi lại từ bàn châm chậm rãi nhìn lên vào mắt nàng.
Ánh mắt y như xuyên thấu y phục của Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm như cảm thấy bản thân mình hoàn toàn lõa thể.
Nàng không phải là chưa bao giờ bị nam nhân nhìn qua, nhưng bây giờ nàng lại cảm thấy không chịu nổi, đột nhiên quay người, muốn lao đi.
Nàng vốn không sợ chết, nhưng nàng cũng biết, trên thế gian này còn có nhiều chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Nàøo ngờ nàng vừa quay người Ngọc Tiêu đã lao đến trước mặt nàng, khoanh hai tay lại, chặn đường đi của nàng, vẫn nhìn nàng với ánh mắt như vậy.
Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay, từng bước lùi dần ra phía sau, lùi đến chiếc ghế mà vừa rồi Ngọc Tiêu vừa ngồi, hốt nhiên nói:
- Ta.... ta biết ngươi tuyệt sẽ không chạm vào ta.
- Thế sao !
- Ta đích xác đã có khiếm khuyết, hơn nữa lại là một khuyết điểm rất lớn.
Ngọc Tiêu mỉm cười nói:
- Ta vốn cho rằng ngươi đã lớn rồi, tại vì việc mà ngươi muốn làm hôm nay, vốn là chuyện của đại nhân làm, bây giờ ta mới biết ngươi thật sự vẫn là một đứa trẻ.
Đinh Linh Lâm xưa nay không chịu thừa nhận mình là một đứa trẻ, nhất là trước mặt Diệp Khải Nguyên thì không chịu.
Nhưng lúc này nàng đành thừa nhận.
Ngọc Tiêu nhơn nhơn nói:
- Ngươi có biết không, trẻ con muốn làm chuyện của đại nhân thì nguy hiểm vô cùng.
Đinh Linh Lâm lấy hết dũng khí nói:
- Nhưng ta lại không thấy lúc này có nguy hiểm gì.
Ngọc Tiêu cười cười:
- Tại vì ngươi biết ta sẽ không chạm vào ngươi.
Đinh Linh Lâm muốn miễn cưỡng cười, nhưng cười không nổi, đành phải cắn chặt hai môi, liên tục gật đầu.
Ngọc Tiêu tiếp:
- Ta đích xác là xưa nay không chạm vào nữ nhân đã qua tay nam nhân, nhưng đối với ngươi ta có thể phá lệ một lần.
Đinh Linh Lâm đã không thể nhúc nhích gì được nữa, từ đầu ngón chân đến đầu ngón tay trở nên cứng đờ ngay đầu cũng không cử động nổi.
Ngọc Tiêu tiêu nhìn thấy vẻ mặt của Đinh Linh Lâm đã biến sắc.
Đinh Linh Lâm chỉ cảm thấy trong ánh mắt của lão phảng phất như chợt có một lực hấp dẫn kỳ lạ, hấp dẫn ánh mắt của nàng như hút lấy toàn bộ thân thể nàng.
Nàng muốn giẫy giụa, muốn đào thoát, nhưng chỉ có thể ngồi đần ra ở đó, nhìn nhìn Ngọc Tiêu.
Ánh mắt của lão mơ hồ như có ánh sáng xanh lam nhấp nháy, giống như chợt lóe lên một đốm lửa ma.
Đinh Linh Lâm nhìn vào đôi mắt ấy, chợt nghĩ tới chuyện lần trước.
.... Hãy đi giết Diệp Khải Nguyên. Cầm thanh đao này đi giết Diệp Khải Nguyên.

Chuyện mà lần này lão muốn nàng làm, có phải là còn đáng sợ hơn lần trước hay không.
Nàng đã vận dụng hết lực khí toàn thân để mà giẫy giụa, mồ hôi lạnh toát đã thấm ướt y phục của nàng.
Nhưng nàng vẫn không thoát khỏi.
Đốm lửa ma trơi trong ánh mắt của Ngọc Tiêu đó, tựa như đã thiêu trụi khí lực ít ỏi sau cùng của Đinh Linh Lâm.
Nàng đành phải phục tùng.
Vô luận Ngọc Tiêu bảo nàng làm gì, thì nàng đều hoàn toàn không cách gì phản kháng.
Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe "Rầm !" một tiếng, cánh cửa đột nhiên bị mở tung ra, một người xuất hiện ở ngoài cửa.
Ngọc Tiêu kinh ngạc, quay người phẫn nộ quát lớn:
- Ai đó ?
Tung Dương Quách Định.
Quách Định cuối cùng cũng đã đến kịp thời.
Làm sao mà chàng có thể đến được ? Ai đã giải huyệt đạo cho chàng ?
Là Thượng Quan Tiểu Tiên ? Là Lữ Địch ?
Bọn họ đương nhiên biết Quách Định đã đến đây, giữa chàng và Ngọc Tiêu nhất định chỉ có một người có thể sống sót đi ra mà thôi.
Ánh dương vừa hiển lộ, lại chìm nghỉm ngay trong đám mây u ám, sự lạnh lẽo khắc nghiệt trải dài khắp mặt đất.
Gió lạnh như cắt.
Quách Định và Ngọc Tiêu đứng trong gió lạnh như dao cắt này, hai người trong lòng đều đã hiểu rõ, giữa bọn họ nhất định phải có một người ngã xuống.
Vô luận ai muốn ra khỏi cái phòng này, đều chỉ có một con đường. Bước qua thi thể của đối phương.
Kiếm của Quách Định đã cầm tay.
Kiếm đen sẫm không chút ánh sáng, nhưng toát ra vẻ sát khí lạnh buốt còn hơn gió lạnh nữa.
Cây kiếm này cũng giống như con người của Quách Định vậy.
Cây tiêu ngọc lại trắng sáng nhẵn bóng.
Hai con người này đúng là một sự đối lập rõ ràng mạnh mẽ.
Quách Định nhìn chăm chú cây tiêu ngọc, cố gắng tránh tiếp xúc ánh mắt của Ngọc Tiêu.
Ánh mắt của Ngọc Tiêu phẫn nộ sáng rực lên, đột nhiên hỏi:
- Ngươi là hậu nhân của Quách Tung Dương.
Quách Định đáp:
- Phải.

Ngọc Tiêu nói:
- Hơn hai mươi năm trước, ta đã có tâm muốn cùng Quách Tung Dương phân tranh cao thấp, chỉ tiếc là y đã chết.
Quách Định nói:
- Ta vẫn còn sống.
Ngọc Tiêu cười nhạt:
- Ngươi là cái thá gì chứ, Tung Dương thiết kiếm, trong binh khí phổ liệt danh đệ tứ kiếm, trong tay ngươi lại không đáng một xu nào cả.
- Thế sao ?
- Ngươi vốn không xứng dùng cây kiếm này.
Quách Định mím môi lại.
Chàng phải ép mình khống chế nộ khí bản thân.
Phẫn nộ có lúc tuy cũng là một loại sức mạnh, nhưng lúc cao thủ tương tranh, thì lại như độc dược khiến người mất mạng.
Ngọc Tiêu nhìn trừng trừng Quách Định, từ từ nói:
- Nghe nói ngươi cũng là bằng hữu của Diệp Khải Nguyên.
Quách Định thừa nhận.
- Các ngươi là bằng hữu như thế nào ?
- Bằng hữu là bằng hữu, bằng hữu chân chính chỉ có một loại.
- Nhưng loại bằng hữu các ngươi lại dường như rất đặc biệt.
Quách Định thốt lên:
- Thế sao ?
Ngọc Tiêu lạnh lùng nói:
- Sau khi Diệp Khải Nguyên chết, ngươi lại lập tức sẵn sàng tiếp nhận nữ nhân của y, loại bằng hữu như ngươi, há không rất ít thấy hay sao ?
Quách Định lập tức cảm thấy một cơn lửa giận bốc lên, nhịn không được ngẩng đầu lên.
Ánh mắt của Ngọc Tiêu đang đợi Quách Định.
Ánh mắt của Quách Định lập tức bị hút lấy, giống như đinh sắt bị nam châm hút vậy.
Đinh Linh Lâm nãy giờ vẫn ngồi suốt trên ghế, thở hổn hển, đến lúc này mới đi ra ngoài cửa.
Nàng nhìn vào mắt của Ngọc Tiêu và cũng nhìn vào mắt của Quách Định.
Lòng nàng lập tức cảm thấy nặng nề.
Nộ hỏa trong mắt của Ngọc Tiêu sớm muộn cũng nhất định sẽ thiêu trụi sức mạnh toàn thân của Quách Định.
Nàng tuyệt nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn Quách Định cùng nàng chìm nghỉm vào vực sâu không lối này.
Nhưng không biết làm sao được, lúc này nàng đành phải đứng nhìn.
Lúc này nàng tuyệt không thể nói gì với Quách Định được, Quách Định nếu

phân tâm, cái chết nhất định sẽ đến rất nhanh.
Gió càng lạnh hơn, trong mây đen phảng phất hoa tuyết bay bay.
Khi tuyết rơi, máu rất có thể đã đổ.
Đương nhiên là máu của Quách Định.
Chàng vốn không cần phải liều mạng với Ngọc Tiêu, chàng vốn có thể sống rất khỏe, sung sướng.
Lúc này tại sao chàng lại trở nên như vậy.
Đinh Linh Lâm biết, chỉ có nàng biết.
.... Vẫn còn chưa hưởng thụ ngọt mật của ái tình, nhưng đã nếm tận thống khổ của ái tình.
.... Tại hóa đối với chàng há quá không công bình hay sao ?
Nước mắt của Đinh Linh Lâm đã sắp rơi, vẫn chưa rơi, đột nhiên nghe Ngọc Tiêu nói.
Giọng nói của lão, mơ hồ mang một sức mạnh kỳ lạ, một loại sức mạnh khiến người khác không cách gì chống cự.
Tay nắm kiếm của Quách Định đã không còn ổn định nữa, toàn thân tựa như đã rung lên.
Ngọc Tiêu chậm rãi nói:
- Ngươi hà tất lại vùng vẫy ? Hà tất lại chịu khổ, chỉ cần ngươi buông tay, mọi nỗi thống khổ đều hoàn toàn sẽ qua đi.
Người chết đương nhiên sẽ không thống khổ nữa.
Chỉ cần buông tay, thì lập tức có thể giải thoát.
Như vậy thì thật quá dễ dàng.
Trên lưng bàn tay Quách Định nắm kiếm, gân xanh dần lặn mất, sức mạnh cũng dần tan đi.
Tay của chàng đang dần dần buông lỏng xuống.
Cuộc chiến này sắp sẽ qua đi, không ai cần phải xuất thủ nữa.
Nhiều năm nay, Ngọc Tiêu chưa từng phải đụng chạm vật lộn với thân thể của kẻ khác, lão đã học được cách dễ dàng hơn nhiều, không tốn chút sức lực nào, vẫn có thể đánh đổ được đối phương.
Điều này khiến lão càng thêm kiêu ngạo, cũng trở nên chểnh mảng hơn.
Lão đã quen đi đường gần, nhưng lần này rốt cuộc lại đi sai một bước.
Kiếm trong tay Quách Định tựa như đã sắp rơi xuống, đột nhiên chàng lại nắm chặt trở lại, kiếm quang lóe lên, phóng ra.
Kiếm pháp của Quách Tung Dương, vốn không dựa trên sự biến hóa.
Kiếm pháp của Quách Định cũng giống như vậy.
Khi không nắm chắc, chàng tuyệt không xuất thủ, chỉ cần một kiếm đâm ra, nhất định phải hữu hiệu.
Giản đơn, nhanh chóng, chính xác, hữu hiệu.
Đây chính là tinh hoa sở tại của Tung Dương Thiết Kiếm kiếm pháp.

Kiếm này không nhắm yết hầu của Ngọc Tiêu đâm tới, vùng ngực của Ngọc Tiêu còn rộng lớn hơn yết hầu nhiều.
Diện tích của mục tiêu càng lớn, càng không dễ thất thủ.
Cao thủ tương tranh, chỉ cần có một chút sai lầm, thì nhất định đó sẽ là sai lầm chết người.
Ngọc Tiêu đã mang toàn bộ tinh thần sức mạnh tập trung vào đôi mắt của lão, tự cho rằng đủ để có thể khống chết toàn cục.
Chỉ đáng tiếc mắt không phải là vũ khí.
Vô luận là ánh mắt đáng sợ như thế nào, cũng tuyệt đối không thể nào ngăn chặn được chiêu kiếm như sấm sét điện chớp này.
Khi Ngọc Tiêu vung tay dương cây bạch ngọc tiêu của lão lên, mũi kiếm đã từ bên dưới cây tiêu xuyên qua đâm thẳng vào ngực của lão.
Hoa tuyết đã bắt đầu bay bay, máu đã đổ.
Nhưng không phải là máu của Quách Định, máu từ ngực của Ngọc Tiêu, máu đỏ tươi.
Khuôn mặt của Ngọc Tiêu co rút lại, mắt lồi ra, nhưng nộ hỏa trong mắt đã không còn nữa.
Lão vẫn còn chưa ngã xuống, đôi mắt lồi hẳn ra, vẫn còn đang trừng trừng nhìn Quách Định, đột nhiên hừ lên nói:
- Ngươi tên Quách Định ?
Quách Định gật gật đầu.
Ngọc Tiêu than thở:
- Ta đã xem thường ngươi quá.
Quách Định nói:
- Ta lại không xem thường ngươi, ta luôn tính cách đối phó tốt nhất với ngươi.
Ngọc Tiêu cười thê thảm:
- Cách thức của ngươi dùng rất tuyệt vời.
- Còn cách của ngươi dùng rất tồi.
Ngọc Tiêu thốt lên:
- Thế sao ?
Quách Định nói:
- Vời võ công của ngươi, vốn không cần phải dùng phương pháp tà ma ngoại đạo này để đối phó với ta.
Đôi mắt ngươi trở nên rỗng không nhìn chăm chú ra nơi xa xôi chậm rãi nói:
- Ta vốn là không cần dùng, chẳng qua một người nếu đã học được cách dễ nhất để đạt thắng lợi, thì không muốn phí sức bao giờ....
Lão nói rất chậm rãi, giọng nói tràn đầy vẻ hối hận.
Cho đến bây giờ lão mới hiểu rõ, thắng lợi tuyệt đối không phải là sự may mắn, muốn đạt thắng lợi, thì nhất định phải trả giá.

Quách Định cũng thở dài liên tục.
Ngọc Tiêu đột nhiên tít lớn lên:
- Hãy rút kiếm của ngươi ra, để ta nằm xuống, để ta chết.
Lưỡi kiếm vẫn còn cắm ở trên ngực Ngọc Tiêu.
Lão đã bắt đầu ho liên tục, thở hổn hển.
Nếu không rút cây kiếm này ra, có thể lão vẫn có thể sống thêm vài phút.
Nhưng lúc này lão chỉ cầu mong chết cho nhanh.
Quách Định hỏi:
- Ngươi.... ngươi vẫn còn có điều gì muốn nói nữa chứ ?
- Không, không một lời nào cả.
Quách Định than thở:
- Được, ngươi hãy an tâm mà chết đi, ta nhất định sẽ sắp xếp hậu sự cho ngươi.
Cuối cùng Quách Định cũng rút kiếm ra.
Khi rút kiếm, khuỷu tay của chàng co về phía sau, ngực trước không khỏi lộ ra lỗ trống.
Đột nhiên "tang" một tiếng, trong cây ngọc tiêu có ba đốm sáng lạnh bắn ra, cắm ngập vài ngực của Quách Định.
Thân thể của Quách Định bị hất bật ngửa ra phía sau ngã đổ xuống.
Ngọc Tiêu vẫn còn đứng, thở hổn hển, cười sằng sặc nói:
- Lúc này ta có thể an tâm chết được rồi, tại vì ta biết ngươi nhất định sẽ đi theo ta.
Lão cuối cùng ngã gục xuống, ngay trên bãi máu của chính lão.
Hoa tuyết lốm đốm rơi xuống trên khuôn mặt trắng bệch của Ngọc Tiêu.
"Hồng phúc đang đầu, Tân chí như quy" Ngoài cửa lớn của quán trọ Hồng Tân, đã dán câu đối xuân, chuẩn bị đón tết.
Đêm nay là đêm trừ tịch.
Khách nhân vội vàng quay về, quán trọ Ồn ào náo nhiệt, liền trở nên lạnh lẽo vắng vẻ.
Nhưng trong phòng bếp lại rất là bận rộn, tại vì nhà của lão chủ nhân chính là quán trọ này, còn có mấy người hầu đơn thân, cũng sẵn sàng lưu lại ăn bữa cơm cuối năm, ăn xong lại xúm lại đánh bạc.
Trong các gian phòng ở sân sau đã thắp đèn. Chỉ có những kẻ lãng tử đã lâu quen lưu lại đây đó, mới nếm hương vị đón năm mới ở quán trọ.
Đinh Linh Lâm đang ngồi dưới ánh đèn, nhìn Quách Định đang nằm trên giường.
Đôi mắt sáng của Quách Định đã nhắm lại, sắc mặt xanh ngoét, nếu không còn có một chút hơi thở yếu ớt, thì xem ra đã không khác người chết.
Chàng vẫn còn chưa chết, nhưng chàng có thể sống được đến bao lâu ?
Lúc này chàng vẫn còn sống, chỉ vì trong ám khí của Ngọc Tiêu không có

độc được.
Bạch ngọc mãi mãi là thuần khiết tôn quý.
Thân thể của Ngọc Tiêu đã thay đổi, nhưng cây Bạch Ngọc tiêu của lão vẫn không thay đổi.
Tóm lại lão vẫn còn muốn lưu giữ lại một điểm gì đó sạch sẽ cho mình. Lão vẫn còn là một con người đáng tự hào.
Nhưng khi ám khí bắn ra, khoảng cách giữa hai người thật sự quá gần, ba cây đinh bạch ngọc đó, cơ hồ đã cắt đứt tâm mạch của Quách Định.
Chàng có thể sống đến lúc này, đã là một kỳ tích rồi.
Đinh Linh Lâm ngồi ở đầu giường như thế, đã không biết bao lâu rồi, hai hàng lệ trên mặt ướt rồi lại khô, khô rồi lại ướt.
Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.
Người gõ cửa là một người hầu trẻ tuổi, cười miễn cưỡng nói:
- Chủ nhân đặc biệt bảo tiểu tử đến mời cô nương, ra ngoài trước ăn bữa cơm cuối năm.
- Ăn cơm cuối năm ?
Đinh Linh Lâm lấy làm ngạc nhiên:
- Hôm nay đã là trừ tịch rồi hay sao ?
Người hầu gật đầu.
Xem ra nữ nhân trẻ tuổi này ngay ăn Tetá cũng quên đi, trong lòng kẻ hầu cũng không khỏi cảm thấy rất là đồng cảm.
Đinh Linh Lâm ngồi đờ đẫn ở đó không nói gì, lòng cũng không biết đang nghĩ gì.
Người hầu hỏi nàng hai lần nữa, nhưng nàng không nghe thấy.
Ánh đèn lờ mờ, bệnh nhân sắp chết, còn tâm trí đâu đi ăn cơm cuối năm của người khác chứ ?
Người hầu buông một tiếng thở dài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lui ra ngoài, trong lòng cảm thấy chua chát.
Một thiếu nữ trẻ trung như vậy, mỹ lệ như vậy, đã gặp chuyện gì mà lại đáng thương như thế.
- Lại Tết rồi.... Lại một năm mới.
Từ khi Đinh Linh Lâm bắt đầu có ký ức, lúc Tết đến là thời điểm đầy hoan lạc.
Từ mùng một đến mười lăm, liên tục nửa tháng, không ai được phép tức giận, càng không được phép nói những lời không may mắn.
Đây vốn là những ngày tốt lành. Nhưng còn năm nay ?
Bên ngoài đột ngột vang lên tiếng pháo nổ chói tai.
Tiếng pháo báo hiệu năm cũ đã qua, năm mới đến với những hy vọng mới.
Nhưng nàng còn có hy vọng gì chứ ?
Tiếng pháo làm kinh động thức tỉnh Quách Định, chàng đột nhiên mở to mắt

ra, mơ hồ muốn hỏi:
- Đây là tiếng gì vậy ?
Chỉ tiếc là miệng chàng tuy mấp máy, nhưng không nói được tiếng nào.
Đinh Linh Lâm hiểu rõ ý của Quách Định, miễn cưỡng nở một nụ cười nói:
- Ngày mai là năm mới rồi, bên ngoài người ta đốt pháo.
Lại thêm một năm, xem như đã qua một năm.
Quách Định nhìn chăm chú màn đen bên ngoài cửa sổ, hy vọng vẫn còn có thể nhìn thấy ánh dương lộ ra. Chàng đột nhiên bắt đầu ho liên tục.
Đinh Linh Lâm dịu dàng nói:
- Ngươi có muốn ăn bát cháo nóng không ? Tối hôm nay bọn họ nhất định sẽ nấu cho ngươi cháo gà.
Quách Định gắng sức lắc đầu.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi muốn gì ?
Quách Định nhìn nàng, cuối cùng nói ra ba chữ :
- Nàng đi đi !
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Ngươi.... ngươi muốn ta đi ?
Quách Định cười rất buồn thảm, cố gắng nói:
- Ta biết ta đã không còn gì nữa.. nàng.... nàng không cần phải đi theo ta làm gì.
Đinh Linh Lâm nắm chặt tay Quách Định:
- Ta nhất định phải đi theo ngươi, đến chừng nào ngươi khỏe lạ, ta biết ngươi nhất định sẽ sống mà.
Quách Định lại lắc lắc đầu, nhắm mắt lại.
Nếu một người đối với sinh mạng của bản thân mình cũng đã mất đi niềm tin, thì còn ai có thể cứu được y nữa chứ ?
Đinh Linh Lâm cắn chặc răng, nuốt nước mắt nói:
- Ngươi nếu thật cảm thấy bản thân mình muốn chết, thì ngươi có lỗi với ta.
- Tại sao ?
- Tại vì.. tại vì ta đã sẵn sàng cưới ngươi.
Đinh Linh Lâm dịu dàng nói tiếp:
- Lẽ nào ngươi muốn ta thành quả phụ ?
Vẻ mặt trắng xanh của Quách Định đột nhiên ửng hồng lên, chàng thốt:
- Thật chứ ?
- Đương nhiên là thật.
Đinh Linh Lâm nói dứt khoát:
- Bọn ta có thể thành thân bất cứ lúc nào.
Chỉ cần có thể làm cho Quách Định sống sót, vô luận muốn nàng làm điều gì, nàng đều cam tâm tình nguyện.

- Ngày mai là ngày tốt lành nhất, bọn ta khỏi cần phải chờ đợi thêm nữa.
- Nhưng ta....
- Vì vậy chàng nhất định phải sống, nhất định !
Lão chủ nhân ngồi ở trong quầy, vẻ mặt đã hơi say rượu.
Cái quầy này lão đã ngồi hai mươi năm, xem ra vẫn còn có thể tiếp tục ngồi tiếp được, xem người đi kẻ lại.
Đủ mọi dạng người, đủ mọi vẻ bi hoan ly hợp, sinh lão bệnh tử.
Lão đã nhìn thấy thực tại quá nhiều, sau mỗi cử rượu, trong lòng lão luôn mang một vẻ chán nản mệt mỏi.
Vì vậy lúc này lão muốn ngồi một mình ở đấy.
Lão không ngờ Đinh Linh Lâm đến, nhịn không được lão liền hỏi dò:
- Cô nương vẫn chưa ngủ à ? Bệnh nhân có phải là khỏe rồi hay không ?
Đinh Linh Lâm miễn cưỡng cười cười, đột nhiên nói:
- Ngày mai ngươi có thể làm cho mười bàn rượu chứ ?
- Ngày mai ? Ngày mai là mùng một, e rằng....
- Nhất định phải là ngày mai.
Đinh Linh Lâm buồn thảm, nói tiếp:
- Trễ hơn, e rằng không kịp nữa.
Lão chủ nhân do dự, nói:
- Cô nương muốn mời người uống rượu xuân à ?
- Không phải là rượu xuân, mà là rượu mừng.
Lão chủ trợn tròn hai mắt:
- Rượu mừng ! Lẽ nào ngày mai cô nương muốn thành thân ?
Đinh Linh Lâm cúi đầu xuống, gật gật dầu.
Lão chủ cười cười, rồi lập tức cũng gật đầu nói:
- Làm việc hỷ để xua đuổi tà khí cũng tốt cho bệnh nhân, bệnh sẽ mau chóng lành.
Đinh Linh Lâm vốn biết lão chắc chắn không hiểu rõ, nên cũng không muốn giải thích.
- Vì vậy ta muốn hỷ sự này phải náo nhiệt, càng náo nhiệt càng tốt.
Tinh thần của lão chủ như hưng phấn lên, gần đây chuyện hung sát bất thường lão đã gặp quá nhiều, lão mong muốn có ít nhiều hỷ khí hơn, liền nói:
- Được, chuyện này ta sẽ gánh vác.
- Tối ngày mai được không ?
Lão chủ vỗ ngực nói:
- Chuẩn bị tối ngày mai.
Từ khi gặp gỡ Diệp Khải Nguyên cái ngày hôm đó, Đinh Linh Lâm đến nay không hề nghĩ tới mình sẽ cưới một người khác.
Nhưng tối mai....

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 20
Trong đêm trừ tịch

Gác đỏ, cửa đỏ, bàn đỏ, vải đỏ, mọi thứ đều đỏ cả.
Thượng Quan Tiểu Tiên cười ngọt ngào nhìn Diệp Khải Nguyên:
- Ngươi xem như vậy có giống động phòng hay không ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không giống !
Tiểu Tiên trề môi nói:
- Còn nơi nào không giống nhữa chứ ? Lẽ nào ta không giống tân nương hay sao ?
Nàng mặc áo đỏ, váy đỏ, hài gấm đỏ, sắc mặt cũng đỏ hồng.
Ánh mắt của Diệp Khải Nguyên luôn tránh né nàng:
- Ngươi giống tân nương, nhưng ta lại không giống tân lang.
Chàng cũng mặc một bộ quần áo mới, vẻ mặt cũng bị ánh nến chiếu lên đỏ hồng.
Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên, tươi cười nói:
- Ai nói ngươi không giống ?
- Ta nói.
- Tại sao ngươi không soi gương xem ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Không cần thiết phải soi gương, ta cũng có thể nhìn thấy chính bản thân ta, hơn nữa nhìn được rất là rõ ràng.
Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên tiếp:
- Sở trường lớn nhất cả đời này của ta, đó là luôn luôn có thể nhìn thấy rõ bản thân ta.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên đứng bật dậy, mở tung cửa sổ ra. Cảnh vật bên ngoài bàng bạc một vẻ yên tĩnh thanh bình, trên cửa của mọi ngôi nhà đều dán câu đối xuân đỏ tươi, mấy đứa trẻ mặc đồ mới, đội mũ mới đang dùng tay bịt bịt tai lại, đứng đốt pháo ở cửa. Tất cả điều này rõ ràng đều do Thượng Quan Tiểu Tiên đặc biệt vì Diệp Khải Nguyên mà sắp đặt ra. Nàng mong rằng cái không khí ăn tết này sẽ làm cho chàng trở nên vui vẻ. Hai ngày gần đây chắc chắn Diệp Khải Nguyên rất buồn.
Tiểu Tiên lại hỏi:
- Ngươi có thích ăn tết không ?

Diệp Khải Nguyên nói:
- Không biết.
- Sao lại không biết ?
Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú ra nơi xa xôi, bầu trời đêm trừ tịch này cũng tăm tối như mọi đêm khác.
- Ta dường như xưa nay chưa bao giờ ăn tết cả.
- Tại sao ?
Trong ánh mắt của Diệp Khải Nguyên, mơ hồ mang một vẻ khốn khổ và tịch mặc không nói ra được, rất lâu sau, mới chậm rãi nói:
- Ngươi phải biết, trên thế gian này vốn có loại người tuyệt không bao giờ ăn tết cả.
- Loại người nào ?
- Người không có nhà.
Kẻ lãng tử lưu lạc nơi chân trời góc bể, bọn họ mấy lúc hưởng thụ sự kiết tường và hoan lạc của "ăn tết". Lúc mọi người đang ăn tết, cũng chính là lúc tịch mặc nhất của bọn họ.
Tiểu Tiên buông nhẹ một tiếng thở dài, nói:
- Kỳ thật ta.... ta cũng vậy, xưa nay chưa từng bao giờ ăn tết cả.
- Thế à ?
- Ngươi tất nhiên biết mẫu thân của ta là người như thế nào rồi, nhưng ngươi mãi cũng sẽ không biết được lúc vãn niên mẫu thân ta như thế nào, lúc mọi người ăn tết, mẫu thân ta luôn ôm lấy ta, âm thầm trốn trong chăn nệm mà khóc vùi.
Diệp Khải Nguyên không quay đầu lại, cũng không mở miệng. Chàng có thể tưởng tượng được tình huống đó. Vô luận ai cũng đều nhất định trả giá cho tội nghiệt của chính mình.
Lâm Tiên Nhi cũng không lệ ngoại. Nhưng còn Thượng Quan Tiểu Tiên ? Lẽ nào nàng vừa mới ra đời là có tội ? Tại sao nàng không thể giống những đứa trẻ khác, hưởng thụ hạnh phúc hoan lạc của thời đồng niên ? Nàng hôm nay trở thành con người như vậy, là do ai gây ra ? Là lỗi của ai ?
Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi buông tiếng thở dài.
- Đồng là kẻ lưu lạc chân trời góc bể, tương phùng hà tất phải tương thức.
Thượng Quan Tiểu Tiên u buồn thở dài nói:
- Kỳ thật ngươi cũng nên biết bọn ta như nhau cả, ngươi đối với ta tại sao lại lãnh đạm như vậy ?
- Đó chỉ vì ngươi đã thay đổi rồi.
Tiểu Tiên bước đến, dựa sát vào chàng:
- Vậy ngươi cho rằng ta bây giờ đã trở thành một con người như thế nào ?
Diệp Khải Nguyên trầm mặc, chỉ có trầm mặc. Chàng xưa nay không thích trước mặt người khác, lại làm tổn thương người khác.

Tiểu Tiên đột nhiên cười nhạt nói:
- Ngươi nếu cho rằng ta đã trở thành giống như "bà ta", thì ngươi lầm to rồi.
Diệp Khải Nguyên cũng biết "bà ta" mà Tiểu Tiên nói là ai.
Chàng đích xác cho rằng Tiểu Tiên đã trở thành giống Lâm Tiên Nhi năm xưa, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Lâm Tiên Nhi.
Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên quay người lại, nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Khải Nguyên, nói - Nhìn ta đây, ta có điều muốn hỏi ngươi.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Ngươi hỏi đi.
- Ta nếu nói với ngươi, cả đời ta vẫn chưa có nam nhân nào chạm vào da thịt ta, ngươi có tin hay không ?
Diệp Khải Nguyên không trả lời, mà cũng không biết phải trả lời như thế nào.
Tiểu Tiên lại nói:
- Ngươi nếu cho rằng ta đối với nam nhân khác, cũng giống như đối với ngươi, thì ngươi sai lầm rồi đó.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Ngươi.... ngươi tại sao đối xử với ta như vậy ?
Tiểu Tiên cắn chặc môi, đáp:
- Ngươi lẽ nào vẫn còn không hiểu ? Tại sao vẫn còn muốn hỏi ?
Nàng nhìn Diệp Khải Nguyên, ánh mắt tràn đầy nỗi u oán, vô luận ai nhìn thấy đôi mắt ấy, thì đều phải hiểu rõ tình cảm của nàng lúc này.
Lẽ nào nàng đối xử với Diệp Khải Nguyên bằng chân tâm ?
Diệp Khải Nguyên thật không tin chứ ?
.... Có lẽ không phải là không tin, mà là không thể tin, không dám tin.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười cười nói:
- Hôm nay là đại niên dạ, bọn ta tại sao lại cứ nói nhưng chuyện không vui như vậy ?
Tiểu Tiên lạnh nhạt:
- Tại vì bất kể ta nói hay không, ngươi vẫn cứ không vui kia mà.
Nàng không để cho Diệp Khải Nguyên phân trần, nói tiếp:
- Tại vì ta biết trong lòng ngươi luôn luôn nghĩ tới Đinh Linh Lâm.
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận, đành gượng cười nói:
- Ta quen biết với Đinh Linh Lâm không chỉ một ngày, nàng thật sự là một thiếu nữ rất tốt, đối với ta luôn rất tốt.
- Ta đối xử với ngươi không tốt sao ?
- Hai người khác nhau.
- Có gì khác nhau chứ ?
Diệp Khải Nguyên thở dài, nói:
- Ngươi là một nữ nhân rất tuyệt vời, ngươi có tài năng, nhưng cũng có dã

tâm, ngươi có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng còn Đinh Linh Lâm.... nàng lại chỉ có thể dựa vào ta.
Đây là những lời nói chân thật của chàng, cũng là lần đầu tiên. Bây giờ chàng không thể không nói, chàng không phải là một người gỗ hoàn toàn không biết động tâm.
Thượng Quan Tiểu Tiên cúi đầu nói:
- Ngươi có phải cho rằng bất kể ngươi đến nơi nào, bất kể ngươi đi bao lâu, y thị đều sẽ đợi ngươi ?
- Nàng nhất định sẽ đợi.
Tiểu Tiên đột nhiên cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi không tin ?
- Ta chẳng qua muốn nhắc nhở ngươi, có những nữ nhân không chịu đựng nổi thử thách đâu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta tin nàng.
Tiểu Tiên đột nhiên hỏi:
- Ngươi có nghe nói qua về câu chuyện của Trang Tử chưa ?
Diệp Khải Nguyên đã nghe nói đến.
Tiểu Tiên nói:
- Bọn họ vốn cũng là một đôi phu phụ yêu thương nhau, nhưng Trang Tử vừa chết đi, người vợ của y lập tức liền cải giá ngay.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- May mà ta đã không có có vợ, cũng không có thần thông to lớn như Trang Tử, càng không biết giả chết.
Chàng không muốn tiếp tục tranh biện thêm chuyện này nữa. Tình cảm của Đinh Linh Lâm đối với chàng, vốn là chuyện giữa hai người bọn họ, chẳng cần người ngoài hiểu cho.
Tiếng pháo đã bắt đầu thưa thớt, đêm càng khuya, nhà nhà đều đã đóng cửa, nhưng ánh đèn trong cửa sổ vẫn còn sáng, bọn trẻ đã quay về, chờ dợi nhận tiền lì xì. Đêm trừ tịch vốn không phải là đêm cuồng hoan, mà là để cho người trong gia đình quây quần đoàn tụ, trải qua một đêm an tịnh hạnh phúc. Nhưng kẻ lãng tử như Diệp Khải Nguyên đây, phải đợi đến bao giờ mới có thể hưởng thụ cảnh hạnh phúc và an bình này.
Chàng đột nhiên trở nên rất là hiu hắt lặng lẽ, đang định quay người đi tìm ly rượu để uống, thì đúng lúc ấy, trong không trung đột nhiên vang lên tiếng hót nhỏ bé nhưng lạ lùng. Một con chim câu từ xa bay lại, dậu trên mái nhà đối diện, bộ lông đen như sơn, đen bóng lên, xem ra rất giống một con hắc ưng. Diệp Khải Nguyên xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy qua một con chim câu bất bình thường như vậy, nhịn không được dừng bước lại, nhìn một hồi

thật lâu. Sau đó chàng mới phát hiện Thượng Quan Tiểu Tiên ánh mắt như phát sáng lên, đột nhiên từ trên người lấy ra một cái còi đồng, thổi nhẹ. Con chim câu này lập tức bay vào cửa sổ, đậu ở trên bàn tay của y thị, móng sắc mỏ bén, đôi mắt lóe sáng, xem ra còn kiện tráng hùng mạnh hơn cả chim ưng. Đây là chim câu của nhà nào nuôi đây ?
Diệp Khải Nguyên cũng đã dần dần cảm thấy rằng, chủ nhân của con chim câu này, nhất định cũng là một con người rất đáng sợ.
Trên móng chim câu có cột một ống sắt đen, Tiểu Tiên tháo ra, từ trong lấy ra một ống giấy, trên tờ giấy viết thư đỏ, chi chít đầy những chữ nhỏ xíu. Tiểu Tiên đi tới dưới ánh đèn, xem rất kỹ lưỡng, rồi lại xem một lần nữa. Tiểu Tiên xem rất chăm chú, tựa hồ như đã quên mất cả Diệp Khải Nguyên. Nhưng Diệp Khải Nguyên lại nhìn Tiểu Tiên, ánh đèn rọi lên mặt nàng ta, sắc mặt trở nên nghiêm nghị và trầm trọng. Trong thời khắc này, nàng tựa như đã trở thành một người khác, trở thành Thượng Quan Kim Hồng. Bức thư này rõ ràng rất là bí mật, rất là quan trọng. Diệp Khải Nguyên không muốn tò mò vào bí mật của người khác, nhưng đối với con chim câu này lại cảm thấy rất là hiếu kỳ. Chàng nhìn con chim câu, con chim câu lại cũng đang chăm chú hằn học nhìn chàng. Chàng muốn đến vuốt vuốt bộ lông đen bóng của nó, thì con chim câu đột ngột bay lên, mổ mạnh vào tay chàng.
Diệp Khải Nguyên thở dài, lẩm bẩm:
- Con chim câu hung hãn này quả thật thiên hạ hiếm có.
Thượng Quan Tiểu Tiên đột nhiên ngẩng đầu lên cười cười, nói:
- Loại chim câu này vốn rất hiếm có, theo ta biết, thiên hạ tổng cộng chỉ có ba con.
- Thế sao ?
Tiểu Tiên lại thở dài, nói:
- Muốn nuôi được một con chim câu như thế này, thật không phải là một chuyện dễ dàng, người mà có thể nuôi được nó, thiên hạ cũng tuyệt không quá ba người.
Diệp Khải Nguyên càng ngạc nhiên hơn:
- Tại sao ?
Tiểu Tiên hỏi ngược lại:
- Ngươi có biết con chim câu này bình thường ăn gì không ?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu.
Tiểu Tiên nói:
- Ta biết chắc ngươi sẽ không bao giờ tưởng tượng đến nổi.
Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười nói:
- Cái nó ăn ít ra cũng không phải là thịt người chứ ?
Tiểu Tiên cũng cười cười, ngưng không trả lời, đột nhiên vỗ vỗ tay, kêu lên:
- Tiểu Thúy.

Một tiểu cô nương tươi cười ứng thanh đi tớil.
Tiểu Tiên nói:
- Đao của ngươi đâu ?
Tiểu Thúy lập tức từ trong ngực rút ra một cây ngân đao cong cong, trên can nạm minh châu.
- Tốt lắm, bây giờ ngươi có thể cho nó ăn.
Tiểu Thúy lập tức cởi y phục ra, từ trên thân người cắt ra những miếng thịt đỏ lòm ướt sũng máu, trên mặt tuy đau đớn vã mồi hôi lạnh, nhưng miệng vẫn cười rất tươi.
Con chim câu bay lên, lao đến như chim ưng, vồ lấy miếng thịt, rồi bay ra ngoài cửa sổ.
Nó cũng giống như nhiều người, khi ăn không muốn có người khác ở bên cạnh đứng nhìn.
Diệp Khải Nguyên rùng mình, nói:
- Cái mà nó ăn thật sự là thịt người hay sao ?
- Không những là thịt người, mà hơn nữa phải là thịt từ trên thân người sống cắt ra, lại thêm nhất định đó phải là thịt của thiếu nữ.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy bao tử như co thắt lại, cơ hồ nhịn không được muốn ói mửa ra.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi có biết con chim câu này từ đâu bay đến không ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu.
- Nó đã bay mấy ngàn dặm đường, hơn nữa còn mang cho ta tin tức rất trọng yếu, cứ xem như nếu chính ta phải cắt thịt của mình cho nó ăn, thì ta cũng sẵn sàng.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được, hỏi:
- Tin gì ?
- Tin tức của Ma giáo.
Diệp Khải Nguyên không khỏi xúc động, nói:
- Chủ nhân của con chim này lẽ nào lại là giáo chủ của Ma giáo ?
- Không phải là giáo chủ, mà là một vị công chủ, một công chủ rất đẹp.
- Y thị sao lại thông đồng với ngươi ?
- Tại vì y thị cũng là người, chỉ cần là người, thì ta có cách mua chuộc.
Đột nhiên Tiểu Tiên buông nhẹ tiếng thở dài, nói:
- Có lẽ chỉ có ngươi là lệ ngoại.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lẽ nào y thị dám mang bí mật của Ma giáo bán cho ngươi ?
Tiểu Tiên lại thở dài đáp:
- Chỉ tiếc là bí mật mà y thị biết không nhiều.
- Y thị biết những gì ?

- Y thị chỉ biết trong Tứ đại thiên vương của Ma giáo, đã có ba người đến Trường An, nhưng không biết bọn họ Ở đây sẽ mang danh phận là gì ?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Y thị cũng không biết tên tuổi của ba người này sao ?
Tiểu Tiên than thở:
- Cho dù biết cũng vô ích, vô luận ai sau khi nhập Ma giáo, đều phải vứt bỏ hết tất cả quá khứ của bản thân trước đó, ngay tên tuổi của bản thân cũng không dùng nữa.
- Vì vậy y thị chỉ biết tên tuổi dùng trong Ma giáo của ba người này ?
Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Tứ đại thiên vương trong Ma giáo, tên tuổi nghe rất kêu, một người tên gọi Điệp Nhi Bố, một người tên gọi Đa Nhĩ Giáp, một người tên gọi Bố Đạt Lạp, một người tên gọi Ban Sát Ba Ná đều là những Tàng văn cổ lão.
Ý nghĩa của Điệp Nhi Bố tượng trưng cho trí huệ, Đa Nhĩ Giáp tượng trưng cho quyền pháp, Bố Đạt Lạp là cô phong, Ban Sát Ba Ná là thần ái dục.
Tiểu Tiên nói:
- Lúc này ngoài trừ Đa Nhĩ Giáp thiên vương còn lưu thủ tại Ma Sơn, Tam đại thiên vương còn lại đều đã đến Trường An.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tin này chắc chứ ?
- Tuyệt đối đáng tin.
- Ngươi cũng đoán không ra họ là ai hay sao ?
- Ta chỉ nghĩ đến một người, Ban Sát Ba Ná thiên vương, rất có thể chính là Ngọc Tiêu.
Con người của Ngọc Tiêu quả thật tràn đầy ái dục.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Ngươi có thể từ miệng Ngọc Tiêu hỏi ra hai người kia chứ ?
- Không thể.
- Ngươi cũng không thể hay sao ?
- Ta cứ xem như có cách có thể làm cho mọi loại người phải nói ra sự thật, nhưng cũng có một loại người là ngoại lệ.
- Người chết ?
Tiểu Tiên gật gật đầu.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Chết như thế nào ?
- Có người đã giết hắn.
- Ai giết được Đông Hải Ngọc Tiêu ?
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Trong thành Trường An này, người có thể giết hắn không chỉ có một người.

Diệp Khải Nguyên trầm tư, rồi đột nhiên thở dài, nói:
- Ta ở đây mới không quá mười ngày, trong thành Trường An tựa như đã có rất nhiều thay đổi, phát sinh rất nhiều chuyện.
Tiểu Tiên chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, nhẹ nhàng hỏi:
- Có phải ngươi đã muốn đi rồi không ?
Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười cười đáp:
- Vết thương của ta đã lành rồi.
Ánh mắt của Tiểu Tiên lại lộ ra vẻ u ám:
- Vết thương lành thì liền đi hay sao ?
Diệp Khải Nguyên tránh ánh mắt của Tiểu Tiên, nói:
- Ta sớm muộn gì cũng phải đi.
- Ngươi chuẩn bị lúc nào đi ?
- Ngày mai....
Chàng miễn cưỡng nói tiếp:
- Ta nếu ngày mai đi, vẫn có thể đến thành Trường An đón năm mới.
Tiểu Tiên cắn chặt môi, nhưng rồi lại cười cười nói:
- Ngoại trừ đón năm mới ra, ngươi vẫn có thể kịp đến một tiệc hỷ tửu.
- Hỷ tửu của ai ?
Tiểu Tiên thản nhiên đáp:
- Đương nhiên là bằng hữu của ngươi, một bằng hữu rất thân của ngươi.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 21
Quán trọ Hồng Tân

Diệp Khải Nguyên thật sự bỏ đi.
Thượng Quan Tiểu Tiên lại không giữ chàng lại, chỉ nắm lấy tay chàng tiễn chàng ra đến đầu phố !
Vô luận ai nhìn thấy bọn họ, đều nhất định cho rằng bọn họ là châu liên bích hợp, một đôi rất lý tưởng. Nhưng rốt cuộc bọn họ là tình nhân ư ? Hay là bằng hữu ?
Hay là oan gia đối đầu ? Điều này e rằng ngay cả chính họ cũng không phân biệt rõ nổi.
Tiểu Tiên rất trầm mặc, rõ là tâm sự trùng trùng. Diệp Khải Nguyên đi lần này, có phải là vẫn có thể quay lại bên nàng chứ ? Bọn họ còn có lúc sẽ tái hợp lại hay không ?
Chuyện tương lại, ai có thể biết được ? Ai dám dự đoán ?
Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:
- Ta đã suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn nghĩ không ra Điệp Nhi Bố và Bố Đạt Lạp thiên vương là ai ?
Tiểu Tiên cười buồn buồn:
- Đã nghĩ không ra, thì hà tất nghĩ nữa làm chi.
- Ta không thể không nghĩ tới.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Con người tại sao luôn muốn nghĩ tới những chuyện mà vốn họ không cần phải nghĩ đến.
Diệp Khải Nguyên không dám trả lời câu này, cũng không thể trả lời.
Chàng chỉ trầm mặc, trầm mặc rất lâu, lại nhịn không được hỏi:
- Ta nghĩ, Điệp Nhi Bố nhất định là một kẻ rất cơ trí, còn Bố Đạt Lạp rất cao đạo kiêu ngạo.
Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Tên đặt trong Ma giáo, đương nhiên tuyệt không phải là không có lý.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Theo ngươi thấy, lúc này trong thành Trường An kẻ có trí tuệ nhất là ai ?
Tiểu Tiên nói:
- Là ngươi !
Nàng nói tiếp:
- Chỉ có trí giả, mới có huệ kiếm.
Chỉ có huệ kiếm của ngươi, mới có thể chặt đứt sợi dây tình mà ta muốn trói

buộc ngươi.
Câu nói này nàng không nói ra, cũng không cần nói ra. Diệp Khải Nguyên đương nhiên có thể hiểu rõ.
Chàng gượng cười:
- Đại trí nhược ngu, kẻ thông minh chân chính, xem ra có thể giống như kẻ đần.
Tiểu Tiên cũng cười cười, nói:
- Trong thành Trường An, xem ra kẻ giống đần không ít, kẻ đần thật sự cũng không ít.
- Ngươi cho rằng kẻ kiêu ngạo nhất là ai ?
Tiểu Tiên lại đáp:
- Là ngươi !
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Lại là ta à !
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Chỉ có kẻ kiêu ngạo nhất, mới cự tuyệt chân tình hảo ý của kẻ khác.
"Kẻ khác" mà nàng ta nói đương nhiên chính là bản thân nàng ta.
Lẽ nào nàng ta đối với Diệp Khải Nguyên thật có chân tình ?
Diệp Khải Nguyên quay đầu đi, nhìn một đám mây trắng nơi xa xôi, trên thế gian này có mấy người có thể ưu nhân tự tại như đám mây kia, vô câu vô thúc ?
Cá nhân nào lại không có trói buộc xiềng xích riêng ?
Tiểu Tiên đột nhiên lại nói:
- Ngoại trừ ngươi ra có lẽ còn có một hai người khác nữa.
- Ai ?
- Lữ Địch, Quách Định.
- Bọn họ đương nhiên đều không phải là người của Ma giáo.
- Có phải là tại vì xuất thân của bọn họ tốt, gia thế tốt, vì vậy mà không nhập Ma giáo hay không ?
- Ta chẳng qua chỉ cảm thấy bọn họ đều không có cái tà khí của môn hạ Ma giáo.
- Bất kể thế nào, Điệp Nhi Bố và Bố Đạt Lạp đều đã ở thành Trường An, có lẽ là hai người mà ngươi ít ngờ tới nhất, vì hành tung của bọn chúng xưa nay mọi người luôn khó mà ngờ tới, đó mới thật sự là điểm tà nhất của Ma giáo.
Diệp Khải Nguyên đt không khỏi lộ ra vẻ ưu tư.
Môn hạ Ma giáo chưa tới thời điểm tuyệt đối tất yếu, thì luôn luôn không bao giờ lộ ra hình tích, chỉ đến lúc đã chết trong tay bọn họ mới có thể nhìn ra chân diện mục của bọn họ.
Bọn họ lần này đến thành Trường An, đối tượng thật sự mà họ muốn tìm là ai ?

Là Thượng Quan Tiểu Tiên ? Hay là Diệp Khải Nguyên ?
Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười nói:
- Chỉ cần đích xác bọn họ đã đến thành Trường An, ta sớm muộn cũng sẽ tìm gặp bọn họ.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng hôm nay ngươi vẫn không thể bắt đầu đi tìm.
- Tại sao ?
- Tại vì, hôm nay ngươi nhất định trước hết phải đến quán trọ Hồng Tân uống hỷ tửu.
Đôi mắt mỹ lệ của nàng ta, như phóng ra những ánh nhìn sắc nhọn.
- Tại vì ngươi nếu không đi, thì có rất nhiều người sẽ thương tâm.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại không đến quán trọ Hồng Tân, cho đến trước lúc hoàng hôn, chàng vẫn không có mặt ở quán trọ Hồng Tân.
Mùng một năm mới, thời tiết lại rất là trong sáng, trời xanh mây trắng, dương quang chiếu diệu, trời đất đã mang sắc xuân.
Khí sắc của Quách Định xem ra đã tốt hơn nhiều roià, "nhân phùng hỷ sự tinh thần sảng", một câu đã nói từ bao nhiêu ngàn năm, ít nhiều đều có cái lý của nó.
Đinh Linh Lâm đang bưng bát cháo sâm, đút từng muỗng từng muỗng cho Quách Định.
Bọn họ nãy giờ rất ít nói, không ai biết nên nói những gì, trong lòng bọn họ không biết là ngọt ngào ? Hay là chua chát ?
Nhân sinh há không vốn là như thế hay sao ?
Sự an bài của số phận, đã không hề có ai có thể phản kháng lại được, vậy thì bọn họ lại hà tất như vậy.
Đinh Linh Lâm đã lấy lại tinh thần, khuôn mặt đã tươi tắn, xem ra giống dương quang ngày đông.
Quách Định muốn ngắm nàng thật lâu, nhưng không dám, chỉ cúi đầu nhìn đôi bàn tay trắng muốt của nàng đột nhiên nói:
- Nhân sâm này quí lắm phải không ?
Đinh Linh Lâm gật gật đầu.
Quách Định hỏi:
- Mua à ?
- Không.
Quách Định nói:
- Vậy thì nàng....
Đinh Linh Lâm đột nhiên cười, nói:
- Ta chịu nợ đấy, vì ta nghĩ hôm nay nhất định có rất nhiều người sẽ biếu lễ vật, trong thành Trường An nhất định có rất nhiều người muốn đến xem bọn ta, uống vài ly hỷ tửu của bọn ta, những người này nhất định không phải là

những kẻ có lòng dạ hẹp hòi.
Quách Định do dự nói:
- Chuyện của bọn ta, đã có nhiều người biết rồi hay sao ?
Đinh Linh Lâm gật gật đầu, nói:
- Vì vậy ta đã bảo lão chủ nhân chuẩn bị cho bọn ta mười hai bàn hỷ tửu.
Quách Định nhịn không được ngẩng đầu lên nhìn Đinh Linh Lâm, cũng không rõ là hoan hỷ hay là bi thương, nói:
- Thật ra nàng vốn không cần phải làm như vậy, ta....
Đinh Linh Lâm không để cho chàng nói hết, nắm chặt lấy tay của chàng dịu dàng nói:
- Chỉ cần chàng lấy lại được tinh thần, mau chóng dưỡng cho lành vết thương, nhất thiết đừng để ta làm quả phụ.
Quách Định cười cười, tuy là một nụ cười chua chát, nhưng cũng mang mấy phần ngọt ngào.
Bất kể như thế nào, chàng đã quyết với lòng mình, phải chăm sóc thật tốt nữ nhân khả ái này, chăm sóc nàng cả một đời.
Chính dựa vào quyết tâm này, mà chàng sẽ không chết.
Cuộc đấu trí cầu sinh trong lòng của một cá nhân, thì luôn luôn hữu hiệu hơn bất cứ loại thuốc nào.
Lão chủ nhân chợt kêu to lên ở ngoài cửa:
- Đinh cô nương nên ra ngoài trang điểm một chút, ta cũng đã tìm người đến tắm giặt thay y phục cho Quách công tử.
Đinh Linh Lâm vỗ vỗ tay của Quách Định, rồi đẩy cửa đi ra, nhìn lão nhân lương thiện này, nhịn không buông nhẹ tiếng thở dài nói:
- Ngươi thật là người tốt.
Trên thế gian này nơi nào cũng có người tốt.
Lão chủ nhân cười nói:
- Hôm nay là mùng một năm mới, ta chỉ mong năm nay mọi người đều được thuận lợi, đều được vui vẻ.
Lão là người tốt, vì vậy mới có nguyện vọng đó, nhưng nguyện vọng của lão có thể thực hiện được hay không ?
Trong lòng Đinh Linh Lâm đột nhiên cảm thấy thoáng chút chua chát ngậm ngùi, những giọt lệ cơ hồ nén không được đã sắp chảy ra.
Mọi người đều vui vẻ, mỗi người đều vui vẻ, nhưng Diệp Khải Nguyên....
Đinh Linh Lâm cố gắng phần chấn tinh thần lại, miễn cưỡng cười cười, đột nhiên nói:
- Lúc này có phải là đã có người biếu lễ vật rồi ư ?
Lão chủ cười nói:
- Người biếu lễ vật không ít, ta đã cất kỹ tất cả lễ vật biếu lại. Đinh cô nương muốn đi xem chứ ?

Đinh Linh Lâm rất muốn đi xem.
Nàng đã nghĩ đến nhất định sẽ có rất nhiều người kỳ quái, gửi những lễ vật kỳ quái lạ.
Đinh Linh Lâm nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhưng lại không ngờ người đầu tiên tặng lễ vật lại chính là Phi Hồ Dương Thiên.
Cái tên đầu tiên trên sổ theo dõi lại là y.
Dương Thiên:
Lễ phẩm bốn món, châu hoa một đôi, vòng Bích Ngọc một đôi, một bộ trang sức trên đầu bằng vàng ròng, tiền có vàng ròng bốn mươi tấm, cộng nặng bốn trăm lạng.
Tiền có vàng ròng, ý này rõ ràng là muốn nói lễ vạt của y là lễ vật đại diện cho Kim Tiền bang gởi lại, cũng chính là đại diện cho Thượng Quan Tiểu Tiên gởi lại.
Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay, trong lòng không khỏi cười nhạt. Nàng mong muốn Thượng Quan Tiểu Tiên tối nay đến uống hỷ tửu.
Lữ Địch cũng gửi lễ vật lại, cùng Đỗ Đồng của Bát phương tiêu cục gởi lại, ngoại trừ lễ phẩm lớn lao ra, còn có "Cực phẩm thương dược" một bình.
Đinh Linh Lâm lại không khỏi cười nhạt.
Nàng đã quyết không dùng bình thuốc này, bất kể Lữ Địch thật có hảo ý hay không, nàng cũng không thể mạo hiểm được.
Còn có tên tuổi của vài người nữa, Đinh Linh Lâm tựa như đã quen biết, nhưng lại mơ hồ không rõ, những người này dường như đều là thế giao cựu hữu của Đinh gia.
Đinh gia vốn là thế gia của võ lâm, cố cựu khắp thiên hạ, trong đó đương nhiên có rất nhiều người đến Trường An.
Nhưng còn người của Đinh gia ? Gia tộc đã từng hiển hách một thời trong võ lâm, ngày nay đã trở thành như thế nào rồi ?
Đinh Linh Lâm không dám suy nghĩ tiếp nữa.
Nàng tiếp tục nhìn, lại nhìn thấy một tên tuổi bất ngờ.
Thôi Ngọc Chân.
Thôi Ngọc Chân vẫn chưa chết.
Những ngày này, tại sao nàng mãi vẫn không thấy xuất hiện ? Có phải nàng cũng đã biết tin Diệp Khải Nguyên chết ?
Lão chủ nhân ở bên cạnh mỉm cười nói:
- Ta thật không ngờ Đinh cô nương lại có nhiều bằng hữu ở thành Trường An như vậy, tối hôm nay, chắc hẳn nhất định nhiệt náo vô cùng.
Hỷ sự của họ xem ra thật sự đã khuấy động Trường An.
Đinh Linh Lâm hốt nhiên phát hiện mình hóa ra cũng là danh nhân.... Đó có phải là tại vì Diệp Khải Nguyên hay không ?
Nàng lại tự cấm mình không được suy nghĩ thêm nữa, vô luận như thế nào,

nàng hôm nay tuyệt không thể nghĩ tới Diệp Khải Nguyên. Ít ra hôm nay.... hôm nay tuyệt không được.
Nàng nhìn thấy một cái tên cuối cùng, trong lòng đột nhiên cảm thấy nặng nề.
Nam Cung Lãng, tranh một bức.
Nàng biết tên này, cũng biết người này.
Trong đại gia tộc thế gia này, nhất định sẽ có một hai kẻ đặc biệt hung hãn độc ác.
Nam Cung Lãng chính là kẻ đáng sợ nhất trong Nam Cung thế gia.
Y là một tên cướp thanh danh bê bối, là tử tôn xấu xa chẳng ra gì của Nam Cung thế gia, nhưng y lại là thúc thúc ruột thịt của Nam Cung Viễn.
Nam Cung Viễn đã bị thương dưới kiếm của Quách Định. Nam Cung Lãng đột nhiên xuất hiện ở đây, là vì gì đây ?
Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Ngươi có nhìn thấy bức tranh mà kẻ ấy mang tặng không ?
Lão chủ lắc lắc đầu nói:
- Đinh cô nương nếu muốn xem, thì bây giờ ta có thể mang lại.
Đinh Linh Lâm đương nhiên rất muốn xem.
Bức tranh chữ được mở ra, bên trong chỉ vẽ hai người.
Một người tay nắm trường kiếm, đứng trước một cặp nến đỏ, lưỡi kiếm còn đang nhỏ máu.
Y phục trường kiếm vẻ rất là sinh động, nhưng khuôn mặt lại trống không.
Người này không có mặt.
Người kia ngả dưới lưỡi kiếm của y, y phục mặc trên người là trang phục của Quách Định.
Đinh Linh Lâm liền biến sắc.
Ý của Nam Cung Lãng rất rõ ràng, y đến phục thù cho Nam Cung Viễn, tối hôm nay y muốn Quách Định chết dưới kiếm của y, chết ở trước cặp long phụng hoa chúc trong hỷ đường.
Quách Định đã bị trọng thương, đã không còn sức phản kháng nữa.
Lão chủ cũng đã nhìn thấy nỗi sợ hãi của Đinh Linh Lâm, vội vàng muốn thu hồi lại bức tranh, thì nghe bên ngoài có người hỏi:
- Nơi đây có phải là quán trọ Hồng Tân hay không ?
Người hỏi là một trung niên tóc đen mặc hoàng bào, trường bào phủ gối, vàng sáng, vàng như hoàng kim, vẻ mặt u ám, không chút biểu cảm.
Một người như thế, xem ra đã là rất kỳ bí, càng kỳ bí hơn, phía sau người này còn có ba người ăn mặc vẻ mặt lại cũng hoàn toàn giống như y.
Lão chủ trong lòng tuy có hơi run, nhưng không thể không miễn cưỡng nở nụ cười nói:
- Tiểu hiệu chính là Hồng Tân.

Hoàng y nhân nói:
- Hỷ sự của Quách Định Quách công tử và Đinh Linh Lâm Đinh cô nương có phải tổ chức ở đây không ?
- Chính ở nơi đây.
Lão chủ lén đưa mắt nhìn Đinh Linh Lâm, vẻ mặt của Đinh Linh Lâm tỏ ra rất kinh ngạc, rõ ràng nàng cũng không nhận ra bốn người này.
Nàng không có phản ứng gì, lão chủ đành bắt chuyện hỏi:
- Khách quan đến tìm Quách công tử ?
Hoàng y nhân nói:
- Không.
- Vậy đến tặng lễ vật ?
- Không.
Lão chủ miễn cưỡng cười cười, nói:
- Không biếu lễ vật cũng có thể uống hỷ tửu, bốn vị xin mời ra phía sau dùng chung trà trước.
Hoàng y nhân nói:
- Bọn ta không uống trà, cũng không đến uống hỷ tửu.
Đinh Linh Lâm đột nhiên cười cười, nói:
- Vậy thì hẳn là các vị muốn đến xem tân nương ?
Hoàng y nhân lạnh lùng nhìn nàng, hỏi:
- Ngươi là tân nương ?
Đinh Linh Lâm gật gật đầu, nói.
- Nếu các ngươi muốn xem, thì bây giờ có thể xem rồi đấy.
Hoàng y nhân đảo đảo cặp mứt trắng dã, nói:
- Cái mà bọn ta muốn đi xem không phải là tân lang.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Vậy các ngươi muốn xem cái gì ?
Hoàng y nhân nói:
- Đến xem tối hôm nay có kẻ nào dám đến đây, gây chuyện thị phi hay không ?
Đinh Linh Lâm chớp chớp mắt, hỏi:
- Giả như có thì sao ?
Hoàng y nhân lạnh lùng nói:
- Không thể có, cũng sẽ không có.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Tại sao ?
- Tại vì bọn ta đã phụng mệnh đến bảo vệ nơi đây an toàn, bảo vệ tân nhân bình an động phòng.
- Có các ngươi ở đây, thì sẽ không có ai đến quấy nhiễu ư ?
- Nếu có kẻ nào dám lại, thì thành Trường An đêm nay sẽ có thêm một kẻ

chết.
- Nếu có một trăm người dám đến, thì thành Trường An sẽ có thêm trăm kẻ chết sao ?
- Thêm một trăm lẻ bốn người.
Câu nói này rất rõ ràng, bốn người bọn họ hiển nhiên không phải là địch thủ của một trăm người, nhưng những kẻ kia cũng đừng hòng sống sót quay về được.
Đinh Linh Lâm buông nhẹ một tiếng thở dài nói:
- Các vị phụng mệnh của ai đến đây ?
Hoang y nhân mím chặt môi.
- Các vị có phải là người của Cửu Nguyệt bang hay không ?
Hoàng y nhân không nói gì thêm, nghiêm mặt lại, từng người một, đi vào đại sảnh bày hỷ tửu.
Sau đó bốn người phân thành bốn hướng, đứng bất động ở bốn góc phòng.
Lão chủ cũng không khỏi thầm thở ra nhẹ nhõm, vẫn chưa nói gì, thì đột nhiên bên ngoài đã có tiếng người nói:
- Nơi đây có phải là quán trọ Hồng Tân không ?
Kẻ lần này đến, lại là một kẻ ăn mày quần áo tả tơi vá chằng vá đụp, tóc tai rối bù, trên vai còn vác một cái bao lớn rách nát tả tơi.
Y đương nhiên không đến biếu lễ vật, trên thế gian chỉ có hành khất xin tiền ăn cơm, xưa nay không có loại hành khất biếu lễ vật.
Lão chủ cau mày lại nói:
- Ngươi đến quá sớm, lúc này vẫn chưa đến lúc phát thưởng.
Gã hành khất cười nhạt, nói:
- Ngươi sao biết ta đến xin thưởng ?
Lão chủ ngơ ngác:
- Không phải thế sao ?
Gã hành khất lạnh lùng nói:
- Ngươi có mang cả cái quán trọ này cho ta, ta cũng chưa chắc đã nhận.
Khẩu khí của gã quả không tầm thường.
Lão chủ gượng cười, nói:
- Lẽ nào ngươi cũng đến uống hỷ tửu ?
- Không.
- Vậy ngươi đến làm gì ?
- Đến biếu lễ vật.
Kẻ giống như đến biếu lễ lại không biếu, kẻ không giống biếu lễ, lại đến biếu lễ.
Lão chủ thở dài hỏi:
- Lễ vật đâu ?
- Đây.

Gã hành khất ném cái bao gai rách nát trên vai lên quầy, mười mấy viên trân châu long lanh tròn bóng lăn từ từ ra khỏi bao gai.
Lão chủ ngơ ngác.
Đinh Linh Lâm cũng ngạc nhiên.
Mười mấy viên trân châu này, giá trị không lường được, nàng tuy sinh trưởng trong gia đình hào phú, cũng rất hiếm khi nhìn thấy.
Nào ngờ trong bao gai không chỉ có món đó, vừa mở tung bao gai ra, khắp phòng tràn ngập châu quang bảo khí, trân châu, mã não, kỳ châu dị bảo, cơ man nào là các món, không biết là bao nhiêu nữa. Lão chủ đã trợn tròn mắt, há hốc miệng ra, lão ngay nằm mộng cũng không nhìn thấy châu bảo nhiều như vậy.
Gã hành khất nói:
- Tất cả những món này là ta biếu cho Đinh cô nương dùng trang điểm, ngươi hãy tiếp nhận lấy.
Lão chủ hít mạnh lấy một hơi, cười cười nói:
- Đại gia cao tính ?
Gã hành khất lạnh lùng:
- Ta không phải đại gia, ta là kẻ bần cùng xin ăn.
Gã vừa quay người thì lướt ra ngoài cửa, thân thủ cực nhanh, trong giang hồ hiếm thấy.
Đinh Linh Lâm muốn chận gã lại, nhưng đã không còn kịp nữa, liền lao ra ngoài, trên phố người đi kẻ lại, đã không còn nhìn thấy hình bóng của gã hành khất đâu nữa.
Gã tóm lại là ai ? Tại sao lại tặng nhiều lễ vật như vậy ?
Lão chủ đột nhiên nói:
- Ở đây còn có một thiệp mừng.
Thiệp mừng màu đỏ tươi, bên trên viết:
Quách công tử Đinh cô nương đại hỷ.
Phía dưới ghi:
Điệp Nhi Bố, Đa Nhĩ Giáp, Bố Đạt Lạp, Ban Sát Ba Ná đồng hạ.
Đinh Linh Lâm lại ngẩn người ra.
Lão chủ hỏi:
- Đinh cô nương cũng không biết bốn vị này sao ?
Đinh Linh Lâm gượng cười nói:
- Không những không biết, mà ngay bốn cái tên này cũng chưa bao giờ được nghe.
Với những cái tên hiếm lạ cổ quái như vậy, những người nghe được đích xác không nhiều.
Lão chủ cau mày, nói:
- Cô nương nếu ngay tên tuổi của bọn họ cũng chưa nghe qua, thì bọn họ sao

lại biếu lễ vật nhiều như vậy ?
Đinh Linh Lâm cũng nghĩ không ra.
Lão chủ đành cười cười, nói:
- Bất kể như thế nào, người ta gởi lễ vật lại, thì là hảo ý rồi.
Đinh Linh Lâm thở dài, vẫn còn chưa nói gì, thì đột nhiên bên ngoài lại có tiếng người hỏi:
- Nơi đây có phải là quán trọ Hồng Tân hay không ?
Cũng một câu nói hoàn toàn giống nhau, nhưng người hỏi lại là ba người hoàn toàn khác nhau.
Người đến hai lần trước, đã là quái nhân, người đến lần này lại càng kỳ quái hơn.
Thời tiết lạnh buốt như vậy, người này lại chỉ mặc có một cái áo ngắn màu lam, trên đầu đội một cái mũ cao kỳ quái hình chóp, sắc mặt vàng vọt, bộ râu sơn dương lơ thơ, xem ra mơ hồ giống như vừa mới hết bệnh, nhưng lại tỏ ra không sợ lạnh một chút nào cả.
Y vốn đang cầm một cây dù che mưa, tay phải xách một cái rương cũ nát, nhưng cái rương lại rất đẹp, xem ra không bằng da cũng bàng gỗ, tuy không biết chấtg liệu gì, nhưng vô luận ai cũng có thể nhìn thấy ra đây là cái rương rất mắc tiền, rất đặc biệt, thậm chí trên tay cầm còn nạm bích ngọc.
Y ăn mặc đơn giản, nhưng khí phách rất lớn, lạnh lùng nói:
- Nơi đây có phải là có một người họ Quách đang có hỷ sự?
Lão chủ gật đầu, nhìn chiếc rương trong tay y, hỏi dò:
- Khách quan đến biếu lễ ?
- Không.
- Đến uống hỷ tửu ?
- Không.
Lão chủ đành gượng cười, muốn hỏi nhưng cũng không biết cách gì và hỏi gì hơn.
Đinh Linh Lâm lại đột nhiên hỏi:
- Ngươi là Nam Cung Lãng ?
Lam y nhân cười nhạt, nói:
- Nam Cung Lãng là cái thá gì chứ ?
Đinh Linh Lâm thở hắt ra, nhẹ nhõm cười nói:
- Y đích xác chẳng đáng gì cả.
Lam y nhân nói:
- Nhưng ta đáng đấy.
Đinh Linh Lâm lại ngơ ngác, tự mình nói mình là kẻ "xứng đáng", xưa nay nàng chưa bao giờ gặp người nào như vậy cả.
Lam y nhân nghiêm mặt, nói:
- Ngươi tại sao không hỏi, ta là cái thá gì ?

- Ta đang muốn hỏi.
Lam y nhân nói:
- Ta là lễ vật.
Đinh Linh Lâm trợn to mắt ra, nhìn y, người này rõ là giống một quái vật. Quái vật thì nàng đã thấy, nhưng một "quái vật" biết nói, biết đi, thì nàng chưa thấy bao giờ.
Lam y nhân hỏi:
- Ngươi là Đinh Linh Lâm ?
Đinh Linh Lâm gật đầu.
Lam y nhân nói:
- Hôm nay là ngày đại hỷ của ngươi ?
Đinh Linh Lâm lại gật đầu.
Lam y nhân tiếp:
- Vì vậy có người gởi ta đến làm lễ phẩm, ngươi có hiểu không.
Đinh Linh Lâm vẫn không hiểu, liền hỏi dò:
- Ngươi nói, có người xem ngươi là lễ vật tặng cho ta ư ?
Lam y nhân nói:
- Xem như ngươi đã hiểu.
Đinh Linh Lâm gượng cười:
- Ta cần một lễ vật như ngươi để làm gì ?
- Đương nhiên là hữu dụng.
- Hữu dụng gì ?
- Ta có thể cứu mạng người.
- Cứu mạng ai ?
- Cứu lão công Quách Định của ngươi.
Đinh Linh Lâm xúc động hỏi:
- Ngươi có thể cứu được à ?
Lam y nhân lạnh lùng nói:
- Ta nếu không cứu được y, thì thiên hạ tuyệt sẽ không có người thứ hai có thể cứu được y.
Đinh Linh Lâm nhìn trang phục kỳ dị, sắc mặt vàng vọt, nhìn cây dù của y, cái rương của y.
Vẻ mặt nàng đột nhiên hưng phấn đỏ hồng lên.
Lam y nhân sa sầm nét mặt nói:
- Ta không phải đến đây cho ngươi nhìn, cũng không thích nữ nhân nhìn ta chằm chằm.
- Ta biết.
- Ngươi biết ?
Mắt Đinh Linh Lâm sáng lên:
- Ta cũng biết ngươi là ai rồi.

- Ta là ai ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Ngươi họ Cát, ngươi chính là Vạn Bảo Tương Cát Bình.
- Ngươi đã gặp qua Cát Bình.
- Ta chưa gặp qua, nhưng ta đã nghe Diệp Khải Nguyên kể qua.
- Thế à ?
- Diệp Khải Nguyên nói Cát Bình từ nhỏ đã đã bệnh, hơn nữa không có ai trị được bệnh của y, vì vậy y mới nghĩ ra cách tự trị, sau đó đã trở thành Thiên hạ đệ nhất thần y, ngay Diêm Vương cũng không quản nổi y, vì người chết cũng thường thường được y cứu sống.
Lam y nhân đột nhiên cười nhạt nói:
- Diệp Khải Nguyên là cái thá gì chứ ?
- Y không phải là cái thá gì, y là bằng hữu của ngươi, ta biết....
Nàng đột nhiên bước đến, hết sức nắm chặt tay của Lam y nhân, thở hổn hển nói:
- Có phải Diệp Khải Nguyên kêu ngươi đến không, có phải chàng vẫn còn chưa chết ?
Lam y nhân cau mày:
- Ngươi tìm lầm người rồi.
- Không.
- Ngươi là tân nương, ngươi nên đi gặp lão công của ngươi, tại sao lại lôi kéo ta ?
Lời y nói hiển nhiên là có thâm ý:
.... Ngươi đã cưới Quách Định, không nên lôi kéo ta, cũng không nên tìm Diệp Khải Nguyên nữa.
Tay của Đinh Linh Lâm từ từ buông ra, thõng xuống, đầu cũng rũ xuống, buồn thảm nói:
- Có lẽ ta thật đã tìm lầm người rồi.
Một hồi sau nàng mới lên tiếng:
- Ngươi.... ngươi muốn tìm Quách Định à ?
Lam y nhân gật đầu hỏi:
- Ngươi nếu không muốn làm quả phụ, thì hãy mau dẫn ta đi.
Châu bảo vẫn còn đọng chất chồng ở trên quầy, Lam y nhân không hề để ý đến, gió lạnh ngoài cửa, lại cứ như muốn thổi thiếp mừng đỏ tương như máu đổ đến chân y.
Y cũng chẳng nhặt lấy, chẳng qua chỉ cúi đầu nhìn một cái.
Chỉ nhìn một cái, nhưng vẻ mặt y đã lộ vẻ lấy làm kỳ quái, đột nhiên hỏi:
- Ai gởi tới vậy ?
Đinh Linh Lâm nói:
- Một hành khất.

- Hành khất như thế nào ?
Đinh Linh Lâm do dự, nàng không nhìn thấy rõ, lòng nàng đã quá bấn loạn.
Lão chủ vẫn còn tỉnh táo, bình tĩnh nói:
- Đó là một hành khất tuổi tác không quá lớn, thường hay đảo mắt, mở miệng giống như là muốn kiếm người gây lộn vậy.
Đinh Linh Lâm cũng nghĩ đến một chuyện:
- Thân pháp của y rất nhanh, hơn nữa rất là kỳ quái.
- Kỳ quái điểm nào ?
- Khi y quay người, thì giống như con quay vậy.
Lam y nhân sa sầm nét mặt, rất lâu sau, đột nhiên lại hỏi:
- Trong những châu bảo này, có một ngọc bài bên trên khắc bốn yêu ma phải không ?
- Có.
Lão chủ rất mau chóng tìm ra, bên trên khắc bốn ma thần, một người tay cầm trí bàn, một người tay cầm pháp quyền, một ngươi tay nâng ngọn núi, còn một người trong tay là một nữ nhân lõa thể. Lam y nhân nhìn thấy tấm ngọc bài này, đồng tử như co rút lại.
Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Ngươi biết bốn người này là ai chứ ?
Lam y nhân không trả lời, nhưng cười nhạt.
Quách Định đã có thể đứng dậy được. Thần thông của Lam y nhân tựa như thật sự ngay đến Diêm vương cũng không cách gì quản được. Nhưng khi Đinh Linh Lâm muốn tạ Ơn, thì phát hiện ra không còn thấy y đâu nữa. Đinh Linh Lâm cũng không cách gì tìm ra được y. Nàng đã mặc kiết phục của tân nương, người săn sóc tân nương mà lão chủ mời tới đang trang điểm lần chót cho nàng.
Khách nhân đã đến rất đông, trong đó có người thân của bọn họ không? Dương Thiên và Lữ Địch đã đến rồi ư ? Đinh Linh Lâm hoàn toàn không biết. Nàng lúc này đương nhiên không thể đi ra ngoài nhìn đông ngó tây được, nàng ngồi ở mép giường, toàn thân tựa như đã trở nên cứng đờ.
Bên ngoài tiếng cười đùa vang lên, một người săn sóc tân nương chạy ra xem, rồi chạy trở lại nói:
- Khách nhân đã sắp ngồi đầy hết rồi, tân lang cũng đang đợi bái thiên địa, tân nương cũng nên đi ra thôi.
Đinh Linh Lâm không nhúc nhích:
"Cát Bình có phải là do Diệp Khải Nguyên kêu đến ? Diệp Khải Nguyên vẫn chưa chết ư ?" Người đợi bên ngoài nếu là Diệp Khải Nguyên, nàng đã sớm bay ra như con chim yến.
"Còn Diệp Khải Nguyên ?" Đinh Linh Lâm cố gắng nhẫn nại, kềm chế chính mình, lúc này tuyệt không thể để cho nước mắt chảy ra. Chuyện này vốn là

chính nàng cam tâm tình nguyện, Quách Định là người tốt, cũng là nam tử hán, tình cảm đối với nàng có lẽ còn sâu sắc chân thành hơn cả Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên đối với nàng lúc lạnh nhạt, lúc nhiệt tình, linh tinh lang tang.
Huống hồ Quách Định còn cứu mạng nàng, nữ nhân vì báo ân mà cưới, nàng không phải là người đầu tiên. Nàng đang an ủi chính mình, khuyên nhủ chính mình, nhưng trong lòng nàng vẫn không khỏi tự vấn:
"Tóm lại như vậy là đúng hay sai ?" Vấn đề này xưa nay không ai có thể trả lời được.
Tiếng vui cười càng lúc càng ầm ĩ hơn, bên ngoài đã có người vào hối thúc.
Đinh Linh Lâm cuối cùng cũng đứng dậy, mơ hồ như gắng hết sức lực khí toàn thân, mới đứng dậy nổi.
Người săn sóc tân nương dùng khăn đỏ che mặt nàng lại, hai người đỡ lấy nàng, từ từ đi ra. Đi qua hành lang, đi qua sân. Trong đại sảnh ồn ào vô cùng, đủ mọi loại giọng nói. Chỉ tiếc là trong đó lại thiếu đi một giọng nói mà nàng muốn nghe nhất - tiếng cười của Diệp Khải Nguyên.
Lúc này vô luận Diệp Khải Nguyên còn sống hay không, đã không còn quan trọng nữa.
Nàng đã đi tới bên cạnh Quách Định, đã nghe thấy người hướng dẫn xướng to lên:
- Nhất bái thiên địa.
Những người săn sóc tân nương đang chuẩn bị đỡ nàng bái lạy, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng quát, tiếng gió của ống tay áo lướt tới trước mặt nàng.
Nam Cung Lãng ? Đinh Linh Lâm lập tức nghĩ đến bức họa đồ, nghĩ đến kẻ không mặt trên bức họa, thanh kiếm nhỏ máu. Nàng không còn nghĩ gì khác nữa, đột nhiên đưa tay lên lột chiếc khăn đỏ che mặt ra. Nàng lập tức nhìn thấy một người.
Một người áo đen đeo kiếm, sắc mặt trắng bệch giống như âm hồn xuất hiện vậy.
Người này đứng ở trước mặt nàng, trong tay đang xách một cái tráp gỗ đàn hương. Bốn hoàng y nhân thủ bốn góc phòng đã sẵn sàng vây lại. Quách Định cũng biến sắc.
Đinh Linh Lâm biến sắc nói:
- Nam Cung Lãng, ta biết ngươi sẽ đến !
Hắc y nhân lắc đầu nói:
- Ta không phải là Nam Cung Lãng.
- Không phải là ngươi sao ?
Hắc y nhân nói:
- Ta đến biếu lễ.

- Tại sao đến bây giờ mới đến biếu lễ ?
Hắc y nhân nói:
- Tuy biếu có hơi trễ, nhưng còn hơn không biếu.
Đinh Linh Lâm nhìn cái tráp gỗ đàn hương trong tay y, hỏi:
- Đây là lễ vật của ngươi đó sao ?
Hắc y nhân gật đầu, một tay nâng tráp lên, một tay mở nắp ra. Người coi sóc tân nương đứng bên cạnh Đinh Linh Lâm đột nhiên thét lớn một tiếng, xỉu đi. Y thị đã nhìn thấy gì ? Lễ vật mà hắc y nhân mang tới chính là một đầu người đầy máu.
Đầu người của ai ?
Long phụng hoa chúc tỏa sáng, màu đỏ, màu đỏ tươi. Máu cũng đỏ, vẫn còn chưa khô. Vẻ mặt Đinh Linh Lâm đã trắng bệch.
Hắc y nhân nhìn nàng, thản nhiên nói:
- Ngươi nếu cho rằng lễ vật ta mang đến có ác ý, thì ngươi lầm rồi.
Đinh Linh Lâm cười nhạt:
- Đây lẽ nào là hảo ý ?
Hắc y nhân nói:
- Không những là hảo ý, hơn nữa ta có thể bảo chứng trong số khách nhân lại đây ngày hôm nay, tuyệt không có bất cứ một lễ vật gởi tới nào quí trọng hơn lễ vật của ta/ Đinh Linh Lâm thốt lên:
- Thế sao ?
Hắc y nhân chỉ đầu người trong tráp nói:
- Tại vì người này nếu không chết thì hôm nay hai vị e rằng khó mà yên lành qua được đêm động phòng hoa chúc của các vị.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Người này là ai ?
- Là người nhất tâm muốn lấy cái đầu trên cổ hai vị đấy.
Đinh Linh Lâm rùng mình hỏi:
- Là Nam Cung Lãng phải không ?
Hắc y nhân gật đầu:
- Không sai, chính là hắn.
Đinh Linh Lâm thở ra nhẹ nhõm, hỏi:
- Vậy ngươi là ai ?
- Vốn cũng là thù nhân của Nam Cung Lãng.
- Còn bây giờ ?
- Bây giờ là một khách nhân đã biếu lễ xong, đang đợi được uống hỷ tửu.
Đinh Linh Lâm nhìn y, chợt cảm thấy mình không còn lời gì để mà hỏi thêm được nữa.
Trong đại sảnh chen chúc đủ mọi hạng mọi dạng người, từ trong đám người đột nhiên có một giọng nói lạnh lùng sắc nhọn vang lên:

- Mang mặt nạ da người đến uống hỷ tửu, e rằng cũng không thuận tiện lắm đâu.
Vẻ mặt hắc y nhân tuy vẫn không chút biểu cảm, nhưng đồng tử đã co rút lại, gằn giọng nói:
- Ai đấy ?
Một tiếng cười nhạt vang lên:
- Ngươi mãi mãi sẽ không biết ta là ai, ta lại biết ngươi chính là Nam Cung Lãng.
Hắc y nhân đột nhiên xuất thủ, cả cái tráp gỗ lẫn đầu người nện lên mặt của Đinh Linh Lâm, kiếm sau lưng đã xuất bao. Kiếm quang lóe lên, nhắm thẳng vào ngực của Quách Định. Sự thay đổi này thật quá nhanh, y xuất thủ càng nhanh. Quách Định đứng được đã là một sự cố gắng rồi, nào có thể tránh nổi đường kiếm như điện chớp đó của y.
Đinh Linh Lâm cũng chỉ đành đứng nhìn. Một đầu người đầy máu nện thẳng vào mặt, vô luận ai cũng sẽ thất kinh. Khi nàng tránh đi được, thì mũi kiếm đã cách ngực Quách Định không đến một tấc.
Dù trong tay nàng đột nhiên có kiếm báu thủ mạng, cũng chưa chắc đã xuất thủ kịp, huống hồ trên người tân nương đương nhiên không thể có bất cứ hung khí nào.
"Kẻ không mặt kiếm nhỏ máu" Tận mắt nhìn thấy bức đồ họa đã trở thành sự thật, tận mắt nhìn thấy Quách Định sắp chết dưới kiếm của y. Trên thế gian này cơ hồ đã không còn có ai có thể cứu được Quách Định nữa. Chính trong giây phút sinh tử này, đột nhiên có đao quang lóe lên. Đao quang trắng sáng, còn nhanh hơn cả điện chớp, sáng hơn cả điện chớp, phảng phất như từ bên ngoài cửa sổ bên trái phóng vào.
Đao quang vừa lóe lên, Đinh Linh Lâm đã thoát ra ngoài cửa sổ, bỏ rơi tất cả tân khách, bỏ rơi cả Quách Định.
Nàng bỏ rơi tất cả, vì nàng biết đao này nhất định có thể cứu được Quách Định, nhất định có thể đánh bại hắc y nhân, đây là đao cứu mạng, đã cứu được vô số mạng người, nàng biết thế gian này chỉ có một người có thể phóng ra được đao này mà thôi.
Chỉ có một người.
Nàng tuyệt không thể để cho người này bỏ đi được, nàng dù có chết cũng phải nhìn lại một lần con người này.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 22
Tứ Đại Thiên Vương

Màn đêm sâu thẳm.
Trong không gian khuya khoắc chỉ có vài chấm sao lấp lánh, dưới ánh sao nhàn nhạt, nơi xa xa mơ hồ có một bóng người lướt đi.
Nàng đuổi theo tuy nhanh, nhưng người này càng nhanh hơn.
Nàng vừa phóng qua cửa sổ lao ra ngoài, thì người này đã đi xa ngoài mười trượng.
Nhưng nàng quyết tâm không bỏ, nàng biết rõ bản thân mình chắc chắn sẽ đuổi không kịp người này, nhưng nàng vẫn nhất định phải đuổi theo.
Nàng dụng xuất sức mạnh toàn thân đuổi theo.
Nhưng càng lúc ngay bóng người cũng nhìn không rõ, trong một ngõ phố có một ngôi từ đường xưa cũ, vẫn còn sáng ánh đèn.
Ở trong thành Trường An cổ xưa này, khắp nơi đều có thể nhìn thấy loại từ đường này, cũ nát, lạnh lẽo, không bóng người.
Nàng đột nhiên dừng bước, kêu lớn lên:
- Diệp Khải Nguyên, thiếp biết là chàng, chàng còn chưa đi xa, nhất định nghe thấy tiếng thiếp.
Trong bóng đêm không có chút hồi âm nào chỉ có mấy cây cổ bạch vẫn chưa đến nỗi xơ xác than thở trong gió lạnh.
- Bất kể chàng có muốn ra gặp thiếp hay không, chàng cũng nên nghe hết lời thiếp muốn nói.
Nàng mím chặt môi, cố gắng nén nước mắt nói:
- Thiếp không làm chuyện có lỗi với chàng, chàng nếu không muốn nhìn mặt thiếp, thiếp cũng không trách chàng, nhưng.... nhưng thiếp có thể chết.
Nàng đột nhiên xé toạc vạt áo, lộ ra bộ ngực trần. Trong bóng tối, bộ ngực này giống như con tôm phát quang, gió lại lạnh như dao cắt.
Thân thể nàng đã bắt đầu run rẩy liên tục.
"Thiếp biết chàng có thể không tin thiếp, thiếp biết.. nhưng lần này, thiếp lại muốn chết cho chàng xem." Nàng đưa bàn tay run rẩy ra, từ trên dầu rút ra một cây kim thoa dài năm phân, dụng hết lực khí toàn thân, đâm thẳng vào tim.
Nàng thật sự muốn chết. Theo nàng, trên thế giới này chẳng còn gì để lưu luyến nữa cả.
Gia môn thảm biến, huynh đệ phiêu linh, thiên thượng địa hạ, nàng chỉ còn có một người có thể tin cậy được.

Nàng vốn đã quyết tâm cả đời đi theo người này. Nhưng bây giờ người này đã không còn muốn nhìn mặt nàng nữa.
Kim thoa đâm vào ngực, máu tươi vọt ra, có một bóng người nhanh nhẹn phóng tới, nắm chặt lấy tay nàng.
"Chát" một tiếng, kim thoa rơi xuống đất.
Máu đỏ tươi, chảy loang trên bộ ngực trắng như tuyết của nàng.
Nàng sau cùng đã nhìn thấy người này, con người mà sống chết nàng cũng không thể quên được.
Cuối cùng nàng đã nhìn thấy Diệp Khải Nguyên.
Bóng đêm ảm đạm, tinh quang nhàn nhạt, rọi chiếu vào khuôn mặt Diệp Khải Nguyên.
Chàng xem ra mơ hồ vẫn như xưa, đôi mắt vẫn sáng, khóe miệng vẫn như đang nở nụ cười.
Nhưng nếu nhìn kỹ, thì sẽ thấy đôi mắt của chàng sở dĩ sáng, chẳng qua là vì ánh lệ.
Chàng tuy vẫn cười, nhưng là một nụ cười thê lương đầy bi thương - Nàng khỏi cần phải làm như thế.
Chàng buông nhẹ tiếng thở dài, ôn tồn nói:
- Sao nàng muốn làm hại chính mình ?
Đinh Linh Lâm nhìn chàng, đờ đẫn nhìn chàng, toàn thân như tê cứng đi.
"Tương kiến như bất kiến".... Tại sao trời cao lại sắp xếp cho bọn họ gặp nhau lần này ? Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên hiển nhiên cũng đang đè nén chính mình:
- Ta biết nàng không có lỗi với ta, nàng không nói, lỗi là ở ta.
- Chàng....
Diệp Khải Nguyên không để cho nàng nói:
- Nàng không cần phải nói gì hết, ta biết hết cả rồi.
- Chàng.. chàng thật đã biết hết à ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu, trầm mặc nói:
- Ta nếu là nàng, ta nhất định cũng sẽ làm như vậy. Quách Định là một thanh niên rất có tiền đồ, là người tốt, nàng đương nhiên tuyệt không thể nhìn Quách Định vì nàng mà chết.
Nước mắt Đinh Linh Lâm như suối tuôn trào:
- Nhưng thiếp....
- Nàng là một thiếu nữ quá thiện lương, nàng biết chỉ có làm như vậy, mới có thể làm cho Quách Định có thể tiếp tục sống được.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói tiếp:
- Một người nếu ngay chính mình cũng không muốn sống nữa, thì trên thiên hạ chắc chắn sẽ không có ai có thể cứu được y, ngay Cát Bình cũng không thể.

Diệp Khải Nguyên đích xác hiểu Quách Định, càng hiểu Đinh Linh Lâm hơn.
Trên thế gian này tuyệt không có bất cứ chuyện gì có thể quý hơn sự thông cảm và hiểu biết ấy.
Đinh Linh Lâm giống như một đứa trẻ được an ủi vỗ về, đột nhiên lao vào trong lòng Diệp Khải Nguyên, bật khóc tức tưởi.
Diệp Khải Nguyên để cho nàng khóc.
Khóc cũng là một cách xoa dịu, Diệp Khải Nguyên mong sự tủi thân và bi thống trong lòng nàng sẽ theo dòng lệ của nàng mà trôi đi.
Nhưng còn bản thân chàng thì sao ?
Chàng tuyệt không thể khóc, thậm chí lặng lẽ rơi vài giọt lệ cũng không được, chàng biết giữa hai người bọn họ, ít nhất phải có một người cứng rắn.
Chàng phải cứng cỏi, vô luận nỗi bi thống tủi cực lớn lao như thế nào, chàng đều phải nghĩ cách ẩn dấu trong lòng, cắn răng mà chịu đựng.
Chàng có thể chịu đựng.
Đêm càng khuya, gió càng lạnh.
Trôi qua rất lâu, tiếng khóc của nàng sau cùng đã trở nên tiếng nấc. Diệp Khải Nguyên mới nhẹ nhàng đẩy nàng ra, nói:
- Nàng nên quay về.
Đinh Linh Lâm ngạc nhiên hỏi:
- Chàng bảo thiếp quay về à ? Quay về đâu ?
- Quay lại nơi mà nàng vừa mới ra đi.
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chắc chắn có người đang lo lắng chờ đợi nàng.
Đinh Linh Lâm đột nhiên lạnh lùng cương quyết nói:
- Chàng.... chàng vẫn muốn thiếp quay về cưới Quách Định à ?
Diệp Khải Nguyên cương nghị đáp:
- Nàng tuyệt không thể bỏ rơi Quách Định như thế được. Nàng cũng hiểu, nếu đi như vậy, Quách Định sẽ không còn cách nào có thể sống nổi.
Đinh Linh Lâm cũng không thể không thừa nhận, Quách Định sở dĩ vẫn còn ý chí cầu sinh, hoàn toàn là vì nàng.
Diệp Khải Nguyên trở nên cứng rắn:
- Quách Định nếu chết, không những ta tuyệt không thể tha thứ cho nàng, mà chính nàng cũng nhất định mãi mãi không thể tha thứ cho chính mình được.
"Vậy thì, nếu như hai bọn ta có thể sống được với nhau, cũng nhất định sẽ thống khổ cả đời." Chàng không nói ra những lời này, nhưng chàng biết Đinh Linh Lâm nhất định cũng có thể hiểu được.
Đinh Linh Lâm gục đầu xuống, rất lâu sau mới buồn thảm nói:

- Thiếp quay về, còn chàng ?
- Ta có thể vẫn tiếp tục sống nổi.
Diệp Khải Nguyên muốn gượng cười, nhưng cười không nổi.
- Nàng nên biết ta xưa nay là một con người cứng cỏi.
- Bọn ta sau này lẽ nào mãi mãi không thể gặp nhau nữa ?
- Đương nhiên vẫn có thể gặp lại nhau.
Trái tim Diệp Khải Nguyên đau nhói, đây là lần đầu tiên chàng nói dối nàng, chàng không thể không nói như vậy.....Chỉ cần sự việc qua đi, bọn ta đương nhiên vẫn có thể gặp lại nhau.
Đinh Linh Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú Diệp Khải Nguyên :
- Được, thiếp nghe lời chàng, thiếp quay về, nhưng chàng cũng phải đáp ứng thiếp một chuyện.
- Nàng nói đi.
- Nếu sự việc xong, thiếp tìm không gặp chàng, thì phải nên tìm ở đâu ?
Diệp Khải Nguyên né tránh ánh mắt của nàng:
- Chỉ cần sự việc trôi qua, không cần nàng tìm ta, ta cũng sẽ đi tìm nàng.
- Thiếp nếu có thể giải quyết tốt đẹp tất cả mọi chuyện, Quách Định nếu có thể sống an lành, thì chàng sẽ đi tìm thiếp chứ ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
- Chàng nói thật chứ , chàng thật không dối thiếp chứ ?
- Thật.
Trái tim Diệp Khải Nguyên đã tan nát.
Chàng tự biết mình không nói thật, nhưng Đinh Linh Lâm lai hoàn toàn tin tưởng.
"Một người tại sao thường muốn lừa dối một người tin tưởng mình nhất ?"
Vì không còn cách nào khác.
"Trong kiếp người tại sao lại có nhiều sự bi thương và thống khổ không thể giải quyết được như thế ?" Không thể biét, cũng không cách gì hiểu được.
Diệp Khải Nguyên biết mình chỉ có thể đi con đường đó, một con đường tịch mịch dài dằng dặc.
"Một nam tử hán chân chính, nếu đến thời điểm cần thiết, thường là sẽ biết hi sinh chính mình, thành toàn cho người khác".
Đinh Linh Lâm cuối cùng tỏ quyết tâm nói:
- Được, bây giờ thiếp sẽ đi, thiếp tin chàng.
- Ta.... ta sau này nhất định sẽ đi tìm nàng.
Đinh Linh Lâm gật gật đầu, từ từ quay người đi, phảng phất như không dám nhìn Diệp Khải Nguyên thêm lần nữa.
Nàng sợ mình sẽ đổi ý.
Nàng quay đi, để lại ánh sao phía sau, cũng chính là để lại cuộc đời nàng ở phía sau, nàng dụng lực nắm chặt hai tay, dụng xuất tất cả sức lực, cuối cùng

nói ra được ba chữ:
- Chàng đi đi.
Diệp Khải Nguyên bỏ đi.
Chàng không nói thêm một lời nào, chàng không dám nói thêm. Chàng đã dụng tất cả sức lực, mới khống chế được chính mình.
Gió lạnh như dao cắt, chàng nghênh gió lao đi, đến chỗ tối, gập người xuống, bắt đầu nôn ói liên tục.
Con người khi đến lúc bi thương đau khổ nhất tại sao thường không khóc lóc nữa, mà lại nôn ói ?
Đinh Linh Lâm cũng đang nôn ói, nàng nôn ói liên tục, ói ra cả chất mật.
Nhưng nàng đã quyết tâm, Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa chết, nàng tuyệt không thể cưới người khác.
Vô luận ở dưới tình cảnh nào, cũng không thể cưới người khác, có chết cũng không thể.
Nàng đã quyết tâm phải quay về nói cho Quách Định, sẽ kể hết cho Quách Định tình cảm và nỗi thống khổ của nàng.
Quách Định nếu thật là một nam tử hán, thì phải hiểu rõ, phải tự mình đứng dậy, phải gắng sống.
Nàng tin Quách Định là một nam tử hán.
Nàng tin tất cả chuyện này đều sẽ giải quyết viên mãn, đến lúc đó, Diệp Khải Nguyên nhất định sẽ đến tìm nàng.
Không cần lâu, tất cả mọi khổ nạn, sẽ mau chóng trôi qua. Nàng có niềm tin.
Trong đại sảnh của quán trọ Hồng Tân, ánh đèn vẫn sáng chói, còn có tiếng trống sáo du dương từng hồi vang lên.
Lúc này hắc y nhân nhất định đã đào tẩu, Quách Định nhất định vẫn còn sống, mọi người nhất định vẫn đang đợi nàng Nàng luồn dưới nóc nhà, lọt vào đại sảnh Toàn thân nàng lạnh toát như đột nhiên lọt vào một vực sâu vạn trượng tối tăm lạnh lẽo Giống như đột nhiên lọt xuống địa ngục vậy Trong đại sảnh thậm chí đã trở nên đáng sợ hơn cả địa ngục nữa Lửa đỏ ở địa ngục cháy đốt không bao giờ tịch diệt Đại sảnh lúc này cũng đỏ, nhưng đỏ nhất không phải là cặp long phụng hoa chúc, cũng không phải là y phục trên người mà là máu Máu tươi!
Những người mà nàng nhìn thấy đều đã ngã gục trên vũng máu, trong đại sảnh chỉ còn lại một người còn sống, một người đang thổi sáo Sắc mặt của y đã hoàn toàn không còn giọt máu, thân thể đã cứng đờ, ánh mắt vô hồn nhưng vẫn không ngừng thổi sáo Y tuy vẫn còn sống nhưng đã mất đi hồn phách Không ai có thể hình dung tiếng sáo này khi ở trong tai Đinh Linh Lâm nghe như thế nào, thậm chí không ai có thể tưởng tượng nổi Quách Định đã mãi mãi không nghe được lời giải thích và nỗi khổ tâm của nàng, chàng đã ngã trong vũng máu, đã ngã cùng với hắc y nhân đó, còn có lão

nhân thiện lương đó, còn có … Đinh Linh Lâm không còn nhịn nổi nữa, trước mắt nàng chỉ là một màn máu đỏ tươi, đã không còn nhìn thấy cái gì khác Đây là độc thủ của ai? Vì mục đích gì?
Nàng không suy nghĩ thêm nổi nữa, nàng cũng ngã gục xuống Khi Đinh Linh Lâm đã mở to mắt ra, cái đầu tiên mà nàng nhìn thấy là chiếc rương Vạn Bảo rương Lão nhân áo lam mũ cao đó đang đứng trước giường, nhìn chăm chú nàng ánh mắt tràn đầy vẻ bi thống và thương xót Đinh Linh Lâm muốn vùng ngồi dậy, nhưng Cát Bình đã ấn vai nàng xuống, nàng đành phải nằm lại xuống Nàng biết lão nhân này đã cứu nàng, nhưng … - Còn Quánh Định? Ngươi có cứu không?
Cát Bình lặng lẽ cúi đầu, thở dài nói:
- Ta đã đến trễ … Đinh Linh Lâm đột nhiên kêu lớn lên:
- Ngươi đến trễ? Tại sao ngươi lại chuồn đi?
Cát Bình nói:
- Tại vì ta phải vội đi tìm người Đinh Linh Lâm vẫn đang nói như thét:
- Tại sao ngươi lại đi kiếm người? tại sao?
Nàng đã hoàn toàn không còn chế ngự được bản thân mình, nàng đã sụp đổ Đợi cho sự kích động của nàng lắng dịu xuống, Cát Bình mới ôn tồn nói:
- Tại vì ta nhất định phải tìm người chế ngự chuyện này.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ngươi đã sớm biết sẽ có chuyện này xảy ra hay sao?
Cát Bình than thở:
- Khi nhìn thấy trái châu báo đó, nhìn thấy tên tuổi của bốn người đó, thì ta đã biết Đinh Linh Lâm nói:
- Ngươi biết bốn người đó là ai?
Cát Bình gật gật đầu.
- Bọn họ tóm lại là ai?
- Là tứ đại thiên vương của Ma giáo Đinh Linh Lâm lại ngã gục xuống, giống như bị một cú chùy sắt nện trúng vậy, không còn có thể nhúch nhích cử động được nữa Cát Bình chậm rãi nói:
- Lúc đó ta không nói ra, tại vì ta sợ các ngươi nghe xong sẽ kinh hoàng sợ hãi, ta không muốn làm ảnh hưởng đến hỉ sự của các ngươi Hỉ sự! Xem là hỉ sự thế nào được?
Đinh Linh Lâm lại muốn chồm lên, muốn thét lên, nhưng ngay chút sức để kêu la cũng không còn nữa Cát Bình nói:
- Huống hồ ta cũng đã nhìn thấy bốn sứ giả hoàng y đó, ta cho rằng Cửu Nguyệt Bang đã nhúng tay vào thì tứ đại thiên vương của Ma giáo cũng không thể không ít nhiều do dự băn khoăn Y lặng lẽ thở dài nói tiếp:
- Nhưng ta không ngờ chuyện này giữa đường lại có chuyện thay đổi như vậy - Có phải ngươi cho rằng Diệp Khải Nguyên nhất định sẽ âm thầm chiếu

cố đến?
Cát Bình thừa nhận.
- Vì vậy ngươi không ngờ Diệp Khải Nguyên sẽ đi, cũng không ngờ ta sẽ đi ?
Giọng nói của Đinh Linh Lâm rất hư nhược Toàn thân nàng như trở nên hoàn toàn trống rỗng Cát Bình than thở:
- Ta nên nghĩ tới y có thể sẽ đi, tại vì y không nhìn thấy ngọc bài đó, cũng không nhìn thấy túi châu bảo Đinh Linh Lâm nhịn không được hỏi:
- Bọn họ gởi túi châu bảo đó đến lẽ nào cũng có ý riêng?
- Có!
- Ý gì?
Cũng nhấn từng chữ:
- Bọn họ gởi túi châu bảo đến là để mua mạng đó Đinh Linh Lâm kinh hãi:
- Mua mạng!
Cát Bình nói:
- Đại thiên vương trong Ma giáo xưa nay rất ít tự mình xuất thủ sát nhân Đinh Linh Lâm nói:
- Tại sao?
Cát Bình nói:
- Tại vì bọn họ tin rằng địa ngục luân hồi, xưa nay không muốn để lại món nợ lai sinh, vì vậy bọn họ trước khi mỗi lần tự mình sát nhân thì đều trước hết trả một cái giá nào đó để mua mạng người Đinh Linh Lâm đột nhiên hỏi lại:
- Ngươi làm sao biết ta đi, Diệp Khải Nguyên cũng đi?
- Có người kể cho ta - Ai?
- Người thổi sáo Nghĩ đến tiếng sáo thê lương ấy, Đinh Linh Lâm không khỏi rùng mình - Tận mắt chứng kiến chuyện này à?
Cát Bình thở dài nói:
- Từ đầu chí cuối, y đều nhìn thấy, vì vậy nếu không ngộ kiến ta, y e rằng suốt đời sẽ trở thành một phế nhân điên loạn Vô luận ai nhìn thấy chuyện này cũng sẽ sợ hãi mà phát điên Đinh Linh Lâm lại hỏi:
- Y cũng nhìn thấy chân diện mục của tứ đại thiên vương?
- Không - Tại sao?
- Vì khi tứ đại thiên vương sát nhân báo thù, trên mặt luôn đeo mặt nạ Ma Thần - Phục thù? Bọn họ phục thù cho ai?
- Ngọc Tiêu Cát Bình nói tiếp:
- Ngọc Tiêu chết ở dưới tay của Quách Định - Ngọc Tiêu cũng là một trong tứ đại thiên vương hay sao?
- Y chính là Ái Dục Thiên Vương Ban Sát Ba Ná Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay, thân thể vẫn còn run rẩy không ngừng - Quách Định giết Ngọc Tiêu

là vì ta - Ta biết - Ta nếu không đuổi theo Diệp Khải Nguyên sẽ không đi - … Đinh Linh Lâm lại chảy nước mắt:
- Diệp Khải Nguyên nếu không đi có lẽ sẽ không xảy ra chuyện này Cát Bình lại lắc lắc đầu nói:
- Ngươi không cần oán trách chính mình, tất cả điều này vốn đã ở trong sự tính toán của bọn họ Đinh Linh Lâm không hiểu Cát Bình nói:
- Hắc y nhân đó không phải là Nam Cung Lãng, ta biết Nam Cung Lãng Đinh Linh Lâm lại ngạc nhiên nói:
- Y không phải là Nam Cung Lãng thì là ai?
Cát Bình nói:
- Y cũng là người trong Ma Giáo Đinh Linh Lâm nói:
- Y đột nhiên xuất hiện, chính là vì muốn ép Diệp Khải Nguyên xuất thủ Cát Bình than thở:
- Bọn họ đích xác đã sớm tính kỹ Diệp Khải Nguyên nhất định sẽ xuất thủ cứu Quách Định, cũng tính kỹ chỉ cần Diệp Khải Nguyên vừa hiện hành tung ra ngươi nhất định sẽ truy đuổi theo Bọn họ đương nhiên cũng tính chỉ cần Đinh Linh Lâm vừa đuổi theo, Diệp Khải Nguyên nhất định sẽ bỏ y Tứ đại thiên vương của Ma giáo trước khi hành động, chắc chắn đều đã có kế hoạch rất là hoàn mỹ chu mật Vì vậy khi bọn họ xuất thủ, rất ít khi bị thất bại Đinh Linh Lâm căm hờn nói:
- Như vậy xem ra, kẻ cố ý vạch trần âm mưu của Hắc y nhân, cố ý nói y là Nam Cung Lãng, rất có thể là một trong tứ đại thiên vương - Rất có thể Cát Bình đột nhiên lại nói:
- Ngươi có nghe thấy giọng nói của y không?
Đinh Linh Lâm nghe không ra - Ta chỉ cảm thấy giọng nói mà người đó nói rất là chói tai - Ngươi có nghe ra y là nam hay nữ không?
- Là nam - Giọng của một người nói là từ trong yết hầu một khí quản giống như dây thắt lưng phát ra Cát Bình chậm rãi nói tiếp:
- Nam nhân sau khi trưởng thành, cái dây thắt lưng đó sẽ dần dần trở nên thô, vì vậy giọng nói của nam nhân so với nữ nhân thì thấp trầm thô đục hơn.
Đinh Linh Lâm xưa nay chưa nghe thấy những chuyện như vậy, nhưng mỗi chữ nàng đều tin Vì nàng biết Cát Bình là thần y thiên hạ vô song, đối với cấu tạo thân thể con người, đương nhiên hiểu rõ hơn bất cứ ai Nàng cũng nghe nói qua Ma giáo có một công phu có thể khiến cho cái dây thắt lưng cứng trong yết hầu của một người co lại, giọng nói thay đổi Cát Bình nói:
- Vì vậy một nam nhân bình thường giọng nói tuyệt phải không quá sắc, trừ phi … Đinh Linh Lâm chen lời:
- Trừ phi y dùng cổ họng giả để nói Cát Bình gật gật đầu nói:
- Ngươi cứ nghĩ xem tại sao y phải dùng cổ họng giả để nói?

Đinh Linh Lâm nói:
- Vì ta chắc chắn đã nhìn thấy y, nghe thấy giọng nói của y Cát Bình nói:
- Cái người đi chúc mừng đó có những ai? Trong đó có mấy người ngươi đã nhìn thấy?
Đinh Linh Lâm lắc đầu:
- Ta vốn không có cơ hội nhìn Nàng cắn răng nói:
- Người có cơ hội nhìn thì nay đã hoàn toàn bị giết chết diệt khẩu rồi Cát Bình cũng không khỏi siết chặc hai nắm tay Kế hoạch hành động của Ma giáo, không những chu mật mà còn hiểm độc - Nhưng bọn họ vẫn còn lưu lại một đầu mối Đinh Linh Lâm trầm tư hỏi:
- Đầu mối gì?
Cát Bình nói:
- Hung thủ chủ trì hành động lần này, lúc đó nhất định ở trong hỉ đường
Đinh Linh Lâm nói:
- Nhất định có Cát Bình nói:
- Người trong hỉ đường lúc đó, và những kẻ còn sống sót nhất định là hung thủ, hung thủ rất có thể là tứ đại thiên vương Ánh mắt Đinh Linh Lâm sáng lên:
- Vì vậy bọn ta chỉ cần dò ra trong hỷ đường lúc đó có những ai, lại dò xem bây giờ còn có những ai sống sót, thì biết tứ đại thiên vương tóm lại là ai?
Cát Bình gật đầu, ánh mắt y không sáng lên vì y biết chuyện này tuy nói đơn giản nhưng thực hiện thì không dễ - Chỉ tiếc là bọn ta lúc này không biết trong hỷ đường lúc đó có những ai, càng không biết bây giờ những kẻ sống sót là ai Đinh Linh Lâm nói:
- Nhưng bọn ta ít ra có thể trước hết dò xem có những ai gởi quà. Người chết là những ai?
Aùnh mắt của Cát Bình lúc này sáng lên Đinh Linh Lâm lại nói:
- Mỗi người đến biếu lễ bọn ta đều có ghi trong sổ cả Cát Bình lập tức hỏi:
- Cuốn sổ đó đâu?
Đinh Linh Lâm nói:
- Chắc hẳn vẫn còn trong phòng chi thu của quán trọ Hồng Tân - Lúc này trời vẫn còn chưa sáng, những tử thi chắc hẳn vẫn còn ở trong hỷ đường
Đinh Linh Lâm nói:
- Đây là nơi đâu?
Cát Bình nói; - Cách Hồng Tân không xa Đinh Linh Lâm bật dậy nói:
- Vậy bọn ta còn đợi gì nữa?
Cát Bình nhìn nàng ánh mắt lộ vẻ lo âu. Sự kích động mà nàng phải chịu đựng quá lớn, lúc này nếu còn quay về hỷ đường, lại nhìn thấy máu tươi và thi thể đó. Thậm chí rất có thể sẽ phát điên lên. Cát Bình muốn thuyết phục Đinh Linh Lâm, nhưng Đinh Linh Lâm đã lao đi. Thiếu nữ này kiên cường

hơn sự tưởng tượng của y rất nhiều Trong hỷ đường không có ai cả, ngay người chết cũng không còn. Sự lo lắng của Cát Bình hoàn toàn là dư thừa. Bọn họ đến quán trọ Hồng Tân, lập tức phát hiện ra tất cả thi thể đều đã được dọn đi. Trong phòng thu chi cũng trống không, không có ai càng không có sổ ghi lễ vật. Tất cả mọi lễ vật đều đã hoàn toàn được dọn đi hết Đinh Linh Lâm ngơ ngác, lúc này đêm đã rất khuya, nàng rời nơi đây không quá lâu, hành động của Ma giáo thật mau đến đáng sợ Cát Bình đột nhiên hỏi:
- Tứ đại thiên vương gởi túi châu bảo đó vốn cũng ở trong phòng thu chi phải không?
Đinh Linh Lâm gật đầu Cát Bình nói:
- Vậy thì chuyện này nhất định không phải là người trong Ma giáo gây ra
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Tại sao?
Cát Bình đáp:
- Tại vì túi châu bảo đó vốn là bọn họ dùng để mua mạng, bây giờ bọn họ đã mua hết mạng, bọn họ không thu hồi những châu bảo đó Đinh Linh Lâm nói:
- Vì vậy thi thể không cũng không phải là bọn họ mang đi?
Cát Bình nói:
- Tuyệt không phải!
Đinh Linh Lâm nói:
- Không phải bọn họ thì là ai? Ngoại trừ bọn họ ra còn có ai có thủ cước nhanh như vậy?
Muốn dọn sạch thi thể và lễ vật không phải là chuyện dễ dàng. Kẻ nào cần những thi thể đó, không biết dùng để làm gì Đinh Linh Lâm không nghĩ ra nổi, Cát Bình cũng không nghĩ ra nổi Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, thổi vào thân thể nàng. Nàng chợt nhạy cảm rùng mình một cái. Khi gió thổi vào, lại có tiếng sáo theo cơn gió truyền vào Tiếng sáo thê lương bi ai. Đinh Linh Lâm lập tức nghĩ đến sắc mặt tái xanh của người thổi sáo. Nàng nhịn không được hỏi:
- Ngươi vừa rồi không mang y đi đấy chứ?
Cát Bình lắc đầu:
- Tại sao y còn ở đây?
- Y lại nhìn thấy gì?
Cát Bình và Đinh Linh Lâm cùng lúc vọt ra ngoài cửa sổ, bọn họ đều biết rằng kẻ có thể trả lời được vấn đề này chỉ có một người Bọn họ nhất định phải tìm ra người thổi sáo này

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 23
Kẻ lạ thổi sáo

Không có ai cả, người chết người sống đều không có ai cả.
Có phòng lửa đèn đã tàn, có phòng ánh đèn đã tắt, quán trọ lạnh lẽo, khoảng sân lạnh lẽo.
Thi thể tuy đã được dọn đi, nhưng khắp sân vẫn tràn đầy mùi tanh của máu.
Gió đêm lạnh buốt khiến cho huyết dịnh ngưng kết lại.
Còn kẻ thổi sáo đâu?
Tiếng sáo phiêu diêu nghe mơ hồ rất gần, lại mơ hồ rất xa.
Khi bọn họ Ở trong phòng, tiếng sáo mơ hồ lại ở ngoài sân. Khi bọn họ đi ra ngoài sân, tiếng sáo lại như ở ngoài tường.
Bóng đêm bên ngoài tối như mực.
Bọn họ vọt qua đầu tường đầy tuyết, trong bóng đêm sâu thẳm, chỉ có ánh đèn lấp lóe như ma trơi.
Dưới ánh đèn phảng phất có bóng người như hồn ma đang thổi sáo.
Người này là ai?
Có phải là người thổi sáo vừa rồi không?
Tại sao y lại một mình thổi sáo dưới ánh đèn? Hẳn là đang đợi riêng bọn họ?
Đêm khuya như vậy y lại một mình ở đây đợi bọn họ, là vì mục đích gì?
Những chuyện này chỉ có một người có thể trả lời được.
Cái đèn treo ở trên một cành cây khô theo gió lắc lư.
Đinh Linh Lâm nhìn cái chụp đèn là loại chụp đèn dùng đón khách buổi tối ở quán trọ Hồng Tân.
Nhưng nàng không nhìn rõ người này.
Nàng muốn lao tới nhưng Cát Bình đã kéo nàng lại. Nàng cảm thấy lòng bàn tay của Cát Bình toát mồ hôi lạnh.
Một người tuổi càng lớn, lúc càng gần cái chết, tại sao lại càng sợ chết?
Đinh Linh Lâm cắn chặt môi, hạ thấp giọng nói:
- Ngươi có thể quay về quán trọ trước, để một mình ta đến xem.
Cát Bình thở dài.
Y biết nàng đã hiểu lầm ý của y, y không phải lo lắng cho bản thân y mà là cho Đinh Linh Lâm.
- Ta đã lớn tuổi chẳng còn gì phải sợ nữa. Chẳng qua ….
Đinh Linh Lâm ngắt lời nói:
- Ta hiểu rõ ý ngươi nhưng ta nhất định phải đến xem.
Tiếng sáo đột nhiên dừng lại, trong bóng đêm đột nhiên có tiếng người lạnh

lùng cất lên:
- Ta biết các ngươi đang tìm ta nãy giờ, tại sao lúc này còn chưa đến?
Giọng nói rất sắc, rất là chói tai.
Bàn tay Đinh Linh Lâm cũng toát ra mồ hôi.
Nàng đã nghe qua giọng nói này.
Vô luận ai đã nghe qua giọng nói này, chỉ cần nghe qua một lần thì sẽ mãi mãi không bao giờ quên.
Người này lẽ nào là một trong tứ đại thiên vương của ma giáo?
Sắc mặt Cát Bình đã thay đổi, thấp giọng nói:
- Tóm lại ngươi là ai?
Kẻ ngồi dưới ánh đèn cười nhạt nói:
- Tại sao ngươi không đến xem ta là ai?
Đinh Linh Lâm đương nhiên muốn đi đến.
Nàng chợt hiểu rõ nếu đến sẽ không còn hồ nghi gì nữa, mà nếu không đến cũng không được.
Nhưng Cát Bình vẫn đang nắm chặt tay của nàng, vội nói:
- Ta sớm muộn cũng sẽ biết y là ai không nên vội.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta vội!
Nàng đột ngột quay người, một cú khuỷu tay đánh vào hông của Cát Bình, thân hình nàng đã lướt đi.
Aùnh đèn đột nhiên vụt tắt.
Gió lạnh thổi khắp nơi, khắp nơi một màn tối đen.
Nhưng Đinh Linh Lâm đã lao đến trước mặt người này, đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của y.
Một khuôn mặt vặn vẹo trắng xanh, một đôi mắt tràn đầy sự đe dọa khủng bố, đôi mắt lòi ra giống như con cá chết nhìn trừng trừng Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm đã thấy qua khuôn mặt này, đã thấy qua người này.
Đó chính là kẻ thổi sáo đờ đẫn đứng trong vũng máu, hoảng sợ phát điên, cũng là kẻ còn sống sót duy nhất trong hỷ đường.
Lẽ nào y chính là hung thủ sát nhân?
Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay, đột nhiên phát hiện một giọt máu tươi đang chầm chậm từ trong khoé mắt của y ứa ra. Chảy lăn trên khuôn mặt của y.
Gió lạnh thổi qua, nàng không khỏi rùng mình một cái.
Nàng đột nhiên phát hiện ra người này đã là người chết.
Người chết thì làm sao nói được?
Người chết làm sao thổi sáo?
Người chết tuyệt không thể nói càng không thể thổi sáo.
Trong tay y vốn không có sáo.
Tiếng sáo vừa rồi từ đâu phát ra?

Đinh Linh Lâm từng bước lùi ra sau, vừa lùi được hai bước, đột nhiên một bàn tay đưa ra nhanh như chớp chụp lấy tay nàng.
Bàn tay lạnh buốt lạnh cứng.
Người chết sao vẫn có thể xuất thủ?
Tay của Đinh Linh Lâm cũng lạnh cóng, nàng cơ hồ như muốn ngất đi.
Nàng không ngất xỉu, tại vì nàng phát hiện ra bàn tay này là từ sau lưng người chết vươn ra.
Nhưng bàn tay này quả thật quá mạnh, còn lạnh hơn cả tay người chết.
Không những lạnh mà còn cứng, cứng hơn cả sắt.
Đây quả thật không giống tay người chết, Đinh Linh Lâm dụng hết khí lực toàn thân cũng vùng không thoát.
Từ sau thân người chết vang lên một giọng nói sắc nhọn:
- Có phải ngươi rất muốn biết ta là ai phải không?
Đinh Linh Lâm gắng sức cắn chặt môi, đến nổi ứa cả máu ra.
- Ngươi nếu biết ta là ai, thì ngươi phải chết.
Tay y càng xiết mạnh hơn:
- Bây giờ ngươi còn muốn xem mặt ta nữa hay không?
Đinh Linh Lâm đột nhiên gắng hết sức gật đầu.
Một người nếu lọt vào tình cảnh như của nàng, thì cái chết còn có gì đáng sợ nữa?
Nàng nhìn chăm chăm bàn tay của người này, nàng nhìn trong bóng tối thấy bàn tay giống như kim loại phát quang.
Ống tay áo màu xanh, bên trên thêu một chớp núi.
"Bố Đạt Lạp thiên vương Cô Phong".
Đinh Linh Lâm chợt cảm thấy ớn lạnh.
Nàng thậm chí mong rằng kẻ mà mình gặp thà là quỉ.
Trong giang hồ, tứ đại thiên vương của Ma giáo quả thật còn đáng sợ hơn cả quỉ.
Nàng không sợ chết.
Nhưng nàng cũng biết, một người nếu lọt vào trong tay Ma giáo thì sự tao ngộ đó chắc chắn còn đáng sợ hơn cả cái chết.
Nàng từ bàn tay của người này nhìn thấy ống tay áo, rồi từ từ nhìn lên bên trên… nàng cuối cùng nhìn thấy khuôn mặt của y.
Một khuôn mặt lãnh đạm, trắng bệch như người chết.
Trong ánh mắt Đinh Linh Lâm khuôn mặt này còn đáng sợ hơn cả người chết.
Cuối cùng nàng nhịn không nổi nữa, kêu lớn lên:
- Là ngươi sao?
- Ngươi không ngờ là ta à ?
- Ngươi ..ngươi chính là Bố Đạt Lạp?

- Không sai! Ta chính là Bố Đạt Lạp, chính là một chóp núi "cô lập vân tiêu, cao bất khả phán, cô phong chi vương". Vô luận ai nhìn thấy chân diện mục của ta thì chỉ có hai con đường để chọn lựa.
- Hai con đường? Ngoài trừ tử lộ, lại còn có con đường khác nữa sao?
- Chỉ cần ngươi chịu nhập giáo của bọn ta, là người của bọn ta thì có thể sống sót.
- Sống sót?
Đinh Linh Lâm đột nhiên cười nhạt rồi nói tiếp:
- Ta ít ra cũng đã nhìn thấy bảy tám kẻ ma giáo các ngươi giống như một lũ mèo hoang bị người ta cắt mất đầu vậy.
- Bọn họ có chết cũng chết rất sung sướng.
- Sung sướng? Sung sướng gì chứ ?
- Tại vì kẻ nào giết bọn họ, cũng đều phải trả giá đắt.
Nghĩ đến vũng máu và thi thể trong hỷ đường. Đinh Linh Lâm cơ hồ nhịn không nổi muốn nôn mửa.
Cô Phong thiên vương nói:
- Lúc này tuy ngươi vẫn còn sống cũng chỉ sống không bằng chết, nhưng chỉ cần ngươi gia nhập giáo của bọn ta, vô luận là người sống hay chết đều không có ai dám khinh nhục ngươi.
Đinh Linh Lâm lại gắng sức cắn chặt môi, câu nói này thật sự đã làm nàng rúng động.
Gần đây sự tủi cực mà nàng chịu đựng quả thật quá lớn.
Cô Phong thiên vương nhìn nàng đôi mắt như mắt chim ưng, chứa đựng vẻ mỉa mai khinh miệt lạnh lùng nói:
- Ta biết ngươi thật sự không muốn chết, không ai thật sự muốn chết cả.
Đinh Linh Lâm gục đầu xuống.
Nàng còn trẻ vẫn chưa thật sự hưởng thụ cuộc sống, tại sao nhất định phải chết?
Một thiếu nữ phải chịu đựng sự tủi thân và giày vò, nếu có cơ hội để giày vò người khác, há không là một chuyện rất lấy làm sung sướng sao.
Điều dụ này quả thật rất lớn.
Nữ nhân có thể cự tuyệt sự dụ hoặc này trên thế gian vốn không nhiều, huống hồ Đinh Linh Lâm vốn là một kẻ tranh cường hiếu thắng.
Cô Phong thiên vương đương nhiên biết điểm này thản nhiên nói:
- Ngươi có thể suy nghĩ kỹ lưỡng, chẳng qua ta chỉ muốn nhắc ngươi hai chuyện.
Đinh Linh Lâm lắng nghe.
Cô Phong thiên vương nói:
- Nếu nhập giáo của ta, không phải là chuyện dễ dàng. Ngươi có một cơ hội như thế quả thật là vận may của ngươi.

Y chậm rãi nói tiếp:
- Chỉ vì lúc này chính là lúc bổn giáo trung khai giáo môn, lập lại giáo tông, ngươi bỏ lỡ cơ hội lần này nhất định sẽ hối hận suốt đời.
Đinh Linh Lâm đột nhiên hỏi:
- Có phải ngươi muốn ta bái môn của ngươi?
Cô Phong thiên vương ngạo nghễ nói:
- Có thể bái môn của ta cũng là vận may của ngươi đấy.
Đinh Linh Lâm nói:
- Có phải ta hữu dụng đối với ngươi không?
Cô Phong thiên vương không phủ nhận.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta có lợi gì đối với ngươi?
Cô Phong thiên vương nói:
- Sau này ngươi tất nhiên sẽ biết.
Đinh Linh Lâm nói:
- Bây giờ ….
Cô Phong thiên vương ngắt lời nàng nói:
- Ngươi hữu dụng đối với ta, ta đối với ngươi càng hữu dụng hơn. Giữa người với người vốn là sự lợi dụng lẫn nhau, ngươi có giá trị nên bị người khác lợi dụng. Vì vậy ngươi mới còn sống, ngoài ra ta nhắn ngươi một chuyện.
Đinh Linh Lâm do dự rồi hỏi:
- Ngươi nói ngươi còn muốn nhắc ta thêm một chuyện à?
Cô Phong thiên vương nói:
- Ngươi cũng chẳng cần đợi thêm Cát Bình lại cứu ngươi, y tuyệt sẽ không cứu ngươi, y tuyệt không dám.
Đinh Linh Lâm ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao?
Cô Phong thiên vương nói:
- Vì y cũng là đệ tử của bổn giáo, đã nhập giáo từ nhiều năm trước.
Đinh Linh Lâm ngơ ngác.
Cô Phong thiên vương nói:
- Ngươi không tin?
Đinh Linh Lâm quả thật không tin.
Nàng tuy quen Cát Bình không lâu, song nàng đối với con người này luôn luôn rất kính trọng.
Vì nàng biết Cát Bình là bằng hữu của Diệp Khải Nguyên, là một người rất có tài đức.
Nàng tuyệt không thể tin bằng hữu của Diệp Khải Nguyên lại là những kẻ tiểu nhân ti tiện đeo mặt nạ giả lành.

Nhưng Cát Bình đã đi tới, buông thõng tay, đứng ở bên cạnh Cô Phong thiên vương giống như nô tài đứng ở bên cạnh chủ nhân vậy.
Trong lòng Đinh Linh Lâm chợt cảm thấy nặng nề.
Cô Phong thiên vương lạnh lùng nói:
- Bây giờ ngươi đã tin rồi chứ?
Đinh Linh Lâm tuy đã không thể không tin, nhưng nhịn không nổi vẫn muốn hỏi Cát Bình :
- Ngươi thật sự là môn hạ của Ma Giáo à?
Cát Bình gật đầu thừa nhận.
Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay cười nhạt nói:
- Ta vẫn cho rằng ngươi luôn quan tâm giúp đỡ ta, luôn cho rằng ngươi là bằng hữu của ta. Không ngờ ngươi lại là loại tiểu nhân vô sỉ như vậy.
Vẻ mặt Cát Bình hoàn toàn không một chút biểu cảm, tựa như đã trở thành kẻ điếc vậy.
Đinh Linh Lâm lại nói:
- Ngươi có biết rằng ta lúc nào cũng rất tôn trọng ngươi, không những tôn kính y đạo của ngươi mà còn tôn kính ngươi như một quân tử. Tại sao ngươi tự cam đọa lạc như vậy?
Cô Phong thiên vương nói:
- Gia nhập bổn giáo không phải là tự cam đọa lạc.
Đinh Linh Lâm thở dài nói:
- Tốt, rất tốt. Ngươi hãy mau chóng giết chết ta đi.
Cô Phong thiên vương nói:
- Ngươi đã quyết định?
Đinh Linh Lâm nói:
- Đúng vậy!
Cô Phong thiên vương nói:
- Ngươi thà chịu chết à?
Đinh Linh Lâm nói:
- Đúng vậy!
Cô Phong thiên vương cũng không khỏi lấy làm kinh ngạc hỏi:
- Tại sao?
Đinh Linh Lâm lại kêu lên:
- Tại vì bây giờ ta đã biết, vô luận ai gia nhập Ma giáo của các ngươi đều sẽ trở thành kẻ tiểu nhân ti tiện vô sỉ.
Tròng mắt của Cô Phong thiên vương như co rút lại, y chậm rãi nói:
- Ngươi không muốn suy nghĩ kỹ thêm nữa à?
Đinh Linh Lâm kiên quyết nói:
- Ta chẳng cần phải suy nghĩ thêm gì cả.
Cô Phong thiên vương nhìn nàng đột nhiên thở dài nói:

- Cát Bình!
Cát Bình đáp:
- Có!
Cô Phong thiên vương nói:
- Cái mạng y thị vừa rồi được ngươi cứu phải không?
Cát Bình đáp:
- Đúng!
Cô Phong thiên vương lại nói:
- Vì vậy ngươi đã chẳng cần phải mua mạng của y thị?
Cát Bình đáp:
- Phải!
Cô Phong thiên vương nói;.
- Vậy bây giờ ngươi có thể đem cái mạng của y thị đi!
Cát Bình nói:
- Phải!
Y chậm rãi bỏ Vạn Bảo rương xuống, cây dù càn khôn bên tay phải của y nhắm tới giữa hai lông mày của Đinh Linh Lâm điểm vào.
Rương Vạn Bảo dùng để cứu nhân, dù càn khôn dùng để sát nhân.
Động tác sát nhân của y rất nhanh và chuẩn xác. Y hiểu rõ hơn mọi người khác, những nơi nào trên thân thể của một người thật sự là chỗ hiểm chết người.
Điểm giữa hai lông mày thật sự là một chỗ hiểm chết người.
Không ai có thể chịu đựng nổi đòn này, nhưng Đinh Linh Lâm lại không tránh né, lại cười nhạt nghênh tới, nàng đã biết không cách gì tránh được.
Bàn tay của nàng vẫn còn bị bàn tay sắt thép của Cô Phong thiên vương siết chặt.
Mũi sắt của dù càn khôn lướt tới trước mắt của Đinh Linh Lâm như điện chớp, đột nhiên nghe thấy một tiếng "băng" vang nhẹ lên, mơ hồ như có hai cây kim thép bắn ra.
Chuyện tiếp theo, diễn biến nhanh đến nổi nàng không cách gì nhìn thấy rõ.
Nàng chỉ thấy bàn tay của Cô Phong thiên vương đột nhiên buông ra, y đột ngột nhảy vọt lên trở người trên không. Nàng còn phảng phất nhìn thất khi thân hình Cô Phong thiên vương vọt lên, duỗi tay vỗ lên trên vai Cát Bình một cái, chiêu này nhanh như điện chớp, nàng thật sự không nhìn thấy rõ.
Chuyện mà nàng duy nhất còn nhìn thấy rõ là Cô Phong thiên vương đã đi rồi, Cát Bình đã ngã gục xuống nhưng còn nàng thì vẫn đứng an lành tại chỗ.
Nàng thật sự không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.
Đêm càng khuya, gió càng lạnh, cái chụp đèn rách nát đó vẫn còn đang lắc lư trên cành cây khô, thi thể của người thổi sáo cũng còn đó.
Cô Phong thiên vương mất hút trong bóng đêm.

Cát Bình nằm gục trên mặt đất, ho sù sụ liên tục. Mỗi tiếng ho vọt ra một ngụm máu.
Khi gió thổi qua vai y, lớp y phục trên vai đột nhiên có một miếng bị gió thổi thành tro, lột ra một dấu tay.
Dấu tay đỏ tươi.
Đinh Linh Lâm xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy chưởng lực đáng sợ như vậy, nhưng hiểu rõ chuyện này đã xảy ra như thế nào.
Nàng vẫn còn sống vẫn còn an lành đứng ở đây. Chỉ vì Cát Bình không những không giết nàng mà còn cứu nàng.
Y bất chấp nguy hiểm tính mạng cứu nàng, mạng sống lúc này mong manh như sợi tơ, ân tình cứu mạng này giống như một cây kim đâm đau nhói trái tim nàng.
Vô luận là bi thương hay là cảm kích, chỉ cần một xung đột tình cảm quá cường liệt cũng sẽ trở thành một chiếc kim nhọn đâm vào tim người.
Nàng quì xuống ôm lấy Cát Bình.
Trái tim nàng đang đau nhói, dạ dày như co thắt lại, nhưng hoàn toàn không biết phải giúp đỡ ân nhân cứu mạng mình như thế nào.
Những giọt nước mắt của nàng nhỏ lên thân thể của y.
Cát Bình thở hổn hển cố gắng nén tiếng ho lại, đột nhiên nói:
- Nhanh …mở nhanh chiếc rương của ta ra.
Đinh Linh Lâm lập tức chụp lấy cái rương mở ra.
Cát Bình nói:
- Bên trong có một bình gỗ màu đen phải không.
- Có.
Đinh Linh Lâm vừa lấy ra. Cát Bình liền chụp lấy, cắn gãy cổ bình, đổ cả bình thuốc vào trong miệng.
Sau đó hơi thở dồn dập hổn hển của y dần dần ổn định điều hòa lại.
Đinh Linh Lâm cũng thở ra nhẹ nhõm.
Rương Vạn Bảo, dù càn khôn, Diêm Vương không cách gì quản. Người mà ngay Diêm Vương cũng không quản nổi đương nhiên sẽ không chết.
Y đã có thể cứu được mạng của người khác thì đương nhiên cũng có thể cứu được chính mình.
Nhưng sắc mặt của Cát Bình vẫn còn đáng sợ, thần sắc trong mắt đã tiêu tán.
Lúc này sắc mặt của y không dễ nhìn hơn sắc mặt kẻ thổi sáo bao nhiêu.
Đinh Linh Lâm không khỏi âu lo cho Cát Bình :
- Ta đỡ ngươi đi về quán trọ nhé?
Cát Bình gật đầu nhưng vừa mới đứng dậy thì đã ngã xuống, lại phun ra một ngụm máu.
Đinh Linh Lâm nghiến chặt răng căm hận nói:
- Tại sao hắn lại độc ác như vậy, tại sao lại hạ độc thủ như vậy?

Cát Bình đột nhiên cười nói:
- Tại vì ta cũng hạ độc thủ hắn.
Đinh Linh Lâm không hiểu nàng vốn không nhìn thấy Cát Bình xuất thủ.
Cát Bình nói:
- Ngươi hãy nhìn chiếc dù của ta.
Đinh Linh Lâm đưa mắt nhìn.
Cát Bình nói:
- Ngươi hãy nhìn cán dù.
Đinh Linh Lâm lúc này mới phát hiện cán dù màu đỏ, đỉnh đầu cán có một cái lỗ.
Nàng cuối cùng hiểu rõ:
-Bên trong chứa ám khí à?
Cát Bình cười nhưng nỗi đau khổ đã khiến cho mụ cười của y xem ra còn khiến người khác bi thương hơn cả lúc khóc:
- Bên trong không những có ám khí mà ám khí lại còn rất độc.
Dù càn khôn của y vốn là vũ khí sát nhân. Y nói tiếp:
- Khi ta nhắm đến ngươi xuất thủ, thì cán dù lại nhắm đến y.
Đinh Linh Lâm hoàn toàn hiểu rõ:
- Khi ngươi dùng mũi dù đâm ta, thì ám khí trong cán dù phóng ra?
Cát Bình gật đầu, dường như muốn cười lớn:
- Hắn có nằm mộng cũng không ngờ ta sẽ nhắm hắn xuất thủ, tóm lại hắn đã mắc mưu của ta.
Mắt Đinh Linh Lâm sáng lên:
- Hắn đã trúng ám khí của ngươi?
Cát Bình gật đầu nói:
- Vì vậy chưởng lực của hắn tuy đáng sợ nhưng bọn ta cũng khỏi cần phải sợ hắn.
Ánh đèn trong hỷ đường âm u ảm đạm, nhưng còn trong quán trọ Hồng Tân cũng chỉ còn lại nơi này còn có đèn.
Vì vậy Đinh Linh Lâm đành phải dẫn Cát Bình đến nơi này, nơi đây tuy không có giường nhưng có bàn.
Vết máu trên đất đã khô rồi, nàng tìm thấy tấm chăn bông từ trong phòng thu chi, đắp trên người Cát Bình.
Sắc mặt của y trông vẫn còn rất đáng sợ, chỉ cần ho một tiếng góc miệng vẫn còn có những sợi máu ứa ra.
May mà y vẫn còn có rương Vạn Bảo cứu mạng.
Đinh Linh Lâm nhìn vẻ thống khổ trên mặt y nhịn không nổi hỏi:
- Trong rương còn có thuốc khác, ngươi có thể uống để dễ chịu hơn không?
Cát Bình lắc đầu, gượng cười nói:
- Thuốc nguy hại có rất nhiều loại, nhưng thuốc thật sự có thể cứu mạng

thông thường chỉ có một loại.
Đinh Linh Lâm cũng gượng cười nói:
- Bất kể như thế nào, ngươi nhìn chung cũng đã tự cứu mạng mình.
Cát Bình đưa mắt nhìn nàng, từ từ nhắm mắt lại mơ hồ như muốn nói gì nhưng không nói ra lời.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta biết ngươi nhất định sẽ mau chóng lành bệnh, vì ngươi thật sự là một người tốt.
Cát Bình lại cười.
Đinh Linh Lâm lại mong rằng thà y đừng cười, vì nụ cười của y khiến người khác lại cảm thấy đau khổ.
Gió lạnh như dao cắt.
Đinh Linh Lâm đã đóng toàn bộ cửa sổ lại, gió lạnh buốt như dao đâm vẫn còn len lỏi vào từ khe cửa sổ.
Nàng đột nhiên nói:
- Ngươi biết ta đang nghĩ gì không?
- Ngươi muốn uống rượu?
Đinh Linh Lâm cười, lần này cười thật sự. Nàng đã nhìn thấy trong góc phòng có bày mấy hũ rượu.
Nàng bưng lại một hũ, mở bung nắp ra.
Rượu rất thơm, Đinh Linh Lâm ngửi thấy hương rượu, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau nhói, đây vốn là hỷ tửu của nàng lúc này ư ?
Rượu tuy thơm nhưng nàng làm sao có thể nào uống được.
Nàng nghĩ đến Quách Định, nghĩ đến Diệp Khải Nguyên, nghĩ đến Hàn Trinh đi tìm rượu cho Diệp Khải Nguyên. Nàng đương nhiên không biết Hàn Trinh vẫn còn chưa chết.
Nàng chỉ biết nếu không phải là nàng đâm Diệp Khải Nguyên một đao thì Hàn Trinh sẽ không chết. Nàng cũng biết nếu không phải là tà pháp của Ma giáo, nàng có chết cũng không đâm Diệp Khải Nguyên dao đó.
"Ma giáo …".
Nàng nhịn không được hỏi:
- Loại người như ngươi sao lại nhập Ma giáo?
Cát Bình trầm mặc cuối cùng thở dài một tiếng gượng cười nói:
- Tại vì ta là người như thế, vì vậy mới nhập ma giáo.
- Do ngươi cam tâm tình nguyện ?
- Phải!
Đinh Linh Lâm cũng đành gượng cười tiếp:
- Ta thật không hiểu nổi.
Cát Bình nói:
- Có lẽ vì ngươi vốn không biết ta là người như thế nào?

Đinh Linh Lâm nói:
- Nhưng ta biết ngươi tuyệt không phải là kẻ tiểu nhân hiểm độc như bọn họ.
Cát Bình lại trầm mặc rất lâu mới chậm rãi nói:
- Ta học y, vốn là để cứu chính ta. Vì ta phát hiện các danh y trên thế gian mười người hết chín là kẻ xuẩn ngốc.
Đinh Linh Lâm nói:
- Ta biết.
Cát Bình nói:
- Nhưng về sau ta học y không phải để cứu chính ta nữa, mà cũng không phải để cứu người.
Đinh Linh Lâm hỏi:
- Vậy ngươi vì cái gì?
Cát Bình nói:
- Về sau này ta học y chỉ vì ta đã hoàn toàn nhập ma.
Vô luận làm chuyện gì nếu quá trầm mê đều sẽ nhập ma.
- Vì vậy mà ngươi nhập Ma giáo?
Cát Bình nói:
- Trong Ma giáo tuy có rất nhiều tà thuật sát nhân đáng sợ, nhưng cũng có rất nhiều bí phương cứu mạng thần kỳ. Tỷ như nhiếp hồn đại pháp của bọn chúng, nếu dùng chính xác khi liệu thương trị bệnh thường có thể thu được những hiệu quả đặc biệt không tưởng nổi.
Nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, vô luận làm chuyện gì cũng đều như thế cả.
- Nếu ngươi dùng chính xác thạch tín cũng là hương dược cứu mạng.
- Nhưng nhiếp hồn đại pháp của bọn chúng có ích lợi gì trong trị bệnh?
Đinh Linh Lâm vẫn không hiểu.
Cát Bình nói:
- Y giả ý dã, câu này ngươi có hiểu không?
- Không hiểu.
- Nói ra, ý chí của chính mỗi con người. Nếu kiên cường thì luôn có thể quyết định chuyện sinh tử của mình.
Điều giải thích này của y không những thâm ảo mà còn rất mới mẻ, y vẫn biết chắc chắn Đinh Linh Lâm nghe vẫn còn chưa hiểu.
Vì vậy y lại giải thích:
- Điều này nói ra một người bệnh hoạn có thể sống sót được hay không ít nhất phải xem bản thân y có muốn sống tiếp nữa hay không?
Đinh Linh Lâm cuối cùng đã hiểu ra, vì nàng hốt nhiên nghĩ tới một ví dụ rất hay.
Nàng nghĩ tới Quách Định. Nếu nàng không kích phát ý chí cầu sinh của Quách Định khỏi cần đợi người ma giáo hạ thủ y sớm muộn cũng chết.

Tim nàng nhói đau, nhịn không được, bưng hủ rượu lên uống một ngụm lớn.
Cát Bình đột nhiên nói:
- Cho ta uống một ngụm.
Đinh Linh Lâm nói:
- Thương tích của ngươi nặng như vậy còn có thể uống được rượu sao?
Cát Bình cười cười nói:
- Uống hay không uống đều như nhau cả, tại sao lại không uống chứ?
Trong lòng Đinh Linh Lâm chợt trở nên nặng nề:
- Tại sao uống hay không uống đều như nhau? Thuốc mà ngươi vừa uống lẽ nào không có công hiệu?
Cát Bình không trả lời, cũng chẳng cần trả lời.
Đinh Linh Lâm đột nhiên phát hiện sắc mặt trắng xanh của y đã trở nên đỏ rực nóng bừng giống như bị lửa thiêu đốt vậy.
Bình thuốc vừa rồi, hiển nhiên không thể cứu được mạng y. Chẳng qua chỉ tạm thời giữ cho y cầm cự một chút mà thôi.
Nhìn cái sắc mặt càng người càng đáng sợ của y, nước mắt Đinh Linh Lâm đột nhiên tuôn trào, nói:
- Ngươi …ngươi cảm thấy như thế nào?
- Ta cảm thấy rất khoẻ.
Cát Bình nhắm hai mắt lại nói:
- Ta đã nói, ta đã lớn tuổi rồi đã không còn có gì phải sợ cả.
Y không sợ chết, không sợ một chút nào cả.
Đinh Linh Lâm đột nhiên hiểu rõ người mà y lo lắng vừa rồi không phải bản thân y mà là nàng.
Điều này giống như một cây kim đâm vào tim nàng.
Nàng không biết nên nói gì nữa, cũng không bíêt nên làm thế nào để có thể báo đáp ân tình này.
Cát Bình đột nhiên cười cười nói:
- Ta đã nói, đối với y đạo ta đã nhập ma, vì vậy ta không có bằng hữu, cũng không có thân nhân tại vì ta không quan tâm đến bất cứ người nào cả.
Nhưng y lại quan tâm đến Đinh Linh Lâm.
Nàng biết, nàng đã nhìn thấy ra nhưng không biết tại sao?
Vô luận như thế nào, y đã già niên kỷ giữa họ quả thật kém xa, đương nhiên sẽ không có loại tình cảm mà ngay đến nghĩ nàng cũng không dám.
Y quan tâm đến nàng, có lẽ chẳng qua giống như sự quan tâm của phụ thân đối với nữ nhi.
Nhưng Cát Bình đã mở to mắt ra đang nhìn chăm chú nàng.
Sắc mặt y càng đỏ hơn, trong ánh mắt cũng phảng phất có một ngọn lửa bùng cháy, ngọn lửa này đã khiến cho y mất đi sự lãnh đạm và trấn định thường lệ.

Y đã dần dần không cách gì khống chế được lý trí của y nữa.
Đinh Linh Lâm bất giác ý thức ra, né tránh ánh mắt của y, không dám nhìn y nữa.
Cát Bình đột nhiên cười cười, cười rất là buồn thảm nói:
- Ta đã là một lão nhân, niên kỷ của bọn ta quả thật cách nhau quá xa, nếu không thì ….
Nếu không thì thế nào? Y không nói ra nhưng cũng không cần phải nói.
Đinh Linh Lâm cũng hiểu rõ ý của y, cũng như đã hiểu rõ tình cảm của y.
Lão nhân cũng là người. Chỉ cần là người thì tất có sự yêu thích.
Lão nhân cũng giống như thanh niên, đều có tình cảm, có khi tình cảm của bọn họ thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả thanh niên, sâu sắc hơn vì bọn họ đã hiểu rõ cái đáng quý của loại tình cảm này, vì bọn họ đối với loại tình cảm này đã có tâm trạng được mất, khi còn chưa có được nó thì luôn e sợ nó mất đi.
Nhưng Cát Bình tóm lại không phải là người bình thường, vẫn không hoàn toàn mất đi lý trí. Vì vậy y chỉ buông một tiếng thở dài, thản nhiên nói:
- Bất kể như thế nào, ngươi cũng không cần lo lắng cho ta, ta vừa rồi đã có nói, ta không có bằng hữu cũng không có thân nhân… chuyện sống chết của ta vốn hoàn toàn không có quan hệ gì với người khác.
"Nhưng có quan hệ đến ta ." mũi kim trong trái tim Đinh Linh Lâm đâm càng sâu hơn.
Nếu không phải vì nàng, thì y sẽ không chết, nếu không có y, nàng đã sớm chết rồi, chuyện sống chết của y làm sao lại không có quan hệ đến nàng chứ, nàng làm sao có thể nhìn y chết được? Nhưng nàng có cách gì cứu y đây?
"Một người bệnh nặng, có thể sống được nữa hay không, ít ra phải xem bản thân y còn muốn sống nữa hay không".
Những lời nàng phảng phất đột nhiên vang lên ở bên tai Đinh Linh Lâm, nàng biết bây giờ y không muốn sống nữa, y đã là lão nhân, y không có bằng hữu cũng không có thân nhân, thậm chí ngay tình cảm ở bên trong cũng không dám nói với người bên ngoài.
Cát Bình chợt kêu lên:
- Ngươi đi đi…đi mau đi ….
- Tại sao ngươi muốn ta đi ?
- Vì ta không thích người khác nhìn thấy bộ dạng ta khi chết.
Thân thể của Cát Bình đã bắt đầu co giật, rõ ràng là đang cố gắng khống chế chính mình:
- Vì vậy ngươi nhất định phải đi.
Đinh Linh Lâm siết chặt hai tay lại, tay trái siết lấy tay phải, tựa như sợ rằng quyết tâm của chính mình sẽ thay đổi.
- Ta không đi!

Nàng đột nhiên kêu lớn:
- Dứt khoát không đi!
- Tại sao?
Bàn tay của Đinh Linh Lâm siết càng chặt hơn:
- Tại vì ta muốn cưới ngươi.
Cát Bình giật mình mở to hai mắt ra nhìn Đinh Linh Lâm nói:
- Ngươi nói gì?
- Ta nói ta muốn lấy ngươi nhất định phải lấy ngươi.
Nàng quyết tâm thật sự.
Trong giây phút này nàng đã quên Quách Định quên tất cả mọi người, tất cả mọi chuyện.
Trong giây phút này nàng chỉ biết có một chuyện.
Nàng tuyệt không thể như thế này nhìn Cát Bình chết trước mặt nàng, chỉ cần có thể cứu được y, nàng sẽ sẵn sàng làm mọi chuyện không chút đắn đo suy nghĩ. Nàng vốn là một thiếu nữ tình cảm phong phú, nàng hành động vốn bất chấp tất cả. Người khác có thể khinh khi nàng, hãm hại nàng, nàng cũng sẽ mau chóng quên đi, như chỉ cần ai đó làm ơn với nàng dù một chút thôi thì nàng cũng sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.
Chuyện mà nàng làm có thể rất hồ đồ, hết sức sai lầm, nhưng nàng chắc chắn là một con người rất khả ái, vì nàng có một trái tim tuyệt đối lương thiện.
- Ngươi muốn cưới ta à?
Cát Bình cười một nụ cười, mang ba phần chua chát, ba phần cảm kích còn ba phần kia là gì? Chính y cũng không biết, cũng không phân rõ được, y không còn là người hoàn toàn tỉnh táo nữa.
Đinh Linh Lâm bật dậy, nàng đột nhiên phát hiện ra ngọn đèn sáng duy nhất ở đây chính là đôi Long Phụng hoa chúc. Đây vốn là sự chuẩn bị cho nàng và Quách Định, chính ở trước đôi long phụng hoa chúc nàng Quách Định đã ngã gục xuống trong bộ kiết phục tôn lang.
Lúc này, đôi hoa chúc vẫn còn chưa cháy hết, nàng đã sắp cưới một con người khác.
Nếu người khác muốn làm chuyện này. Vô luận ai cũng sẽ cho rằng con người này là một kẻ điên vô cảm, vô tình. Nhưng Đinh Linh Lâm không phải là người khác, vô luận ai đối với nàng cũng đều có sự thương xót và cảm thông. Tại vì nàng làm như vậy không phải là vô tình mà là hữu tình, không phải là báo phục mà là hi sinh, nàng không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời của mình để báo đáp ân tình của người khác đối với nàng. Ngoài trừ điều này ra nàng thật sự không biết còn có cách gì khác có thể cứu Cát Bình được hay không?
Cách này tất nhiên không nhất định có công hiệu, cách suy nghĩ này cũng rất

là hoang đường ấu trĩ. Nhưng một người nếu chấp nhận hy sinh chính mình để cứu người khác, thì như thế chuyện người đó làm vô luận là sai lầm ấu trĩ như thế nào cũng đều đáng được tôn kính.
Vì sự hi sinh này mới là sự hi sinh thật sự mà người khác đã không chịu làm mà cũng làm không nổi.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 24
Bi hoan ly hợp

Đôi hoa chúc đã cháy sắp hết, những giọt nến vẫn còn chưa khô.
Những giọt nến nhất định phải đợi đến lúc cây nến thành tro thì mới khô đi, những cây nến thà chịu bị đốt thành muội cũng chỉ vì để chiếu sáng cho người khác.
Hành động này há không ngu xuẩn sao?
Nhưng nếu con người chịu làm nhiều chuyện ngu xuẩn như vậy thì thế gian này há không càng huy hoàng sáng lạn hay sao?
Đinh Linh Lâm đỡ lấy Cát Bình đứng trước đôi hoa chúc dịu dàng nói:
- Bây giờ ta muốn cưới ngươi, làm thê tử tủa ngươi suốt đời nương tựa vào ngươi, vì vậy ngươi nhất định phải sống.
Cát Bình nhìn này đôi mắt tối sầm đột nhiên có ánh sáng lóe lên, nụ cười trên mặt cũng trở nên khoan thai sống động.
Trên khuôn mặt cũng vẫn còn chưa khô lệ của Đinh Linh Lâm đã nở ra một nụ cười. Nàng biết y đã có thể sống.
Nàng nén nước mắt cười nói:
- Nơi đây tuy không có hỉ quan, nhưng bọn ta vẫn có thể bái thiên địa, như thế chỉ cần bọn ta hai người mong muốn thì không người chứng cũng không sao.
Điều này không phải là trò đùa càng không thể xem là trò bừa bãi vì nàng thật sự chân tâm thành ý.
Cát Bình chậm rãi gật gật đầu, đôi mắt sáng lên khác thường, nhìn Đinh Linh Lâm, nhìn đôi hoa chúc ở trước mặt.
Được kết hợp với nữ nhân mà mình yêu thương, há không chính là nguyện vọng lớn nhất của mỗi nam nhân hay sao?
Y mỉm cười nói:
- Trong cuộc đời ta, luôn mong muốn có một ngày như thế này … ta vốn đã cho rằng ta mãi mãi sẽ không có một ngày như thế này nhưng bây giờ ….
Bây giờ y cuối cùng đã đạt được ước muốn của mình.
Giọng nói của y đã trở nên linh hoạt, nhưng y chưa nói hết câu thì đột nhiên y ngã gục xuống.
Tử thần đến còn nhanh hơn cả điện chớp, đột ngột đánh gục người ta xuống.
Y hoàn toàn không thể kháng cự lại.
Không ai có thể kháng cự lại.
Trước lúc hửng sáng thường là thời điểm u tối nhất trong ngày.

Đinh Linh Lâm đã quỳ xuống trước thi thể của Cát Bình, nước mắt đã trào ra như dòng thác.
Chính cùng ở một nơi này, trước cùng một đôi hoa chúc, trong cùng một đêm, đã có hai nam nhân chuẩn bị kết hợp cùng nàng đã gục ngã xuống.
Cú đánh này quả thật quá mạnh.
Có thể bọn họ đã vốn muốn chết cũng vì có nàng, bọn họ có thể lại càng chết nhanh hơn.
Nhưng chính nàng cũng không nghĩ như vậy. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân mình là một nữ nhân bất thường, chỉ mang lại cho người khác tai họa và tử vong.
Quách Định đã chết, Cát Bình đã chết, Diệp Khải Nguyên cũng cơ hồ chết dưới đao của nàng.
Còn nàng thì lại vẫn cứ sống.
Tại sao ta vẫn còn sống? Tại sao vẫn còn sống trên thế gian này?
Mỗi một người mà nàng quen biết, đều có thể là người của Ma giáo, bắt đầu từ Thiết Cô đến Ngọc Tiêu, Cát Bình lại còn Cô Phong thiên vương lãnh khốc như ác ma, người nào cũng đều là người mà nàng không ngờ tới.
Trên thế gian này còn có gì mà nàng có thể tin cậy được nữa?
Chỉ còn có Diệp Khải Nguyên! Nhưng lúc này Diệp Khải Nguyên ở đâu?
Rượu vẫn còn bên cạnh nàng, khi uống rượu cồn thì như nuốt lửa vậy.
Nàng nhấp một ngụm rồi một ngụm.
Diệp Khải Nguyên, chàng đã nói, chỉ cần mọi chuyện giải quyết xong chàng sẽ đến tìm ta bây giờ chuyện gì cũng đã kết thúc rồi, tại sao chàng còn chưa đến? Tại sao?
….
Nàng thét lớn lên đột nhiên cầm hũ rượu trong tay nện mạnh xuống vỡ nát tan, rượu cồn như máu tươi chảy loan trên mặt đất.
Long Phụng hoa chúc sắp cháy hết ở trên bàn cũng bị chấn động rơi xuống đất, lập tức đốt cháy rượu cồn trên mặt đất bùng lên.
Lửa vô tình, thậm chí còn vô tình hơn cả cái chết, thậm chí còn đến nhanh hơn cả cái chết.
Ngọn lửa mảnh liệt này, còn có ai có thể kháng cự lại được.
Không ai có thể kháng cự!
Nhưng Đinh Linh Lâm vẫn đờ đẫn quỳ ở đó, không nhúc nhích cử động.
Nhìn ngọn lửa cháy bùng trong lòng nàng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ tàn khốc.
Nàng muốn nhìn ngọn lửa cháy bùng này, đốt sạch tất cả, nàng đã chẳng còn gì để lưu luyến nữa cả.
Hủy diệt há không phải là một sự trút bỏ hay sao?
Nàng muốn trút bỏ nàng muốn hủy diệt.

Sảnh đường bằng ván gỗ này trong nháy mắt đã bị ngọn lửa nuốt lửng, tất cả mọi chuyện lúc này thật sự đã được hoàn toàn giải quyết.
Nhưng còn Diệp Khải Nguyên?
Diệp Khải Nguyên sao chàng vẫn còn chưa đến?
Khi ngọn lửa rực đỏ đã bao trùm khắp nơi, thì bình minh cũng đã đến.
Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn chưa đến.
Diệp Khải Nguyên đã say rồi.
Chàng xưa nay rất ít khi say, xưa nay chưa có ai có thể chuốc say chàng, kẻ duy nhất có thể chuốc say chàng là chính chàng.
Chàng rất muốn chuốc say chính mình.
Uống rượu say không phải là chuyện vui sướng gì, nhất là vào sáng ngày hôm sau thì càng không vui thú gì, điều này chàng biết rõ hơn ai.
Nhưng tối ngày hôm qua, chàng lại cứ chuốc say chính mình, say đến nỗi nhân sự bất tỉnh.
Vì chàng không phải là thánh nhân.
Biết tình nhân của mình đang bái thiên địa, tân lang lại không phải là mình, còn có ai vẫn có thể giữ mình tỉnh táo được nữa, hứng khởi đi đi lại lại ở trên phố được nữa chứ ?
Vì vậy chàng đi đến nơi bán rượu đầu tiên, thì dừng ngay lại đứng lại một giờ đồng hồ.
Nhưng lúc đi ra vẫn còn chưa say.
Rượu nơi này dường như quá nhạt, dường như có hòa thêm nước.
Vì vậy chàng lại lang thang đến nơi bán rượu thứ hai, với bước chân lao đao đi vào.
Lần này chàng xảy ra những gì chàng không còn nhớ rõ, sau đó có đến nơi thứ ba không? chàng càng nhớ không rõ.
Chuyện mà chàng duy nhất vẫn còn nhớ là đã đánh lủng đầu một tên lưu manh ở địa phương dắt theo một kỹ nữ đi uống rượu.
Đầu y bị lủng như thế nào? Chàng cũng hoàn toàn không còn nhớ nữa.
Khi chàng tỉnh dậy, thì phát hiện ra mình đang nằm ngủ trong một đống rác.
Đống rác vừa dơ vừa thối, ngay loài sói lang cũng tuyệt không chịu ngủ ở đây dù chỉ một lát.
Chàng có thể đảm bảo rằng đây không phải là ý muốn của chàng, chàng xưa nay không có thói quen ngủ ở trong một trong đống rác.
Nhất định là tên lưu manh bị đánh lủng đầu đó, dẫn người lại báo thù, trước nhất dần cho chàng một trận đòn, rồi ném chàng vào nơi đây.
Chàng không lâu sau chứng thực được chuyện này.
Tại vì khi chàng đứng dậy không những đầu nhức như búa bổ mà toàn thân đều đau nhức.
Nhất định phải là những cú đánh rất mạnh mới có thể khiến chàng đến nỗi

như vậy. Sau đó chàng còn phát hiện đầu đau mà không hoàn toàn vì say rượu, mà trên đầu cũng bị mấy lỗ.
Vô luận ai nếu phát hiện bị người ta ném vào một đống rác, bị một trận đòn thì không tránh khỏi rất là tức giận, rất là khó chịu.
Thỉnh thoảng bị người khác dần cho một trận đòn há cũng không là một chuyện rất lý thú hay sao.
Huống hồ, chàng tin những kẻ đánh chàng đó bây giờ chắc cũng đang rất đau.
Ra khỏi ngõ hẻm này là dãy phố, giống như đại đa số đường phố trong thành Trường An, xưa cổ cũ kỹ.
Phố đối diện có quầy rượu nhỏ, trước cổng treo một hồ lô rượu cất lớn đúc bằng sắt.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên nghĩ tới, tối hôm qua uống rượu ẩu đả chính là ở trong quầy rượu nhỏ này.
Phía sau quầy rượu hình như là Aùm môn tử, người mà gã lưu manh dẫn ra chính là nữ nhân trong Aùm môn tử.
Từ nơi đây quẹo sang trái, rồi lại quẹo qua hai dãy phố chính là quán trọ Hồng Tân.
Cả đời Diệp Khải Nguyên, nói chung là chưa bao giờ đến quán trọ Hồng Tân cả, chuyện thương tâm ở đó quả thật quá nhiều.
Lúc này nên đi đâu, nên làm gì Diệp Khải Nguyên không muốn nghĩ tới nữa.
Chàng quyết định tạm thời không nghĩ đến chuyện gì nữa, lúc này trong đầu chàng vẫn còn rất hoang mang mơ hồ.
Chàng chỉ biết tuyệt không thể đi về phía trái.
Hôm nay trời lại rất xanh trong, ánh thái dương chiếu lên trên thân thể ấm áp rất dễ chịu.
Người trên phố đều mặc y phục mới, nét mặt hơn hở vui vẻ, vừa gặp mặt nhau là vái chào, liên tục nói cung hỉ, Diệp Khải Nguyên mới nghĩ tới hôm nay là ngày mùng hai tết.
Mọi người vào cái ngày mùng hai tết này phải làm những chuyện gì?
Dẫn trẻ con đến nhà bằng hữu thân thuộc bái niên, nhận tiền mừng tuổi sau đó quay về nhà chuẩn bị kim quả nguyên bảo, đợi người ta lại bái niên hoàn trả tiền mừng tuổi lại cho trẻ con người ta.
Ngày này mọi người không được phép nói những lời không kiết lợi, càng không được cãi lộn tức giận.
Nhưng là kẻ lãng tử lưu lạc không nhà, không bằng hữu, vào ngày này nên làm những gì?
Diệp Khải Nguyên đi qua đi lại trên phố, nhìn đông ngó tây, thật sự trong mắt không hề nhìn thấy gì cả, trong lòng không hề nghĩ tới bất cứ điều gì, có lẽ chỉ đang suy nghĩ một chuyện.

Đinh Linh Lâm lúc này đang làm gì?
Chàng vốn đã quyết định mãi mãi sẽ không nghĩ đến nàng nữa, nhưng không biết vì sao trong đầu óc mê mẩn của chàng, nghĩ đi nghĩ lại, lại cứ chỉ có một mình nàng.
Chàng vừa rồi còn dứt khoát tuyệt đối không đến quán trọ Hồng Tân nữa, nhưng lúc này vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện mình vẫn đi tới con đường đó.
Kỳ quái là chàng không nhìn thấy cái bảng hiệu chữ vàng treo cao cao ở quán trọ Hồng Tân, chỉ nhìn thấy một đám người vây quanh ở đó, có người đang xì xào bàn luận có người đang lắc đầu thở dài, thậm chí có người còn đang ôm đầu khóc lóc ở đó.
Ở đây tóm lại đã xảy ra chuyện gì?
Diệp Khải Nguyên nhịn không được bước tới, chen vào đám người, sau đó toàn thân chàng đột nhiên trở nên lạnh toát, giống như thình lình bị lọt vào đầm nước đóng băng sâu không đáy vậy.
Quán trọ Hồng Tân có khí thế nhất thành Trường An, bây giờ đã trở thành một đống đá vụn.
Thảm án đêm qua ở quán trọ Hồng Tân, đến lúc trời sáng mới có người biết vì hôm qua là một ngày rất đặc biệt, là ngày mùng một tết.
Tối mùng một năm mới, mọi người thông thường ở trong nhà, không ai đi nhàn tản trên phố cả, nếu có người đi chăng nữa, thì cũng là tình cảnh của những kẻ đầu óc mê muội vì đánh bạc, cũng không ai đến quán trọ làm gì.
Những người nán lại trong nhà phần lớn đều đang uống rượu, đánh bạc không quan tâm gì đến chuyện bên ngoài.
Những người mà lão chủ mời uống hỉ tửu đều là những kẻ lang bạc vô gia khả qui, những kẻ vô danh không ai quan tâm đến.
Vì đây là những ngày đặc biệt vì vậy mới xảy ra chuyện đặc biệt như vậy.
Đấy không phải là chuyện trùng hợp.
Sự phát sinh và tồn tại của một chuyện, đều chắc chắn có nguyên nhân của nó.
- Chuyện này xảy ra lúc nào vậy?
- Không biết.
- Tối qua ta đang đánh bạc, trời có sụp xuống ta cũng không biết nữa là.
- Nghe nói tối qua có người làm hỉ sự Ở đây?
- Dường như là vậy.
- Những người uống hỉ tửu đó sao không còn một người nào cả?
- Không biết.
- Đôi tân nhân đó?
- Không biết.
Nơi này tuy đã bị thiêu thành tro, nhưng một chút xương cốt của một người

nào đó cũng không còn.
- Lão chủ ở đây?
- Không biết.
Tối qua nơi đây xảy ra chuyện gì không một ai biết cả.
- Ta không lấy làm lạ chuyện khác, chỉ lấy làm lạ đôi tân nhân đó không ở trong phòng cưới, ngay lão chủ cũng không thấy đâu.
Mọi người bàn luận sôi nổi càng lúc càng lấy làm lạ:
- Lẽ nào nơi đây tối qua đã hiện quỷ?
Nếu không phải là quỷ, quán trọ bị đốt sạch, lão chủ cũng phải quay về xem xét chưa.
Diệp Khải Nguyên biết không có quỷ, chàng xưa nay không tin chuyện có quỷ.
Nhưng chuyện này dường như có quỷ thật, cứ xem như có đánh lủng đầu đi chăng nữa, cũng vẫn không tưởng nổi.
Chàng chỉ cảm thấy con người mình đã trở thành một khúc gỗ, một khúc gỗ vừa lạnh vừa cứng.
Nơi đây tóm lại lửa đã cháy như thế nào?
Đinh Linh Lâm và Quách Định đã đi đâu rồi?
Chàng nhất định phải hỏi cho ra hành tung của bọn họ, nhưng lại không biết phải hỏi ai.
Đúng lúc này thì trong đám người đột nhiên có người kéo góc áo chàng.
Chàng cúi đầu xuống, thì nhìn thấy một bàn tay xinh xắn mềm mại một bàn tay nữ nhân.
Ai đang kéo áo chàng vậy?
Có phải là Đinh Linh Lâm?
Diệp Khải Nguyên lại ngẩng đầu lên, người kéo áo chàng đã quay người đi, đi ra khỏi đám đông người.
Nữ nhân này khoác một chiếc áo bào màu đen, tóc dài buông xõa, dùng một vòng ngọc buộc lại.
Nàng có phải là Đinh Linh Lâm hay không?
Diệp Khải Nguyên nhìn không ra.
Chàng đành phải theo ra ngoài đám đông, nhìn tư thái khoan thai của nàng, trong lòng chàng đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả, vừa hi vọng là Đinh Linh Lâm vừa hi vọng không phải là nàng.
Nếu là Đinh Linh Lâm sau khi hai người tương kiến, tâm trạng lúc đó sẽ như thế nào? Phải nói những gì?
Y thị nếu không là Đinh Linh Lâm thì là ai?
Lần này Diệp Khải Nguyên lại không trốn tránh, chàng biết vô luận có phải là Đinh Linh Lâm hay không thì nữ nhân này nhất định có rất nhiều điều muốn nói với chàng.

Nàng chậm rãi đi tới trước, không đứng lại, cũng không quay đầu lại, đi qua khu phố này, đột nhiên quẹo vào một ngõ hẽm.
Ngõ hẽm rất hẹp.
Khi Diệp Khải Nguyên đuổi đến thì thấy bóng nàng lướt vào một cánh cửa hẹp.
Cánh cửa như được che dấu.
Từ bên ngoài nhìn, đây chỉ là một ngôi nhà bình thường, tuyết tích ngoài cửa đã rất dày, dường như đã rất lâu không có ai quét cả.
Diệp Khải Nguyên đi đến cửa tim đập mạnh.
Chàng đột nhiên nhớ tới nơi này chàng đã đến rồi, lúc này chàng không cần phải bước vào cũng biết nàng là ai.
Thôi Ngọc Chân.
Ngôi nhà này chính là nơi mà nàng đã mang Diệp Khải Nguyên đến dưỡng thương.
Nghĩ đến chuyện trong hai ngày đó, trong lòng Diệp Khải Nguyên dâng lên một cảm giác khó diễn tả, không rõ là hoan hỉ? Là luyến tiếc? Hay là thất vọng?
Vui vẻ vì Thôi Ngọc Chân vẫn còn sống.
Luyến tiếc vì chuyện xưa đã trôi qua, mộng cũ đã không cách gì tìm lại được.
Còn thất vọng?
Lẽ nào nơi sâu kín tâm hồn chàng vẫn mong nàng là Đinh Linh Lâm?
Mộng cũ không phải hoàn toàn không có cách gì truy tầm được, ít ra trong cơn gió lạnh sáng sớm đông hàn này vẫn có thể tìm ra ít nhiều hình bóng xưa.
Gió từ phòng bếp phía sau thổi đến, thổi qua cái sân nhỏ u tịch này.
Trong gió chưa đầy hương thơm nồng uất.
Diệp Khải Nguyên không khỏi nghĩ tới buổi sáng ngày hôm đó, chàng đã ngửi thấy mùi cháo thơm, mong muốn một bát cháo nóng mùi thơm xộc vào mũi, từ đôi bàn tay mềm mại dịu dàng của nàng bưng lên cho chàng.
Nào ngờ bát cháo lại từ ngoài cửa bay vào.
Chàng đã không nhìn thấy bàn tay mềm mại xinh đẹp của nàng, mà nhìn thấy một bàn tay máu sát nhân.
Từ sau ngày ấy, chàng đã không còn gặp lại nàng nữa, cũng không nghĩ tới bọn họ còn có ngày gặp lại.
Chàng vốn cho rằng mình và Đinh Linh Lâm nhất định có thể mãi mãi sống với nhau, nào ngờ bây giờ lại có thể cảm thấy có thể sẽ mãi mãi không gặp nhau.
Ly hợp hi hoan trong kiếp người ai có thể dự trắc được?
Diệp Khải Nguyên lại thở dài, đẩy cửa mở ra, đi vào trong chiếc giường đó,

cái tủ quần áo nhỏ bé đó đều y nguyên không thay đổi.
Thậm chí ánh dương nơi góc phòng cũng hoàn toàn giống như buổi sáng ngày hôm đó.
Diệp Khải Nguyên cũng không biết là mình đã suy nhược, trái tim đã mềm yếu, chàng bước đến nằm xuống giường.
Chiếc gối phảng phất vẫn còn lưu lại chút hương thơm.
Vô luận như thế nào hai ngày an lành yên bình đó, chàng mãi mãi không bao giờ quên.
Thậm chí trong lòng chàng đang suy nghĩ, hôm đó nếu chàng không gặp chuyện bất ngờ, có phải là chàng đến bây giờ vẫn còn ở với nàng nơi đây không?
Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhẹ, nàng đã bưng bát cháo nóng hổi đi vào, khuôn mặt diễm lệ điểm một nụ cười ngọt ngào dịu dàng.
Đó chính là tình huống mà Diệp Khải Nguyên mong muốn trong lòng vào ngày hôm đó, chẳng qua lúc này đã cách ngày ấy không biết bao nhiêu lâu rồi? Đã xảy ra những chuyện gì rồi?
Tình huống ngày hôm nay đột nhiên lại giống cái ngày hôm ấy, nhưng tâm trạng đã không còn giống nữa.
Trên thế gian này có ai có thể kéo lui thời gian đã trôi qua được?
Diệp Khải Nguyên miễn cưỡng cười cười.
Thôi Ngọc Chân cũng cười cười rất là dịu dàng nói:
- Cháo đã nấu xong rồi, chàng nằm ở trên giường ăn hay sao?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
Rồi thì một bát cháo nóng thơm lừng được bưng tới trong đôi tay mềm mại xinh xắn của nàng.
Lúc này đích xác chàng rất cần một bát cháo như vậy, dạ dày của chàng trống không, toàn thân đều trống không.
Mùi thơm của chào vẫn giống như xưa kia, nhưng Diệp Khải Nguyên chỉ húp mấy ngụm rồi sau đó không nuốt trôi nổi nữa.
Thôi Ngọc Chân nhìn chàng chằm chằm nhẹ nhàng nói:
- Tối hôm qua chàng thật quá say.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Say như một con chó chết vậy.
Thôi Ngọc Chân lại nhìn rất lâu, mới buông nhẹ một tiếng thở dài nói:
- Ta nếu là chàng thì ta cũng phải say thôi!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng biết chuyện tối hôm qua chứ?
- Ta vốn vẫn không biết.
Trong đôi mắt mỹ lệ của nàng đột nhiên lộ ra một nỗi u oán không nói ra được, chậm rãi bắt đầu kể chuyện đã qua:

- Sáng hôm đó ta bị Y Dạ Khốc ép buộc quay về Ngọc Tiêu ….
Diệp Khải Nguyên lặng lẽ.
Chàng biết rằng nàng nhất định phải chịu rất nhiều đau khổ, nàng không nói ra chàng cũng biết.
- Cuộc đời của ta đã hết rồi, ta quả thật không ngờ tên ác ma đó một ngày nào đó đã chết trong tay người khác.
- Ngọc Tiêu vừa chết, nàng liền đến đây ngay à?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Các tỷ muội vừa nghe tin y chết, giống như chim vừa sổ lồng vậy, mong muốn bay cho thật xa, mỗi người phân chia một ít tài sản của y, không đến một khắc đều đi cả, chỉ còn ta….
Nàng cúi đầu xuống, không nói gì thêm nữa.
Chỉ có nàng không đi, vì nàng không quên được Diệp Khải Nguyên, vì vậy mới lại đi đến nơi đây, muốn tìm lại một chút mộng cũ năm xưa.
Câu này nàng không cần nói Diệp Khải Nguyên cũng biết.
- Một mình ta ở lại trong căn phòng này suốt một ngày, không muốn bỏ đi cũng chẳng ngủ được.
Nàng lại cười, nụ cười rất là chua chát:
- Kỳ thực ta biết chàng tuyệt sẽ không quay về nơi đây.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên không phải là không chua chát.
Chàng đột nhiên phát giác ra mình quả thật là một con người vô tình, quả thật không nghĩ tới là cần phải quay lại nơi đây.
- Cho đến buổi sáng ngày hôm qua, ta nghe thấy tiếng pháo nổ bên ngoài, mới nghĩ tới đã là mùng một năm mới.
Nàng chậm rãi nói tiếp:
- Ta không muốn một mình buồn bã trong phòng, lại đói cồn cào nữa, nhịn không được muốn đi ra ngoài, nhưng ta không ngờ vừa đi ra, thì nghe thấy một tin rất đáng sợ.
- Tin gì?
- Ta nghe nói Đinh cô nương muốn thành thân.
Diệp Khải Nguyên cười rất là miễn cưỡng:
- Tin này không đáng sợ.
- Nhưng ….
Thôi Ngọc Chân lại cúi đầu xuống.
- Lúc đó ta vẫn cho rằng nàng … người thân thiết của nàng là chàng.
Một thiếu nữ nếu nghe tin nam nhân yêu quí của mình sắp thành thân, đương nhiên sẽ cho rằng tin này rất là đáng sợ.
Diệp Khải Nguyên hiểu rõ tâm trạng của nàng, bản thân mình cũng đã từng trải qua tâm trạng này.
Chàng nhịn không được thở dài.

- Ta nghe thấy người mà Đinh cô nương muốn cưới là một người bị thương.
Thôi Ngọc Chân cúi đầu nói:
- Lúc đó lòng ta tuy khó chịu, nhưng hi vọng có thể trong tiệc cưới lại nhìn thấy chàng, vì vậy ta mua lễ vật gởi đến quán trọ Hồng Tân.
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
Chàng cũng gởi lễ vật, một lễ vật rất đặc biệt.
Sau khi biết tin kết hôn của Đinh Linh Lâm, chàng quyết tâm phải nghĩ ra cách trị lành vết thương cho Quách Định.
Chỉ tiếc rằng chàng không có bản lĩnh trị vết thương, vì vậy trong một đêm chàng đã đi suốt bảy trăm dặm đường, tìm cho ra Cát Bình.
Thôi Ngọc Chân cắn chặt môi nói:
- Nhưng đến tối ta lại không dám đi uống hỉ tửu.
- Nàng không dám?
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Nàng sợ gì?
- Ta …ta đột nhiên sợ nhìn thấy chàng.
- Lúc đó nàng vẫn không biết tân lang không phải là ta sao?
- Ta vẫn không biết !
Thôi Ngọc Chân buồn buồn nói:
- Vì vậy ta lại tự nhốt mình trong căn phòng này, một mình mua ít rượu, trốn ở đây uống, ta nghĩ ta cũng có thể xem như đang uống hỉ tửu của hai người.
Diệp Khải Nguyên nhìn nàng không nhẫn nỗi nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay nàng.
Trên thế gian lại vẫn còn có thiếu nữ như vậy, đối với chàng lại có một tình cảm như vậy.
Vậy mà chàng không biết chút gì cả.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy trong lòng đau nhói:
- Ta nếu biết nàng ở đây, ta nhất định sẽ đến với nàng.
Thôi Ngọc Chân nở một nụ cười thật tươi, một hồi lâu nói tiếp:
- Sau khi ta đã uống ít rượu, lại nhịn không được muốn đi tìm chàng.
- Nàng có dự không?
- Ta do dự rất lâu, trở đi trở lại không nắm chắc chủ ý, ta sợ sau khi nhìn thấy hai người sẽ chịu không nổi, nhưng mãi mãi không gặp nhau như vậy ta cũng không cam tâm.
Diệp Khải Nguyên cũng hiểu rõ tâm trạng này, trên thế gian này có lẽ không có ai hiểu rõ tâm trạng này hơn chàng.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Cuối cùng ta đã nắm chắc chủ ý.
- Chủ ý gì?
- Ta tính không đi uống hỉ tửu của hai người, chỉ ở bên ngoài nhìn trộm

chàng một cái.
- Ngươi đi chứ ?
Thôi Ngọc Chân gật gật đầu:
- Hôm qua là mùng một năm mới đến tối trên phố cơ hồ không có một bóng người, ta đi trên phố rất lâu mới lấy được dũng khí từ phía sau quán trọ lọt vào, vừa vào ta liền biết không đúng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Điểm nào không đúng?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Trong quán trọ lớn như vậy mà không hề có chút âm thanh nào, không những không giống chút nào đang có hỉ sự mà giống tang sự.
Diệp Khải Nguyên nghe thấy liền lập tức hỏi:
- Ta biết người đi uống hỉ tửu không ít, làm sao ngay một tiếng động nhỏ cũng không có?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta tìm thấy đại sảnh đang làm hỉ sự đó, từ cửa sổ cho đến bên trong vừa nhìn.. Vẻ mặt nàng lập tức lộ ra vẻ kinh hãi tột độ, giống như đang nhìn thấy khung cảnh bi thảm lúc đó.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên cũng đang trầm nặng xuống không nhịn được hỏi:
- Nàng nhìn thấy ai?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta …ta….
Giọng nói của nàng cũng đã phát run lên, rất lâu sau, mới có thể nói ra được:
- Ta nhìn thấy trong hỉ đường khắp nơi đều là máu, toàn là xác chết không có một người nào sống cả.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác, toàn thân như đột nhiên rơi xuống vực tối thăm thẳm không đáy.
- Lúc ấy ta vẫn còn cho rằng chàng ở bên trong, vì vậy ta lập tức bất chấp tất cả xông vào.
Nàng thở nhẹ ra nói tiếp:
- Cho đến lúc đó ta mới biết người mà Đinh cô nương muốn cưới không phải là chàng.
- Nàng …nàng nhìn thấy tân lang đó à?
Giọng nói của Diệp Khải Nguyên cũng trở nên run rẩy:
- Y cũng chết sao?
Thôi Ngọc Chân gật đầu lặng lẽ nói:
- Y chết rất thảm.
- Còn Đinh Linh Lâm?
Diệp Khải Nguyên tuy không dám hỏi nhưng vẫn không nhịn nổi phải hỏi:

- Đinh Linh Lâm cũng ….
Thôi Ngọc Chân nói:
- Đinh cô nương không chết, lúc đó Đinh cô nương vốn không ở trong hỉ đường.
Diệp Khải Nguyên không khỏi thở ra nhẹ nhõm, nhưng cũng không khỏi lấy làm lạ, sau khi chàng và Đinh Linh Lâm chia tay, lẽ nào nàng không quay về ?
- Quách Định bọn họ chết như thế nào? Ai hạ độc thủ?
- Người trong hỉ đường lúc đó không ít, người có thể hạ độc thủ lại không nhiều.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Lúc đó ta tuy ngạc nhiên lại rất sợ hãi, nhưng thấy chàng không có trong đó ta nói chung cũng thấy nhẹ nhõm.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên hỏi:
- Ngươi có nhìn thấy bốn thi thể hoàng y nhân không?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta không chú ý đến người khác cũng không dám nhìn kỹ.
Nàng ngẫm nghĩ lại nói:
- Trong những thi thể đó dường như có mấy người mặc y phục vàng.
Diệp Khải Nguyên chau mày nói:
- Bọn họ đều đã chết cả, hung thủ là ai?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta cũng nghĩ không ra, trên thế gian sao lại có kẻ tâm hiểm thủ độc như thế, lúc đó ta chỉ muốn may chóng rời khỏi nơi đây, nào ngờ lúc ta vừa muốn đi đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng ống tay áo phất phần phật của dạ hành nhân.
Nàng nói tiếp:
- Vì nơi đó quá yên tĩnh, nên ta nghe thấy rất rõ, người đến không những thân pháp rất nhanh hơn nữa không chỉ có một người.
Diệp Khải Nguyên xúc động nói:
- Hẳn là hung thủ đó quay lại.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Lúc đó ta cũng nghĩ như vậy, nên run sợ không bỏ đi nổi nữa, nhưng cũng không dám lưu lại đó, để bọn họ nhìn thấy, may mà ta còn có chút võ công, dưới tình cảnh khẩn cấp, võ công hình như hay hơn bình thời, liền nhảy một cái vọt lên rất cao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có phải nàng nhảy lên cái đà ngang trên nóc đại sảnh không ?
Thôi Ngọc Chân gật gật đầu nói:
- Ta trốn ở trên đó, không dám thở nữa, nhưng không khỏi tò mò nhìn xuống

bên dưới.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng nhìn thấy gì?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta nhìn thấy mấy người mặc y phục vàng, từ bên ngoài lướt vào, lập tức mang từng người chất trên mặt đất ném ra ngoài cửa sổ, bên ngoài dường như có người đón lấy những người chết hoàn toàn được bọn họ dọn đi sạch.
Sắc mặt Diệp Khải Nguyên lộ vẻ lo lắng:
- Nàng nhìn rõ y phục bọn họ mặc là màu vàng chứ ?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta nhìn rất rõ, vì y phục bọn họ có màu vàng rất đặc biệt, nhìn dưới ánh đèn dường như có kim quang lấp lóe vậy.
Diệp Khải Nguyên siết chặt hai tay nói:
- Quả thật là bọn họ hạ độc thủ.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Nhưng ta không nhìn thấy bọn họ sát nhân.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt:
- Nếu không phải bọn họ sát nhân tại sao bọn họ lại thu dọn thi thể cho người khác?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Sau khi bọn họ giết người, lẽ nào vẫn còn muốn hủy thi diệt tích?
Diệp Khải Nguyên căm hận nói:
- Sát nhân diệt khẩu, hủy thi diệt tích vốn là tác phong nhất quán của Cửu Nguyệt bang.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Cửu Nguyệt bang … Cửu Nguyệt bang là những ai?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ không phải là người.
Thôi Ngọc Chân nhìn vẻ phẫn nộ trên mặt Diệp Khải Nguyên không dám hỏi tiếp nữa, do dự một hồi mới nói:
- Sau đó ta còn nhìn thấy Đinh cô nương.
Diệp Khải Nguyên hỏi dồn:
- Nàng gặp Đinh Linh Lâm ở đâu?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Cũng ở đó.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đinh Linh Lâm quay về à?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Sau khi các hoàng y nhân đã thu dọn sạch sẽ thi thể, thì Đinh cô nương đến.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc đó nàng vẫn chưa đi sao?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Lúc đó toàn thân ta đã nhũn ra vì sợ, nán lại trên xà nhà, vừa thở hắt ra được một hơi, thì bọn họ đến.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ? Không phải chỉ có một mình Đinh Linh Lâm thôi sao?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Có hai người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Là ai?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Là một lão nhân kỳ hình quái trạng, trong đêm mà tay vẫn cầm một chiếc dù che mưa.
Diệp Khải Nguyên chợt hiểu nói:
- Đó là Cát Bình.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Chàng biết y à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không những biết mà còn là bằng hữu cũ.
Thôi Ngọc Chân không khỏi thở dài nói:
- Vậy thì bây giờ bằng hữu cũ của chàng đã thiếu mất một người.
Diệp Khải Nguyên biếc sắc nói:
- Y cũng chết rồi sao?
Thôi Ngọc Chân lặng lẽ nói:
- Chết rất thảm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ai giết y? ai hạ độc thủ?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Bọn họ nhìn thấy các thi thể được dọn sạch, cảm thấy bất ngờ nhưng bọn họ không ở lại, cũng không phát hiện trên xà nhà còn có người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Còn sau đó?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Bọn họ bỏ đi, ta liền nhảy xuống, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người đang thổi sáo, bọn họ nghe thấy tiếng tiêu cũng vội quay lại, xem xét ở trong sân rồi vượt tường ra ngoài.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Còn ngươi?
Thôi Ngọc Chân nói:

- Ta nhìn thấy vẻ mặt bọn họ rất khẩn trương cảm thấy có hơi hiếu kỳ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy mà nàng cũng đi theo?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta không đi theo, chẳng qua chỉ núp ở tường nhìn ra ngoài.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nhìn thấy gì?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Trên một cái cây bên ngoài, dường như có treo một cái đèn lồng bên dưới có một người đứng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Là ai?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Ta cách rất xa, vốn không nhìn thấy rõ, may mà lúc đó tứ bề đều không có một âm thanh nào, vì vậy những lời bọn họ nói ta đều nghe thấy hết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ nói những gì?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Sau khi Đinh cô nương bước tới dường như kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó liền hỏi người đó có phải là Bố.. Diệp Khải Nguyên xúc động nói:
- Bố Đạt Lạp?
Thôi Ngọc Chân lập tức gật đầu nói:
- Không sai. Bố Đạt Lạp, Đinh cô nương nói ra ba chữ này.
Diệp Khải Nguyên lập tức truy vấn.
- Người đó nói thế nào?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Y thừa nhận còn nói bản thân mình là một tòa núi rất cao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cô Phong thiên vương?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Sau đó ta mới biết người đó chính là một trong tứ đại thiên vương trong Ma Giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cát Bình chết ở trong tay hắn à?
Thôi Ngọc Chân nói:
- Các lão tiên sinh vì cứu Đinh cô nương, mới bị chưởng lữc của y sát thương, nhưng hắn cũng đã trúng ám khí của Các lão tiên sinh, ta nghe Các lão tiên sinh nói với Đinh cô nương đó là một loại ám khí rất lợi hại.
Nàng thở dài nói:
- Nhưng chưởng lực hắn còn lợi hại hơn, Các lão tiên sinh bị hắn vỗ nhẹ một

chưởng đã không còn cứu được nữa.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Chàng biết rõ võ công của Cát Bình, cũng hiểu rõ y đạo của Cát Bình, với võ công và y đạo đó thì dù có người có thể đánh trọng thương y, thì y cũng có thể cứu được chính mình.
Diệp Khải Nguyên quả thật không thể tin trên thế gian này lại có một chưởng lực đáng sợ như vậy, có thể một chưởng đánh tan hồn phách của Cát Bình.
- Nhưng ta tận mắt nhìn thấy Các lão tiên sinh ngã gục xuống, ngã ngay vào chỗ tân lang đầu tiên ngã xuống.
Câu nói của Thôi Ngọc Chân vang lên:
- Ngoại trừ tân lang đầu ra lẽ nào lại có người thứ hai?
Chuyện này người khác ngay nằm mộng cũng không tưởng nổi.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại nghĩ đến, chàng hiểu rõ Đinh Linh Lâm cũng như hiểu rõ chính bàn tay của mình vậy. Vì vậy Thôi Ngọc Chân nói ra những chuyện mà nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên không cảm thấy bất ngờ.
Người bất ngờ lại là Thôi Ngọc Chân. Nàng vốn cho rằng vô luận ai nghe thấy chuyện này đều khó tránh khỏi phản ứng đặc biệt.
Nhưng Diệp Khải Nguyên chỉ buông nhẹ một tiếng thở dài nói:
- Ta biết Đinh Linh Lâm sẽ làm như vậy.
Thôi Ngọc Chân không nhịn được hỏi:
- Chàng không trách y sao?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu nói:
- Nàng nếu là Đinh Linh Lâm ta tin rằng nhất định cũng sẽ làm như vậy. Vì các người đều là những thiếu nữ tâm địa thiện lương, các người đều thà hy sinh chính mình chớ không nỡ để người khác thọ khổ.
Giọng nói của chàng đột nhiên trở nên rất là nhẹ nhàng, vì trong lòng chàng chỉ có sự quan tâm yêu thương không có sự ganh ghét oán hờn.
Thôi Ngọc Chân đương nhiên biết đó là sự yêu thương quan tâm đối với ai.
Nàng nhẫn tâm không nổi cũng buông nhẹ một tiếng thở dài cúi đầu xuống nói:
- Chỉ tiếc ta không phải là nàng, ta ….
Diệp Khải Nguyên không để cho nàng nói tiếp đã vội hỏi:
- Khi nàng bỏ đi, Đinh Linh Lâm vẫn còn ở trong hầm lửa à?
Thôi Ngọc Chân gật gật đầu, miễn cưỡng cười nói:
- Nhưng chàng có thể an tâm, Đinh cô nương bây giờ nhất định vẫn còn sống an lành.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì trong hầm lửa không có xương cốt của Đinh Linh Lâm.

Thôi Ngọc Chân nói:
- Cũng vì Đinh cô nương là một thiếu nữ thiện lương, cát nhân tự hữu thiên tướng, ta tin rằng chàng và Đinh cô nương sẽ mau chóng gặp lại nhau.
Diệp Khải Nguyên quay đầu đi, không nỡ nhìn vẻ mặt của Thôi Ngọc Chân.
Aùnh dương ngoài cửa sổ sáng chói, tựa như bầu trời sẽ trong xanh.
Diệp Khải Nguyên đột nhiện đứng bậy dậy bước tới mở tung cửa sổ ra lẩm bẩm nói:
- Dù như thế nào cũng xác định được hai chuyện.
Thôi Ngọc Chân lắng nghe.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bố Đạt Lạp thiên vương là ai, lúc này hắn nhất định đã bị trọng thương, ta sẽ không khó tìm được hắn.
Thôi Ngọc Chân hỏi:
- Chàng nhất định phải đi tìm hắn sao?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu:
- Nhưng ta trước nhất còn phải đi tìm một người khác.
Thôi Ngọc Chân nói:
- Tìm ai?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đi tìm hung thủ sát nhân đó.
Thôi Ngọc Chân cắn chặt môi nói:
- Chàng .chàng muốn đi ngay bây giờ?
Diệp Khải Nguyên tỏ ra cứng rắn nói:
- Ta muốn đi ngay bây giờ, nàng …nàng có thể đợi ta ở đây, ta sẽ quay về.
Chàng vốn không phải là loại người cứng rắn, giọng nói của chàng như nấc nghẹn.
Thôi Ngọc Chân cúi đầu xuống nhìn đầu ngón chân của mình, rất lâu sau đột nhiên nói:
- Chàng không cần phải quay lại.
- Tại sao?
- Vì ta …ta sẽ không đợi chàng ở đây.
Giọng nói của nàng đã trở nên run rẩy nghẹn ngào.
Diệp Khải Nguyên nhẫn không nổi quay đầu hỏi:
- Tại sao?
Thôi Ngọc Chân càng cúi đầu xuống thấp hơn, nhấn từng chữ một:
- Vì ta không phải là Đinh cô nương, ta ….
Nàng không nói tiếp được nữa. Chỉ một lời này thôi đã làm con tim nàng trở nên tan nát.
Trái tim của Diệp Khải Nguyên cũng trở nên đau nhói chàng nói:
- Nàng muốn đi đâu?

- Ta có rất nhiều nơi để đi, ta đã sớm muốn đi khắp nơi, sau này ….
Nàng cố gắng nén nước mắt nở một nụ cười nói:
- Ta nói không chắc, sẽ tìm một nam nhân chân thật, cưới người ấy, sinh cho người ấy thật nhiều nhi tử, cũng nói không chắc sẽ mở một tửu quán nho nhỏ làm một nữ lão chủ bán rượu ….
Con tim nàng đã vỡ nát thành thiên vạn vạn mảnh, mỗi lần nói một chữ, một mảnh lại vỡ thành thiên thiên vạn vạn miếng khác.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Đến lúc đó ta nhất định sẽ đến tửu quán của nàng mà say một trận.
Chàng cười, chàng không thể không cười, tại vì chàng sợ mình mà ngưng cười thì nước mắt sẽ trào ra.
Thôi Ngọc Chân mỉm cười nói:
- Đến lúc đó ta chắc chắn sẽ nấu cho chàng một nồi cháo gà, cháo gà có tổ yến.
Nàng cũng đang cười nhưng khi nàng cười nước mắt đã đẫm ướt hai má.
Dương quang chói lòa.
Diệp Khải Nguyên sải bước dưới ánh thái dương. Trên mặt chàng tuy vẫn còn ướt đẫm nước mắt, nhưng chàng biết nước mắt giống như máu tươi vậy, dưới ánh dương sẽ mau chóng khô đi.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 25
Kinh Hồn Nhất Đao

Nước mắt đã khô, máu cũng đã khô.
Dòng nước mắt không còn nhìn thấy nữa, nhưng máu tươi để lại vết tích nhất định phải dùng máu mới rửa sạch được.
Dĩ nha hoàn nha, dĩ huyết hoàn huyết.
Diệp Khải Nguyên xưa nay đều dùng khoan thứ thay cho báo thù, đao của chàng xưa nay không phải là đao sát nhân, nhưng con người chàng lúc này đã tràn ngập lòng phẫn nộ và sự báo thù.
Chàng đột nhiên phát giác ra mình giống như một con rối tức cười, luôn luôn bị người ta dùng một sợi dây vô hình dắt ở trong tay.
Chàng không muốn bị người ta bỡn cợt tiếp tục nữa, càng không muốn bị người lợi dụng, không ai muốn làm con rối cả. Sự chịu đựng của bất cứ ai cũng có hạn độ, Diệp Khải Nguyên cũng vậy.
Mặt đất phủ đầy tuyết, dưới ánh thái dương lộ ra dưới đất trống trải trơ trụi.
Trên con đường lớn bên ngoài thành Trường An bùn nhão đã khô nhưng vẫn còn chưa thấy bóng người đi.
Không ai muốn ngày mùng hai năm mới đi ra ngoài cả.
Chỉ có Diệp Khải Nguyên.
Chàng tìm được một chiếc xe nhưng không thấy người đánh xe.
Nhưng chàng không cần để ý tới, chàng liền nằm lên trên chiếc xe ván gỗ chở than này, nương nhờ vào con lừa kéo xe, men theo con đường lớn mà tiến về phía trước.
Mảnh vụn than trong xe đâm vào thân thể chàng đau nhói, nhưng chàng cũng không để ý.
Con lừa kéo xe đi lại không chậm phía sau không có ai dùng roi quất nó cả nhưng nó đi còn hăng hái hơn cả lúc bình thường nữa.
Con lừa vốn có tính khí như vậy.
Diệp Khải Nguyên mua một bao đậu phụng nằm ở trong xe từ từ bóc từng hạt, đón lấy nhai chầm chậm.
Chỉ tiếc lúc này không có rượu, chàng quên mua rượu. Sau khi say khướt ngày thứ hai có thể uống mấy ly hoàn hồn tửu lập tức cảm thấy dễ chịu ngay.
Khi chàng nghĩ đến rượu thì nhìn thấy một lá tửu kỳ vải xanh từ torng cánh rừng khô bên lộ trước mặt nghiêng nghiêng khều ra.
Xem ra ngày mùng hai năm mới cũng không phải là tuyệt đối không có

người muốn kiếm tiền.
Diệp Khải Nguyên cười cười lẩm bẩm nói:
- Xem ra vận khí của ta đã dần dần tốt lên rồi.
Lúc muốn uống rượu có thể có ngay rượu uống vận khí này đích xác không tồi.
Chàng nhảy lên đưa chiếc xe lừa tấp vào bên đường chậm rãi đi vào khi rừng táo ngập đầy tuyết.
Trong rừng quả nhiên có một tửu đình nho nhỏ có bảy tám người đứng bất động bên ngoài tửu đình. Mắt nhìn thẳng miệng há ra giống như một đám người bằng đất sét vậy.
Trong đó có một người trên đầu quấn vải trắng, khi vừa nhìn thấy Diệp Khải Nguyên đi tới vẻ mặt biểu lộ vẻ kinh hãi.
Diệp Khải Nguyên lại cười.
Chàng nhận ra người này chính là kẻ lưu manh tối qua nhất định muốn kiếm chàng tỉ đao.
- Thổ báo tử. Thổ đại ca.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên nghĩ tới tên tuổi mà người khác xưng hô y, mỉm cười bước tới nói:
- Thổ đại ca cũng tỉnh rượu rồi chứ ?
Thổ báo tử xanh tái mặt, muốn gật gật đầu nhưng cổ như cứng lại toàn thân dường như cứng lại như đất sét khô vậy.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Kẻ chịu đánh không sợ, kẻ đánh người tại sao lại sợ? Có phải là xương của ta quá cứng làm đau tay của các vị ư ? Vậy thì quả thật có lỗi vô cùng.
Chàng đoán không sai, tay của những người này vừa xanh vừa thủng.
Võ công của một người nếu luyện đến như Diệp Khải Nguyên khi say bí tỉ cũng vẫn còn có một bản năng phòng thân tự vệ.
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Nhưng các vị không cần phải sợ, ta không phải đến làm phiền các ngươi, ngủ một đêm trong đống rác cũng là một chuyện rất lý thú ta đang muốn đa tạ các ngươi thật nhiều.
Chàng vỗ vỗ vào vai Thổ báo tử nói:
- Này cho ta mời các ngươi hai ly.
Vẻ mặt sợ hãi của Thổ báo tử càng lộ thêm sự sợ hãi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi còn sợ gì chứ?
Thổ báo tử cuối cùng nói:
- Lão đại, bọn ta đã biết lão đại như thế nào rồi, thế nhưng kẻ mà bọn ta sợ lại không phải là lão đại.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác. Cả một lúc lâu người mà mọi người sợ hóa ra

không phải là chàng.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Các ngươi sợ gì chứ ?
Thổ báo tử nói:
- Bọn ta chỉ sợ ngươi đụng vào cái món trên đầu chúng ta, bọn ta thật sự chỉ còn một con đường chết mà thôi.
Diệp Khải Nguyên lúc này mới phát hiện trên đỉnh đầu bọn họ đều có đặt ngay ngắn một đồng tiền.
Đồng tiền lấp lánh dưới ánh thái dương giống như hoàn kim vậy.
Cửu Nguyệt bang.
Thổ báo tử thở dài nói:
- Ngươi đã biết quy định của Cửu Nguyệt bang rồi, ta an tâm lắm.
Diệp Khải Nguyên nhấp nháy mắt nói:
- Quy định gì?
Kỳ thực chàng đương nhiên biết quy định của Cửu Nguyệt bang.
Đồng tiền này chính là tín phù của Cửu Nguyệt bang, nếu Cửu Nguyệt bang bọn họ đã đặt đồng tiền lên đầu ai thì người đó không được cử động nhúc nhích chút gì.
Thổ báo tử nói:
- Ngươi thực không biết hay sao? Chỉ cần ngươi đụng rớt đồng tiền trên đầu bọn ta, thì bọn ta phải chết, mọi người bọn ta đều chỉ còn một con đường chết thôi.
Diệp Khải Nguyên lại cười lắc lắc đầu cười nói:
- Nào có quy định kỳ quái như vậy, ta không tin.
Chàng đột nhiên đưa tay ra, cầm lấy đồng tiền trên đầu Thổ báo tử lầm bầm nói:
- Vân tiền này không biết có thể mua được ly rượu không.
Thổ báo tử kinh hại đơ cả người ra giống như đột nhiên bị người ta quất một roi vậy, hai cẳng chân như mềm nhũn đi, đột nhiên quỵ xuống.
Diệp Khải Nguyên làm như không thấy lại nói:
- Một vân tiền chắc hẳn không đủ mua rượu may mà ở đây vẫn còn có thêm.
Thân hình chàng đột nhiên vọt lên khi rơi xuống đồng tiền trên đầu của sáu bảy ngươi kia đã nằm ở trong tay chàng.
Những người này đều kinh hãi đờ đẫn cả người, cả đời bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy một thân thủ nhanh như vậy.
Thổ báo tử đột ngột quỳ xuống dưới đất kêu lên:
- Chuyện này do y làm, hoàn toàn không liên quan đến bọn ta.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Đây vốn là chuyện không liên quan gì đến các ngươi.
Chàng lấy một hạt đậu đặt vào tay Thổ báo tử nói:

- Ngươi có biết đây là có ý gì không?
Thổ báo tử đương nhiên không biết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ý này là các ngươi bây giờ đã có thể đứng dậy đi uống rượu, tuy tiện muốn đi đâu cũng được, người của Cửu Nguyệt bang nếu dám đến quấy nhiễu các ngươi thì bảo bọn chúng đến tìm bang chủ Hoa Sinh bang, nói rằng bang chủ Hoa Sinh bang đã tiếp nhận chuyện này.
Thổ báo tử nhịn không được hỏi:
- Hoa .Hoa Sinh bang bang chủ là ai?
Diệp Khải Nguyên chỉ vào lỗ mũi của mình nói:
- Chính là ta.
Thổ báo tử cũng ngơ ngác.
Đột nhiên nghe thấy một người lạnh lùng nói:
- Rất tốt, vậy thì kẻ mà bọn ta lúc này muốn tìm chính là ngươi.
Giọng nói lạnh như băng, khẩu khí lạnh như tiền.
Sắc mặt vàng sáp, vẻ mặt lạnh lùng mắt diều mũi ưng, trên mặt có một vết thẹo do đao gây ra rất sâu, khiến cho vẻ mặt y càng đầy vẻ sát khí.
Nhưng cái mà Diệp Khải Nguyên chú ý không phải là khuôn mặt chẳng qua chỉ là y phục của y.
Một bộ y phục vàng rất chói mắt, dưới ánh dương xem ra giống như là bằng hoàng kim vậy.
Y đang ở trên bậc đá của tiểu đình còn có ba người đứng ở bên cạnh cũng mặc y phục giống như y.
Diệp Khải Nguyên lại cười nói:
- Bộ đồ mà các ngươi bận trên người rất tuyệt, không biết có thể cởi ra cho bọn ta được không, ta đang muốn mang cho con lừa của ta mặc.
Hoàng y nhân trừng mắt nhìn chàng, đồng tử như co rút lại không nhịn nổi lạnh lùng nói:
- Ngươi có biết quy định của bổn bang hay không?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Quy định như thế nào?
Hoàng y nhân nói:
- Bốn mươi năm nay trong giang hồ chưa có ai dám xúc phạm vào quy định của bổn bang, ngươi có biết tại sao không?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao?
Hoàng y nhân nói:
- Vì vô luận ai dám phạm vào qui định của bổn bang thì đều chắc chắn là phải chết.
Một hoàng y nhân khác cười nhạt tiếp lời:

- Vô luận ngươi là bang chủ Hoa Sinh bang hay là bang chủ Hoa Tử bang thì đều phải chết.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Nhưng vô luận là qui định gì, sớm muộn cũng sẽ bị người khác phạm vào mà thôi, cũng giống như trinh nữ sớm muộn cũng phải gã cho nam nhân.
Hoàng y nhân quắc mắt, sa sầm nét mặt, từng bước một bước xuống bậc đá đi tới.
Bước chân của bốn người bọn họ rất là vững chắc, nhất là đại hán trên mặt có vết đao. Thái dương huyệt hai bên thấp thoáng lộ ra gân xanh trên hai tay nổi hằn lên, rõ ràng là một cao thủ võ lâm nội công thâm hậu.
Diệp Khải Nguyên nhìn bàn tay của y đột nhiên nói:
- Các hạ hẳn đã luyện "đại ưng trảo lực"?
Hoàng y nhân cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhìn vết đao trên mặt nhất định các hạ chính là Thiết Diện Ưng Hoài Tây.
Hoàng y nhân cười nhạt nói:
- Nhãn lực của ngươi không tồi.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên sa sầm nét mặt nói:
- Ngươi có biết Quách Định là ai hay không?
Thiết Diện Ưng nói:
- Dường như đã nghe nói qua.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y là bằng hữu của ta.
Thiết Diện Ưng nói:
- Là bằng hữu của ngươi thì sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi có biết quy định của Hoa Sinh bang hay không?
Thiết Diện Ưng nói:
- Quy định gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Qui định là không cho phép ai được giết bằng hữu của Hoa Sinh bang, nếu không ….
Thiết Diện Ưng nói:
- Nếu không thì thế nào?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thì như thế này!
Chàng đột nhiên xuất thủ, vung quyền đánh mạnh vào mặt Thiết Diện Ưng.
Thiết Diện Ưng không phải là hạng người vô danh cũng không phải là hạng người vô năng, y không những là một kẻ danh tiếng vang lừng ở vùng Hoài Tây, mà trong giang hồ có thể xem là trảo thủ nhất đẳng.

Vì y thật sự có công phu tuyệt hảo.
Ưng Trảo Lực của y đích xác là được chân truyền của Ưng Trảo Vương năm xưa.
Hoài Tây đại đao đã từng được luệt danh trong Binh Khí Phả, tuy đã chém trúng một đao lên mặt y nhưng Hoài Tây đại đao lại chết dưới Ưng Trảo Công của y, tên gọi Thiết Diện Ưng cũng chính từ đó mà ra.
Ưng Trảo nhanh, Ưng Nhân cũng nhanh nhưng khi vừa nhìn thấy Diệp Khải Nguyên tung quyền thì quyền thủ đã đánh trúng vào chính giữa sống mũi của y.
Y không cảm thấy đau. Nếu cảm thấy đau đớn thì là chuyện rất lâu sau đó.
Lúc này y chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại, như có vô số kim tinh, lan tỏa đầy trước mắt.
Y không lập tức ngã gục xuống. Chỉ đến lúc văng người ra xa một trượng đập người vào bậc cửa của tửu đinh, y mới ngã xuống.
Y cũng không nghe thấy tiếng nức vỡ của gương mặt y, nhưng người khác thì nghe rất rõ.
Diệp Khải Nguyên nhìn khuôn mặt vỡ nát của y, thản nhiên nói:
- Hóa ra ngươi thật không phải là thiết diện, mặt ngươi cũng có thể đánh dập nát như thường.
Ba hoàng y nhân cắn chặt răng không cần nhìn đồng bọn của chúng nữa.
Hàn quang lóe lên, ba người bọn chúng đã tuốt binh khí một đao, một kiếm, một đôi phán quan bút.
Bốn binh khí của ba người đột nhiên cùng lúc nhắm Diệp Khải Nguyên lao đến.
Sau hai chiêu, Diệp Khải Nguyên đã phát hiện ra võ công cao nhất trong những người này không phải là Thiết Diện Ưng, cũng không phải là lão già dùng phán quan bút mà là kẻ dùng kiếm.
Kiếm pháp của y nhanh chóng linh hoạt, biến hóa rất nhiều kiếm mà y dùng cũng là tinh phẩm.
Sau mười ba chiêu, Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa xuất thủ.
Chàng mà xuất thủ thì tuyệt sẽ không trật.
Bây giờ thì chàng đã xúât thủ, chỉ nghe một tiếng thét to, tiếng xương sườn gãy vang lên, tiếp theo là một tiếng "rắc".
Lão già dùng phán quan bút đã bị điểm huyệt đạo, đại hán dùng đao ôm lấy xương sườn, ngã gục xuống đất, cây đao đã bị gãy làm hai đoạn.
Chỉ còn người thanh niên dùng kiếm là không ngã xuống, nhưng sắc mặt kinh hãi đến mức đã không còn hột máu.
Diệp Khải Nguyên thuận tay hất hai đoạn đao gãy xuống đất đột nhiên hỏi người thanh niên:
- Ngươi có biết tại sao ta lại chặt gãy đao của hắn không?

Người thanh niên lắc lắc đầu.
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Vì hắn xuất thủ quá hiểm độc loại người như hắn vốn chẳng cần dụng đao.
Người thanh niên siết chặt tay kiếm, nhịn không được hỏi:
- Ngươi dụng đao chứ ?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu.
Trên thế gian có lẽ không có ai hiểu cách dụng đao hơn chàng, cũng không có ai hiểu giá trị đao hơn chàng.
Chàng đối với đao trước nay rất tôn kính.
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Ngươi nếu không tôn kính đao thì thật không đáng dụng đao, người nếu tôn kính đao thì khi sử dụng nên đặc biệt cẩn thận.
Người thanh niên nhìn chàng trong ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.
Y đã nhìn ra Diệp Khải Nguyên không phải là kẻ bình thường, kẻ tầm thường tuyệt đối không nói được những lý lẽ như vậy.
Y nhịn không được hỏi:
- Ngươi tóm lại là ai?
- Ta họ Diệp, tên gọi Khải Nguyên.
Người thanh niên liền biến sắc thốt lên:
- Diệp Khải Nguyên?
- Không sai.
Người thanh niên đột nhiên trở vọt người lên không, chuồn ra ngoài tửu đình.
Nhưng chân y vừa chạm đất, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gió vụt tới, nhìn thấy đao quang lóe lên.
Đao quang nhanh như điện chớp đã bay qua đầu y, bay xa năm sáu trượng thuận thế không dừng cắm phập vào một thân cây, lưỡi đao lút ngập vào cây, lút tận cán đao.
Người thanh niên kinh ngạc, dừng bước tóc trên đầu đã bung xỏa xuống, kim hoàn cột tóc đã bị gãy ngang.
Toàn thân y trở nên cứng đờ.
Y xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy đao nào nhanh như vậy.
Phi Đao!
Cán đao vẫn còn đang rung giật.
Diệp Khải Nguyên bước tới rút nó ra, trở cổ tay, đao đã không còn thấy đâu nữa.
Người thanh niên lúc này mới thở hắt ra nói:
- Ngươi thật là Diệp Khải Nguyên à?
- Ta vốn là Diệp Khải Nguyên.
Người thanh niên gượng cười nói:

- Tại sao ngươi không nói sớm?
Diệp Khải Nguyên cười cười đột nhiên hỏi ngược lại:
- Ngươi có phải là môn hạ của Kim Đàn Đoàn tiên sinh?
Người thanh niên ngạc nhiên hỏi:
- Ngươi làm sao biết?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Thiết Diện Ưng vừa rồi há không đã nói sao, nhãn lực của ta xưa nay rất tuyệt.
Người thanh niên thừa nhận:
- Quả thật là nhãn lực hơn người.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Ngươi là đệ tử thứ mấy của Đoàn tiên sinh?
- Thứ ba.
- Ngươi họ gì?
- Họ Thời, Thời Minh.
- Ngươi có bao giờ cỡi xe lừa chưa?
- Chưa.
- Ta cũng biết như thế.
Diệp Khải Nguyên thản nhiên cười nói tiếp:
- Nhưng bất cứ chuyện gì cũng có lần đầu cả.
Dẫn ta đi gặp Thượng Quan bang chủ các ngươi, vô luận y thị Ở đâu cũng phải dẫn ta đi gặp y thị.
Diệp Khải Nguyên lại ngồi lên chiếc xe lừa chở than đó, nằm xuống thậm chí nhắm hẳn mắt lại.
Chàng biết người thanh niên này tuyệt sẽ không đào tẩu, cũng không sẽ không dám không nghe lời, vô luận ai đã nhìn thấy Phi Đao của chàng thì tuyệt sẽ không bao giờ dám gây ra những chuyện ngu xuẩn.
Thời Minh quả thật đã cởi xe lừa lên đường, điều này đích xác là lần đầu tiên trong đời y.
Có người ở phía sau quất roi, con lừa lại đi chậm hơn bình thường.
Diệp Khải Nguyên lại bóc hạt đậu phụng ném lên đợi cho hạt đậu lọt vào trong miệng, chàng đột nhiên nói:
- Nghe nói Đàn Đoàn tiên sinh là người rất chú trọng ẩm thực ăn mặc.
Thời Minh đáp:
- Ừ!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nghe nói đệ tử mà y thu nhận đều là thế gia chi tử xuất thân rất tốt?
Thời Minh nói:
- Ừ!
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ngươi cũng thế sao?
- Ừ!
Y rõ ràng không muốn đàm luận đến vấn đề này, Diệp Khải Nguyên lại cứ muốn hỏi tới:
- Ngươi không muốn ta nhắc đến chuyện này có phải là cũng cảm thấy bối rối hay không?
Thời Minh cuối cùng nhịn không được hỏi:
- Tại sao lại bối rối?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì ngươi cũng biết với sư môn và gia thế của ngươi, vốn không nên làm nô tài cho Cửu Nguyệt Bang.
Sắc mặt Thời Minh đỏ lên nói:
- Ta không phải là nô tài.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng biết ngươi gia nhập Cửu Nguyệt bang vốn là vì muốn thoát khỏi gia thế của ngươi, tự mình làm nên một sự nghiệp, phần lớn mỗi thanh niên đều nghĩ như vậy cả.
Chàng cười cười rồi thản nhiên nói tiếp:
- Nhưng chuyện mà ngươi làm bây giờ lại là chuyện mà nô tài làm.
Thời Minh đỏ mặt nói:
- Đây là vì ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không sai! Đây là do ta bảo ngươi làm, nhưng đặt đồng tiền lên đầu người khá lẽ nào không phải là chuyện mà nô tài làm?
Thời Minh nhắm mắt lại.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Huống hồ ta bảo ngươi làm cái chuyện này chỉ vì ngươi vốn đã là nô tài của Cửu Nguyệt bang, nếu không thì ta tình nguyện bò trên mặt đất làm con lừa cho ngươi cỡi lên.
Sắc mặt Thời Minh càng đỏ hơn ánh mắt đã không khỏi lộ ra vẻ đau khổ.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên hỏi:
- Ngươi có biết vừa rồi tại sao ta lại phóng đao không?
Thời Minh do dự chậm rãi nói:
- Ta cũng đã nghe nói, đao của ngươi không phải là đao sát nhân mà là đao cứu nhân.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không sai, ta phóng đao đó ra chính là để cho ngươi biết rằng, ngươi ở trong Cửu Nguyệt bang cũng chẳng làm nên được chuyện đại sự gì giống như vậy.
Thời Minh cắn răng nói:

- Đó chỉ là võ công của ta.
Diệp Khải Nguyên ngắt lời y nói:
- Một người nếu được người tôn kính thì không có quan hệ gì đến võ công của ngươi đó cả, chuyện mà ngươi làm nếu là quang minh chính đại, thì tuyệt sẽ không có ai xem thường ngươi, đao của ta cũng tuyệt đối không bay lên trên đầu ngươi.
Chàng thở dài nói tiếp:
- Nếu không dù ta không giết ngươi thì sớm muộn cũng nhất định sẽ có người khác giết ngươi.
Thời Minh lại ngậm miệng lại.
Bây giờ y đã hiểu rõ ý Diệp Khải Nguyên. Diệp Khải Nguyên cũng biết y không phải là kẻ ngu xuẩn.
- Ta tin ngươi nhất định sẽ không làm cho ta thất vọng.
Diệp Khải Nguyên lại bóc hạt đậu phộng ném lên, rồi đợi cho nó rơi xuống. Chàng biết rằng hạt đậu phộng này đã được ném lên thì nhất định sẽ rơi xuống.
Xe lừa đã đi vào phố, một con phố hoàn toàn giống như trong thành Trường An.
Thế nhưng quán trọ Hồng Tân ở trên con phố này không bị đốt thành một đống ghạch vụn.
Nhìn bảng hiệu chữ vàng của quán trọ Hồng Tân lóe sáng dưới ánh thái dương trong lòng Diệp Khải Nguyên không khỏi có một cảm giác kỳ dị dường như là nhìn thấy một người chất sống lại vậy. Kỳ thực chàng đích xác cũng đã nhìn thấy một "tử nhân" sống lại.
Trong cuộc đời có nhiều chuyện đích xác giống như trong mộng, là thật là giả vốn có rất ít người có thể phân biệt rõ.
Diệp Khải Nguyên đang than thở trong lòng nhưng mặt lại mỉm cười. Chàng biết người trên phố đều nhìn chàng.
Lúc này đang là chính ngọ, người trên phố không đông cũng giống như cảnh tượng thành Trường An đại đa số đều ở trong nhà ăn cơm.
Nhưng người đi lại trên phố vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc xem ra đều rất khẩn trương, giống như đã biết sắp có đại sự gì đó phát sinh. Trong lòng đã có một dự cảm không thể nói ra được.
Diệp Khải Nguyên cũng biết ở đây sẽ có đại sự phát sinh, chàng còn biết đại sự do chính chàng gây nên.
Bây giờ chàng đã đến đây, chàng đã sẵn sàng giống như lần trước vậy bình an mà ra đi.
Chiếc xe lừa dừng lại bên ngoài quán trọ Hồng Tân, Diệp Khải Nguyên vừa bước vào thì thấy Thượng Quan Tiểu Tiên ngồi ở trong quầy đang lật lật cuốn sổ ghi chép.

Xem ra y thị có dáng vẻ rất giống một nữ chủ quán, chẳng qua so với đại đa số nữ chủ quán khác thì xinh đẹp hơn nhiều.
Nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Khải Nguyên, y thị lập tức ngẩng đầu lên tươi cười nói:
- Ta biết chàng nhất định sẽ đến, ta đang đợi chàng đây.
Diệp Khải Nguyên đứng ở trước quầy nhìn y thị cũng không biết vì sao trong lòng đột nhiên cảm thấy nhói đau.
Vô luận y thị là chân hay giả nhưng nói chung y thị đối với chàng không tồi. Bọn họ sinh hoạt chung mấy ngày đó, chàng sẽ mãi mãi không bao gờ quên. Chàng thật sự không muốn bọn họ trở thành thù địch, vô luận xem nhau như thế nào,Thượng Quan Tiểu Tiên cũng tuyệt không giống như thù địch của chàng.
Y thị cười rất dịu dàng ngọt ngào giống như nữ chủ quán vừa nhìn thấy trượng phu của mình quay về.
- Ta đã sẵn sàng cho chàng mấy món mà chàng thích ăn, bây giờ chắc hẳn sắp đến bữa rồi.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Ta không đến đây để ăn.
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Nhưng vô luận ai cũng phải ăn cơm, chàng cũng như vậy không ngoại lệ.
Diệp Khải Nguyên không muốn tranh biện với Tiểu Tiên, nên chàng không nói nữa đột nhiên hỏi:
- Ngươi đang tính sổ à?
- Ừ!
- Có phải là đang xem tối qua đã giết bao nhiêu người?
Tiểu Tiên cười nói:
- Cứ xem như ta giết người thì cũng sẽ chẳng ghi vào sổ.
- Vậy sổ ghi gì?
- Đây là số lễ vật, bên trong ghi rất nhiều nhân vật kỳ quái, tặng những lễ vật kỳ quái.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tặng ngươi sao?
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ta vẫn chưa có diễm phúc đó.
Y thị đột nhiên cười nói:
- Chàng có muốn ta đọc cho chàng nghe những lễ vật ghi bên trong sổ không?
Diệp Khải Nguyên không từ chối.
Tiểu Tiên nói:
- Thôi Ngọc Chân lễ vật một con gà mái già, một cân tổ yến. Nam Cung

Lãng lễ vật một bức họa, Diệp Khải Nguyên lễ vật một người sống.
Diệp Khải Nguyên biến sắc chàng đương nhiên đã biết đây là lễ vật của ai.
Tiểu Tiên cười khúc khích nói:
- Thôi Ngọc Chân tại sao lại tặng gà? Lẽ nào y thị cho rằng tân lang là chàng muốn nấu cho chàng một nồi cháo gà ăn đêm lúc động phòng.
Y thị không để cho Diệp Khải Nguyên nói, lại cười nói tiếp:
- Lễ vật kỳ quái nhất trong này chính là lễ vật của ngươi. Nhưng lễ vật quí nhất ngươi chắc chắn đoán không ra là ai gởi tới.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được vội hỏi:
- Ai?
- Là bốn người!
Tiểu Tiên chậm rãi đọc lên bốn cái tên:
- Điệp Nhi Bố, Đa Nhĩ Giáp, Bố Đạt Lạp và Ban Sát Ba Ná.
Diệp Khải Nguyên biến sắc nói:
- Lễ vật bọn chúng gởi tới là gì?
- Là một túi châu bảo, bên trong còn có một ngọc bài.
Tiểu Tiên từ trong quầy đưa ra một ngọc bài trên có khắc bốn thiên ma. Y thị rõ ràng đã sớm sẵn sàng cho Diệp Khải Nguyên xem. Ngọc bài lấp lánh mỹ lệ, thiên ma khắc ở bên trên khiến cho Diệp Khải Nguyên xúc mục kinh tâm.
Tiểu Tiên lại hỏi:
- Chàng có biết ngọc bài này có ý nghĩa gì không?
Diệp Khải Nguyên không biết.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Đây là phục thù ngọc bài, đại thiên vương ma giáo khi phục thù nhất định sẽ xuất hiện loại ngọc bài này.
Diệp Khải Nguyên xiết chặt hai tay:
- Bọn họ có phải là vì Ngọc tiêu phục thù?
Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Túi châu bảo đó chính là tiền mua mạng của bọn họ.
- Thế nào là tiền mua mạng?
- Tứ đại thiên vương trước khi sát nhân nhất định trước nhất sẽ mua mạng của những người đó. Vì bọn họ không chịu cái món nợ lai sinh.
Tiểu Tiên thở dài:
- Châu bảo mà bọn họ gởi tới thật không ít, người bị giết cũng thật không ít.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Kẻ giết người lẽ nào lại là bọn chúng?
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Cứ xem chàng là kẻ đần độn đi cũng phải nhìn thấy kẻ giết người là ai.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Nhưng kẻ thu xác lại là ngươi.
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Giết người là chuyện xấu, thu xác là chuyện tốt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ngươi lại thu xác cho bọn chúng?
Tiểu Tiên nói:
- Vì ta muốn kiểm tra một chuyện.
Diệp Khải Nguyên truy vấn:
- Chuyện gì?
Tiểu Tiên nói:
- Ta muốn kiểm tra Đa Nhĩ Bố Giáp và Bố Đạt Lạp tóm lại là ai?
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Chỉ tiếc là người chết sẽ không nói được, ngươi có thu xác bọn họ cũng vô dụng.
Tiểu Tiên nói:
- Hữu dụng.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Hữu dụng?
Tiểu Tiên nói:
- Ta tính kỷ bọn họ lúc đó nhất định trong hỉ đường.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận bọn chúng nếu không ở trong hỷ đường thì làm sao xuất thủ sát nhân được.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Vì vậy lúc trong hỷ đường nếu có một trăm người thì người chết nhất định chỉ có chín mươi tám người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hai người không chết nhất định là Đa Nhĩ Lạp và Bố Đạt Lạp?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Ta biết chàng không phải là kẻ đần độn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy mà ngươi thu hồi tất cả thi thể lại xem người chết là ai, chết bao nhiêu người?
Tiểu Tiên nói:
- Không sai.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ngươi vẫn còn chưa tra được hai người không chết đó là ai?
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy ta cũng cầm theo sổ ghi lễ vật xem những người gởi lễ vật là ai.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Kẻ tặng lễ vật không nhất định có đi uống hỷ tửu, kẻ đi uống hỷ tửu không

nhất định là có tặng lễ vật.
Tiểu Tiên nói:
- Ta ít ra cũng có thể nhìn thấy một chút đầu mối, ta cũng không phải là kẻ đần độn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đã nhìn thấy.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Chàng vừa đến, trái tim ta liền bấn loạn lên làm sao còn xem được nữa?
Y thị đứng dậy đi ra khỏi quầy đột nhiên lại hỏi:
- Ta muốn hỏi chàng một câu.
Diệp Khải Nguyên đành để y thị hỏi.
Tiểu Tiên nói:
- Mọi người đều phải ăn cơm phải không.
Diệp Khải Nguyên đành thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng có phải là người không?
Diệp Khải Nguyên cũng thừa nhận.
Tiểu Tiên liền kéo tay chàng tươi cười nói:
- Vậy thì chúng ta bây giờ phải đi ăn cơm thôi.
Diệp Khải Nguyên đang ăm cơm. Bụng chàng thật sự rỗng không, đi suốt một chặng đường dài chàng đã đói, không ngồi xuống ăn cơm thì thôi, đã ngồi xuống cầm đũa lên thì rất khó mà buông xuống.
Huống hồ những món ăn này đích xác là hợp với khẩu vị của chàng, nhất là món đậu hủ vừa chua vừa cay. Không những khai vị mà còn làm tỉnh rượu.
Tiểu Tiên dịu dàng nói:
- Ta không chuẩn bị rượu cho chàng. Vì ta biết bụng chàng trống không, ăn cơm xong ta sẽ cùng chàng uống rượu.
Vô luận ai nhìn thấy, vô luận như thế nào y thị cũng là một nữ nhân dịu dàng chăm chút. Một nam nhân nếu gặp phải một nữ nhân như vậy thì nên có thái độ thế nào, Diệp Khải Nguyên đã rõ chủ ý không để ý đến y thị, dù y thị có nói những điều hay ho gì đi nữa chàng cũng không để ý đến.
Tiểu Tiên buông nhẹ một tiếng thở dài nói:
- Ta biết trong lòng chàng nhất định đang oán ta, vì chuyện lưu chàng ở lại đây.
Nếu không thì Đinh cô nương tuyệt sẽ không cưới Quách Định, y thị nếu không lấy Quách Định thì sẽ không có những chuyện tối hôm qua xảy ra.
Đây chính là những lời trong lòng Diệp Khải Nguyên muốn nói ra. Bản thân chàng còn chưa nói Tiểu Tiên lại nói ra trước cho chàng.
- Nhưng chàng cũng phải nghĩ cho ta, ta cũng là nữ nhân, chớ không phải là yêu quái.

Tiểu Tiên rầu rĩ nói tiếp:
- Khi một nữ nhân thích một nam nhân thì thường sẽ không khỏi muốn giữ lấy người ấy, vô luận nữ nhân nào cũng có thể.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt. Nhưng trong lòng chàng không thể không thừa nhận những lời Tiểu Tiên nói không phải là không có lý lẽ. Yêu không phải là chuyện sai quấy, càng không phải là tội lỗi.
Một nữ nhân yêu một nam nhân vốn là chuyện kinh thiên động địa không hề có chút gì là sai trái cả. Khi một nữ nhân yêu một nam nhân tất nhiên tuyệt sẽ không muốn nam nhân đó vội bỏ đi. điểm này không ai có thể nói Tiểu Tiên là sai cả.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát giác ra trái tim mình đã bị Tiểu Tiên làm cho rung động, chàng lập tức đứng bây dậy nói:
- Ngươi đã nói hết lời chưa?
Tiểu Tiên nói:
- Chưa!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đã ăn cơm xong rồi.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng không muốn uống rượu sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không!
Tiểu Tiên nói:
- Chàng cũng không muốn tra xem Đa Nhĩ Giáp và Bố Đạt Lạp là ai hay sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tự ta sẽ tìm lấy.
Tiểu Tiên nói:
- Cứ xem như chàng thật có thể tìm ra, thì làm sao nào? Lẽ nào một mình chàng có thể đối phó với toàn ma giáo hay sao?
Y thị lại thở dài nói tiếp:
- Chàng có biết ma giáo có bao nhiêu môn nhân đệ tử hay không? Chàng có biết bọn họ có lực lượng lớn như thế nào không?
Diệp Khải Nguyên biết, ma giáo đáng sợ như thế nào, có rất ít người có thể hiểu rõ hơn chàng.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy chàng cũng phải biết muốn đối phó với ma giáo chỉ có một cách.
Diệp Khải Nguyên vội hỏi:
- Cách gì?
Nụ cười dịu dàng trên mặt Tiểu Tiên đã biến mất trong đôi mắt mỹ lệ hốt nhiên lóe lên những tia sáng lành lạnh.

Lúc này y thị đã không còn là một nữ chủ quán dịu dàng chăm chút nữa mà là Cửu Nguyệt bang bang chủ uy trấn giang hồ.
Y thị chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên chậm rãi nói:
- Phóng mắt nhìn khắp thiên hạ người đối kháng được với ma giáo chỉ có Cửu Nguyệt bang của ta.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à?
Tiểu Tiên nói:
- Trải qua sự chuẩn bị tính toán bao năm nay. Cửu Nguyệt bang bây giờ nhân lực vật lực đều đã đạt đến đỉnh cao.
Diệp Khải Nguyên phải thốt lên:
- Thế à?
Tiểu Tiên nói:
- Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Điểm Thương, Hoa Sơn trong mỗi môn phái lúc này đều đã có người của bọn ta ….
Diệp Khải Nguyên ngắt lời y thị:
- Vì vậy bây giờ ngươi muốn mua ta?
- Không phải mua.
Tiểu Tiên nói:
- Chẳng qua nếu chàng muốn đối phó với ma giáo thì phải hợp thủ với Cửu Nguyệt bang.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt:
- Ngươi có phải là muốn ta làm hộ pháp cho Cửu Nguyệt bang?
Tiểu Tiên nói:
- Chỉ cần ngươi muốn ta thậm chí có thể nhường cả chức bang chủ cho ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ngươi lại hy sinh như vậy chứ?
Tiểu Tiên thở dài ánh mắt chợt trở nên dịu dàng như dòng nước mùa xuân nhỏ nhẹ nói:
- Một nữ nhân đối với nam nhân mà mình thật sự yêu thướng, vốn không tiếc hy sinh tất cả, huống hồ ….
Diệp Khải Nguyên nói:
- Huống hồ ma giáo vốn là đối thủ của các ngươi.
Tiểu Tiên nói:
- Không những là đối thủ của bọn ta mà còn là đối thủ không đội trời chung nhất là gần đây ….
Diệp Khải Nguyên nói:
- Gần đây thế nào?
Tiểu Tiên nói:

- Gần đây bọn ta dù không đi tìm bọn chúng thì bọn chúng cũng đến tìm bọn ta.
Diệp Khải Nguyên biết đây không phải là những lời nói dối. Cửu Nguyệt bang và ma giáo gần đây đều chuẩn bị hùng chấn thanh uy, xưng bá giang hồ. Sự xung đột giữa bọn họ đương nhiên ngày càng gay gắt hơn. Cò trai tương tranh, ngư ông đắc lợi. Đây thực sự là cơ hội tốt cho chàng, chàng tuy không muốn làm ngư ông nhưng ít ra có thể thừa cơ hội này làm nhiều việc mà chàng đã sớm muốn làm, cũng đã sớm phải làm.
Tiểu Tiên lại nói:
- Tình cảnh của chàng cũng giống như vậy, bây giờ trong tứ đại thiên vương có hai người đến Trường An. Mục đích không phải chỉ là muốn đối phó với Cửu Nguyệt bang mà cũng là muốn đối phó với chàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy dù cho ta không đi tìm bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ không tha cho ta.
Tiểu Tiên nói:
- Bọn họ là đối thủ của chàng, ít ra ta vẫn là bằng hữu của chàng. Vì vậy chàng nên liên hợp với ta.
Diệp Khải Nguyên đã ngồi xuống.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Trong lúc này lòng chàng có lẽ cho rằng ta muốn lợi dụng chàng?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Không phải thế sao?
Tiểu Tiên đáp:
- Cứ xem như ta đang lợi dụng chàng, chàng há cũng có thể lợi dụng ta như vậy.
Thừa cơ hội này tiêu diệt ma giáo.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:
- Ngươi quả thật là một nữ nhân rất biết ăn nói.
Tiểu Tiên nói:
- Có phải là ta đã làm lay động được chàng?
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Dường như là như vậy.
Tiểu Tiên lại cười, một nụ cười dịu dàng ngọt ngào.
- Vậy thì bọn ta lúc này nên uống rượu chứ phải không?
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Bây giờ ta chỉ kỳ quái một chuyện.
Tiểu Tiên nháy mắt hỏi:
- Chuyện gì?
Diệp Khải Nguyên nói:

- Chuyện mà ngươi muốn ta làm tại sao ta luôn không cách gì cự tuyệt được?

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 26
Phong lưu quả phụ

Rượu đã được bày lên. Cái làm say người không phải là rượu mà là Thượng Quan Tiểu Tiên.
Sự dịu dàng của nàng, chăm chút của nàng, ánh mắt của nàng, nụ cười của nàng. Mỗi thứ cũng đủ để làm cho nam nhân say đắm.
Diệp Khải Nguyên có phải là đã say không? Chàng tóm lại cũng là nam nhân, hơn nữa lại không phải là loại nam nhân vô tình như trong tưởng tượng của chính chàng. Chàng thậm chí đã hoài nghi chính mình, có phải là đã bị sự dịu dàng của nàng làm say đắm? Nàng không những là nữ nhân mà còn là nữ nhân của các nữ nhân. Loại nữ nhân này nam nhân không cách gì cự tuyệt được.
Nàng có thể không có cái kiều diễm cũa Đinh Linh Lâm, cũng không có cái yểu điệu của Thôi Ngọc Chân nhưng nàng hiểu rõ nam nhân hơn họ, biết cách nắm lấy trái tim của mọi nam nhân. Trái tim của Diệp Khải Nguyên có phải là đã bị nàng nắm lấy rồi không?
- Chàng say chưa?
- Bây giờ tuy còn chưa say nhưng sớm muộn cũng sẽ say.
- Chàng sẵn sàng say à?
- Chỉ cần bắt đầu uống là sẵn sàng say ngay.
- Vì vậy ta nếu có lời muốn nói thì phải thừa lúc chàng chưa say mà nói.
- Không sai chút nào cả.
- Cuốn sổ ghi này chàng đã xem qua chưa?
- Xem rồi!
- Chàng nhìn thấy gì?
- Ta chỉ nhìn thấy sự xuất thủ của Cửu Nguyệt bang, dường như vẫn còn chưa có sự nhúng tay của ma giáo.
Tiểu Tiên cười nói:
- Cửu Nguyệt bang không muốn mua mạng người khác, vì vậy cũng không cần thiết phải gởi nhiều lễ vật.
Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú ly rượu chậm rãi nói:
- Có lẽ ngươi đã sớm thấy ra dù gởi bao nhiêu lễ vật đi nữa bọn họ cũng nhận không được.
Tiểu Tiên nói:
- Ta nếu thật có thể nhìn thấy ra, có lẽ ta sẽ gởi nhiều hơn.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta sao vậy?
Tiểu Tiên nói:
- Vì ta vô luận gởi bao nhiêu đi nữa thì bây giờ cũng thu hồi được rồi.
Diệp Khải Nguyên cười hỏi:
- Ngươi nhìn thấy gì?
Tiểu Tiên thở dài nhẹ nhàng nói:
- Ta chỉ nhìn thấy chàng quả thật là một người rất đa tình.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao?
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy chàng tuyệt sẽ không phải là tứ đại thiên vương của Ma giáo, trong Ma giáo đều là những kẻ vô tình.
Diệp Khải Nguyên gượng cười nói:
- Điểm này bây giờ ngươi mới nhìn thấy ra à?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Bây giờ nhìn thấy ra vẫn còn không muộn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lẽ nào trước đây ngươi cũng hoài nghi ta?
Tiểu Tiên thừa nhận:
- Tại vì kẻ đủ tư cách làm ma giáo thiên vương không nhiều.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngoài ta ra trong thành Trường An còn có những ai đủ tư cách?
Tiểu Tiên nói:
- Nhiều nhất bốn người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Người đầu tiên tất nhiên là Lữ Địch?
Tiểu Tiên nói:
- Không sai!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hàn Trinh đương nhiên cũng được tính?
Tiểu Tiên đáp:
- Đương nhiên!
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn ai nữa?
Tiểu Tiên cười đáp:
- Lẽ nào chàng đã quên bằng hữu cũ đó của chàng rồi sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Dương Thiên?
Tiểu Tiên cười nói:
- Hồ ly không biết bay đã đủ đáng sợ rồi, huống hồ biết bay?

Diệp Khải Nguyên nói:
- Y há không phải là kẻ thân tính của ngươi sao?
Tiểu Tiên nói:
- Ta không có kẻ thân tín.
Nàng ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên nói:
- Người mà ta duy nhất tín nhiệm chính là chàng, chỉ đáng tiếc ….
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Chỉ đáng tiếc là ta lại không tin ngươi, có lẽ người mà ta duy nhất không thể tín nhiệm chính là ngươi.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Ta không trách chàng, nhưng có một ngày chàng sẽ biết rằng bản thân mình sai.
Diệp Khải Nguyên không tranh biện mỉm cười đổi vấn đề:
- Lữ Địch, Hàn Trinh, Dương Thiên cộng lại chỉ có ba người.
Tiểu Tiên nói:
- Còn một người rất khả nghi.
Diệp Khải Nguyên liền nói:
- Ai?
Tiểu Tiên đáp:
- Một người vừa đến Trường An tối qua.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Ngươi biết y à?
Tiểu Tiên đáp:
- Không!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi biết y là ai chứ?
Tiểu Tiên nói:
- Không biết.
Diệp Khải Nguyên lại cười.
Vẻ mặt Tiểu Tiên lại trở nên nghiêm túc nói:
- Nhưng ta biết y nhất định có đủ tư cách làm thiên vương Ma giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao?
Tiểu Tiên nói:
- Vì người mà ta phái đi thăm dò hành tung lai lịch của y đã không thấy đâu nữa.
Diệp Khải Nguyên không hiểu:
- Không thấy đâu nữa là có ý gì?
Tiểu Tiên nói:
- Không thấy đâu nữa, chính là sau khi những người đó ra đi, thì không còn

quay lại nữa. Thậm chí ngay tin tức cũng không có, ta lại phái người đi tìm, những người đó cũng không quay lại.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tổng cộng ngươi đã phái đi bao nhiêu người?
Tiểu Tiên nói:
- Tổng cộng ba lần, lần đầu hai người, lần hai bốn người, lần ba sáu người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tổng cộng tất cả là mười hai người.
Tiểu Tiên nói:
- Hơn nữa đó còn là mười hai hảo thủ, sáu người lần sau cùng đó là những hảo thủ trong các hảo thủ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Những hảo thủ đó toàn bộ không thấy đâu nữa à?
Tiểu Tiên gật đầu nói:
- Sau khi mười hai người ra đi thì lập tức vô ảnh vô tung, dường như đột nhiên từ mặt đất biến mất đi vậy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ mười hai người, muốn tìm một chỗ giấu biệt bọn họ đi cũng không phải là chuyện dễ dàng.
Tiểu Tiên than thở:
- Vìvậy ta mới cho rằng người đó rất có thể còn đáng sợ hơn cả Lữ Địch.
Vẻ mặt Diệp Khải Nguyên cũng trở nên rất nghiêm túc nói:
- Cho đến bây giờ, ngươi cũng vẫn còn chưa biết y là người thế nào hay sao?
Tiểu Tiên nói:
- Ta chỉ biết y mới xuất hiện ngày hôm qua, trong một thời tiết lạnh như vậy mà y ăn mặc rất đơn sơ, trên đầu vẫn đội chiếc mũ cỏ lớn.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn gì nữa?
Tiểu Tiên đáp:
- Hết rồi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi lẽ nào y từ đâu đến cũng không biết hay sao?
Tiểu Tiên nói:
- Không biết!
Nàng lại thở dài, gượng cười nói:
- Vì ta không biết nên mới cho người đi dò hỏi.
Diệp Khải Nguyên cũng thở dài:
- Xem ra điều mà ngươi biết cũng không nhiều lắm.
Tiểu Tiên nói:
- Lẽ nào điều mà chàng biết nhiều hơn ta?

Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ nhiều hơn một chút.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng còn biết những gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta ít ra đã có chút đầu mối có thể tìm ra được Bố Đạt Lạp.
Tiểu Tiên nói:
- Cô Phong thiên vương?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng đã biết y là người như thế nào rồi chứ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Công phu trong tay hắn rất lợi hại, hơn nữa y đã bị trọng thương.
Mắt Tiểu Tiên lóe sáng nói:
- Người mà công phu lợi hại nhất là Lữ Địch, nhưng không biết y có phải là đã bị trọng thương rồi hay không?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Muốn tra ra điểm này không khó.
Tiểu Tiên hỏi:
- Chàng chuẩn bị đi tìm y hay sao?
Diệp Khải Nguyên hỏi lại:
- Ngươi phản đối sao?
Tiểu Tiên lắc đầu nói:
- Ta chẳng qua….
Diệp Khải Nguyên cười cười, nói thay cho nàng:
- Chẳng qua chỉ sợ ta giống như những người đó đột nhiên không thấy đâu nữa à?
Tiểu Tiên cũng cười, nàng ngọt ngào nhìn Diệp Khải Nguyên nói:
- Lần này ta tuyệt sẽ không để cho chàng biến mất, ta ….
Lần này Diệp Khải Nguyên không nói thay cho nàng nữa, cũng không để cho nàng nói tiếp nữa, đột nhiên đứng bật dậy nói:
- Vì vậy ta tốt nhất thừa lúc chưa say này mà đi cho mau.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng muốn đi bây giờ à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Người mà ta muốn tìm không chỉ là một mình Lữ Địch, công phu của Dương Thiên và Hàn Trinh cũng rất tuyệt.
Tiểu Tiên nói:
- Đừng quên còn có kẻ mùa đông đội mũ cỏ đó.
Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Người này ở đâu?
Tiểu Tiên đáp:
- Chàng có biết mặt sau của Đại Tướng Quốc Tự còn có Thập Phương Trúc Lâm tự hay không?
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu nói:
- Nghe nói cơm chay ở đó không tồi.
Tiểu Tiên nói:
- Y tối qua trú ở đó.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn Dương Thiên?
Tiểu Tiên nói:
- Chàng muốn tìm y trước à?
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Đừng quên y là bằng hữu cũ của ta.
Tiểu Tiên cũng cười nói:
- Chàng đã là bằng hữu cũ của Dương Thiên thì phải biết y thích cái gì nhất.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nữ nhân.
Tiểu Tiên nói:
- Loại nữ nhân nào?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Quả phụ!
Tiểu Tiên mỉm cười:
- Con phố này cùng với con phố đó trong thành Trường An hoàn toàn giống như nhau.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Con phố này cũng có tiệm đậu hủ của Vương quả phụ sao?
Tiểu Tiên cười nói:
- Vương quả phụ Ở trên con phố này cũng là một quả phụ rất phong lưu.
Diệp Khải Nguyên cố ý thở dài nói:
- Chỉ tiếc Dương Thiên đã đi trước rồi.
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Vì vậy chàng bây giờ có vội đi cũng vô ích, tại sao không trước nhất đến quán trà sát đây xem sao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trong quán trà có gì đáng xem chứ?
Tiểu Tiên nói:
- Có quả chùy rất đẹp.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười đi ra còn nói:
- Ta chỉ mong quả chùy đừng nện lên đầu ta.

Vô luận chùy tử có đáng xem như thế nào chăng nữa, nếu nện lên người thì sẽ không cảm thấy nó đẹp chút nào cả.
Hàn Trinh đã không phải là một quả chùy đẹp, cũng không thể xem là một kẻ đáng coi. Vô luận lỗ mũi của ai sau khi bị người ta đánh bẹp đi đều không đẹp chút nào cả, nhưng khí sắc của y hôm nay xem ra rất tốt, không những mặt mày hồng hào mà tinh thần rất phấn chấn. Vô luận ai cũng có thể nhìn thấy y tuyệt không giống kẻ đã bị trọng thương.
Y nhìn Diệp Khải Nguyên lập tức đứng bậy dậy mỉm cười chào:
- Ngồi xuống uống chén trà được chứ?
Diệp Khải Nguyên lắc đầu.
Hàn Trinh lại nói:
- Thế uống rượu?
Diệp Khải Nguyên lại lắc đầu.
Hàn Trinh nói:
- Món nhắm ở đây cũng không tồi, ngươi muốn dùng chút gì không?
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười cười nói:
- Lúc này cái duy nhất ta muốn ăn chỉ là đậu hũ!
Đậu hũ mà tiệm của Vương quả phụ bán không phải là đậu hũ sống mà là loại đậu hũ đã được nấu chín từng miếng, trên bề mặt có những lỗ nhỏ như tổ ong. Vương quả phụ không già, đậu hũ nấu chín rất ngon, Vương quả phụ lại rất phong lưu. Chỉ tiếc rằng nơi đây không phải thành Trường An. Vương quả phụ mặc một chiếc áo bông ngắn bằng lụa đen, mái tóc đen bóng, búi tóc bới gọn, nước da hồng hào trắng trẻo.
Thân thể xem ra còn rất trẻ, rõ là trẻ hơn đậu hũ non rất nhiều.
Lợi hại nhất lại chính là con mắt của Vương quả phụ, nhỏ nhỏ, cong cong. Khi cười giống như một vành trăng, lại giống như một cái móc câu, dường như ngay lập tức sẽ câu móc đi hồn phách của người khác.
Lúc này đôi mắt của Vương quả phụ đang liếc nhìn Diệp Khải Nguyên tươi cười hỏi.
- Đậu hũ của khách quan muốn dùng gia vị gì?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Ta không ăn đậu hũ.
Vương quả phụ hỏi:
- Đậu hũ không ngon sao?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Đậu hũ này rất ngon, ta cũng rất muốn ăn hai miếng, chỉ tiếc ta không dám.
Vương quả phụ cười rất là tươi nói:
- Một đại nam nhân to lớn như vậy ngay đậu hũ cũng không dám ăn sao?
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Đậu hũ của người khác ta dám ăn, đậu hũ của ngươi ta lại không dám ăn.

Vương quả phụ không cười nữa, lạnh lùng nói:
- Ngươi đến tìm Dương Thiên à?
Diệp Khải Nguyên gật đầu nói:
- Y có hay không?
Vương quả phụ dùng ngón tay chỉ ra phía sau, dường như không buồn ngó Diệp Khải Nguyên nữa.
Có rất nhiều nữ nhân chỉ thích nam nhân có dã tâm, nếu nam nhân đó không có dã tâm với y thị thì y thị cũng sẽ không cảm thấy lý thú với nam nhân đó.
Diệp Khải Nguyên cười. Chàng bước vào đột nhiên quay đầu lại cười nói:
- Thật sự thì cái gan của ta cũng không phải là nhỏ như vậy.
Vương quả phụ lại nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên, cắn môi nói:
- Nhưng tại sao hôm nay cái gan của ngươi lại nhỏ.
Diệp Khải Nguyên căm phẫn nói:
- Vì ta không muốn bị hồ ly cắn.
Dương Thiên xem ra không giống như một con hồ ly biết cắn người. Vô luận là người đáng sợ như thế nào sau khi tắm rửa đều trở nên hiền hòa hơn.
Dương Thiên đang tắm. Y ngâm mình trong một cái bồn lớn chứa nước ấm, buông thõng hoàn toàn tứ chi. Xem ra hơi giống một con rái cá lười nhác.
Da của y cũng không bóng loáng như con rái cá, toàn thân không có một vết thương thành thẹo nào cả. Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài.
Dương Thiên nhìn chàng cười nói:
- Bằng hữu kiến diện tại sao ngươi lại thở dài?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì ngươi không bị thương!
Dương Thiên nói:
- Ta bị thương ngươi mới vui hay sao?
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười nói:
- Tại vì ta muốn ăn đậu hũ.
Dương Thiên cười lớn nói:
- Bây giờ ta đang tắm, há không là cơ hội tốt cho ngươi sao?
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Cơ hội tốt gì?
Dương Thiên nói:
- Bây giờ tùy ngươi muốn làm gì bên ngoài thì làm, ta không thể trần truồng chạy ra được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ tiếc thê thiếp của bằng hữu không thể giỡn được.
Dương Thiên nói:
- Muốn đùa giỡn với thê thiếp của bằng hữu thì phải đợi sau khi bằng hữu chết mới được đùa giỡn.

Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Chỉ tiếc là ngươi vẫn còn chưa chết.
Dương Thiên nói:
- Như thế bây giờ bọn ta vẫn còn là bằng hữu à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vốn là không phải, bây giờ lại phải.
Dương Thiên nhìn chăm chăm Diệp Khải Nguyên, ánh mắt dần dần lóe sáng lên, ánh mắt như mũi dao, y lạnh lùng nói:
- Người ngươi cũng đã "thấm nước" rồi à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không ngờ sao?
Dương Thiên nói:
- Tại sao ngươi lại phải "thấm nước" ?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Ngươi không nên hỏi ta, tự ngươi há cũng không ngâm trong nước đó hay sao?
Dương Thiên nói:
- Đó chỉ tại vì ta ra không được mà thôi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu có người đến kéo tay ngươi một cái thì sao?
Dương Thiên nói:
- Ai chịu kéo ta.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta!
Chàng quả nhiên đưa tay ra.
Nhưng Dương Thiên không đón lấy thản nhiên nói:
- Ra ngoài quá lạnh, tốt hơn ở trong nước ấm áp.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vô luận nước ấm như thế nào rồi sẽ có lúc lạnh.
Dương Thiên nói:
- Vậy thì ngươi nên thừa lúc sớm mà nhảy ra.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Ngươi đang khuyên ta đấy à? Hay là muốn đuổi ta đi?
Dương Thiên nói:
- Ngươi thấy sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có phải ngươi hiềm ghét người trong nước đã quá đông, quá chật?
Dương Thiên cười nhạt:
- Đi hay không thì tùy ngươi, thế nhưng bọn ta nói chung vẫn còn là bằng hữu, có một lời ta không thể không nói.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nói đi!
Dương Thiên nói:
- Ngươi nhất thiết đừng đi tìm kẻ đội mũ cỏ đó.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao?
Dương Thiên nhắm mắt lại không nói gì nữa.
Diệp Khải Nguyên lại hỏi:
- Làm sao ngươi biết là ta muốn đi tìm y?
Dương Thiên vẫn không mở miệng. Nước rất nóng hơi nước bay lên mù mịt giống như màn sương.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên lại cười nói:
- Đúng là ngươi tốt hơn nên ngâm mình trong nước. Từ trong nước nóng như vậy mà bước ra, nhất định sẽ cảm lạnh đấy.
Diệp Khải Nguyên đã bỏ đi.
Dương Thiên vẫn còn đang nhắm mắt, ngâm mình trong nước. Đợi đến lúc hơi nước nóng đã tan đi, mới nhìn thấy sắc mặt trắng bệt của y, dường như thực sự đã không còn khí lực để đứng dậy nữa. Nhưng nước đã sắp nguội rồi, y không thể không đứng dậy. Nước trên vai y chảy xuống, hòa lẫn những lằn máu. Máu từ đó mà chảy ra.
Vương quả phụ đã nhẹ nhàng bước vào nhìn y, ánh mắt đầy vẻ thương xót.
Khi Dương Thiên đứng dậy khuôn mặt trắng bệch vì đau đớn mà méo xệch đi, rên rỉ:
- Bên ngoài sắp có ai xộc vào không?
Vương quả phụ lắc đầu đột nhiên hỏi:
- Ngươi tóm lại bị thương như thế nào? Tại sao sợ người khác nhìn thấy?
Dương Thiên cắn răng, không trả lời câu hỏi này. Chợt từ trên vai lột đi một lớp da mỏng. Máu tươi chảy ướt đẫm ngực y.
Một chiếc xe ngựa lớn dừng lại ở đầu đường. Thượng Quan Tiểu Tiên dựa vào bánh xe chờ đợi. Khi nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên đi tới, vẻ mặt được ánh thái dương chiếu ửng đỏ đẹp như hoa xuân. Nếu có ai nhìn thấy nàng sẽ không khỏi cảm thấy mùa xuân không còn xa nữa.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên đang băn khoăn vì chàng chợt nghĩ tới những lời trước đây người khác miêu tả về Hoa Tiêu Nhi. Một nữ nhân mỹ lệ như tiên nữ, lại chuyện dụ dỗ nam nhân xuống địa ngục.
Câu này nếu dùng để hình dung Thượng Quan Tiểu Tiên, có phải là hợp lắm không?
Tiểu Tiên đang đợi hỏi:
- Chàng tìm thấy bọn họ rồi chứ?
- Ừ!

- Hai người bọn họ không bị thương à?
- Không!
Diệp Khải Nguyên thở dài nói tiếp:
- Ít ra ta không nhìn thấy ra.
- Vì vậy bọn họ đều không phải là Cô Phong?
Diệp Khải Nguyên gật đầu. Chàng đích xác đã không nhìn thấy vết thương của Dương Thiên, lớp da dán ở vai của Dương Thiên nhìn ở trong nước thì hoàn toàn trùng với màu da thật, Diệp Khải Nguyên cũng không thể nghĩ nổi một người bị thương lại ngâm mình trong nước.
Tiểu Tiên nói:
- Thế nhưng xem bọn họ không bị thương cũng không thể chứng minh bọn họ không phải là người ma giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không sai!
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng chàng đã không chuẩn bị truy xét.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ là người của ngươi, muốn truy xét là việc của ngươi.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy chàng đã sẵn sàng ra đi?
Diệp Khải Nguyên cười cười nói:
- Ngươi đã không sớm chuẩn bị sẵn cho ta một chiếc xe ngựa đó sao?
Tiểu Tiên cũng cười nhưng là một nụ cười u oán:
- Đó chỉ là vì ta cũng biết ta sẽ không giữ được chàng.
Diệp Khải Nguyên nhảy lên xe ngựa, đột nhiên nói:
- Dương Thiên vừa rồi có dặn ta một câu.
Tiểu Tiên nói:
- Câu gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y dặn ta nhất thiết đừng có tìm người đội mũ cỏ đó.
Tiểu Tiên nói:
- Vậy bây giờ chàng chuẩn bị đi đâu?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đi tìm người đội mũ cỏ đó.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Những lời người khác khuyên chàng, tại sao chàng xưa nay đều không hề nghe theo?
Diệp Khải Nguyên đóng cửa xe lại, rồi thò đầu ra cửa sổ mỉm cười nói:
- Vì con người ta trước nay có một chứng bệnh.
Tiểu Tiên hỏi:

- Bệnh gì?
Diệp Khải Nguyên cười đáp:
- Bệnh ngu!
Chiếc xe ngựa cuộn cát bụi lên. Bóng xe đã khuất, trên gương mặt Tiểu Tiên vẫn đang nở một nụ cười vì đầu của Diệp Khải Nguyên vẫn còn thò ra ngoài cửa sổ nhìn nàng. Nàng mỉm cười, đưa cái khăn lụa cầm trên tay. Khi cánh tay nàng vừa đưa lên, nụ cười của nàng đột nhiên biến mất. Khuôn mặt được ánh dương chiếu đỏ ửng, đột nhiên trở nên trắng nhợt. Chỉ tiếc lúc này chiếc xe ngựa đã quẹo vào khe núi không còn nhìn thấy nữa.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 27
Hàn Dạ Hắc Tinh

Trong thiền viện thanh tịnh u nhã,vì trong sân được trồng nhiều trúc.
Trúc Lâm.
Sân có trúc, thường sẽ khiến người khác cảm thấy thanh thản phong nhã.
Nhất là lúc hoàng hôn, gió thổi lá trúc âm thanh nghe ra phảng phất như sóng biển.
Diệp Khải Nguyên đứng bồi hồi trước rừng trúc.
Ta nếu sớm biết trong thành Trường An có một nơi u nhã thanh tịnh như vậy thì ta cũng sẽ trú ở đây.
Chàng than thở nói:
- Biết rằng nơi đây người dường như không đông lắm.
Chàng không phải nói với chính mình, câu này chàng nói với Khổ Trúc.
Khổ Trúc chính là vị sư tiếp khách của Thập Phương Trúc Lâm tự.
Con người cũng giống như cái tên gầy guộc như cây trúc. Tuy vô nhục nhưng bất tục. Khổ Trúc mỉm cười tranh biện:
- Thí chủ của tiểu tự tuy không đông nhưng cũng không quá ít.
Diệp Khải Nguyên cười.
Từ bên ngoài vào bên trong chàng không nhìn thấy một người tiến hương tùy hỉ nào cả, thiền phòng trong xá cũng không một tiếng cười. Khổ Trúc nói:
- Bảy gian thiền phòng này đều là khách phòng, vốn không trống không.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế nào?
Khổ Trúc nói:
- Trước tối qua còn có mấy vị thí chủ trú ở đây đều là những người rất phong nhã.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Còn bây giờ?
Khổ Trúc thở dài nói:
- Bây giờ mọi người đã đi đến Đại Tướng Quốc Tự.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ đều đi vào tối qua cả à?
Khổ Trúc gật đầu nói:
- Vị bạch thí chủ đội mũ cỏ đó vừa đến, những người khác đều bỏ đi hết.
Diệp Khải Nguyên hỏi:

- Y đuổi đi à?
Khổ Trúc cười đáp:
- Y không đuổi người khác đi, nhưng y vừa đến người khác không cách gì ở tiếp được nữa.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao?
Khổ Trúc lại thở dài, trên khuôn mặt gầy guộc bỗng lộ ra một vẻ khác lạ.
Không trả lời trực tiếp câu hỏi của Diệp Khải Nguyên nhưng y trầm ngâm nói:
- Ta dẫn ngươi đến phòng của y ngươi sẽ hiểu rõ ngay.
Bốn bức vách của thiền viện rất trống trãi không có gì cả. Không có bàn ghế cũng không có giường.
Một thiền phòng lớn như vậy chỉ có hai cây đinh, một cây đinh ở trên tường bên trái một cây đinh ở phía đối diện.
Diệp Khải Nguyên không khỏi mỉm cười.
Lúc này chàng đích xác hiểu rõ những người khác tại sao không cách gì ở đây được cả.
"Ngay chính ta cũng không ở nổi".
Chàng mỉm cười nói:
- Ta không phải con ruồi cũng không phải là con chuồn chuồn, không thể ngủ trên một cây đinh được.
Khổ Trúc nói:
- Ở đây có hai cây đinh.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hai cây đinh hay một cây đinh dường như cũng không có gì khác nhau.
Khổ Trúc nói:
- Có khác nhau.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ta lại không nhìn thấy có gì khác nhau cả.
Khổ Trúc nói:
- Nhưng ngươi phải nghĩ ra được.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao?
Khổ Trúc nói:
- Hai cây đinh thì có thể treo một sợi dây.
Diệp Khải Nguyên vẫn không hiểu:
- Sợi dây có ích gì?
Khổ Trúc nói:
- Trên sợi dây có thể treo y phục cũng có thể dùng để ngủ.
Diệp Khải Nguyên nói:

- Vị bạch thí chủ đội mũ cỏ buổi tối ngủ trên dây à?
Khổ Trúc nói:
- Mà còn là một sợi dây rất mảnh.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Một người nếu thích ngủ trên một sợi dây đó không cũng là tính khí kỳ quái, mà võ công nhất định cũng rất kỳ quái.
Khổ Trúc nói:
- Căn phòng này vốn không trống.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao?
Khổ Trúc nói:
- Nơi đây vốn không những có bàn có giường mà còn có rất nhiều thạch sùng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bàn ghế do y dọn đi à?
Khổ Trúc nói:
- Không sai!
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn thạch sùng?
Vẻ mặt Khổ Trúc lộ ra vẻ khác lạ nói:
- Thạch sùng hoàn toàn bị y ăn hết.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác ngẩn người ra.
Người này không những thích đội mũ cỏ vào mùa đông, ưa thích ngủ ở trên dây mà còn thích ăn thạch sùng.
Một con người cổ quái như vậy xưa nay Diệp Khải Nguyên chưa hề gặp qua bao giờ.
Vẻ mặt chàng cũng không khỏi lộ vẻ kỳ lạ như Khổ Trúc, gượng cười nói:
- Xem ra thực lượng của y dường như không lớn, ăn mấy con thạch sùng mà lại có thể no được.
Khổ Trúc nói:
- Ngoại trừ thạch sùng, y tất nhiên còn ăn những món khác.
Diệp Khải Nguyên vội hỏi:
- Ăn gì?
Khổ Trúc đáp:
- Những thí chủ trú ngụ Ở đây buổi tối thường rất ít khi đi ra bên ngoài.
Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên hỏi:
- Sao?
Khổ Trúc đáp:
- Vì bên ngoài có rắn, rắn độc.
Diệp Khải Nguyên lại ngạc nhiên:

- Rắn cũng bị y ăn hết hay sao?
Khổ Trúc nói:
- Ngoài trừ rắn còn có rết.
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
- Hóa ra thực lượng của y cũng không nhỏ.
Khổ Trúc nói:
- Vì vậy ta bắt đầu lo lắng một chuyện.
Diệp Khải Nguyên vội hỏi:
- Chuyện gì?
Khổ Trúc thở dài:
- Thạch sùng và rắn độc ở đây nếu bị y ăn sạch thì lúc đó y sẽ ăn gì?
Diệp Khải Nguyên không nhịn cười được:
- Lẽ nào sợ y ăn ngươi à?
Khổ Trúc lại thở dài, vẫn không mở miệng, đột nhiên nghe một người lạnh lùng nói:
- Ta cũng có lúc ăn thịt người, nhưng rất ăn thịt hoà thượng.
Gió vẫn đang thổi vầng thái dương đã lặn, thiền viện lúc hoàng hôn há thường không tịnh mặc lạnh lẽo hay sao.
Trong thiền viện không những lạnh lẽo mà còn phảng phất một bầu không khí tiêu điều bí hiểm.
Vì trong viện đột nhiên xuất hiện một người.
Trong bầu không khí khắc nghiệt lạnh lẽo này, y lai chỉ mặc một cái áo vải đai trắng đơn giản, mỏng manh mũ cỏ trên đầu hình trạng rất kỳ quái xem ra giống cái sọt trúc bắt cá.
Y đội mũ rất thấp, cơ hồ che toàn bộ mặt, chỉ lộ ra một cái miệng khinh khỉnh lúc không nói thường ngậm rất chặt, giống như lưỡi đao cắt ngang mà thành vậy.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên bật cười.
Lúc mọi người cười không nổi thì chàng lại hay cười.
Chàng mỉm cười nói:
- Ngươi rất ít khi ăn thịt hòa thượng? Hay là xưa nay không ăn?
Bạch y nhân đội mũ cỏ lạnh lùng nói:
- Ta thông thường chỉ ăn một loại người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Loại người nào?
Bạch y nhân nói:
- Người phải chết!
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
Trên thế gian này đích xác có loại người giống như độc xà, ngươi nếu không muốn bị nó ăn thì phải ăn nó trước.

- Nhưng kẻ thực sự phải chết không nhiều.
- Đích xác không nhiều.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vậy tại sao ngươi không giống như người khác, ăn những món tìm được khá dễ dàng?
Bạch y nhân nói:
- Ngươi ăn gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta ăn thịt lợn thịt bò.
Bạch y nhân chợt hỏi:
- Trương Tam là tiểu nhân ác độc giảo hoạt, Lý Tư là quân tử thành thật khắc khổ.
Hai người này nếu ngươi phải giết thì ngươi giết ai?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Trương Tam!
Bạch y nhân nói:
- Bây giờ người ngươi giết lại là Lý tư.
Diệp Khải Nguyên hỏi lại:
- Ta đã giết Lý Tư rồi sao?
Bạch y nhân gật đầu.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Chỉ tiếc ta lại không biết con người y ở đâu?
Bạch y nhân nói:
- Ngươi phải biết y ở trong gan ruột của ngươi.
Diệp Khải Nguyên không hiểu. Những lời mà Bạch y nhân này nói quả thật có hơi điên đảo, khó hiểu gây bối rối.
Bạch y nhân cười nhạt:
- Độc là xà, không phải bò, nhưng ngươi giết bò. Giết nó xong, lại mang thi thể của nó chôn ở trong bụng.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy trong dạ dày như lên men, cơ hồ nhịn không được muốn ói ra.
Trong bụng chàng đích xác vẫn còn thịt bò, thịt bò mà trưa hôm nay chàng ăn nhất định vẫn còn chưa tiêu hóa hết.
Nhưng những lần sau giả như có người mời chàng ăn thịt bò, chàng nhất định rất khó mà nuốt trôi nổi.
Ánh mắt của Bạch y nhân trong mũ cỏ nhìn chàng trừng trừng nói:
- Bây giờ ngươi đã hiểu rõ ý của ta rồi chứ?
Diệp Khải Nguyên lại thở dài gượng cười nói:
- Lời của ngươi nghe ra cũng không phải là hoàn toàn không có lý.
Bạch y nhân nói:

- Lý lẽ này xưa nay ngươi không nghe thấy hay sao?
Diệp Khải Nguyên cười:
- Ta chưa hề nghĩ qua một chút nào cả.
Chôn thi thể con bò trong bụng, loại câu nói này làm sao chàng nghĩ ra nổi.
Bạch y nhân nói:
- Xem ra ngươi tuy không phải là quân tử thành thật khắc khổ, nhưng cũng không phải là kẻ tiểu nhân ác độc đê tiện.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nhìn thấy như thế sao?.
Bạch y nhân nói:
- Chính vì ta nhìn thấy ra.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Còn ngươi? Ngươi là người như thế nào?
Bạch y nhân :
- Ngươi nhìn không ra sao?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ngươi đương nhiên thật không phải họ Bạch.
Bạch y nhân thừa nhận.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi từ Thanh Thành đến.
Bạch y nhân cũng không phủ nhận.
Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú chậm rãi nói:
- Nghe nói ở Thanh Thành sơn có một vị cao nhân tên gọi Mặc Cửu Tinh.
Bạch y nhân ngắt lời chàng lạnh lùng nói:
- Chuyện ngươi biết dường như không ít.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Tuy không quá nhiều nhưng cũng không quá ít.
Bạch y nhân nói:
- Chỉ tiếc chuyện phải biết ngươi lại không biết.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à?
Bạch y nhân nói:
- Ngươi có biết Đa Nhĩ Giáp là ai không?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không biết!
Bạch y nhân:
- Ngươi có biết Bố Đạt Lạp là ai không?
Diệp Khải Nguyên lại thở dài:
- Xem ra chuyện mà ta biết cũng không nhiều lắm.
Bạch y nhân:

- Ngươi có muốn gặp bọn họ không?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta có thể gặp bọn họ được à?
Bạch y nhân nói:
- Chỉ cần ngươi chịu đợi ở đây thì nhất định có thể gặp được.
Đôi mắt Diệp Khải Nguyên sáng lên.
Chàng tất nhiên chịu ở lại đây.
- Dù có muốn ta đợi ba ngày ba đêm ta cũng chịu.
Bạch y nhân nói:
- Ngươi không cần phải đợi ba ngày ba đêm. Ngươi đến rất đúng lúc.
Diệp Khải Nguyên chợt phấn chấn tinh thần nói:
- Lẽ nào bọn họ hôm nay cũng sẽ đến đây sao?
Bạch y nhân lạnh lùng nói:
- Ngươi đã chịu đợi, thì khỏi cần hỏi nhiều, ngươi nếu không chịu đợi cũng không có ai giữ ngươi.
Diệp Khải Nguyên liền ngậm chặt miệng lại mắt mở to.
Chàng vốn không phải là người nhiều chuyện.
Bạch y nhân đột nhiên nói:
- Hòa thượng vốn không nên nhiều chuyện.
Khổ Trúc cúi đầu.
Bạch y nhân nói:
- Hòa thượng nhà ngươi lại nói quá nhiều.
Khổ Trúc cũng ngậm miệng chặt lại, không dám thốt ra dầu chỉ một chữ.
Bạch y nhân nói:
- Hòa thượng không những phải biết lúc nào ngậm miệng, cũng phải biết lúc nào phải nhắm mắt.
Diệp Khải Nguyên nhịn cười không nổi nói:
- Xem ra y đích xác là một hòa thượng rất biết điều.
Bạch y nhân nói:
- Hòa thượng thật sự không biết điều thật sự chỉ có một loại.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Loại nào?
Bạch y nhân:
- Hoà thượng phải chết.
Diệp Khải Nguyên lại cười:
- Dưới con mắt của ngươi thiên hạ tổng cộng chỉ có hai loại người.
Bạch y nhân:
- Vốn chỉ có hai loại, một loại không phải chết, một loại phải chết.
Diệp Khải Nguyên:
- Người sắp đến tối nay là loại người nào?

Bạch y nhân:
- Loại phải chết!
Bạch y nhân dùng một chiếc bình gỗ rất nhỏ, rải lên mặt đất một lớp bột vụn màu bạc giống như bụi tro vậy.
Nhưng đến lúc ánh sao mọc lên thì bụi tro này cũng bắt đầu lấp lánh ngân quang.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Tối nay có phải ngươi chuẩn bị ăn cái sân này vì vậy mới rải hồ tiêu lên nó không?
Bạch y nhân lạnh lùng nói:
- Ngươi nói nhiều quá.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao?
Bạch y nhân nói:
- Ngươi cũng cười quá nhiều.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Đó chỉ vì ta đã nhìn ra một chuyện.
Bạch y nhân hỏi:
- Chuyện gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta thấy ra ngươi không phải là một kẻ lạnh lùng khắc nghiệt, có lúc trong lòng ngươi muốn cười, nhưng thường cố gắng nén lại mà thôi.
Bạch y nhân:
- Tại sao ta phải cố gắng nén lại?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì ngươi muốn khiến người khác sợ ngươi.
Bạch y nhân quay người, đẩy cửa sổ mở ra, rất lâu sau mới chậm rãi nói:
- Ngươi còn nhìn thấy gì nữa?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ngươi nếu chịu để cho ta nhìn khuôn mặt ngươi, ta nhất định còn có thể nhìn ra được nhiều chuyện hơn nữa.
Bạch y nhân đột nhiên quay đầu lại, nhấc chiếc mũ cỏ lên.
Khuôn mặt của y cũng không có gì khác so với mọi người nhưng với người khác y có chín cái chấm.
Chín cái chấm đen như sơn.
Trong đêm tối mà nhìn các tinh tú trông rất là xa xôi, rất là sáng.
Những cái chấm trên mặt Bạch y nhân lại càng lạnh càng sáng.
Chín cái chấm trên mặt y sắp xếp thành một dạng đồ họa kỳ dị bí hiểm, mỗi cái chấm giống như chiếc đinh đóng vào da thịt y.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:

- Ngươi đang tự mình trừng phạt chính mình đấy à?
Bạch y nhân lại gật gật đầu nói:
- Mỗi người ai cũng có tội.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi cũng không ngoại lệ sao?
Bạch y nhân:
- Ta cũng là người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tội của ngươi là gì.
Bạch y nhân:
- Ta chỉ hận không thể giết hết cũng kẻ tiểu nhân ác độc đê tiện trên thế giới này.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Đây không thể xem là tội của ngươi, sự trừng phạt mà ngươi chịu không tránh khỏi quá nặng.
Bạch y nhân:
- Nếu gặp kẻ tội nặng hơn, chín cái chấm này chính là lợi khí sát nhân.
Diệp Khải Nguyên noi:
- Lợi khí sát nhân?
Bạch y nhân:
- Ngươi nhìn không ra à?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu gượng cười nói:
- Ta không hề nghĩ tới.
Bạch y nhân lại dùng chiếc mũ cỏ che mặt lại, lạnh lùng nói:
- Người có thể nhìn thấy khuôn mặt của ta vốn không nhiều, kẻ có thể sống sót còn ít hơn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trên mặt ngươi vốn chỉ có năm cái chấm thôi phải không?
Bạch y nhân gật gật đầu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao năm cái chấm lại trở thành chín cái chấm?
Bạch y nhân nói:
- Vì tội nhân trên thế gian này càng ngày càng nhiều, tội của ta càng ngày càng nặng.
Diệp Khải Nguyên:
- Vì thế Mặc Ngũ Tinh trở thành Mặc Cửu Tinh?
Bạch y nhân:
- Bây giờ đã không có Mặc Ngũ Tinh nữa, chỉ có Mặc Cửu Tinh.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chả trách được y thị đã lầm lẫn.

- Y thị là ai?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ngươi đoán không ra à?
Mặc Cửu Tinh:
- Có phải là Thượng Quan Tiểu Tiên?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi cũng biết y thị sao?
Mặc Cửu Tinh cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi có biết y thị là ai không?
Mặc Cửu Tinh:
- Lần này ta đến để sát nhân giết ba người.
Diệp Khải Nguyên:
- Y thị cũng là một trong đó sao?
Mặc Cửu Tinh:
- Vốn là như thế.
Diệp Khải Nguyên:
- Còn bây giờ?
Mặc Cửu Tinh:
- Bây giờ ta mới phát hiện trên thế gian này kẻ phải chết nhiều hơn y thị còn rất nhiều.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Kẻ đáng chết nhất là những ai?
Mặc Cửu Tinh:
- Đa Nhĩ Giáp và Bố Đạt Lạp.
Diệp Khải Nguyên lại thở dài nói:
- Muốn giết hai kẻ này e rằng không dễ dàng.
Mặc Cửu Tinh:
- Ta vốn không tính sống sót quay về.
Y chậm rãi nói tiếp:
- Tứ Đại Thiên Vương của ma giáo, chỉ cần còn một kẻ còn sống trên thế gian này, ta quyết không quay về Thanh Thành.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ngươi có giết chết hai người bọn chúng, cũng vẫn còn có hai người sống sót.
Mặc Cửu Tinh:
- Không có.
Diệp Khải Nguyên:
- Sao lại không có?
Mặc Cửu Tinh:

- Ban Sát Ba Ná đã chết trong tay Quách Định.
Diệp Khải Nguyên:
- Còn Điệp Nhi Bố?
Mặc Cửu Tinh đột nhiên từ trong người rút ra tấm ngọc bài, ném cho Diệp Khải Nguyên. Trên mặt ngọc bài sáng lấp lánh khắc một ma thần tay cầm trí huệ thạch.
- Đây chính là bùa hộ thân của Điệp Nhi Bố, khi y còn sống thường là tùy thân mang theo.
- Sao bây giờ lại ở trong tay ngươi?
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:
- Vì hắn đã chết.
Diệp Khải Nguyên xúc động:
- Ngươi giết hắn à?
Mặc Cửu Tinh gật gật đầu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi gặp hắn ở đâu?
- Ngoài thành Trường An.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hắn cũng hạ Ma sơn à?
Mặc Cửu Tinh:
- Ma sơn của bọn chúng vốn chập chờn hư ảo như có như không, bọn chúng ở đâu, ở đó chính là Ma sơn của chúng.
Diệp Khải Nguyên:
- Vì vậy bây giờ Ma sơn của bọn chúng ở thành Trường An?
Mặc Cửu Tinh:
- Bọn chúng không chết thì trong chín chín tám mươi mốt ngày Trường An thành sẽ trở thành một Ma thành.
Diệp Khải Nguyên thất thanh:
- Ma thành?
- Trong Ma giáo cũng có hai hạng người.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Hai hạng nào?
Mặc Cửu Tinh đáp:
- Một loại là đệ tử Ma giáo bọn chúng, còn một loại là người chết.
Diệp Khải Nguyên thở hắt ra:
- May mà bí mật của bọn chúng đã bị ngươi phát hiện.
Mặc Cửu Tinh ngạo nghễ nói:
- Đối với ta trên thế gian này vốn không có bí mật gì cả.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Chuyện ngươi biết thực sự không ít.

Mặc Cửu Tinh thừa nhận.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chỉ lấy làm kỳ quái, ngươi làm sao lại biết nhiều chuyện như thế ngươi vốn là một ẩn sĩ không xuất sơn kia mà.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi lầm rồi.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Tinh thần Mạc gia không phải là xuất thế mà là nhập thế, vì sự nguy khốn của nạn nhân, Mạc gia tử đệ xưa nay không hề tiếc thân mạng xuất thủ cứu độ.
Diệp Khải Nguyên nhìn y, ánh mắt không khỏi lộ vẻ tôn kính. Con người này xem ra tuy lạnh lùng khắc nghiệt, nhưng kỳ thật lại có một trái tim thiện lương vĩ đại. Trên thế gian này, người thật sự có thể vì ngươi khác hi sinh bản thân mình không nhiều, Diệp Khải Nguyên xưa nay tôn kính nhất loại người này.
Trong thiền phòng không đốt đèn. Trong chiếc mũ cỏ của Mặc Cửu Tinh, nãy giờ vẫn đang lóe sáng nhấp nháy, nhưng không biết đó là ánh mắt của y hay là cái chấm sát nhân đó.
Y nhìn trừng Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:
- Ta đã sớm biết ngươi.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi họ Diệp, tên gọi Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Đúng thế.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi thường rất vui vẻ à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì ta ít khi nghĩ tới chuyện buồn.
- Nghe nói Phi Đao của ngươi bây giờ có thể xem là đương thế đệ nhất.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Ta cũng nghe người khác nói qua như thế, vì vậy phiền nhiễu của ta cũng là thiên hạ đệ nhất.
Mặc Cửu Tinh trầm mặc, rất lâu sau mới chậm rãi nói:
- Sẽ có một ngày ta sẽ biết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Biết gì?

Mặc Cửu Tinh nói:
- Phi đao của ngươi tóm lại có phải là thiên hạ đệ nhất không?
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Ngươi nếu thận muốn biết thì ta lại thêm chuyện phiền nhiễu.
Mặc Cửu Tinh:
- Ngươi không muốn xem cái chấm của ta có thể sát nhân được không hay sao?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Ta không muốn.
Mặc Cửu Tinh:
- Tại sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì bọn ta đã là bằng hữu.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt:
- Bằng hữu của ngươi e rằng quá nhiều.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bằng hữu nhiều thì vẫn tốt hơn không có bằng hữu.
Mặc Cửu Tinh:
- Có thể vì bằng hữu của ngươi nhiều hơn người khác, vì vậy phiền nhiễu cũng nhiều hơn người khác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Phiền nhiễu nhiều thì vẫn tốt hơn không có phiền nhiễu.
Mặc Cửu Tinh thốt lên:
- Thế sao?
Diệp Khải Nguyên:
- Vì kẻ thật sự không có phiền nhiễu cũng chỉ có một loại người.
Mặc Cửu Tinh:
- Người chết?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười gật gật đầu, đột nhiên "rầm" một tiếng bức tường thấp của sân bị phá sập một lỗ lớn, một người khoanh hai tay bước vào.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 28
Thân ngoại hóa thân

Đốm sao trên trời.
Ánh sao lành lạnh, rơi chiếu trên mặt người này.
Khuôn mặt của y cũng phát sáng lên.
Ánh sáng xanh?
Không có khuôn mặt của ai phát ra ánh sáng xanh như vậy, trừ phi mặt người đó có đeo mặt nạ bằng đồng.
Mặt của người này đeo một mặt nạ bằng đồng xanh, dưới ánh sao trông càng hung tợn quái dị.
Trên người y mặc một trường bào thêu hoa mỹ lệ, trên thắt lưng cắm xéo ba cây đao cong.
Trên vỏ đao xanh biếc tô điểm đầy minh châu mỹ ngọc.
- Đến rồi, quả thật đã đến rồi.
Diệp Khải Nguyên buông nhẹ tiếng thở dài nói:
- Ngươi là Đa Nhĩ Giáp? Hay là Bố Đạt Lạp?
- Ngươi nhìn không ra sao?
Diệp Khải Nguyên đã nhìn thấy ra cái hình thêu trên trường bào của người này tượng trưng cho Ma giáo quyền quyền pháp.
- Đa Nhĩ Giáp.
- Có lẽ y vẫn không phải là Đa Nhĩ Giáp.
- Vẫn không phải sao?
- Thân ngoại hóa thân của Đa Nhĩ Giáp có ba thân ngoại là gì?
Diệp Khải Nguyên vẫn chưa hỏi thì đã nhìn thấy một người.
Một trận gió thổi qua, một người theo cơn gió từ bên ngoài tường lướt nhẹ vào, trường bào thêu hoa, mặt nạ hung tợn, trên thắt lưng cắm xéo ba cây đao cong tô điểm đầy minh châu mỹ ngọc.
Cơ hồ đồng thời vào lúc này, sau rừng trúc và dưới mái hiên nhà xuất hiện hai người.
Hai người hoàn toàn giống nhau.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Chàng quả thật không phân biệt nổi ai mới là Đa Nhĩ Giáp thiên vương thật sự.
- Dù cho ngươi có thể giết chết ba người bọn họ kẻ thật sự đó vẫn có thể sẽ bỏ đi được.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt".

- Y đã đến đừng hòng đi được.
- Ngươi làm sao biết y đã thực sự đến, ngươi nhìn ra à?
- Ta nhìn không ra.
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói tiếp:
- Ta chỉ biết y không đến không được.
- Tại sao?
- Tại vì ta ở đây.
Diệp Khải Nguyên không hỏi nữa, cũng không thể hỏi thêm, chàng đã nhìn thấy một người đạp lên ánh sao bước đến.
Lớp phấn bạc cũng đang phát sáng.
Y đi mỗi bước trên mặt đất lại xuất hiện một dấu chân nhàn nhạt.
- Chỉ dựa vào dấu chân lẽ nào có thể phân biệt được y có phải là Đa Nhĩ Giáp thật sự hay không?
Diệp Khải Nguyên không khỏi khẽ thở dài, ít ra chàng cũng phân biệt không ra nổi.
Người này khoanh hai tay bước đi chậm rãi trong thiền viện, một người khoanh tay bước tới.
Bọn họ không những cải trang tương đồng mà ngay tư thái bước đi cũng hoàn toàn giống nhau.
Mặc Cửu Tinh dựa vào gì để có thể phân biệt được biểu lộ tâm trạng của họ ?
Đa Nhĩ Giáp cuối cùng nói:
- Thanh Thành Mặc Cửu Tinh ?
Mặc Cửu Tinh gật gật đầu.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Ngươi muốn ta đến phải không?
Mặc Cửu Tinh lại gật đầu.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Bây giờ ta đã đến.
Mặc Cửu Tinh đột nhiên nói:
- Cút đi!
Đa Nhĩ Giáp cười nhạt:
- Ta đã đến. Muốn ta đi e rằng không dễ đâu.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi nhất định muốn chết ở đây hay sao?
Đa Nhĩ Giáp đã đưa tay nắm chặt cán đao.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi vốn không đáng để ta xuất thủ, nhưng bây giờ ….
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Bây giờ ngươi không xuất thủ thì phải chết.

Đao quang lóe lên đao của y đã rời vỏ, thanh đao cong xanh biếc trong nháy mắt đã bổ ra ba đao.
Mặc Cửu Tinh không nhúc nhích, ngay ngón tay cũng bất động.
Y đã nhìn thấy ba đao này đều là hư chiêu.
Đa Nhĩ Giáp vừa trở cổ tay, đao thứ tư trực bổ xuống đã không phải là hư chiêu.
Đao quang cắt nát mũ cỏ trên đầu Mặc Cửu Tinh, lướt qua mũi của Mặc Cửu Tinh cắt xuống chỉ kém nửa phân khuôn mặt của Mặc Cửu Tinh đã bị đao này cắt thành hai phần.
Chỉ tiếc y vẫn còn kém nửa phân.
Mặc Cửu Tinh vẫn còn chưa xuất thủ vẫn còn chau chau mày.
Đột nhiên một đốm sáng lạnh phóng ra, đập vào vai Đa Nhĩ Giáp.
Đa Nhĩ Giáp không phải là không tránh né, chỉ tiếc là đốm sáng lạnh này đến quá nhanh, quá bất ngờ.
Khi y nhìn thấy đốm sáng này bay ra, muốn tránh né nhưng không kịp, đột nhiên y cắn răng, trở tay một đao đâm vào chính bụng của mình.
Máu tươi phun ra, thân hình y đổ xuống.
Mặc Cửu Tinh vẫn bất động ngay đầu ngón tay cũng không nhúc nhích, cũng cái chấm giữa hai hàng lông mày đã không còn thấy đâu nữa.
Loại ám khí này không cần phải động thủ, nhưng có thể phóng ra, y chỉ cần chau mày là có thể đâm chết người.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Quả nhiên là một lợi khí sát nhân, quả nhiên không phải là giả.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Nhưng tên Đa Nhĩ Giáp này lại là giả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nhìn thấy ra à?
Mặc Cửu Tinh gật đầu cười nhạt nói:
- Cái chết của người này cũng là giả.
Diệp Khải Nguyên cười nói:
- Điều này ta cũng nhìn thấy ra.
Mặc Cửu Tinh thốt lên:
- Thế à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Loại ma đao mà mũi đao có thể co rút lại, ta đã nhìn thấy không chỉ một lần nhưng chưa một lần nào đâm được ta.
Mặc Cửu Tinh thản nhiên nói:
- Muốn lừa được ngươi đích xác cũng không dễ.
Đa Nhĩ Giáp ngã trên bãi máu quả nhiên đã "sống lại", quả nhiên đã rút ra một thanh đao khác trở người đứng dậy.

Nhưng đao này của y chưa bổ ra thì một đốm sáng lạnh lại bắn ra ghim vào yết hầu của y.
Y lại ngã gục xuống.
Diệp Khải Nguyên thở đều:
- Xem ra lần này đã không còn là chết giả nữa.
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:
- Y vốn không cần phải đến đây để đón nhận cái chết.
Diệp Khải Nguyên:
- Y cũng không đáng để ngươi xuất thủ.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ta không xuất thủ.
Đích xác là y không cần phải cử động ngay những ngón tay, vô luận ai cũng không nhìn thấy ra loại ám khí này phóng ra lúc nào, đương nhiên không cách gì né tránh.
Diệp Khải Nguyên lại thở dài:
- Xem ra Thượng Quan Tiểu Tiên quả nhiên nói không sai.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Y thị nói gì.
Diệp Khải Nguyên:
- Y thị nói ngươi là một trong ba người đáng sợ nhất thế gian, thậm chí là người đáng sợ nhất.
Mặc Cửu Tinh cười cười:
- Y thị đích xác nói không sai.
Trong sân có người đang cười nhạt nhưng không biết là ai đang cười.
Ba người giống nhau đều đang khoanh tay, đứng ở dưới ánh sao.
Ánh mắt sắc như nhu đao của Mặc Cửu Tinh quét ở dưới chân bọn họ, đột nhiên dừng lại ở trên mặt của một người, lạnh lùng nói:
- Ngươi không cần phải tự tìm cái chết.
Người này thốt lên:
- Ta?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Chính là ngươi.
Đôi mắt Mặc Cửu Tinh lóe sáng lên trong chiếc mũ cỏ, đôi mắt của người kia cũng lóe lên trong chiếc mặt nạ bằng đồng.
Ánh mắt của hai người tương xúc, giống như đao kiếm tương xúc.
Gió lạnh như dao cắt.
Người này đột nhiên bật cười lớn, tiếng cười sắc lạnh hơn cả lưỡi đao.
- Tốt! Nhãn lực tốt! Ngươi nhìn thấy bọn ta như thế nào?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Các ngươi có thể làm giả nhưng dấu chân các ngươi không thể làm giả

được.
Người có công phu thâm hậu bao nhiêu để lại dấu chân thâm hậu bấy nhiêu, công phu càng cao dấu chân càng nhạt.
Điều này đích xác là không thể giả được.
Bây giờ Diệp Khải Nguyên mới hiểu rõ dụng ý tại sao Mặc Cửu Tinh lại rải phấn bạc khắp nơi trong sân.
Đa Nhĩ Giáp cũng thở dài nói:
- Không ngờ ngươi đối với công phu của bổn môn lại rất thông thuộc.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Thiên ma thập tam đại pháp dưới mắt ta vốn không đáng một văn tiền.
Đa Nhĩ Giáp cười nhạt:
- Hay, hay lắm.
Y vung vung tay, hai người kia liền thoái lui đi.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát hiện ra tay của y dưới ánh sao xem ra sắc lạnh cũng như lưỡi dao.
Tay của y rõ ràng cũng là một loại lợi khí sát nhân.
Cái có thể giết người đó là vũ khí.
Vũ khí lợi hại.
Trên thân thể bọn họ đều có vũ khí giết người, loại vũ khí này đã trở thành một bộ phận thân thể của bọn họ.
Không ai có thể đoạt được vũ khí của bọn họ, vũ khí của bọn họ đã kết hợp với sinh mạng của bọn họ.
Đấy chính là điểm đáng sợ nhất của bọn họ.
Sức mạnh của sinh mạng, há không phải là sức mạnh đáng sợ nhất trên thế gian sao?
Diệp Khải Nguyên thở dài.
Chàng tuy biết trận chiến này tất sẽ thay đổi vận mạng của rất nhiều người trong giang hồ, chàng cảm thấy lạc quan đối với kết cục của trận chiến này.
Nhưng chàng cơ hồ không nỡ nhìn tiếp nữa.
Vì chàng cũng biết, muốn tạo thành một loại võ khí như vậy, đã không biết phải đổ bao mồ hôi, máu và nước mắt.
Chàng thật sự không nỡ nhìn nó bị huỷ diệt.
Kết cục của trận chiến này lại chỉ có huỷ diệt.
Trước lúc hủy diệt thường là rất an tịnh thinh lặng.
Trong sân càng yên tịnh, sát khí lại càng dày. Nhưng người có thể cảm thấy loại sát khí này, cảm giác của người đó cũng nhất định nhạy bén hơn người khác.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cảm thấy rất lạnh.
Một luồng ớn lạnh buốt xương giống như mũi dao đâm nhói vào xương cột của chàng.

Đó chính là sát khí.
Chiếc mũ rơm đã phá nát, nhưng vẫn còn chưa bỏ xuống, Diệp Khải Nguyên vẫn chưa nhìn rõ khuôn mặt của Mặc Cửu Tinh.
Nhưng chàng có thể nhìn thấy đôi mắt của Đa Nhĩ Giáp.
Con ngươi mắt của Đa Nhĩ Giáp đang co rút lại y đột nhiên bật nói:
- Bây giờ ta chỉ còn lại một người.
Hai người kia đích xác đã thoái lui khỏi thiền viện.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Các ngươi có hai người.
Diệp Khải Nguyên giành nói:
- Kẻ xuất thủ lại chỉ có một người.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Ngươi tuy không xuất thủ, cũng đã là uy hiếp ta rồi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao?
Đa Nhĩ Giáp:
- Vì đao của ngươi.
Diệp Khải Nguyên:
- Đao của ta không phải dùng để ám toán người khác.
Đa Nhĩ Giáp:
- Nhưng chỉ cần có đao cũng đã uy hiếp ta rồi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi muốn ta đi à?
Đa Nhĩ Giáp:
- Ngươi cũng không thể đi.
Diệp Khải Nguyên :
- Tại sao?
Đa Nhĩ Giáp lạnh lùng:
- Ba người bọn ta đều đã đến rồi, ít nhất cũng phải có hai người chết ở đây.
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Ngươi giết y rồi vẫn còn phải giết ta.
Đa Nhĩ Giáp:
- Vì vậy ngươi không thể đi.
Diệp Khải Nguyên cười:
- Lẽ nào ngươi muốn ta trói tay lại, sau đó ngồi ở đây chờ chết?
Đa Nhĩ Giáp:
- Ta chỉ cần ngươi đáp ứng ta một chuyện.
Diệp Khải Nguyên:
- Ngươi nói đi.
Đa Nhĩ Giáp:

- Ngươi đã nói rồi, các ngươi tuyệt sẽ không hai người đồng thời xuất thủ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không sai.
Đa Nhĩ Giáp:
- Ta tin lời của ngươi, ngươi không phải hạng tiểu nhân ngôn nhi vô tín.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Đa tạ.
Đa Nhĩ Giáp:
- Vì vậy khi y còn sống đao của ngươi tuyệt không thể xuất thủ.
Diệp Khải Nguyên:
- Nếu y chết thì sao?
Đa Nhĩ Giáp:
- Chỉ cần nhìn thấy ta vừa đắc thủ thì có thể phát đao của ngươi ra.
Diệp Khải Nguyên:
- Như thế nào mới gọi là đắc thủ?
Đa Nhĩ Giáp:
- Chỉ cần tay của ta đã đánh vào thân người của hắn thì có thể gọi là đắc thủ.
Diệp Khải Nguyên:
- Chỉ cần tay của ngươi đánh trên thân người y, thì y chắc chắn sẽ chết hay sao?
Đa Nhĩ Giáp ngạo nghễ:
- Tay ta vốn là vũ khí, bởi vì nó có công năng sát nhân mới có thể gọi là vũ khí.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bây giờ ta đã hiểu rõ.
Đa Nhĩ Giáp:
- Ngươi đáp ứng?
Diệp Khải Nguyên nhìn y, ánh mắt lột vẻ khác lạ, rất lâu sau mới chậm rãi nói:
- Ta đáp ứng vì ta nợ ngươi.
Đa Nhĩ Giáp nhìn chăm chú chàng rất lâu sau mới từ từ nói:
- Ngươi nợ ta khi nào?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Chuyện lần đó ta đã không quên, ngươi tất nhiên cũng sẽ không quên.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Ta có nợ ngươi hay không?
Diệp Khải Nguyên lắc lắc đầu:
- Vì vậy ngươi lần này nếu giết ta, ta tuyệt không oán trách.
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Rất tốt, lời nói này ta đích xác tuyệt sẽ không quên.

Y đột nhiên quay người, nhìn chằm chằm Mặc Cửu Tinh, lạnh lùng nói:
- Chẳng qua kẻ phải chết đầu tiên vẫn là ngươi.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt:
- Ngươi dường như vẫn còn quên một chuyện.
Đa Nhĩ Giáp thốt lên:
- Thế à?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ta nếu không nắm chắc giết ngươi, thì sao lại hẹn ngươi chứ?
Đa Nhĩ Giáp nói:
- Có thể ngươi vốn đích xác nắm chắc được mấy phần chỉ tiếc ngươi cũng đã quên một chuyện.
Mặc Cửu Tinh :
- Chuyện gì?
Đa Nhĩ Giáp :
- Ngươi không nên tiết lộ bí mật của ngươi.
Mặc Cửu Tinh:
- Bí mật gì?
Đa Nhĩ Giáp:
- Bí mật sát nhân.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt, nhưng bất giác cũng đưa mắt nhìn kẻ nằm chết dưới mặt đất.
Đa Nhĩ Giáp:
- Ngươi không nên dùng cách này để giết y, ngươi vốn nên giữ lại chiêu này để đối phó với ta.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt:
- Ta không cần cách này cũng có thể giết ngươi.
Đa Nhĩ Giáp cười lớn.
Vô luận khi ai đang cười, tinh thần cũng khó tránh khỏi buông lỏng, giới bị cũng khó tránh khỏi sơ suất.
Y vừa bật cười, Diệp Khải Nguyên đã phát hiện y đã lộ sơ hở.
Sơ hở chính là chết.
Chính trong nháy mắt này, Mặc Cửu Tinh đã xông tới.
Thân pháp của y khinh linh như sương khói, nhanh nhẹn như chim yến, nhưng y xuất thủ lại sắc bén như chim ưng, mãnh liệt như sấm chớp.
Y đã nhìn đúng sơ hở của Đa Nhĩ Giáp.
Đa Nhĩ Giáp vẫn đang cười.
Nhưng lúc Mặc Cửu Tinh xông tới, sơ hở của y biến mất ngay. Trong cái nháy mắt giữa sự sống và chết ấy, sơ hở của y đã biến mất như kỳ tích.
Tay của y đã ở đó.
Tay của người khác, chẳng qua chỉ là một đôi tay, nhưng tay của y lại là một

vũ khí giết người.
Mặc Cửu Tinh nhất chiêu kích xuất, thì đột nhiên phát hiện chiêu này không đánh vào chỗ sơ hở mà là tay của y.
Đó là tay của Đa Nhĩ Giáp, là song thủ. Không ai có thể dùng song thủ liều lĩnh với một vũ khí chết người.
Mặc Cửu Tinh muốn thu hồi chiêu này nhưng đã không còn kịp nữa.
Lần công kích này y đã dụng xuất toàn lực.
Khi tay của y tiếp cận với tay của Đa Nhĩ Giáp thì cảm thấy một sát khí lạnh buốt.
Giống như kiếm khí phát xuất ở mũi kiếm vậy.
Đa Nhĩ Giáp cười nhạt.
Diệp Khải Nguyên không khỏi thở dài.
Chàng biết vô luận tay của ai mà đánh trúng tay của Đa Nhĩ Giáp thì đó sẽ là bi kịch.
Chàng cơ hồ đã có thể tưởng tượng được tình cảnh cánh tay của Mặc Cửu Tinh gãy nát như thế nào.
Chỉ nghe "chát" một tiếng song thủ chạm nhau.
Tay của Mặc Cửu Tinh không gãy nát.
Trong nháy mắt này y mang sức mạnh toàn lực của cánh tay tiêu biến ra, y đã có thể mang sức mạnh của toàn thân mình thu phóng tự ý.
Chiêu công kích dương lực này đã trở thành một chiêu nhẹ, cơ hồ như xoa vuốt vậy.
Xoa vuốt thì tuyệt sẽ không sát thương, đã không sát thương ai cũng sẽ không sát thương chính mình.
Chỉ cần sức mạnh vận dụng đủ nhẹ, dù có xoa vuốt một thanh kiếm bén cũng không không bị tổn thương.
Đa Nhĩ Giáp ngơ ngác.
Chiêu nhẹ này, còn khiến y kinh ngạc hơn là chịu cú đánh nặng nghìn cân.
Y xưa nay chưa bao giờ tiếp một chiêu nhẹ như vậy.
Cao thủ giao đấu, thường chẳng qua chỉ tranh một chiêu.
Nhưng chiêu này lại lại thường thiên biến vạn hóa, vô kỳ bất hữu.
Sự kỳ diệu của Mặc Cửu Tinh, không ở chỗ biến hóa nhanh, xuất thủ mạnh.
Chiêu này có thể chế địch, chẳng qua vì y xuất thủ đủ nhẹ.
Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi cảm thấy như thế là quá đủ rồi.
Cho đến lúc này chàng mới biết rõ sự biến hóa ảo diệu trong võ công đích xác là bất khả tư nghi, viễn vi chi cảnh.
Trong lúc Đa Nhĩ Giáp đang ngơ ngác, tay của Mặc Cửu Tinh đã men theo xương cánh tay của Đa Nhĩ Giáp khấu chặt mạch môn của y.
Đa Nhĩ Giáp lại kinh ngạc, nhưng kinh ngạc mà không loạn.
Cánh tay kia của y đột nhiên từ bên dưới lật ngược ra, bổ mạnh vào cánh tay

của Mặc Cửu Tinh.
Nhưng y lại quên một chuyện.
Mạch môn của một người nếu bị khấu chặt, dù cho có thiên căn thần lực cũng không thi xuất ra được.
Diệp Khải Nguyên đã nghe thấy tiếng xương gãy nát:
- Không phải là xương của Mặc Cửu Tinh mà là của Đa Nhĩ Giáp.
Đa Nhĩ Giáp thất thanh kinh hãi thét lên:
- Ngươi ….
Y chỉ có thể nói ra được một chữ :
- Ngươi.
Đây chính là chữ cuối cùng mà y thốt ra trong kiếp sống này của y.
Một đốm sáng lạnh đã bắn ngập vào yết hầu của y.
Một đốm sáng lạnh giết người.
Không có tiếng động, một chút tiếng động cũng không có, thậm chí ngay gió cũng câm lặng.
Đa Nhĩ Giáp ngã gục trên vũng máu, y vừa ngã xuống, thân thể của y tựa như đang khô quắp co rút lại.
Khi y sống vô luận là bá vương hay là ma vương lúc này cũng chẳng qua là người chết.
Người chết là người chết. Cho dù đó là người đáng sợ nhất trên thế gian đi nữa sau khi chết xem ra cũng không có gì khác với mọi người.
Điều duy nhất khác là tay của y. Tay của y trong bóng đêm vẫn còn lóe sáng, phảng phất vẫn còn đang thị uy với Mặc Cửu Tinh.
- Ngươi tuy đã giết ta, hủy diệt con người ta, nhưng vẫn không hủy diệt được đôi tay ta.
Đôi tay này của ta vẫn còn là vũ khí vô song.
Mặc Cửu Tinh đứng dưới bóng sao, đứng yên lặng bất động.
Sau khi trận kịch chiến đã qua cho dù là kẻ chiến thắng cũng không tránh khỏi một cảm giác trống vắng và tịch mặc không diễn tả được.
Mặc Cửu Tinh cũng không ngoại lệ.
Rất lâu sau, y mới quay đầu lại.
Diệp Khải Nguyên đang đi tới.
Mặc Cửu Tinh nhìn chàng đột nhiên nói.
- Ngươi không muốn gở bỏ mặt nạ của hắn ra xem sao?
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Khỏi cần.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi đã biết hắn là ai rồi à?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta nhận ra song thủ này.

Song thủ vẫn còn đang phát sáng.
Diệp Khải Nguyên nhìn song thủ này không khỏi lại thở dài nói:
- Đây đích xác là một vũ khí thiên hạ vô song.
Trên thế gian đích xác mãi mãi sẽ tìm không ra song thủ như vậy.
Mặc Cửu Tinh thản nhiên nói:
- Chỉ tiếc là vũ khí dù đáng sợ như thế nào, bản thân nó cũng không thể sát nhân.
Diệp Khải Nguyên hiểu rõ.
Cái sát nhân không phải là vũ khí, cái sát nhân là con người.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Một món vũ khí có đáng sợ hay không, chủ yếu phải nhìn nó ở trong tay ai.
Lý lẽ này Diệp Khải Nguyên tất nhiên cũng hiểu rõ.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Chiêu đó của ta nếu xuất thủ nặng hơn một tí thì tay của ta rất có thể đã bị hắn hủy hoại.
Diệp Khải Nguyên gật gật đầu:
- Rất có thể.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Nhưng chiêu đó của ta xuất thủ đủ nhẹ, đó chính là mấu chốt của thắng bại.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Chiêu đó quả thật xảo diệu vô cùng.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Cao thủ tương đấu, mấu chốt thắng bại thường thường chỉ trong một chiêu.
Diệp Khải Nguyên trầm mặc, đột nhiên cúi người xuống gỡ chiếc mặt nạ trên mặt Đa Nhĩ Giáp.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi đã biết hắn là ai, bây giờ vẫn còn muốn xem lại à?
- Ừ!
Mặc Cửu Tinh:
- Kẻ chết chẳng có gì đáng xem cả.
Diệp Khải Nguyên:
- Nhưng ta muốn xem xem hắn trước lúc sắp chết cũng có hiểu rõ lý lẽ này hay không?

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 29
Ma Giáo huyết thư

Mặt nạ đồng xanh dưới ánh sao sáng lấp lánh.
Sắc mặt của Lữ Địch xám xanh, đã méo mó đi, một đôi mắt lồi ra đầy vẻ sợ hãi và thất vọng.
Y đến chết cũng không thể nào tin nổi một chuyện.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Y dường như đến chết vẫn không tin là ngươi có thể giết y.
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:
- Do không tin nên y mới chết.
Diệp Khải Nguyên thở dài chậm rãi nói:
- Có những chuyện đích xác là một người đến chết cũng không thể hiểu rõ được.
Diệp Khải Nguyên vẫn còn có chuyện không hiểu rõ.
Đa Nhĩ Giáp là Lữ Địch vậy Bố Đạt Lạp Cô Phong thiên vương là ai?
Người chết đã mang đi, trong phòng vẫn chưa đốt đèn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Buổi tối ngươi xưa nay không đốt đèn hay sao?
Mặc Cửu Tinh hỏi ngược lại:
- Tại sao phải đốt đèn?
Câu hỏi rất hay Diệp Khải Nguyên bị hỏi ngẩn cả người ra gượng cười nói:
- Mỗi người tối đến đều phải đốt đèn, đốt đèn lên mới có thể nhìn rõ nhiều chuyện.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Không đốt đèn ta vẫn có thể nhìn được rất rõ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta nhìn không rõ.
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng:
- Ngươi có thể đi bất cứ lúc nào ta không giữ ngươi.
Diệp Khải Nguyên lại cười:
- Nhưng ngươi cũng không đuổi ta đi?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ta không cần.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không cần?
Mặc Cửu Tinh nói:

- Lúc cần đi thì ngươi phải đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc nào mới là lúc cần?
- Lúc tìm được Cô Phong?
Đôi mắt Diệp Khải Nguyên sáng lên liền truy vấn:
- Ngươi cũng biết.
Mặc Cửu Tinh không trả lời mà hỏi ngược lại:
- Ngươi nhất định cho rằng Lữ Địch là Cô Phong?
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận gượng cười nói:
- Vì y đích xác là kẻ cao đạo kiêu ngạo.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Bây giờ ngươi đã có thể xác định y không phải là Cô Phong?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cô Phong đã bị thương, Lữ Địch lại không.
Chàng đã nhìn kỹ, vết thương duy nhất trên người Lữ Địch chính là vết thương do Mặc Cửu Tinh gây ra.
Mặc Cửu Tinh nói:
.
- Ngươi có thể xác định Cô Phong đã bị thương?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có người tận mắt nhìn thấy.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ai tận mắt nhìn thấy?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Một người mà ta tuyệt đối tin tưởng.
Mặc Cửu Tinh cười nhạt:
- Người mà ngươi tin tưởng cũng không ít.
Diệp Khải Nguyên than thở:
- Ta cũng biết đây là một tai bệnh của ta, chỉ tiếc là ta sửa chữa không được.
Mặc Cửu Tinh không nói thêm.
Chiếc mũ cỏ tuy là đã bị cắt nát, nhưng vẫn còn vừa vặn che kín khuôn mặt của y, không ai nhìn thấy vẻ mặt của y được cả.
Có lẽ trên mặt đó vốn không có xúc cảm.
Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Tại sao ngươi vẫn đội chiếc mũ cỏ đó?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Vì bên ngoài có chó đang sủa.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác:
- Bên ngoài có chó sủa, có quan hệ gì với ngươi đội mũ chứ?
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng nói:

- Ta đội hay không đội mũ thì có quan hệ gì với ngươi chứ?
Diệp Khải Nguyên cười.
Chàng đột nhiên phát hiện ra người này tuy trầm mặc ít lời, kỳ thật lại là người rất biết nói chuyện, lời nói ra thường có thể ngay lập tức bịt miệng chặn họng kẻ khác, khiến người không những không cách gì biện luận cũng không có cách gì hỏi tiếp được nữa.
Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn có lời muốn hỏi, hơn nữa không hỏi không được.
Mặc Cửu Tinh treo một sợi dây dài trên cây đinh, nằm lên sợi dây đó hơn nữa dường như còn tỏ ra rất là thoải mái.
Khi y ngủ vẫn đội chiếc mũ cỏ đó.
Trong thiền phòng ngày chiếc ghế cũng không có, Diệp Khải Nguyên đành phải đứng bắt chuyện:
- Nghe nói Thanh Thành là một trong ba mươi sáu động thiên của đạo gia, động thiên phúc địa phong vật tuyệt mỹ.
Mặc Cửu Tinh không thèm để ý đến.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nơi mà các ngươi ẩn cư đó nhất định phải là một thế ngoại đào nguyên nhưng không biết ta có dĩêm phúc đi xem được hay không?
Mặc Cửu Tinh vẫn không thèm để ý đến.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nơi đó nghe nói xưa nay không có ngoại nhân đi đến, các ngươi cũng không cùng người lạ lai vãng, nhưng ngươi vừa xuất sơn liền tìm thấy Đa Nhĩ Giáp, bản lãnh của ngươi quả thật không nhỏ.
Mặc Cửu Tinh đã nhắm mắt lại tựa như đã ngủ thiếp đi.
Diệp Khải Nguyên vẫn không nản, lại hỏi:
- Ngươi làm sao biết Đa Nhĩ Giáp là Lữ Địch, ngươi làm sao tìm được y?
Mặc Cửu Tinh đột nhiên trở người, từ trên dây nhảy xuống bước dài ra ngoài.
Diệp Khải Nguyên đương nhiên cũng đi theo phía sau nói:
- Ngươi muốn đi đâu?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Đi tìm một thứ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đi tìm cái gì? Có phải đi tìm bố Đạt Lạp hay không? ngươi có thể tìm được y sao?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Cái mà ta tìm, nếu ngươi muốn ta có thể chia một nữa cho ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi muốn đi tìm ở đâu?

Mặc Cửu Tinh nói:
- Chính ở đây.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nơi đây có gì mà tìm chứ?
Mặc Cửu Tinh không nói thêm nữa, từ ở trên người lấy ra một cái bình gỗ, trong bình đựng bột vụn nhưng có sắc vàng sẫm.
Y rắc bột vụn trong bình đó lên mặt đất thành một vòng tròn nhưng lại để một chỗ hở.
Sau đó y đứng ở bên cạnh chờ đợi.
Diệp Khải Nguyên nhìn không hiểu:
- Ngươi làm gì vậy?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ta đang làm cơm.
Diệp Khải Nguyên ngạc nhiên:
- Làm cơm?
Chàng càng không hiểu.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Mọi người đều phải ăn cơm ta cũng là người.
Diệp Khải Nguyên vẫn muốn hỏi thêm, đột nhiên nhìn thấy trong sân xuất hiện một ánh đèn, một hoà thượng ốm ốm cao cao, tay trái xách một cái đèn lồng, tay phải bưng một mâm gỗ từ mặt trước đi vào trong sân, vẻ mặt ba phần sợ hãi, ba phần do dự, muốn bước tới nhưng lại không dám.
Hòa thượng này chính là Khổ Trúc.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi đến để làm gì?
Khổ Trúc nói:
- Ta mang đồ lại.
Mặc Cửu Tinh hỏi:
- Đồ gì?
Khổ Trúc nâng cái mâm gỗ lên nói:
- Thi thể ta đã thu liệm, đây là những món đồ mà ta tìm thấy từ trên thân thể bọn họ đều ở đây cả.
Mặc Cửu Tinh nói.
- Hoà thượng nhà ngươi vẫn còn trung thực.
Khổ Trúc cười khổ nói:
- Hòa thượng tuy có lúc cũng tham của, nhưng cũng không đến nỗi nuốt cả đồ của ngươi chết.
Y bước tới đặt cái mâm gỗ xuống rồi lập tức lẫn đi.
Hoà thượng vốn sợ phiền nhiễu càng không muốn xen vào chuyện người khác.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Xem ra một người chỉ cần làm hòa thượng muốn không trung thực cũng không được.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Vì vậy ngươi cũng nên làm hòa thượng, làm hòa thượng ngươi ít nhất có thể sống sót được lâu.
Trên cái mâm có thanh đao cong, một miếng ngọc bài, bảy tám viên minh châu còn có một phong thư đã mở.
Trên ngọc bài quả nhiên khắc một cây quyền trượng. Đại thiên vương của ma giáo trên thân của mỗi người đều có một miếng ngọc bài như vậy.
Nhưng những món này không kỳ lại cái kỳ lạ là phong thư.
Thư được viết bằng máu chỉ có mười mấy chữ.
"Sơ tam chính ngọ nhập Trường An, hội vu Diên Bình Môn thỉnh tương tin".
Bên dưới không ký tên mà họa một tòa núi.
Cô Phong.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Bức thơ này nhất định là do Cô Phong viết cho Đa Nhĩ Giáp, muốn Đa Nhĩ Giáp đến Diên Bình Môn đợi y.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Sơ tam chính là ngày mai.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngày mai y thật đến chứ ?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Đương nhiên sẽ đến, y không biết Đa Nhĩ Giáp đã chết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bây giờ y đang ở đâu? Nơi đó lẽ nào không có bút mực? Tại sao y lại muốn dùng máu để viết thư ?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Dùng máu để viết thông thường chỉ có hai ý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hai ý gì?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Một ý là tuyệt bút lúc lâm nguy, một ý là biểu thị tình huống nguy cấp nghiêm trọng.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên cười:
- Có lẽ điều này chẳng qua vì y đã bị thương, vốn có sẵn máu chảy ra.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Người trong ma giáo viết huyết thư thông thường không dùng máu chính mình.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi cho rằng phong thư này là thật sao?
Mặc Cửu Tinh nói:
- Tuyệt đối không giả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi sao lại có thể xác định như vậy?
Mặc Cửu Tinh lại ngậm miệng không nói gì.
Đúng vào lúc này trong rừng trúc đột nhiên vang lên một loạt âm thanh kỳ dị.
Một loại âm thanh không thể hình dung, bất khả tư nghị.
Vô luận ai nghe thấy âm thanh này đều nhất định sẽ nổi da gà, thậm chí muốn buồn nôn.
Chuyện mà Diệp Khải Nguyên nhìn thấy còn đáng sợ hơn cả âm thanh này.
Chàng đột nhiên nhìn thấy không biết cơ man nào là độc xà, thạch sùng rết lớn nhỏ đang chuyển động từ trong rừng trúc bò ra, bò vào cái vòng tròn mà Mặc Cửu Tinh đã dùng bột vụn rải thành.
Diệp Khải Nguyên cảm thấy dạ dày co thắt lại, miễn cưỡng nhẫn nại nói:
- Đây là bữa cơm tối của ngươi à?
Mặc Cửu Tinh gật gật đầu lẩm bẩm:
- Một mình ta ăn thì đã đủ rồi hai người ăn thì vẫn còn thiếu một chút.
Diệp Khải Nguyên kinh hãi:
- Hai người ăn ư? Còn có ai sắp đến nữa?
Mặc Cửu Tinh thản nhiên:
- Không có ai khác, ta xưa nay rất ít khi mời khách.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc này ngươi chỉ có một mình.
Mặc Cửu Tinh nói:
- Ngươi không phải là người sao?
Diệp Khải Nguyên hít mạnh một hơi gượng cười:
- Món ngon như vậy tốt hơn nên để cho một mình ngươi hưởng thụ ta không dám nhận.
Mặc Cửu Tinh lạnh lùng:
- Ngươi không chịu thưởng quan sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta …ta…còn có hẹn, ta phải ra bên ngoài ăn cơm, ăn xong ta sẽ quay lại.
Chưa dứt lời chàng đã lẩn nhanh ra ngoài.
Cả đời chàng xưa nay chưa bao giờ bị người khác hâm dọa phải trốn chạy cả, nhưng bây giờ phải đào thoát còn nhanh hơn cả một con thỏ bị trúng tên.
Mặc Cửu Tinh đột nhiên bật cười ha hả nói:
- Ngươi nếu ở bên ngoài ăn không no, thì có thể quay lại ăn thêm chút ít, ta

có thể để dành lại cho ngươi hai con rết béo nhất.
Diệp Khải Nguyên đã vọt tường đi ra, không dám quay đầu lại nhìn.
Đây là lần đầu tiên chàng nghe thấy tiếng cười của Mặc Cửu Tinh, cũng là lần cuối cùng.
Quầy hàng ăn này rất nhỏ, nhưng rất sạch sẽ.
Bây giờ đã quá lúc ăn cơm tối ngoại trừ chàng ra, trong quầy hàng ăn đã không còn khách nhân nào khác.
Diệp Khải Nguyên gọi hai món ăn một hủ rượu.
Chàng vốn không muốn uống rượu.
Tửu nhập sầu tràn, hóa tác tương tư lệ.
Có lẽ chỉ cần một ly rượu có thể dẫn đến chuyện thương tâm của chàng.
Lúc này không phải là lúc thương tâm, cho dù chàng muốn thương tâm cũng phải đợi sau khi chuyện này đã qua đi.
Chỉ tiếc là một người càng muốn khống chế chính mình, lúc không muốn uống rượu lại càng nhịn không được muốn uống hai ly.
- Ta chỉ uống hai ly.
Chàng trong lòng tự cảnh cáo chính mình tuyệt đối không thể uống nhiều đêm vẫn còn rất dài, ngày mai nhất định là một ngày rất gian khổ.
Nhưng sau khi uống hai ly rượu chàng liền cảm thấy trên thế gian này có rất nhiều chuyện không nghiêm trọng như chàng vừa nghĩ như thế.
Vì vậy chàng lại uống thêm hai ly.
Chàng đột nhiên nghĩ tới Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm nếu ở đây nhất định sẽ theo chàng uống hai ly.
Bọn họ thường ngồi ở trong cái quán nhỏ như vậy, uống hai ly rượu bóc vài hạt đậu phộng trãi qua một buổi tối thanh bình.
Lúc đó chàng thường cảm thấy cuộc sống này quá đơn điệu, quá bình lặng, nhưng bây giờ thì chàng biết mình đã lầm.
Bây giờ chàng mới biết, bình lặng chính là hạnh phúc.
Con người tại sao lại thường muốn đợi đến lúc hạnh phúc đã mất đi mới có thể hiểu rõ thực sự hạnh phúc là gì?
Gió rất lạnh, rất lạnh.
Đêm cũng rất lạnh.
Trong đêm đông rét lạnh như vậy một lãnh tử tịch mặc làm sao có thể trái tim không chua xót?
Tịch mặc, một sự tịch mặc như lưỡi dao.
Đối với một con người hạnh phúc mà nói, tịch mặc không có gì đáng sợ, có lúc thậm chí lại là một loại hưởng thụ.
Nhưng đợi đến lúc hạnh phúc đã mất đi thì sẽ hiểu rõ tịch mặc là một chuyện đáng sợ như thế nào.
Có lúc thậm chí nó còn sắc lạnh hơn cả lưỡi dao nó có thể ngay lập tức đâm

sâu vào nơi thâm sâu tận đáy tim.
Trái tim của Diệp Khải Nguyên đang đau nhói.
Nếu không phải bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng kêu thảm thiết, thì chàng nhất định sẽ cảm thấy chua xót.
Chàng đã không cách gì khống chế chính mình.
Nhưng đúng lúc chàng lần thứ bảy nâng ly lên trong gió lạnh đột nhiên vang lên một tiếng thảm thiết.
Tiếng kêu từ phía Thập Phương Trúc Lâm tự truyền lại.
Quầy hàng này chính ở phía sau Trúc Lâm Tự.
Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thân hình Diệp Khải Nguyên như mũi tên bắn đi.
Sau đó chàng nhìn thấy hai người.
Hai người chết giống như chiếc bao dây vắt ở trên bức tường thấp ở bên ngoài thiền viện, trường bào thêu hoa, mặt nạ đồng xanh, chính là thân ngoại hóa thân của Đa Nhĩ Giáp.
Diệp Khải Nguyên buông tiếng thở dài.
Chàng không phải là người không biết thông cảm, nhưng đối với cái chết của hai người này chàng thật sự không thông cảm lắm.
Bọn họ đã bỏ đi xa rồi tại sao lại còn quay về tìm cái chết?
Bọn họ đã muốn quay lại, Mặc Cửu Tinh đương nhiên sẽ không để cho bọn họ sống sót đi được.
Điều này cũng không đáng để ngạc nhiên.
Diệp Khải Nguyên chẳng qua chỉ thở dài mà thôi, đến lúc chàng nhìn thấy Mặc Cửu Tinh, mới thật sự ngạc nhiên.
Chàng thật sự không ngờ Mặc Cửu Tinh cũng đã là người chết.
Mặc Cửu Tinh ngã ở trong sân, toàn thân đã méo mó co rút.
Diệp Khải Nguyên ngẩn người ra.
Chàng biết hai kẻ trên đầu tường chết là do tay Mặc Cửu Tinh, nhưng chàng không nghĩ ra Mặc Cửu Tinh chết như thế nào.
Chàng đã nhìn thấy võ công Mặc Cửu Tinh.
Một người nếu đã có thể luyện võ công của mình đạt đến mức thu phong tự ý, người khác muốn giết y thì không dễ dàng gì.
Huống hồ sự trầm tĩnh của Mặc Cửu Tinh cũng rất ít người có thể so được với y.
Ai giết y? ai có thể giết y?
Diệp Khải Nguyên cúi người xuống.
Chiếc mũ cỏ vẫn còn nằm trên đầu Mặc Cửu Tinh, nhưng bây giờ y không thể cự tuyệt người khác gỡ nón xuống.
Diệp Khải Nguyên gỡ chiếc mũ cỏ xuống nhìn thấy khuôn mặt y xanh tái đã méo mó biến dạng.

Y đã trúng độc mà chết.
Ai hạ độc thủ?
Diệp Khải Nguyên đứng yên bất động gió lạnh cắt như dao, từng đợt từng đợt quất vào mặt chàng.
Chàng cuối cùng hiểu rõ Mặc Cửu Tinh chết như thế nào.
Nhưng chàng vẫn không hiểu rõ, Mặc Cửu Tinh tại sao thường muốn mang chiếc mũ cỏ này trên đầu.
Chiếc mũ cỏ này không có điểm gì đặc biệt cả.
Khuôn mặt của Mặc Cửu Tinh, không có chỗ nào mà Diệp Khải Nguyên không nhìn thấy được.
Ngoài trừ các chấm trên mặt, y cũng là một con người rất bình thường chẳng qua già nua hơn so với sự tưởng tượng của Diệp Khải Nguyên.
Một con người rất bình thường một chiếc mũ cỏ rất bình thường, lẽ nào trong đó còn có bí mật gì đó không bình thường?
Diệp Khải Nguyên chậm rãi đặt chiếc mũ cỏ xuống che lấy khuôn mặt của Mặc Cửu Tinh gượng cười nói:
-Tại sao ngươi không ăn thịt bò như người khác? Ít ra thịt bò cũng không đến nỗi độc chết người.
Thi thể của Mặc Cửu Tinh cũng được thu liếm.
Khổ Trúc chắp hai tay, thở dài lẩm bẩm:
- Thiên hữu bất trác phong vân, nhân hữu đán tịch họa phúc, ngã phật từ bi, A di đà Phật.
Miệng tuy đang niệm Phật hiệu nhưng vẻ mặt hoàn toàn không có chút bi thương nào.
Đối với cái chết của Mặc Cửu Tinh, Khô Trúc rõ ràng không quá thông cảm.
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Người xuất gia không nên vui mừng trước tai họa của người khác.
Khổ Trúc nói:
- Ai vui mừng trước tai họa của người khác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi.
Khổ Trúc nói:
- Người xuất gia phải có đức hiếu sinh, nhưng y ta đích xác không khó chịu lắm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hòa thượng nhà ngươi tuy nói nhiều nhưng lời nói đều trung thực cả.
Khổ Trúc thở dài:
- Nói thật ra, nếu không phải vì ta có tật nói nhiều thì bây giờ ta đã sớm làm chủ trì Đại Tướng Quốc tự.
Diệp Khải Nguyên bật cười, chàng không những cảm thấy hòa thượng này

bất tục mà còn rất lý thú.
Khổ Trúc lại bắt đầu niệm kinh siêu độ vong hồn Mặc Cửu Tinh.
Diệp Khải Nguyên không nhịn được ngắt giọng kinh nói:
- Ở đây là pháp sự chỉ có một mình ngươi thôi hay sao?
Khổ Trúc nói:
- Những hòa thượng khác đã đi ngủ hết rồi, nơi đây tuy là đại tự nhưng người đến làm pháp sự không nhiều, các thí chủ đến đây đại đa số đều đến để ăn chay, ngắm phong cảnh.
Đoạn thở dài nói:
- Nói thật, nơi này rõ là giống quán ăn quán trọ vậy.
Đây rõ ràng là những lời nói trung thực.
Diệp Khải Nguyên lại cười cười đột nhiên hỏi:
- Ngươi có biết tại sao y chết không?
Khổ Trúc lắc đầu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chính vì ngươi quá nhiều lời vì vậy y mới chết.
Khổ Trúc biến sắc, miễn cưỡng cười nói:
- Thí chủ nhất định là đang nói đùa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta xưa nay không nói đùa trước mặt người chết.
Khổ Trúc nói:
- Thí chủ lẽ nào không thấy y bị độc tử?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi nhìn ra à?
Khổ Trúc nói:
- Rắn ở đây đa số đều độc, huống hồ còn có rất bò cạp.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có những người bẩm sinh có thể ăn ngũ độc là bò cạp, rắn rết, thạch sùng, cóc và độc xà.
Khổ Trúc nói:
- Nhưng ngoài trừ những độc trùng mà y tự bắt đó, y không ăn gì khác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Những độc trùng đó là do chính y bắt, làm sao có thể y bị trúng độc được?
Khổ Trúc ngơ ngác lẩm bẩm:
- Xem ra chuyện này đích xác có điểm kỳ quái.
Diệp Khải Nguyên lại cười nói:
- Thật ra chuyện này không có gì kỳ quái cả.
Khổ Trúc không hiểu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y đích xác là bị trúng độc của những độc trùng đó, đã bị người khác bỏ độc

dược mà y không chịu nổi.
Khổ Trúc ngạc nhiên:
- Ai bỏ độc dược?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Hai kẻ chết ở trên đầu tường đó.
Khổ Trúc thở dài nói:
- Điều đó cùng với tật nhiều lời của ta có quan hệ gì chứ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có quan hệ.
Khổ Trúc thốt lên:
- Thế sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu không phải là ngươi nhiều lời, người khác làm sao biết món y ăn là ngũ độc?
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Kẻ bỏ độc muốn xem y đã bị trúng độc chết chưa, không ngờ trước lúc sắp chết y vẫn có thể giết chết bọn chúng báo thù.
Cách giải thích này rất hợp tình hợp lý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Loại người giống như y bất luận ai có lỗi với y, cho dù y sống chết đều nhất định không tha.
Khổ Trúc lẩm bẩm:
- Lúc sống là hung thần chết nhất định là ác quỷ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy ngươi nhất thiết phải cẩn thận.
Khổ Trúc biếc sắc nói:
- Ta …ta cẩn thận gì chứ?
Diệp Khải Nguyên nhìn trừng trừng Khổ Trúc chậm rãi nói:
- Cẩn thận y đột nhiên từ trong quan tài nhảy ra, cắt cái lưỡi của ngươi, để ngươi sau này đừng bao giờ nhiều chuyện nữa.
Khổ Trúc biến sắc trông rất thảm hại chợt nói:
- Đầu của ta nhức quá ta phải đi ngủ thôi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không thể đi.
Khổ Trúc ngạc nhiên hỏi:
- Tại sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu ngươi đi ai siêu độ vong hồn của y?
Khổ Trúc nói:
- Y không cần người khác siêu độ, hạng người này dù sao nhất định cũng

phải xuống địa ngục.
Ánh sao lấp lánh, trong đại điện bao trùm một bầu không khí u ám bí hiểm. Trong bóng tối phảng phất có ác quỷ chết oan, đang đợi cắt lưỡi người khác, Khổ Trúc không dám nấn ná chần chừ một giây phút nào nữa, ngay cả cái chày gỗ dùng để gõ mõ cũng không kịp đặt xuống, quay đầu bỏ chạy, lúc chạy qua bật cửa cơ hồ như bị vấp muốn lộn một vòng.
Diệp Khải Nguyên nhìn thấy y bỏ chạy đi, trong ánh mắt đột nhiên lộ ra vẻ khác lạ, người xuất gia vốn không nên sợ quỷ, trừ phi y gây ra chuyện sai quấy. Y đã gây ra hcuyện sai quấy gì? Y thật sợ quỷ, hay sợ điều khác?
Năm cỗ quan tài mới nguyên đang bày ngay ngắn trong đại điện.
Diệp Khải Nguyên vẫn còn chưa đi. Chàng không sợ quỷ, chàng không làm chuyện sai quấy.
Chàng đứng trong giá lạnh, nhìn năm cỗ quan tài đó thầm nói:
- Trong chùa này tuy rất ít người làm pháp sự, quan tài có sẵn lại không ít, lẽ nào những hòa thượng ở đây đều biết tiên tri, đã sớm biết tối nay sẽ chết rất nhiều người.
Giọng chàng rất nhỏ, vì chàng biết những vấn đề này không ai có thể trả lời, chàng vốn nói cho chính mình nghe, đúng vào lúc này Khổ Trúc đột nhiên từ bên ngoài xông vào, há hốc miệng, thè lưỡi ra, dường như muốn kêu lên, nhưng kêu không ra tiếng. Diệp Khải Nguyên đột nhiên phát hiện Khổ Trúc không những đã biến sắc mặt, màu sắc của lưỡi cũng thay đổi, trở nên dường như muốn nói gì đó với Diệp Khải Nguyên, nhưng nói không ra lời.
Diệp Khải Nguyên lao tới, mới phát hiện trên lưỡi y có hai vết răng hai vết răng của độc xà.
Lưỡi của y ở trong miệng độc xà làm sao có thể cắn vào lưỡi của y chứ? Hẳn là ở đây thực sự đã có ác quỷ muốn bịt miệng y lại.
Khổ Trúc đột nhiên nói ra một chữ:
- Đao!
- Ngươi muốn ta dùng đao cắt lưỡi của ngươi à?
Câu này vừa nói ra Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi cảm thấy rùng mình.
Nhìn thấy cái lưỡi của y phù lớn, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, y đột nhiên dụng toàn thân lực chỉ cắn một cái một đoạn lưỡi bị y tự cắn đứt lia, máu vọt ra, đen sẫm.
Và cuối cùng cũng phát ra một âm thanh thảm thiết. Khi tiếng thét vừa dứt y cũng ngã gục xuống, trước lúc lâm tử y vẫn còn đang cầm cái lưỡi của mình.
Hòa thượng nhiều chuyện này vô luận sống hay chết đều đã không thể nhiều lời được nữa.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 30
Cửu biệt trùng phùng

Gió càng lạnh.
Diệp Khải Nguyên nghênh gió đi ra, mồ hôi lạnh trên thân người bị gió thổi giống như những hạt băng.
Chàng thật sự không dám nán lại trong đại điện đó nữa.
Chàng không sợ quỷ.
Nhưng trong đại điện đó dường như ẩn tàng một vài chuyện còn đáng sợ hơn cả quỷ nữa.
Từ nơi xa vang lại tiếng trống canh.
Đã qua canh ba.
Trong cái thành thị cổ xưa này, các ngọn đèn đã tắt hết cho dù đi đâu cũng là một màn đêm tối đen.
Nếu đang là mùa hạ có thể tìm ra một hai chỗ uống rượu ăn cơm khuya.
Chỉ tiếc bây giờ vẫn là mùa xuân.
Có lẽ vì bây giờ tuyệt đối tìm không được nơi uống rượu vì vậy Diệp Khải Nguyên đột nhiên cảm thấy rất muốn uống vài ly.
Chàng thở dài, đi ra khỏi ngõ hẻm thật sư không biết nên đi đâu tối nay, thậm chí ngay chỗ ngủ chàng cũng không có.
Đúng vào lúc này đột nhiên nghe có tiếng người cười nói:
- Ta biết một nơi vẫn còn rượu uống, ngươi có đi theo ta hay không.
Tuy có ánh sao trong ngõ hẻm vẫn còn rất tối, một người ống tay áo lớn lất phất, đang đi ở phía trước.
Diệp Khải Nguyên đi theo phúa sau.
Người đi phía trước không quay đầu lại.
Diệp Khải Nguyên không hỏi cũng không vội đuổi kịp lên.
Người phía trước đi không nhanh như đối với hẻm phố ở đây tỏ ra rất quen thuộc.
Diệp Khải Nguyên đi theo người đó bảy tám lần quẹo, cơ hồ không cách gì phân biệt được phương hướng thì thấy phía trước một bức tường cao, đình viện bên trong phảng phất rất sâu, ống tay áo người này phất một cái, nhẹ nhàng vượt qua bức tường cao.
Người này không những khinh công cực cao, thân pháp cũng cực mỹ diệu.
Diệp Khải Nguyên rất ít thấy được ai có khinh công cao như vậy.
Bên trong tường là một màn tối đen, trong gió lạnh thoang thoảng một mùi hương thấm vào gan ruột.

Dưới ánh sao mập mờ khắp nơi hiện lên toàn hoa mai.
Diệp Khải Nguyên vượt tường theo vào mới phát hiện đây chính là Lãnh Hương viên chàng đã đến lúc mới tới Trường An.
Sau khi trãi qua cuộc ác chiến dữ dội lần đó, trong khu vườn đệ nhất danh của Trường An năm xưa đã trở nên hoang vu không một bóng người.
Ngay ánh đèn cũng không có chỉ có gió lạnh thổi vào những cành mai, phát ra từng loại âm thanh giống như than thở vậy.
Ai đang than thở, than thở vì ai?
Có phải đây là những oan hồn khuất tử ở đây?
Lãnh Hương viên, đường nhỏ ngoằn ngoèo, u ám tối tăm.
Người phía trước đối với địa thế nơi đây cơ hồ rất là thông thuộc, Diệp Khải Nguyên lại bảy tám lần quẹo theo người đó, đi xuyên qua một cánh cổng vào một cái sân nhỏ.
Trong sân không có người, không có ánh đèn, không có âm thanh.
Cửa không khóa.
Người này bước tới đẩy cửa mở ra rồi tránh sang bên nói:
- Mời vào.
Diệp Khải Nguyên không bước vào.
Người này nói:
- Ngươi không vào sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ta phải vào?
Người này nói:
- Bên trong có người đang đợi ngươi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ai?
Người này nói:
- Ngươi bước vào xem thì biết ngay.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không vào sao?
Người này nói:
- Người mà mọi người đợi là ngươi chứ không phải ta.
Giọng nói người này rất kỳ quái trên mặt đeo một cái khăn lụa cùng màu với y phục.
Diệp Khải Nguyên nhìn chăm chú y đột nhiên cười nói:
- Ngươi rõ ràng biết ta có thể nhận ra ngươi, tại sao lại không chịu nhìn ta?
Người này phảng phất bối rối lạc giọng nói:
- Ngươi .ngươi nhận ra ta sao?
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Ta nếu không nhận ra thì không những là kẻ mù mà còn là kẻ đần.

Người này gục đầu xuống hỏi nhỏ:
- Tại sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không biết hay sao?
Giọng nói người này càng nhỏ hơn nữa:
- Có phải vì trong lòng ngươi đã có ta?
Diệp Khải Nguyên không trả lời ánh mắt đột nhiên trở nên khác lạ.
Vô luận sự biểu lộ tình cảm này có ý nghĩa gì, ít ra cũng không phải là phủ nhận.
Người này cuối cùng ngẩng đầu lên, cởi bỏ cái khăn lụa trên mặt, ánh sao rọi chiếu lên khuôn mặt nàng.
Đêm khuya tĩnh lặng như vậy, ánh sao bàng bạc như vậy, khuôn mặt nàng xem ra mỹ lệ như tiên nữ trên tiên giới, tinh anh như hoa mai.
Đôi mắt của nàng càng đẹp, nhưng lại phảng phất vẻ u oán và cảm thương không bộc lộ ra được.
Nàng chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên nhẹ nhàng nói:
- Ta đích xác phải biết chàng có thể nhận ra ta, tại vì chàng cho dù có hóa thành tro bụi ta cũng nhận ra chàng.
Giọng nói nàng thật êm dịu giống như làn gió nhẹ thổi qua mặt đất tối mùa xuân.
Đôi mắt mỹ lệ như vậy, giọng nói mỹ lệ như vậy, ngoại trừ Thượng Quan Tiểu Tiên ra thì còn có ai nữa?
Diệp Khải Nguyên cũng chăm chú nhìn nàng nói:
- Nhưng ngươi lại hy vọng ta không nhận ra ngươi sao?
Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao?
Tiểu Tiên do dự rồi nói:
- Chàng bước vào xem thì biết ngay tại sao.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không vào sao?
Tiểu Tiên nói:
- Ta có thể chờ đợi ở bên ngoài.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ngươi muốn chờ đợi ở bên ngoài?
Tiểu Tiên cười cười:
- Tại vì sau khi chàng vào rồi nhất định sẽ muốn ta chờ đợi ở bên ngoài.
Nụ cười của nàng đầy vẻ bí mật nhưng lại rất thê lương.
Nàng quả thật là một nữ nhân bí mật, luôn luôn gây ra những chuyện khiến người khác không ngờ được.

Diệp Khải Nguyên không hỏi thêm nữa.
Vì chàng hiểu Tiểu Tiên chuyện mà nàng đã không chịu nói vô luận là ai cũng không thể hỏi ra được.
Cửa mở bị gió thổi vang lên tiếng "két két".
Diệp Khải Nguyên cuối cùng bước vào đi vào trong bóng tối ….
Bên ngoài vẫn còn ánh sao trong phòng lại tối mịt.
Diệp Khải Nguyên không nhìn thấy gì cả, chỉ nghe thấy những tiếng thở rất nhẹ, rất nhẹ.
Trong phòng quả nhiên có người:
- Ai thế?
Không có ai trả lời ngay tiếng hít thở tựa như cũng đã dừng lại.
Người này đã dợi Diệp Khải Nguyên ở trong phòng, tại sao lại không chịu trả lời Diệp Khải Nguyên?
Lẽ nào đây lại là âm mưu của Tiểu Tiên, lẽ nào nơi đây lại là một cạm bẫy?
Nếu không thì lúc Tiểu Tiên dẫn Diệp Khải Nguyên đến, tại không không chịu dùng chân diện mục để tương kiến chàng?
Giả như là người khác, có lẽ đã sớm thoái lui ra ngoài.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không như vậy.
Trong lòng chàng đột nhiên có một cảm giác khác lạ mà ngay chính chàng cũng không cách gì giải thích được.
Một đợt gió thổi qua, "rầm" một tiếng cửa đột nhiên đóng lại.
Bây giờ cho dù chàng muốn đi cũng không cách gì đi được.
Trong phòng càng tối tăm hơn, chính xác là có duỗi tay cũng không nhìn thấy năm ngón tay, nhưng tiếng hít thở đó lại vang lên.
Tiếng hít thở vốn ở trước mặt nay đã lùi vào góc phòng.
Tại sao người đó phải lùi lại?
Có phải là vì cũng đang sợ hãi?
Diệp Khải Nguyên bình tĩnh nói:
- Bất kể ngươi là ai, ngươi đã đợi ta, thì phải biết ta là ai.
Không có tiếng trả lời.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không phải là kẻ hung ác, vì vậy ngươi không cần sợ ta.
Chàng vừa nói vừa bước tới.
Chàng bước đi rất chậm.
Đột nhiên một luồng gió lạnh thổi ngay vào mặt chàng.
Chàng chẳng nhìn thấy gì cả nhưng chàng có thể cảm giác được rằng chỉ có đao phong mới lạnh như vậy.
Cây đao này chàng lại không nhìn thấy.
Đao không thể nhìn thấy mới là đao sát nhân.
Người này là ai, sao lại muốn giết chàng?

Đao phong không những lạnh mà còn rất nhanh.
Diệp Khải Nguyên vừa né người liền nhanh như điện chớp xuất thủ khấu chặt tay người này.
Tay lạnh như băng.
Bàn tay này tất nhiên chàng không nhìn thấy, nhưng chàng cũng có thể cảm giác được nên mới có thể chụp trúng.
Cao thủ võ lâm chân chính đều có một loại trực giác kỳ lạ, không cách gì giải thích, giống như bản năng của dã thú vậy.
Tay của người này đang run lên, nhưng vẫn không chịu mở miệng.
Tay của Diệp Khải Nguyên cũng đột nhiên run lên vì chàng đã lờ mờ đoán ra người này là ai.
Chàng ngửi thấy mùi hương trên cơ thể người này.
Mỗi người đều có một mùi vị đặc thù của bản thân mình, mùi của người này chàng mãi mãi không bao giờ quên.
Đến chết cũng sẽ không quên.
Chính trong nháy mắt này, người này đã vùng thoát khỏi tay của Diệp Khải Nguyên lui vào trong góc phòng.
Lần này Diệp Khải Nguyên không bức ép tới nữa, sự thật toàn thân chàng đều cứng đờ như một khúc gỗ.
Chàng không ngờ người này lại ở đây, càng không ngờ người này lại giết chàng.
Mồ hôi lạnh đã bắt đầu chảy ròng ròng trên trán chàng.
- Ta là Tiểu Diệp.
Chàng cố gắng khống chế bản thân mình:
- Lẽ nào ngươi không nghe ra giọng nói của ta.
Vẫn không có hồi đáp, tiếng hít thở càng gấp vội hơn, phảng phất ngập tràn vẻ sợ hãi.
Diệp Khải Nguyên cắn chặt răng, không những không đi tới trước mà còn từng bước lùi ra sau, lùi đến cửa đột nhiên quay người kéo mạnh cửa ra.
Cửa vừa kéo liền bật mở ra.
Chàng lao ra ngoài, thật sự Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn còn đợi ở trong sân.
Nhìn thấy sắc mặt Diệp Khải Nguyên, đôi mắt Tiểu Tiên tràn đầy vẻ cảm thông và quan tâm bước tới hỏi:
- Chàng đã biết kẻ trong phòng là ai chưa?
Diệp Khải Nguyên gật đầu, siết chặt hai tay nói:
- Tại sao ngươi không đốt đèn lên?
Tiểu Tiên nói:
- Ta lại không ở trong phòng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không có mồi lửa sao?

Tiểu Tiên nói:
- Ta có.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Có sao vừa rồi không đưa cho ta?
Tiểu Tiên không trả lời chỉ lẳng lặng đưa mồi lửa cho Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên lại lập tức vòng vào trong phòng, đốt sáng mồi lửa lên.
Một người đang đứng đờ đẫn ở góc phòng, chính xác là Đinh Linh Lâm.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng đã nhìn thấy nàng, cuối cùng đã tìm thấy nàng.
Không ai khác có thể hình dung được cảm giác lúc này của chàng, cũng không ai có thể tưởng tượng được.
Nhưng Đinh Linh Lâm lại đột nhiên cuồng điên kêu lớn lên, chỉ vào trong mồi lửa ở tay chàng thét lên:
- Lửa! Lửa!
Nhìn thấy ánh sáng ngọn lửa, nàng giống như đột nhiên trở thành một dã thú bị thương đang kinh hoảng. Thân thể nàng co cuộn lại liên tục run rẩy, khuôn mặt mỹ lệ cũng vì sự kinh hãi mà biến dạng không ngừng kêu la:
- Lửa …lửa.
Nàng nhìn thấy ngọn lửa chứ không hình như không nhìn ra Diệp Khải Nguyên.
Ngọn lửa lập tức tắt đi trong phòng lại bao trùm một màn đen tối.
Trong lòng Diệp Khải Nguyên cũng chìm trong sự u tối, một sự tối tăm mờ mịt vô bờ vô bến, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Chàng nhẹ nhàng lui ra bên ngoài, không nói gì trả mồi lửa lại cho Tiểu Tiên.
Tiểu Tiên gượng cười nói:
- Chàng bây giờ chắc đã hiểu rõ tại sao vừa rồi ta không đưa mồi lửa cho chàng chứ?.
Diệp Khải Nguyên không nói gì.
Tiểu Tiên lại than thở:
- Y thị từ trong hầm lửa thoát ra, sự khinh hoàng của y thị qua lớn nhưng …nhưng ta thật không ngờ ngay chàng mà y thị cũng không nhận ra.
Diệp Khải Nguyên lặng lẽ, rất lâu sau mới hỏi:
- Ngươi tìm được nàng ở đâu.
Tiểu Tiên nói:
- Chính ở đây.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tìm thấy lúc nào?
Tiểu Tiên nói:
- Sau khi thoát khỏi lò lửa y thị chắc hẳn đã trốn vào đây, nhưng ta đến tối hôm nay mới tìm được y thị.
Tiểu Tiên cúi đầu xuống, nói tiếp:

- Ta biết chàng nhìn thấy bộ dạng của y thị như vậy nhất định sẽ rất khó chịu.
Nhưng ta không thể không dẫn chàng đến.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi ….
Tiểu Tiên ngắt lời Diệp Khải Nguyên:
- Ta vốn không muốn cho chàng biết ta dẫn chàng lại vì …vì….
Diệp Khải Nguyên gặng hỏi:
- Vì sao?
Tiểu Tiên lại cúi đầu xuống trầm mặc rất lâu rồi buồn bã nói:
- Ta cũng không biết tóm lại là vì sao, có lẽ vì ta không muốn để cho chàng vì cái chuyện này mà cảm kích ta. Có lẽ là vì ta sợ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Sợ?
Vẻ mặt Tiểu Tiên càng thêm bi thương nói:
- Y thị trở nên như vậy ta cũng có trách nhiệm. Ta sợ chàng trách ta, hận ta …Ta càng sợ sau khi chàng nhìn thấy y thị, sẽ từ đó mà không dòm ngó đến ta nữa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ngươi lại vẫn dẫn ta đến.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy chính ta cũng không biết tóm lại ta đang làm cái gì nữa.
Ánh sao chiếu lên khuôn mặt nàng, những giọt lệ chảy xuống từ đôi mắt nàng. Vô luận ai cũng có thể nhìn thấy tâm trạng nàng mâu thuẫn biết bao, thống khổ biết bao.
Diệp Khải Nguyên lại dường như nhìn không thấy, đột nhiên đi đến giữa sân lộn ba vòng, rồi đứng thẳng lên, đứng rất thẳng. Hít một hơi thật dài, vuốt thẳng y phục.
Lớp tuyết ở trên mặt đất chưa tan. Một cành hoa mai cũng không biết bị ai bẻ gãy rơi ở trên mặt tuyết.
Chàng nhặt lên, ngắt một bông hoa, cắm ở trên vạt áo, say đó quay lại, đột nhiên nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên cười nói.
- Ngươi đoán bây giờ ta định làm gì chứ?
Tiểu Tiên ngạc nhiên nhìn Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta muốn tìm một nơi để ngủ.
Tiểu Tiên ngạc nhiên nói:
- Chàng bây giờ muốn đi ngủ sao?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Trưa ngày mai ta còn có chuyện ta nhất định phải dưỡng thần.

Tiểu Tiên nói:
- Chàng …chàng ngủ được sao?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ta lại không ngủ được?
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng Đinh Linh Lâm ….
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bất kể như thế nào bây giờ bọn ta nói chung là đã tìm thấy Đinh Linh Lâm. Mọi chuyện khác đều có thể đợi đến sau rồi hẵn hay.
Tiểu Tiên nói:
- Đinh cô nương như vậy mà chàng còn an tâm được sao?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười:
- Có bang chủ Cửu Nguyệt bang ở đây bảo hộ cho Đinh Linh Lâm, ta còn có gì không yên tâm kia chứ?
Tiểu Tiên nhìn chàng dường như xưa nay chưa bao giờ nhìn thấy loại người nào như chàng. Loại người này quả thật hiếm thấy. Vô luận ai gặp chuyện này đều nhất định sẽ rất ảo nảo ưu tư, nhưng Diệp Khải Nguyên lại lộn ba vòng rồi đột nhiên mang toàn bộ ưu tư ném bỏ đi hết.
Tiểu Tiên thở dài gượng cười nói:
- Xem ra cho dù có phiền não lớn như thế nào chàng đều có thể ngay lập tức vất bỏ tất cả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trên thế gian này vốn không có chuyện gì đáng để phiền não cả.
Tiểu Tiên than thở:
- Chàng quả thật là người rất có diễm phúc.
Diệp Khải Nguyên không phủ nhận.
Tiểu Tiên nhịn không được hỏi lại.
- Trưa mai chàng có chuyện gì phải làm?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta có một cái hẹn.
Tiểu Tiên nói:
- Hẹn gì?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cô Phong và Đa Nhĩ Giáp hẹn trưa mai tương kiến ở Diên Bình môn.
Tiểu Tiên chau mày nói:
- Đây là cái hẹn của bọn họ, chàng ….
Diệp Khải Nguyên ngắt lời Tiểu Tiên:
- Bây giờ Đa Nhĩ Giáp đã chết rồi, cái hẹn này trở thành cái hẹn của ta.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng muốn thừa cơ hội này tìm ra cô Phong?

Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Chính ngọ mỗi ngày người ra vào Diên Bình Môn cũng không biết là có bao nhiêu, chàng làm sao biết được ai là Cô Phong?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta có cách tìm ra.
Tiểu Tiên nói:
- Cách gì?
Diệp Khải Nguyên cười cười:
- Lúc này ngay ta còn chưa biết được, nhưng đến lúc đó ta có thể nghĩ ra.
Chàng mỉm cười nói tiếp:
- Trên thế gian này vốn không có chuyện gì mà không thể giải quyết được đúng không?
Tiểu Tiên đành gượng cười.
Nơi mà có thể ngủ được trong Lãnh Hương viên đương nhiên rất nhiều, Diệp Khải Nguyên thật sự nói đi là đi.
Tiểu Tiên nhìn thấy chàng đi ra nhịn không được kêu lớn:
- Chàng đi ngủ lại muốn ta thay chàng ở đây bảo vệ Đinh cô nương sao?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười vẫy vẫy tay đi khuất bóng.
Tiểu Tiên không khỏi thở dài lẩm bẩm:
- Bây giờ ta mới biết tại sao chàng luôn không bao giờ phiền não vì chàng luôn có thể đẩy phiền não của mình cho người khác.
Điều này đích xác là bản lĩnh của Diệp Khải Nguyên, chàng nếu không có bản lĩnh này, bây giờ e rằng đã không thể còn sống sót đến ngày hôm nay.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 31
Giá cao không bán

Mùng ba, buổi sáng ….
Diệp Khải Nguyên bước dài trong viện. Y phục trên người chàng vừa dơ vừa nhàu. Ít ra đã mấy ngày không tắm giặt, đầu tóc chàng rối tung, bông hoa trên vạt áo đã khô rồi.
Chuyện chàng gặp gần đây nếu là người khác đã sớm không còn sống nổi nữa.
Còn chàng khi bước vào trong sân, rõ ràng mặt mày rạng rỡ, tinh thần phấn chấn giống như vừa mới phát tài, lại đậu trạng nguyên. Muốn tìm một người thần khí hơn chàng có lẽ rất khó.
Tiểu Tiên đang tựa người vào cửa sổ, nhìn thấy sắc mặt của Diệp Khải Nguyên, nàng cũng không biết mình phải khóc hay cười nữa.
Diệp Khải Nguyên bước dài tới mỉm cười gật đầu chào.
Tiểu Tiên cắn chặt môi nói:
- Bây giờ dường như đã không còn sớm nữa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tuy không còn sớm nhưng cũng không quá trễ.
Tiểu Tiên nói:
- Xem ra chắc chàng ngủ say.
Diệp Khải Nguyên cười:
- Ngủ một mạch như người chết.
Tiểu Tiên gượng cười:
- Ta thật sự không ngờ chàng lại có thể ngủ được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc ta muốn ngủ thì cho dù trời có sập, đất có sụp, ta vẫn có thể ngủ được.
Đinh Linh Lâm cũng đã ngủ rất say, trong tay vẫn nắm chặt cây đao.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Đinh Linh Lâm ngủ lúc nào vậy ?
Tiểu Tiên đáp:
- Trời sáng mới ngủ.
Trên bàn có một bát cháo trống không.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Xem ra Đinh Linh Lâm dường như đã ăn chút ít.
Tiểu Tiên nói:
- Aên một bát miến gà, ăn hết mới chịu ngủ.

Nàng gượng cười nói tiếp:
- May mà y thị đã ngủ, còn không thì ta không sao vào cửa được.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Tại sao ?
Tiểu Tiên đáp:
- Vô luận ai vừa bước vào thì y thị đều cầm dao muốn giết.
Diệp Khải Nguyên cười:
- Bất kể lúc nào, có thể ăn được ngủ được thì là tốt rồi.
Tiểu Tiên thở dài:
- Chỉ tiếc ta ăn không được, ngủ cũng không được. Ta thật sự không có cái diễm phúc tốt như hai người.
Nàng đột nhiên lại hỏi:
- Chàng đã nghĩ ra cách chưa ?
- Ta còn chưa bắt đầu suy nghĩ.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng chuẩn bị lúc nào mới bắt đầu suy nghĩ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đến cổng thành mới nghĩ.
(mất một trang).
đẩy cối xay. Cửu Nguyệt Bang vô luận làm chuyện gì, dường như đều nhanh hơn người.
Hơn nữa hương vị của bát miến gà đó so với bất cứ bát miến nào Diệp Khải Nguyên đã ăn qua thì đều ngon hơn.
Đây không phải vì bụng chàng đã quá đói mà hơn nữa vì người làm miến chính là từ Khuê Nguyên Quán ở Hàng châu được mời đến.
“Trong Cửu Nguyệt bang vô luận là người làm chuyện gì đều tuyệt đối là nhân tài đệ nhất lưu”.
Xem ra đây không phải là khoe khoang.
Diệp Khải Nguyên ăn xong bát miến đó, nhưng trong lòng lại không cảm thấy thoải mái cho lắm.
... Chàng càng ngày càng nhìn không ra nổi Cửu Nguyệt bang có sức mạnh lớn như thế nào, chàng thậm chí không cách gì tưởng tượng ra nổi.
Đi qua mấy ngõ phố, thì đến Thái Bình Phường rất náo nhiệt.
Diệp Khải Nguyên bỏ ra ba mươi văn tiền mua một bao đậu phộng, lại bỏ ra năm mươi văn tiền mua hai cây gậy trúc dài.
Chàng đã học cách bóc đậu phộng trong lúc khẩn trương.
Trong lúc có công việc căng thẳng vẫn có thể làm cho tinh thần được buông thõng chút xíu.
Nhưng chàng mua gậy trúc để làm gì ?
.

oOo.

.

Diên Bình Môn ở thành Nam.

Đi qua Phong Trạch Phường và Đãi Hiền Phường thì đến Diên Bình Môn.

Chính ngọ mỗi ngày không biết có bao nhiêu người ra vào Diên Bình Môn.

Lời này thật không sai.

Đứng ở đầu phố của Đãi Hiền Phường trong ngoài cửa thành, đám đông người qua lại tấp nập đủ mọi hạng người.

"Chàng vẫn sẽ không nhìn ra Cô Phong là ai".

Diệp Khải Nguyên đích xác nhận không ra.

Chàng trước tiên uống một ấm trà trong quán trà, hỏi người hầu bàn cần một sợi dây lại thêm một miếng giấy đỏ.

Sau đó chàng dùng bút mực ở trên quầy, viết tám chữ lớn ở trên tờ giấy đỏ.

"Cao giá xuất thụ, hóa mại thức gia".

Tuy đã lâu không cầm bút nhưng tám chữ này của Diệp Khải Nguyên viết rất đẹp.

Diệp Khải Nguyên dùng hai cây gậy trúc căng tấm giấy đỏ ra. Rồi lại nhìn hai lượt tự mình thấy rất là thoa? mãn.

Nhưng cái mà chàng muốn "cao giá xuất thụ" tóm lại là cái gì ?

Lẽ nào lại chính là chàng ?

Diệp Khải Nguyên đương nhiên không bán chính mình.

Vầng thái dương ngày càng lên cao, đã sắp chính ngọ.

Chàng đột nhiên từ trong người lấy ra một mặt nạ bằng đồng và một miếng ngọc bài. Dùng sợi dây siết chặt chúng lại rồi treo lên trên cây gậy trúc.

Đây chính là di vật của Đa Nhĩ Giáp.

Mặt nạ bằng đồng hung tợn phát sáng lấp lóe dưới ánh thái dương, ngọc bài long lanh trơn bóng.

... Người ra vào cửa thành không khỏi nhìn Diệp Khải Nguyên thật lâu nhưng không ai đến hỏi.

Cái mặt nạ này quả thật rất đáng sợ, không ai muốn mua một cái mặt nạ như vậy cả.

Diệp Khải Nguyên tất nhiên cũng không vội vàng.

Cái mặt nạ này chẳng qua chỉ là mồi câu của chàng, chàng muốn câu một con cá thật lớn.

"Một con cá lớn biết ăn thịt người".

Đột nhiên một chiếc xe lớn sơn đen dừng lại ngay trước mặt chàng.

Chiếc xe từ ngoại thành vào, vốn phóng qua nên dừng lại rất đột ngột.

Một trung niên phục sức rất hoa lệ, da mặt trắng, để ria mép thò đầu ra nhìn chằm chằm vào cái mặt nạ và tấm ngọc bài, mở cửa xe bước ra ngoài.

Cuối cùng có kẻ đã muốn mua.

Diệp Khải Nguyên vẫn cố gắng nén lòng lại.
Muốn câu cá lớn nhất định phải biết kiên nhẫn.
Trung niên nhân này khoanh hai tay đi đến, một cặp mắt xem ra rất tinh nhanh, rất sắc bén. Trước sau vẫn nhìn chằm chằm vào cây gậy trúc, đột nhiên hỏi:
- Có phải muốn bán không ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Chàng chỉ tay lên tám chữ treo miếng giấy đỏ.
Người trung niên thản nhiên nói:
- Miếng ngọc này là Hán ngọc chỉ tiếc rằng chạm khắc hơi kém.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không những chạm khắc còn kém, ngọc cũng không tốt lắm.
Trên mặt người trung niên nở một nụ cười nói:
- Nhà ngươi buôn bán rất là trung thực.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Con người ta vốn rất trung thực.
Người trung niên nói:
- Không biết ngươi muốn bán giá bao nhiêu ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Giá cao.
- Ba vạn lạng ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ba vạn lạng đúng.
Người trung niên ngạc nhiên nhìn Diệp Khải Nguyên giống như nhìn một kẻ điên.
... Diệp Khải Nguyên nhơn nhơn nói:
- Chất ngọc của tấm ngọc bài này tuy không quá tốt, chạm trổ cũng rất kém. Nhưng nếu ngươi muốn mua được thì phải đưa ra ba vạn lạng, thiếu một văn tiền ta cũng không bán.
Người trung niên không nói gì cả quay đầu bỏ đi.
Diệp Khải Nguyên lại cười. Đám đông người ồn ào đứng xung quanh cũng cười.
Một miếng ngọc bài muốn bán ba vạn lạng, tiểu tử này bị khùng rồi ?
- Cái giá này chỉ có kẻ điên mới mua.
Tất nhiên cũng chẳng có gì để xem nữa. Chiếc xe lớn sơn đen đã quẹo qua góc phố, những người đứng xem cũng chuẩn bị bỏ đi.
Nào ngờ sau góc phố đột nhiên vang lên tiếng ngựa hí, chiếc xe sơn đen đó chợt vội quay trở lại lúc đến còn nhanh hơn cả lúc đi.
Chiếc roi ngựa của người điều khiển giơ cao, thét lên một tiếng chiếc xe ngựa dừng phắt lại.

Người trung niên đó lại đẩy cửa bước ra, trên khuôn mặt trắng trẻo lộ ra vẻ khác thường, bước dài tới trước mặt Diệp Khải Nguyên nói:
- Vừa rồi ngươi đòi ba vạn lượng ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Người trung niên đột nhiên từ trên người móc ra một xấp ngân phiếu đếm đếm đúng ba mươi tờ rồi nói:
- Cầm đi!
Y đưa hết ba mươi tờ ngân phiếu này cho Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên không đưa tay ra cầm mà lại chau mày hỏi:
- Đây là gì thế ?
Người trung niên nói:
- Đây là ngân phiếu của kinh thành Đại Hán phát ra, bảo đảm rút được tiền đầy đủ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bảo đảm rút tiền đầy đủ ?
Người trung niên nói:
- Ta họ Tống, cửa hàng Thập Bảo chuyện bán cổ vật ngọc khí ở thành Tây là của ta, những cư dân phố phường ở đây chắc hẳn có người nhận ra ta.
Thập Bảo là bảng hiệu chữ vàng mấy năm nay, Tống chủ nhân cũng là một phú ông ít ỏi trong thành.
Trong đám người đích xác có người nhận ra y.
... Nhưng Tống chủ nhân xưa nay buôn bán tính toán rất kỹ, sao lại chấp nhận bỏ ra ba vạn lạng để mua một tấm ngọc bài ? hẳn là y cũng đã điên rồi ?
Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn cứ không chịu đưa tay ra cầm lại hỏi:
- Ngân phiếu này là bao nhiêu ?
Tống chủ nhân nói:
- Đương nhiên là ba vạn lạng, một tờ ngân phiếu là một ngàn lượng tất cả ba mươi tờ, ngươi có thể đếm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không cần đếm, ta tin ngươi.
Tống chủ nhân cuối cùng buông một tiếng thở dài nói:
- Bây giờ ta có thể mang ngọc bài đi được rồi chứ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không được!
Tống chủ nhân ngơ ngac hỏi:
- Sao lại chưa được ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì giá tiền không đúng!
Sắc mặt của Tống chủ nhân đã chuyển sang màu vàng, y lạc giọng nói:

- Vừa rồi ngươi hẳn không đã nói là ba vạn lạng sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đó là giá vừa rồi.
Tống chủ nhân nói:
- Còn bây giờ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bây giờ phải là ba mươi vạn lạng.
- Ba mươi vạn lạng ?
Tống chủ nhân kêu lên, vẻ mặt giống như một con mèo bị đạp trúng đuôi vậy.
Những người đứng xem xung quanh vẻ mặt cũng không khác gì y.
Nhưng vẻ mặt Diệp Khải Nguyên không tỏ ra chút gì khác lạ, chàng nhơn nhơn nói:
- Miếng ngọc này không tốt, chạm khắc cũng kém nhưng bây giờ vô luận ai muốn mua cũng đều phải bỏ ra ba mươi vạn lạng, thiếu một văn tiền cũng không bán.
Tống chủ nhân giậm châm rồi quay đầu bỏ đi rất nhanh, nhưng tới chiếc xe ngựa bước chân lại chậm trở lại. Trên mặt lộ ra vẻ khác lạ, giống như đang lo sợ vậy.
Cái mà y sợ là gì ?
Trong chiếc xe ngựa của y có chuyện gì làm cho y lo sợ ?
... Điểm kỳ quái nhất vẫn là cái giá ba vạn lạng rõ ràng đã khiến y tức giận bỏ đi mà lại còn quay trở lại ?
Mắt của Diệp Khải Nguyên sáng lên, nhìn chăm chú vào cửa sổ của chiếc xe ngựa. Chỉ tiếc là trong khoang xe quá tối, dưới ánh nắng bên ngoài nhìn vào xe không thể thấy gì cả.
Tống chủ nhân đã sẵn sàng kéo cửa xe, nhưng cũng không biết vì sao y vừa đưa tay ra, thì lại thu hồi lại ngay.
Trong khoang xe dường như có người đang nói khẽ, nhưng không ai nghe thấy người đó nói gì.
Nhưng Tống chủ nhân đã nghe thấy vẻ mặt giống như bị người khác đá cho một cái vậy.
Ai đang ở trong khoang xe ?
Tại sao nãy giờ ở trong xe không lộ diện ?
Người đó đang nói gì ?
Tống chủ nhân nghe thấy y nói, tại sao lại tỏ ra kinh ngạc như vậy ?
Đôi mắt Diệp Khải Nguyên lóe lên những tia sáng giống như đã tìm ra đáp án của vấn đề.
Bây giờ muốn mua tấm ngọc bài đó không phải là Tống chủ nhân mà là người trốn ở trong xe đó. Người đó bản thân không chịu xuất hiện mà buộc

Tống chủ nhân ra mặt mua. Tống chủ nhân rõ ràng là đã bị người đó uy hiếp, muốn không mua cũng không được. Người này dùng thủ đoạn gì để uy hiếp Tống chủ nhân ? Tại sao nhất định muốn mua tấm ngọc bài này ? Ngoại trừ người của ma giáo, vẫn còn có kẻ dám bỏ ra một số tiền lớn như vậy để mua ngọc bài ư ? Lẽ nào người này chính là Cô Phong ?
Dương quang lúc hàn đông đương nhiên sẽ không chói chang, gió thổi qua thân người cảm thấy lành lạnh.
Nhưng Tống chủ nhân mồ hôi đã ướt đẫm đầy đầu.
Y ngơ ngẩn đứng trước cửa xe hai tay không ngừng run rẩy. Đột nhiên thở dài một tiếng, quay người trở lại, vẻ mặt xem ra giống như một kẻ tử tội sắp bị dẫn ra pháp trường.
Diệp Khải Nguyên nhìn y đi đến chàng liền nhơn nhơn nói:
- Bây giờ ngươi chịu bỏ ra ba mươi vạn rồi sao ?
Tống chủ nhân siết chặt hay tay, gật đầu mồ hôi từ trên đầu chảy xuống ròng ròng, cắn răng hậm hực nói:
- Ba mươi vạn thì ba mươi vạn.
Diệp Khải Nguyên cười.
Tống chủ nhân ngạc nhiên nhìn chàng hỏi:
... - Ngươi cười gì chứ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đang cười ngươi.
Tống chủ nhân nói:
- Cười ta ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đang cười ngươi vì sao vừa rồi lại không mua.
Tống chủ nhân nói:
- Bây giờ....
Diệp Khải Nguyên ngắt lời nói:
- Giá tiền bây giờ so với vừa rồi không giống nhau. Bây giờ phải là ba trăm vạn lạng, thiếu một văn tiền cũng không bán.
Tống chủ nhân giật nảy mình lên:
- Ba trăm vạn lạng ?
Tống chủ nhân xưa nay vốn rất khí phách, lúc này lại nhảy nhổm lên giống như một đứa trẻ.
- Ngươi …ngươi … ngươi rõ ràng làkẻ cường đạo.
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Nếu ngươi cho rằng giá này quá cao, ngươi có thể không mua ta không cưỡng ép ngươi.
Tống chủ nhân căm hận nhìn trừng Diệp Khải Nguyên, mọi người đều cảm thấy con người này không những là một kẻ cường đạo mà còn hắc ám hơn

kẻ cường đạo nữa.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không thèm để ý đến, đột nhiên chàng nhìn chiếc xe ngựa cười nói:
- Các hạ muốn mua món đồ này tại sao không tự mình ra mua ?
Trong xe không có động tịnh gì.
Diệp Khải Nguyên lại nói:
- Các hạ nếu chịu tự mình xuất hiện có thể ta không cần một văn tiền nào cả, mà tặng không cho các hạ.
Trong chiếc xe ngựa này giờ hoàn toàn không có chút động tĩnh gì, đột nhiên có người phát ra một tiếng cười sắc lạnh như dao:
- Thật chứ ?
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Ta là kẻ trung thực xưa nay ta không nói dối bao giờ.
- Tốt!
... Chữ này vừa mới thốt ra, đột nhiên nghe "rầm" một tiếng lớn. Khoang xe sơn đen mới nguyên đột ngột bị đập vỡ nát thành mấy mảnh.
Người cỡi xe cơ hồ lộn một vòng nhảy xuống, con ngựa kéo xe kinh hãi ngẩng đầu hí vang.
Từ trong khoang xe xuất hiện một người.
Một người to lớn như một cột tháo bằng sắt cởi trần, một chiếc quần bó chân màu đỏ, lưng thắt một dây lưng lớn bằng cả gang tay màu vàng. Đôi mắt giống hai quai chuông đồng, hầm hầm nhìn Diệp Khải Nguyên, xem ra y giống một con yêu ma ác quái vừa mới vùng thoát khỏi chiếc củi nhốt.
Đám đông hoảng loạn cả lên.
Con người to lớn này siết chặt hai nắm tay như hai quả tạ sắt của y lại, từng bước một tiến đến Diệp Khải Nguyên.
Vô luận là người hay là ngựa sau khi đột ngột kinh hoảng phản ứng đầu tiên trên thông thường đều giống nhau.
Chạy!
Chạy càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.
Nhưng lúc này hai con ngựa kéo xe đều không bỏ chạy.
Chẳng qua chỉ dựng thẳng người lên kinh hãi hí vang.
Vì con người tỏ lớn này đã trở tay kéo cái càng xe, hai con ngựa này không cách gì chạy được dù chỉ một bước.
Đám đông tuy hoảng loạn nhưng cũng không bỏ chạy, vì mọi người muốn nhìn kết cục của chuyện này.
Bất kể như thế nào chuyện này có thể xem là quái sự trăm năm khó gặp.
Mọi người nhìn con người to lớn chỉ dùng một tay mà có thể kéo giữ được ngựa đang chồm phóng đi. rồi lại nhìn Diệp Khải Nguyên, vô luận là ai cũng có thể nhìn thấy ra kẻ yếu thế nhất định là Diệp Khải Nguyên.

Xem ra con người to lớn này chỉ cần dùng một ngón tay là có thể gõ nát bẹp cái đầu của Diệp Khải Nguyên.
Nhưng Diệp Khải Nguyên vẫn đang cười.
Chàng mỉm cười đột nhiên hỏi:
- Ngươi cao bao nhiêu ?
Vào lúc này hỏi câu này thì thật là kỳ quái nhưng con người to lớn này vẫn trả lời:
- Chín xích rưỡi!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chín xích rưỡi đích xác không thể xem là thấp.
Con người to lớn này ngạo nghễ nói:
... - Người cao hơn ta e rằng trên thế gian này không có mấy người.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Binh khí chú trọng dài và mạnh, ngươi nếu là một cây thương thì nhất định sẽ là một cây thương tốt.
Con người to lớn này nói:
- Ta không phải là cây thương!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Còn có rất nhiều món khác cũng dùng ngắn dài để phân quí tiện. Tỷ dụ như cây trúc dài quí hơn cây trúc ngắn, vì vậy ngươi nếu là một cây trúc nhất định rất đáng tiền.
Chàng thở dài nói tiếp:
- Chỉ tiếc ngươi cũng không phải là cây trúc.
Người đó nói:
- Ta là người!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì ngươi là người nên quả thật đáng tiếc vô cùng.
Người đó trừng mắt nói:
- Tiếc gì ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Người ta xưa nay không dùng trường đoản khinh trọng để phân quí tiện, tứ chi của một người nếu quá phát triển thì thường đầu óc rất đơn giản. Vì vậy người càng dài thì thường lại càng không đáng tiền.
Người đó liền nộ khí quát lên một tiếng, giống như một con đại tượng lao đến, xem ra y vốn không cần xuất thủ đã có thể đè chết Diệp Khải Nguyên. Cho dù là một cây đại thụ cũng chưa chắc chịu nổi cú va đập này.
Chỉ tiếc là Diệp Khải Nguyên không phải là một cái cây.
Con người to lớn này đương nhiên không va trúng vào người Diệp Khải Nguyên được. Không ai có thể ngay lập tức đập trúng vào người chàng được.

Nhưng lúc này con người to lớn đó lao tới, Tống chủ nhân vốn đã tức khí ngất đi ngả nằm trên mặt đất, nay đột nhiên từ mặt đất bật người phóng tới, giống như một mũi tên bắn ra khỏi cung. Y không những xuất thủ nhanh như điện chớp mà xuất thủ rất lợi hại.
Tiếc là y không đoạt được mạng Diệp Khải Nguyên. Con người to lớn kia từ phía trước xông tới, Tống chủ nhân từ phía sau phát ra chiêu tấn công chí mạng đó.
Diệp Khải Nguyên đã vọt lên cây trúc.
Không ai có thể ngờ được Tống chủ nhân lại xuất thủ, cũng không ai ngờ được Diệp Khải Nguyên lại có thể tránh thoát được.
... Thân thể Diệp Khải Nguyên giống như bị gió thổi lên cành trúc vậy, giống như đã biến thành một đám mây, một chiếc lá.
Tống chủ nhân kinh ngạc.
"Rõ ràng chiêu tấn công này đã nắm chắc phần thắng sao lại đột nhiên trật hụt đi vậy ?".
Tay phải của y đã rút soạt thanh đao ra, đao quang lóe lên chấn thẳng vào cây trúc.
Con người to lớn kia xoa đôi tay to như chiếc quạt ra, đợi ở bên dưới.
Cây trúc bị chặt thì người trên cây trúc phải ngã xuống.
Chỉ cần Diệp Khải Nguyên ngã xuống thì sẽ phải rơi vào tay con người to lớn đó, vô luận ai rơi vào tay của y thì chắc chắn đó sẽ là một chuyện rất bi thảm.
Y muốn bóp nát đầu của ai đó thì rõ ràng còn dễ hơn cả môt đứa trẻ bóp nát đầu một con búp bê đất.
"Rắc" một tiếng cây trúc bị chẻ gãy.
Có người thậm chí đã bất giác kêu lên kinh hãi, Diệp Khải Nguyên quả nhiên rơi vào tay của con người to lớn đó.
Chỉ nghe "rầm" một tiếng, một người ngã gục xuống, hai người bay vọt lên.
Người ngã xuống chính là con người to lớn đó, kẻ bay lên lại là Diệp Khải Nguyên và Tống chủ nhân.
Diệp Khải Nguyên vừa rơi xuống đột nhiên trở khuỷu tay đánh một cái, đầu gối và khuỷ tay phải đồng thời đánh thẳng vào con người to lớn đó.
Lúc con người to lớn đó ngã xuống, chàng đã mượn thế bay vọt lên.
Tống chủ nhân cũng bay vọt lên theo, đao quang như cầu vòng quét dài ngang không trung, chém nhanh vào lưng Diệp Khải Nguyên.
Nào ngờ hông lưng của Diệp Khải Nguyên như thuỷ xà uốn lượn, tay trái chàng đã khấu chặt vào cổ tay phải của Tống chủ nhân.
Đao rơi xuống cắm xéo vào trên chiếc xe ngựa.
Thân hình của bọn họ cũng bay lên trên chiếc xe ngựa, khoang xe tuy đã vỡ nát nhưng sàn xe vẫn còn nguyên.

Hai người đồng lúc rơi lên sàn xe, con ngựa kéo xe lại kinh hoàng lần nữa hí vang phóng cuồng đi.
Lần này không ai giữ bọn chúng, không ai có thể cầm giữ được bọn chúng. Người phu xe đã sợ hãi không biết bỏ đi đâu, hai con kiện mã bị làm cho hoảng sợ. Một chiếc xe ngựa không người điều khiển phóng cuồng trên phố. Ngoại trừ kẻ điên ra còn ai dám cản đường bọn chúng chứ. Mọi người trên đường đều ùn ùn tránh né.
Tống chủ nhân lộn một vòng ở trên xe, còn muốn nhảy lên nữa nhưng một nắm tay đã đợi y ngay trước mặt.
Y vừa nhảy lên thì nhìn thấy cái nắm tay này, tiếp theo y nhìn thấy vô số ngôi sao bạc lần này thì y thật sự ngất đi.
Diệp Khải Nguyên buông nhẹ một tiếng thở dài, bất kể Tống chủ nhân này tóm lại là kẻ như thế nào. Nhưng là một kẻ rất không đơn giản, có thể khiến y nằm không được xuống, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.
Kiện mã vẫn đang phóng về phía trước, Diệp Khải Nguyên không tìm cách kiềm giữ chúng lại, mà ngồi vào vị trí của người phu xe ở phía trước, đánh ngựa tiếp tục đi tới.
Chàng muốn truy đuổi theo một người.
Lúc này đã quá chính ngọ. Diệp Khải Nguyên không tìm thấy Bố Đạt Lạp.
Chàng muốn truy đuổi ai ?

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 32
Phi Hồ qui tiên

Thành thị cổ xưa, phố phường cổ xưa.
Con phố này dùng đá xanh lót đường, hẹp và dốc.
Trước mặt có chiếc xe lừa, trên xe chất đầy lồng gà, trong lồng đựng đầy gà.
Rõ ràng là người từ ngoài thành mang gà vào thành để bán.
Người đánh xe là một lão nhân, người cho gà ăn là một lão nương, tóc hai người đều đã bạc trắng.
Lão nương ngồi chồm hổm trên xe cho gà ăn, lưng không ngồi thẳng nổi, lão nhân ngồi ở phía trước đánh xe cái roi không giơ lên nổi.
Trong mỗi thành thị đều có người ăn gà, ngày ngày đều có người ăn gà.
Đã có người ăn gà, tất có người bán gà, đây vốn là chuyện rất bình thường.
Lão nhân và lão nương này xem ra không có chút gì đặc biệt.
Nhưng người mà Diệp Khải Nguyên đuổi theo chính là bọn họ.
Nhìn thấy bọn họ Ở trước mặt, Diệp Khải Nguyên đánh ngựa càng gấp hơn.
Lão nhân quay nhìn chàng một cái trong đôi mắt già nua đột nhiên phát ra tia sáng.
Lão nương đột nhiên nhấc chiếc lồng gà lên, thét lên một tiếng, thả hết gà trong lồng ra.
Lớn nhỏ mấy mươi con, có con bay, có con kêu, có con nhảy, chó ở hai bên đường xông ra, vừa kêu vừa lao tới.
Gà bay chó nhảy, con phố trở nên hỗn loạn.
Con ngựa kéo xe lại bị kích động hí vang đứng thẳng người dậy. Đến lúc Diệp Khải Nguyên đánh xe ngựa xông qua được đám chó gà hỗn loạn đó thì chiếc xe lừa trước mặt đã quẹo qua góc phố.
Diệp Khải Nguyên cười nhạt, đột nhiên nhảy vọt lên lướt trên các mái nhà.
Tại sao chàng nhất định phải đuổi theo bọn họ ?
Tại sao bọn họ phải đào thoát ?
Chiếc xe lừa vẫn đang chạy, gà vẫn còn kêu, nhưng người trên xe đã không còn thấy đâu nữa.
Đây là một ngỏ hẻm rất hẹp, chiếc xe nếu lớn một chút sẽ không đi lọt.
Trong con hẻm không có một bóng người nào cả, cửa nhà hai bên đều đã đóng, trong những cái sân cũng không có ai.
Lão nhân và lão nương đó sao lại đột nhiên biến mất.
Bọn họ trốn vào nhà nào.
Diệp Khải Nguyên không đi kiếm ở từng nhà, chàng vẫn đang đuổi theo

chiếc xe lừa không có người.
Đi qua con hẻm, có một cái dốc.
Chiếc xe lừa tuy không có người điều khiển vẫn đi qua khúc cong, rồi men theo con dốc mà lao xuống.
Diệp Khải Nguyên đột nhiên lướt tới bốn trượng, vọt lên không trung trở người.
lúc rơi xuống rơi đúng ngay trên lưng con lừa.
Qua hết con dốc, chiếc xe lừa mới đi chậm lại.
Diệp Khải Nguyên vẫn ngồi yên ở phía trước, đột nhiên cười cười nói:
- Ta vốn không nhận ra ngươi chỉ tiếc ngươi đến thật đúng lúc.
Chàng đang nói chuyện với ai thế ?
Trên xe không có ai khác chỉ có gà và lừa, một người bình thường tuyệt không nói chuyện với lừa.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại tiếp tục nói:
- Lúc các ngươi vào thành chính là lúc loạn nhất. Ta vốn cũng không nhìn thấy các ngươi, tiếc là lúc đó ta lại đúng lúc ở trên cây trúc. Người vào thành lúc đó chỉ có hai người các ngươi, cho dù ta có nhìn thấy các ngươi cũng tuyệt sẽ không ngờ. Tiếc là bộ dạng các ngươi lại không giống người khác.
Chàng nói tới đây, bên dưới chiếc xe lừa đột nhiên có người thở dài nói:
- Bộ dạng của bọn ta có điểm gì không giống người khác ?
Diệp Khải Nguyên cười nhạt:
- Tự ngươi không biết sao ?
- Không biết một chút gì cả.
Người bên dưới xe lừa nói tiếp:
- Ta cảm thấy bộ dạng bọn ta không có điểm gì khác người cả.
Diệp Khải Nguyên mỉm cười nói:
- Cũng chính là bọn ngươi không có điểm gì đặc biệt cả nên mới đặc biệt.
Câu nói này không những người bên dưới xe không hiểu, trừ Diệp Khải Nguyên ra người có thể hiểu e rằng không nhiều.
Vì vậy chàng mới giải thích ra.
- Vì lúc đó bộ dạng của những người khác đều rất đặc biệt.
Lúc đó ai cũng rất ngạc nhiên, căng thẳng, rất hưng phấn. Cho dù là người mới vào thành cũng không khỏi phải căng to hai mắt ra kinh ngạc mà nhìn Diệp Khải Nguyên và con người to lớn đó.
Nhưng lão nhân và lão nương lại không hề nhìn bất cứ thứ gì thậm chí cũng không quay đầu lại nhìn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Các ngươi ngay liếc mắt nhìn cũng không thèm, chỉ vì các ngươi đã sớm biết rằng nơi đó phát sinh ra chuyện đó, là vì chuyện đó vốn do chính các ngươi sắp đặt, yểm hộ cho các ngươi vào thành.

Dưới chiếc xe lừa không có tiếng nào đáp cả.
Diệp Khải Nguyên cũng không nói gì thêm, thúc con lừa chầm chậm tiến lên phía trước.
Cũng không biết trôi qua bao lâu, người bên dưới xe lừa mới cười nhạt nói:
- Ta đánh giá sai ngươi, ta không ngờ ngươi lại là một con người như vậy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta là người như thế nào ?
- Là người phải chết!
Câu nói này còn chưa dứt, con lừa đột nhiên hí vang nhảy nhổm lên, Diệp Khải Nguyên cũng theo đó nhảy lên.
Cũng đúng ngay vào lúc này, hai bóng người từ dưới chiếc xe lừa vụt ra, một hướng đông một hướng tây.
Thân pháp của hai người cực nhanh, càng ngạc nhiên chính là lão nhân và lão nương lưng không thẳng đó.
Diệp Khải Nguyên đuổi theo lão nhân.
Lão nhân khinh công vốn cực cao, Diệp Khải Nguyên chưa hẳn có thể đuổi kịp.
Nhưng lúc này thân thủ dường như có gì đó bất tiện, rõ ràng là đã bị thương rất nặng.
Lẽ nào y chính là Cô Phong trọng thương dưới chiếc dù của Cát Bình.
Diệp Khải Nguyên không dùng đến đao của chàng.
Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ chàng tuyệt không dùng đao của mình. Đao của chàng không phải để sát nhân.
Nhưng bản thân con người chàng lại giống như một thanh đao.
Phi đao!
Sau ba cú nhảy, Diệp Khải Nguyên đã đuổi kịp lão nhân đó. Chàng vọt lên không, trở người lại đá chân ngang đường đi của lão nhân.
Lão nhân vẫn còn muốn lao tới nhưng thân thể đột nhiên co rút lại, giống như đột nhiên có một chiếc roi không nhìn thấy được quất vào thân thể y.
Khuôn mặt của y đã trải qua dị dung cải trang tất nhiên sẽ không có bất cứ sự biểu cảm nào. Nhưng trong đôi mắt của y lại tràn đầy vẻ đau đớn phẫn nộ và oán hận, nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên.
Lần này Diệp Khải Nguyên không cười nữa.
Chàng có lẽ muốn cười nhưng không cười nổi, vì chàng đã nhận ra con người này.
- Nếu không phải là ngươi bị thương, ta đã không đuổi kịp được ngươi.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói tiếp:
- Khinh công của ngươi quả thật là thiên hạ vô song.
Lão nhân siết chặt hai tay nói:
- Ngươi đã nhận ra ta à ?

Diệp Khải Nguyên gật đầu, lặng lẽ nói:
- Đừng quên bọn ta vốn là bằng hữu, bằng hữu cũ.
Lão nhân cười nhạt.
- Ta không có loại bằng hữu như ngươi.
Y vẫn cố gắng siết chặt tay, ôm lấy ngực, chỉ tiếc thân thể của y đã co rút lại.
Ngay những tia mắt của y cũng đã biến mất.
Lúc này đôi mắt của y, cho dù vẫn còn giống một thanh đao, thì đó cũng là một thanh đao gỉ sét.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thương tích của ngươi quá nặng.
Lão nhân cắn chặt răng không nói gì.
Diệp Khải Nguyên thở dài.
- Ngươi đã bị trọng thương thì không nên ngâm mình trong nước nóng.
Chàng thật sự đã nhận ra người này.
Ngoài trừ Phi Hồ Dương Thiên ra, còn có ai khiến Diệp Khải Nguyên khâm phục được.
Một người nếu muốn che dấu thương tích của chính mình, còn có nơi nào tốt hơn là trong bồn nước chứ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng người trong giang hồ vô luận ai cũng đều khó tránh khỏi bị thương. Đây không phải là chuyện xấu xa gì tại sao ngươi phải giấu ta ?
Dương Thiên nói:
- Tại vì ….
Y không nói tiếp nữa.
Có phải vì y không cách gì giải thích ? Không có cách gì nói ra ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi muốn giấu ta, vì ngươi đã tính kỹ ta nhất định đã biết Cô Phong bị thương, ngươi muốn giấu ta chỉ vì ngươi chính là Bố Đạt Lạp thiên vương của ma giáo.
Thân hình của Dương Thiên đang.
(Mất hai trang ,).
hay chết, đều nhất định cười không nổi.
- Tại sao y muốn cười ? Tại sao có thể cười được ?
Tay của Diệp Khải Nguyên lạnh băng, mồ hôi chảy ướt đẫm trán, lạnh toát.
Chàng nghe ra trong tiếng cười của Dương Thiên phảng phất vẻ châm biếm mỉa mai kỳ quái.
Nhưng chàng vẫn đoán không ra tóm lại đó là ý gì ?
Vô luận đó là ý gì, lúc này cũng đã không còn ý nghĩa, con người sau khi chết thì tất cả những gì mà y có được đều sẽ theo mạng sống mà biến mất.
Điều mà người chết duy nhất có thể mang theo chỉ là một chuyện.

Bí mật!
Dương Thiên có phải đã mang đi bí mật gì đó ?
Người chết có lúc cũng có thể nói ra, chẳng qua phương thức nói ra bất đồng mà thôi.
Y vẫn có thể nói ra bí mật được chứ ?
Người sống dùng miệng mà nói, người chết dùng gì mà nói.
Dùng thương tích của y.
Vết thương đã rửa nát, máu trào ra từ đó đen thẫm, nhưng vết thương không lớn.
Diệp Khải Nguyên nếu không tận mắt nhìn thấy, quả thật khó tin một vết thương chỉ lớn bằng chấm lỗ kim lại có thể lấy mất mạng Phi Hồ Dương Thiên.
Gió lạnh như đao nhưng không có tiếng động.
Tiếng động mà Diệp Khải Nguyên nghe thấy là tiếng bước chân của một người.
chàng không quay đầu lại vì chàng biết người đó là ai.
Người đến đó chính là lão nương vừa rồi đào tẩu theo hướng khác.
Lúc này y phục lão nương đang mặc trên người đương nhiên đã không phải là cái áo bông ngắn lụa đen bó sát người nữa.
Khuôn mặt trái xoan trắng bệt của lão nương nay tất nhiên cũng đã thay đổi.
Cái không thay đổi là đôi mắt của lão nương, một đôi mắt nho nhỏ cong cong, lúc cười giống như một cái móc câu. Y thị chính là Vương quả phụ.
Dương Thiên ở ngay trước mặt nhưng lão nương không thèm nhìn tới.
Lão nương đang nhìn chăm chăm Diệp Khải Nguyên như muốn hút hồn Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên lật vạt áo của người chết lên, đứng dậy. Rất lâu sau mới nói ra ba chữ:
- Y chết rồi!
- Ta nhìn thấy rồi.
- Y là nam nhân của ngươi à ?
- Khi y còn sống thì là như vậy.
- Nam nhân của chính mình đã chết rồi, vô luận nữ nhân nào cũng đều sẽ có chút khó chịu.
Diệp Khải Nguyên cũng nhìn chằm chằm y thị nói tiếp:
- Nhưng ta lại không nhìn thấy ngươi có chút khó chịu nào cả.
- Ta vốn là quả phụ. Y không phải là nam nhân đầu tiên của ta, người chết mà ta đã nhìn thấy cũng không chỉ có duy nhất mình y.
Vương quả phụ nói tiếp:
- Vô luận chuyện gì chỉ cần đã cảm thấy quen rồi thì không cảm thấy khó chịu nữa.

Y thị tuy đang thở dài nhưng ai cũng có thể nghe thấy trong tiếng thở dài của y thị không có chút bi thương gì cả.
Diệp Khải Nguyên không còn lời gì để nói cả.
Lời y thị nói ít ra cũng là sự thật, lời nói thật thường khiến người khác không cách gì phản bác.
Vương quả phụ đột nhiên lại hỏi:
- Ngươi giết y à ?
Diệp Khải Nguyên đáng:
- Ngươi phải biết y trước đó đã bị thương.
Vương quả phụ nói:
- Nhưng y vừa rồi vẫn còn là một con người sống khoẻ, tại sao lại đột nhiên chết đi ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vết thương của y không nặng nhưng trúng độc lại rất nặng.
Vương quả phu thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói tiếp:
- Ngươi tuy dùng dược vật cố gắng áp chế độc tính nhưng vừa dụng lực bôn tẩu độc thế liền phát tác.
Vương quả phụ đột nhiên cười nhạt:
- Ngươi có biết y là ai không ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu.
Vương quả phụ nói:
- Ngươi có biết Phi Hồ Dương Thiên chẳng những khinh công cao mà còn có rất nhiều bãn lĩnh khác ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trị thương liệu độc, cũng là một trong những sở trường của y.
Vương quả phụ nói:
- Nhưng ngươi bây giờ vẫn còn muốn nói y bị trúng độc chết phải không ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trên thế gian này chỉ cần có một loại độc mà y không thể giải được, thì y có thể bị độc chết ngay.
Vương quả phụ nói:
- Thật không phải là ngươi giết sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta xưa nay không giết người bằng hữu.
Vương quả phụ nói:
- Y thật sự là bằng hữu của ngươi sao ?
Diệp Khải Nguyên thở dài lặng lẽ nói:
- Chỉ cần y làm bạn của ta một ngày thì sẽ mãi mãi là bằng hữu của ta.

Vương quả phụ đảo mắt đột nhiên cười cười nói:
- Ta cũng có nghe nói ngươi là bằng hữu của y.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
Vương quả phụ nói:
- Ta còn nghe nói một câu.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Câu nói gì ?
Vương quả phụ đáp:
- Thê thiếp của bằng hữu không thể đùa giỡn, muốn đùa giỡn với thê thiếp của bằng hữu phải đợi sau khi bằng hữu chết mới được đùa giỡn.
Miệng của y thị cười dịu dàng như một vành trăng:
- Câu này ta dường như cũng nghe chính ngươi nói ra.
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
Vương quả phụ nói tiếp:
- Bây giờ thì y đã chết rồi, ta vẫn còn sống sót. Ngươi ….
Y thị không nói tiếp nữa.
Chàng biết ý của y thị, chỉ cần là nam nhân đều phải hiểu rõ.
Diệp Khải Nguyên nhìn y thị đột nhiên nói:
- Ngươi đã nhìn thấy Hàn Trinh chưa ?
Vương quả phụ đương nhiên đã gặp qua.
Y thị cười nói:
- Tiểu tử đó vốn cũng gây được sự chú ý của ta, tiếc rằng ta vừa nhìn thấy y liền muốn ói mửa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ?
Vương quả phụ nói:
- Vì cái lỗ mũi của y.
Diệp Khải Nguyên cũng cười.
Vương quả phụ nói:
- Cái mũi của y xem ra rõ ràng giống như một quả cà thối vậy.
Diệp Khải Nguyên cười hỏi:
- Ngươi có biết tại sao lỗ mũi của y lại trở thành như vậy không ?
Vương quả phụ nói:
- Có phải bị người đánh phải không ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đúng.
Vương quả phụ nói:
- Ngươi biết y bị ai đánh không ?
Diệp Khải Nguyên cười nói:

- Ta không những biết hơn nữa còn biết rõ hơn cả ai khác.
Vương quả phụ cũng biết cười nói:
- Nhất định chính là bị ngươi đánh đúng không ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đúng!
Chàng chậm rãi nói tiếp:
- Vì vậy ngươi lúc này tốt nhất đi cho mau, mang nam nhân của ngươi đi mai táng đàng hoàng cho y.
Vương quả phụ rất bất ngờ:
- Ngươi muốn ta đi ? tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì lúc này tay của ta rất ngứa, nếu ngươi không đi cho mau ta đảm bảo rằng cái lỗ mũi của ngươi cũng sẽ mau chóng trở thành giống như Hàn Trinh vậy.
Vương quả phụ không nói gì thêm dù một chút cũng không nói thêm.
Đợi cho y thị mang thi thể Dương Thiên chở lên chiếc xe lừa rồi. Diệp Khải Nguyên mới men theo con đường cũ mà quay về.
Chàng đi rất chậm.
Lúc đang suy nghĩ chàng thường đi rất chậm.
Ra khỏi ngõ hẻm, bước tới chiếc xe lớn phía trước một đám người, vây quanh một chiếc xe ngựa vỡ nát.
Tống chủ nhân đã chết ở trong xe ngựa, trên thân thể có một vết thương chỉ bằng lỗ kim.
Vết thương nằm giữa hai lông mày của y.
Diệp Khải Nguyên chen vào đám đông nhìn nhìn, lại chen ra trên mặt tỏ ra không có chút ngạc nhiên gì.
Chuyện này dường như đã sớm nằm trong dự định của chàng.
Chàng lại quay về Diên Bình Môn, con người to lớn ấy đã chết trên thân thể cũng mang một vết thương giống như Tống chủ nhân.
Vết thương không lớn hơn lỗ kim bao nhiêu, lại có thể làm chết một con người to lớn như vậy.
Người vây quanh nhìn hắn rất nhiều.
Diệp Khải Nguyên đang muốn âm thầm lẩn đi, thì đột nhiên một người nắm lấy vạt áo của chàng lạnh lùng nói:
- Ngươi không được đi!
Một người vô luận có làm chuyện sai quấy hay không nếu đột nhiên bị quan sai nắm lấy vạt áo, thì đều không khỏi lấy làm sợ hãi.
Cái người mà nắm lấy vạt áo Diệp Khải Nguyên chính là một đầu mục bắt người, đội mũ có dây tua đỏ cầm đoản côn.
Phía bên có người la lên:

- Kẻ vừa rồi đánh nhau với Tống chủ nhân chính là hắn.
- Ta biết chính là hắn.
Đầu mục này lại nắm chặt lấy cổ tay của Diệp Khải Nguyên, y đang sử dụng tiểu cầm nã thủ.
Y mỉm cười nói:
- Ngươi giết hại nhân mạng lại còn dám lộ diện cái gan của ngươi quả thật không nhỏ.
Diệp Khải Nguyên đương nhiên rất dễ dàng thoát khỏi bàn tay này, đối với thất thập nhị lộ tiểu cầm nã thủ, chàng ít ra có một trăm bốn mươi loại phá pháp.
Nhưng chàng không làm như vậy.
Không phải chàng sợ đầu mục này mà là tôn trọng.
Cái mà chàng tôn trọng không phải là con người này, mà là pháp luật do con người này đại diện.
Thậm chí chàng cũng chẳng bày tỏ gì.
Chuyện này vốn không phải là chuyện mà người đầu mục này có thể hiểu được, chàng không cách gì có thể bày tỏ được.
Nơi đây cũng không phải là nơi để nói chuyện.
Đầu mục này áp tải Diệp Khải Nguyên lên chiếc xe ngựa nghiêm giọng nói:
- Nhân mạng quan thiên, vương pháp như lộ, ngươi cho dù có cái gan lớn như trời đất, cũng phải thủ nhận tội lỗi mà thôi.
Diệp Khải Nguyên theo y lên xe ngựa, đợi đến lúc chiếc xe ngựa bắt đầu tiến về phía trước, nhịn không được chàng hỏi:
- Ngươi nghĩ ta là người như thế nào hả ?
Đầu mục nói:
- Bất kể như thế nào trước tiên hãy nhốt lại đã rồi hãy hay.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Còn sau đó ?
Đầu mục nói:
- Sau đó dùng một củ nhân sâm tốt nấu với bốn con gà, làm bốn năm món nhắm thật ngon, hâm nóng mấy hũ Trúc Diệp Thanh lâu năm, mời ngươi thương thức.
Ánh mắt của y đột nhiên như cười cười, giọng nói cũng trở nên dịu dàng như gió xuân.
Diệp Khải Nguyên thở dài, gượng cười nói:
- Bây giờ ta đã hiểu ra, hóa ra ngươi muốn ta bội thực mà chết.

Cửu Nguyệt Ưng Phi

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử
Hồi 33
Tình thâm tự hải

Gà dùng nhân sâm nấu vẫn còn đang tỏa khói nghi ngút.
Mấy món nhắm rượu cũng bốc mùi thơm lừng.
Trúc Diệp Thanh cũng được hâm nóng đúng độ.
Người Bắc phương thường hâm nóng rượu trước khi uống.
Diệp Khải Nguyên uống ba ly, các trận kịch chiến, các thương tích mơ hồ chàng đã quên hết.
Thượng Quan Tiểu Tiên đang nhìn chàng cười nói:
- Muốn làm chàng bội thực chết dường như cũng không dễ.
Diệp Khải Nguyên không mở miệng nói, miệng chàng đang đầy ắp thức ăn.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng tuy ăn nhiều thức ăn nhưng rượu lại uống quá ít.
Diệp Khải Nguyên liếc mắt nhìn nàng nói:
- Tóm lại ngươi muốn ta bội thực chết ? Hay là muốn chuốc ta say ?
Tiểu Tiên nói:
- Ta muốn làm chàng chết sợ.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Chàng rõ ràng biết người gần đó hoàn toàn thấy chàng giao thủ với Tống chủ nhân, thế mà vẫn dám lẩn qua lẩn lại ở nơi đó, cái gan của chàng cũng không khỏi quá lớn đấy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi sợ ta bị người nhận ra bắt mang lên quan.
Tiểu Tiên nói:
- Bất kể thế nào thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chàng hà tất phải đi kiếm phiền phức như vậy ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy ngươi mới cải trang thành đầu mục bắt ta mang đi ?
Tiểu Tiên nói:
- Kỳ thực ta cũng có hơi sợ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi sợ gì ?
Tiểu Tiên nói:
- Ta sợ gặp đầu mục thật.

Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Không ngờ trên thế gian này vẫn còn có chuyện có thể khiến cho Thượng Quan bang chủ sợ.
Tiểu Tiên cũng thở dài, nói:
- Chuyện mà ta sợ không chỉ có chuyện này.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi còn sợ chuyện gì ?
Tiểu Tiên nói:
- Vẫn còn sợ Diệp bang chủ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Diệp bang chủ ?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Diệp bang chủ của Hoa Sinh bang là ai, lẽ nào ngay chính chàng cũng quên rồi sao ?
Diệp Khải Nguyên cười lớn.
Chàng nhấc ly rượu lên, uống cạn một hơi đột nhiên hỏi:
- Theo ngươi thấy đậu phụng và kim tiền cái nào tốt ?
Tiểu Tiên cười nói:
- Ta không biết, ta chỉ cần biết một văn tiền là có thể mua một đống to đậu phụng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng đậu phụng ít ra còn có một điểm mạnh hơn kim tiền.
Tiểu Tiên nói:
- Điểm nào ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đậu phụng có thể ăn được.
Chàng bóc một hạt đậu, ném lên dùng miệng đón lấy, chậm rãi nhai nhai rồi uống một ngụm rượu nói:
- Ngươi nếu có thể dùng kim tiền của ngươi để nhắm rượu thì ta mới thật sự xem ngươi có bản lĩnh.
Tiểu Tiên mỉm cười nói:
- Lời chàng nói dường như rất có lý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đương nhiên.
Tiểu Tiên nói:
- Tiếc rằng chàng quên một điểm.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế à ?
Tiểu Tiên nói:
- Không có tiền thì rượu cũng không có đậu phụng cũng chẳng có.

Diệp Khải Nguyên ngẫm nghĩ, cuối cùng thừa nhận:
- Lời ngươi nói cũng có lý.
Tiểu Tiên cười nói:
- Đương nhiên.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tiếc rằng ngươi cũng đã quên một điểm.
Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ có tiền vẫn không đủ, kim tiền thật sự không thể khiến người khác sung sướng.
Tiểu Tiên không cần suy nghĩ đã thừa nhận:
- Vì vậy ta luôn tìm kiếm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Kiếm gì ?
Tiểu Tiên nhìn chàng, đôi mắt mỹ lệ như dòng nước suối mùa xuân.
- Tìm một món thật sự có thể khiến cho ta vui sướng.
Diệp Khải Nguyên lạnh lùng nói:
- Ngoại trừ "kim tiền" ra, trên thế gian này còn có gì có thể làm ngươi vui sướng được nữa ?
Tiểu Tiên nói:
- Chỉ có một thứ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thứ gì ?
Tiểu Tiên nói:
- Đậu phụng.
Diệp Khải Nguyên cười.
Chàng lại bóc một hạt đậu phụng cười nói:
- Ngươi lại đã quên một chuyện.
Tiểu Tiên nói:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cây đinh và cái búa đóng đinh cũng không phải là những thứ hiệp sức.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng lúc bọn nó ở chung với nhau thì rất vui sướng với nhau.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Rất vui sướng với nhau ?
Tiểu Tiên gật đầu:
- Vì nếu không có búa đóng đinh thì cây đinh cũng hoàn toàn vô dụng, không có đinh búa đóng đinh cũng không thể phát huy sở trường.

Nàng mỉm cười nói tiếp:
- Một người nếu không thể phát huy sở trường thì giống như một phế vật, phế vật thì tuyệt sẽ không có gì vui sướng cả.
Diệp Khải Nguyên cũng đồng ý.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy bọn nó chỉ có ở chung với nhay mới có thể có được hạnh phúc.
Nàng chăm chú nhìn Diệp Khải Nguyên, nhưng Diệp Khải Nguyên lại né tránh ánh mắt của nàng.
Chàng đang trốn tránh ?
Tiểu Tiên chậm rãi nói:
- Ta biết chàng trong lòng nhất định cũng đã rất là hiểu rõ lời ta nói tuyệt đối có lý.
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ Đa Nhĩ Giáp, Bố Đạt Lạp, Ban Sát Ba Ná đều đã chết rồi, tứ đại thiên vương đã mất đi ba, ma giáo cho dù vẫn còn chưa hoàn toàn bị hủy diệt, cũng đã không thể gượng dậy được nữa.
Sóng mắt như dòng nước mùa xuân của nàng trở nên sắc nhọn như cây đinh.
Nhưng nàng không phải là cây đinh, nàng là cây búa đóng đinh.
- Ma giáo đã đổ, phóng mắt nhìn ra thiên hạ thử xem còn có bang phái nào cùng bọn ta tranh chấp được nữa chứ ?
- Bọn ta ?
Diệp Khải Nguyên không cười.
- Bọn ta.
Tiểu Tiên cũng không cười nói tiếp:
- Bây giờ Cửu Nguyệt lại thêm Hoa Sinh, ý nghĩa không chỉ là vui sướng mà thôi.
Diệp Khải Nguyên đang nhai đậu phụng.
Đậu phụng bị nhai, cây đinh bị đóng.
Nhưng nếu không có ai nhai, đậu phụng cũng sẽ rữa nát, nếu không có ai đóng cây đinh cũng sẽ rỉ sét.
Giá trị của sinh mạng là gì ?
Diệp Khải Nguyên tựa hồ như đã bị chấn động mạnh, Tiểu Tiên dịu dàng nói:
- Ta biết trong lòng chàng nhất định cho rằng ta muốn chàng làm cây đinh.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không phải thế sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Chàng phải nhìn ra, ta không phải là cây búa đóng đinh đáng sợ.
Nàng đưa tay ra, nắm chặt lấy tay của chàng.

Tay của nàng mềm mại như lụa.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Ngươi đích xác không phải, chỉ tiếc ….
Tiểu Tiên nói:
- Chỉ tiếc giữa đậu phụng và tiền bạc còn có cái chuông nữa.
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
Tiểu Tiên nói:
- Đinh Linh Lâm đích xác là một nữ nhân rất tốt, ta nếu là nam nhân ta cũng thích y thị.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ngươi không phải là nam nhân.
Tiểu Tiên nói:
- Ta ít ra không ganh ghét y thị.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thật chứ ?
Tiểu Tiên nói:
- Ta nếu ghanh ghét y thị ta sao lại dẫn chàng đến gặp y thị ?
Diệp Khải Nguyên nhìn trừng trừng Tiểu Tiên hỏi:
- Tại sao ?
Tiểu Tiên khẽ thở dài nói:
- Vì ta bây giờ đã hiểu rõ, một nam nhân giống như chàng tuyệt không một nữ nhân nào có thể chiếm hữu được chàng, ta cũng không có tham vọng đó.
Nàng nhìn chàng chăm chú ánh mắt dịu dàng:
- Cửu Nguyệt là sức mạnh của sự giàu có, Kim Tiền có thể đánh thành cái chuông, cái chuông cũng có thể đục thành tiền, ta với y thị sao không thể trở thành một người được.
Diệp Khải Nguyên lại tránh né ánh mắt của nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Giả như chàng cũng có thể xem ta và y thị như mọi người, bọn ta nhất định đều sẽ rất vui sướng nếu không thì ….. Diệp Khải Nguyên nhịn không được hỏi:
- Nếu không thì như thế nào ?
Tiểu Tiên than thở:
- Nếu không thì Kim Tiền, đậu phụng và cái chuông nói không chắc đều sẽ đau khổ suốt đời.
Diệp Khải Nguyên cuối cùng quay đầu lại nhìn nàng.
Hoàng hôn.
Aùnh chiều tà đang rọi chiếu vào cửa sổ, diễm lệ như ráng xuân, trong phòng đốt lửa lên ấm áp như mùa xuân.
Đôi mắt nàng lại còn diễm lệ hơ cả ánh chiều tàm ấm áp hơn.

Một nữ nhân có thể mang mùa xuân lại, há không phải là một tưởng lớn nhất của nam nhân sao ?
Tiểu Tiên cắn cắn môi nói:
- Chàng dường như xưa nay chưa bao giờ nhìn ta như thế ?
Diệp Khải Nguyên không nói.
- Chàng rất ít khi nhìn ta, vì vậy chàng vốn không nhìn rõ ta là nữ nhân như thế nào, chính vì chàng vốn không biết ta là nữ nhân như thế nào vì vậy mới rất ít nhìn ta.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Trong ánh mắt của Tiểu Tiên lại lộ vẻ óan trách, nàng nói:
- Ta biết chàng nhất định sẽ cho rằng ta là một nữ nhân rất tùy tiện, đã qua tay nhiều nam nhân, kỳ thật … rồi chàng sau này sẽ biết ….
Diệp Khải Nguyên nói:
- Biết gì ?
Tiểu Tiên cúi đầu nói nhỏ:
- Sau này chàng sẽ biết, chàng không những là nam nhân đầu tiên của ta, mà cũng là người sau cùng của ta.
Đây tuyệt không phải là lời nói dối.
Nữ nhân thông minh tuyệt sẽ không nói lời nói dối mà bất cứ lúc nào đều có thể bị vạch trần.
Nàng đương nhiên là một nữ nhân thông minh tuyệt đỉnh.
Trái tim Diệp Khải Nguyên tựa như đã tan đi không kềm lòng được nắm chặt lấy tay của nàng ôn tồn nói:
- Không cần đợi đến sau này mà ngay bây giờ ta đã tin.
Ánh mắt Tiểu Tiên sáng lên, đột nhiên này nhảy bật lên nói:
- Đi, bọn ta đi tìm cái chuông đi.
Diệp Khải Nguyên bối rối:
- Đinh Linh Lâm ….. Tiểu Tiên nói:
- Đinh cô nương đã vẫn còn biết trốn vào đây, thần trí nhất định vẫn còn chưa hoàn toàn mất đi, chỉ cần bọn ta chăm sóc cho Đinh cô nương thật tốt, thì nhất định Đinh cô nương sẽ mau chóng hồi phục.
Aùnh mắt Diệp Khải Nguyên lộ ra vẻ cảm kích, xem chừng chàng đích xác từ trước đến giờ đã không nhận rõ nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Lúc vừa rồi ta đi ra, Đinh cô nương đã ngủ say, ta đã kêu Hàn Trinh coi chừng Đinh cô nương ở đó.
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Chùy tử à ?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Chỉ cần chàng biết dùng, thì khả năng sử dụng của chùy tử rất lớn.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng đã có thể tín nhiệm y ?
Tiểu Tiên nói:
- Y không phải là người tốt nhưng ta đã nhìn ra, y tuyệt sẽ không dám làm chuyện bội phản ta.
Nơi mà bọn họ uống rượu, đương nhiên là Lãnh Hương viên.
Đi qua một cửa góc là tiểu viện của Đinh Linh Lâm.
Trời đã sẫm tối.
Trong sân bình lặng yên tĩnh, trong phòng vẫn chưa đốt đèn.
Bọn họ đi qua tiểu viện tịch mịch, đi đến cửa Tiểu Tiên buông tay của Diệp Khải Nguyên ra.
Nàng không những dịu dàng mà còn rất chăm chút.
Sự chăm chút của nữ nhân thường có thể khiến cho nam nhân cảm động.
- Đinh cô nương nhất định vẫn còn ngủ.
- Có thể ngủ được là một diễm phúc.
Tiểu Tiên mỉm cười nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn ra, Diệp Khải Nguyên đi theo phía sau nàng, vẫn chưa đi tới cửa, đột nhiên phát giác toàn thân nàng đã cứng đờ.
Trong phòng bình lặng yên tịnh, sự ấm áp của ánh chiều tà vẫn lưu lại ở góc phòng nhưng người đã không còn thấy đâu nữa.
Không thấy Đinh Linh Lâm cũng chẳng thấy Hàn Trinh đâu.
Tiểu Tiên ngạc nhiên nhìn cái giường trống không, nước mắt chảy ròng ròng.
- Nàng bảo Hàn Trinh coi chừng ở đây ủ ?
Tiểu Tiên gật gật đầu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y có bỏ đi hay không ?
Tiểu Tiên nói:
- Tuyệt đối không, ta đã dặn dò y không có mệnh lệnh của ta, y tuyệt không thể rời bỏ nơi này nửa bước.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng có chắc không ?
Tiểu Tiên nói:
- Y tuyệt không dám không nghe lời ta, y vẫn không muốn chết.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng bây giờ con người y đã không còn ở đây nữa.
Tiểu Tiên sắc mặt trắng xanh, nói:
- Ta nghĩ đây nhất định có nguyên nhân, nhất định có ….
Diệp Khải Nguyên hỏi:
- Nàng nghĩ tại sao y bỏ đi ?

Tiểu Tiên không trả lời cũng không thể trả lời.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y không những tự bỏ đi mà còn mang cả Đinh Linh Lâm đi với y ….
Tiểu Tiên ngắt lời chàng nói:
- Đinh Linh Lâm không thể do y mang đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng có thể chắc chứ ?
Tiểu Tiên gật đầu. Nàng không phải là người tùy tiện dễ dàng trong việc phán đoán người khác, sự phán đoán của nàng thông thường rất chuẩn xác.
- Sự kinh hãi mà nàng chịu quá lớn vì vậy luôn ở trong trạng thái căng thẳng tuyệt không thể chịu đựng thêm một chút kích thích gì nữa.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng cho rằng ở đây lại có chuyện gì nữa. Khiến Đinh Linh Lâm lại bị kinh hãi mà bỏ trốn đi ?
Tiểu Tiên nói:
- Nhất định như vậy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đinh Linh Lâm bỏ trốn. Hàn Trinh đương nhiên phải đuổi theo.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy hai người bọn họ đã không có ở đây.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khi y đuổi theo, tại sao không để lại một dấu hiệu gì cho bọn ta biết hướng đi của bọn họ ?
Tiểu Tiên nói:
- Đinh Linh Lâm bỏ trốn nhất định rất đột ngột, trong lúc vội vàng Hàn Trinh đã không kịp….
Diệp Khải Nguyên thở dài, không nói gì nữa.
Chàng xưa nay không phải là người lúc khẩn cấp mà trở nên tinh thần vô chủ, chàng là một con người rất trầm tĩnh.
Aùp lực chịu đựng càng lớn chàng lại càng trầm tĩnh.
Tiểu Tiên cắn chặt môi nói:
- Y đã đuổi theo, bất kể đuổi theo có kịp hay không, đều nhất định phải quay lại báo tin.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ bọn ta có đi tìm cũng không cách gì tìm.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Vì vậy bọn ta tạm thời đành phải ở đây đợi tin y.

Diệp Khải Nguyên cũng đồng ý.
Tiểu Tiên nhìn nhìn Diệp Khải Nguyên đột nhiên nói:
- Chàng dường như không có vẻ lo lắng gì cả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lo lắng có lợi à ?
Tiểu Tiên nói:
- Không!
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đã không có lợi thì tại sao ta phải lo lắng ?
Chàng nói chuyện tuy rất ung dung, nhưng sắc mặt vẫn không bình thường, chàng chậm rãi ngồi xuống, ngồi lên chiếc giường.
Đã có chỗ ngồi, tại sao không nằm xuống, chàng dứt khoát nằm xuống.
Nhưng Tiểu Tiên lại lo lắng ngồi đứng không yên, chau mày nói:
- Nơi này quá lạnh bọn ta chi bằng ….
Chưa nói hết lời Diệp Khải Nguyên chợt ngồi bật dậy, giống như bị người chặt một đao.
Ánh đèn chiếu lên mặt chàng, khuôn mặt chàng xem ra cũng giống như bị người khác chém một đao vậy.
Tiểu Tiên xưa nay chưa bao giờ thấy Diệp Khải Nguyên tỏ ra kinh hãi như vậy, nàng nhịn không được hỏi:
- Chuyện gì vậy ?
Diệp Khải Nguyên không mở miệng, dường như các cơ thịt có ở cổ họng chàng đã cứng đờ lại, phát không nổi ra lời.
Tiểu Tiên bước tới, đi đến đầu giường, khuôn mặt mỹ lệ của nàng đột nhiên biến sắc.
Nàng chợt ngửi thấy một mùi vị rất đặc biệt, một cái mùi khiến người khác nôn mửa, run sợ.
Mùi của máu. Bọn họ không chảy máu, vậy mùi máu tanh từ đâu lại ? Từ bên dưới giường.
Bên dưới giường sao lại có mùi máu tanh, lẽ nào dưới giường có người chết ?
Người chết là ai ?
Giường không nặng, đưa tay một cái có thể dỡ lên, vấn đề này ngay lập tức sẽ có đáp án.
Nhưng Diệp Khải Nguyên không làm như vậy, tay của chàng đã cứng đờ ngay các ngón tay cũng cứng lại, chàng thật sự không còn dũng khí để dở cái giường lên nữa.
Giá như thật có người chết ở dưới giường, người chết không phải là Đinh Linh Lâm thì là ai ?
Tiểu Tiên đã đưa tay ra. Dưới giường quả nhiên có người chết, mới chết

không lâu, các vết máu ở trên giường còn chưa khô hẳn.
Người chết không phải Đinh Linh Lâm mà là Hàn Trinh.

Đánh máy: Trúc Diệp Thanh & Vong Hồn Tiên Tử

Hồi 34
Song trùng thân phận

Diệp Khải Nguyên ngơ ngác, Tiểu Tiên cũng ngạc nhiên. Người chết sao lại là Hàn Trinh ? Diệp Khải Nguyên không ngờ, Tiểu Tiên cũng cảm thấy bất ngờ, Hàn Trinh đã chết ở đây còn Đinh Linh Lâm thì sao ?
Tiểu Tiên nhẹ nhàng đặt chiếc giường xuống, chầm chậm quay người đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ ra. Ngoài cửa sổ một màu tối sẫm màn đêm vô tình, đột nhiên buông xuống.
Nàng ngồi đối mặt với màn đêm vô tình này, trầm mặc rất lâu mới thở dài thườn thượt nói:
- Hóa ra y thị giết chết Hàn Trinh rồi mới bỏ đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng cho rằng Đinh Linh Lâm giết Hàn Trinh à ?
Tiểu Tiên nói:
- Chàng cho rằng không phải sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tuyệt không phải.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng có thể xác định chứ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Võ công cũng có rất nhiều loại, nhưng đáng sợ nhất hữu hiệu nhất lại chỉ có một loại.
Tiểu Tiên nói:
- Loại gì ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ có võ công sát nhân, mới thật sự là võ công hữu hiệu.
Tiểu Tiên đồng ý. Nàng cũng biết có rất nhiều người võ công tuy cao, nhưng không thể sát nhân cũng không dám sát nhân.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Võ công sát nhân Đinh Linh Lâm tuyệt đối không so được với Hàn Trinh.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy chàng nhất quyết cho rằng Hàn Trinh tuyệt không phải chết ở trong tay Đinh Linh Lâm ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tuyệt không phải!
Tiểu Tiên nói:

- Nhưng bây giờ Đinh Linh Lâm đã đi rồi, Hàn Trinh lại chết ở đây.
Đây là sự thật, sự thật thì không thể phản bác.
Tiểu Tiên nói:
- Nếu không phải là Đinh Linh Lâm giết y thì ai giết y ?
Người có thể giết được Hàn Trinh không nhiều. Huống hồ trong căn phòng này ngoài trừ y và Đinh Linh Lâm ra thì không có người thứ ba.
Tiểu Tiên nói:
- Y nếu không chết tuyệt sẽ không để cho Đinh Linh Lâm đi, lẽ nào có người giết y trước, rồi trói Đinh Linh Lâm mang đi ?
Những vấn đề này ai có thể giải đáp được ? Diệp Khải Nguyên đã bước tới mở cánh cửa sổ khác ra. Cửa sổ tuy không giống nhau, nhưng màn đêm bên ngoài cửa sổ lại giống nhau, cũng lạnh lẽo như vậy, cũng yên tĩnh như vậy.
Chàng đờ đẫn đứng ở đó bất động ánh mắt của chàng cũng thâm trầm tăm tối như bên ngoài cửa sổ.
Tiểu Tiên cúi đầu, cuối cùng mới nhẹ nói:
- Ta vừa rồi không nên nói những lời đó.
Diệp Khải Nguyên trầm mặc.
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ chuyện quan trọng nhất là phải nhanh chóng nghĩ cách đi tìm Đinh Linh Lâm, y thị ….
Diệp Khải Nguyên đột nhiên ngắt lời nàng nói:
- Không cần phải đi tìm.
Tiểu Tiên rất bất ngờ, nàng không bao giờ nghĩ đến Diệp Khải Nguyên sẽ nói ra những lời như vậy, nàng nhịn không được quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Diệp Khải Nguyên nói:
- Chàng nói không cần đi tìm sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ừ!
Tiểu Tiên nói:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đã có người biết tung tích của Đinh Linh Lâm, hà tất phải đi tìm ?
Tiểu Tiên nói:
- Ai biết tung tích của y thị ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chính nàng.
Tiểu Tiên càng ngạc nhiên hỏi:
- Chàng nói ta biết tung tích của y thị à ?
Diệp Khải Nguyên thản nhiên nói:
- Ta đã nói rất rõ, nàng cũng đã nghe rất rõ.

Tiểu Tiên nhìn Diệp Khải Nguyên không động đậy, không mở miệng giống như toàn thân bị thất thần.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tứ đại thiên vương của ma giáo đích xác đã chết ba người, nhưng Cô Phong chưa chết.
Tiểu Tiên nói:
- Dương Thiên vẫn chưa chết à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Dương Thiên không phải là Cô Phong, Lữ Địch cũng không phải.
Tiểu Tiên nói:
- Dương Thiên không bị thương sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y bị thương, bị thương rất nặng nhưng người bị thương không nhất định là Cô Phong.
Tiểu Tiên nói:
- Y nếu không phải là Cô Phong, tại sao không dám để người khác biết y bị thương ? Tại sao phải giấu chàng ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì y cho rằng ta là nô tài của nàng, cho rằng ta cũng đã gia nhập Cửu Nguyệt bang.
Tiểu Tiên đột nhiên thở dài nói:
- Lời chàng nói ta không hiểu một chút nào cả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng phải hiểu, cũng chỉ có nàng mới hiểu.
Tiểu Tiên nói:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì người xuất thủ làm tổn thương y chính là nàng.
Tiểu Tiên gượng cười nói:
- Ta nếu không phải là rất hiểu chàng thì nhất định cho rằng chàng đã say.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta xưa nay chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này cả.
Tiểu Tiên nói:
- Dương Thiên vốn là hảo bang thủ của ta, tại sao ta phải xuất thủ làm tổn thương y ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì y muốn giết nàng trước!
Tiểu Tiên cười. Nụ cười của nàng hoàn toàn giống nụ cười của Diệp Khải Nguyên lúc bối rối.
Nhưng Diệp Khải Nguyên lại không cười. Sự thật nét mặt chàng xưa nay

chưa bao giờ nghiêm khắc đến như vậy.
Chàng sa sầm nét mặt:
- Y đã lâu muốn giết nàng nhưng không có cơ hội nên đành mạo hiểm hành thích.
Tiểu Tiên nói:
- Hành thích ?
Diệp Khải Nguyên gật đầu:
- Cũng vì y đánh giá thấp võ công của nàng, có lẽ y trong lúc vô tình phát hiện nàng đã bị thương. Vì vậy quyết định thừa cơ hội này mạo hiểm làm thử.
Tiểu Tiên vẫn đang cười. Nàng không biện bác, dường như cảm thấy chuyện này vốn không đáng để biện bác.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lúc y quyết định động thủ chắc hẳn vào buổi tối mồng một.
Tiểu Tiên lại cười cười nói:
- Giá như lén lút đi thích sát một người, tối mùng một năm mới đích là thời điểm tốt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khi y đi hành thích, tất nhiên là che mặt.
Tiểu Tiên nói:
- Đương nhiên.
Bất kỳ ai lúc muốn làm thích khách tuyệt sẽ không có ai dùng chân diện mục để cho người khác thấy cả.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y vốn cho rằng chiêu tấn công đó của mình nhất định đắc thủ, nào ngờ võ công của nàng so với sự tưởng tượng của y còn cao hơn nhiều, vì vậy y không những không đắc thủ mà còn bị thương dưới tay nàng.
Tiểu Tiên cười cười nói:
- Muốn giết được ta không phải là một chuyện dễ dàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng nàng cũng đã đánh giá thấp y.
Tiểu Tiên bối rối:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khinh công của y rất cao tuy không đắc thủ nhưng vẫn đào tẩu được.
Tiểu Tiên nói:
- Nếu muốn bắt một con hồ ly biết bay, đương nhiên cũng không phải là một chuyện dễ dàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng cho rằng y đã trúng độc châm của nàng, dù có thể đào tẩu cũng

không chạy xa được nhưng y còn có loại linh dược chuyên giải bách độc nên có thể tạm thời bảo vệ tính mạng.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ta chỉ cần kiểm tra ra ai bị thương là biết ngay thích khách là ai.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy y mới giấu ta, không dám để cho ta nhìn thấy vết thương của y.
Tiểu Tiên nói:
- Y nhất định cho rằng ta phái chàng đi điều tra thích khách.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Y tất nhiên không ngờ rằng nàng đã sớm biết thích khách chính là y.
Tiểu Tiên nói:
- Ta làm sao biết được ?
Diệp Khải Nguyên:
- Y cho rằng Vương quả phụ đã một lòng theo y, cho rằng Vương quả phụ sẽ bảo vệ bí mật cho y, nào ngờ ….
Tiểu Tiên nói:
- Nào ngờ Vương quả phụ lại mang bí mật này nói cho ta biết.
Diệp Khải Nguyên thở dài:
- Vô luận là nam nhân tinh nhanh như thế nào đều khó tránh khỏi bị nữ nhân bán đứng.
Tiểu Tiên cũng thở dài nói:
- Điều này cũng chỉ vì nam nhân thường cho rằng nữ nhân đều là những kẻ yếu đuối ngốc nghếch.
Diệp Khải Nguyên đồng ý câu nói này.
Tiểu Tiên nói:
- Ta biết y chính là thích khách, tại sao không giết y ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì khi nàng giết người thường thích mượn đao người khác.
Tiểu Tiên nói:
- Có thể mượn đao người khác đi giết chính người mà bản thân mình muốn giết đích xác lại là một chuyện rất sung sướng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng sung sướng nhưng ta không sung sướng.
Tiểu Tiên nói:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì đao mà nàng muốn mượn lần này là đao của ta.
Tiểu Tiên bối rối :
- Thế à ?
Diệp Khải Nguyên nói:

- Cô Phong bị thương, ta đang tìm Cô Phong. Dương Thiên lại đúng lúc bị thương, hơn nữa không dám nói ra chuyện bị thương của mình, chuyện này giống như một cộng một, lại cộng một đúng là ba.
Tiểu Tiên nói:
- Vì ta cho rằng chàng chỉ cần tìm được Dương Thiên thì nhất định sẽ cho rằng y chính là Cô Phong.
Diệp Khải Nguyên gượng cười:
- Ta vốn cơ hồ cho rằng chính là y.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng giải thích nghe ra dường như rất hợp lý, chỉ tiếc chàng lại quên một chuyện.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Giết người đều có động cơ. Muốn giết ta càng nhất định phải có lý do rất tốt, vì vô luận ai cũng phải biết đó tuyệt không phải là chuyện dễ dàng.
Diệp Khải Nguyên thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Dương Thiên rất hiểu ta, ta đối xử với y không xấu, y tại sao muốn mạo hiểm giết ta ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng rất hiểu y, y là kẻ có dã tâm rất lớn, vì vậy mới gia nhập Cửu Nguyệt bang.
Điểm này Tiểu Tiên rất đồng ý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y càng thâm nhập càng hiểu rõ thế lực to lớn của Cửu Nguyệt bang, dã tâm y lại càng lớn.
Tiểu Tiên nói:
- Lẽ nào y muốn làm bang chủ Cửu Nguyệt Bang.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y nhất định vô cùng mong muốn, chỉ tiếc ….
Tiểu Tiên nói:
- Tiếc rằng chỉ cần ta còn sống y sẽ mãi mãi không có ngày ấy.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì thế vô luận mạo hiểm như thế nào đi nữa, y cũng phải giết nàng.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Sự suy đoán của chàng bây giờ dường như đã dần dần trở nên hoàn chỉnh.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vẫn không xem là hoàn chỉnh được.
Tiểu Tiên cười nói:

- Tự chàng cũng biết thế à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chuyện mà ta biết có lẽ phải nhiều hơn sự tưởng tượng của nàng.
Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Sự suy đoán của ta bây giờ vẫn còn mấy chỗ sơ hở.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng nói đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Dương Thiên lâu nay không dám hạ thủ nàng, tại sao đột nhiên lại có dũng khí ?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ nhất.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Người mà ta đợi vốn là Cô Phong, tại sao y cũng đúng lúc đó mà vào thành ?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ hai.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu Dương Thiên không phải là Cô Phong thì ai là Cô Phong ?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ ba.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nếu Cô Phong không hẹn Đa Nhĩ Giáp tương kiến ở Diên Bình Môn, trên người Đa Nhĩ Giáp sao lại có bức huyết thư đó ?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ tư.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Mặc Cửu Tinh vốn là ẩn sĩ, tại sao vừa đến Trường An lại có thể tìm ra tung tích của Đa Nhĩ Giáp ?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ năm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Mặc Cửu Tinh quanh năm thường ăn ngũ độc, sao lại dễ dàng bị độc tử như thế?
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điểm thứ sáu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khổ Trúc vốn là người ngoài cuộc, tại sao cũng đột nhiên thảm tử ?

Tiểu Tiên cười nói:
- Sự suy đoán của chàng dường như đã có sáu điểm sơ hở.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ có sáu điểm.
Tiểu Tiên nói:
- Sự suy đoán của bất kỳ ai nếu đã có sáu điểm sơ hở thì sự suy đoán này vốn không thể dùng được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng sự suy đoán này của ta có thể chấp nhận được.
Tiểu Tiên thốt lên:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì sáu điểm sơ hở này ta đều có thể giải thích.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng nói đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tuy có sáu điểm sơ hở nhưng sự giải thích lại chỉ có một chỉ cần nói hai câu là đủ.
Tiểu Tiên nói:
- Ta nghe đây.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cô Phong chính là nàng, Mặc Cửu Tinh cũng chính là nàng!
Tiểu Tiên lại cười.
Tiểu Tiên rõ ràng là đã học lấy thói tật của Diệp Khải Nguyên, đến lúc bối rối gặp chuyện khó khăn nguy hiểm nàng cũng cười. Chẳng qua là nàng cười ngọt ngào hơn Diệp Khải Nguyên.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chính nàng là Cô Phong vì vậy Dương Thiên mới dám hạ thủ, vì y phát hiện nàng đã bị thương.
Tiểu Tiên nói:
- Đây là điều giải thích thứ nhất, nghe ra dường như rất là hợp lý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì nàng chính là Cô Phong. Vì vậy mới muốn Dương Thiên chịu tội thay cho nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Cũng hữu lý.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ có nàng mới biết Lữ Địch là Đa Nhĩ Giáp, cũng chỉ có nàng mới có thể hẹn y ở Thập Phương Trúc Lâm tự.
Tiểu Tiên nói:

- Vì vậy Mặc Cửu Tinh cũng là ta sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng cố ý khảm lên mặt chín cái chấm, trước sau không chịu gỡ cái mũ cỏ xuống vì dị dung thuật của nàng tuy tinh diệu nhưng nàng vẫn còn sợ ta nhận ra nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng tại sao ta lại muốn cải trang thành Mặc Cửu Tinh ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì nàng muốn giết Đa Nhĩ Giáp.
Tiểu Tiên nói:
- Ta muốn giết y ? tại sao muốn chàng đi.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì nàng muốn để ta tận mắt chứng kiến cái chết của Đa Nhĩ Giáp, nhưng chết trong tay của Mặc Cửu Tinh.
Chàng nói tiếp:
- Đa Nhĩ Giáp rất có thể biết Mặc Cửu Tinh là nàng vì vậy chiêu sát thủ cuối cùng đó của y không thực sự thi xuất ra, không ngờ nàng lại thừa cơ giết y.
Tiểu Tiên lắng nghe.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đó vốn là một màn kịch cố ý diễn cho ta xem, Đa Nhĩ Giáp cũng thông đồng diễn trò rất tốt, ngay những lời hai người nói cũng chỉ là diễn trò mà thôi.
Tiểu Tiên nói:
- Tại sao y lại muốn đến diễn cái màn này ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì hai người diễn cái trò này vốn là vì muốn giết ta, vì vậy y mấy lần giao hẹn với ta, không để cho phi đao của ta xuất thủ, để cho nàng có cơ hội giết ta.
Tiểu Tiên nói:
- Ta không giết chàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng không giết, là vì kẻ mà nàng thật sự muốn giết không phải là ta mà là Đa Nhĩ Giáp, y đến chết cũng không ngờ kết cục cuối cùng của cái trò này lại đột nhiên thay đổi.
Nghĩ đến sự kinh ngạc và đau đớn trong ánh mắt lúc sắp chết của Đa Nhĩ Giáp, Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi thở dài nói:
- Y chết quả thật rất oan khuất.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng thông cảm y sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:

- Ta chỉ thông cảm cái chết của y.
Tiểu Tiên thản nhiên nói:
- Con người đó phải chết, y chết không oan uổng. Vì y vốn là một kẻ ngu xuẩn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Y ngu xuẩn sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Ngu xuẩn cũng có rất nhiều dạng, ngạo mạn, tự đại cũng là một dạng trong đó.
Diệp Khải Nguyên không cách gì biện bác. Ngạo mạn tự đại đích xác là một trong dạng ngu xuẩn, hơn nữa rất có thể là một dạng nặng nề nhất.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ta không ngu xuẩn, bây giờ ta nói chung là đã hiểu rõ ý của chàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng phải hiểu rõ.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng nói ta cải trang thành Mặc Cửu Tinh, rồi lại tìm Lữ Địch tính toán giết chàng nhưng cuối cùng lại giết y.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nghe ra điều này đích xác là một chuyện rất hoang đường nhưng sự tính toán này tuyệt đối tỉ mỉ.
Tiểu Tiên nói:
- Có lẽ vì nó bất khả tự nghi, vì vậy mới hữu hiệu.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Phong huyết thư đó tất nhiên cũng là một phần trong kế hoạch.
Tiểu Tiên thốt lên:
- Sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bản thân Dương Thiên tất nhiên cũng biết bí mật của y sớm muộn sẽ bị nàng phát hiện, nên đã quyết định đào tẩu.
Tiểu Tiên nói:
- Thế lực của Cửu Nguyệt bang bao trùm khắp thiên hạ, y có thể chạy thoát tới đâu chứ ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Lần này y đã nhận sự dặn dò hành động tất nhiên đặc biệt cẩn thận, vì vậy y chọn đi chọn lại, mới chọn được một nơi mà nàng không ngờ được.
Tiểu Tiên nói:
- Nơi nào ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Trường An thành.

Tiểu Tiên nói:
- Nơi đây chính là Trường An thành.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Khổ Trúc cũng là đồng mưu trong chuyện này hay sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy y mới sớm bị nàng sát nhân diệt khẩu, tất cả những người có liên quan đến chuyện này đều đã bị nàng sát nhân diệt khẩu.
Tiểu Tiên nói:
- Còn Tống chủ nhân và gã khổng lồ kia ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bọn họ chính là bằng hữu của Dương Thiên nhìn thấy ta ở Diên Bình môn cũng có ý diễn trò để yểm hộ Dương Thiên nhập thành. Dương Thiên bị thương thế nào bọn họ tất nhiên biết.
Tiểu Tiên nói:
- Bí mật này đương nhiên không để cho chàng biết, vì vậy ta cũng sát nhân diệt khẩu bọn họ.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đã sớm tính đúng nàng đã có chiêu này, vì vậy họ chết rồi ta không cảm thấy bất ngờ.
Tiểu Tiên thở dài nói:
- Như vậy xem ra người bị ta giết thật không ít.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Rõ ràng không ít.
Tiểu Tiên nói:
- Ta thậm chí còn sẽ tự mình giết chính mình.
Nàng thở dài nói tiếp:
- Giả như ta chính là Mặc Cửu Tinh há không tự mình giết chính mình sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Mặc Cửu Tinh chết không phải là nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Không phải sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng biết ta nhất định sẽ không có cái khẩu vị như thế để theo nàng, ăn những món ăn kinh sợ đó, vì vậy đã sớm chuẩn bị thay người, đợi ta đi rồi nàng liền độc sát người đó.
Tiểu Tiên nói:
- Vì Mặc Cửu Tinh đã chết, chuyện này đến chết cũng không có đối chứng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Đây là một kế hoạch cực kỳ chu mật.
Tiểu Tiên mỉm cười nói:

- Cũng là một câu chuyện rất hay.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng hy vọng đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện mà thôi.
Tiểu Tiên phảng phất rất ngạc nhiên nói:
- Lẽ nào đây không phải là một câu chuyện ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Sự trùng hợp của chuyện này quá nhiều, chỉ có chuyện thật mới có nhiều trùng hợp như thế.
Tiểu Tiên nói:
- Lẽ nào chuyện thật còn ly kỳ hơn cả một câu chuyện ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thông thường đều là như vậy.
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Nghe chàng nói như vậy ngay chính ta cũng có hơi tin câu chuyện này là có thật.
Nàng cười rất là dịu ngọt, chân thật:
- Nhưng kế hoạch của ta cực kỳ chu mật sao bị chàng khám phá ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vô luận là kế hoạch chu mật như thế nào, đều khó tránh có chỗ sơ hở.
Tiểu Tiên nói:
- Kế hoạch này cũng có sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Những sơ hở trong sự suy đoán của ta, cũng chính là chỗ sơ hở trong kế hoạch của nàng.
Tiểu Tiên nói:
- Thế sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại vì nàng nếu không phải là Cô Phong, thì tuyệt nhiên không thể tạo thành nhiều trùng hợp như thế.
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ chàng đã hoàn toàn chắc chắn rồi à ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Cho đến sau khi ta nhìn thấy vết thương của bọn họ mới hoàn toàn xác định.
Tiểu Tiên nói:
- Bọn họ là những ai ?
- Dương Thiên, Tống chủ nhân, gã khổng lồ và Khổ Trúc. Bọn họ vốn là những người không liên quan với nhau, vốn không thể chết trong tay cùng một người, nhưng vết thương trí mạng của bọn họ thì đều hoàn toàn giống nhau.

Tiểu Tiên thở dài nói:
- Điều này quả thật vô cùng trùng hợp.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Sự trùng hợp cũng chính là chỗ sơ hở.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy ta không những là bang chủ của Cửu Nguyệt bang mà cũng là một trong tứ đại thiên vương của Ma giáo ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Là Cô Phong.
Tiểu Tiên nói:
- Đừng quên Cửu Nguyệt bang và ma giáo vốn là những đối thủ không đội trời chung.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không quên.
Tiểu Tiên nói:
- Vậy thì sao bang chủ Cửu Nguyệt bang lại gia nhập ma giáo ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì bang chủ của Cửu Nguyệt bang là người thông minh, y biết tiêu diệt địch thủ không phải là cách thức hay nhất.
Tiểu Tiên nói:
- Thế nào mới là cách thức hay nhất ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thu phục, lợi dụng biến sức mạnh của địch thủ trở thành võ khí của chính mình.
Tiểu Tiên nói:
- Cách thức này đích xác rất tuyệt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng cách tổ chức của ma giáo quá bí mật, sức mạnh quá to lớn, muốn thu phục nó cũng chỉ có một cách.
Tiểu Tiên hỏi:
- Cách gì ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Làm giáo chủ Ma giáo.
Tiểu Tiên nói:
- Muốn làm giáo chủ ma giáo thì nhất định phải nhập ma giáo.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy mà nàng nhập ma giáo.
Tiểu Tiên nói:
- Ma giáo sau khi lão giáo chủ tạ thế, quyền lực bị tứ đại thiên vương phân tán đi, không ai muốn chọn giáo chủ mới, giao lại quyền lực của mình đã

nắm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tứ đại thiên vương nếu đã chết ba rồi thì sao ?
Tiểu Tiên tươi cười nói:
- Vậy thì người còn lại dù có không muốn làm giáo chủ e rằng cũng không được.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Chỉ tiếc loại người giống như Đa Nhĩ Giáp bọn họ không thể dễ chết.
Tiểu Tiên nói:
- Đương nhiên sẽ không.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng đương nhiên cũng không thể tự mình xuất diện đối phó với bọn họ.
Tiểu Tiên nói:
- Ta hành sự xưa nay không muốn quá mạo hiểm.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Vì vậy nàng chỉ có dùng một cách mới có thể giết được bọn họ.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng nói là dùng cách gì là tốt nhất ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Mượn đao của người khác.
Tiểu Tiên xoa tay nói:
- Đúng rồi! Muốn giết người như bọn họ, nhất định phải mượn đao người khác.
Hơn nữa còn phải mượn một cây đao đặc biệt.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng nàng cũng biết, đao của ta tuy nhanh nhưng lại không dùng để sát nhân.
Tiểu Tiên nói:
- Vì vậy ta mới tốn nhiều công sức như thế rào nhiều vòng như thế.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nàng cũng nhất định có nằm mơ vẫn không tưởng nổi, rằng vẫn có người nhìn thấu suốt bí mật của nàng.
Tiểu Tiên nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên, rất lâu sau mới thở dài nói:
- Chuyện gì chàng cũng có thể nhìn thấu suốt, tại sao chàng lại không nhìn thấu suốt trái tim của ta ?
Diệp Khải Nguyên ấp úng:
- Ta ….
Tiểu Tiên nói:
- Ta đối xử với chàng thật giả như thế nào, lẽ nào chàng không nhìn thấy một chút nào cả hay sao ?

Trong đôi mắt mỹ lệ của nàng chất chứa một nỗi u oán và bi thương không thể nói thành lời. Điều này là thật hay giả đây ?

Diệp Khải Nguyên lại quay đầu đi né tránh ánh mắt của Tiểu Tiên.
Vô luận là thật cũng được giả cũng được. Bây giờ cũng không còn quan trọng nữa.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Khi ta đến cũng không muốn vạch trần chuyện này ra.
Tiểu Tiên hỏi:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên ngập ngừng đáp:
- Tại vì ….
Tiểu Tiên ngắt lời đáp:
- Có phải vì chàng vẫn không nỡ ?
Diệp Khải Nguyên gượng cười.
Chàng không thể phủ nhận cũng không phải là hoàn toàn nhìn không thấy tình cảm của nàng đối với chàng.
Tiểu Tiên nói:
- Chàng không những không nỡ mà cũng không dám.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Không dám ?
Tiểu Tiên nói:
- Tại vì chàng vốn không có một chút chứng cứ nào cả, chỉ dựa vào sự suy đoán không thể định tội được.
Diệp Khải Nguyên không thể phủ nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng Đinh Linh Lâm gặp chuyện, chàng liền lập tức bất chấp tất cả.
Sự bi thương trong ánh mắt của nàng đột nhiên biến thành sự đố kỵ.
- Tóm lại, y thị đã làm những chuyện gì mà có thể khiến chàng cư xử hết mực với y thị vậy ? Ta còn có điểm nào không bằng y thị chứ ?
Diệp Khải Nguyên trầm mặc.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Y thị gây họa sinh sự khắp nơi, gây phiền nhiễu khắp nơi, còn cơ hồ đâm dao giết chàng. Khi chàng không có mặt y thị nửa buổi cũng chờ đợi không được, muốn cưới người khác, cưới một lần không đủ trong một đêm y thị cưới đến hai nam nhân.
Một nữ nhân như vậy có điểm gì đáng để cho chàng vì y thị mà hy sinh như

vậy ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng không nghĩ ra.
Tiểu Tiên nói:
- Vậy thì chàng ….
Diệp Khải Nguyên ngắt lời nàng nói:
- Ta chỉ biết cho dù Đinh Linh Lâm có giết ta mười lần, cưới mười nam nhân thì ta vẫn sẽ cư xử với nàng như vậy.
Tiểu Tiên hỏi:
- Tại sao ?
Diệp Khải Nguyên đáp:
- Vì ta biết nàng cư xử với ta chân thật, ta tin tưởng nàng.
Tiểu Tiên bỗng nhiên bật người dậy, rồi chậm rãi ngồi xuống.
Khi nàng ngồi xuống tình cảm đã không còn bị kích động nữa.
Khi nàng đứng dậy, tình cảm cơ hồ muốn trào vọt ra, nhưng đến lúc nàng ngồi xuống nàng đã trở nên lạnh lùng như băng sơn, khắc nghiệt như lưỡi đao.
Có lẽ nữ nhân vốn hay thay đổi chẳng qua nàng thay đổi nhanh hơn bất cứ nữ nhân nào khác mà thôi.
Có lẽ nàng vốn không thay đổi, sự thay đổi chẳng qua chỉ là sự nguỵ trang của nàng.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Bây giờ nàng còn có gì muốn nói nữa không ?
Tiểu Tiên nói:
- Không có.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Nhưng ta vẫn còn có một điểm không thể không nói.
Tiểu Tiên bối rối:
- Sao ?
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta đích xác là không hề có một chút chứng cứ gì cả, những chuyện này nàng vốn không cần thừa nhận.
Tiểu Tiên nói:
- Ta cũng không cần phủ nhận.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Tại sao ?
Tiểu Tiên lạnh lùng nói:
- Vì ta không những là bang chủ Cửu Nguyệt bang mà còn là giáo chủ Ma giáo.
Ta không những nắm trong tay hai đại bang phái đáng sợ nhất thiên hạ, mà

còn nắm tính mạng của Đinh Linh Lâm. Ta vô luận thừa nhận cũng được, phủ nhận cũng được.
Chàng đều phải nghe thôi.
Diệp Khải Nguyên ngơ ngác.
Chàng đột nhiên phát hiện bản thân mình rõ ràng không cách đối phó với Tiểu Tiên, không có một cách nào cả.
Tiểu Tiên nói:
- Bây giờ chàng còn có gì muốn nói nữa không ?
Diệp Khải Nguyên không thể nói gì nữa cả.
Tiểu Tiên nói tiếp:
- Đinh Linh Lâm bây giờ vẫn còn sống, chàng có muốn y thị tiếp tục sống hay không.
Diệp Khải Nguyên liền nói:
- Muốn!
Tiểu Tiên nói:
- Như vậy lời ta nói chàng phải nghe, nghe kỹ từng chữ một.. Diệp Khải Nguyên đã không còn nghe nữa.
Vì chàng đột nhiên nghe thấy giọng nói của một người khác:
- Lời y thị nói chàng chẳng cần phải nghe một chữ nào cả. Vì y thị vốn là đồ thối tha.
Giọng nói này phát ra từ bên dưới giường.
Bên dưới giường rõ ràng chỉ có một người, một người chết.
Người chết sao có thể nói được ?
Thượng Quan Tiểu Tiên là một người tuyệt đỉnh thông minh, Diệp Khải Nguyên cũng thế. Nhưng bọn họ cũng không thể tưởng tượng nổi chuyện này là thế nào ?
Một chuyện mà ngay bọn họ cũng không nghĩ ra thì trên thế gian này còn có ai có thể nghĩ ra ?
Bên dưới giường rõ ràng chỉ có một người chết, bọn họ vừa rồi đã nhấc chiếc giường này lên xem.
Lúc này chiếc giường đột nhiên lại được nhấc lên, được người từ bên dưới nhấc lên.
Tiểu Tiên cảm thấy trong lòng nặng nề.
Người mới nói vừa rồi rõ ràng là Đinh Linh Lâm, Tiểu Tiên nghe ra giọng nói của Đinh Linh Lâm.
Nhưng Đinh Linh Lâm sao lại ở bên dưới giường ? Hàn Trinh đã chết sao lại có thể biến thành Đinh Linh Lâm còn sống được ?
Tiểu Tiên nghĩ không ra nổi.
Diệp Khải Nguyên cũng nghĩ không ra.
Một chuyện nếu ngay bọn họ cũng nghĩ không ra, trên thế gian này còn có ai

có thể nghĩ ra được.
Chỉ có một người.
Người này đương nhiên chính là bản thân Đinh Linh Lâm.
Đinh Linh Lâm không điên.
Trên thế gian này kẻ giả điên không chỉ một mình Thượng Quan Tiểu Tiên mà Đinh Linh Lâm cũng biết làm.
- Chuyện mà ngươi biết, ta đều biết.
Đinh Linh Lâm từ dưới giường đi ta, nhìn Thượng Quan Tiểu Tiên ánh mắt sáng lên:
- Ngươi biết lừa người, ta cũng biết. Ngươi biết giết người, ta cũng biết. Hơn nữa tuyệt không kém hơn ngươi. Ngươi muốn Hàn Trinh đến giết ta, lại nghĩ cách làm cho Diệp Khải Nguyên cho rằng ta do phát điên mà chết. Ngươi chắc chắn không ngờ được ta lại giết y. Ngươi biết bỏ mê dược trong bát miến gà của ta, ta cũng biết bỏ mê dược vào trong chén trà mà y uống. Y đương nhiên không đề phòng một nữ nhân đã phát điên, giống như bọn ta trước đây không đề phòng ngươi. Cách thức này ta vốn học từ ngươi đấy ….
Hàn Trinh đã chết vẫn còn ở dưới giường, lần này y thật sự đã chết không còn nghi ngờ gì nữa.
- …Khi ta mang thi thể của y để ở dưới giường, thì phát hiện ở dưới giường có một cái hầm đất, là nơi cất rượu. Nguyên là rượu của Lãnh Hương viên đều cất ở trong hầm đất này cả. Vì vậy cái ngày đó bọn ta ở bên ngoài không tìm ra nổi một hũ rượu nào. Ta biết hai người sẽ trở lại, vì vậy mới trốn vào hầm rượu, rồi mang thi thể đặt ở bên ngoài.
Ta tính đúng, sau khi ngươi nhìn thấy Hàn Trinh đã chết, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc tuyệt sẽ không chú ý đến ở bên dưới còn có một cái hầm đất.
Ta còn muốn nghe hai người ở bên trên nói những gì, xem Diệp Khải Nguyên có phải bị ngươi lừa đi hay không ….
Nàng nhìn Diệp Khải Nguyên ánh mắt ngập tràn những tia sáng hạnh phúc, dịu dàng nói:
- Kỳ thực muội cũng biết chàng lần này tuyệt sẽ không mắc mưu y thị nữa, chàng quả nhiên không để cho muội thất vọng.
Nàng nói rất giản dị.
Trên thế gian này vốn có rất nhiều chuyện ly kỳ, nhưng khi cấu thành đều giản dị như thế cả.
Tiểu Tiên nãy giờ đang lắng nghe, trên khuôn mặt mỹ lệ trắng xanh vẫn không hề có chút biểu lộ nào.
Đợi cho Đinh Linh Lâm nói xong hết, nàng mới chậm rãi nhấc tay lên đặt lên bàn.
Bàn tay mềm mại kiều diễm đó đột nhiên trở nên cứng rắn lại như kim loại.
Đèn cũng ở trên bàn.

Bàn tay nàng phát sáng dưới ánh đèn, không phải bàn tay của nàng phát sáng mà là một đôi bao tay rắn chắc như kim loại nhưng trong suốt như băng.
Đêm đó ở bên ngoài bức tường lớn của quán trọ Hồng Tân, cái mà Đinh Linh Lâm nhìn thấy chính là đôi tay này.
Cái mà Thôi Ngọc Chân ở đầu tường nhìn thấy xa xa cũng chính là đôi tay này.
Tiểu Tiên nói:
- Đây chính là Kim Cang bất hoại, đại sưu thần thủ trong truyền thuyết.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Thế sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Bàn tay này vốn chuẩn bị để đối phó với Lữ Địch và Quách Định.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta nhìn thấy.
Tiểu Tiên nói:
- Chỉ tiếc bọn họ lại làm ta thất vọng.
Bọn họ vốn không cho y thị cơ hội để dụng xuất võ khí này.
Y thị xòe tay ra, trong lòng bàn tay có một cây kim đen còn nhỏ hơn cả cây kim thêu nói:
- Đây là Thượng thiên nhập địa đại sưu hồn châm của ta.
Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Bốn người Dương Thiên bọn họ chính là đều chết ở dưới cây kim này của ta.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta cũng nhìn thấy.
Tiểu Tiên nói:
- Năm xưa Mai Hoa châm của Mai Hoa Đạo đã khiến cho người võ lâm thiên hạ sợ mất mật.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta có nghe qua.
Tiểu Tiên nói:
- Nhưng ta có thể bảo chứng cây kim này của ta còn đáng sợ hơn nhiều so với Mai Hoa châm.
Diệp Khải Nguyên thở dài nói:
- Cây kim này của nàng chắc hẳn chuẩn bị dùng để đối phó với ta ?
Tiểu Tiên thừa nhận.
Y thị nhìn chằm chằm Diệp Khải Nguyên đột nhiên hỏi:
- Phi đao của chàng đâu.

Diệp Khải Nguyên nói:
- Đao đây!
Tiểu Tiên nói:
- Ở đâu ?
Diệp Khải Nguyên không trả lời.
Trên trời dưới đất xưa nay không có ai biết phi đao của chàng đâu cảm cũng không ai biết đao phóng ra như thế nào.
Trước lúc đao còn chưa xuất thủ, không ai tưởng tượng được tốc độ và sức mạnh của nó.
Mọi người chỉ biết một chuyện. Đao chắc chắn ở cái nơi mà nó phải ở.
Tiểu Tiên chậm rãi nói:
- Ta cũng biết đao của chàng không đâu không tồn tại, không đâu không đến được.
Diệp Khải Nguyên phủ nhận.
Vì đao tuy là của chàng tuy ở trên thân chàng nhưng thần tủy của đao chàng lại vẫn là người khác.
Một người vĩ đại.
Trên trời dưới đất, tuyệt đối không thể tìm được bất cứ ai có thể thay thế cho Thiên Địa Nhất Đao sư phụ của chàng.
Phi đao! Phi đao vẫn không ở trong tay nhưng tinh thần của đao đã có.
Đó không phải là sát khí nhưng lại khiến người sợ hãi còn hơn cả sát khí.
Con ngươi mắt của Tiểu Tiên đã có rút lại, y thị nói:
- Đao của ngươi không đâu không tồn tại, không đâu không đến được thì kim của ta cũng như thế.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Thế sao ?
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi cũng mãi mãi không cách gì tưởng tượng được kim của ta sẽ từ đâu phóng ra. Càng không cách gì tưởng tượng được nó sẽ phóng ra như thế nào.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta không nghĩ tới cũng chẳng cần phải nghĩ tới.
Tiểu Tiên cười nhạt:
- Nếu ngươi cho rằng ngươi có thể đối phó với ta thì ngươi lầm rồi đấy.
Diệp Khải Nguyên trầm mặc.
Tiểu Tiên nói:
- Kim của ta như hằng hà sa số, đao của ngươi lại chỉ hữu hạn.
Diệp Khải Nguyên nói:
- Ta chỉ cần một đao là đã đủ.
Tiểu Tiên ngay góc mắt cũng co rút lại, rất lâu sau đột nhiên thở dài nói:
- Có lẽ đây chính là vận mạng!

Diệp Khải Nguyên thốt lên:
- Vận mạng ?
Tiểu Tiên nói:
- Có lẽ chủ định trong mạng số ta, sớm muộn cũng phải cùng ngươi quyết định thắng bại.
Ánh mắt của y thị lộ ra vẻ bi thương:
- Giống như phụ thân ta năm xưa, mệnh trung chủ định phải cùng Thiên Địa Nhất Đao quyết định thắng bại.
Diệp Khải Nguyên cũng không khỏi thở dài nói:
- Thượng Quan bang chủ năm xưa đích xác không hổ thẹn là nhất thế chi hùng, chỉ tiếc bây giờ ….
Tiểu Tiên không để cho Diệp Khải Nguyên nói tiếp lạnh lùng nói:
- Phụ thân ta tuy đã không còn nữa, nhưng Thượng Quan bang chủ hôm nay vẫn còn sống.
Diệp Khải Nguyên cũng nói:
- Phi đao cũng còn.
Tiểu Tiên nói:
- Trận chiến của bọn họ năm xưa tuy đủ để kinh thiên động địa khắp quỉ thần nhưng không có ai có thể tận mắt chứng kiến.
Đinh Linh Lâm nhịn không được nói:
- Trận chiến của hai người hôm nay lại nhất định có người tận mắt chứng kiến.
Tiểu Tiên nói:
- Không có ai.
Đinh Linh Lâm nói:
- Có.
Tiểu Tiên đột nhiên quay đầu lại nhìn trừng trừng Đinh Linh Lâm lạnh lùng nói:
- Ngươi muốn xem à ?
Đinh Linh Lâm:
- Ta nhất định có thể xem được.
Tiểu Tiên cười nhạt nói:
- Vậy thì ngươi chỉ có thể xem Diệp Khải Nguyên chết.
Đinh Linh Lâm cũng cười nhạt.
Tiểu Tiên nói:
- Ngươi nếu ở đây, phi châm của ta xuất thủ kẻ đầu tiên phải đối phó chính là ngươi. Y nếu vì ngươi mà phân tâm thì y chỉ có chết mà thôi.
Đinh Linh Lâm ngơ ngác.
Tiểu Tiên không nói gì thêm cũng không thèm nhìn Đinh Linh Lâm nữa nhưng y thị lại bỏ đi.

Khi y thị bỏ đi toàn thân đã lạnh băng.
oOo.
Cánh cửa đóng lại, tất cả những gì có trong đời hoàn toàn bị đóng lại ở bên ngoài.
Cái còn lại trong cửa chỉ có cái chết ?
Ai chết ?
Đinh Linh Lâm cong người xuống, cơ hồ đã không nhịn được muốn ói mữa.
Nàng có cảm giác không biết phải làm thế nào đó. Cái cảm giác này mới thật sự có thể làm nàng phát điên.
Nhưng phát điên cũng vô ích.
Trận chiến năm xưa nàng tuy không chứng kiến nhưng có nghe nói.
Ngay chính bản thân Thiên Địa Nhất Đao cũng thừa nhận, Thượng Quan Vân Phi đích xác có rất nhiều cơ hội có thể giết chết, thậm chí có thể khiến Thiên Địa Nhất Đao không cách gì hoàn thủ.
Thượng Quan Vân Phi cố ý bỏ lỡ tất cả những cơ hội đó chỉ vì y trước sau đã đánh cược.
Đánh cược y có thể tránh được xuất thủ nhất đao "lệ bất hư phát" đó của Thiên Địa Nhất Đao. Lần này Thượng Quan Tiểu Tiên tất nhiên tuyệt sẽ không tái phạm sai lầm như vậy.
Nỗi đau khổ của Đinh Linh Lâm đang ứa trào ra.
Diệp Khải Nguyên có lẽ đang ở trong cánh cửa này, đang chịu sự giày vò của cái chết. Nhưng nàng chỉ có thể ở bên ngoài cửa mà nhìn thôi.
Cánh cửa trước mặt nàng đây, nàng có thể mở tung xông vào bất cứ lúc nào, nhưng lại không dám làm như vậy.
Nàng tuyệt không thể làm cho Diệp Khải Nguyên phân tâm.
Nàng thật sự mong muốn cánh cửa trước mặt này là cánh cửa sắt không thể phá mở được. Như thế ít ra nàng không phải chịu đựng cái cảm giác đau khổ kiềm chế chính mình.
Người không tự mình trải qua tuyệt đối không thể tưởng tượng được nỗi thống khổ này đáng sợ thế nào.
Nàng mong muốn có thể dùng đinh mà đóng lên đôi chân của mình.
Đêm đã khuya …....
Đinh Linh Lâm vẫn còn đợi, toàn thân đã vì chờ đợi mà đổ sụp, điều bi ai là nàng vẫn không biết mình đợi cái gì nữa ?
Điều mà nàng đợi có lẽ chẳng qua chỉ là cái chết của Diệp Khải Nguyên.
Nghĩ đến cơ trí và võ công của Thượng Quan Tiểu Tiên, nàng thật sự không biết Diệp Khải Nguyên có thể có mấy phần cơ hội sống sót mà đi ra.
Vì vậy trong cái giây phút mà cánh cửa đó bật mở ra, cơ hồ trái tim nàng đã dừng đập.
Cho đến lúc nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên.

Diệp Khải Nguyên xem ra rất là mệt mỏi, nhưng vẫn còn sống sót.
Sống sót, đó mới là điều quan trọng nhất.
Đinh Linh Lâm nhìn chàng, nước mắt từ từ lăn dài trên đôi má. Đương nhiên là nước mắt mừng vui.
Lúc vui cũng như lúc buồn ngoài trừ chảy nước mắt ra thì không thể nói lời nào khác, không thể làm được chuyện gì, thậm chí muốn nhúc nhích cũng không được.
- Còn Thượng Quan Tiểu Tiên ?
Rất lâu sau nàng mới có thể hỏi ra câu đó.
Câu trả lời chỉ có bốn chữ:
- Y thị bại rồi.
oOo.
Y thị bại rồi!
Bốn chữ đơn giản.
Quyết định thắng bại cũng chẳng qua chỉ là một chuyện trong nháy mắt.
Nhưng lại có ai có thể tưởng tượng được sự căng thẳng và kích động trong cái nháy mắt đó.
Aûnh hưởng trong nháy mắt đó đối với giang hồ lại to lớn vô cùng.
Một cái nháy mắt.
Một đao.
Đao quang lóe lên, lại kinh tâm tráng lệ vô cùng.
Thậm chí chẳng cần tận mắt nhìn thấy, chỉ cần tưởng tượng thôi, hơi thở cũng không khỏi phải nén lại.
Nhưng Đinh Linh Lâm không suy nghĩ.
Tất cả mọi chuyện đối với nàng đều chẳng quan trọng. Chuyện quan trọng là Diệp Khải Nguyên vẫn còn sống.
Chỉ cần Diệp Khải Nguyên vẫn còn sống thì nàng đã mãn nguyện lắm rồi.
oOo.
Trong cửa vẫn còn có tiếng khóc, người chết không biết khóc.
Lẽ nào Thượng Quan Tiểu Tiên vẫn chưa chết ?
Đao của Diệp Khải Nguyên vốn không phải là đao sát nhân.
Diệp Khải Nguyên để cho Tiểu Tiên sống có phải là vì chàng biết Thượng Quan Tiểu Tiên sau này sẽ không phải là một Thượng Quan Tiểu Tiên giống như trước ?
Khoan thứ vĩ đại hơn báo phục rất nhiều.
Dĩ nha hoàn nha, dĩ huyết hoàn huyết, câu nói này không thích hợp với Diệp Khải Nguyên.
Cái mà chàng dùng là Thiên Địa Phi đao.
Đao lượng của cây đao này là ai, chứ không phải là hận.
Thượng Quan Tiểu Tiên có phải cũng có thể hiểu được đạo lý này ?

Đinh Linh Lâm cũng không hỏi gì thêm, vì trong lòng nàng lúc này chỉ có ái chứ không có hận, nàng đang nhìn vào đôi mắt Diệp Khải Nguyên ….
Sinh mạng tốt đẹp như vậy, ái tình kỳ diệu như vậy. Một người nếu vẫn không thể quên thù hận, há không ngu xuẩn lắm sao ?

Hết

Nguồn: Nhạn Môn Quan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA